

Giới thiệu Nghịch Thủy Hàn

Truyện Nghịch Thủy Hàn nhân vật chính mặc dù là ác ma, xem mạng người chẳng ra gì, nhưng trong hoàn cảnh đó phải thật sự cảm thông cho con người này, một nhân tài thiên hạ hiếm thấy chỉ vì sinh ra và được đặt vào không đúng hoàn cảnh, tất cả những gì làm cũng chỉ vì muốn gây dựng công danh để bản thân trở nên xứng đôi với người mình yêu.

Thích Thiếu Thương là chàng trai xem trọng tình cảm, luôn sống tốt với mọi người. Dù mới quen, Thích Thiếu Thương vẫn chọn Cố Tích Triều làm trại chủ Vân Liên. Không ngờ Cố Tích Triều do thừa tướng Phó Tông Thư phái đến để tìm ra tung tích thanh kiếm Nghịch thủy hàn.

Chàng cũng không thể biết trong thanh kiếm có một mật thư tố cáo âm mưu phản quốc của thừa tướng. Với thanh kiếm trong tay, Thích Thiếu Thương bắt đầu những chuỗi ngày phiêu bạt vì bị truy sát. Trải qua tháng ngày nan gian ấy, chàng hiểu cuộc đời không đơn giản. Cố Tích Triều, người bạn chàng quý mến trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Báo Ân Lệnh

Trên thế gian này sợ rằng không có người nào lại gấp gáp hơn hần nữa.

Ngay bản thân hần từ trước đến nay cũng chưa từng gặp phải trường hợp vội vàng đến như vậy.

Con ngựa đang cưỡi đã là thót ngựa thứ tư rồi. Trên đường chạy đến đây hần đã cưỡi gục ba thót tuần mã, cứ mỗi lần chạy khoảng một trăm năm mươi dặm là ngựa lại một khụy chân ngã lăn sang bên đường. Nhưng hần vẫn không dừng lại để thở lấy một hơi.

Chỉ là hiện tại đã gần suối Hồ Vĩ rồi.

Ngựa này của hần cũng tựa như sắp lướt qua chiếc giếng bên cạnh đường kia, nhưng mới chạy tới cách tầm một trượng ngựa đột nhiên dừng lại. Một tràng tiếng tay áo phát gió vù vù nổi lên hần đã lướt đến bên cạnh giếng nước. Múc một thùng nước, hần nhúng cả cái đầu ướt bóng loáng của mình ngập vào trong đó, rồi sau đấy mới múc một bầu nước đưa lên miệng uống ừng ực. Hần luôn luôn không hiểu tại sao các vị ca ca trên trại lại phải đào một cái giếng ở đây, đến hiện tại thì hần mới hiểu rõ một giếng nước nơi đây đối với những người đang chạy cuồn cuồn trên đường quý giá đến nhường nào!

Mọi người đứng ở dưới bóng cây bên cạnh giếng đều ngẩn người ra nhìn, bọn họ sống tại một dải Hồ Vĩ chẳng thể chưa nhìn thấy khinh công, nhưng khẳng định từ trước đến nay chưa từng gặp qua một hòa thượng chạy ở trên đường nhanh đến như vậy!

Hần mới uống xong hết một bầu nước, rồi ném nó trở lại vào trong thùng. Sau đó hét lên một tiếng người đã bay lên lưng ngựa, con ngựa cũng hí lên một tràng dài đang định phi đi, đột nhiên hần nghe thấy một người hỏi: “Có phải là Quân đại sư không?”

Ánh mắt “hòa thượng” ấy quét qua mọi người dưới bóng cây một lượt, rồi nhanh như điện thọc tay vào trong ngực áo lấy ra cái mõ gỗ và gõ lên năm tiếng.

Một hán tử từ từ trong đám đông lướt đến ôm quyền hỏi quỳ gối hành lễ nói: “Thuộc hạ Thiết tổ Phùng Loạn Hồ bái kiến ngũ đương gia.”

“Hòa thượng” ấy thấy là người cùng “Liên Vân trại” mới vội hỏi: “Thực ra đã phát sinh chuyện gì?”

Phùng Loạn Hồ hoảng sợ nói với hần rằng: “Thuộc hạ không biết, chỉ là...”

Hòa thượng giận dữ quát lên: “Chỉ là cái gì, sao cứ ấp a ấp úng, nói mau!”

Ánh nắng chiếu lên cái đầu ướt của hần, làm cho những chỗ vừa rồi nhúng vào nước bị bốc hơi nghi ngút.

Phùng Loạn Hồ mồ hôi cũng chảy ròng ròng hai bên thái dương, đáp: “Thuộc hạ chỉ nghe nói, giữa đại đương gia và đại trại chủ sinh chuyện, nên mới vội thông báo cho ngài trở về.”

Hòa thượng không hỏi nữa, hét lớn một tiếng quát ngựa phi đi. Phùng Loạn Hồ ấy cũng phi thân lên một thót ngựa, định đuổi theo thì hòa thượng đã cười ngựa chạy xa, chỉ còn nhìn thấy một chấm đen.

Hòa thượng một tay giữ cương, một tay cầm mõ gỗ lên năm tiếng, người giữ công trại thót lên: “Ồ! Hóa ra là ngũ trại chủ.”

Hòa thượng tức giận quát lên: “Sao mà cả một đoạn đường lên đây không có lấy một tên nào canh phòng, không sợ quan binh mò lên sao?”

Người giữ trại chỉ dám đáp “Dạ, Dạ”, đồng thời mở cổng trại, hòa thượng giục ngựa đi thẳng vào. Bên trong rải rác những gác gỗ lều vải, một người đang từ trong cái lều to nhất vội vã chạy ra, hướng về hán gọi lớn: “Sư phụ!”

Hòa thượng nhận được đây là “Sinh Sát đại doanh” mà thường ngày đại trại chủ và đại đương gia gặp các huynh đệ thương nghị đại kế. Ngày xưa lúc thương nghị việc ngăn chặn bọn người Thiết Thủ truy đuổi vây đánh Tuyệt diệt vương Sở Tương Ngọc cũng là ở đây, hán hỏi: “Đại trại chủ có ở trong đây không?”

Chạy ra đón là một thanh niên hán tử tuấn tú, đáp: “Đại trại chủ không có ở đây, hiện chỉ có đại đương gia thôi.”

Hòa thượng nghe thấy thế trong lòng cảm thấy nặng nề, hán cảm nhận được là đại trại chủ xảy ra chuyện rồi! Bản thân hán nợ ân tình của đại trại chủ và đại đương gia, vô luận phát sinh chuyện gì, cho dù là dầu sôi lửa bỏng cũng sẽ không do dự.

Hóa ra hòa thượng đây là ngũ trại chủ Thiên lang ma tăng Quán Trọng Nhất của Liên Vân trại đã được nhắc đến trong bộ “Độc Thủ” thuộc Tứ Đại Danh Bộ. Liên Vân trại từ lần tại Hồ Vi chặn đánh Thiết Thủ và hội Ngũ Cương Trung truy đuổi theo “Tuyệt diệt vương” không được mới có ý đồ nâng cấp đổi mới, thu nạp thêm Cổ Tích Triều, một cao nhân nổi tiếng võ công tuyệt đỉnh, trí tuệ song tuyệt. Lại nói đại trại chủ Thích Thiệu Thương khí độ hơn người, tâm lòng bao dung, y trọng dụng Cổ Tích Triều, dùng pháp chế "hai ngựa chạy song song" là vừa trị vừa sửa cho Liên Vân trại. Vốn dĩ thủ hạ dưới tay Thích Thiệu Thương trong Liên Vân trại đã là binh cường mã tráng, người nhiều thể mạnh, lại được thêm Cổ Tích Triều thi triển hết tài hoa, nên thanh uy và thực lực của Liên Vân trại càng lên như điều gặp gió.

Thiên lang ma tăng Quán Trọng Nhất suất lĩnh một cánh nhân mã trú giữ ở biên thùy. Ngày đó hán đột nhiên nhận được phi cấp truyền thư từ tổng đà Liên Vân trại đưa tới, được biết trong tầng lớp những người lãnh đạo tại tổng đà xảy ra chuyện, muốn Quán Trọng Nhất “đan kỵ hồi viên”*. Quán Trọng Nhất luôn luôn nhớ Thích Thiệu Thương và Cổ Tích Triều, hán từng thụ nội thương nghiêm trọng, được Thích Thiệu Thương hết lòng dùng nội lực cứu chữa, và lại toàn gia của hán cũng được Thích Thiệu Thương cứu hộ. Cổ Tích Triều thì đã từng trong một trận thuộc chiến dịch mà quan binh vây quét phát binh đi cứu thoát hán, nên đối với hai người hán đều ơn cứu mạng. Hiện nay nghe phong thanh có người xảy ra chuyện, hán lập tức bất kể sống chết chạy ngày chạy đêm, toàn lực phi về đây, chỉ muốn tận hết khả năng để báo đáp.

Nên biết hảo hán trong giang hồ sợ nhất là thiếu nợ người khác ân nghĩa khó trả. Chuyện trả thù trong võ lâm dĩ nhiên là bình thường, nhưng báo ân lại là điều quan trọng nhất. Thiếu ân nợ tình người ta mà lấy oán trả ơn đều là hành động để cho mọi người trong võ lâm thóa mạ và miệt thị.

Dù Thiên lang ma tăng Quán Trọng Nhất là giặc cướp, nhưng giặc cướp cũng có đạo nghĩa của giặc cướp, họ lại càng xem trọng ơn nghĩa. Ngay khi hán vừa đặt chân xuống ngựa thì hán tử tuấn tú đó lại nói: “Sư phụ! Người nên gặp đại đương gia trước rồi nói tiếp.”

Quán Trọng Nhất cúi người tiến về phía miếng da lớn che cửa, sau đó hán vén tấm da lên kêu “soẹt” một tiếng. Quán Trọng Nhất chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Có lẽ vừa rồi ở dưới ánh mặt trời chói chang, nên vào trong lều hán mới thấy tối như thế, hoặc có thể vì quá cố gắng chạy về mà có chút mệt mỏi chóng mặt. Hán phải dùng tay vịn vào cây cột trụ chính chống lều mới ổn định được bước chân.

Quán Trọng Nhất trấn định tâm thần, chỉ thấy một văn sỹ đạo mạo ngồi ở mặt Nam đằng sau một cái bàn lớn làm bằng gỗ đàn hương đỏ sẫm đang chăm chú khắc một con dấu. Quán Trọng Nhất đột nhiên tiến vào mà đuôi lông mày của y cũng chỉ hơi động đậy, nhưng thủy chung lại chưa từng ngẩng đầu lên. Không khí ở trong lều và tinh thần văn sỹ đều tập trung lên điều đao** ở trên tay phải của y, còn tay trái thì giữ con dấu hướng lên trên.

Quán Trọng Nhất ôm quyền chưa chút kêu lên: “Cổ đại đương gia.”

Văn sỹ ấy giờ tay ra hiệu đợi chút. Lam bào được viền bằng màu trắng nhưng cánh tay bên trong tay áo lại càng trắng hơn. Quán Trọng Nhất tức thời ngừng lên tiếng mặc dù trong lòng lúc ấy lại có trăm ngàn lời muốn hỏi.

Văn sỹ ấy lại chăm chú khắc một lúc lâu, điểm đậm nho nhả, lam bào đang mặc trên người y phẳng phiu tựa như không có nếp nhăn vậy.

Mồ hôi của Quán Trọng Nhất lại chảy ròng ròng, từng hạt từng hạt tủa ra ở khắp đỉnh đầu rơi lên ria mép và râu cằm hán, hán lại tiếp: “Đại đương gia!”

Lam y nhân hơi nhưn lông mày, tay trái nhẹ nhàng ném con dấu lên trên mặt bàn, chỉ thấy sắc mặt y trong ánh sáng âm đạm tựa như được trát lên một lớp phấn trắng: “Ngươi tới rồi à?” Giọng nói nhỏ, yếu ớt không đều.

Quán Trọng Nhất hỏi: “Cổ đại đương gia, thực ra là phát sinh chuyện gì?”

Lam y nhân đương nhiên là Cổ Tích Triều, y cúi gầm mặt nói thật chậm: “Quản đại sư, người thật hiếm thấy, Lệnh Báo Ân của bọn ta được truyền đi một lượt nhưng người là người đầu tiên đến đây.”

Quán Trọng Nhất nói: “Nên như thế, tại hạ nợ ân tình Cổ đại đương gia, thì dù núi đao biển lửa cũng phải chạy về đây .... Không biết Thích đại trại chủ người...”

Cổ Tích Triều thờ dài một hơi, tay phải đưa điều đao từ từ lại gần phía trước mũi, ngưng thần quan sát, một mặt hỏi: “Ngươi cũng nợ ân nghĩa Thích trại chủ phải không?”

Quán Trọng Nhất run giọng đáp: “Thích đại trại chủ người, người đã xảy ra chuyện sao?!”

Cổ Tích Triều thờ dài lắc đầu, mân mê ngắm nghía điều đao của mình tựa như sợ không cẩn thận sẽ làm gãy tiểu đao trân quý này.

Quản Trọng Nhất tiến về phía trước hai bước, đến trước bàn của Cố Tích Triều rồi hai tay nắm chắc mép bàn mới không chế được sự kích động trong lòng. “Người đã xảy ra chuyện gì? Nói nhanh!”

Cố Tích Triều lẩm bẩm hỏi: “Xem kìa, trong mắt ngươi thì y quan trọng hơn so với ta đúng không?”

Quản Trọng Nhất ngậy người không hiểu hỏi: “Cái gì?” Bất thành linh, Cố Tích Triều búng ra song chỉ, tiểu đao trong tay y cũng theo đó mà phi ra.

Quản Trọng Nhất chỉ cảm thấy trước ngực ngura ngứa, đằng sau lưng hơi đau.

Phập một tiếng, tiểu đao đã cắm sâu vào giữa một cột trụ cách xa bảy thước ở đằng sau.

Chuôi đao vẫn còn lay động.

Đao không dính máu.

Quản Trọng Nhất cúi đầu xuống mới bắt ngờ phát hiện trên ngực mình có một lỗ thủng, máu đang chảy ròng ròng.

Hắn mới tỉnh ngộ một đao ấy là từ thân thể hắn xuyên qua cắm vào cột.

Hai tay hắn kịp thời dùng lực nắm chắc mép bàn để trụ vững, đến mức khiến cho cái bàn làm bằng gỗ đàn hương thượng hảo hạng và kiên cố như vậy mà cũng phải phát ra tiếng tách tách sắp vỡ, văn phòng tứ bảo*** ở trên mặt bàn cũng vì chấn động mà va chạm vào nhau. Tiếng nói của hắn đã run rẩy còn cổ hét lên: “Ngươi .... tại sao ....”

Cố Tích Triều nhìn hắn đầy thương xót, ân hận nói: “Ta cũng không có cách nào khác.”

Quản Trọng Nhất nói ngắt quãng: “Ta là vì báo ân mà quay về đây, ngươi lại ....” Tiếng hắn bỗng nhiên ngừng lại, khúc khoác hai tiếng, chiếc bàn bằng gỗ đàn hương cũng bị hắn bóp vỡ hai miếng cầm chắc trong tay không thả ra, người thì đã ngã “phịch” xuống đất bỏ mạng.

Cố Tích Triều tự mình lẩm bẩm: “Ai báo ân nhân của ngươi chẳng phải chỉ một người chứ?” Y lắc đầu nói tiếp: “Ta không giết ngươi thì làm sao mà giết y đây? Còn giết chết y không khỏi lại phải đề phòng ngươi báo thù? Ta muốn y chết, muốn y bị cô lập không có viện trợ, tất nhiên cần phải giết ngươi trước rồi mới giết y.”

Lúc này hán tử tuần tú tiến nhanh đến, thông hai tay đứng.

Cố Tích Triều ánh mắt cũng chẳng thèm ngước lên, chỉ nhàn nhạt nói: “Sự phụ của ngươi chết rồi.”

Hán tử tuần tú ấy nói: “Hắn không phải là sự phụ của thuộc hạ.”

Cố Tích Triều hỏi: “Cái gì?”

Hán tử tuần tú đáp: “Là thuộc hạ theo lệnh của đại đương gia bái hắn làm sự phụ, sau khi học hết tuyệt kỹ của hắn sẽ cống hiến tốt hơn cho đại đương gia.” Y lại lạnh lùng nói tiếp: “Thuộc hạ theo hắn chỉ là một nhiệm vụ phải hoàn thành, hoàn toàn chẳng có tình sư đồ.”

Cố Tích Triều nói: “Như vậy là tốt nhất!” Y mỉm cười và vỗ vỗ lên vai hán tử tuần tú, nói: “Kỹ năng một đời của hắn là lướt nhanh như chim trời chạy nhanh như dã thú, ngươi đã học được chưa?”

Hán tử tuần tú cung kính nói: “May mắn không nhục mệnh.”

Cố Tích Triều mỉm cười nói: “Hậu sinh khả úy!”

Hán tử tuần tú ánh mắt lấp lánh, nói: “Cái gì hắn biết thì thuộc hạ biết hết. Nhiều thứ thuộc hạ biết thì hắn lại không biết.”

Cố Tích Triều cười nói: “Hoắc Loạn Bộ giỏi, không uống ta một phen tâm huyết tài bồi cho ngươi.”

Hán tử tuần tú Hoắc Loạn Bộ nói: “Phùng Loạn Hồ, Trương Loạn Pháp, Tống Loạn Thủy và Hoắc Loạn Bộ đều thụ ân sâu của đại đương gia, đương nhiên phải cung kính tận tụy, chết không hối hận.”

Cố Tích Triều nghe mà không có chút biểu hiện gì, chỉ nói: “Một ngày nào đó phú quý vinh hoa đương nhiên là hưởng cùng với các ngươi, bắt quá...” Y ngừng lại một chút, ánh mắt lộ ra tia kỳ dị nói: “Việc gấp rút trước mắt tức là phải giết chết Thích Thiệu Thương.”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Đại đương gia đừng lo lắng, mọi việc đều đã được chuẩn bị kỹ càng.”

Cố Tích Triều khẽ nhíu mày hỏi: “Theo an bài của ta?”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Tất cả đều không có sai sót.”

Lúc này ở bên ngoài lều đột nhiên truyền vào tiếng nói vang dội: “Thuộc hạ Đồng tổ Trương Loạn Pháp có việc bẩm báo.”

Cố Tích Triều cao giọng nói: “Vào đi.”

Một hán tử phong thái mạnh mẽ hào hùng, uy phong lẫm liệt rảo bước tiến vào, bẩm: “Thích Thiếu Thương, Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong đã đến bên dưới núi và đang đi lên.”

Cố Tích Triều từ từ bước tới, tay đặt lên tiểu đao cắm trên cột gỗ rồi trầm ngâm một lát, chợt nói: “Thu dọn thi thể của Quân Trọng Nhất. Nhớ kỹ, một cọng tóc cũng không được phép sót lại.” Y nói đến đây thì lập tức rút tiểu đao ra cho vào trong tay áo, nháy mắt đã không nhìn thấy nữa. Y nói như đinh đóng cột: “Kế hoạch cứ chiếu theo vậy mà tiến hành!”

Kế hoạch của y có tên gọi vô cùng đơn giản là: “Giết không tha!”

Khi bọn Thích Thiếu Thương, Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong tiến vào trong lều, thì mọi thứ đã sớm được thu dọn không còn nhìn thấy một vết máu.

Trong lều đã được đặt thêm năm cái ghế lớn bằng gỗ đàn hương. Cố Tích Triều đứng dậy hướng về bốn người vái chào, nói: “Mọi người vất vả rồi.” Lại nói tiếp: “Mời đại ca ngồi.”

Thích Thiếu Thương nói: “Còn câu thúc lễ tục ấy làm gì? Nhị ca thụ thương rồi, phải mau cứu trị mới được.”

Chỉ thấy Lao Huyệt Quang cả người đầy máu, trên người có ít nhất bảy, tám vết thương. Chỗ bị nhẹ nhất là vết thương kéo từ cánh tay phải vào mạng sườn sâu khoảng bốn phân da thịt lật ra hai bên có thể nhìn thấy lò mổ gân cốt máu me, xem ra bị người dùng loại binh khí dài và nặng như một cây thương đâm vào. Còn những chỗ khác đều là vết bông, tổn thương trầm trọng.

Cố Tích Triều kinh sợ hỏi: “Nhị trại chủ thụ thương rồi?”

Mặt mũi Lao Huyệt Quang lạnh lùng âm đạm, lại chẳng thay đổi thái độ nói: “Ta chỉ bị thương ngoài da không có việc gì đáng ngại. Chỉ là mấy tên cẩu cường đạo, hết lần này đến lần khác làm càn, lần sau hung mãnh hơn lần trước, lấy có tiểu trừ Liên Vân trại bọn ta, cướp bóc điên cuồng tại bảy thôn trấn trong chu vi hơn một trăm dặm, vào nhà cướp của, gian dân giết người, không có việc ác nào là không làm. Mọi việc sau đó lại khơi khơi đổ hết lên đầu Liên Vân trại bọn ta, thật là ti tiện hơn cả chó lợn.” Nói rồi, hân tở về vô cùng tức giận.

Nguyễn Minh Chính bảo Lao Huyệt Quang ngồi xuống, rịt vết thương cho hắn, đồng thời sử dụng tiểu đao khoét những mảnh thịt nát ra ngoài. Lao Huyệt Quang hừ lạnh nói: “Không phải Thích đại ca bắt nạt, ta nhất định sẽ liều mạng đánh tiếp với bọn chúng cho đến lúc phân ra sống chết!”

Thích Thiếu Thương nói: “Lao nhị ca huynh lại tức giận rồi. Những người làm chuyện đó là do gian tướng Phó Tông Thư phái đến, trong đó có hai tướng quân cầm đầu, một người gọi là Thần nha tướng quân Lãnh Hồ Nhân, còn người khác là Lạc đà lão gia Tiên Vu Cừu. Hai người này không như bọn quan hèn tướng dốt nhiều lần được phái đến mà chúng ta chỉ cần thi hành chút kế mọn là có thể đánh cho bọn chúng toi bời hoa lá.”

Nguyễn Minh Chính nói: “Bọn họ là đồ đệ thứ ba và thứ tư của Cửu U thần quân ở Thường Sơn bị Phó Tông Thư trước đây mua chuộc. Lần này bọn họ điều binh khiển tướng đến khi thế thật là hung ác ....”

Lao Huyệt Quang hừ lạnh nói: “Làm sao! Khí thế hung ác mà ta phải sợ à!” Nguyễn Minh Chính đang rửa ráy vết thương, tẩy độc chữa trị mà hắn không rên rĩ đến một tiếng.

Câu Thanh Phong trên người cũng mang vài vết thương, trên đầu cũng bị thương, tuy nhiên không đến mức như Lao Huyệt Quang. Ngoại hiệu của hắn là “Hong bảo lục phát” mà lúc này tóc trên đầu ngược lại lổm đóm chỗ đỏ chỗ xanh do máu đông tụ thành. Hắn cũng chẳng thèm để ý đến, cười nói: “Nhị trại chủ bình thường sét đánh cũng không mở miệng, hôm nay ngược lại nói nhiều thế, đây có phải là thay đổi bản chất gì đó không?” Nói xong tự mình bật cười khanh khách.

Bản thân huynh đệ Liên Vân trại thường có thói quen trêu đùa lẫn nhau, Câu Thanh Phong tuy là lục trại chủ nhưng nói chuyện không biết cân nhắc, mọi người cũng chẳng lấy làm lạ và không để bụng. Nguyên lai tám vị trại chủ Liên Vân trại là Hồ khiêu ung phi lĩnh xà kiếm Lao Huyệt Quang, Tái Gia Cát Nguyễn Minh Chính, Trần tiền phong Mục Cừu Bình, Thiên lang ma tăng Quân Trọng Nhất, Hồng bảo lục phát Câu Thanh Phong, Kim xà thương Mạnh Hữu Uy, Song nhận sư hồn Mã Chương Quý, Bá vương côn Du Thiên Long, thanh thế dĩ nhiên rất lớn, quy mô gần bằng “Nam trại” - Thanh Thiên trại trong “Võ lâm tứ đại thế gia”.

Sau này Cửu hiện thần long Thích Thiếu Thương một mình sấn vào Liên Vân trại, dùng một tay đánh bại tám đại trại chủ, và lại còn dùng liên hoàn tám loại võ công hoàn toàn khác nhau, khiến cho tám vị trại chủ khuất phục và đối với tài trí kiến thức của y lại càng bội phục. Mọi người đều ủng hộ y lên làm đại trại chủ còn tám đại trại chủ vì thế mà mỗi người theo thứ tự hạ xuống một bậc. Thanh thế Liên Vân trại vì vậy mà càng lớn mạnh, đã sớm vượt qua Nam trại.

Chỉ vì trong một chiến dịch Độc Thủ vì mọi người Liên Vân trại bảo vệ Sở Tương Ngọc mà xảy ra xung đột với Thiết Thủ, Thanh Thiên trại cùng bộ thuộc của Thương Châu Thời Chấn Đông. Bát trại chủ Song nhận sư hồn Mã Chương Quý vì vậy mà táng mạng, Liên Vân trại mới trở lại tám người trại chủ chủ trì cục diện. Cho đến những năm gần đây, Thích Thiếu Thương tự mình noi theo tiền lệ gia nhập Liên Vân trại, trọng dụng người tài, lôi kéo được Cố Tích Triều với bốn bộ hạ nổi tiếng khác về cùng làm chủ Liên Vân trại. Từ đó Liên Vân trại thanh uy hùng tráng, trong một thời gian không có địch thù, các phương anh hùng hảo hán lần lượt theo về và đồng thời cũng rước lấy sự chú ý của quan phủ. Tuy nhiên bọn quan phủ vài lần đến tiểu trừ đều bị hao binh tổn tướng, thương vong thảm trọng. Gần đây nhất ngay triều đình cũng cảm thấy ngựa mất phải thêm quân đội, bí mật sai cao thủ đi dẹp yên loạn phi.

Mấy ngày gần đây chinh chiến liên miên, bọn người Lao Huyệt Quang thân thể và tinh thần đều mệt mỏi. Bất quá tất cả huynh đệ ở đây đều đã quen pha

trò, ý vào sức mạnh từ việc trên dưới một lòng, phòng thủ kiên cố của Liên Vân trại nên cũng chẳng coi việc đó ra gì.

Nghe Câu Thanh Phong nói như vậy, Nguyễn Minh Chính liền cười và làm bần: “Miệng chó không thể mọc được ngà voi!”

Cố Tích Triều cười nói tiếp: “Lao nhị ca thật là giỏi lắm. Người ta nói Hoa Đà cạo xương trị độc cho Quan Vân Trường nhưng tra sử thực ra thầy thuốc quyết không phải Hoa Đà. Lần này Nguyễn tam ca cạo xương liệu thương cho Lao nhị ca mà nhị ca mặt không biến sắc, thần y diệu thủ của tam ca thực sự khiến cho bọn ta tận mắt chứng kiến không thể không bái phục.” Vốn dĩ Lao Huyệt Quang và Nguyễn Minh Chính là một võ một văn của Liên Vân trại từ khi mới sáng lập, cho dù là Thích Thiều Thương hay Cố Tích Triều trong lời nói đối với hai người họ vẫn phải mười phần tôn trọng.

Lao Huyệt Quang lạnh lùng nói: “Cái gì mà mặt không đổi sắc! Người xem, mồ hôi lớn chồng chất mồ hôi nhỏ, trên mặt thì một đám đen, một đám trắng!” Lao Huyệt Quang nói như vậy mọi người mới phát hiện ra mồ hôi hán đang chảy ròng ròng, da mặt hơi ngăm đen của hán cũng từ từ chuyển sang trắng bạch, kiềm chế không nổi đều bật cười.

Nguyễn Minh Chính nhin cười nói: “Sắp xong rồi, huynh chịu khó một chút nữa là được.”

Chú thích

* Một mình cười ngửa quay về.

** Điều đao: Dao nhỏ và sắc dùng để điều khắc.

*** Văn phòng tứ bảo chỉ bốn thứ cần thiết của văn nhân là bút lông, thoi mực, nghiền mực và giấy viết.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại Âm Sát

Lúc này Phùng Loạn Hồ tiến vào trong lều, trên tay bưng một khay lớn có một hồ rượu và năm cái chén.

Cố Tích Triều thông thả đứng dậy nói: “Bốn vị huynh đệ phen này vất vả rồi để ta kính bốn vị một ly.”

Thích Thiều Thương nói: “Gần đây thế tấn công của quan binh kỳ quái, khi gấp khi hoãn, tốt hơn hết là chúng ta thương lượng tìm ra đại kế ứng phó. Bọn ta xuống núi quyết chiến còn Cố huynh ở đây trừ mưu tính kế cũng là vất vả như nhau mà thôi. Rượu này để từ từ hãy uống cũng được.”

Cố Tích Triều thờ dài nói: “Các vị với ta đã cùng nhau kết nghĩa, tình như thủ túc. Mỗi lần các vị hạ sơn sát địch, quân tình khẩn cấp nên huynh đệ bọn ta đều lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Trong lòng nghĩ nếu quả các vị vạn nhất xảy ra chuyện, ta sẽ liều mạng chết theo không hề do dự. Lại sợ chậm trễ một chút không kịp cứu viện, thật giống như đun nước lâu sôi, nóng lòng khó chịu ....” Ánh mắt y lộ ra tình cảm sâu sắc, nói tiếp: “Mỗi lần thấy các vị ca ca bình an trở về trái tim của huynh đệ mới đập trở lại, hồn phách cũng quay về, nhưng luôn cảm giác mình là người ngồi bàng quan, trong sâu thẳm vẫn cảm thấy hổ thẹn.”

Thích Thiều Thương nắm chặt tay Cố Tích Triều nói: “Cố huynh sao nói những lời như thế! Huynh trấn thủ sơn trại, quan hệ đến an nguy của người nhà tất cả huynh đệ, đối với việc điều binh khiển tướng lại càng mang trách nhiệm quan trọng trên người. Và lại trước đây Cố huynh cũng đã nhiều lần dẫn quân giết địch, còn giả trang lên vào Hoàng thành bí mật giết gian tướng, chỉ là sắp thành lại bại. Nhưng Cố huynh anh hùng can đảm, lòng hiệp nghĩa lưu danh ngàn thu, huynh đệ bọn ta vô cùng bội phục! Huynh đối với bọn ta tình thâm nghĩa trọng, tất cả huynh đệ bọn ta cũng thường thấp thỏm lo lắng an nguy cho huynh đến mất ăn mất ngủ! Cố huynh, chúng ta cùng sống cùng chết, huynh mà nói nữa thành ra coi như người ngoài rồi.”

Cố Tích Triều từ từ lật những chén uống rượu lên, nói: “Vô luận thế nào, lần này thấy các vị huynh đệ trở về, trong lòng rất ta cao hứng, để ta kính chư vị một chén rồi nói tiếp.”

Lao Huyệt Quang thều thào: “Mới nói không coi như người ngoài lại coi như người ngoài rồi, lời mời rượu này tính toán cái gì! Quan trọng là chúng ta cùng nhau đối ẩm, thế thôi!”

Nguyễn Minh Chính nói: “Nhị ca! Huynh thương thế nghiêm trọng không nên uống rượu.”

Lao Huyệt Quang nói: “Một đời của ta bị thương nặng nề nhẹ cũng phải đôi trăm lần mà chưa chết, đao bổ xuống ta còn không sợ lại sợ rượu sao!”

Câu Thanh Phong nói: “Chén này của Cố đương gia, thực sự bọn ta nên uống cạn, sao phải phân biệt ai kính ai chứ.” Nói xong hai tay cầm lấy hai chén

rượu, một đưa cho Thích Thiều Thương, một đưa cho Lao Huyệt Quang sau đó tự mình cầm lấy một chén.

Cố Tích Triều cũng cầm lấy một chén cho mình, còn một chén khác đưa cho Nguyễn Minh Chính. Nguyễn Minh Chính cười hỏi: “Quần ngũ đệ trở về rồi sao không mời hán ra đây cùng nhau uống một chén?”

Một câu nói hời hợt ấy cũng khiến Cố Tích Triều chấn động hồn phách như bị thiên lôi đánh, nhưng miệng y lại nói: “Nếu Quần ngũ đệ trở về thì tốt, tất cả chúng ta có thể thừa dịp này sum họp. Ôi! Hán một thân một mình cùng với quan lớn ‘Lôi Quân’ trấn thủ Nam đường, hết ngày lại đêm, thật là tội cho hán từ cường tráng ấy.” Vừa nói vừa dò xét thần sắc của Nguyễn Minh Chính.

Trông Nguyễn Minh Chính khá bình thản, y chỉ hờ hững nói: “Ồ?”

Cố Tích Triều nâng chén rượu nói: “Ta kính chư vị.”

Lao Huyệt Quang cũng nâng chén rượu hừ lạnh nói: “Đừng quá khách khí mà thừa lời nữa!”

Nguyễn Minh Chính vẫn ngăn trở nói: “Nhị ca! Huynh bị thương trên người, không thích hợp uống nhiều.”

Lao Huyệt Quang không nghe thấy còn có thể không uống, nhưng vừa nghe được liền ngửa cổ uống cạn, nói: “Có cái gì thích hợp với không thích hợp chứ! Chỉ một chén, không uống nhiều!”

Thích Thiều Thương thấy tính khí có chấp của Lao Huyệt Quang lại nổi lên, mỉm cười cùng Câu Phong Thanh đang định uống rượu thì Nguyễn Minh Chính nói: “Không được uống!”

Cố Tích Triều trong lòng cảm thấy lo lắng vì Nguyễn Minh Chính ngoại hiệu là Tái Gia Cát, tâm cơ tinh tế, quỷ kế đa đoan, không biết làm sao lại để cho y nhìn ra được sơ hở. Nhưng lại tự lượng không có sơ xuất, trong lòng đang lúc thất thượng bát hạ* mà về mặt có thể bình thản như không, chỉ thấy Nguyễn Minh Chính cười với y nói: “Đại đương gia! Ta nghĩ ngũ đệ bộc trực mãnh liệt ấy đã trở về rồi, như thế này giống như chơi trò trốn tìm với bọn ta quá, chẳng bằng kêu hán ra đây cùng nhau uống một chén. Hai tháng nay hán khổ sở thủ giữ Nam đường, ta thật muốn coi xem hán đã sút mất mấy cân rồi!”

Cố Tích Triều quan sát thần sắc và cử chỉ Nguyễn Minh Chính, tựa như chưa phát giác ra âm mưu, chỉ là khẳng định Quan Trọng Nhất đã trở về trong trại. Y suy đi tính lại mà không thể giải thích nổi vì sao lại để cho Nguyễn Minh Chính nhìn ra, nhưng về mặt vẫn không chút biến đổi, cười nói: “Các vị đều biết tính khí của ngũ trại chủ, hán nói muốn lánh là lánh để cho các vị bị kinh ngạc mừng rỡ một phen. Ta cũng theo ý của hán, chỉ không biết tam trại chủ làm thế nào phát hiện ra được?”

Nguyễn Minh Chính cười nói: “Bàn gỗ đàn hương của đại đương gia là loại gỗ tốt nhất dùng để dựng thành, dùng đao khắc cũng chưa hán đã được ...” Y chưa nói xong mà ánh mắt mọi người đều đã tập trung tại dấu tích bị bốp vỗ ở hai bên cái bàn lớn.

Thích Thiều Thương cười nói: “Công lực ‘Phế thần thảo’ của Quần ngũ đệ lại tinh tiến thêm rồi.”

Cố Tích Triều cười bồi nói: “Ngũ đệ luôn luôn thiếu kiên nhẫn, ít khi có cử chỉ trêu đùa như vậy, nhất định có tin vui gì nên tâm tình mới thoải mái để đùa giỡn với chúng ta.”

Câu Thanh Phong tròn mắt hỏi: “Ngũ ca ở đâu?”

Cố Tích Triều đáp: “Tam ca đoán đúng, hán thực sự đã lập được đại công trở về.”

Nguyễn Minh Chính hỏi: “Đại công gì?”

Cố Tích Triều dùng tay ra hiệu nói: “Hán giết chết tên cầu quan có ác danh rõ ràng.”

Nguyễn Minh Chính vui vẻ hỏi: “Chẳng lẽ là Hoàng Kim Lân?”

Cố Tích Triều thốt: “Tam ca liệu việc như thần!”

Nguyễn Minh Chính bất giác có chút vui vẻ.

Thích Thiều Thương nói: “Tên gian tặc Hoàng Kim Lân ấy bức bách tất cả người ở ba huyện mười sáu trấn tạo phản, ngay cả đoàn luyện** cũng bị hán bức bách mà phản bội. Hơn nữa, hán còn là tướng tin tưởng thân cận của Phó Tông Thư, chuyên đâm bị thóc, chọc bị gạo, vu hãm độc hại, không có việc gì xấu mà không làm. Sau khi hán thăng quan, những đồng liêu trong sạch không phải bị thâm tử thì cũng gặp tai họa, đều do một tay người này tạo nên. Người ta nói người làm quan phải vì dân như ‘Phụ mẫu quan’, nhưng bách tính lại tặng cho hán một cái ngoại hiệu kêu là ‘Vô phụ mẫu quan’. Từ việc ấy cũng có thể tưởng tượng hán như thế nào.”

Y dừng lại một lát rồi lại nói tiếp: “Bất quá ngày thường Hoàng Kim Lân ấy xử sự giống như quý, lần này để cho ngũ đệ tóm được âu cũng là báo ứng!”

Cố Tích Triều nói: “Đâu chỉ tóm được, đầu cũng chém xuống rồi.”

Câu Thanh Phong vỗ tay cười nói: “Ngũ ca giỏi!”

Nguyễn Minh Chính thắc mắc: “Nhưng không biết ngũ đệ có thăm vấn hấn rõ ràng quân tình của triều đình như thế nào không?”

Cố Tích Triều nói: “Đề ta kêu hấn đến tự mình nói rõ với huynh.” Đoạn lại nói với bọn Thích Thiểu Thương: “Mời ba vị ngồi.”

Bản thân Lao Huyệt Quang đã ngồi rồi, chỉ còn Nguyễn Minh Chính, Câu Thanh Phong và Thích Thiểu Thương vẫn còn đứng.

Câu Thanh Phong nói: “Ngồi có gì tốt? Ta đứng thôi! Đợi chút nữa lão ngũ tới ta còn phải đo sức với hấn, thật không tin võ công hấn tiến bộ đến mức đó!” Hấn trong Liên Vân trại xếp hạng sáu thấp hơn Quân Trọng Nhất vừa khéo một bậc nên hấn luôn luôn không phục.

Cố Tích Triều chỉ cười nói: “Lão quen không ngồi rồi, nhưng đại ca và tam ca chắc muốn ngồi.”

Thích Thiểu Thương nói: “Ngồi thoải mái để làm cái gì? Ta không mệt.”

Cố Tích Triều nói: “Ngũ đệ muốn đem thủ cấp của cầu quan về đây hiến cho các vị ca ca.”

Nguyễn Minh Chính cười thốt: “Đầu người? Ta không có hứng thú, đại ca ngồi đi đệ còn phải đứng đây để trông nom nhị ca.”

Thích Thiểu Thương theo lời ngồi xuống.

Hoắc Loạn Bộ bưng một cái khay tiến vào, trên khay là một cái nồi lớn được đậy kín.

Câu Thanh Phong liú lười nói: “Lão ngũ thật nấu cái đầu của cầu quan để ăn sao, ta không muốn ăn!”

Thích Thiểu Thương thấy lạ hỏi: “Ngũ đệ ở đâu?”

Cố Tích Triều tiến lại gần hai bước, nói: “Hấn đến rồi.”

Thích Thiểu Thương hỏi: “Ở đâu?”

Hoắc Loạn Bộ đột nhiên mở cái nắp nồi ra.

Bên trong là một cái đầu người, điều bất ngờ lại là của Quân Trọng Nhất!

Thích Thiểu Thương giật mình kinh sợ. Thành linh, trên ghế thò ra mấy cái đai sắt siết chặt người y, ngoài ra còn có bốn mũi dao nhọn sắc từ đằng sau ghế đâm thẳng vào lưng Thích Thiểu Thương!

Thích Thiểu Thương hét lớn lên một tiếng, vận nội lực ra đằng sau lưng, bốn mũi dao nhọn cắm vào lưng y cùng lúc bị đoạn gãy hết!

Chỉ là trong sát na ấy thì Cố Tích Triều đã xuất thủ!

Y ra tay nhanh như gió, thân pháp như điện xẹt!

Y đánh một chưởng lên ngực Thích Thiểu Thương!

Vì Thích Thiểu Thương đã đem hết nội lực tập trung ra sau lưng để chần gãy bốn lưỡi dao, nên trước ngực phải chịu một chưởng cương mãnh của Cố Tích Triều. Y ngã nhào xuống, dường như toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều rời khỏi vị trí, đồng thời từ mắt, mũi, tai và miệng của y máu chảy ra cuồn cuộn.

Thích Thiểu Thương trợn mắt muốn rách ra hét lớn một tiếng: “Người ....” Máu từ trong cổ họng phun mạnh ra ngoài.

Cố Tích Triều cười lạnh, đang định đánh thêm chưởng thứ hai thì đột nhiên cảm giác cánh tay đau nhói, liền vội vàng nhảy lùi lại, mới phát giác cổ tay phải đã bị nội lực của đối phương phản lại mà trật khớp.

Y dùng tay trái nắm lấy khớp xương ở tay phải, “khục” một tiếng khớp cổ tay đã được y đưa trở về vị trí.

Trong thời gian một chớp mắt Cố Tích Triều đối phó với Thích Thiểu Thương, ở trong lều đã phát sinh biết bao nhiêu biến hóa!

Khi Thích Thiểu Thương bị cảnh tượng trước mắt khiến cho kinh ngạc thì Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong cũng đồng thời chết lặng, không chỉ vì kinh hoàng mà đồng thời cũng bởi quá đau lòng và phẫn nộ!

Song, cùng lúc đó thì người Lao Huyệt Quang cũng bị cơ quan ở trong ghế khóa chặt và từ đằng sau ghế cũng có bốn lưỡi dao nhọn nhanh chóng chọc ra!

Bất quá Nguyễn Minh Chính đang đứng bên cạnh Lao Huyệt Quang!

Y võ công tuy không cao nhưng tài trí thì lại cao tuyệt, phản ứng càng là nhất lưu.

Y đánh một chưởng lên lưng ghế.

Đáng tiếc võ công của y không cao nên một chiêu này chưa thể chấn vỡ hoàn toàn cái ghế bằng gỗ đàn hương thượng hảo hạng, chỉ đánh hỏng được một vài phần.

Lúc này cùm sắt của Câu Thanh Phong cũng vừa bay đến, rầm một tiếng cái ghế bị đánh vỡ tan.

Lao Huyệt Quang nhảy bật dậy, trên lưng hiện ra lấp lánh hai mũi dao nhọn cắm ở đó. Một chiêu ấy của Nguyễn Minh Chính chỉ chấn hỏng được cơ quan của hai lưỡi dao trong đó, còn hai mũi dao khác đã cắm vào lưng Lao Huyệt Quang.

Lao Huyệt Quang hét to một tiếng. Nhưng trong chớp mắt mắt từ cái khay Hoắc Loạn Bộ đang bung trên tay bắn ra một màn kim châm nhỏ tựa lông trâu thấp thoáng ánh màu lam như mưa về hướng mọi người.

Nguyễn Minh Chính yểm hộ phía trước Lao Huyệt Quang, một mặt đẩy hấn lui lại, một mặt thì dùng quạt lông vôi vàng gạt những mũi châm, nhưng cánh tay và đùi cũng bị dính vài mũi. Câu Thanh Phong hét lên cuồng nộ, cùm sắt vung lên chặn ở đằng trước hai người, cùm sắt của hấn vừa to vừa dày và nặng, vừa vận có thể yểm hộ cho bọn họ.

Hấn mãi để ý yểm hộ cho Lao Huyệt Quang và Nguyễn Minh Chính lại không đề phòng Phùng Loạn Hồ lợi dụng sản vào chém một kiếm.

Nguyễn Minh Chính hét lớn: “Cẩn thận!”

Câu Thanh Phong muốn nhảy tránh thì thân đã bị trúng một kiếm.

Mấy người bọn họ chợt gặp tập kích bất ngờ, kinh sợ và giận dữ đan xen, nhưng nhất thời vẫn chưa hiểu là bị huynh đệ mình bán đứng còn muốn gia hại, cho nên mọi chiêu hướng đều tính toán sai lầm. Bọn họ ngày thường lòng dạ hào hiệp, coi nhau như thủ túc, chưa từng nghĩ qua có một ngày có thể trở thành kẻ thù, huynh đệ tương tàn, ngay Nguyễn Minh Chính được xưng là Tái Gia Cát cũng tính toán sai lầm như thế!

Lúc này Hoắc Loạn Bộ đã rút kim tiên, Phùng Loạn Hồ cũng giương cao thiết kiếm lao đến hai bên Cổ Tích Triều.

Nguyễn Minh Chính chỉ cảm thấy vết thương ngứa ngáy, giận dữ quát lên: “Bọn nguoi. . .”

Cổ Tích Triều cười lạnh nói: “Bọn nguoi xong rồi.”

Nguyễn Minh Chính cả giận hỏi: “Tại sao?”

Cổ Tích Triều hỏi đáp trực tiếp: “Triều đình chiêu an, bọn ta không thể vì động cơ cá nhân của bọn nguoi mà gây trở ngại cho con đường tốt đẹp phía trước!”

Lao Huyệt Quang tức quá khí huyết nhộn nhạo, rống lớn một tiếng: “Đồ phản bội!”

Ngoại hiệu của hấn là “Hồ khiếu ung phi linh xà kiếm”, đã từng cùng lão trại chủ Tam tuyệt nhất thanh lời Ngũ Cương Trung của Thanh Thiên trại - Nam trại trước sau tỷ đấu nội lực. So với bọn người Câu Thanh Phong thì kiếm pháp, khinh công và nội công cao hơn xa. Một tiếng rống này của hấn là đã được vận khí vào nên tựa như thiên lôi, ngay Cổ Tích Triều cũng nhất thời sửng sò, giống như sét đánh từ trên trời xuống, những người ở trên mặt đất đều bị chấn động không kịp bụng tai.

Lao Huyệt Quang sau khi hét lên một tiếng, bỗng nhiên hai tay ôm chặt lấy ngực mình.

Tiếp theo ngũ quan của hấn đều rỉ máu.

Máu đen.

Rượu độc hấn uống đã bắt đầu phát tác.

Lao Huyệt Quang hét lên thê thảm, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt ở trong nội thể hấn, dù cho hấn có dốc hết máu cũng không cách nào dập tắt được.

Cổ Tích Triều đứng cười.

Nguyễn Minh Chính hỗ trợ Lao Huyệt Quang trong cơn tuyệt vọng.

Câu Thanh Phong vung cùm sắt hướng tới Cổ Tích Triều.

Ánh mắt lạnh lùng của Cổ Tích Triều chăm chú nhìn hấn, chỉ nói một tiếng: “Mô!”

Bất chợt mặt đất trong lều hạ xuống ngay chỗ Lao, Nguyễn và Câu ba người đang đứng, mở ra một cái động rộng một trượng, bên dưới tối đen như mực, mùi tanh xộc thẳng vào mũi!

Dưới chân Nguyễn Minh Chính bỗng trống không, chẳng kịp ứng biến liền rơi ngay xuống dưới. Câu Thanh Phong đang phát lực để vượt ra khỏi hố thì Cổ Tích Triều từ xa nhẹ nhàng phát ra một chiêu ép tới khiến cho Câu Thanh Phong cũng bị bức rơi xuống!

Chính vào lúc này, Thích Thiều Thương đang ngồi trên ghế đột nhiên hươ tay lên, ống tay áo giống như một quyền trục bằng lụa trắng được cuốn lại giờ sỏ tung ra hơn một trượng, cùng lúc cuốn lấy Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong. Y dùng lực kéo một cái, mọi người quay ngược trở lại!

Chỉ là Lao Huyệt Quang đã trúng độc, chính trong lúc giây giũa chống đỡ thì một tràng tiếng “bựt, bựt” nổi lên, ống tay áo bị xé tan, hấn lại rơi xuống dưới.

Tay áo bị rách, Lao Huyệt Quang lại là người ở gần Thích Thiều Thương nhất, nên lập tức cũng khiến cho Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong mất chỗ dựa, thành ra lại cùng nhau rơi xuống!

Câu Thanh Phong hét to cuồng dại một tiếng: “Nhị ca!”

Bỗng “ầm” một tiếng, cái ghế Thích Thiều Thương đang ngồi bị chấn vỡ tan nát, Thích Thiều Thương lại thổ ra một ngụm máu. Y phi thân bay lên một tay chụp Nguyễn Minh Chính, một tay chụp vào cổ áo Câu Thanh Phong, trong đường tơ kẽ tóc đứng sát bên miệng hổ.

Chỉ là Cổ Tích Triều cũng vô thanh vô tức lao đến, trên tay không biết từ bao giờ đã cầm một cái búa ngũ sắc sáng loáng nhanh chóng chém trúng Thích Thiều Thương!

Thích Thiều Thương thân mang trọng thương, còn phải nâng đỡ hai người không thể bỏ ra được, người vừa chạm đất, chỉ kịp tránh sang một bên, cái búa bạc đã chém sượt qua gò má trúng vai bên trái Thích Thiều Thương!

Cái búa nhỏ ngũ sắc của Cổ Tích Triều chuyên phá tất cả nội gia cương khí, ngoại gia công phu. Một búa này đã chém đứt cánh tay trái của Thích Thiều Thương xuống!

Máu bắn tung tóe. Cùng lúc đó Thích Thiều Thương đá ra một cước trúng vào khớp đầu gối bên chân phải của Cổ Tích Triều khiến y đau quá chịu không nổi phải rống lên. Y bất chợt kêu: “Nằm xuống!”

Phùng Loạn Hổ và Hoắc Loạn Bộ theo lời y nói đồng thời nằm phục xuống, lều bạt mở ra, Trương Loạn Pháp hét lớn một tiếng: “Bắn!”

Tiếng nổ bật tanh tách liên hồi, loạn tiễn như mưa hướng về Thích Thiều Thương, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong bắn tới!

Thích Thiều Thương, Nguyễn Minh Chính và Câu Thanh Phong ba người đã không thể lui, vì lui thì rơi xuống hổ, trước mặt lại là phục binh, căn bản không còn chỗ tránh!

Câu Thanh Phong rống lên một tiếng giận dữ, vung cùm sắt tấn công về phía trước, đồng thời thì hét lớn: “Lão tam! Huynh mau giúp đại ca chạy đi!” Hét được đến chữ “đi” thì trên người đã trúng bảy, tám mũi tên, nhưng hấn bẻ tên đi rồi tiếp tục đánh mở một đường máu xông thẳng ra ngoài lều!

Bên ngoài lều mai phục đầy sát thủ đã sớm tràn vào, Câu Thanh Phong càng đánh càng dũng mãnh, phần chấn thần uy, đánh ngã bảy, tám người thì trên thân thể lại có thêm năm, sáu dòng máu nữa phụt ra, vậy mà hấn vẫn còn hét lớn: “Nhất định đi tìm thất đệ và lục đệ trả thù cho nhị ca!”

Chú thích

* Thất thượng bát hạ: Bảy trên tám dưới nghĩa là tâm lý hoảng loạn bất an.

** Đoàn luyện: Nhóm quân bảo vệ làng xóm khi xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sát Vô Xá

“Thất đệ” mà Câu Thanh Phong mới nhắc đến tức là Kim xà thương Mạnh Hữu Uy còn “cửu đệ” là Bá vương côn Du Thiên Long, hai người này cùng là chư huynh đệ trong Liên Vân trại. Câu Thanh Phong mặc dù thân mang trọng thương nhưng vẫn nhớ không quên hai vị huynh đệ ấy.

Nguyễn Minh Chính đang dẫn Thích Thiều Thương cướp đường xông ra thì phía sau Cổ Tích Triều, Phùng Loạn Hổ và Hoắc Loạn Bộ đuổi theo.

Thích Thiều Thương thần sắc nhợt nhạt đã ở vào trạng thái nửa hôn mê, mỗi bước di chuyển vì bị chấn động nên máu trong miệng, mũi không ngừng chảy ra. Nguyễn Minh Chính mỗi lần xông ra được bảy, tám thước đều quan tâm quay đầu lại để ý, nhưng cứ nhìn Thích Thiều Thương thêm một lần thì nổi phần hận và giận dữ trong mắt lại mãnh liệt thêm một phần.

Phi đao trong tay Nguyễn Minh Chính không ngừng phi ra, Cố Tích Triều dùng tay không đón bắt nhưng Phùng Loạn Hồ và Hoắc Loạn Bộ phải vất vả né tránh nên xa dần Nguyễn Minh Chính và Thích Thiếu Thương.

Chợt nghe một tiếng gầm lên giận dữ, thì ra Câu Thanh Phong nhìn thấy một cái bọc bay qua hàng rào trại ập tới, hấn liền vội dùng cùm sắt ngăn lại. Bịch một tiếng, bột phấn bay lên, hóa ra đều là vôi bột. Cùm sắt của Câu Thanh Phong vừa to vừa dày cũng ngăn được một phần lớn, nhưng hơn nửa thân người vẫn bị dính vôi trắng toát và một phần vôi bột bay vào trong mắt.

Câu Thanh Phong dùng tay áo lau mắt thì dưới eo đã bị trúng thương của một người.

Câu Thanh Phong thét lên đánh một cùm chân gây trường thương, cạnh cùm vung ra đánh vỡ cùm người ấy nhưng đằng sau lưng lại bị trúng thêm một gươm.

Người cầm gươm hét lên thê thảm ngã xuống, sau lưng đã trúng một phi đao của Nguyễn Minh Chính.

Nguyễn Minh Chính xông tới giúp đỡ Câu Thanh Phong.

Bọn người của Cố Tích Triều nhanh chóng ập tới.

Hiển nhiên trong số hai mươi người đến đây đại bộ phận đều là người do Cố Tích Triều dẫn vào trại, Cố Tích Triều phát động trận tạo phản này không phải toàn trại đều tham dự. Những người phản đối chẳng phải bị tách riêng ra để giết hoặc điều đi biệt xứ, thì cũng hoàn toàn ừ ừ cạc cạc, không biết được sự tình.

Nguyễn Minh Chính thấy rõ điểm này nhưng y tay trái thì diu Thích Thiếu Thương còn tay phải lại đỡ Câu Thanh Phong, không cách nào để chống lại công thế như bài sơn đảo hải, tựa như bày hồ diên ấy.

Câu Thanh Phong lại cố gắng nói thêm một câu: “Lều ....lão...thất...”

Nguyễn Minh Chính bỗng nhiên nhận ra, vốn đã gần Quân Cơ doanh của thất trại chủ Mạnh Hữu Uy, tức thì lui lại như tên bắn, đi lùi vào trong lều, một mặt gọi: “Lão thất!”

Lại thấy trong lều hai người cùng ập tới gần, Nguyễn Minh Chính vui mừng nói: “Lão cừ cũng ở đây, tên họ Cố ...” Chưa dứt lời thì Mạnh Hữu Uy đã một thương đâm trúng yết hầu Câu Thanh Phong, Câu Thanh Phong lại không phòng bị liền thảm tử.

Nói thì lâu nhưng lúc đó xảy ra rất mau, một cơn của cừ trại chủ Du Thiên Long cũng đánh xuống đầu y. Nguyễn Minh Chính cũng không kịp tránh nhưng đầu cơn Du Thiên Long lại hơi lệch đi, chỉ quét xuống bả vai Nguyễn Minh Chính, một mặt nói nhanh: “Chạy đi!”

Nguyễn Minh Chính bị một cơn ấy cũng đau thấu tâm can, nhưng chẳng để ý nhiều, đột nhiên lao thẳng về phía trước qua vết rách ở mặt sau lều ra ngoài!

Lúc này truy binh ở xung quanh hò hét điên cuồng đuổi theo. Nguyễn Minh Chính đơn thân độc mã lại thêm Thích Thiếu Thương thân thụ trọng thương. Bọn y đã cùng đường nhưng y vẫn ráng hết sức lùi theo Thích Thiếu Thương chạy về hướng doanh trại của Lao Huyệt Quang.

Phùng Loạn Hồ ngạc nhiên hỏi: “Y chạy đến chỗ đó làm cái gì?”

Nhị trại chủ Lao Huyệt Quang đã chết mà doanh trại của hắn lại nằm ở nơi tuyệt địa, chẳng lẽ Nguyễn Minh Chính bị điên rồi, đi vào ngõ cụt không lối thoát ấy?

Cố Tích Triều hét lên: “Bao vây y, giết không tha, tạm thời không cần phải đến gần y quá!”

Du Thiên Long theo lời giảm tốc độ xuống, nhưng Mạnh Hữu Uy lại vẫn gắng sức cố đuổi theo.

Du Thiên Long chụp y kéo lại, hỏi: “Ngươi đâu cần liều mạng làm cái gì? Bọn họ đã cùng đường mạt lộ, chạy không thoát đâu!”

Mạnh Hữu Uy tức giận hằm hằm nói: “Ngươi biết cái rắm gì! Võ công của Thích lão đại cái thế, cơ trí Nguyễn lão tam vô song, không may để bọn họ cùng nhau trốn thoát, ngươi và ta sợ rằng không có chỗ mà chôn thầy!”

Về mặt Du Thiên Long chợt biến đổi, hắn nói: “Ngươi không nghe đại đương gia nói gì à, giặc cùng đường chóe đuổi. Phi đao của Nguyễn lão tam lợi hại thế nào ngươi chẳng phải là không biết!”

Mạnh Hữu Uy nghe được hơi do dự thì Nguyễn Minh Chính đã cùng Thích Thiếu Thương chạy được vào trong lều của Lao Huyệt Quang.

Nguyễn Minh Chính vừa xông vào trong lều liền trở ngược tay phi ra ba phi đao, hạ gục ba tên đang đuổi theo sát đằng sau. Bên ngoài truyền đến tiếng hét của Cố Tích Triều, trong sự huyền ảo hỗn loạn vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Địch nhân mau chóng bao vây căn lều ấy nghiêm mật giống như tường đồng vách sắt.

Nguyễn Minh Chính thở gấp một hơi rồi đưa tay nhanh chóng điểm những huyệt đạo ở bên cạnh miệng vết thương và bôi thuốc trị thương để cầm máu cho Thích Thiếu Thương. Thích Thiếu Thương về mặt trắng nhợt, chỉ lầm bầm: “Không cần phải lo cho ta, huynh mau chạy đi...”

Nguyễn Minh Chính gượng cười đau khổ hỏi: “Ta chạy có tác dụng gì? Đại ca, huynh chạy mới phải. Thoát được rồi, một ngày nào đó mới có thể vì các huynh đệ báo thù!”

Nói xong liền tháo ngoài bào của Thích Thiểu Thương khoác lên người mình.

Đáng tiếc Thích Thiểu Thương thần chí đã mơ hồ, bởi vì mất máu quá nhiều nên thần tình mười phần mê man. Nguyễn Minh Chính đột nhiên lật tấm lụa che rũ xuống sát đất ở giữa chiếc bàn lớn lên rồi đẩy Thích Thiểu Thương vào trong.

Thích Thiểu Thương trong cơn mơ màng lẩm bẩm: “Ta không đi, ta phải giết ....”

Nguyễn Minh Chính vẫn đẩy y vào trong, sau đó tự xé một góc tay áo xuống, dùng máu viết lên vài chữ rồi đưa cho Thích Thiểu Thương. Thích Thiểu Thương ở dưới gầm bàn chỉ cảm nhận được bị nhét vào trong tay áo một vật gì đó, trong khi hốt hoảng chỉ hỏi: “Đây là cái gì...”

Nguyễn Minh Chính lại vẫy tay phóng ngược ra đằng sau hai phi đao, một tên mới lách người tiến vào liền trúng phi đao gục xuống, còn một cây phi đao khác bắn vào khoảng không, một kẻ khác đã nhanh như thiểm điện lách ra ngoài.

Nguyễn Minh Chính cảm thấy toàn thân dần dần ngứa ran, nơi trúng độc châm độc lực đã phát tác. Y nghiêng rặng dùng lực đập vào chân ghế, rồi quay cái bàn từ trái sang phải ba vòng, chỉ nghe một tràng âm thanh kety kety của cơ quan nổi lên. Lúc này lại có hai tên lách người tiến vào, Nguyễn Minh Chính phi ra một đao hạ một tên còn tên kia thấy đồng bạn gục xuống thì kinh hồn bạt vía. Nguyễn Minh Chính đang định lấy đao ra, nhưng trong túi đã hết sạch.

Ý nghĩ trong đầu Nguyễn Minh Chính xoay chuyển như điện rồi y giả làm như rút đao ra, tên đó đã bị dọa cho chết khiếp, cũng chẳng cần biết là không có ám khí, liền vừa lăn vừa bò ra ngoài.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng hét thê thảm, người đó lại trở vào trong lều, mà còn là đi giật lùi trở lại, sau đó từ từ ngã ngửa ra, trên thiên linh cái đã in một vết búa bạc.

Chỉ nghe bên ngoài lều Cố Tích Triều cất giọng lạnh lùng tuyên bố: “Ai lui sẽ chết, ai giết được người ở trong ấy thì sẽ được làm đương gia của trại này!”

Nguyễn Minh Chính thầm thở dài một hơi, ánh mắt ngắm một vòng xung quanh bên trong lều, nhớ đến tình cảnh đã bao nhiêu năm huynh đệ bọn họ tại đây cùng với Lao Huyết Quang nhị trại chủ vui vẻ hòa thuận.

Nguyễn Minh Chính nghĩ đến quá khứ mắt lại có chút rung rung lệ, chợt phát giác tiếng huyền não bên ngoài đã ngừng lại, một giọng nói rất êm tai cất lên: “Thích huynh, Nguyễn đệ, trốn ở trong đó cũng chẳng phải là biện pháp, ra đây đi.”

Nguyễn Minh Chính cười khò. Cố Tích Triều đợi một lát không thấy trả lời mới nói tiếp: “Các ngươi không ra thì bọn ta sẽ tiến vào đây.”

Nguyễn Minh Chính hít một hơi thật sâu nói: “Cố đại đương gia.”

Cố Tích Triều “à” lên một tiếng, nói: “Nguyễn lão tam ngươi luôn luôn là người thông minh, ngươi bây giờ nên bỏ tối theo sáng, quay đầu là bờ vẫn còn kịp.”

Nguyễn Minh Chính nói: “Ngươi...” Y trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Lời ngươi nói có phải thật không?”

Cố Tích Triều cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ người thông minh quả nhiên đều sợ chết! Y đáp: “Đương nhiên là thật.”

Nguyễn Minh Chính nói: “Ta đã chế trụ huyết đạo đại trại chủ rồi.”

Cố Tích Triều cười nói: “Thế rất tốt, mang hãn giao ra đây.”

Ở trong lều yên lặng một lát.

Cố Tích Triều thầm rửa trong lòng: ngươi ra hay không ra thì cũng tránh không khỏi chết, còn trì hoãn làm cái gì. Nhưng miệng lại hỏi: “Nguyễn tam ca còn chưa tin tưởng tiểu đệ có phải không?”

Ở trong lều truyền ra tiếng Nguyễn Minh Chính: “Nếu như ta hấp tấp ra ngoài rất dễ bị bọn ngươi loạn tiễn bắn chết, chỉ bằng ngươi vào đây trước rồi đi cùng với ta ra ngoài.”

Nguyễn Minh Chính nói xong câu ấy người đã lui đến bên một bồn hoa, móc hết bùn đất ở trong đáy ra ngoài thì dưới đáy bồn hoa có một thanh gỗ nằm ngang. Nguyễn Minh Chính cắn chặt môi, nắm ngón tay bấu chặt vào thanh gỗ nằm ngang ấy. Sau một chốc mới truyền đến ngữ âm của Cố Tích Triều: “Được mà! Bất quá ta đi vào ngươi phải đồng ý giao ra Thích huynh và cũng không được phóng phi đao hại ta, thế nào?”

Nguyễn Minh Chính cười lạnh hỏi: “Đại đương gia, bằng vào võ công cái thế của ngươi còn sợ mấy cây phi đao nhỏ bé của ta sao?”

Chỉ nghe Cố Tích Triều ở bên ngoài lều cười khanh khách và tiếng bước chân tiến thẳng vào lều vang lên.

Nguyễn Minh Chính nghiêng tai nghe theo tiếng từng bước chân, vẻ mặt tái nhợt.

Soẹt một tiếng cửa lều được vén lên, một người bước lên thềm tiến vào, đột nhiên bức gần đến Nguyễn Minh Chính.

Nguyễn Minh Chính bị phần nói: “Chết đi!”

Y dùng sức kéo mạnh thanh gỗ ngang bật ra. “Ầm” một tiếng, cái lều to như thế mà bỗng nhiên bị nổ tung, vỡ tan thành trăm ngàn mảnh nhỏ, ngay những người bên ngoài đứng gần lều cũng bị liên lụy, hoặc bay hoặc ngã, thâm tím mình mẩy.

Người ở bên trong lều đương nhiên là không may mắn thoát khỏi, bị nổ cho tan tành, máu thịt bầy nhầy.

Bản thân Nguyễn Minh Chính là một lòng muốn chết, nên định cùng Cố Tích Triều ngọc thạch câu phân.

Tiếc thay Cố Tích Triều tịnh không chết.

Y đã phái Trương Loạn Pháp tiến vào.

Người bị nổ chết cùng Nguyễn Minh Chính chính là Trương Loạn Pháp.

Ngay Cố Tích Triều lúc này cũng phải lau mồ hôi lạnh.

Cả y cũng không ngờ được Nguyễn Minh Chính đã sớm chôn giấu thuốc nổ ở trong lều của Lao Huyết Quang.

Cố Tích Triều đứng trước đồng đồ nát, lắc đầu than thở: “Nguyễn lão tam thật là một nhân tài.”

Khi bọn thuộc hạ đang tại hiện trường tìm hải cốt lẫn lộn với máu thịt không cách nào phân biệt được thì Cố Tích Triều về mặt ngưng trọng, hạ lệnh tìm kiếm những mảnh vụn của y phục và binh khí.

Ở trong lều của Lao Huyết Quang có rất nhiều y phục và vật dụng hàng ngày, còn có cả thi thể của vài tên phản đồ đã xông vào trong lều. Vụ nổ này khiến cho mọi thứ tan nát tung tóe, làm cho Phùng Loạn Hồ cùng Hoắc Loạn Bộ chẳng dễ dàng tìm ra được lấy một đầu mối.

Ít ra cũng có hơn năm cái tử thi, Hoắc Loạn Bộ đem điều này báo cáo với Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều hỏi: “Hơn năm tử thi?”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Hơn năm người.”

Cố Tích Triều hỏi tiếp: “Có thể nhận ra được là ai không?”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Vỡ vụn không còn hoàn chỉnh đầy đủ, chẳng còn cách nào mà phân biệt ra được.”

Về mặt Cố Tích Triều bắt đầu trầm tư, hỏi: “Y phục đâu?”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Y phục Thích Thiệu Thương, Nguyễn Minh Chính và Trương Loạn Pháp mặc trên người đều tại đó.”

Cố Tích Triều hỏi: “Binh khí đâu?”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Có phi đao, ngân thương, đại hoàn đao, lang nha bổng ....”

Cố Tích Triều hỏi: “Có Thanh Long kiếm hay không?”

Thích Thiệu Thương từ trước tới nay quen dùng một thanh trường kiếm màu xanh nhạt. Thanh kiếm này là thượng cổ tinh hoa, danh sư tuấn thân mà đúc thành nên không giống như vật bình thường, thuốc nổ này có mạnh hơn nữa cũng chưa chắc có thể phá hủy hoàn toàn được.

Hoắc Loạn Bộ nói: “Đây...”

“Tìm lại!” Cố Tích Triều cương quyết phát ra mệnh lệnh.

Chỉ là kết quả của “Tìm lại” vẫn là “Không có”.

Gương mặt Cố Tích Triều tái xanh, lầm bầm nói: “Chỉ sợ Thích Thiệu Thương vẫn chưa chết.”

Phùng Loạn Hồ nói: “Không thể nào, thuốc nổ mạnh như vậy, người có đức bằng thép cũng bị nổ cho thịt nát xương tan. Sao có thể không chết chứ?”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Bọn ta bao vây trùng trùng, Thích Thiệu Thương quyết không thể nào rời khỏi hiện trường được.”

Cố Tích Triều hừ lạnh nói: “Ta một ngày chưa thấy thi thể của Thích Thiệu Thương thì ngày đó vẫn chưa thể yên lòng. Bọn người mau đi gom tất cả những mảnh thi thể ghép lại với nhau!”

Mệnh lệnh này của Cố Tích Triều khiến cho bốn mươi tám tên phản đồ của Liên Vân trại phải bận rộn đến tận sáng sớm ngày hôm sau.

Bọn chúng mang tất cả những mảnh thịt nát, xương vỡ thu thập được ghép lại với nhau, kết quả làm cho Cố Tích Triều càng giận dữ hơn nữa.

Không có một khối thịt xương nào chứng tỏ có chút liên quan đến Thích Thiếu Thương.

Cố Tích Triều hung ác đá một cái, khiến một cái tử thi mà bọn thuộc hạ vắt và chấp vá lại bay tung tóe, giận dữ nói: “Chân trời góc bể cũng phải đuổi theo mang cái cầu mệnh của Thích Thiếu Thương trở về!”

Du Thiên Long lấp ba lấp bắp: “Cố đại ca! Dù cho Thích Thiếu Thương không chết cũng chịu không nổi ‘Ngọc Toái chường’ của huynh, chẳng có thể dùng võ công nữa, lại thêm y đã bị mất một tay...”

Phùng Loạn Hồ nói tiếp: “Có thể thấy con hồ đầu sỏ này đã suy yếu lại tàn tật, chỉ có một nanh một vuốt, đã không đủ mang đến tai họa rồi.”

Cố Tích Triều nói: “Nếu là người khác mới không đủ mang tới tai họa, nhưng y là Thích Thiếu Thương.”

Y thở dài nói: “Nhỏ cò không tận gốc, gió xuân thổi đến lại mọc lên!”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Dù cho y trốn thoát ra khỏi sơn trại, nhưng có Tổng nhị sư đệ giữ ở con đường trọng yếu dưới núi, Thích Thiếu Thương cũng chẳng thể nào trốn được!”

Lúc này Cố Tích Triều mới tươi cười một chút, nói: “Dù Tổng Loạn Thủy không chộp được y, nhưng một ngày còn có Tức đại nương, y dù mọc cánh cũng khó bay!”

Vốn Tổng Loạn Thủy trấn giữ dưới chân núi, Thích Thiếu Thương lại thân mang trọng thương nên chỉ cần để cho Tổng Loạn Thủy gặp được, tuyệt đối sẽ không thể sống sót.

Mạnh Hữu Uy lúc này đi tới bẩm báo: “Báo cáo đại đương gia, Tiên Vu đại tướng quân và Lãnh nhị tướng quân đang lên núi.”

Cố Tích Triều trầm ngâm một chốc rồi nói: “Việc Thích Thiếu Thương trốn thoát, tạm thời không thể phô trương ra ngoài, nhưng bọn người phải chia nhau ra khắp nơi truy tìm.”

Y dừng một lát lại nói tiếp: “Ngoài ra tìm cách để Tức đại nương biết được tin tức Thích Thiếu Thương đã cùng đường mạt lộ!”

Mạnh Hữu Uy, Du Thiên Long, Hoắc Loạn Bộ và Phùng Loạn Hồ tinh thần phấn chấn, đồng thanh đáp: “Rõ!”

Cố Tích Triều giờ mới cao giọng nói: “Hãy mời hai vị tướng quân tới đây! Dặn các huynh đệ xếp hàng nghênh đón!”

Chủ nào tớ ấy. Vốn dĩ Liên Vân trại chống bạo lực và cường quyền, là đại bản doanh đương đầu với quan binh. Nhưng hôm nay lại ngoan ngoãn hèn hạ cúi mình cung kính mở đường nghênh đón đám quan binh nổi danh là tâm ngoan thủ lạt, vênh vác hống hách lên núi.

Phải chi Thích Thiếu Thương biết được nhất định tức trào máu.

Thích Thiếu Thương đứng đang thổ huyết.

Y không chạy, Cố Tích Triều ngàn vạn lần không ngờ được y lại đang ở bên dưới nơi xảy ra vụ nổ hơn mười thước, ở trong một cái thùng gỗ treo trong giếng sâu. Y chỉ cảm giác được rơi thẳng một mạch xuống dưới, trên không tới trời, dưới không chạm đất, không chỗ nào để mà gắng sức. Nhưng trong lòng y ngọn lửa thiêu đốt ấy vẫn không dập tắt được.

Trong đầu y chỉ suy nghĩ lặp đi lặp lại là: Ta dẫn Cố Tích Triều vào Liên Vân trại, nhưng y đã hại chết các huynh đệ, cũng giống như ta hại chết họ, là ta hại chết bọn họ...!

Y cảm thấy giống như một cái gì đấy đang thiêu đốt ở trong lồng ngực, y hét lên điên cuồng: “Là ta hại chết, là ta hại chết ....” Thanh âm vang vọng ở trong giếng sâu, một câu lại một câu lặp đi lặp lại hồi lâu vẫn chưa hết.

Chiếc giếng sâu này đào thẳng xuống đất rồi chạy ngang thông tới hậu sơn, cửa ra nằm ở dưới chân núi. Vốn là trước khi Thích Thiếu Thương còn chưa gia nhập Liên Vân trại, Nguyễn Minh Chính trong lều của đại trại chủ Lao Huyết Quang lúc đó đào một đường hầm bí mật để khi nhờ nhàng có thể dùng đến. Tuy nhiên từ khi Thích Thiếu Thương vào làm chủ Liên Vân trại, thanh thế lớn mạnh, chưa từng lo lắng binh bại. Mấy năm gần đây lại có thêm Cố Tích Triều nên thanh thế càng có một không hai. Nhưng Nguyễn Minh Chính tâm cơ thâm trầm, việc đường hầm tuyệt không hề nhắc tới.

Bởi vậy, Thích Thiếu Thương dù có la to hơn nữa thì cũng không truyền được lên trên mặt đất.

Qua một thời gian rất lâu Thích Thiếu Thương mới từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh giấc.

Điều y nghĩ đến đầu tiên khi vừa giật mình tỉnh giấc là: “Mộng!”

Y hy vọng là mộng, nếu như chỉ là ác mộng, dù cho mộng ác hơn nữa thì một khi tỉnh mộng tất cả cũng đều đã qua đi!

Chẳng qua y đã lập tức phát hiện ra không phải là mộng. Dù cho trong cảnh tượng thâm trầm u tối đặc biệt giống như trong mộng cảnh thế này, song y thiếu một cánh tay, đó hoàn toàn là sự thật!

Nỗi đau do bị mất một cánh tay và sự thống khổ bị phản bội, cộng thêm sự đau khổ vì các huynh đệ thảm tử, cứ không ngừng khoét sâu vào trong lòng Thích Thiểu Thương.

Nếu như công lực của y không phải thâm hậu như thế, thì chịu một “Ngọc Toái chưởng” của Cố Tích Triều đã sớm vì ngũ tạng rời khỏi vị trí mà toi mạng tại đường trường.

Dù Thích Thiểu Thương có giữ được mạng, nhưng nguyên khí cũng còn lại chẳng được bao nhiêu, hơn nữa bị thương nghiêm trọng vì đứt một cánh tay. Ở trong thùng gỗ to không thấy ánh sáng mặt trời, không chạm đất này, tựa như bị tra tấn nơi địa ngục, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Bất quá, Thích Thiểu Thương nhanh chóng phát hiện thêm ở trong thùng gỗ có hỏa triệp*, lương khô và cả địa đồ. Hỏa triệp có thể tại nơi tăm tối không thấy ánh sáng mặt trời thế này phát quang tỏa sáng, lương khô có thể lót dạ, địa đồ thì chỉ dẫn rõ ràng lối ra, trên vách tối tăm còn có nước tí tách chảy ra từ những mạch nước ngầm.

Thích Thiểu Thương lại nhớ đến Nguyễn Minh Chính lúc đẩy y vào dưới gầm bàn có nhét vào trong tay áo y một vật.

Y đốt một thanh hỏa triệp, mới phát hiện đó là một phong huyết thư, được viết vội vội vàng vàng vài chữ.

“Đại ca, huynh không thể chết, tìm tứ đệ, thay bọn đệ báo thù.”

Y vò phong thư lại nắm chắc ở trong lòng bàn tay. Nguyễn lão tam sau lúc đưa y vào trong thùng gỗ ở dưới gầm bàn còn đưa thêm một phong huyết thư như vậy, sau đó y chỉ cảm thấy mình rơi xuống thật nhanh, tiếp đó từ bên trên truyền xuống một tiếng nổ thật lớn kinh thiên động địa, phá đá lở đất, vừa may lấp kín lối vào địa đạo, sau đấy là một màu đen đặc.

Nhưng trước khi Nguyễn lão tam gần chết vẫn không quên tứ đệ, muốn hấn báo cừu. Y đột nhiên hiểu rõ tâm ý của Nguyễn Minh Chính, y đã không tiếc thân, cho nên mình phải hiểu được đại nghĩa mà tiếp tục sống!

Lão tứ là Trần tiền phong Mục Cưu Bình, anh dũng thiện chiến, hào khí ngút trời. Nhưng hấn có bị Cố Tích Triều mua chuộc không, có giống như bọn Mạnh Hữu Uy và Du Thiên Long, trước trận đánh sinh tử quan trọng trở giáo làm phản không?

Còn như bản thân mình, chịu một chưởng ấy của Cố Tích Triều, dù có phục nguyên được thì nội lực nhiều lắm cũng chỉ còn lại một nửa, cộng thêm mất một cánh tay, nên phương diện võ công đã giảm còn một phần ba. Với cái thân thể tàn phế này của y, võ công thì còn có ba thành, sao có thể mưu đồ phục cừu đây? Sao có thể cứu vãn nguy nan của Liên Vân trại?

Những chư huynh đệ của Liên Vân trại chết thì chết rồi, phản cũng phản rồi, là sự thật không cần phải tranh luận. Thích Thiểu Thương cảm nhận được sự nghiệp của mình đã hoàn toàn sụp đổ không thể chỉnh đốn. Trong bóng tối y chỉ vì một phong huyết thư và sự kỳ vọng của những huynh đệ trước khi chết đối với y mà tiếp tục sống.

Chú thích

* Hỏa triệp: Một loại thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cổ đạo

Dưới ánh nắng nóng bỏng, năm người chàng truy lùng, đã càng lúc càng gần.

Năm kẻ này, từ lúc bỏ trốn đến giờ, sau khi phát hiện có người truy lùng lại càng gấp rút bỏ chạy.

Cả năm tên đều là những nhân vật hung dữ trong võ lâm, một tên thiện dùng mưu lược, một tên võ công cường mãnh, một tên tinh thông thuật ám sát, một tên thiện nghệ dịch dung, một tên toàn thân ám khí. Năm kẻ này hợp lại, trên giang hồ chỉ sợ không có người nào dám trêu chọc tới.

Chỉ là bọn chúng lại bị một người truy đuổi đến đường cùng.

Khi năm kẻ này phát hiện có người đuổi sát phía sau, đã từng bố trí cạm bẫy, định giết kẻ đang đuổi theo. Nhưng sau khi bọn chúng phát hiện người đến

là người nào, ngoại trừ một chữ “Trốn”, lại không dám làm bất cứ gì khác.

Bắt quá trốn cũng vô dụng, chàng đã “Truy” đến nơi rồi.

Chúng đã dùng hết trăm phương ngàn kế. Thậm chí bọn chúng đã dùng số lớn kim tiền, sai một đám dân nghèo già bộ đào vong, để phân tán sự chú ý của người truy lùng. Chúng từng xúi giục một đám cướp khác, cướp bóc thôn làng lân cận để dụ người truy lùng thay đổi mục tiêu. Năm tên cũng từng ngấm ngấm ám sát, mua thuyền ra biển, cưỡi ngựa chạy xa, lên núi vào rừng, toàn bộ đoạn đường lên đến tám trăm dặm, trốn tránh truy lùng. Bọn này lợi dụng cả bão nổi cát bay, địa lý khí hậu, đêm khuya lên đường, nhưng không có cái nào phát huy tác dụng, ngoại trừ việc đám cướp bọn chúng toàn bộ bị “Người truy lùng” tóm vào vòng pháp luật.

Năm tên này biết không ỏn, ngấm than xui xẻo. Người đến lần này, không phải là Truy Mệnh trong “Tứ Đại Danh Bộ” có thuật truy lùng vang danh thiên hạ, thì còn là ai nữa?

Nhưng năm kẻ đào vong này lại không biết, người thu thập đám cướp bọn chúng, tên gọi tuy là danh bộ, nhưng thiện dùng không phải hai chân, mà là hai tay.

Truy Mệnh với đôi chân vang danh thiên hạ.

Thiết Thủ lại không vừa ý với thuật truy lùng của mình.

Chàng biết nếu đổi lại là Truy Mệnh, năm kẻ này đã sớm bị bắt rồi.

Bắt quá, lúc này chàng đã đến gần bọn chúng lắm rồi.

Năm tên cướp này, chàng không biết một tên nào. Nhưng vụ án này là do sự đề chí thân của chàng – Lãnh Huyết – mang thương thế nên dặn chàng nhất định phải nhận làm.

“Năm kẻ đó, trước tiên đã bán đứng đại ca chí tình chí nghĩa của mình, khiến y tính tình thay đổi, làm hại giang hồ. Nhưng bọn chúng vẫn tính ác không đổi, làm bao nhiêu chuyện ác. Có một lần chúng rơi vào tay đệ, “Bộ Vương” Lý Huyền Y không muốn đệ tha cho chúng một đường sống, nhưng đệ lại ngu muội không nghe, khuyên bọn chúng cải đổi làm lại. Không ngờ bọn chúng không những không biết hối lỗi sửa đổi, lại còn sau khi đoạt tuyệt nghệ độc môn của đại ca bọn chúng, giết y đi... Đại ca của bọn chúng chính là “Bạch Phát Cuồng Nhân” Nhiếp Thiên Sầu, đối với đệ có ơn cứu mạng. Mà đệ lại khuyên những kẻ tệ bạc này trở về bên Nhiếp Thiên Sầu, cũng như là đệ đã hại y... Những kẻ tiểu nhân bất nhân bất nghĩa này không thể không giết.”

“Nhị sư huynh, đệ bị thương trên người, không chắc có thể truy bắt được bọn chúng. Tam sư huynh Truy Mệnh có thể đã theo chân đại sư huynh lên Kim An tự. Đệ chỉ còn có thể nhờ huynh mà thôi. Huynh luôn luôn ôn hòa nhân hậu, nhưng đối với năm tên này, huynh ngàn vạn lần không thể khoan dung.”

“Năm tên ác tặc này, hễ thấy được thì giết ngay, luôn cả dẫn lên quan cũng là dư thừa. Trong số đó, Vương Mệnh Quân cũng đã từng làm quan. Nếu bắt dẫn lên nha môn, đám quan lại che chở, lại để hắn đào thoát, thì lại phí công”

Lãnh Huyết rất ít khi nhờ vả ai.

Thiết Thủ quả quyết gật đầu.

Cho dù Lãnh Huyết không nhờ, Thiết Thủ cũng sẽ nhận làm vụ này.

Cổ sự đám Vương Mệnh Quân năm người sát hại “Lão Hồ Khiếu Nguyệt” Nhiếp Thiên Sầu mà Lãnh Huyết nhắc tới, muốn biết chi tiết xin xem trong cổ sự “Khô Lâu Họa”. Còn lý do đại sư huynh Vô Tình cùng tam sư huynh Truy Mệnh lên Kim An Tự điều tra vụ án Lam Nguyên Sơn xuống tóc làm sư, xin xem truyện “Đàm Đình Hội.”

Thiết Thủ tuy chưa thấy qua dáng mạo năm kẻ chàng đang truy lùng, nhưng danh tự của bọn họ chàng lại nhớ rõ trong lòng:

“Sư gia” Vương Mệnh Quân.

“Thư Xương” Trương Cùng.

“Bách Biến” Tần Độc.

“Tất Từ” Lâu Đại Khùng.

“Tiểu Sát” Bành Thất Lặc.

Khi đám Vương Mệnh Quân, Trương Cùng, Tần Độc, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lặc đi theo Nhiếp Thiên Sầu, đều có thanh danh cực tốt. Nhưng sau khi bọn chúng bán bạn cầu vinh, làm càn theo bản tính, danh dự trên giang hồ, tự nhiên cũng rơi xuống ngàn trượng.

Bởi vậy năm kẻ này mới đến nương tựa nơi quan phủ, hy vọng có thể mượn uy vọng quan gia để đề cao thanh thế của bản thân. Nhưng Lãnh Huyết trong vụ án “Khô Lâu Họa”, đã đập tan chỗ dựa Lý Ngạc Lệ và thượng ti tể Lỗ Văn Trung của bọn chúng, làm cho chúng mất đi chỗ cậy thế để làm ác,

buộc phải bỏ trốn đến cùng trời cuối đất.

Bọn họ bị truy đuổi thật rất phía sau, y phục thấm đầy mồ hôi, vừa đói vừa khát. Nhưng lạnh đói cũng không dám đi cướp, thèm sắc cũng không dám đi hái hoa. Bọn họ chỉ sợ để sót lại chút sơ hở, sẽ bị Tứ Đại Danh Bộ bắt được. Những ngày này tuy không phải là thời gian dài, nhưng muốn nắm tên này không dám nảy ý dâm lạc, không ngừng đào vong, bị dồn đến nơi này, đối với bọn chúng mà nói, đã hết sức khó chịu.

Chúng hợp lại trong rừng, đốt lửa, không nhìn được bắt đầu oán trách lẫn nhau.

Tần Độc rên: “Ta đã nói rồi, Nhiếp đại ca bọn ta không nên giết. Giết huynh ấy rồi, Lãnh Huyết sẽ không buông tha cho bọn ta.”

Vương Mệnh Quân tiếp lời hân: “Lãnh Huyết không buông tha cho bọn ta, thì cũng như tứ đại danh bộ không buông tha cho bọn ta.”

Tần Độc oán trách: “Đều là Bành Thất Lặc, nhất định phải giết Nhiếp đại ca. Lần này chắc chết rồi!”

Bành Thất Lặc hừ lạnh: “Người cho rằng bọn ta không giết Nhiếp đại ca, tứ đại danh bộ sẽ buông tha cho bọn ta sao?”

Trương Cùng nói: “Giết đi Nhiếp đại ca, bọn ta ít nhất cũng có Tam Bảo Hồ Lô!”

Vương Mệnh Quân đáp: “Có Tam Bảo Hồ Lô thì làm được gì? Với công lực của bọn ta, sử ra vẫn không đủ hỏa hầu.”

Trương Cùng nói: “Tóm lại là không xong.”

Vương Mệnh Quân than: “Chỉ là vì Tam Bảo Hồ Lô, bọn ta được cái gì chứ?”

Lâu Đại Khủng mĩa: “Vương sư gia tức trí đa mưu, người lắm kế thường nhất gan, câu nói này một chút cũng không sai.”

Vương Mệnh Quân cười khổ: “Sai hay không sai cũng không quan trọng. Quan trọng là, bọn ta bỏ trốn như thế này cũng không phải là biện pháp!”

Đột nhiên trong rừng vang lên tiếng động nhẹ. Lâu Đại Khủng và Trương Cùng một người phát chuông, một người bốc lên nhúm cát, dập tắt ngọn lửa.

Vương Mệnh Quân nằm phục người xuống, ẩn vào trong bóng đêm. Bành Thất Lặc bay lên trên cây. Tần Độc rút ra mười sáu mũi ám khí, chuẩn bị tùy lúc đều có thể bắn ra.

Bành Thất Lặc nhảy xuống lại dưới đất, mọi người đều thở ra nhẹ nhõm.

“Không phải là biện pháp”, Trương Cùng ảo não nói: “Kiểu này đúng không phải là biện pháp!”

Tần Độc cự: “Sao lại không có biện pháp? Chẳng lẽ bọn ta không thể giết y sao?”

“Sao lại không thể?” Lâu Đại Khủng hỏi: “Y chỉ có một người, bọn ta đến năm người.”

Chỉ nghe thấy hai tiếng “quác quác”, không biết là giống chim gì, vỗ cánh vượt qua ngọn cây bay lên không.

Trương Cùng đầy hứng chí hỏi: “Làm sao hạ thủ?”

Mọi người nhìn qua Vương Mệnh Quân đang ngồi trầm tư trong bóng tối.

***

Trên cổ đạo.

Thiết Thủ sai chân bước tới, gió nóng quạt vào mặt, ánh nắng chói chang chiếu trên đầu, thân ảnh chàng như nổi lên trong cái nắng gió dữ dội ấy, mặc nắng nóng, mặc gió to.

Đồi núi xanh biếc.

Bụi trên đường bốc lên.

Trên đường rẽ nơi chân núi, có một đôi vợ chồng đang đỡ nhau đi tới. Nam nhìn chất phác chân thật, nữ thì bụng to quá mặt, lúc cất bước ôm bụng ra vẻ đau đớn.

Thiết Thủ đột nhiên phát giác đôi vợ chồng đang nương tựa vào nhau đi trên cổ đạo là một chuyện “Thử trung hữu chân ý, dục biện dĩ vong ngôn*.”

Thiết Thủ nghĩ tới bản thân đến nay vẫn một thân một mình, lại nghĩ tới Tiểu Trân, tâm tình như uống phải chén rượu ngon, bất giác khoe miệng điểm nụ cười nhỏ.

Cặp vợ chồng họ thấy xung quanh không có ai, cho rằng chàng đang cười chào họ, nên cũng mỉm cười đáp trả.

Thiết Thủ đẩy nhẹ chiếc nón có Mã Liên Pha trên đầu, cười nói: “Nóng nhỉ?”

Người đàn ông đang chuẩn bị trả lời, chợt nghe người đàn bà ôm bụng rên rỉ, vẻ mặt đau đớn.

Người đàn ông vội vàng đỡ lấy người đàn bà, đã lo lắng lại hốt hoảng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Nàng...?”

Người đàn bà chỉ rên rỉ không thành tiếng.

Thiết Thủ vội tiến tới cúi xuống hỏi: “Sắp lâm bồn sao?”

Người đàn ông dậm chân bắt lực than: “Chết rồi, ở đây lại xa thị trấn, quay trở về cũng không kịp, phải làm sao đây ... Thật là!”

Thiết Thủ cười nói: “Chuyện này sao mà tính trước được? Để ta cống thím xuống núi kiếm bà mụ rồi nói sau.”

Người đàn ông cảm kích nói: “Vị đại ca này, thật là tốt bụng quá...”

Thiết Thủ nói: “Không sao đâu!” Chàng một mặt cống người đàn bà lên lưng, một mặt lại kéo tay người đàn ông, giục: “Chúng ta đi ngay đi.”

Người đàn bà ngồi trên lưng Thiết Thủ đột nhiên lại làm một chuyện hết sức kỳ lạ.

Bà ta dùng tay xóc bụng lên, y phục thốc lên, lộ ra không phải là da bụng, mà là một thứ giống như cái rổ sắt.

Cái rổ bắn ra, bề mặt có trên một trăm cái lỗ nhỏ.

Vào cùng một lúc, bắn ra ít nhất là tám trăm món ám khí nhỏ xíu.

Nếu như những ám khí này toàn bộ bắn lên lưng Thiết Thủ, thì lưng chàng chắc chắn đã trở thành “con nhím”.

Cùng lúc đó, bàn tay rõ ràng là trống không của người đàn ông, hiện ra một con dao lấp loáng màu xanh lam, nhắm sườn Thiết Thủ đâm tới.

Cả hai biến hóa đều hết sức đột ngột, Thiết Thủ căn bản không có cách nào tránh khỏi.

Nhưng Thiết Thủ vào giờ phút sinh tử này đã làm một chuyện.

Người của chàng đột nhiên dài ra.

Người chàng dài ra cũng không có gì lạ, chỉ là giống như một người vốn đang cong lưng đột nhiên đứng thẳng dậy mà thôi.

Nhưng động tác này của chàng, khiến cho người đàn bà trên lưng chàng ngồi không vững, bị hất lăn xuống đất. Đám ám khí đó lập tức bắn hụt, tựa như bắn lên không trung, rồi nhanh chóng rơi xuống. Một số lúc bắn ra đã bị chấn động, lại rơi ngược trở vào trong rổ.

Thiết Thủ vào lúc vươn người ra thuận thế nhấc tay lên. Cái nhấc tay này đem người đàn ông ném ra phía sau.

Lúc này, sau lưng Thiết Thủ toàn là ám khí bắn lên trời.

Người đàn ông kêu thảm một tiếng, lúc rơi xuống vừa đứng đè lên thân người đàn bà.

Lúc người đàn bà ngã xuống, chiếc váy vừa đứng phủ lên mặt. Vì thế đối với số ám khí rơi xuống, người đàn ông rút bịch xuống đều không sao tránh được. Chưa nói đến ám khí bắn ngược trở lại rổ trên bụng.

Một đao của người đàn ông, lúc rút xuống đất tình cờ lại đâm ngay vào tay người đàn bà.

Người đàn bà tựa như chưa biết.

Một đao này có độc, luôn cả cảm giác đau đớn cũng mất luôn.

Mà người đàn ông lúc này cũng đã bị bắn thành “con nhím”

Người đàn ông lập tức tán mệnh, người đàn bà lại chưa chết ngay.

Thị cố vùng vẫy, rên rỉ hỏi: “Thiết Thủ... người... sao biết?”

Thiết Thủ lắc đầu nói: “Bọn người đã rất cẩn thận, lại cũng hết sức sợ ý. Gia đình bình thường nhìn thấy người lạ, cho dù mỉm cười chào hỏi, người đàn ông tuy có thể, nhưng người đàn bà lại đang đau bụng, sao lại có thể tùy tiện nói chuyện với người ngoài? Thêm nữa, ta muốn cống người xuống núi, Tàn Độc không ngờ không chút lo lắng, chịu cho vợ mình lên lưng người lạ. Mà hấn lại không hỏi ta cước trình có nhanh không, rõ ràng biết ta là người có võ công.”

Mắt người đàn bà đã bắt đầu chuyển qua màu xanh lam, cùng màu với cây chùy thủ “Bách Biến” Tàn Độc vừa mới cầm.

Thiết Thủ thờ dài: “Trương Cùng, ta vốn chỉ muốn bắt chứ không muốn giết bọn ngươi. Không ngờ các ngươi lại ra tay quá độc, kết quả là tự mình giết mình. . . Hai sơ sót của ngươi mặc dù không quan trọng, nhưng chỉ cần có sơ sót, sẽ khiến người sinh nghi. Một khi sinh nghi, sẽ gia tăng phòng ngừa chú ý. Như vậy, bọn ngươi xuất thủ, toàn bộ ta thấy hết, nên ta có thể dễ dàng trước một bước kiềm chế bọn ngươi.”

Trương Cùng cười thâm, không rõ đang cười hay khóc. Sau đó da thịt trên mặt cũng hoàn toàn cứng đờ, thì gắng gượng nói: “Ngươi chó. . . đắc ý. . . người của. . . bọn ta. . .” lại không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Thiết Thủ nhìn thì, nặng nề nói: “Ta biết còn có Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khủng và Bành Thất Lặc. Bất quá, bọn chúng chỉ có sai hai người bọn ngươi đi tìm chết, căn bản lại không có ý định báo thù cho bọn ngươi. Nhưng, ba người này, cũng trốn không được đâu.”

Nói đến đây, mắt Trương Cùng đã hoàn toàn đổi sang màu xanh lam, luôn cả tròng trắng. Máu môi cũng đã hoàn toàn nhuộm một lớp xanh lam, người cũng đã mất đi sinh mệnh.

Thiết Thủ lẩm bẩm nói với chính mình: “Vương Mệnh Quân phái hai người lại tìm chết, phân tán thực lực của bản thân mình, thật ra là vì sao? Chẳng lẽ. . .” Chàng cười nói: “Nếu là Truy Mệnh, chỉ cần để ấy dùng mũi dùi ngòi, tất cả mọi nghi vấn đều sẽ rõ hết.”

Sau khi chôn xong thi thể hai người thì chàng xuống núi. Suốt dọc đường ánh sáng lập lòe mù mờ trong rừng rậm. Chiều tối đã bắt đầu xuống rồi.

Sau khi Thiết Thủ xuống đến đồng bằng, trời đã sập tối. Bóng tháp xanh thẫm nơi xa, chỉ thấy vài con chim bay vòng quanh. Chân trời còn sót chút rắng hồng, đậm hương vị thê lương.

Trong lòng chàng hiện lên vài câu thơ của tiền nhân, lại càng tăng thêm cảm giác thê lương lẻ loi. Chàng nhớ lại thời niên thiếu trước đây, luôn luôn thích làm thơ viết văn. Những lúc đứng trên đỉnh núi nơi hoang mạc ngắm mặt trời lặn sau rặng núi phía tây, những lúc trăng tàn gió ban mai thổi đứng trên thuyền nghe tiếng chuông, luôn là một loại hưởng thụ. Cho dù luôn cả sự thương cảm cũng chỉ là do tưởng tượng hoặc cường đại hóa mà ra.

Mà nay tuổi đã gần trung niên, chàng lại sợ thấy cảnh tàn phai.

Chỉ có khi nghĩ tới Tiểu Trân thanh mỹ tú lệ, mới có thể xua đi nỗi bi ai trong lòng do phong cảnh điêu linh.

Thiết Thủ lắc đầu tự cười mình: “Đã già rồi sao?” Đột nhiên nơi rừng cây chợt vang lên một tiếng động.

Sau đó tiếp tục, là một vài tiếng động liên tục, vang lên rất khẽ nhưng rất nhanh, trong loáng cái đã đi về phía ngôi thạch tháp.

Thiết Thủ trầm nghĩ trong lòng: đến rồi, hơn nữa lần này không chỉ là một người. Chàng bình tĩnh nhô lên một bụi cây, với khí thế tựa như một ngọn núi, tiến về phía trước.

Rồi chàng nghe thấy tiếng kêu của một số loài côn trùng, hòa với tiếng ẽnh ương kêu. Kinh nghiệm giang hồ của Thiết Thủ cực kỳ phong phú, chàng lập tức nhận ra đây là tín hiệu liên lạc của người trên đường.

Xem ra người đến không ít rồi! Thiết Thủ vừa nghĩ tới điểm này, bỗng nhiên sau lưng vang lên một tiếng gầm như sấm động: “Con rùa chó đẻ, hãy xem đại gia thu thập ngươi!”

Thiết Thủ xoay người lại, nhìn một cái nhưng chỉ thấy lồng ngực của người đó.

Thật ra thân hình của Thiết Thủ tính ra cũng rất to cao, nhưng so với người trong bóng tối thì cũng như so cành cây với thân cây. Người này thân cao hơn bảy thước, trong bóng tối chỉ thấy y đầu đen mặt đen, nón đen áo đen, dưới hàm là một thứ như bụi cỏ đen, đại khái là râu cũng đen luôn. Sau khi quát lên một tiếng lôi đình, trường mâu dài tám trượng cầm trong tay hắn đã ở ngay trên đầu.

Nếu đổi là người thường, một mâu này đã sớm đánh phọt óc đối thủ ra, táng mệnh đương trường. Nhưng Thiết Thủ lâm nguy bất loạn, song thủ chấp lại chụp lấy trường mâu. Chỉ cảm thấy dưới chân sụp xuống, hai chân đã ngập sâu dưới đất ba tấc. Chàng trầm kinh sợ trong lòng: kẻ này là một hán tử thần lực trời cho! Đột nhiên chàng cảm thấy trước mắt như có một màn đen, không biết chuyện đã xảy ra lúc nào, trong lòng không kìm được nổi lên một trận nghi vấn.

Chú thích:

* Hai câu cuối trong bài thơ Âm Tửu Thi (Kỳ Ngũ) của nhà thơ Đào Uyên Minh, ý là “chứa đầy ý nghĩa chân chính (của cuộc đời) trong đó, muốn nói lại quên lời”.

Âm Tửu Thi (Kỳ ngũ)

Kết lư tại nhân cảnh

Nhi vô xa mã huyền

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên

Thái cục đông ly hạ

Du nhiên kiến nam sơn

Sơn khí nhật tịch giai

Phi điều tương dữ hoàn

Thử trung hữu chân ý

Dục biện dĩ vong ngôn.

Sau đây là các bản dịch thơ của các thi sĩ Tăng Thục Viện, chân thành cảm ơn mọi người nhiều nhiều nhiều. Mời các độc giả thưởng thức và đánh giá.

Bản dịch của hsol:

Dựng lầu nơi nhân thế, mà lắng tiếng náo huyên

Tự vấn tâm duyên có, lòng bay cao an nhiên

Giấu đông tìm cục hái, núi Nam xa trông lên

Sương giăng chiều mơ ảo, chim về tổ theo đàn

Ý tình mệnh mang quá, muốn nói lại như quên

Bản dịch của mk2000:

Ngủ ở phồn hoa vắng tiếng chào.

Tâm linh du ngoạn chốn thanh tao.

Trung niên mỗi gối nhìn thiên hạ.

Thơ thần hồn thơ ngấm núi cao.

Áng chiều lãng đãng mờ sương khói.

Đâu đặt bầy chim kết lứa đôi.

Nhân sinh tự cổ hòa thiên mệnh.

Mộng tưởng phu thê kiến bạch đầu.

Hai bản dịch của Phuong03

Xây nhà trên nhân thế

Không xe ngựa ồn ào

Hỏi lòng sao lạ quá

Tâm hồn bay lên cao

Dưới hàng rào hái cúc

Thư thả ngấm núi xa

Hoàng hôn sương núi phủ

Chim rủ nhau về nhà

Chân lý đơn giản vậy

Mà sao khó nói ra

Dựng nhà giữa chốn phồn hoa

Đầu cần xe lại ngựa qua ồn ào

"Giờ ta thành thế này sao?"

Hồn như lạc bước nơi nào xa xôi

Thư thả hái cúc ngắm chơi

Đột nhiên thấy cảnh đất trời nam sơn

Sương mù giăng phủ - hoàng hôn

Về nhà - chim mỏi bốn chồn liệng bay

Nhân sinh ý nghĩa là đây

Tiếc rằng không thể tỏ bày được thôi

Bản dịch của Aficio:

Nhà xây nơi nhân thế, mà chẳng tiếng xôn xao

Hỏi vì đâu duyên cố, lòng vợ vẫn nơi nao

Cúc hái bên bờ giếng, ngắm đỉnh Nam trên cao

Sương mờ giăng hư ảo, chim chóc đang liệng chao

Dẫu nhận ra ẩn ý, mà không biết nói sao.

Bản dịch của tuanpa00180

Chốn phồn hoa , dựng túp lều

Ai màng thế sự đập diu ngựa xe

Sao lòng giữ trọn một bề?

Bởi tâm thanh thản nghĩ về nơi xa

Dậu nhà hái cúc vàng hoa

Thảnh thơi dạo bước non xa ngắm nhìn

Sương chiều mờ ảo cõi tiên

Chập chồn bóng núi đàn chim bay về

Chân ý này, phút tình mê

Lòng bao ngưỡng mộ nói gì được đây?

Bản dịch của diepkiemanh:

Dựng nhà ở chốn phồn hoa

Mà sao vắng tiếng mã xa ồn ào.

Hỏi ta 2 tiếng: Vì sao?

Tâm linh thoát tục hòa vào tự nhiên.

Ngẩng đầu thẳng cánh Nam thiên.

Tường đông hoa cúc hái liền vài bông.

Ráng chiều khói tỏa lam hồng

Bầy chim tung cánh bay vòng núi xa.

Nhân sinh ý vị sâu xa.

Nhìn người hạnh phúc, chợt ta chạnh lòng.

Bản dịch của hoa l:

Làm nhà gần người, mà sao chẳng có tiếng người

Tự hỏi tại làm sao? Tâm trí ta ở phương nao!

Hái hoa buổi sớm, thả thả ngắm núi nam

Gió núi về chiều, đôi chim rủ nhau về tổ

Trong lòng ngàn ý, chẳng biết nói làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bằng Hữu

Người này một mâu không hạ được Thiết Thủ cũng tự cảm thấy kinh sợ. Vì dự liệu lúc đầu không thành nên hắn vội dụng lực giật mâu về, nhưng càng không ngờ đối phương lại tựa như bèn rễ xuống đất. Với sức của hắn có thể nhổ bật gốc một cây cỏ thụ nhỏ nhưng không kéo được người ở trước mặt này di chuyển mấy mảy.

Lúc này Thiết Thủ cảm giác được có năm, sáu đạo kinh phong đánh tới sau lưng!

Thiết Thủ chỉ còn cách buông tay.

Ngay khi chàng buông tay thì cự hán* đó thu mâu lại.

Nhưng cùng thời gian đó hai tay của Thiết Thủ cũng đoạt được ba bảo đao, hai thanh kiếm và một cây thương.

Những người đến tập kích kinh hãi hô lớn, gào thét, nhưng không có một người nào lùi lại.

Thiết Thủ đang định mở miệng thì cự hán kia lại đâm tiếp một mâu tới ngực chàng!

Thiết Thủ chú ý muốn dập tắt nhuệ khí của người kia nên lại dùng một tay trái khéo léo bắt giữ trường mâu.

Trường mâu của cự hán ấy lại bị Thiết Thủ nắm giữ, muốn đâm tới không được, kéo về cũng chẳng xong, nộ ý công tâm, hét lớn lên một tiếng dùng trường mâu nâng bổng Thiết Thủ lên khỏi mặt đất!

Nhưng một tay của Thiết Thủ vẫn giữ chặt đầu mâu, vô luận cự hán ấy khua khoáng điên cuồng thế nào, chàng vẫn dính ở đầu mâu không rời ra.

Cự hán ấy dường như trên người bị thương khá nặng, cho nên khi hắn dùng sức để huy động trường mâu nên miệng vết thương chịu không nổi vỡ ra, máu chảy xối xả.

Thiết Thủ đang định quát hỏi thì cự hán ấy gầm lên một tiếng dừng mãnh, ném trường mâu rồi khỏi tay lao đi!

Cự mâu phá không phi thẳng tới thạch tháp!

Tay trái Thiết Thủ vẫn nắm chắc mũi mâu, bảo vệ vùng ngực. Lực đạo như thế không chừng mũi mâu sẽ xuyên qua ngực Thiết Thủ cắm vào tường thạch tháp.

Trường mâu rít lên bay vút qua không gian trong ráng chiều tàn như một con hắc long “ầm” một tiếng, phá thủng bức tường tại tầng thứ ba của thạch tháp lao vào trong.

Trong sát na lúc mũi mâu sắp chạm vào bức tường tháp thì Thiết Thủ đã buông tay hạ xuống dưới.

Chàng vừa xuống đến mặt đất chỉ cảm giác chân chạm đất rất nhẹ, hóa ra đã giẫm lên thân một người. Người nằm ở trên mặt đất ấy cũng không có phản ứng, xem ra có thể là một xác chết. Thiết Thủ tâm lý thận trọng nói khẽ: “Xin lỗi, thất lễ, thất lễ!”

Chợt nghe đằng sau có tiếng người hừ lạnh, Thiết Thủ lập tức quay đầu lại, phát giác ra ở dưới chân tường thạch tháp có một đôi mắt, giống như chó sói thụ thương, đang lộ ra tia nhìn sắc sảo cay độc, có vẻ bất bình.

Tầng ba của thạch tháp mới bị phi mâu phá vỡ một mảng lớn khiến những viên gạch bằng đá vôi vỡ ra không ngừng bịch bịch rơi lên thân thể người ấy. Người đó lưng dựa sát vào góc tháp không động đậy, chỉ dùng đôi mắt sáng quắc nhìn Thiết Thủ dò xét.

Trong đầu Thiết Thủ ý niệm xoay chuyển như điện, thầm nghĩ: “Làm sao có đôi mắt lạnh lùng như vậy!”

Chỉ nghe cự hán kia từ trong bụi cây hét: “Mau, đừng để cho đá lấp lên đại ca!”

Chỉ nghe bảy, tám tiếng trả lời: “Rõ!” Dao phong hùng hổ từ trong bụi cây bốn bên áp lại.

Thiết Thủ trong lòng kỳ quái, vô luận nhìn hành động hay cử chỉ của những người này đều chẳng giống như ba tên mình phải truy bắt, tức thì trầm giọng quát hỏi: “Các người là ai?”

Chàng vừa cất tiếng thì cự hán mặt đen ấy cũng đánh tới, giận dữ gầm thét: “Cầu tặc, người thừa biết còn có tình hời!”

Thiết Thủ lợi dụng bóng tối lách mình tránh khỏi để cho cự hán đánh một chiêu vào khoảng trống. Chàng đang định nói thì đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hét: “Bọn chúng ở đây!”

“Không được để cho bọn phản loạn đào thoát!”

Tiếp theo trong lùm cây không ngừng truyền đến tiếng binh khí va chạm vào nhau, cự hán gào lên thảm thiết: “Ngăn bọn chúng lại!” Song quyền vung lên vù vù đánh tới Thiết Thủ như thể chàng là kẻ thù truyền kiếp, không đội trời chung!

Thiết Thủ một mặt né tránh không hoàn thủ, trong lòng dần dần minh bạch, thầm nghĩ: “Làm rồi, xem ra đây là sự đấu tranh giữa hai bang phái, mình vô cớ bị cuốn vào giữa một bang bị thua, thành ra mở đường thay cho địch nhân của đối phương.”

Thiết Thủ suy nghĩ tới đây, rất muốn mau mau đột vây thoát khỏi khu vực thị phi rồi hãy nói. Nhưng đôi quyền của cự hán lực đạo uy mãnh, nên mấy lần chàng muốn mở miệng, đều bị kinh phong bức cho nói không ra lời. Chàng lại không muốn ra tay đã thương người khác, nhất thời cũng không biết làm cách nào.

Lúc này tiếng la thảm thiết vang lên khắp nơi, một nghìn người này dừng mãnh kháng cự ngăn trở địch nhân đang áp sát lại, hai bên đều có thương vong. Chỉ nghe tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng hô giết nổi lên khắp nơi, địch đến càng ngày càng đông, ít nhất cũng nhiều hơn số người giữ ở đây ba mươi lần. Những người thủ giữ này dần dần ngăn không nổi, người thì chết, người bị thương, số người còn lại dựa vào địa thế hiểm trở khổ chiến, kiệt lực nhưng vẫn ngoan cố chống lại, đã không hàng cũng chẳng lui.

Chỉ nghe xung quanh có người hô lớn: “Không giết hàng binh! Không giết hàng binh! Lạc Đà lão gia có lệnh người nào hàng không giết!” Chẳng quản bọn chúng kêu gọi thế nào nhưng những người khổ chiến vẫn dù chết cũng không đầu hàng. Bất quá dưới sự tấn công của binh mã, vòng vây bảo vệ ngày càng nhỏ lại, quây tròn thạch tháp, mục đích rõ ràng là muốn bảo vệ cho người dưới chân tường thạch tháp.

Thiết Thủ thấy hầu như cứ mỗi hiệp đều có một hán tử trong những người thủ giữ đâm máu ngã xuống. Người đến đánh thì nhiều, tuy bị thương vong lớn nhưng cũng chiếm hết thượng phong, đối với những người thủ giữ mặc sức chém giết. Cuộc đời trải qua hầu hết phong ba bão táp nhưng đây mới lần đầu tiên thấy những chiến sỹ anh dũng như thế, cho nên chàng mới đột nhiên nhảy vào vòng chiến.

Cự hán ấy cự hận Thiết Thủ cũng nhảy theo đánh một quyền trúng ngực Thiết Thủ, chàng mượn dịp cao giọng hét: “Dừng tay!” Chàng chịu một quyền mượn lực quát lên, cự hán ấy giống như tòa núi lớn bị chấn động bởi tiếng nói của chàng liền ngã ngồi xuống!

Bất ngờ bóng tay áo loáng qua, một người từ trên thạch tháp hạ xuống chen người vào giữa Thiết Thủ và cự hán, người đó trầm giọng hét với cự hán: “Nhanh dẫn huynh đệ rút lui!” Mới nói một câu đầy mà tay đã tấn công Thiết Thủ năm chiêu, trong năm chiêu xen lẫn nhau có “Kim phong thiết” của Bạch Hạc môn, “Tuyệt hoa đạn chỉ” của Thiên Sơn phái, “Côn long thời” thuộc Long môn cửu thôn, “Đáng xa soan” của Nam đường lang, “Nhất đắc quyền” của Duy Ngã phái, mà trong “Nhất đắc quyền” còn ẩn tàng quyền thế của Thiếu Lâm thần quyền, trong “Kim phong thiết” mang theo xảo kinh “Cửu hồ chấn nhật” của Thiên Vũ phái. Năm chiêu bảy thức này toàn là kỹ thuật đặc biệt tập học của các môn phái khác nhau, Thiết Thủ thấy chiêu phá chiêu, gặp chiêu giải chiêu. Phá xong năm chiêu chàng mới biết mình đã lùi ba bước, ngay gương mặt đối phương còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ biết được y sắp dùng tay phải tập kích tiếp!

Cự hán ngồi trên mặt đất bật dậy hét lớn: “Ta không đi! Ai cũng không đi!”

Người đó tựa như lực bất tòng tâm, hít một hơi dài quát: “Cùng nhau chết có tác dụng gì?” Nói xong bảy từ này người đã phi lên trên cao lao xuống, Thiết Thủ thất thanh kêu lên: “‘Nhất phi trùng thiên’ được lắm!”

Lời chàng nói còn chưa dứt, tay đối phương rung lên, ánh sáng màu xanh sắc bén bắn ra tức thời một chiêu “Nhất lạc thiên trượng” chém sả xuống đầu

chàng.

Thiết Thủ bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác.

Một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nhưng cao thủ trong lúc quá chiêu mọi thứ đều nhanh như ngựa chạy chim bay, Thiết Thủ trong lúc hơi ngó người dù đã kịp tránh, tuy nhanh nhưng cái mũi to ở trên đầu cũng bị chém roi xuống.

Người này một kiếm chém roi mũi cò của Thiết Thủ xuống, trong lòng cũng nổi lên một loại cảm giác như gặp lại cố nhân. Phảng phất nhớ lại ngày đó lúc Liên Vân trại còn nhân cường mã tráng, hẳn cùng “Bắc Thành” Vũ Dương thành chủ Chu Bách Tự nhất quyết thắng thua, y cũng đã từng dùng chiêu này khêu roi phương cân** ở trên đầu đối phương xuống.

Thiết Thủ đang mở miệng muốn hô, chợt thấy thân hình ở trên không trung có một tay áo trống không, dáng vẻ rất cô đơn tịch mịch, so với dung mạo uy vũ hùng tráng của cố nhân ấy khác nhau rất xa. Giữa lúc chàng suy nghĩ, kiếm thế của người đó như cùng tấn công vào cả hai bên trái phải, trước tiên một chiêu “Nhất tâm vô nhị” của Thiên Tâm phái phong tỏa hết đường tiến thoái của chàng, tiếp theo tựa như thuận tay đâm thẳng một kiếm tới ngực chàng!

Thiết Thủ biết được một kiếm nhìn tựa như tùy ý đó là chiêu “Nhất ý cô hành” nổi tiếng của Thiên Sơn phái. Hai chiêu “Nhất tâm vô nhị” và “Nhất ý cô hành” này có cách đánh hoàn toàn khác nhau, nhưng người này lại dùng liền mạch lưu loát, khéo léo tự nhiên không có khoảng trống để có thể tập kích. Thiết Thủ không hoài nghi nữa, phản công lại một chiêu “Lưỡng bất tương vong”, một mặt vui vẻ kêu lớn: “Là huynh!”

Chiêu “Lưỡng bất tương vong” Thiết Thủ dùng là chiêu thức đặc biệt của Thiết Bản môn, giành thế chủ động trong nguy hiểm, chuyên phá ngoại gia binh khí mà nửa bước cũng không nhường. Võ công này nếu không có trong tay hơn hai mươi năm công lực Thiết Sa chương thì căn bản không thể sử dụng được, nếu không đối tay sẽ bị thương vì binh khí của đối phương, nhưng với Thiết Thủ mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Người đó vừa thấy chiêu này, tinh cảnh ngày ấy dâng lên trong tâm trí, kiếm quang hơi chệch đi nhảy vọt ra ngoài, chính là chiêu “Nhất tâm thiên lý” của Tuyết Sơn phái. Người đó vừa thu xong kiếm quang liền vui vẻ kêu lên: “Là huynh!” Nói chưa dứt lời người đã lấy bảy, nếu không có trường kiếm chống đỡ thân mình đã sớm ngã lăn ra đất.

Thiết Thủ vội vàng chạy qua giúp đỡ, cự hán gầm thét vùng quyền muốn đánh. Chợt ở xung quanh ánh đuốc sáng rực lên rồi có tiếng người nhao nhao hò hét: “Bắt lấy giặc phi! Bắt lấy giặc phi!” Ánh sáng hắt lên mặt Thiết Thủ, cự hán nhìn thấy ngạc nhiên kêu lên thất thanh: “Thiết nhị gia!”

Thiết Thủ vừa nhìn thấy người này cũng cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, kêu: “Mục Cưu Bình!”

Dưới ánh sáng chỉ thấy Thích Thiểu Thương toàn thân đầm máu, y phục rách nát, thần tình tiêu sái, trên áo, đuôi tóc và hai bên thái dương đều dính đầy bùn và cỏ, đặc biệt là tay trái đã bị đứt sát bả vai. Thiết Thủ hồi tưởng lại năm đó vì truy đuổi Sở Tương Ngọc ở suối Hồ Vĩ mấy phen khổ chiến cùng hảo hán Liên Vân trại, đã thấy được phong cách thần thái của Thích Thiểu Thương, không nén nổi dấy lên trăm nỗi cảm xúc.

Thiết Thủ đang định hỏi thì Mục Cưu Bình bỗng lùi lại một bước, bi phẫn hỏi: “Thiết nhị gia, huynh cũng lại đây bắt bọn ta sao?”

Thiết Thủ thấy hảo hán này như thép đúc mà trên người cũng loang lổ vết máu, đôi mắt đỏ ngầu. Năm đó trên chiến trường can đảm không sợ chết, tình hình khác xa bây giờ. Chàng lập tức thở dài một hơi, nói: “Mục tứ trại chủ...”

Chỉ nghe Thích Thiểu Thương cười thâm một tiếng rồi nói: “Thôi được. Nếu huynh đến bắt ta, cái đầu của ta ở trên cổ này đưa cho huynh cũng không uổng phí!”

Thiết Thủ nói: “Thích huynh, huynh cũng nói lời như vậy, thật là xem thường họ Thiết ta rồi!”

Thiết Thủ quay người hét lên một tiếng lớn: “Dừng tay!” Tiếng hét này là vận khí mà phát ra, như một quả đạn pháo nổ bên tai mọi người, tất cả đều giật mình ngừng tay lại.

Thích Thiểu Thương miễn cưỡng đề khí hô lên một câu: “Rút về đây!” Y chợt ho lên sù sụ. Toàn bộ những chiến sỹ khổ sở thủ giữ ấy lùi đến bên cạnh Thích Thiểu Thương và Mục Cưu Bình, vây quanh thành một vòng tròn, ước chừng chỉ dư lại còn khoảng mười bảy, mười tám người. Người nào cũng đều mệt mỏi rã rời, trên người bị thương, y phục không che kín thân thể, nhưng đều chiến ý hiên ngang, trên mặt hiện lên quyết tâm “Sỹ khả sát, bất khả nhục”.

Trong lúc ấy, ngoại trừ tiếng “tí tách” của những ngọn đuốc bao vây gần đó cháy, không còn bất kỳ thanh âm nào khác nữa.

Thiết Thủ hỏi Thích Thiểu Thương: “Có chuyện gì vậy?”

Thích Thiểu Thương ngưng thần nhìn Thiết Thủ một lát, mới hỏi: “Không phải huynh theo chân bọn chúng cùng đến đây sao?”

Thiết Thủ đột nhiên hỏi: “Huynh là Thích Thiểu Thương?”

Thích Thiểu Thương nhất thời ngạc nhiên, hỏi lại: “Huynh không nhận ra được ta sao?”

Thiết Thủ nói: “Năm đó ta nhận biết Thích Thiểu Thương không phải bộ dạng như thế này!”

Thích Thiếu Thương cười thâm nói: “Năm ấy huynh chỉ cùng ta đánh qua một trận, bọn ta cũng không thể coi là quen biết, bộ dạng ta từ trước đến nay đúng là như vậy.”

Thiết Thủ bật cười lớn: “Ha ha!”

Thích Thiếu Thương nhướn mày hỏi: “Huynh cười cái gì?” Giọng nói cố gắng kìm nén phần nộ.

Thiết Thủ đáp: “Ta cười huynh.”

Thích Thiếu Thương nói: “Có cái gì đáng cười chứ!”

Thiết Thủ nói: “Huynh nói một câu mà ngay huynh cũng không tin tưởng lời của mình được.”

Thích Thiếu Thương đang nghĩ bắt bẻ chút gì thì chợt cảm nhận máu nóng trào dâng, nổi căm hờn bỗng nổi lên hừng hực trong mắt.

Mục Cưu Bình nghe không hiểu, nghĩ Thiết Thủ châm biếm Thích Thiếu Thương, nổi giận nói: “Ngươi hiểu cái rắm gì! Trên Liên Vân trại Cổ Tích Triều cùng lão thất, lão cừu làm phản, Lao nhĩ ca, Nguyễn tam ca, Quân ngũ đệ, Câu lục đệ toàn bộ thảm tử. May ông trời thương xót để cho ta gặp được Thích đại ca, cái bọn tặc tử ấy lại dẫn nhân mã của bọn cầu quan truy sát dọc đường. Đại ca bị chặt đứt cánh tay mà tổn thương nặng, nên đối với bọn ngươi cái loại bán bạn cầu vinh tự nhiên là căm ghét vô cùng.”

Thích Thiếu Thương quát: “Im miệng!”

Thiết Thủ quay người lại cao giọng hỏi: “Ai là đầu lĩnh của các ngươi?” Chàng thân hình cao to bị ánh đuốc chiếu giống như một bức tượng lớn son son thiếp vàng.

Chỉ thấy ánh đuốc tránh ra hai bên tạo thành một con đường, một tướng quân đi đến, dưới cằm có chòm râu màu vàng, mặc khôi giáp màu hoàng kim, cười một con vật tựa như lừa, tựa như ngựa lại cũng tựa như lạc đà, dưới cằm cũng đeo một bộ râu dài màu vàng tương tự, trầm giọng lạnh lùng nói: “Là ta!”

Thiết Thủ biết rõ lai lịch người này, nhưng cũng chẳng có chút gì sợ hãi liền nói: “Bái kiến Lạc Đà lão gia.”

Tiên Vu Cừu nói: “Thiết nhị bộ đầu bắt tất đa lễ.”

Thiết Thủ hỏi: “Có việc gì mà phải vây bắt những người này?”

Tiên Vu Cừu nói: “Thiết huynh hỏi thừa rồi, bọn này là phản tặc phi khấu, người người đều phải tru diệt.”

Thiết Thủ nói: “Việc bọn họ làm là cướp phú tế bản, vì dân trừ hại, không thể coi như phi khấu.”

Tiên Vu Cừu cũng không động nộ nói: “Bọn chúng có phải là cướp hay không, trước tiên hãy bắt về đã, Hình Bộ tự nhiên sẽ có thẩm định.”

Thiết Thủ nói: “Bọn họ đã không phải là phi thì không thể bắt được!”

Tiên Vu Cừu vẫn bất động như núi, nói: “Bọn ta phụng mệnh hành sự, không thể kháng ý chi.”

Thiết Thủ nói: “Nếu như tướng quân nhất định phải bắt bọn họ, Thiết mỗ nguyện dùng thân mình bảo đảm, mọi trách nhiệm Thiết mỗ sẽ một mình đảm nhận.”

Tiên Vu Cừu mặt không đổi sắc, chỉ nói: “Bọn ta không thể để giặc tiếp tục làm ác, thả hổ về rừng, triều đình quy tội xuống thì bọn ta cũng là đồng phạm.”

Thiết Thủ nói: “Tướng quân...”

Bỗng nhiên nghe một người giận dữ quát: “Thiết Thủ, ngươi là cái gì, trọng trách lớn thế này, ngươi đảm nhiệm sao nổi?”

Thiết Thủ quay người, chỉ thấy trong vòng vây đằng sau thạch tháp xuất hiện một người, trên người mặc khôi giáp màu đen, áo choàng màu hồng, chiến mã như thần. Nhưng hắn không cười mà lại đứng ở trên lưng nó.

Hắn nói tiếp: “Đại tướng quân nói chuyện với ngươi là nể mặt Gia Cát tiên sinh, sao ngươi dám được đằng chân lân đằng đầu.”

Thiết Thủ cũng không tức giận, quay người chấp tay nói: “Thần Nha tướng quân.”

Lãnh Hô Nhi khịt mũi một cái, không thèm trả lời.

Thích Thiếu Thương chợt nói: “Thiết Thủ, bọn ta vốn là địch nhân, việc này không liên quan đến huynh, huynh cứ tự tiện rời khỏi đi!”

Thiết Thủ nhìn y, ánh mắt chứa chan tình cảm nói: “Thích huynh, hóa ra huynh không thay đổi.”

Giọng nói của Thích Thiếu Thương đã hơi run run, chỉ kêu to: “Đi! Bằng không ta sẽ một kiếm giết chết huynh!” Y trước đây ở trong vòng vây trùng điệp mà mặt không đổi sắc, lần này lại trở nên nóng nảy như vậy.

Thiệt Thủ cười nói: “Huynh giết đi.”

Thích Thiếu Thương tất nhiên cầm kiếm lên, đâm ra một kiếm dừng lại đúng ngay tại yết hầu của Thiệt Thủ. Tay của y giữ chắc lưỡi kiếm đến mức nổi cả gân tay lên, mạch máu hai bên thái dương cũng phập phồng lên xuống.

Thiệt Thủ không nháy mắt nói: “Mời!”

Thích Thiếu Thương dùng giọng tựa hồ như cầu xin, nói: “Huynh đi đi.”

Thiệt Thủ nói chậm chậm từng từ từng từ: “Huynh đã không dám ra tay giết, để ta nói cho huynh biết. Bọn ta lần thứ nhất gặp mặt là địch nhân, nhưng từ đó trở đi chúng ta là bằng hữu.”

Chàng nhắc lại một câu: “Vinh viễn là bằng hữu.” Thích Thiếu Thương nghe được câu nói cuối cùng, cảm giác tựa như lồng ngực bị người ta giáng cho một quyền. Trước đây vì bị huynh đệ bằng hữu bán đứng mà mất đi lòng tin, bây giờ tất cả đều hồi phục.

Chú thích

* Hán tử to lớn.

** Phurong cân là loại mũ trùm đầu mà các học giả thời Minh hay dùng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cầm tặc cầm vương+

Lãnh Hô Nhi cười lạnh: “Thiệt Thủ, nguoi điên rồi!”

Thiệt Thủ hít một hơi thật sâu, đáp lại: “Ta không hề điên.”

Lãnh Hô Nhi nói bằng giọng gần như hét: “Nguoi quên rồi hả? Nguoi là bồ khoái!”

Thiệt Thủ nói: “Ta là bồ khoái nên chỉ bắt kẻ xấu chứ không xử oan người tốt.”

Lãnh Hô Nhi tựa hồ tức đến bể phôi: “Nguoi bảo chúng ta xử oan cho người tốt hả?”

Thiệt Thủ đáp: “Ngài hãy tùy tiện tìm lấy mấy người trong vòng năm trăm dặm trở lại để hỏi, xem họ coi các bằng hữu Liên Vân trại là loại thổ phi đáng khinh ghét hay anh hùng hiệp sĩ đích thực!”

Lãnh Hô Nhi giận dữ đến mức nhất thời không nói nên lời.

Tiên Vu Cừu nói, giọng vừa nặng nề vừa lạnh lẽo: “Thiệt huynh, nghe nói nguoi là người trầm tĩnh khiêm nhường nhất trong Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ phải không?”

Thiệt Thủ trả lời: “Và cũng là kẻ ít bân lĩnh nhất.”

Tiên Vu Cừu nói: “Nguoi có nội công thâm hậu lại túc trí đa mưu, tiền đồ vốn rất tốt. Nếu chỉ vì vài tên sơn tặc mà tự hủy tiền đồ thì không bất trí cũng làm nhục đến thanh danh của Gia Cát tiên sinh, còn mất chức ‘Danh Bộ’ nữa.”

Thiệt Thủ cười ha ha, cởi bỏ trang phục của nha môn trên người xuống, nói với Thích Thiếu Thương: “Giờ ta đã có thể hiểu được mùi vị thế nào là ‘Vô quan nhất thân khinh*’ rồi.”

Tiên Vu Cừu không nhịn nổi, hừ lạnh: “Ta lại không thấy có chút lạc thú nào.”

Thiệt Thủ cười nói: “Điều này là hiển nhiên, bởi người như ngài lúc nào cũng mặc khô giáp. Mà một khi mặc khô giáp vào rồi, bất kể là khóc hay cười

cũng đều không tự nhiên.”

Tiên Vu Cừu chợt quát mắt lên, sắc bén tựa dao khiến cho cả Thiết Thủ cũng thấy lạnh người. Lão nói: “Thiết nhị bộ đầu, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?”

Thiết Thủ đáp: “Ta đã không còn là bộ đầu. Lúc này ta chỉ là một người dân thường tên Thiết Du Hạ thôi.”

Tiên Vu Cừu vắn về mấy sợi râu dài màu vàng dưới cằm, gật gù: “Ngươi đã là Thiết Du Hạ, vậy kẻ như ta cũng không thất lễ với Gia Cát tiên sinh.”

Lão chợt cao giọng hô: “Người đâu! Bắt phi đồ Thiết Du Hạ!”

Đám binh sĩ dạ ran lên đáp lại, tay cầm đuốc xông về hướng Thiết Thủ.

Đúng vào lúc bọn chúng gần tiếp cận tới, Thiết Thủ đột nhiên có hành động đối phó lại.

Chàng lùi thật nhanh.

Chàng lùi nhanh một cách dị thường, cứ như thể sau lưng mọc ra thêm một con mắt vậy.

Những kẻ phía trước không bắt kịp tốc độ lùi của chàng đã đành, đến những kẻ đằng sau cũng không nắm bắt nổi thân pháp đặc dị ấy. Thoáng chốc, chàng đã lùi tới ngay trước ngựa của Thân nha tướng quân Lãnh Hô Nhi.

Lãnh Hô Nhi tức giận quát lên một tiếng, trường kích đâm tới sau lưng chàng.

Thiết Thủ co thấp lại, lướt tới dưới bụng ngựa.

Nhưng thót tuần mã này dường như biết cả võ công, bất thành linh cả bốn vó đều co lại, thân hình ép xuống.

Thiết Thủ bỗng đứng thẳng dậy, một tay nâng bụng ngựa.

Trong một sát na, cục diện đập vào mắt mọi người là: Thiết Thủ một tay nâng bổng tuần mã, trên lưng tuần mã còn có một vị tướng quân mình mặc giáp trụ đen bóng khoác áo bào đỏ tươi.

Ngựa tuy bị nâng lên nhưng Lãnh Hô Nhi vẫn yên ổn cười trên lưng nó.

Với công lực của Thiết Thủ, hoàn toàn có thể một chưởng xuyên bụng ngựa, tóm chặt chân Lãnh Hô Nhi, nhưng chàng không nhẫn tâm sát thương một chú tuần mã như vậy. Lúc này, mười mấy binh sĩ thừa cơ đánh lên Thiết Thủ.

Thiết Thủ quát lên một tiếng, ném mạnh con ngựa thẳng về hướng mười lăm, mười sáu binh sĩ đang chạy đến.

Lần này thì Lãnh Hô Nhi không thể ngồi vững được nữa. Hấn hô lên một tiếng, nhảy ra không trung, áo bào trương ra như một đôi cánh màu đỏ, phóng lên một cây cổ thụ.

Thiết Thủ nghe tiếng động để đoán vị trí. Không cần ngẩng đầu nhìn chàng vẫn truy được đúng hướng, hai tay chuyển qua ôm vòng lấy thân cây.

Lãnh Hô Nhi vung hai tay ra, vài chục tia lửa nhỏ bắn thẳng xuống!

Thiết Thủ thở ra một hơi to, nhổ cây đại thụ bật cả gốc rễ lên rồi vung mạnh thân cây làm cho những tia lửa đó bị hất văng ra!

Trong thoáng chốc, khắp bốn phía ầm lên những tiếng nổ, trận thế của quan binh đại loạn, nhốn nháo tìm nơi trốn tránh.

Thiết Thủ nhìn Thích Thiệu Thương, Mục Cừu Bình hét lớn: “Chạy!”

Lãnh Hô Nhi đã bay người khỏi thân cây. Thiết Thủ như thể xác định được rõ vị trí của hắn, đánh lên không trung một chưởng.

Chưởng này không trúng đích, chỉ kích vào khoảng không phía trước Lãnh Hô Nhi.

Hắn còn đang vui sướng trong lòng thì chợt thấy Thiết Thủ lại vẩy tay đánh ra một chưởng nữa.

Chưởng này cũng đánh vào khoảng không, chỉ có điều mục tiêu là đằng sau hắn.

Lúc này Tiên Vu Cừu cười con Thương Hoàng Mã cùng năm, sáu binh sĩ nữa phóng tới.

Thích Thiệu Thương, Mục Cừu Bình và các huynh đệ trung liệt còn lại của Liên Vân trại đều đứng ra cản đường, ác đấu cùng nhóm người này, không cho chúng vây công Thiết Thủ.

Thiết Thủ lại bỏ thêm hai chưởng nữa, chỉ là đánh sang hai bên Lãnh Hô Nhi chứ không trúng đích.

Tiên Vu Cừu ba lần bốn bận muốn hỗ trợ, nhưng đều bị màn kiếm quang như một tấm lưới của Thích Thiệu Thương giữ lại. Lão vội hô lớn: “Cẩn thận!”

Lãnh Hộ Nhi thấy một loạt mấy chường Thiết Thủ phát ra đều nhằm vào khoảng không, bởi thế nên coi thường, nghĩ chường tới thì hùng mãnh nhưng khả năng công kích lại tầm thường. Nghe thấy tiếng hô của Tiên Vu Cừu, hấn mới bừng tỉnh, vội bay người lên trên.

Thiết Thủ hô lên một tiếng rồi ập tới đánh luôn ra một chường

Chường này chặt đứt đường lên không của Lãnh Hộ Nhi, khiến hấn trong lòng phát rét, đang muốn toàn lực xông ra phía trước thì bất chợt phát hiện ra trước mặt như có một bức tường khí ngăn lại, bất kể làm cách nào cũng không đột phá qua được.

Lãnh Hộ Nhi ứng biến cực nhanh, vội lùi lại đằng sau. Nhưng chính nơi Thiết Thủ vừa đánh một chường vào, lại tựa hồ hình thành một đạo chân khí dính lấy thân mình hấn. Lãnh Hộ Nhi dùng nội lực cố sức thoát ra, bị phản chấn tới mức khí huyết nhộn nhạo, như thể vừa lộn nhào một vòng trên không.

May thay hấn dựa vào kỹ xảo kỳ lạ Phi phong hoạt tường**, xoay một vòng trên không, lướt mình sang trái, nhưng bị tường khí đàn hồi đẩy ra, lại bay sang phải, cũng không cách gì thoát được. Giờ hấn mới thấy hồn phi phách tán, hiểu rằng Thiết Thủ nội lực tinh xảo, cách không phát ra ngưng kết lại, nhìn tường không có gì, đến khi chạm phải rồi mới biết là thực.

Lãnh Hộ Nhi năm lần cố phá mà không được, dư lực đã cạn, chỉ còn cách hạ xuống. Thiết Thủ đang ở dưới đợi sẵn, chàng ra tay nhanh như chớp, tóm lấy eo hấn.

Lúc này Tiên Vu Cừu đã phóng đến. Lão không đột phá nổi kiếm khí của Thích Thiểu Thương bèn hô lên một tiếng, Thương Hoàng Mã liền tung vó đá y. Thích Thiểu Thương dốc toàn lực phong tỏa Tiên Vu Cừu nhưng trọng thương chưa khỏi, đầu óc mông lung, chỉ là cố gắng chống đỡ, không tránh nổi cú đá đột ngột này, suýt chút nữa ngã lăn ra đất. May mà y dùng kiếm chống xuống duy trì lại sự thăng bằng, nhưng đành giương mắt nhìn Tiên Vu Cừu phóng ngựa tới sau lưng Thiết Thủ.

Thích Thiểu Thương vội kêu lớn: “Chú ý phía sau!”

Thiết Thủ cảm giác sau lưng bỗng có cơn gió thổi gấp tới nhưng chàng hiểu nếu không chế trụ được Lãnh Hộ Nhi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Thời cơ chỉ nháy mắt là vụt qua, chàng lập tức bắt chập tất cả, một tay vurun ra điểm liên vào tám yếu huyệt lớn quanh eo Lãnh Hộ Nhi.

Đồng thời, một tiếng “Bùng” vang lên, lưng chàng đã bị một trượng của Tiên Vu Cừu đánh trúng.

Quả trượng của Tiên Vu Cừu không làm từ mây hay gỗ, trên thân trượng có hai chỗ gồ lên làm liên tưởng tới hai bướu lạc đà. Bị một đòn này, Thiết Thủ thấy nơi tim như có hai ngọn lửa đang đồng thời bùng lên thiêu đốt.

Chàng cúi gập người vọt tới trước hai bước, tay vẫn nắm giữ Lãnh Hộ Nhi, miệng phun ra một ngụm máu, rớt xuống thành từng tia nhỏ, trên mặt và y phục Tiên Vu Cừu cũng lấm chấm đỏ.

Tiên Vu Cừu vốn không cho rằng trượng vừa rồi của mình có thể đánh trúng Thiết Thủ, nhưng cũng có thể ngăn trở được Thiết Thủ bắt Lãnh Hộ Nhi. Lão không nghĩ rằng chàng lại liều chịu một trượng để chế trụ Lãnh Hộ Nhi, mừng thầm: Mặc cho người nội lực cao đến đâu cũng không chịu nổi trượng đó của ta đâu.

Nhưng lão chưa biết rằng nội công của Thiết Thủ cao thâm vượt khỏi lẽ thường. Chàng không chỉ ngạnh tiếp một trượng mà còn dẫn nửa phần lực đạo qua cánh tay truyền vào thể nội Lãnh Hộ Nhi. Vì vậy thực ra Lãnh hộ Nhi bị thương còn nặng hơn Thiết Thủ.

Tiên Vu Cừu vừa sợ vừa giận, múa trượng đánh tiếp, đột nhiên thấy Lãnh Hộ Nhi chặn phía trước, phải thu hồi thể công. Chỉ nghe thấy Thiết Thủ hít sâu một hơi, quát: “Dừng đánh nữa... đánh tiếp chỉ làm... bị thương người của ngài thôi... Dừng tay!” Tiếng hét này uy mãnh khôn cùng, mọi người quanh đó đều dừng tay lại.

Tiên Vu Cừu sắc mặt đại biến.

Thì ra Thiết Thủ sau khi ngạnh tiếp một trượng, bắt đầu lên tiếng, nguyên khí bất ổn, chỉ nói được ba chữ là phải dừng một chút. Khi nói tiếp đã nói được nhiều hơn một chữ rồi lại ngưng. Đến lần thứ ba thì gần như hoàn toàn không hề hấn gì. Lời sau cùng chàng hét lớn, càng thể hiện nguyên khí sung mãn, giọng điệu vừa thiết tha vừa hùng hồn, tựa hồ chưa từng thụ thương. Đến cả hai tai Tiên Vu Cừu cũng bị chấn động oong oong, nhất thời nghe không được âm thanh gì.

Điều làm Tiên Vu Cừu kinh hãi chính là: Nội lực của Thiết Thủ không ngờ khôi phục lại nhanh đến thế!

Thực ra Thiết Thủ vẫn đang bị nội thương. Nếu chàng không nhận trực tiếp một quyền của Mục Cừu Bình lúc ban đầu, kể cả công lực trượng vừa rồi có tinh thâm hơn mấy phần, chàng phục nguyên còn nhanh hơn nữa!

Về bề ngoài của Tiên Vu Cừu trông chậm chạp, nhưng thực ra đây là kẻ cơ biến. Lão lập tức hô lớn: “Thiết Thủ! Chớ quên người là bộ đầu, sư phụ và sư huynh đệ người đều đang làm quan. Người làm Lãnh tướng quân bị thương là hại đến toàn bộ người thân của người đó!”

Trong khi đang nói, trượng xoay vòng, nhằm mặt Thiết Thủ mà đâm tới.

Một đám quân sĩ cầm theo đuốc vung đao xông tới!

Thiết Thủ hừ lạnh, lại đưa Lãnh Hộ Nhi ra trước chặn. Tiên Vu Cừu gần như chạm phải Lãnh Hộ Nhi, vội vã rút trượng lại.

Lão vừa rút trọng lại, Mục Cừu Bình từ trên tháp nhảy xuống, trường mâu trên tay đâm thẳng tới!

Tiên Vu Cừu vung trọng ra đỡ. “Pằng” một tiếng vang lên, Mục Cừu Bình bị phản chấn đẩy văng lên đỉnh tháp. Gã đang muốn tựa vào tường tháp để ổn định thân hình nhưng trọng này của Tiên Vu Cừu có lực cực lớn, khiến cho cả người Mục Cừu Bình gây nên một tiếng “Ầm” đập xuyên vào tháp!

Tiên Vu Cừu cũng bị lực phản chấn của Mục Cừu Bình đẩy thối lui bảy tám thước. Lão đã tưởng ổn định lại được rồi nhưng luồng đại lực đó vẫn chưa tiêu biến hết lại phải lùi bảy tám bước nữa, có năm sáu binh sĩ giúp đỡ, nhưng đều bị đẩy ngã. Lão tiếp tục lùi ba, bốn bước nữa thì lại đẩy ngã thêm bốn năm binh sĩ.

Bấy giờ Tiên Vu Cừu mới đứng vững được, phát hiện ra thủ hạ mình tấn công Thiết Thủ mãnh liệt nhưng chàng cứ đưa Lãnh Hô Nhi ra đỡ đòn. Tất cả đành phải thu chiêu tránh ra, sợ lỡ tay thì hối không kịp. Lão trông thấy mà lòng ảo não vô cùng. Chỉ nghe thấy Thiết Thủ nói: “Các ngươi còn tấn công tới nữa, thì làm hại Thần nha Lãnh tướng quân không phải ta mà là Tiên Vu tướng quân!”

Tiên Vu Cừu vốn muốn mượn tay Thiết Thủ dùng kế tá đao sát nhân, trừ đi kẻ luôn gây trở ngại cho tiền đồ của mình là Lãnh Hô Nhi. Nhưng khi nghe được mấy lời này của Thiết Thủ, lão lại thấy khó thoát khỏi phải chịu hậu quả nghiêm trọng, liền nuốt giận hết lớn: “Dừng!”

Tất cả đều dừng tay nhưng vẫn bao vây quanh Thiết Thủ. Chàng nói: “Mặt tây nam, nhường ra một đường.”

Toàn quân nhìn Tiên Vu Cừu. Lão chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Huyệt đạo của Lãnh Hô Nhi đã bị chế trụ nhưng hai mắt đầy vẻ ai oán nhìn Tiên Vu Cừu.

Thiết Thủ ho khan một tiếng: “Lạc đà lão gia.”

Tiên Vu Cừu lạnh lùng đáp lại: “Thiết Thủ, ngươi còn muốn chạy trốn!”

Thiết Thủ mỉm cười: “Nghe nói, Lãnh tướng quân là biểu đệ của ngài?”

Tiên Vu Cừu nói: “Con người ta trước giờ công ra công, tư ra tư, không thể nào vì chiều cổ cho thân nhân mà thả bọn cường đạo đi được.”

Thiết Thủ cười nói: “Hả? Chẳng qua ta cũng nghe nói Lãnh tướng quân là thể cữu*** của Phó thừa tướng. Không hiểu việc này có thực không?”

Câu hỏi này chọc vào đúng chỗ khó chịu nhất của Tiên Vu Cừu. Lão oán hận thầm nhủ: Nếu tên tiểu tử nhiều sự kia không phải là bào đệ lão bà thứ mười hai của Phó thừa tướng, nó lấy đâu ra tư cách đề nghị ngang hàng với ta chứ? Lão liền hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi thả Lãnh tướng quân ra, ta không truy cứu ngươi nữa.”

“Nhưng nếu Lãnh tướng quân gặp chuyện gì” Thiết Thủ nói: “Phó thừa tướng khó mà không truy cứu ngài.”

Tiên Vu Cừu nghe nói mà trong lòng phát lạnh, buộc phải hỏi: “Ngươi muốn gì?”

Thiết Thủ nói như chém đinh chặt sắt: “Mặt tây nam, một con đường.”

Tiên Vu Cừu trầm nghĩ: Được, đợi Thiết Thủ thả Lãnh Hô Nhi rồi ta đuổi theo cũng chưa muộn. Nghĩ xem bọn Thích Thiều Thương bị thương nặng như thế, chạy được đi đâu. Lão liền nói: “Ngươi đi trước đi, nhưng nhớ phải thả người!”

Thiết Thủ cũng không nghĩ gì thêm, bèn nói: “Được!”

Tiên Vu Cừu ngược lại có chút nghi vấn, hỏi: “Ngươi nói lời giữ lời chứ?”

Thiết Thủ hỏi ngược lại: “Từ Gia Cát tiên sinh cho đến những tiểu đương sai, đã từng có ai nói lời không giữ lời chưa?”

Tiên Vu Cừu im lặng nhưng trong lòng vẫn thấy bất an. Thiết Thủ nói: “Lạc đà lão gia, ta đã phong bế trọng huyệt của Lãnh tướng quân. Ngài mà tiếp tục chần chừ, đến khi giải huyệt đạo rồi nhưng có một chân hay một tay không cử động nổi, Phó đại nhân hỏi tới thì không còn là chuyện của ta nữa mà do Tiên Vu tướng quân lưỡng lự chậm quyết định.”

Cùng với lời của Thiết Thủ, vẻ cầu khẩn trong mắt Lãnh Hô Nhi càng tăng thêm. Chỉ có điều á huyệt bị phong bế, không nói nên lời không thì hẳn đã lớn tiếng cầu xin Tiên Vu Cừu mau ứng thuận.

Tiên Vu Cừu nhìn vào mắt hần, trong lòng mắng thầm: Đồ hèn! Lão chỉ lo lắng nhờ Lãnh Hô Nhi bị tổn thương chỗ nào, bản thân sẽ phải chịu trách nhiệm, đành cố nhẫn nhịn, vậy tay nói: “Mặt tây nam!”

Quân sĩ thấy hiệu lệnh của Tiên Vu Cừu, liền mở ra một con đường.

Thiết Thủ thấy đội quân này công thủ có trật tự, hiểu rằng đây là tinh binh triều đình, so với loại giá áo túi com khác hoàn toàn, bèn nói với Thích Thiều Thương: “Các huynh đệ đi trước đi.”

Thích Thiều Thương nhìn Thiết Thủ chăm chú, muốn nói điều gì nhưng không thốt nên lời. Trong bóng đêm vẫn có thể thấy sắc mặt y tái nhợt.

Mục Cừu Bình vừa bước ra từ tầng dưới cùng của tòa thạch tháp, bị ngã làm cho thân thể gã phủ đầy bụi, nghe thấy câu này của Thiết Thủ liền lớn tiếng hỏi: “Bọn ta đi? Còn người? Chúng ta cùng đi!”

Thiết Thủ cười nói: “Ta còn giữ con tin cần thả ra.”

Tiên Vu Cừu giờ mới biết Thiết Thủ tính toán rằng để bọn Thích Thiều Thương chạy rồi bản thân chàng chặn đằng sau. Lão chợt nảy ra một ý, trên mặt không khỏi lộ vẻ cười ác độc: Bọn chúng chạy rồi, con tin được phóng thích, vậy xem người làm thế nào chạy được!

Mục Cừu Bình lắc mạnh đầu mấy cái liền, nói: “Không được! Không được! Muốn đi phải cùng đi! Muốn chết thì tất cả cùng chết!”

Thiết Thủ quay đầu nói với Thích Thiều Thương: “Thích huynh.”

Thích Thiều Thương mắt sáng bừng lên, chỉ nói đúng một chữ: “Huynh?”

Thiết Thủ gật đầu kiên quyết.

Thích Thiều Thương nặng nề nhìn chàng lắc đầu.

Thiết Thủ nói: “Huynh đi thì người của huynh mới đi. Huyết hải thâm cừu của Liên Vân trại đặt trên vai huynh. Đi hay không đều do huynh quyết, nếu không đi thì chẳng ai đi cả.”

Thích Thiều Thương cắn chặt môi, đột nhiên quay người, hạ lệnh: “Đi!” rồi sải bước nhằm hướng vùng cỏ dại hoang vu phía tây nam.

Mục Cừu Bình vội gọi: “Đại ca...” Gã nhìn sang Thiết Thủ rồi lại ngắm hình bóng lưng cô độc của Thích Thiều Thương, lưỡng lự chưa quyết. Thiết Thủ nói: “Quyết định đi, đại ca người cần người chiều có tới.”

Mục Cừu Bình hoang mang nói: “Huynh...”

Thiết Thủ cười: “Ta sẽ đi sau.”

Mục Cừu Bình vẫn chần chừ: “Huynh sẽ...?”

Thiết Thủ cười lớn: “Người đã khi nào nghe thấy Tứ Đại Danh Bộ nói lời không giữ lời chưa!”

Mục Cừu Bình nán nã chút nữa, cuối cùng đuổi theo Thích Thiều Thương, người thuộc Liên Vân trại cũng tiếp bước.

Cỏ hoang, tháp cổ, trăng tàn tựa móc câu, phong cảnh điêu linh cô tịch.

Giống như trong đời người, có rất nhiều lúc không tránh khỏi việc thấy những quang cảnh thê lương như thế.

Sau khi hình bóng bọn Thích Thiều Thương, Mục Cừu Bình đã khuất xa, Thiết Thủ nhìn ngắm cảnh vật như si như ngốc.

Đuốc đang cháy kêu lách tách.

Tiên Vu Cừu không nhịn nổi hỏi: “Họ Thiết kia, người thả người hay không thả?”

Chợt nghe thấy một âm thanh vang động cả lá cây rừng: “Thiết nhị gia, người làm thế này là sai lầm lớn rồi.”

Chỉ thấy ánh lửa chợt mạnh lên, một đoàn người từ phía đông bắc đi tới. Dẫn đầu là một người đầu quấn khăn vạn tự, tóc túm lại bằng kim hoàn chế tạo ở phủ Thái Nguyên, mình mặc chiến bào màu xanh lông kết, eo thắt dây lưng văn võ, chân đi ủng lục bát tất lục đính vàng, mặt vuông mũi lớn, miệng rộng mắt to, trông rất oai vệ. Thiết Thủ trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: Sao tên cầu quan này cũng đến rồi, ngoài miệng đành nói: “Hoàng đại nhân cũng phải tự mình xuất mã sao?”

Chú thích:

+ Bất giác phải bắt tướng

* Không làm quan, cả người nhẹ nhõm

** Kỹ thuật lượn bằng áo choàng

*** Em vợ

Chương 7: Bị Bắt

Người đến chính là Tổng chỉ huy cuộc dẹp loạn Hoàng Kim Lân.

Hoàng Kim Lân lên tiếng: “Uổng người thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời. Thiết nhị gia, người phải biết làm như vậy sẽ khiến uy tín của Tứ Đại Danh Bộ mất hết, đồng thời liên lụy cả đến thanh danh một đời của Gia Cát tiên sinh.”

Thiết Thủ điềm đạm đáp: “Có thể Hoàng đại nhân đến muộn một bước nên có chỗ không biết. Ta đã sớm từ chức quan, không còn là danh bộ gì nữa. Mọi việc ta làm cũng chẳng còn liên quan gì đến Gia Cát tiên sinh.”

Hoàng Kim Lân vừa xuất hiện, trong lòng Tiên Vu Cừu rất không vui, thầm nghĩ: “Người đã đến muộn, sao không đi vây bắt Thích Thiếu Thương mà lại tới đây tham gia nhiệt náo!”

Hoàng Kim Lân lại nói: “À! Đại trượng phu mình làm mình chịu, tất nhiên là tốt. Nhưng những quan viên xử án có nghe lời người nói hay không mới đáng kể! Cho dù người giải cứu bọn dư nghiệt Thích Thiếu Thương nhưng người đã nghiêm túc nghĩ tới việc làm thế nào trốn chạy chưa?”

Thiết Thủ lắc đầu cười: “Không có.”

Hoàng Kim Lân hỏi tiếp: “Người tưởng có thể chạy thoát khỏi Tiên Vu tướng quân và hạ quan được sao?”

Thiết Thủ đáp: “Nếu ta muốn đi, chỉ sợ các người cũng không ngăn trở được.”

Hoàng Kim Lân cười quái dị: “Nói thế tức là Thiết nhị bộ đầu không có ý định chạy rồi?” Hắn còn cố ý kêu Thiết Thủ là “Bộ đầu”.

Thiết Thủ chột thờ dài một tiếng, song chỉ điểm ra giải huyệt cho Lãnh Hồ Nhi, nói: “Ta vốn dĩ không tính bỏ đi. Thiên tử phạm pháp đồng tội như dân, huống chi ta đây chức phận nhỏ, các người sẽ áp giải ta quay về kinh.”

Một lời này của Thiết Thủ nằm ngoài ý liệu của Lãnh Hồ Nhi và Tiên Vu Cừu. Hoàng Kim Lân hắc hắc cười khan: “Hay, Thiết bộ đầu quả có khí phách! Bất quá người võ công siêu quần như vậy không thể dễ dàng áp giải. Ta nghĩ Thiết bộ đầu là người hiểu pháp luật, cũng là người hiểu lý lẽ, chắc không muốn làm khó bọn ta chứ?”

Thiết Thủ hít một hơi thật sâu, hỏi: “Người muốn ta thế nào?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Từ xưa đến nay, áp giải phạm nhân đều phải dùng gông cùm khóa lại. Huống chi từ đây trở về kinh thành đường dài vạn dặm, Thiết nhị bộ đầu võ công lại hơn người, anh hùng hảo hán quen biết rải rác khắp dọc đường...”

Thiết Thủ ngắt lời: “Dù trên đường có hảo hán nhận ra Thiết mỗ ta, mạo hiểm lại tương cứu, thì Thiết Du Hạ ta đã cam lòng phục pháp, quyết không bỏ trốn!”

Hoàng Kim Lân cười lớn: “Như vậy là tốt nhất, như vậy là tốt nhất... Bất quá, Thiết nhị bộ đầu cứ thế này đi cùng bọn ta, trên pháp lý hình như chưa có tiền lệ, có phần không tiện... cái này...”

Thiết Thủ thờ dài: “Người nói phải, muốn ta thúc thủ chịu trói cũng chẳng phải là không thể. Bất quá người phải hứa với ta trước, xử lý theo pháp luật. Trước khi về đến Kinh thành thụ thẩm, không được lạm dụng tư hình.”

Hoàng Kim Lân cười khanh khách: “Thiết bộ đầu hơi coi thường hạ quan rồi! Nếu hạ quan có may may bức bách hay một chút thương hại đến Thiết gia, sẽ lập tức tháo mũ từ quan, tự vẫn ngay đương trường, máu bắn năm bước để tạ tội với giang hồ!”

Thiết Thủ, Lãnh Hồ Nhi, Tiên Vu Cừu đều không ngờ Hoàng Kim Lân lại thề quyết liệt như vậy. Phải biết trên giang hồ coi trọng nhất là lời hứa và tín nghĩa, Hoàng Kim Lân nói những lời quyết liệt này, coi như đã không còn đất xoay sở.

Hoàng Kim Lân lại tiếp: “Có thể Thiết nhị bộ đầu còn chưa tin tưởng hạ quan, nhưng nhất định sẽ tin một người.”

Hắn nháy mắt, cười cười: “Người này có duyên nguyên khá thâm sâu với Thiết nhị bộ đầu. Dù Thiết gia chưa từng gặp qua, nhưng nhất định đã nghe nhiều về y trong...”

Ngay Thiết Thủ cũng tò mò chịu không nổi, hỏi: “Người người nói chính là...?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Bộ Thần Lưu Độc Phong.”

Thiết Thủ động dung: “Bộ Thần ...? Y, y đến đây rồi à?”

Hoàng Kim Lâm nói: “Về vụ đẹp loạn Liên Vân trại và tầm nã Thích Thiểu Thương, Thánh thượng thấy hai vị tướng quân thi hành đã lâu mà không có kết quả, mới lệnh cho Phó thừa tướng tuyển thêm nhân tài. Lưu bộ thần vì từng nghe được lời của đại nhân, hoài nghi Bộ Vương Lý Huyền Y chết trong tay Tứ Đại Danh Bộ, cho nên mượn dịp xuất kinh thuận tiện giải quyết luôn vụ án này. Ta đem bộ đầu giao cho y, không phản đối nữa chứ?”

Lãnh Hồ Nhi và Tiên Vu Cừu ở bên cạnh hừ lên một tiếng bực bội lại không dám nói gì. Lời của Hoàng Kim Lâm chẳng khác gì ám chỉ việc bọn hắn đánh không được Liên Vân trại là một điều sỉ nhục lớn. Cuối cùng phá xong Liên Vân trại toàn là nhờ Phó thừa tướng sắp xếp nội gián ẩn phục ở bên trong làm phản mới có thể thành công.

Bọn chúng càng không dám đắc tội với Lưu Độc Phong có tiếng là Bộ Thần.

Nguyên lai thời bốn người tuổi trẻ còn chưa thành danh “Tứ Đại Danh Bộ” trên giang hồ, trong võ lâm khi ấy có “Tam Tuyệt Thần Bộ”, gồm Bộ Thần Lưu Độc Phong, Bộ Vương Lý Huyền Y, Thần Bộ Liễu Kích Yên.

Thần Bộ Liễu Kích Yên vì mượn công ngầm báo tư cừu, tiến hành thích sát, giết hại gần hết “Võ lâm Ngũ Điều Long”. sau đó do bị Lãnh Huyết tra ra nên chịu chết. (Xem chi tiết trong điển cổ “Hung Thủ” thuộc “Tứ Đại Danh Bộ”). Bộ Vương Lý Huyền Y vì báo thù cho con, muốn giết người thanh niên Đường Thanh vô tội chính trực, ép cho Lãnh Huyết cùng hắn phát sinh một trận khổ chiến trong đêm đông. Sau đây vì phi thân truy sát tên tiểu nhân Quan Tiểu Thủ gian ác vô lương mà táng mạng dưới kiếm của Lãnh Huyết. (Xem chi tiết trong quyển “Khô Lâu Họa”)

Trong Tam Tuyệt Thần Bộ, võ công và tiếng tăm lừng lẫy nhất phải tính đến Bộ Thần Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong được gọi là Bộ Thần, chẳng những vì y là “Bộ trung chi thần”, mà còn bởi đồng thời trong nghề bộ khoái, y là người có thân phận tối cao, cuộc sống sung sướng, gia thế, học vấn, chức quan hiển hách nhất.

Khi tróc nã phạm nhân cũng có thần thái nhất.

Luận về bối phận, Lưu Độc Phong có thể coi như bậc tiền bối của Thiết Thủ, nhưng so với Gia Cát tiên sinh thì chỉ là lớp sư đệ. Mà Lưu Độc Phong mấy năm gần đây đều tọa trấn tại kinh thành, lui về hưởng phúc, rất ít khi xuất động.

Tuy nhiên lần này, ngay cả Lưu Độc Phong cũng phải xuất sơn rồi.

Thiết Thủ vẫn rất lo lắng cho bọn Thích Thiểu Thương. Nếu quả Lưu Độc Phong muốn bắt bọn họ, sợ rằng Thích Thiểu Thương thân thể bị trọng thương khó mà trốn thoát.

Hoàng Kim Lâm hỏi: “Ta đem người giao cho Lưu bộ thần. Tóm lại đã đủ công chánh hay chưa?”

Thiết Thủ thờ dài một hơi đưa thẳng hai tay ra, nói: “Được, ngài cho người lại trời ta đi.”

Đám lính bên cạnh Hoàng Kim Lâm đang muốn ào lên, bỗng hắn quát: “Ai dám vô lễ đối với Thiết bộ đầu!” Bọn chúng vội dừng bước, buông thõng hai tay.

Hoàng Kim Lâm vội vàng tiến về phía trước đối diện với Thiết Thủ, nói: “Nhị gia đã một lòng chịu gánh vác trách nhiệm, hạ quan hôm nay dám trối nhị gia cũng bởi chấp pháp hành sự. Nhị gia đừng trách!”

Thiết Thủ thờ dài: “Người trối đi, ta không trách người.”

Hoàng Kim Lâm lấy một sợi dây thừng bên bằng gân bò từ thủ hạ, đang muốn buộc chặt hai cổ tay Thiết Thủ, mới cuốn được hai vòng thì dừng tay lùi lại. Thiết Thủ ngạc nhiên hỏi: “Sao không buộc tiếp?”

Hoàng Kim Lâm cười khổ: “Nhị gia công lực cái thế, chỉ cần vận lực ra cánh tay thì dây trời nào có tác dụng gì?”

Thiết Thủ suy nghĩ một chút rồi nói: “Thôi được. Trước tiên để ta tán công lực đi, rồi người dùng dây gân bò buộc sâu xuống chỗ huyệt đạo của ta ba phân. Ta muốn chấn cũng không đứt được.”

Hoàng Kim Lâm cười: “Tốt, cứ làm như vậy. Nhị gia, đắc tội.”

Thiết Thủ đưa hai tay ra, Hoàng Kim Lâm chẳng khách khí chút nào, cuốn ba vòng rồi năm vòng, buộc thật chặt. Sau đó đột nhiên vận chỉ nhanh như gió, tựa tia chớp điểm vào bốn đại yếu huyệt Ưng song, Kỳ môn, Chương môn và Thiên trì của Thiết Thủ.

Thiết Thủ bỗng nhiên bị tập kích, mà nội lực thì đã tán rồi, nhất thời ứng biến không kịp, huyệt đạo bị chế trụ. Chàng một mặt vận công phá huyệt, mặt khác gắt gỏng nói: “Người...”

Hoàng Kim Lâm không thèm trả lời, nhanh như chớp phóng tỏa một mạch năm đại huyệt Toàn ky, Cưu vĩ, Cự quan, U môn và Quan nguyên của Thiết Thủ. Liền một lúc bị phong tỏa chín đại huyệt, dù cho là người bằng sắt cũng chịu không nổi. Thiết Thủ bị mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất.

Hoàng Kim Lâm vội tiến lại hỏi: “Ta có làm người bị thương không?”

Thiết Thủ nằm trên mặt đất, trừng mắt nhìn Hoàng Kim Lân.

Hắn cười: “Ta đâu có đá thương ngươi! Bất quá ta chỉ chế trụ huyết đạo của ngươi. Ngươi bắt tất trọn mắt nhìn ta như vậy.”

Bọn Lân Hồ Nhi, Tiên Vu Cừu đến lúc này mới hiểu rõ dụng ý của Hoàng Kim Lân, cùng nhau tiến lại gần. Lân Hồ Nhi bực tức đá Thiết Thủ một cái, cười nhạo: “Ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Thiết Thủ bật lên một tiếng đau đớn. Dù sở hữu nội lực hơn đời, nhưng chín đại huyết đã bị phong bế thì không cách nào phát huy được năng lực. Hoàng Kim Lân cười nói với chàng: “Thấy chưa, không phải ta đá ngươi mà là Lân tướng quân đẩy nhé!”

Tiên Vu Cừu theo đẩy tinh thần nhất thời sáng tỏ, hỏi: “Ý tứ Hoàng đại nhân là...?”

Hoàng Kim Lân lắc đầu cười: “Ta chẳng có ý tứ gì. Hành hạ, giết, đá thương hay làm nhục hắn đều không phải ý tứ của ta. Ta chỉ bắt giữ hắn mà thôi. Ngươi nên biết người trên giang hồ rất coi trọng tín nghĩa, Hoàng nỗ ta cũng là người rất trọng lời hứa.”

Lân Hồ Nhi lập tức minh bạch, cười rằng: “Phải, đại nhân bất quá chỉ bắt giữ hắn. Còn như muốn trừng trị hắn như thế nào thì hoàn toàn là việc của bọn ta, đại nhân không cách nào ngăn trở được.”

Hoàng Kim Lân cố ý thở dài một hơi, nói: “Kỳ thật, ta cũng ngăn trở không được rồi.”

Tiên Vu Cừu lạnh lùng nói: “Đương nhiên, như vậy đại nhân đóng vai người tốt, còn bọn ta làm người ác rồi.”

Hoàng Kim Lân nói: “Nói thế cũng không phải, bọn ngươi vẫn có thể không đá thương hắn mà. Bất quá áp giải hắn trở về kinh thành đường xa vời vợi, người này lại long tinh hồ mãnh*, là họa hoạn sau này!”

Lân Hồ Nhi hừ một tiếng: “Còn áp giải hắn hồi kinh làm gì? Chi bằng ở đây tiễn hắn về với cát bụi một cách sạch sẽ gọn gàng là được!” Nói xong lại nhắm vào mặt Thiết Thủ đá một cái.

Thiết Thủ chịu một cước này của hắn, tựa như muốn hôn mê.

Hoàng Kim Lân cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Đừng làm hỏng đại kế của Phó thừa tướng.”

Tiên Vu Cừu mục quang lóe lên, cất lời: “Đang muốn thỉnh giáo.”

“Không dám!” Hoàng Kim Lân hạ giọng: “Việc Thiết Thủ lần này thả Thích Thiếu Thương đi, vừa vặn có thể chụp mũ tội danh cấu kết thổ phỉ, tư thông cường đạo, mượn công làm tư, sát thương người thi hành công vụ. Chỉ cần áp giải hắn về kinh thành giao cho Phó thừa tướng là có thể trước mặt Hoàng thượng khuất nhục Gia Cát. Hơn nữa...”

Hắn cười nham hiểm nói tiếp: “Tứ Đại Danh Bộ tình như thủ túc, Thiết Thủ bị bắt thì bọn Vô Tình, Truy Mệnh và Lân Huyết nhất định sẽ tìm cách cứu giúp. Đến lúc ấy Phó thừa tướng chỉ cần thỉnh Cừu U thần quân bố trí thiên la địa võng, thì có thể một mẻ tóm hết cả bọn, không lo hắn bay lên trời! Đây mới là một công đôi việc!”

Tiên Vu Cừu gục gặc đầu: “Nói như thế, cầu mệnh của thằng nhãi này ngược lại để sống còn có giá trị hơn chết.”

Lân Hồ Nhi hậm hực: “Chẳng lẽ lại mặc cho hắn tiêu điều tự tại thế này hồi kinh sao?”

Tiên Vu Cừu và Hoàng Kim Lân nghe thế đều bật cười. Hoàng Kim Lân nhẩn nại nói: “Tiêu điều tự tại sao? Ngược lại thì có! Bị người ta bó như bó một con cua lớn, lặn lội trên đường thế này, không có gì tiêu điều, còn gì là tự tại. Huống chi...” Hắn cố ý dừng lời không nói nữa.

Tiên Vu Cừu hiểu ý, cười nói tiếp: “Bọn ta ít ra cũng có thể cho Thiết nhị gia ném mùi vị.”

Lân Hồ Nhi mở miệng: “Như thế là tốt nhất!”

Hắn đánh ra một quyền khiến Thiết Thủ răng lợi đầy máu, lại đá thêm một cước, “kịch kịch” hai tiếng, hai thanh xương sườn trái của chàng bị chấn gãy. Lại nghe Lân Hồ Nhi “ô” một tiếng, ôm chân lui lại.

Tiên Vu Cừu lập tức đề phòng, Hoàng Kim Lân hỏi: “Làm sao vậy?”

Lân Hồ Nhi “Gừ gừ!” tức giận: “Tên tiểu tử này, hừ, dùng nội lực...” Hóa ra hắn bị công lực tồn trữ trong nội thể Thiết Thủ phản kích chấn gãy hai ngón ngoài cùng của chân trái.

Hoàng Kim Lân lúc này mới minh bạch, liền hậm mộ lắc đầu nói với Thiết Thủ: “Thiết bộ đầu, một thân tu vi nội lực này của ngươi, ngược lại thật làm ta muốn giết ngươi rồi. Đáng tiếc a...”

Lân Hồ Nhi cướp lấy một thanh trường đao, bỏ thẳng xuống đầu Thiết Thủ. Tiên Vu Cừu đưa tay ngăn lại, giận dữ: “Đại sự của Phó thừa tướng, ngươi quên rồi sao?” Lân Hồ Nhi liền không dám vọng động.

Tiên Vu Cừu cúi người xuống, một mạch điểm bảy nơi huyết đạo trên người Thiết Thủ. Chàng chợt cảm giác toàn thân yếu đuối, giống như sâu bò kiến

cẩn, vạn con ong cùng đốt, thập phần thống khổ. Cơ bắp, gân cốt tựa đang rút lại, mà thân hình lại không thể di động chút nào.

Tiên Vu Cừu cười lạnh hỏi: “Tư vị có dễ chịu không?”

Hoàng Kim Lâm cười ha ha: “Như vậy cũng đủ hành hạ hần đến chết rồi.”

Tiên Vu Cừu nói: “Mèo già từ bi khóc chuột làm gì! Bất quá, nếu Lưu Độc Phong điều tra ra, lại khó giải thích với y.”

Hoàng Kim Lâm cười: “Lưu Độc Phong gì? Kỳ thật y căn bản không tới đây. Dù cho đến đây thì bọn ta cũng có thể giấu họ Thiết đi, đâu có chuyện gì. Và lại, Lưu bộ thân cũng do Phó thừa tướng phái đến. Y tuy giao hảo với Gia Cát, nhưng xem ra không bất trí dám chống lại mệnh lệnh của Phó thừa tướng. Huống chi... Lý Huyền Y là chí giao của y, mà y lại luôn luôn hoài nghi Bộ Vương bị chết bởi Tứ Đại Danh Bộ. Dựa vào những điểm này, cái vị Lưu bộ thân sống trong nhung lụa, thân phận danh giá vị tất sẽ can thiệp đến chuyện vớ vẩn này.”

Tiên Vu Cừu cười khanh khách: “Vạy là hay nhất, là hay nhất!”

Hoàng Kim Lâm lại nói: “Bất quá, cứ tiếp tục thế này, có thể họ Thiết sẽ bị Lục Dương Âm Phong thủ” của người biến thành quỷ mắt.”

Lục Dương Âm Phong thủ nguyên là loại võ công cực kỳ độc ác trong võ lâm, chuyên dùng để bức cung! Chủ yếu là làm tổn thương thân thể và nguyên khí đối phương. Thiết Thủ sau khi bị trọng thương lại gặp phải thủ pháp kiềm chế ác độc ấy, giống như phải lãnh thiên đao vạn quả**, thống khổ không chịu nổi. Dù chàng nội lực tinh thâm nhưng mặt vẫn trắng lên sắc tím tái, toàn thân co rút lại, run rẩy. Tiên Vu Cừu sợ xảy ra án mạng, cười vỗ giải trừ cấm chế trên người chàng, lại ấn một chưởng lên ngực Thiết Thủ.

Chưởng này vỗ trúng, bằng nội lực của Thiết Thủ vẫn có thể chống cự giữ mạng sống. Nhưng khổ nỗi chàng không thể động đậy, bị hần đẩy lực vào khiến khí huyết quay cuồng, nội tạng như thiêu đốt, từ miệng phun ra một ngụm máu.

Tiên Vu Cừu cười: “Cầu xin đi!”

Thiết Thủ bị quản chế đến bây giờ, thân mang trọng thương nhưng thủy chung vẫn chưa thốt nửa lời rên rỉ.

Lãnh Hô Nhi có chút động dung: “Thật là một người kiên cường!”

Về mặt Hoàng Kim Lâm tươi cười: “Kiên cường? Chặt đứt hai tay hần xuống xem hần còn kiên cường không!”

Tiên Vu Cừu cười híp cả mắt: “Chặt đứt hai tay hần xuống? Vạy làm theo lời người nói nhé!”

Hoàng Kim Lâm cuống cuống cả lên nói: “Ôi! Ý tứ của ta không phải như vậy, việc này không liên quan đến ta!”

Tiên Vu Cừu cười lạnh: “Người cô làm người tốt, ta cũng chẳng chém làm gì, bất quá...” Hần cao giọng kêu lên: “Người đâu!”

Chúng nhân đồng thanh đáp một tiếng. Tiên Vu Cừu lệnh: “Những người mang theo hình cụ đều đưa ra đây, ta phải thử từng món một.”

Lần này binh sỹ lẫn lợi đến đây bắt thổ phỉ, hình cụ mang theo trong tay tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có đến một, hai chục loại, lại toàn là những thứ vô cùng lợi hại, phá hủy tinh thần và thân thể con người. Bất quá một số quân sỹ trong đó không đành lòng, lại tôn trọng Thiết Thủ là một hảo hán, tự giấu đi một số hình cụ không đưa ra. Nhưng cũng có khoảng mười một, mười hai loại được đưa đến trước mặt Tiên Vu Cừu.

Tiên Vu Cừu nghiêng rằng: “Tốt, ta sẽ dùng từng món một.” Hần trong lòng ôm hận. Vốn lúc đầu thấy sắp bắt được Thích Thiều Thương để lĩnh công, nửa đường lại thò ra một Trình Giáo Kim đánh tan mộng tưởng quan của hần, còn bị tên tiểu nhân Hoàng Kim Lâm chiếm mất tiện nghi. Hần đành đem một bụng âm ức toàn bộ phát tiết lên người Thiết Thủ.

Hần dùng bốn, năm loại hình cụ mười phần lợi hại. Có loại đem xương cốt toàn thân người ta từ từ kéo đứt ra. Có loại thì tách rời xương cổ và xương sống ra. Có loại đập cho mười ngón tay người ta biến thành một đồng thịt nát. Có loại khiến người ta đau khổ như bị bóp tim chích xương, đủ khiến người ta đau chết đi được. Thiết Thủ máu thịt bầy nhầy, năm loại hình cụ ấy đều bị nội lực của chàng chấn hủy, nhưng chàng cũng bị hình phạt tàn khốc vô nhân đạo làm cho không giống hình người nữa.

Lãnh Hô Nhi vốn bị Thiết Thủ bắt giữ, ôm ấp ức trong lòng, tuy nhìn Thiết Thủ anh hùng như thế cũng phải khâm phục. Hần thấy Tiên Vu Cừu còn chưa vừa ý, lại muốn dùng hình cụ, mới nói: “Ta nghĩ đủ rồi.”

Tiên Vu Cừu liếc hần bằng con mắt bên trái, hỏi: “Cái gì? Người không đành lòng?”

Lời này Lãnh Hô Nhi vạn lần không thừa nhận, hần chỉ nói: “Đem tên này về kinh, từ từ lại trừng trị nữa, không lo chẳng có thời gian.”

Tiên Vu Cừu suy nghĩ một lát, đáp: “Có lý! Bất quá vài cái này cũng đủ khiến cho hần chết đi sống lại, có thể giảm bớt chút lo lắng hần trốn thoát.”

Hoàng Kim Lâm đột nhiên hạ giọng hỏi: “Lần này người thi hình công khai trước mặt đám thủ hạ, có tránh được họ sơ sẩy miệng không?”

Tiên Vu Cừu cười: “Những người này theo ta kiếm miếng cơm manh áo, thăng quan phát tài hoàn toàn nhờ cậy ta. Bọn chúng dám nói, không sợ bị cắt lưỡi sao!”

Hoàng Kim Lân cười theo: “Như thế thì tốt! Việc không bắt được tên đầu sỏ Thích Thiểu Thương toàn là do hắn gây trở ngại, phải đem hắn ra phát tiết cho bằng hết.”

Tiên Vu Cừu hậm hực: “Phải, để bọn dư nghiệt Liên Vân trại trốn thoát. Thả hổ dễ, bắt hổ mới khó!”

Hoàng Kim Lân cười hi hi: “Đâu khó gì? Thích Thiểu Thương căn bản là trốn không thoát.”

Tiên Vu Cừu không hiểu hỏi: “Sao?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Người nói xem vì sao ta không truy đuổi theo Thích Thiểu Thương mà lại ở đây lập mưu bắt giữ tên họ Thiết này? Đường lui về hướng tây nam đã sớm báo cho Cổ công tử cùng bằng hữu Liên Vân trại quy thuận triều đình ngăn cản, Thích Thiểu Thương sẽ trốn không thoát!”

Tiên Vu Cừu lúc này mới minh bạch, bưng tỉnh: “À!”

Hoàng Kim Lân nói tiếp: “Cổ Tích Triều công tử đã được Phó thừa tướng nhận làm nghĩa tử, là lãnh đạo chân chính của lần tiểu phi này. Ta đâu dám to gan lớn mật đi tranh công với y. Huống chi Liên Vân trại đánh Liên Vân trại, tàn sát lẫn nhau, chó cắn chó, bọn ta cứ chấp tay mà xem, vui vẻ thanh nhàn! Không được lợi bằng bắt giữ tên Thiết Thủ thích xen vào việc người khác này, thế mới hy vọng trước mặt Phó thừa tướng lập nên công trạng mới.”

Tiên Vu Cừu lúc này đã hiểu rõ ràng.

Lãnh Hô Nhi lại hỏi: “Không biết bọn Cổ Tích Triều có bản lĩnh bắt giữ được tên phi hung hãn Thích Thiểu Thương ấy hay không?”

Hoàng Kim Lân mỉm cười: “Thích Thiểu Thương đã sớm thụ thương đứt cánh tay và chỉ còn dư lại lác đác vài tên tiểu tốt, giống như mũi tên bay hết đà. Cổ công tử trí tuệ song tuyệt, người đồng thể mạnh, quyết không có vấn đề.” Hắn xoa xoa cái cằm nhẵn bóng của mình, đắc ý nói: “Bắt quá theo nhận định của ta, Cổ công tử bắt tất phải xuất thủ, bảo toàn thực lực. Chỉ cần ép cho bọn Thích Thiểu Thương tiến về hướng Tây Nam, thì chắc chắn Thích Thiểu Thương phải chết!”

Về mặt Lãnh Hô Nhi tỏ ra không hiểu.

Hoàng Kim Lân hỏi hắn: “Người nghĩ ai là người xưng bá ở khu vực Tây Nam?”

Tiên Vu Cừu đột nhiên động dung nói: “Tức đại nương!”

Hoàng Kim Lân mặt mày hớn hờ: “Đúng! Là Hủy Nặc thành trên Toái Vân Uyên!”

Lãnh Hô Nhi hỏi: “Hủy Nặc thành? Toái Vân Uyên?”

Hoàng Kim Lân cười nói: “Ở đây có một lực lượng khổng lồ, nhưng vẫn chưa phạm vào triều đình. Đó là vì Phó thừa tướng có ý lôi kéo mời chào, không muốn phá hủy, mới để thị duy trì đến nay. Thành chủ Hủy Nặc thành ấy rất hận Thích Thiểu Thương năm đó hủy ước, cho nên cố gắng nỗ lực kiến tạo Toái Vân Uyên, Hủy Nặc Thành để chuyên môn đối đầu cùng Thích Thiểu Thương.”

Lãnh Hô Nhi không nhịn nổi hỏi: “Rút cuộc là ai mà lại thống hận Thích Thiểu Thương đến như vậy?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Là một nữ nhân.”

Hắn từng câu từng chữ nói ra: “Trên Toái Vân Uyên, trong Hủy Nặc thành, người mà giang hồ gọi là Nữ Quan Công Tức đại nương!”

Lúc này Thiết Thủ nằm trên mặt đất phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Chẳng rơi vào trong tay bọn người này, tự biết đã hết hy vọng. Chẳng chỉ hận không ngờ bản thân mình chịu sự hành hạ khuất nhục như thế này, xem ra vẫn không đổi lại được sự tự do và tính mệnh của Thích Thiểu Thương. Suy nghĩ này gần như làm cho một tia ý chí tranh đấu cuối cùng của chàng dần tiêu tán.

Chú thích:

* Tinh thần đầy đủ, ý chí kiên cường

** Lãng trí: Cách xử tử từng xẻo đôi với phạm nhân phạm trọng tội, nghĩa là róc thịt ra khỏi xương từng miếng từng miếng một cho tới khi phạm nhân chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lôi gia trang, Thần Uy tiêu cực

Một vầng trăng sáng lẻ loi trên không trung.

Gió lạnh xào xạc thổi.

Thảo mộc giai bình*.

Thích Thiệu Thương cùng hơn mười bộ hạ còn lại đang giục nhau tiến nhanh về phía trước. Trên gương mặt lấm tấm vết máu của bọn họ hiện lên nỗi lo sợ và phần hận. Những người này kiên trì muốn sống tiếp, không hoàn toàn chỉ là vì sự lưu luyến thế gian, mà còn vì danh dự của bản thân.

Mục Cưu Bình không ngừng quay đầu lại mong ngóng, thì thào hỏi: “Sao Thiệt nhị gia còn chưa tới?”

Thích Thiệu Thương nói: “Y sẽ không tới đâu.”

Chân Mục Cưu Bình lập tức như đinh cắm chặt xuống đất không đi, gầm lên: “Tại sao?” Thanh âm đánh thức vô số quạ đen đang ngủ ở trên cây.

Thích Thiệu Thương lắc đầu cười thâm, vọng nhìn vầng trăng tàn như lưỡi liềm cuối chân trời.

***

Giữa khu rừng xanh tối đen, từ xa xa truyền lại một tiếng gầm “Tại sao?” Người nào đó ở trong góc tối bật thốt: “Là lão tử!”

Một thanh âm khác lập tức nhắc nhở: “Nhỏ giọng thôi!”

Kẻ thứ nhất buột miệng nói ra là Mạnh Hữu Uy. Tên nhỏ giọng quát ngăn hấn chính là Hoắc Loạn Bộ.

Phùng Loạn Hồ cũng ở nơi tăm tối ấy. Hắn dùng ngữ điệu thật trầm khiêm tốn thỉnh giáo Cố Tích Triều, kẻ phảng phất như cùng bóng tối hòa vào thành một thể: “Hiện tại bọn ta nên hạ thủ như thế nào?”

Thân người Cố Tích Triều ẩn trong bóng tối, đôi mắt sáng như ánh trăng, chậm rãi lắc đầu, hỏi: “Liên Vân trại bọn ta trước đây ngoại trừ đối địch cùng quan binh, Thích Thiệu Thương còn có hai mối đại họa tâm phúc trong ngoài giáp công. Bọn người có biết là gì không?”

Phùng Loạn Hồ lập tức đáp: “Là Tức đại cô nương của Hủy Nặc thành và Giang Nam Lôi gia.”

Cố Tích Triều gật đầu: “Tuy nhiên, Tức đại nương và Giang Nam Lôi gia chỉ có thể nhắc đến mà không thể đánh đồng.”

Hoắc Loạn Bộ hỏi: “Vì sao chỉ có thể nhắc đến mà không thể đánh đồng?” Hắn hỏi vô cùng cẩn thận, không dám nhắc sai một lời. Trong những người thân tín của Cố Tích Triều, hắn tự biết cơ trí và lanh lợi không thể so với Phùng Loạn Hồ, cũng chẳng thể bì được sự dũng mãnh và oai hùng của Tống Loạn Thủy. Nhưng hắn vẫn có thể ở dưới trướng Cố Tích Triều mười phần yên ổn, đó là bởi hắn không đủ thông minh, khó đảm đương trách nhiệm lớn, nên không bị Cố Tích Triều nghi kỵ. Hơn nữa hắn còn biết đưa ra câu hỏi trong những thời cơ thích hợp, để cho Cố Tích Triều biểu hiện trí tuệ của lãnh tụ.

Gần đây Hoắc Loạn Bộ càng cẩn trọng đề tâm hơn. Do hắn tận mắt chứng kiến Trương Loạn Pháp vì không lưu tâm đến lời nói, đụng chạm Cố Tích Triều nên bị phái vào trong lầu bắt giữ Nguyễn Minh Chính, kết quả bị tạc đạn nổ tan tành.

Hắn chỉ muốn thăng quan phát tài, tịnh không muốn vào Uổng Tử thành.

Cố Tích Triều lập tức nói tiếp: “Tức đại nương là tử địch của Thích Thiệu Thương, trước đây Thích Thiệu Thương đã phụ nàng ta. Nàng ta từng ba lần hành thích y mà không thành công, nên mới tự mình sáng lập Hủy Nặc thành, chuyên môn đối phó Thích Thiệu Thương. Hiện nay Thích Thiệu Thương cùng đường mạt lộ, nếu gặp nàng ta thì y chỉ có một con đường chết. Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia từng là chiến hữu của Thích Thiệu Thương. Năm đó, Lôi gia phái xuất ba vị trong gia tộc, Lôi Viễn, Lôi Đăng, Lôi Pháo, do Lôi Quyền dẫn đầu, còn có hảo thủ trẻ tuổi Thẩm Biên Nhi của Lôi gia nữa. Ý đồ bọn họ là muốn tạo căn cơ cho thế lực Phích Lịch đường tại một dải Hồ Việt. Lôi Quyền nhìn trúng Thích Thiệu Thương, nâng đỡ y lên, huấn luyện y thành nhất lưu cao thủ, mà Thích Thiệu Thương cũng xác thực là nhân tài...”

Hoắc Loạn Bộ liền nói: “Hắc, ta thấy cũng không gì lắm!”

Phùng Loạn Hồ nhũ mày, cất tiếng: “Đại đương gia sao có thể nhìn sai được!”

Hoắc Loạn Bộ đáp ngay: “Ý ta là dù hắn có là thiên vương lão tử, nhưng nếu so với đại đương gia thì bất quá cũng tầm thường thôi.”

Phùng Loạn Hồ còn định tiếp tục, Cố Tích Triều đã mỉm cười: “Hai người các ngươi không cần phải tranh luận nữa. Thích Thiệu Thương là kẻ địch không thể không trừ khử, nguyên nhân là vì y là một nhân tài hiếm thấy. Y học nghệ ở Phích Lịch đường, trò giỏi hơn thầy, lại không cam chịu sự sai khiến của một gia tộc, liền tay không lên Liên Vân trại, đoạt được đại quyền, nhòm ngó vô lâm. Thật là loại người mang chí lớn! Bất quá, thế lực Liên Vân trại ngày càng lớn mạnh. Giang Nam Lôi gia vốn đã bố trí cường binh tại mười một tỉnh, thay thế Vô lâm tứ đại thế gia đã dần dần suy yếu, mà nay

lại phải chịu nhện ở dải này. Liên Vân trại lớn mạnh như vậy, khiến cho thực lực Lôi gia giảm sút rất lớn, oán hận của Lôi gia đối với Thích Thiếu Thương cũng ngày càng tăng. . .”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Đúng rồi! Thích Thiếu Thương làm thế chẳng khác gì ăn cháo, đá bát, mất đi nghĩa khí giang hồ.”

Cố Tích Triều tiếp: “Bất quá, Lôi Quyền của Lôi gia cũng là nhân vật không thể coi thường. Lão trước đây nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, đến sau tuổi trung niên trở nên xuất quỷ nhập thần, thần bí khó dò. Thường thường lúc đối địch một kích tất sát, rồi lập tức toàn diện triệt thoái không để lại vết tích, kín như bưng.”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Nhưng Lôi Quyền lại hận Thích Thiếu Thương chết đi được. . .”

Phùng Loạn Hồ chợt lên tiếng: “Có hai khả năng.”

Hoắc Loạn Bộ hơi ngó ra. Cố Tích Triều giục: “Người nói đi.”

Phùng Loạn Hồ nói: “Nếu Lôi Quyền là cao thủ, lão sẽ nắm chắc cơ hội này hủy diệt toàn bộ Liên Vân trại.” Hắn tạm ngừng một chút, ánh mắt trở nên sắc bén, nói tiếp: “Nhưng nếu Lôi Quyền là một nhân vật quyền biến, lão cũng có khả năng cứu giúp Thích Thiếu Thương rồi trọng dụng lại y. Đây là cơ hội tốt để lấy đức báo oán, thu phục nhân tâm!”

Trong mắt Cố Tích Triều lộ ra vẻ tán thưởng: “Cho nên ta mới nói Tức đại nương và Lôi gia ngũ hổ tướng chỉ có thể nhắc đến mà không thể đánh đồng.”

Phùng Loạn Hồ tiếp: “Tức đại nương là địch nhân của địch nhân, mà địch nhân của địch nhân thì là bằng hữu của bọn ta. Lôi gia ngũ hổ tướng có thể là địch nhân của địch nhân, cũng có thể là bằng hữu của địch nhân, cho nên đối với bọn ta vừa giống như địch vừa giống như bạn.”

Tổng Loạn Thủy đột nhiên chen vào: “Địch nhân hay bằng hữu thì kệ con bà nó, giết hết đi rồi tính sau!”

Phùng Loạn Hồ và Hoắc Loạn Bộ cùng nhún mày. Cố Tích Triều nói: “Nhắc đến bằng hữu của Thích Thiếu Thương, còn có một bang nhân mã nữa, lực lượng không thể coi thường.”

Hoắc Loạn Bộ tức khắc hỏi: “Là bang nào?”

Phùng Loạn Hồ cướp lời: “Đương nhiên là Thần Uy tiêu cục, luôn cùng Liên Vân trại tương trợ lẫn nhau. Thích Thiếu Thương đã ba lần phái binh giải cứu tiêu cục này.”

Hoắc Loạn Bộ vẫn cố hỏi: “Nhận định của đại đương gia là. . .”

Phùng Loạn Hồ ngắt lời: “Cao Phong Lượng của Thần Uy tiêu cục đã thụ sắc phong, hoàng ân lồng lộng, tin rằng y. . .” Bỗng hắn phát giác trong mắt Cố Tích Triều có vẻ không vui, vội ngậm miệng không nói nữa.

Cố Tích Triều mỉm cười: “Rất hay, tiếp đi.”

Phùng Loạn Hồ áp ứng: “Thuộc hạ, thuộc hạ không có ý kiến gì, chỉ là thuận mồm nói bậy mà thôi.”

Cố Tích Triều chậm rãi nói: “À? Thuận mồm nói bậy cũng rất có kiến giải. Xem ra đầu óc của người thực càng ngày càng lanh lợi rồi.”

Phùng Loạn Hồ vội đáp: “Đại đương gia quá khen, đại đương gia quá khen, thuộc hạ thật sự. . .” Không biết thế nào mà khi Cố Tích Triều khen hắn, hắn lại cảm giác thấy nơi sống lưng một cỗ hàn khí dâng lên, lạnh thấu xương.

Cố Tích Triều chỉ cười khà khà rồi nói với Hoắc Loạn Bộ: “Cho nên Thích Thiếu Thương hiện tại là ‘Tiền sơn hữu hổ, hậu sơn hữu lang**’, thân hắn đã ở nơi hiểm địa, mà đại cục lại do bọn ta khống chế.”

Hoắc Loạn Bộ nói: “Sự phân tích của đại đương gia thật chính xác.”

Cố Tích Triều nói: “Nơi đây đã là địa phận Lôi gia, đi tới nữa sẽ là trọng địa của Huyết Nặc thành. Nếu Lôi gia lần nữa không chịu phát động thì bọn ta sẽ ép tàn binh của Thích Thiếu Thương đi vào Toái Vân Uyên, Huyết Nặc thành!”

Hoắc Loạn Bộ nói leo: “Phải!”

Tổng Loạn Thủy giọng the thé: “Nói nhiều vô vị, hiện tại bọn ta nên đi thôi!”

Hoắc Loạn Bộ lãnh đạm hỏi: “Người đi đâu? Không có lệnh của đại đương gia, người gấp cái gì chứ?”

Tổng Loạn Thủy ngậy người sừng sốt, bối rối quá chỉ biết gãi đầu: “Nếu như không mau một chút, để cho tên họ Thích ấy lên đi mất, có thể. . .”

Phùng Loạn Hồ cắt ngang: “Hắn bây giờ chạy đằng trời, có thể trốn đi đâu đây?”

Cố Tích Triều đột nhiên nói: “Loạn Thủy, người tuy hấp tấp một chút nhưng chỉ vì nóng lòng giết địch. Tốt lắm!”

Phùng Loạn Hồ và Hoắc Loạn Bộ trong lòng nhất thời run sợ. Chỉ thấy Cố Tích Triều vỗ vỗ vai Tống Loạn Thủy, ôn tồn: “Đợi chút nữa khi công sát Thích Thiếu Thương, Loạn Hồ và Loạn Bộ đều phải nghe người điều động.”

Hoắc Loạn Bộ và Phùng Loạn Hồ đều cảm thấy tựa như mình làm sai một điều gì đấy. Nhưng bọn họ kỳ thực chẳng gây nên chuyện gì, chỉ là đã hơi nhiều lời mà thôi.

***

“Thiết nhị gia gạt ta, Thiết nhị gia vì cái gì mà phải gạt ta?” Mục Cưu Bình lớn tiếng kêu gào thảm thiết.

Đột nhiên Thích Thiếu Thương trở tay đánh Mục Cưu Bình một chưởng bay ra ngoài. Áo dài của y thấm đầm máu, khuôn mặt chán nản đau thương, nhưng đầu chỉ vẫn búng cháy trong đôi mắt thông khô ấy. Quét mắt nhìn bọn thuộc hạ đang kinh ngạc, y gần từng tiếng một: “Phải, Thiết bộ đầu đã gạt bọn ta. Huynh ấy hiện tại có thể còn sống để chịu tội, hoặc có thể đã chết rồi. Ai trong các người muốn để cho huynh ấy chết một cách vô ích thì cứ tự nhiên kêu réo, đánh nhau, tự hành, tự sát đi!”

Những đệ tử Liên Vân trại tàn phế, đầm máu, chịu khuất nhục này nhìn đau cổ găng cảm chắc vũ khí, cắn chặt môi, không ai nói một câu.

Mục Cưu Bình đột ngột đứng dậy nói với Thích Thiếu Thương: “Đại ca, bọn ta trước khi trời chưa sáng cần phải chạy khỏi Toái Vân Uyên...”

Một đệ tử khác của Liên Vân trại lên tiếng: “Không sợ, bọn ta sẽ đi vòng theo sơn đạo vượt qua Tiểu Thạch sơn, Cừu Điều hà, không qua Toái Vân Uyên là được.”

Mục Cưu Bình chợt lóe lên một tia sinh cơ, vỗ đùi vui vẻ: “Đúng rồi, bọn ta vòng qua Toái Vân Uyên, có thể đến Thần Uy tiêu cục. Cao Phong Lượng Cao cục chủ người nhất định không chịu ngồi nhìn...”

Một tên đệ tử Liên Vân trại tiếp: “Phải a, bọn ta từng ba lần xuất binh trợ lực Thần Uy tiêu cục. Hai năm trước Thần Uy tiêu cục đối đầu cùng người của Thiêu Phần bang. Nếu không có Thích đại ca xuất binh, Thiêu Phần bang đã sớm dọn sạch hết gia sản Thần Uy tiêu cục mang đi!”

Một vài đệ tử Liên Vân trại vui mừng quá đỗi, giành nhau nói: “Đúng, vòng qua Toái Vân Uyên, nương nhờ Thần Uy tiêu cục!”

Thích Thiếu Thương ngửa mặt lên trời suy nghĩ một lát rồi cất giọng: “Nhưng năm ngoái Thần Uy tiêu cục vì việc làm mất tiền lương của quan mà cơ hồ toàn gia gặp nạn. Gần đây vất vả lắm mới khôi phục được nguyên khí.”

Mục Cưu Bình ngắt lời: “Lão đại, bằng hữu nếu không hỗ trợ trong lúc nguy nan thì kết giao bằng hữu để làm gì? Tình cảnh bọn ta lúc này, dù phải làm phiền người ta thì cũng đành mặt dày mà làm phiền một lần!”

Thích Thiếu Thương đáp: “Bất quá muốn đến Thần Uy tiêu cục ở Thanh Điền trấn, trước tiên phải đi qua Tiểu Thạch sơn, Cừu Điều hà, Lôi gia trang.”

Mục Cưu Bình hỏi: “Lôi gia trang thì thế nào?”

Thích Thiếu Thương thờ dãi: “Trong hoàn cảnh thế này, ta thật không muốn gặp bọn họ.”

Đột nhiên hai hàng lông mày hơi nhướn lên, cao giọng nói rõ ràng: “Cửa tiệm nào không có cao lương? Bóng cây đại thụ có thể che giấu tốt.”

Mây bay che ánh trăng, gương mặt những huynh đệ Liên Vân trại đều có chút biến đổi.

Thích Thiếu Thương tiếp tục: “Bằng môn tà đạo, trăng ngà về Tây, cò ở phía sau, đá ở bên cạnh đều có thể dựng lại Trường Thành...”

Chợt y lạnh lùng quát lên: “Giết!”

Trong chớp mắt, mười lăm, mười sáu huynh đệ Liên Vân trại cảm vũ khí, đồng loạt lao về hướng Tây đâm thẳng vào bụi cỏ và nham thạch ở bên trái phía sau một đám cây đại thụ. Lần này tấn công bất ngờ, những kẻ tiềm phục trong đồng cỏ khô phía sau gò đá nhất thời không kịp phòng bị, ít nhất cũng có bảy hay tám kẻ tức khắc xong đời!

Thích Thiếu Thương dùng tiếng lóng đã thống nhất từ trước chỉ thị hành động, một kích đắc thủ. Trong bóng tối, trường kiếm y tựa như rồng xanh quét một vòng nhanh như điện xẹt, lại có bảy, tám tên nữa ngã xuống. Đồng thời trường mâu của Mục Cưu Bình phóng tới, địch nhân bị dọa cho bạt vía kinh hồn, không kịp chạy trốn, lại không cách nào đỡ được, trong phút chốc bị hấn giết chết năm người.

Tống Loạn Thủy giờ cao Kim Qua chùy, la lên: “Đừng để Thích Thiếu Thương chạy thoát!” Hắn vừa dứt lời thì phát hiện hai mươi lăm binh lính mang theo chỉ còn dư lại không đến ba tên. Nhưng hắn ngược lại không chút e sợ, vẫn giương cao Kim Qua chùy chạy về hướng Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương nhằm hấn đâm một kiếm, Tống Loạn Thủy dùng Kim Qua chùy đỡ trước ngực “đỉnh” một tiếng. Kim Qua chùy này được chế tạo bằng đồng luyện, Thanh Long kiếm của Thích Thiếu Thương thì nhỏ mỏng và sắc bén. Bị sức nặng đến trăm cân của Kim Qua chùy phản chấn, Thích Thiếu Thương không khỏi thân hình hơi lảo đảo.

Thế lảo đảo này của Thích Thiếu Thương vốn là mượn lực tiết lực, nếu đối phương sợ ý thừa dịp tập kích đến thì y sẽ bất ngờ xuất kiếm đã thương địch. Không ngờ cánh tay trái của y đã đứt, nội thương lại nặng, cái nghiêng mình này tựa hồ muốn ngã. Tống Loạn Thủy nhằm đúng thời cơ một chùy bổ tới.

Thân hình Thích Thiếu Thương lao đảo sắp ngã, nhưng một thế kiếm đã từ phía dưới đâm lên. Một kiếm này thập phần đột ngột, Tống Loạn Thủy người tuy lỗ mãng, nhưng võ công rất giỏi, vội gắng gượng kéo chùy đỡ. “Bụp” một tiếng, kiếm của Thích Thiếu Thương đã đâm thẳng vào giữa Kim Qua chùy.

Đến lúc này, thế ngã của Thích Thiếu Thương được kéo ngược trở lại. Nếu Thích Thiếu Thương còn đủ cả hai tay, ít ra trong sát na này có thể khiến cho Tống Loạn Thủy chịu mười một cách chết khác nhau.

Đáng tiếc Thích Thiếu Thương chỉ còn một tay.

Y một cước phi lên, đá cả người Tống Loạn Thủy to như con trâu bay vào trong bụi cỏ.

Trên thân kiếm của y vẫn kéo theo Kim Qua chùy. Y vung tay một cái, Kim Qua chùy bay đi đụng ngã một tên phản đồ Liên Vân trại.

Mục Cưu Bình sớm đã thu thập hai địch nhân còn lại. Hắn găm lên gươm dử, giờ mâu lao vào nơi Tống Loạn Thủy ngã xuống.

Thích Thiếu Thương quát: “Lui!”

Lời y vừa nói ra, trong rừng cây lại xuất hiện thêm ba, bốn mươi tên địch do Phùng Loạn Hồ dẫn đầu.

Thích Thiếu Thương tức thì tập hợp những đệ tử còn lại. Đang muốn lui về hướng Bắc, chợt nghe tiếng hò reo bốn phía, Hoắc Loạn Bộ cũng dẫn hơn ba mươi người đang ép đến.

Mục Cưu Bình vội nói: “Chạy về hướng Đông Bắc!”

Thích Thiếu Thương quả quyết: “Cố Tích Triều nhất định ở hướng Đông Bắc.”

Mục Cưu Bình chửi đồng: “Con bà nó! Toái Vân Uyên nằm ở mặt Tây Nam.”

Trên mặt Thích Thiếu Thương hiện lên vẻ kiên quyết: “Hắn đang muốn ép bọn ta chạy tới Hủy Nặc thành!”

Bỗng nghe một tràng cười dài, một văn sỹ mặc áo dài màu lam từ phía Nam thông thả đi ra, bên cạnh không có lấy một binh một tốt. Chính là Cố Tích Triều.

Dưới ánh trăng, Cố Tích Triều chấp tay cười nói: “Chư vị huynh đệ, từ khi chúng ta chia tay vẫn khỏe chứ?”

Mất Mục Cưu Bình lập tức đỏ lên, nghiêng răng giờ mâu, muốn xông lên phía trước. Một tay Thích Thiếu Thương đặt lên bả vai hắn, càng biểu hiện thân thể thụ thương của y đang cố nén đau: “Nhờ ơn người chiếu cố nên còn chưa chết được.”

Cố Tích Triều nói: “Cái chết nặng tựa Thái Sơn, nhẹ tựa hồng mao. Thích đại ca!”

Thích Thiếu Thương nói ngay: “Không dám nhận.”

Cố Tích Triều lại nói: “Ân đức đại ca tài bồi tiểu đệ, tiểu đệ ghi nhớ mãi trong lòng. Nếu không có sự tín nhiệm của đại ca, tiểu đệ ở trong Liên Vân trại đâu có được uy vọng như ngày hôm nay!”

Thích Thiếu Thương thờ ơ nói: “Ta không có loại huynh đệ ghê gớm như ngươi.”

Cố Tích Triều cười: “Đại ca sao phải tức giận chứ?”

Thích Thiếu Thương mĩa: “Ta thà giữ lại hơi sức cho âm bụng.”

Cố Tích Triều nói: “Thích đại ca luôn luôn làm việc nghĩa không quản hy sinh. Kỳ thực lúc này đây, chỉ cần đại ca gạt đầu một cái là có thể cứu vãn được tính mạng mười mấy vị huynh đệ trung thành này.”

Thích Thiếu Thương hờ hững: “Ồ?”

Cố Tích Triều tiếp: “Chỉ cần huynh chết rồi, tiểu đệ đối với bọn họ quyết không truy cứu nữa. Tiểu đệ nhất định giữ lời!”

Thích Thiếu Thương nở một nụ cười khan: “Giữ lời! Trung thu trăng tròn, cắt máu ăn thề đồng sinh cộng tử, cùng vượt nguy nan, nếu có giả dối, máu tẩy công trại, là ai nói? Ngươi cũng đã nói, nếu như không có ta thì sống không bằng chết, không biết làm sao để sống qua ngày. Những lời nói này ngươi đều giữ trọn sao? Cố công tử ngươi dù có tuổi ba thùng máu trâu máu heo cũng không tẩy sạch được.”

Cố Tích Triều gượng cười: “Ha ha.”

Thích Thiếu Thương châm thêm: “Buồn cười, buồn cười.”

Cố Tích Triều ra vẻ phân trần: “Đây đều là do thời thế thúc bách. Mất thấy mọi người đi theo ngươi chỉ có lý tưởng và chí khí, lại không có kết cục tốt. Đồi đầu cùng quan phủ không phải là hại nhà hại nước sao? Nơi triều đình đầy rẫy công danh phú quý, ngươi thì khăng khăng cố chấp, có chiếu cố đến

hạnh phúc và lợi ích của các huynh đệ không?”

Thích Thiều Thương điềm đạm cười đáp: “Tục ngữ có câu ‘Thắng làm vua, thua làm giặc’, người thích thế nào thì nói thế ấy. Người nếu có tiền đồ tốt thì có thể bày tỏ toan tính riêng của người ra, Liên Vân trại sẽ chấp tay đưa tiễn, hoàn toàn không cản trở. Người ngàn vạn lần không nên dùng máu nóng và thù cấp của các huynh đệ tốt để làm bàn đạp cho mình. Hôm nay ta đánh không lại người, nhưng rồi sẽ có một ngày ông trời tru diệt người. Ta cũng chẳng cần phải vội vàng.”

Cổ Tích Triều biến sắc: “Tốt, sẵn người thu thập không được ta, để ta thu thập người trước rồi tính sau.”

Chợt nghe có tiếng nói: “Mặc kệ bọn người là ai. Họ Thích là đồ cận bã của Phích Lịch đường ta, theo lẽ thì để tự bọn ta đến thu thập mới đúng.”

Chú thích:

* Thảo mộc giai bình (hay "thảo mộc giai bình, phong thanh lệ hạc", cũng có thể là "phong thanh lệ hạc, thảo mộc giai bình")

Nghĩa:

Trông cỏ cây đều cho là địch

Thần hồn nát thần tính

Thành ngữ này dùng để chỉ người ta khi sợ hãi đến cực độ thì sinh ra tâm lý nghi ngờ mọi thứ, chỉ làm hại cho chính mình.

Xuất xứ: Năm 383 sau công nguyên, quốc vương Tiền Tần là Phù Kiên đem 80 vạn quân đánh Đông Tấn, bị đội quân tiên phong của đại tướng Tạ Huyền đánh bại ở vùng Phi Thủy. Phù Kiên bước lên thành Thọ Dương, thấy thế trận của quân Tấn rất nghiêm chỉnh đâm hoảng sợ. Rồi lại nhìn những cây mọc ở trên núi Bát Công xa xa, cũng cứ ngỡ là binh lính của quân Tấn lại càng kinh hồn khiếp đảm. Thế là đội quân của Phù Kiên bị đại bại, chỉ còn một số ít tàn binh tháo chạy về được.

** Hai mặt thọ địch

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lôi Quyền và Thảm Biên Nhi

Kẻ vừa lên tiếng đang ở trên cây.

Ngay cả Thích Thiều Thương cũng không hề phát giác trên cây có người.

Cổ Tích Triều dù bất ngờ vẫn ung dung cười nói: “Lôi đại hiệp, người rút cuộc đã bằng lòng ra mặt để chủ trì công đạo rồi.”

Kẻ trên cây cất giọng bạc nhược đáp: “Thông thường, người mới gặp mà kêu ta là ‘đại hiệp’ thì chỉ có hai dụng ý.” Dưới ánh trăng, chỉ thấy trên chạc cây một người đang ngồi, thân khoác một chiếc áo choàng lông dày, lộ rõ cơ thể gầy gò nhỏ bé, cô độc thê lương.

Lão tiếp: “Một loại là hiểu rõ con người ta, biết ta thường làm việc thiện, cho nên gọi ta là đại hiệp. Một loại là muốn bợ đỡ ta, gọi ta là đại hiệp nhằm làm ta vui vẻ, không sai đâu.” Lúc này thời tiết rất nóng, nhưng người đó vẫn khoác áo lông dày, bên trong không biết còn mặc mấy bộ y phục nữa, hai má lão đỏ bừng, trán nổi gân xanh, dáng vẻ mắc bệnh trầm trọng. “Tiếc rằng người không phải một trong hai loại đó. Nhân vì ta căn bản không làm việc tốt, người miệng gọi ta là đại hiệp, lòng lại có ý chế giễu ta là mèo hen.”

Cổ Tích Triều cười: “Lôi đại hiệp nói đùa rồi.” Nhưng trong tâm hần thầm nghĩ, người ta nói trong số cao thủ Lôi gia Phích Lịch đường ở Giang Nam thì Lôi Quyền là nhân vật khó đối phó bậc nhất, xem ra chẳng phải hư ngôn.

Lôi Quyền nói: “Cổ đại đương gia từng năm lần phái người mời ta đến đây, e rằng không phải đơn giản chỉ muốn nghe ta nói hai câu chẳng ra gì tựa như chuyện đùa là xong.”

Cổ Tích Triều cười nhạt: “Ta ngược lại cho rằng, câu nói đầu tiên của Lôi đại hiệp trong đêm nay thật khiến người ta phải vỗ bàn khen tuyệt.”

Lôi Quyền hỏi: “Câu nói đầu tiên? Đêm nay? Nó là thế này: ăn xong no quá! Tuy nhiên không phải là nói với người.”

Cố Tích Triều dù vậy vẫn không nổi giận: “Là câu mà Lôi đại hiệp vừa mới nói ra khi ngồi trên cây.”

Lôi Quyền đáp: “Ta ở trên cây này đã lâu rồi. Câu đầu tiên hình như là nói với Biên Nhi. Biên Nhi, ta nói câu gì nhỉ?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm cười sáng khoáy từ cành bên cạnh: “Huynh nói, bọn ta y ước đến đây trước, lại chẳng biết tên tiểu tử rùa đen đó có tới hay không?” Một tràng âm thanh rắc rắc liên tục vang lên, thân cây rung chuyển dữ dội. Liền đó hiện ra một đại hán, lông mày đen rậm, ria mép đen nhánh, bộ râu quai nón rậm và đen che phủ gần như toàn bộ gương mặt y, chỉ hở ra cánh mũi cao, ánh mắt sắc như đao.

Y đứng dậy từ chỗ nằm của mình trong đám cành cây, làm toàn bộ thân cây lập tức nghiêng ngả. Lôi Quyền khoác áo lông, ngồi trên cánh tay của đại hán, tựa như chưa hề chuyển động.

Mục Cưu Bình trời sinh thần dũng, nhưng nhìn thấy khí khái của hán tử trước mặt, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Nghe nói đại tướng thù hạ của Lôi Quyền là Thảm Biên Nhi trong thơ hào có tính tể, là một hảo hán có lý có tình. Trước mặt bản thân thụ thương không nhẹ, chỉ sợ khó mà ứng phó.

Cố Tích Triều chấp tay thi lễ: “Nguyên lai Thảm thiếu hiệp cũng đến rồi.”

Thảm Biên Nhi trả lời: “Quyền ca đến đâu thì ta đến đó. Hơn nữa đây là tróc nã phản đồ của Phích Lịch đường, Biên Nhi quyết không để mình bị rơi lại phía sau.”

Cố Tích Triều gật gù: “Đúng thế, chuyện Thích Thiếu Thương đã phụ Lôi gia, ta cũng có nghe qua.”

Lôi Quyền cười vắn lại: “Há chỉ nghe qua? Ngươi phải người năm lần đến mời ta xuất quan, mục đích chính là muốn mượn tay ta trừ khử Thích Thiếu Thương.”

Cố Tích Triều nói: “Bất quá Lôi đại hiệp hiện tại đương nhiên đã nhìn ra: Ta muốn tiêu diệt Thích Thiếu Thương thật dễ như trở bàn tay.”

Lôi Quyền vạch rõ: “Bất quá, ngươi mà giết Thích Thiếu Thương, ngươi lại e anh hùng thiên hạ xỉ vả xa lánh. Nhưng nếu chúng ta giết y, người ngoài không ai có thể phản đối. Vì Thích Thiếu Thương xuất thân từ Lôi môn, trong võ lâm việc thu thập phản đồ vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa*.”

Cố Tích Triều thờ dãi: “Chẳng trách ngươi ta nói trước mặt chân nhân đừng nói lời giả dối. Trước mặt Lôi đại hiệp, bày trò đều là thừa thãi. Chỉ có điều... phản đồ của Lôi gia đang ở bên cạnh ta. Mời Lôi đại hiệp!”

Toàn thân Lôi Quyền cuộn tròn trong chiếc áo lông, từ từ xoay người hướng về chỗ Thích Thiếu Thương. Từ lúc xuất hiện đến bây giờ, lão vẫn không hề chính thức đưa mắt nhìn Thích Thiếu Thương. Sau khi Lôi Quyền ra mặt, Thích Thiếu Thương một mực cúi đầu đứng đó, tỏ vẻ thập phần thê lương chán nản.

Mục Cưu Bình sốt ruột quá, cúi xuống sát bên tai Thích Thiếu Thương hạ giọng: “Lão đại, còn chờ gì nữa, toàn bộ bọn ta không thể bó tay chờ chết.”

Thích Thiếu Thương không hề lên tiếng. Mục Cưu Bình phát hiện đôi mắt sắc bén của Thảm Biên Nhi đang nhìn y, trong lòng hốt nhiên giật nảy lên. Thảm Biên Nhi hỏi: “Thích huynh, vẫn còn nhận ra ta chứ?”

Thích Thiếu Thương hít sâu một hơi, đáp: “Thảm huynh.”

Thảm Biên Nhi nói: “Ngươi đại khái không nghĩ tới, bọn ta có ngày gặp nhau như thế này phải không?”

Thích Thiếu Thương nhạt nhẽo: “Nói thật lòng, rơi vào cảnh như thế này, ta tịnh không muốn gặp các ngươi.”

Thảm Biên Nhi cười phá lên: “Lúc ngươi bỏ Lôi môn mà đi, kiếm chân bốn phương tám hướng, nhìn khắp thiên hạ, ta đã sớm biết rằng ngươi sẽ có ngày hôm nay. Ta đã chờ đến một ngày như thế này để cùng ngươi kiến diện!”

Thích Thiếu Thương thốt: “Ngươi cuối cùng cũng đợi được rồi.”

Thảm Biên Nhi nhìn Thích Thiếu Thương vẻ trách móc, thờ dãi: “Ta gia nhập Lôi gia, chủ yếu đều do Thích huynh đưa đường dẫn lối.”

Thích Thiếu Thương cười cay đắng: “Khi đó ta đang ở Phích Lịch đường, chịu ân Quyền ca.”

Thảm Biên Nhi than thở: “Lúc ấy, chúng ta liên thủ chinh đông bình tây, hợp tác khăng khít. Nhờ ngươi chỉ bày mà ta học được không ít kinh nghiệm. Nếu không có ngươi, Vô Lương giáo đã sớm làm thịt ta chứ không phải bị ta san bằng.”

Thích Thiếu Thương nói: “Là do ngươi tự học được.”

Thảm Biên Nhi phản đối: “Là ngươi dạy rất tốt.”

Thích Thiếu Thương lắc đầu: “Ta không dạy ngươi. Người chân chính dạy ngươi chính là Quyền ca.”

Thảm Biên Nhi lại nói: “Nhưng ngươi làm gương để ta noi theo.”

Thích Thiếu Thương nói: “Ngươi là một nhân tài, cho dù không có ta giúp, sớm muộn gì cũng có thể đạt thành tựu.”

Thẩm Biên Nhi khẳng định: “Bất quá từ bây đến nay, ta luôn không quên tình nghĩa của ngươi.”

Thích Thiếu Thương hít sâu một hơi. Thẩm Biên Nhi nghiêm giọng nói tiếp: “Nhưng ta cũng không quên việc ngươi chẳng từ mà biệt, gây tổn thất lớn cho Phích Lịch đường.”

Hai mắt y bùng lên lửa giận, gần từng chữ một: “Cho nên, ta không lúc nào không muốn giết ngươi. Ta nhất định phải giết ngươi!”

Mục Cưu Bình sai bước, chắn trước Thích Thiếu Thương, quát lớn: “Muốn giết Thích đại ca, trước hết phải giết ta!”

Thẩm Biên Nhi cười ha ha: “Giết ngươi trước thì có làm sao!” Nói rồi y vùng quyền đánh thẳng vào Mục Cưu Bình.

Mục Cưu Bình hét lớn một tiếng “Hay!” giờ tay ngăn cản. Giữa lúc đó, Thẩm Biên Nhi như một mũi tên mạnh mẽ từ trên cây lao tới, một quyền đó chuyển hướng nhằm vào mặt Cổ Tích Triều đánh tới.

Cổ Tích Triều bất ngờ bị tập kích liền ngã người ra sau, gáy chạm đất. Quyền của Thẩm Biên Nhi đánh vào không khí vội thu hồi lại, song cước liên hoàn đá ra.

Thân hình Cổ Tích Triều còn chưa bật lên, đối phương đã kích đến. Hấn dấn người sát mặt đất, nhanh chóng trượt xa hơn một trượng. Nhưng Thẩm Biên Nhi sau chiêu đầu tiên cứ liên miên đánh tới, liên tục đối diện tấn công mười bảy chiêu. Cổ Tích Triều ngay cả nửa đòn phản kích cũng không được, thậm chí đến thở cũng chẳng có cơ hội.

Tổng Loạn Thủy, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ nhất tề cả kinh thất sắc. Phùng Loạn Hồ phản ứng nhanh nhất, lập tức định hạ lệnh tấn công Thích Thiếu Thương. Mới mở miệng muốn nói thì một trận gió ép tới, Lôi Quyền đã đến trước mặt hấn.

Toàn thân Lôi Quyền trông thập phần nặng nề phù thũng, hai má búng beo, đôi mắt tựa đốm lửa trùng trùng nhìn hấn. Phùng Loạn Hồ chỉ cảm thấy trên người kẻ kì quái này toát ra một cỗ sát khí bức nhân, khiến thanh âm hấn vừa mới định phát ra lại phải nuốt trở lại yết hầu. Phùng Loạn Hồ ứng biến cực nhanh, song chưởng hoa lên nhằm vào cơ thể mệt mỏi bệnh hoạn của Lôi Quyền công tới.

Hai chưởng đánh lên lớp áo lông dày chỉ phát ra hai tiếng búng búng. Đột nhiên ngay lúc đó, tả thủ Lôi Quyền vùng lên, ngón trở điểm thẳng vào trán Phùng Loạn Hồ.

Phùng Loạn Hồ kêu lên một tiếng quái dị, toàn thân mất cân bằng, nhảy tránh về phía sau.

Tổng Loạn Thủy đương nhiên không phản ứng nhanh được như Phùng Loạn Hồ, hà huống trước đó hấn còn đá Thích Thiếu Thương một cước, nhưng hấn là người đầu tiên xông vào đánh Thẩm Biên Nhi.

Mục đích của hấn là muốn kiểm chế Thẩm Biên Nhi để Cổ đại đương gia có thể hờ ra mà thờ.

Nhưng hấn còn chưa xông được tới chỗ Thẩm Biên Nhi và Cổ Tích Triều đang đánh nhau, thì bỗng nhiên trước mặt hiện ra một người.

Một gương mặt trắng bệch của người bệnh.

Tổng Loạn Thủy gào lên một tiếng điên cuồng, cúi đầu xuống, dùng môn Thiết Đầu công đã liên tục khổ luyện trong ba mươi năm liễu lĩnh hức tới. Đứng nói trước mặt là một hấn tử bệnh hoạn đến gió thổi cũng bay, kể cả đó là một con bò mộng, bị một cú hức đầu đó cũng phải gãy xương rách da.

Cú hức của hấn vừa sử ra, trước mặt bỗng tối sầm, toàn bộ thân thể bị bao bọc trong một vật thể vừa mềm vừa ẩm. Sau đó chỉ thấy cả người đột nhiên bay lên, toàn bộ cơ thể tựa đang lơ lửng trên mây. Những chuyện sau đó không biết gì nữa.

Trong chớp mắt, Thẩm Biên Nhi hét lớn một tiếng, lộn người về phía sau. Một đạo tinh quang tựa như dính sát vào sườn y, bay đi cắm thẳng vào một cành cây, chính là một ngọn tiểu đao, chuôi đao vẫn còn rung bần bật.

Bên sườn Thẩm Biên Nhi hiện lên vết máu trên thanh y, càng về sau càng loang rộng.

Trong tay Cổ Tích Triều lại xuất hiện một chiếc búa màu bạc lấp lánh. Cục diện đã hoàn toàn thay đổi.

Dưới ngọn ngân phủ của Cổ Tích Triều, Thẩm Biên Nhi di chuyển, lướt chạy, lộn người, nhảy lên, hoàn toàn nhờ vào khinh công linh hoạt xảo diệu tránh né đòn công kích của ngân phủ. Thẩm Biên Nhi thân hình khôi vĩ, so với Mục Cưu Bình thì thô hào hơn vạn phần, nhưng thi triển công phu tiểu xảo lại nhẹ nhàng hoàn mỹ tựa người không xương, khiến Mục Cưu Bình thấy thể trọn mất há mồm.

Cổ Tích Triều trong chớp lát vẫn hỏi cục diện, đang định phát lệnh, mắt nhìn tứ phía, tai nghe tám phương. Hấn bị Thẩm Biên Nhi tập kích dồn ép, bất quá chỉ trong chớp mắt đã khôi phục thể thượng phong. Đột nhiên hấn phát hiện ba ái tướng thù hạ của mình là Phùng Loạn Hồ, Hắc Loạn Bộ và Tổng Loạn Thủy cùng lúc đã hoàn toàn bị người đánh cho bỏ lê bỏ càng không đứng dậy nổi.

Người xuất thủ chỉ có một.

Một người đánh gục ba người.

Người đó chính là Lôi Quyền.

Mà Lôi Quyền cũng đã đến trước mặt hắn.

Cố Tích Triều thu phù, nhanh chóng thoái lui. Toàn thân Lôi Quyền đột nhiên xoay tròn, một cỗ kinh phong cực mạnh phát ra theo các vòng xoay của lão. Cố Tích Triều kêu to một tiếng, một búa nhằm vào gốc cây đại thụ bên cạnh chém tới.

Đừng xem thường chiếc búa nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay của hắn. Một búa chém tới, thân cây đại thụ thô ráp kêu rắc một tiếng đổ xuống, mà lại đổ lên trên kinh khí do Lôi Quyền phát ra!

Chỉ nghe vang lên tiếng động ầm ầm tưởng tề liệt lỗ tai. Cây đại thụ xoay tròn trong cỗ kinh khí liền bị cắt thành bảy tám mảnh, vụn gỗ bắn tung tóe đầy trời. Giữa sát na đó, Cố Tích Triều kéo cây đại thụ giải tỏa kinh khí Lôi Quyền phát ra, đồng thời tìm ra chỗ sơ hở của đối phương.

Sơ hở đó lướt qua như vó ngựa, trong chớp lát đã tiêu tan.

Cố Tích Triều lại nắm chắc được sát na như điện quang hỏa thạch đó.

Ngón cái và ngón trỏ tả thủ bắn ra, một đạo bạch quang phóng ra như chớp!

Đoạt mệnh phi đao nhằm trúng tiểu phúc của Lôi Quyền phóng tới.

Đao đâm vào áo lông, bắn ngược trở lại, chuôi đao đâm xuyên qua ngực một tên phản tướng của Liên Vân trại rồi cắm vào thân cây gần đó.

Lôi Quyền đang xoay đột nhiên dừng lại, búng ra một chỉ nhằm vào mặt Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều còn đang lơ mơ, ‘bộp’ một tiếng, sống mũi gãy lìa, xương mũi chìm vào mặt, máu tươi tóe ra.

Lôi Quyền còn định tấn công tiếp, đột nhiên há miệng phun ra một búng máu lớn. Một đao của Cố Tích Triều, tuy không xuyên qua được lớp áo lông dày của lão, nhưng nội kinh cũng đã công nhập lục phủ ngũ tạng. Lão đã thụ thương không hề nhẹ hơn Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều thối lui ba trượng, đau đớn ôm lấy mũi thốt: “Hảo chỉ lực!”

Lôi Quyền cũng khen: “Hảo đao pháp!”

Khi Cố Tích Triều vung tay quát “Giết!” thì bọn thủ hạ mới chợt tỉnh mộng, chen nhau xông lên.

Thẩm Biên Nhi và Mục Cưu Bình hai đại hán lực lưỡng một tả một hữu chặn trước Lôi Quyền và Thích Thiệu Thương.

Mục Cưu Bình mới hồi phục tinh thần, giơ ngón tay cái lên hướng về phía Thẩm Biên Nhi tán thưởng: “Hay lắm!”

Thẩm Biên Nhi hỏi: “Ngươi còn đánh được nữa không?”

Mục Cưu Bình vỗ ngực đáp: “Được! Đánh thêm hai trăm trận nữa ta cũng chẳng sao!”

Thẩm Biên Nhi lại hỏi: “Ngươi có chạy được không?”

Mục Cưu Bình sừng sốt nói không ra lời. Thẩm Biên Nhi nói tiếp: “Đem lão đại của ngươi chạy càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt!”

Mục Cưu Bình kinh ngạc thốt: “Bọn ngươi...”

Thẩm Biên Nhi đáp: “Bọn kia đã có bọn ta!”

Mục Cưu Bình giận dữ: “Nguyên lai các ngươi cũng giống như Thiết Thủ. Toàn là bọn người già dối!”

Thẩm Biên Nhi nghe xong không rõ vì sao y nói vậy, không biết làm sao, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì, Thiết Thủ đã đến đây hả?”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Bọn ngươi chạy không thoát đâu. Ta đã cho người trùng trùng bao vây rồi.” Cổ tay hắn vung lên, phóng ra một cây pháo hoa. Trong chớp lát, bên ngoài rừng cây bóng người mờ ảo, Mạnh Hữu Uy và Du Thiên Long dẫn gần trăm quân bao vây xung quanh Thích Thiệu Thương, Lôi Quyền, Thẩm Biên Nhi, Mục Cưu Bình và hơn mười tàn binh.

Lôi Quyền vẫn chấp tay sau lưng, trên áo khoác lông vết máu loang lổ, vẻ như không hề để ý, đột nhiên nói: “Ngươi tưởng rằng chỉ mình ngươi có khả năng đưa người đến hả?”

Cố Tích Triều ngơ người, thất thanh thốt: “Lôi gia ngũ hổ tướng...?”

Chỉ nghe có người hùng dũng đi đến cười nói: “Còn cả Thần Uy tiêu cực!”

Cố Tích Triều quay đầu, thấy một lão già quắc thước mặt đỏ râu bạc, theo sau có ba bốn chục người dùng trận thế Vô Kiên Bất Tội** đột phá vòng vây

mà bọn Mạnh Hữu Uy, Du Thiên Long đã bố trí, nhanh chóng đi vào giữa trận.

Cố Tích Triều áp ứng: “Ngươi...”

Lão nhân cười hào sảng: “Lão phu chính là lão bắt từ Cao Phong Lược của Thần Uy tiêu cục đây mà!”

Bàn tay to lớn của lão hướng về ba người thanh niên phía sau giới thiệu: “Còn ba vị kia là tam hổ của Lôi gia ngũ hổ tướng đó.”

Thanh niên cao gầy ôm quyền nói: “Tại hạ là Lôi Đằng.”

Thanh niên thấp lùn vạm vỡ chấp tay: “Tại hạ là Lôi Pháo.”

Thanh niên còn lại thần tình ngạo mạn vãi một cái: “Tại hạ là Lôi Viễn.”

Cố Tích Triều vẫn ôm mũi, ngay cả gương cười cũng không nổi, chỉ biết nói: “Lôi gia ngũ hổ tướng đều đến hết cả đây, ta còn gì để nói nữa. Các ngươi muốn như thế nào?”

Du Thiên Long và Mạnh Hữu Uy quay mặt nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Lôi Quyền lạnh nhạt đáp: “Điều đó hỏi Thích Thiệu Thương mới biết.” Lão thủy chung không hề nhìn sang Thích Thiệu Thương.

Giọng nói Thích Thiệu Thương đã hoàn toàn nghẹn lại: “Ta...”

Thẩm Biên Nhi đi tới, vỗ vỗ vào vai y, hỏi: “Quyền ca hỏi ngươi phải làm sao bây giờ?”

Thích Thiệu Thương đáp: “Ngươi nói với Quyền ca, trước đây Thích Thiệu Thương ta thoát ly Phích Lịch đường, từng làm cho huynh ấy lâm vào tình trạng khó khăn, rất khó xử với võ lâm, rất lúng túng với giang hồ. Ta...”

Thẩm Biên Nhi quay đầu nhìn về phía Lôi Quyền.

Lôi Quyền vẫn thu mình trong chiếc áo lông, nhìn Thẩm Biên Nhi nói: “Ngươi nói cho họ Thích biết, y bỏ đi, đã không làm mất thể diện của Phích Lịch đường, hết thầy mọi chuyện y làm, đều vì vinh dự của Lôi gia. Lôi gia không có họ Thích y, không thể phát dương quang đại như vậy. Bảo y hãy nhớ, Phích Lịch đường không quản họ Thích y là bạn hay thù, địch nhân hoặc bằng hữu của Lôi gia không bao giờ để cho loại giang hồ vô tình vô nghĩa, tiểu nhân bỉ ổi có chỗ lảng nhục!”

Thẩm Biên Nhi quay về phía Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương cố gắng kiềm chế nhiệt lệ: “Ngươi chuyển lời cho Quyền ca, Thích Thiệu Thương đã nhớ kỹ rồi.”

Thẩm Biên Nhi nói: “Ta cũng nhớ rồi. Bọn ta đều không mang họ Lôi, một người còn ở lại, một người đã ra ngoài, trág chỉ không mất, khí phách đang cường. Đó mới chính là chuyện khoan khoái của nhân sinh!”

Thích Thiệu Thương giọng chua chát: “Ta còn nợ ngươi một cái đầu!”

Thẩm Biên Nhi cười ha ha: “Ý ngươi nói ta tung tin muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến sau khi ngươi bỏ đi? Ngày đó ngươi rời khỏi Phích Lịch đường sang Liên Vân trại, trên giang hồ đồn đại âm ỉ, cho rằng Lôi môn chịu sự thất bại đáng cay này thật khó mà tiếp thụ. Ta nhất thời tức khí, bất buộc phải nói ra những lời như vậy. Cho dù bọn ta muốn bàn bạc, thì cũng phải đợi vết thương của ngươi lành hẳn đã. Sau khi trùng chấn hùng uy, ổn định bên trong dẹp yên bên ngoài, bình định giang sơn, bọn ta lại khoa chân múa tay, đánh một trận thống khoái!”

Thích Thiệu Thương cũng bật cười, đưa tay vỗ lên vai Thẩm Biên Nhi, nói: “Được! Chúng ta thế là đã ước định!”

Chú thích:

* Chuyện được trời đất đồng lòng.

** Dùng lực lượng lớn mạnh áp đảo, không có bất cứ thứ gì kiên cố không thể bẻ gãy được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phúc Tuệ Song Tu cùng Cao Phong Lược

Cố Tích Triều cười nói: “Chúc mừng đại ca và cựu huynh đệ được đoàn tụ, xóa tan hiểu lầm, cởi bỏ hiềm khích trước đây.” Hắn vừa ôm mũi vừa cất giọng, thanh âm so với tiếng khóc còn khó nghe hơn.

Lôi Quyển không nói năng gì, thân thể vẫn co ro trong tấm áo lông dày, điệu bộ như thể thế giới đang lạnh giá đến đóng băng, đổ xuống một trận tuyết lớn.

Cạnh Cao Phong Lượng có hai thanh niên tuần tú, sau lưng đều đeo kiếm khảm bảo thạch, tướng mạo hình dáng tương tự như nhau. Người bên trái hỏi: “Bọn ta còn chờ cái gì?” Người bên phải hỏi tiếp: “Đối với loại người đó, còn lưu lại làm gì?”

Thần sắc Cao Phong Lượng có chút ngập ngừng, một lần nữa nhìn sang Lôi Quyển.

Lôi Quyển vẫn không nói gì.

Lôi Pháo cũng không nhẫn nhịn được liền lên tiếng, thanh âm tựa như sấm sét: “Loại người này, nếu thả hổ về rừng sẽ lưu lại hậu họa, hiển nhiên không giết không được!”

Thanh âm Lôi Đằng thập phần bén nhọn chói tai, nhưng chỉ nói một tiếng: “Giết!”

Cố Tích Triều đột ngột kêu lên: “Được! Giết thì giết!”

Hai thanh niên tuần tú đồng thanh hô: “Phải!”, nhất tề rút kiếm, nhất tề vung kiếm, song kiếm nhất tề đâm vào hậu tâm Lôi Quyển và Lôi Đằng!

Tình thế lúc đó đột ngột biến đổi. Lôi Quyển quát lớn: “Cẩn thận!” Lôi Viễn tức tốc lao tới đánh về phía hai người. Thình lình đao quang nhoáng lên, người Lôi Viễn vẫn còn trên không trung, chỗ thắt lưng đã bị chém làm hai mảnh, phun ra một vòi máu tươi, rơi xuống hai nơi, ngay lúc đó còn chưa chết hẳn, vẫn mở miệng mắng một câu: “Đê tiện!”

Người xuất đao chính là Cao Phong Lượng.

Bạch y trên người lão bị vậy những hạt máu lắm lắm.

Lôi Quyển vội vàng xông tới, Cố Tích Triều cũng phi thân đánh lại.

Hai người gặp nhau trên không trung, cùng rên lên đau đớn rồi cùng rơi xuống đất.

Không còn thấy chiếc búa nhỏ nơi tay Cố Tích Triều.

Nó đã nằm trong bàn tay trắng xanh thò ra khỏi áo choàng lông của Lôi Quyển.

Đôi tay đó, giống như đã nhiều năm không đưa ra trước ánh nắng. Làn da trắng nõn ẩn hiện những lần gân xanh chằng chịt, nhưng xương ngón tay lộ ra, với sức mạnh dị thường nắm chắc cán búa.

Những ngón tay đó đang run rẩy.

Thân người cũng đang run rẩy.

Bi thương, phần nộ đủ để làm cho người ta mất đi sự bình tĩnh, trái với đáng về lúc bình thường.

Mất Thảm Biên Nhi cũng đỏ hoe, nhưng rồi y kêu to: “Quyển ca!”

Lôi Quyển lập tức hít sâu một hơi, cả người đang như chiếc lá đang bay trong cơn gió, đột nhiên biến thành đứng vững tựa hòn đá tảng.

Gương mặt Cố Tích Triều vốn có chút tiểu ý, một vệt máu mũi kéo dài trên mặt, trông thập phần quý dị, nhưng ánh mắt lại càng trở nên ngưng trọng.

Lôi Quyển bật ho.

Ho xong vài tiếng, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn về thi thể bị chặt thành hai đoạn nhưng chưa chết của Lôi Viễn.

Lôi Viễn cũng bị phần nhìn lão, nhưng y đã không còn khả năng nói chuyện nữa.

Lôi Viễn rút cuộc đã trút hơi thở cuối cùng.

Lôi Quyển kiên trì chờ cho Lôi Viễn thật sự chết đi, nhưng vẫn không thu hồi mục quang, mãi miết nhìn vũng máu đọng trên mặt đất, từng chữ, từng chữ thốt ra: “Cao, Phong, Lượng.”

Gương mặt Cao Phong Lượng từ đỏ chuyển sang trắng, lui lại một bước. Lão đưa ngang đại đao thủ trước ngực, miệng nuốt một ngụm nước bọt.

Lôi Quyền hỏi: “Lôi gia bọn ta có phạm lỗi gì với người không?”

Cao Phong Lượng gượng đáp: “Không có.”

Lôi Quyền từng chữ một hỏi: “Thế vì sao người làm vậy?”

Trong mắt Cao Phong Lượng hiện lên vẻ e sợ, cuối cùng vỗ ngực một cái, lớn tiếng đáp: “Lôi lão đệ, Thần Uy tiêu cục bọn ta từng đắc tội với quan phủ, suýt nữa toàn gia bị chém đầu, tài sản sung công, rơi vào thế cùng. Giờ đây, sau bao khó khăn mới được làm sáng tỏ. Lần này Phó tướng gia muốn tiêu cục bọn ta cùng quan phủ hợp tác, nếu không thì... Mà ta thì đã già rồi, ta không thể tận mắt chứng kiến một ngày kia đám con ta lại bị hủy, hưởng chi...”

Trong mắt lão hiện lên thần sắc thương cảm nhưng lại có đôi chút vui mừng: “Nếu quả việc này thành công, ta cũng sẽ được phong quan tước. Cả cuộc đời này của ta... vẫn còn thiếu một điểm quý khí*...”

Lôi Quyền nói: “Chỉ vì một điểm quý khí mà người giết ba huynh đệ của ta!”

Thanh niên tuần tú bên tả chen vào: “Há chỉ là ba tên,”

Thanh niên tuần tú bên hữu tiếp: “Mà còn phải giết người nữa!”

Lôi Quyền không thèm để ý đến lời hai người bọn chúng, chỉ lạnh lùng nhắc lại câu nói lúc trước: “Vì muốn được phong quan tước, người đã tàn sát ba huynh đệ của ta!”

Cao Phong Lượng lại lùi thêm một bước, giọng the thé: “Nếu ta không giết bọn người, người của Thần Uy tiêu cục sẽ khó mà tránh được cảnh bị giết chết hết.”

Phía sau Cao Phong Lượng là ba bốn chục người, toàn là tiêu sư và cao thủ của Thần Uy tiêu cục. Một hán tử mắt to mày rậm đột nhiên bước ra nghiêm túc nói: “Cục chủ, bất kể thế nào, Thần Uy tiêu cục dù có lâm vào cảnh chết sạch cũng chẳng thể làm chuyện không kể đến nghĩa khí giang hồ như vậy!”

Cao Phong Lượng đột nhiên đỏ mặt lên, giận dữ quát: “Đường Khăng, việc này đến lượt người nói hả? Cút ra mau!”

Hán tử can đảm đó vẫn đứng tại chỗ khí giận trào lên, đáng vẻ phần nộ khó mà kìm nén.

(Tác giả chú thích: hán tử đó là tiêu sư Đường Khăng của Thần Uy tiêu cục. Hắn theo cục chủ Cao Phong Lượng từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, cùng nhau vượt qua sinh tử, cùng bị tham quan bức hại, suýt nữa toàn gia chịu nhục. Nhưng sau lại được Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bộ và Bộ Vương Lý Huyền Y giúp đỡ, cuối cùng giải được oan khuất, trừng chấn thanh uy của Thần Uy tiêu cục. Trong giai đoạn đó, Đường Khăng đem lòng luyến ái Đinh Thường Y nên cam tâm hy sinh phục dịch. Cao Phong Lượng vốn có phong thái hào tình hiệp nghĩa, nhưng sau khi trải qua kiếp nạn, nhân tâm đại biến, trở nên luồn cúi, thường hay nói với quan phủ: “Tại hạ gan nhỏ sợ phiền toái, nhưng lại khao khát được triều đình phong thưởng nên đã hoàn toàn thay đổi.” Cố sự này được kể rõ trong ‘Tứ Đại Danh Bộ’ và ‘Khô Lâu họa’)

Song mục Lôi Quyền vẫn chăm chú nhìn vào vũng máu trên mặt đất, nói: “Ta mời người cùng lão Viễn từ trấn Thanh Điền tới đây là để giải vây cho Thích Thiều Thương, người đã từng cứu giúp tiêu cục của bọn người. Nhưng người lại ngầm có mưu đồ, hạ độc thủ như thế này!”

Cao Phong Lượng đã thoát ra ngoài, lớn giọng: “Nhưng từ trước khi người tìm đến ta, Văn Trương Văn đại nhân cùng Phúc Tuệ Song Tu huynh đệ của Lý thị đã tiếp xúc với ta đầu tiên. Ta đã đáp ứng bọn họ rồi. Nếu quả Lôi gia nhúng tay vào chuyện này, muốn bắt giết Thích Thiều Thương, ta sẽ giúp một tay. Còn nếu Lôi gia trở gáo quay đầu, chỉ nghe một câu hiệu lệnh ‘Giết thì giết’ của Cố công tử, trước tiên phải làm cho Lôi gia các người táng mạng tại chỗ!”

Lôi Quyền nghiêng răng nói: “Hay cho câu táng mạng tại chỗ!” Máu vẫn chảy xối xả trên ngực Lôi Đăng cùng với Lôi Pháo.

Thảm Biên Nhi chỉ tay về phía hai thanh niên hỏi: “Các người chính là Phúc Tuệ Song Tu phải không?”

Thanh niên bên trái đáp: “Ta chính là Lý Phúc.”

Thanh niên bên phải tiếp: “Còn ta là Lý Tuệ.”

Thảm Biên Nhi trầm giọng: “Ba tháng trước, bộ hạ của bọn người Lý Ngạc Lệ cùng với Văn Trương đấu tranh trong chốn quan trường, thảm bại thân vong. Bọn người nhìn cũng không tệ, sao lại chuyển sang chịu sự sai khiến của Văn Trương?”

Lý Phúc, Lý Tuệ đưa mắt nhìn nhau, rồi Lý Phúc nói: “Thức thời mới là tuần kiệt.” Lý Tuệ thêm vào: “Hà huống Lý Ngạc Lệ vốn dĩ tham lam bản thủ, có chết cũng đáng.” Lý Phúc tiếp lời: “Người đừng có ly gián bọn ta.” Lý Tuệ khẳng định: “Bọn ta trung thành và tận tâm, dám chết vì triều đình, vì Văn đại nhân, Hoàng đại nhân và Cố công tử mà cút cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Thích Thiều Thương trước giờ luôn giữ im lặng, hốt nhiên thốt một câu: “Thế thì bọn người chết đi!”

Thích Thiều Thương vốn đứng cách Lý thị huynh đệ đến bảy trượng, mà y thân thụ trọng thương, lại có thể lao đến như chớp, hiển nhiên tích trữ sức lực đã lâu. Người còn trên không, kiếm thế đã như cầu vồng nhằm đầu Lý thị huynh đệ chém tới, toàn là những chiêu số công kích hung hiểm.

Lý Phúc, Lý Tuệ nhất thời chân tay rối loạn, song kiếm hợp lại, thấy chiêu hóa chiêu. Nhưng Thích Thiều Thương hoàn toàn không lý đến an nguy bản

thân, bị trúng hai kiếm máu tươi tóe ra, nhưng trường kiếm trong tay vẫn tấn công ác hiểm. Chỉ cần Lý thị huynh đệ trúng phải một kiếm sẽ tuyệt không còn đường sống.

Cao Phong Lượng thấy thế công của Thích Thiều Thương mãnh liệt như vậy, chỉ muốn bỏ chạy. Chẳng ngờ vùng kiếm khí của Thích Thiều Thương quá rộng, ngay cả lão cũng nằm trong vòng tấn công, chỉ biết ra sức chống đỡ. Thích Thiều Thương bị thương cụt một tay, với một vùng kiếm khí công kích ba người, không hề phòng thủ mà toàn là sát chiêu. Cao Phong Lượng, Lý Phúc, Lý Tuệ ba tên tới hồn phi phách tán, bị bức đến luống cuống chân tay.

Lôi Quyền và Thảm Biên Nhi nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau.

Trong lòng hai người đồng thời minh bạch: “Sở dĩ Thích Thiều Thương liều mạng như vậy là muốn tự tay chém đầu hung thủ đã giết Lôi Viễn, Lôi Pháo và Lôi Đăng để báo ân tương trợ khi lâm nguy của Lôi gia. Có thể nói Thích Thiều Thương đã đề chuyện sinh tử ra ngoài.”

Trong lòng Lôi Quyền dĩ nhiên thống khổ, nhưng lão thật nhanh khôi phục sự lãnh tĩnh. Thích Thiều Thương liều mạng như vậy, lão quyết không cho là đúng.

Tuy nhiên lão không thể vọng động.

Vì địch thủ của lão là Cổ Tích Triều.

Hắn đang chờ lão manh động.

Chỉ cần lão có một chút sơ hở, Cổ Tích Triều sẽ toàn lực công kích nhằm đưa lão vào tử địa.

Lôi Quyền không thể vọng động, còn Thảm Biên Nhi lại có thể.

Toàn thân y chuyển động, nhào thẳng vào vòng chiến của Thích Thiều Thương. Với võ công đã được Lôi Quyền chân truyền của y, Mạnh Hữu Uy và Du Thiên Long quyết không thể nào ngăn cản y được.

Cả người y còn đang ở trên không, đột nhiên ánh đỏ lóe lên. Một đại hán mặc khôi giáp đen, áo choàng đỏ tung bay như đôi cánh, nghênh đón một kích đang đâm tới!

Thảm Biên Nhi hú lên một tiếng quái dị, thân hình nhanh chóng hạ xuống. Xoẹt một tiếng, đùi bị một đầu nhọn chạm sát, đâm sâu vào trong. Thảm Biên Nhi thậm chí còn có thể cảm thấy đau đớn như bị dao cắt.

Y hạ xuống rất nhanh, nhưng dưới chân cảm thấy có gió thổi tới. Một kim giáp tướng quân râu vàng che gần hết gương mặt, quét một trượng ngang hai đầu gối y.

Cú quét bất ngờ như vậy, thế công mãnh liệt, nếu trúng phải không gãy rời xương cốt hai chân cũng trở thành tàn phế. Thảm Biên Nhi trước sau thụ địch, bị người thượng hạ giáp công tuyệt không còn đường lui, nhưng vì nguy cấp mà sinh trí, bất ngờ xuất ra một cước!

Vốn khi kim giáp tướng quân quét đến một trượng, Thảm Biên Nhi tránh không kịp. Tuy y bề ngoài thô hào nhưng tâm cơ lại thập phần linh mẫn, mắt thấy tránh không được, đột nhiên không lui mà phản công lại, một cước nhằm trán kim giáp tướng quân đá tới!

Kim giáp tướng quân vừa lao vào tự nhiên là Lạc Đà lão gia Tiên Vu Cừu. Một trượng của lão dù có thể làm cho đối phương thành tàn phế, nhưng lại gặp phải một cước của Thảm Biên Nhi tuy ở trên không gấp gấp phát lực, nhưng nhờ có nội lực thâm hậu của y bù vào, ít nhất cũng có thể gây ra một vết thương lớn giữa trán, lúc đó khuôn mặt sẽ rất khó coi. Vạn nhất bị ngã ngựa trước mặt chúng nhân thì mất thể diện vô cùng. Tiên Vu Cừu nghĩ rằng muốn giết tên tiêu tử này vẫn còn nhiều cơ hội, liền biến chiêu xoay quải trượng đón cú đá trước mặt. Rắc một tiếng, cước của Thảm Biên Nhi đá lên quải trượng, nội lực bị phản chấn. Thảm Biên Nhi chỉ cảm thấy ngón chân cái đau đớn kịch liệt, chưa kịp thu hồi thì từ trên đầu, thiết giáp tướng quân áo choàng đỏ đã đâm tới một thương.

Thảm Biên Nhi đã quyết tâm phải thoát hiểm, mượn thế đang hạ roi ngay xuống lưng con ngựa Thương Hoàng!

Theo thế hạ đó, y chỉ còn cách Tiên Vu Cừu một cái bước của con quái mã. Thân thể hai người gần sát khiến quải trượng của Tiên Vu Cừu trở thành vô dụng. Trong chớp lát hai người đã trao đổi hơn hai mươi chiêu, chiêu nào cũng tấn công vào tử huyệt đối phương. Song phương đối mặt vừa tấn công vừa phòng thủ, chỉ cần một chút sơ ý, bị trúng nửa chiêu cũng không còn mạng.

Lúc này, Lãnh Hô Nhi đang ở trên không trung cũng không dám đánh xuống, vì sợ chẳng may trúng phải Tiên Vu Cừu. Y hạ thân xuống đầu ngựa, song chường giáp công Thảm Biên Nhi.

Ba người đánh quần vào nhau liên lạc không hề hở. Thảm Biên Nhi trước sau thụ địch nhưng vẫn quyết liệt tấn công hai phía.

Con quái mã Thương Hoàng phải chịu sự đè nén của thân hình ba người, sớm không chịu nổi, hơn nữa bọn họ lại vận kinh đánh nhau. Quái mã liên tục hí dài, phát điên tung vó chồm lên. Nhưng ba người sáu chân vẫn quấn chặt bụng ngựa, sát chiêu từ hai tay tuyệt không vì thế mà giảm đi.

Lúc đó khắp vùng rừng núi tràn ngập tiếng kêu chết chóc, Du Thiên Long và Mạnh Hữu Uy cũng lao vào chém giết, Mục Cừu Bình ra sức ngăn trở. Y thụ thương nghiêm trọng, chiến đấu liên miên, thể lực hầu như tiêu tán hết. Nếu không vì Du Thiên Long chưa xuất toàn lực, Mục Cừu Bình đã sớm trở thành thi thể nằm trên mặt đất.

Toàn trường chỉ có hai người là còn bất động.

Cố Tích Triều cùng với Lôi Quyền.

Song quyền của Lôi Quyền vẫn giấu trong áo khoác lông. Lúc này ánh bình minh mới ló, mục quang lão lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Cố Tích Triều, làm hắn cảm nhận một cỗ hàn ý lạnh thấu xương trước nay chưa từng gặp.

Vì vậy hắn lập tức lên tiếng: “Vết thương của ngươi không hề nhẹ.” Mục quang hắn chiếu vào thất lưng Lôi Quyền.

Trên áo khoác của Lôi Quyền, vùng thất lưng có một đám máu đang từ từ lan rộng.

Áo lông cực dày, muốn nhuộm đỏ một mảng lớn trên chiếc áo dày như vậy, phải mất rất nhiều máu.

Máu của Lôi Quyền đã chảy ra rất nhiều.

Vào lúc Cao Phong Lượng cùng Lý Phúc, Lý Tuệ giết Lôi Đăng, Lôi Pháo và Lôi Viễn, Lôi Quyền nhất thời tâm tình kích động, nóng lòng đánh tới, Cố Tích Triều nhân cơ hội xuất thủ, chém trúng thất lưng Lôi Quyền, nhưng ngân phủ đã bị Lôi Quyền gạt được.

Trên tay Cố Tích Triều dĩ nhiên không còn phủ nữa.

Chỉ có đao.

Một thanh tiểu đao, nằm gọn giữa ngón cái và ngón trỏ bên tả thủ.

Chỉ cần Lôi Quyền động, hắn sẽ phóng ra một đao đó. Hắn đưa mắt nhìn khắp toàn trường, phe hắn đang chiếm ưu thế, về phương diện binh lực lại càng hùng hậu gấp bội. Hơn nữa hắn biết rằng không lâu nữa, Văn Trương Văn đại nhân sẽ dẫn theo Bộ Thần Lưu Độc Phong đuổi tới. Lúc đó có mười Thích Thiệu Thương cũng làm được gì?

Trong lòng Lôi Quyền âm thầm khản trương. Nhưng với cục thế trước mắt hiện vô pháp đột phá, lão có khản trương đến đâu cũng không làm gì được.

Giữa lúc đó, lão phát hiện sau lưng có một luồng sát khí bức nhân.

Lão không biết đó là ai, nhưng khoe mắt liếc thấy người đến khoác áo bào tơ màu xanh lục, lưng thắt dây lụa, chân đi giày tơ xanh khảm vàng. Đáng vẻ không thể xem thường.

Mà với sát khí đến độ như vậy, võ công của người mới đến quyết không tầm thường.

Tâm tình lão trầm hẳn xuống.

Nhưng lão tịnh không hề quay đầu lại.

Bởi vì nếu lão quay đầu, ánh mắt sẽ phải rời khỏi ngọn tiểu đao trên tay Cố Tích Triều trong chốc lát.

Ngay cả chỉ là chốc lát như vậy, cũng rất có khả năng đao của Cố Tích Triều đã cắm vào trán lão.

Cho nên dù địch thủ sau lưng có mạnh mẽ thế nào đi nữa, lão vẫn không thể ngoái đầu.

Cố Tích Triều nở nụ cười.

Tiếng cười của hắn chính là muốn tạo ra uy hiếp đối với Lôi Quyền.

Tiếng cười của hắn đồng thời cũng là do đắc ý nên không kìm được: cường viện của hắn đã tới.

Cường viện chính là Hoàng Kim Lân.

Hoàng Kim Lân cùng Văn Trương là hai viên quan cùng nổi danh túc trí đa mưu, thủ đoạn tàn độc. Chỉ có một điểm bất đồng, Văn Trương rõ ràng giỏi nắm thời cơ, chuyên thừa gió bẻ măng, cũng như nhẩn nhệ làm việc, thích ứng với hoàn cảnh (xem rõ hơn trong bộ ‘Khô Lâu Họa’). Còn Hoàng Kim Lân căn cơ võ công đã cao, văn tài lại giỏi, chính là nhân vật văn võ song toàn.

Trong lúc này, Thích Thiệu Thương, Mục Cưu Bình, Lôi Quyền, Thẩm Biên Nhi bốn người toàn là trước sau thụ địch, như con thú lâm vào cảnh khôn cùng.

Nhưng không hề thấy người nào tỏ vẻ khản yếu. Bỗng một sự kiện xảy ra làm thay đổi cục diện cuộc chiến.

Chú thích:

* Ý nói được làm quan hay được hiển hách phú quý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xác chết và Tử Tù

Trong ba mươi người của “Thần Uy Tiêu Cục” có một đại hán mày rậm oai dũng, chính là Đường Khăng. Y đột nhiên nhảy vọt ra đồng thời hét lên: “Cục chủ, xem đao!” Một đao bổ xuống phía vai trái của Cao Phong Lượng.

Cao Phong Lượng, Lý Phúc, Lý Tuệ ba người khổ chiến với Thích Thiếu Thương chỉ còn một tay, vốn đã hết sức khốn đốn. Một đao bất ngờ này của Đường Khăng càng làm Cao Phong Lượng kinh sợ phải thu đao về đỡ. Đao pháp của lão cao thâm hơn hẳn Đường Khăng nên một đao vội vàng sử ra xem chừng vô lực, nhưng lại làm hồ khẩu của Đường Khăng tê rần, luôn cả đao cũng cầm không vững.

Ngay khi Cao Phong Lượng thu đao về, Thích Thiếu Thương lập tức vọt lên cao, cả người lẫn kiếm bay xéo xuống cấp tốc đâm tới Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều không ngờ Thích Thiếu Thương đột nhiên có thể thoát ra quay ngược lại đối phó hắn. “Xoạt” một tiếng, đao trong tay đã bắn ra.

“Đình”, đao kiếm chạm nhau trên không tia lửa bắn tung tóe. Phi đao bị Thanh Long kiếm của Thích Thiếu Thương chặn bay đi, kiếm thế như cũ đâm thẳng tới Cổ Tích Triều càng thêm mãnh liệt!

Cổ Tích Triều lạng lên không thò tay chặn lấy phi đao. Hắn dùng hai ngón cái và trỏ kẹp chuôi đao vạch xuống dưới, vừa vặn chặn lại kiếm của Thích Thiếu Thương đang đâm tới.

“Đình”, đao kiếm lại bắn ra tia lửa.

Tiểu đao Cổ Tích Triều dùng tay phóng ra đánh trúng thế kiếm lăng lệ vô song của Thích Thiếu Thương, hoa lửa tóe bốn phía. Hai người vẫn chưa hạ xuống thì Cổ Tích Triều đã ưỡn người lên cao, đao này tiếp đao kia bám sát cương kiếm tung hoành như thanh long kia, đánh thẳng vào những chỗ yếu hại của họ Thích. Trường kiếm của Thích Thiếu Thương cũng tựa như rồng bay, uốn lượn xuống tấn công Cổ Tích Triều với uy lực cực lớn.

Tiểu đao của Cổ Tích Triều tuy ngắn nhưng thế công lại chẳng hề yếu ớt. Vì hai người đánh xáp lá cà nên tiểu đao ngược lại chiếm ưu thế cực lớn. Đao quang ngắn hiểm, trái một đao, phải một đao, trên một đao, dưới một đao, trước một đao, sau một đao, thẳng một đao, nghiêng một đao, lập tức cắt thanh long thành bốn năm đoạn, chặt móng bẻ chân khiến đầu đuôi không thể hô ứng, tiến thoái khó khăn.

Lúc Thích Thiếu Thương cầm kiếm chém về phía Cổ Tích Triều, Lôi Quyền hú lên một tràng dài.

Người của lão còn chưa quay đầu, thân hình đã bắn ngược về sau. Hoàng Kim Lân chỉ nhìn thấy một chiếc áo lông cừu đang bay tới, đầu, tay, chân toàn bộ đều rút vào trong áo lông. Cảm giác đầu tiên của hắn lại là: bản thân mình quyết không phải là địch thủ của người này.

Nghĩ đến đây hắn vừa la to: “Chuyện không liên quan tới ta!”, vừa vội vã thoái lui.

Lúc Lôi Quyền xông ngược ra sau, lão đã vận Phích Lịch Lôi Điện thần công chỉ muốn một quyền đánh chết tươi Hoàng Kim Lân. Nhưng nghe hắn kêu lên như vậy, lão liền nhớ rằng cứu người quan trọng hơn, giết người chỉ là thứ yếu! Nguyên cả người đang lùi nhanh bỗng vọt lên, lão lướt tới chỗ Thẩm Biên Nhi, Lãnh Hồ Nhi, Tiên Vu Cừu ba người đang đánh nhau trên con ngựa Thương Hoàng.

Lôi Quyền hạ người, rắc một tiếng, con ngựa Thương Hoàng lập tức gãy chân khụy xuống, thân hình ba người kia đồng thời té văng ra. Lão nhanh như chớp đỡ dưới nách Thẩm Biên Nhi giúp gã mượn lực vọt lên. Trong chớp nhoáng lão đánh hết mười một chiêu về phía Du Thiên Long và Mạnh Hữu Uy. Lúc hai tên Du, Mạnh lo ứng phó đến rối loạn cả tay chân, Thẩm Biên Nhi đã kéo Mục Cư Bình thoái lui.

Cùng lúc đó, Lôi Quyền đã vọt đến chỗ Cổ Tích Triều và Thích Thiếu Thương đang đánh nhau.

Cổ Tích Triều đang sắp sửa dồn Thích Thiếu Thương vào chỗ chết thì bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen cuốn tới. Lúc này sắc trời mới tờ mờ sáng, bốn phía vẫn chưa sáng rõ. Cổ Tích Triều phóng ra một đao đâm ngay vào bóng đen, nhưng đấy chỉ là chiếc áo lông. Một bóng người gầy gò đã thoát ra như tia chớp đánh y một chiêu.

Chiêu này là một ngón tay.

Ngón cái.

Một ngón ấn ngay vào trước ngực y.

Cố Tích Triều gắng sức nhích người qua bên, cách một tiếng, xương bả vai tựa như nát vụn. Nhưng phi đao hần bắn đi đã bay vòng trở lại, lấp lánh vết máu. Bóng người kia thét to lên một tiếng, thân hình bắn ngược về áo lông.

Cố Tích Triều hạ xuống đất, sắc mặt đau đớn tái mét.

Thích Thiều Thương đang tính truy kích, Lôi Quyền đã trầm giọng quát khẽ: “Đi theo ta!” Y ngập ngừng một chút, rồi phóng lui theo Lôi Quyền.

Cùng lúc đó, Thẩm Biên Nhi đã ra dấu cho Mục Cửu Bình hạ lệnh: “Rút lui!” Hơn mười tử sĩ trung thành còn lại của “Liên Vân Trại” cũng theo Lôi Quyền, Thích Thiều Thương, Thẩm Biên Nhi, Mục Cửu Bình rút lui về hướng chính Nam.

Lúc này, Mạnh Hữu Uy và Du Thiên Long quay lại nhìn Cố Tích Triều. Hần đang ôm bả vai, tựa như thọ thương rất nặng, hừ lạnh: “Đuổi theo!”

Hoàng Kim Lân bỗng thốt: “Khoan!”

Cố Tích Triều giật dử hỏi: “Tại sao?”

Hoàng Kim Lân nói: “Cố công tử quên rồi sao? Nơi bọn chúng đi tới là Toái Vân Uyên, Hủy Nặc thành!”

Cố Tích Triều hừ lạnh: “Nếu bọn ta không ép y đến Toái Vân Uyên, Thích Thiều Thương tuyệt đối sẽ không tự mình tới đó; không ép y vào Hủy Nặc thành, y quyết sẽ không tự mình mở cửa thành. Mà bọn ta lại muốn y tiến vào thành!” Hần giật dử nói tiếp: “Huống chi cái mà Tức đại nương muốn chính là mạng của Thích Thiều Thương. Chưa chắc bà ta sẽ giết người của Lôi gia!”

Lãnh Hồ Nhi tức giận hòa theo: “Đúng! Người của Lôi gia thật quá to gan, một đứa cũng không thể tha.”

Hoàng Kim Lân trầm ngâm một chút rồi nói: “Được, vậy thì đuổi theo!” Hần vẫn còn sợ khi nghĩ tới khí thế xông tới đánh sau lưng mình của Lôi Quyền. Đột nhiên hần gọi: “Cao cục chủ.”

Cao Phong Lượng đáp: “Có thuộc hạ.”

Hoàng Kim Lân hoành đao chỉ Đường Khăng đứng bên cạnh, lạnh lẽo nói: “Thuộc hạ của ngươi cũng giỏi lắm.”

Cao Phong Lượng hoảng sợ nói: “Dạ. Thuộc hạ không nên dẫn hần theo...”

Hoàng Kim Lân miệng cười mặt không cười, nói: “Cao cục chủ, ta nghĩ ngươi không phải là muốn lặp lại chuyện cũ ngày Thần Uy tiêu cục bị cướp sạch quân lương chứ?”

Cao Phong Lượng toát mồ hôi lạnh: “Thuộc hạ, thuộc hạ... thuộc hạ nhất định sẽ xử trí tên phản nghịch này!”

Hoàng Kim Lân hừ lạnh: “Muốn xử trí, còn chờ đến khi nào!”

Cao Phong Lượng lắp bắp: “Là... chỉ là... chỉ là...” Sắc mặt lão như người chết.

Hoàng Kim Lân sầm mặt hỏi: “Ngươi không muốn à?”

Đường Khăng đột nhiên vút đao bước ra, quát lớn: “Đại trượng phu dám làm dám chịu. Chuyện này hoàn toàn là do Đường Khăng ta nhất thời xung động, muốn giải vây cho vài người không đáng chết. Muốn giết, cứ giết một mình ta là được rồi!”

Hoàng Kim Lân đưa mắt nhìn qua Cao Phong Lượng. Lão liền dứt khoát rút đao ra, nghiêng răng rít lên: “Đường Khăng, là ngươi muốn chết, chớ có oán ta!” Một đao từ trên đầu Đường Khăng chém xuống. Máu phun đầy mặt, gã ngã xuống tại chỗ.

Cố Tích Triều nhìn cũng chẳng nhìn, đã sớm dẫn đám phản đồ Liên Vân trại đuổi theo. Một chút trì hoãn đó đã giúp Hoàng Kim Lân không phải đi trận đầu, hần cùng với đám quan lính Lãnh Hồ Nhi và Tiên Vu Cừu đuổi theo sau. Cao Phong Lượng lắp bắp: “Đại nhân, thuộc hạ...”

Hoàng Kim Lân thoáng hiện nét nóng giận: “Thế nào? Ngươi không muốn đi giết giặc à?”

Cao Phong Lượng hốt hoảng: “Vi triều đình giết giặc trừ bạo, nghĩa bất dung từ, thuộc hạ sao chịu làm người đi sau? Chỉ là... tên tiêu sư này đã từng theo thuộc hạ trải qua một quãng thời gian hoạn nạn đồng sinh cộng tử, nên xin đại nhân ân chuẩn cho thuộc hạ để lại một người mai táng gã.”

Hoàng Kim Lân nghĩ thầm: Người cũng đã chết, mai táng cũng chẳng hề gì. Nhưng xem ra lão thất phu này lòng có dị tâm, đến lúc điều tận cung tàng*, ta chẳng ngại gì mà không mổ thịt con chó săn này đầu tiên. Ý niệm vừa thoáng qua trong đầu, ngoài mặt hần đã tươi cười nói: “Ngươi nghĩ tới cự tình như vậy đương nhiên là được rồi. Lý Phúc, Lý Tuệ!”

Hai tên vợi khom người đáp: “Dạ có”

Hoàng Kim Lân ra chỉ thị: “Các ngươi canh chừng kỹ con của nó càng đó.”

Lý Phúc, Lý Tuệ đáp: “Dạ.”

Hoàng Kim Lân nói: “Chút nữa bọn ta sẽ trở lại, nơi này nếu mất mát gì, thì chỉ hỏi hai người các người thôi!”

Lý Phúc đáp: “Hoàng đại nhân yên tâm.”

Lý Tuệ đáp: “Chúng thuộc hạ nhất định sẽ không làm đại nhân thất vọng.”

Hoàng Kim Lân không nói gì thêm, đuổi theo đội binh mã của bọn Tiên Vu Cừu và Lãnh Hồ Nhi. Cao Phong Lượng quay sang nói vài câu với một lão hán đeo búa, chân mang giày sắt đứng bên cạnh. Lão hán gật đầu rồi lưu lại. Cao Phong Lượng dậm chân mấy cái rồi dứt khoát chạy theo nhóm người Hoàng Kim Lân.

Bên rừng cây lúc này chỉ còn lại lão hán cộng thêm Lý Phúc, Lý Tuệ và mười hai tên quan lính áp giải một chiếc tù xa. Người trong xe quần áo rách nát, chẳng phân biệt được rõ đâu là máu tụ, đâu là vải đen hay đâu là thịt nát. Người ngồi trong xe tù bị một miếng vải đen trùm kín mặt.

Lý Phúc xem tình thế rồi nói với Lý Tuệ: “Bọn ta áp giải hán qua đây rồi dựa lưng vào núi đá đợi Hoàng đại nhân trở lại. Nơi này mặt sau là rừng cây, không an toàn đâu.”

Lý Tuệ đáp: “Ta thấy không bằng ẩn vào trong rừng, như vậy sẽ không gây chú ý. Vạn nhất nếu địch nhân xông tới, thì được lợi địch mình ta ám, dễ thủ khó công.”

Lý Phúc lại không đồng ý: “Nếu lúc Hoàng đại nhân trở lại chúng ta đã ở trong rừng rậm thì làm sao ngài tìm thấy chúng ta?”

Lý Tuệ cảm thấy lời của Lý Phúc hết sức hoang đường: “Sao lại tìm không ra, ngài không nhìn thấy chúng ta nhưng bọn ta vẫn có thể nhìn thấy ngài mà!”

Lý Phúc không ưa thái độ chế giễu của Lý Tuệ. Hắn cho rằng thái độ đó cũng giống như coi thường trí óc hắn, tức tối nói: “Được, người nói như vậy, đợi đến khi xảy ra chuyện thì để người chịu trách nhiệm hết!”

Lý Tuệ cũng không thích thái độ chỉ cần xét việc trước mắt của vị huynh trưởng Lý Phúc sinh ra trước mình có nửa canh giờ, hắn nổi nóng nói lại: “Có xảy ra chuyện gì thì đã sao? Bọn ta cũng đừng có hạ thấp mình xuống quá. Có kẻ nào mà ta lại đảm đương không được? Tên này nếu chưa chết thì cũng ngắc ngoải, còn có thể chạy được sao? Còn nữa, dưới kiểm của ta, ai cứ nổi ý.” Nói xong hắn giật miếng vải đen trên đầu tù nhân xuống, chỉ nhìn thấy khuôn mặt bình thản đang nhắm mắt, trên mặt máu đông lại thành từng mảng. Góc mắt trái bị đánh toác ra, má phải cũng sưng vù bầm tím. Bất quá, vẫn có thể nhìn ra được dung mạo anh tuấn của người này dưới ban mai mờ mờ.

Lý Tuệ hỏi: “Người này là ai?”

Tên quan binh phụ trách áp giải tù xa đáp: “Y là Thiết Thủ.”

Lý Phúc, Lý Tuệ hoàn toàn không biết người trong tù xa lại là Thiết Thủ, một trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ! Nghe vậy, bọn họ giật mình kinh hãi. Bỗng dưng, người trong xe mở to hai mắt lấp lánh thần quang, Lý thị huynh đệ đồng thời thối lui hai bước. Lý Phúc thất thanh: “Là y?” Lý Tuệ tiếp: “Thiết Thủ?” Uy danh của Tứ Đại Danh Bộ thật sự có một sức mạnh rất lớn trong lòng người võ lâm. Thiết Thủ tuy thân trong tù xa, vai đeo gông, chỉ còn thoi thóp thờ nhưng Lý thị huynh đệ lúc thường làm ác vô số, nhất thời cũng run sợ trong lòng.

Hai kẻ kinh hồn khiếp vía kia bỗng sực nhớ Thiết Thủ vẫn còn trong xe tù. Chúng lại nhớ đến ngày đó dưới cờ Lý Ngạc Lệ uy phong biết bao nhưng lại bị chính Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bộ một tay phá nát, đột nhiên mất nơi nương tựa, nếu không phải bản thân hai huynh đệ chớp nhanh cơ hội, theo gió trở cờ thì kết quả cũng thế thảm lắm. Hai tên càng nghĩ càng tức, bây giờ một trong Tứ Đại Danh Bộ rơi vào tay mình thì trút mối hận thù này lên người y cũng tốt!

Lý Tuệ quát lớn: “Tên ác tặc, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Hữu quyền đánh tới mặt Thiết Thủ. Nếu chịu một quyền này, khuôn mặt chàng chắc sẽ bị đập nát.

Bỗng nhiên một người thò tay ra nắm lấy tay phải của Lý Tuệ. Chính là Lý Phúc. Tên kia nổi giận quát: “Người làm gì vậy?”

Lý Phúc đáp: “Hoàng đại nhân chỉ kêu bọn ta canh giữ tù xa, không ra lệnh bọn ta đánh chết phạm nhân, vạn nhất...” Hắn nói đến đây rồi dừng lại không nói nữa.

Ý tứ của huynh trưởng, Lý Tuệ đương nhiên hiểu rõ vì huynh đệ hai người tâm ý tương thông. Bề ngoài thì đồng thanh cộng khí, tuy hai mà một, nhưng càng thế hai huynh đệ lại càng muốn có thành tựu riêng biệt. Bọn chúng thật ra không hòa hợp, hết sức bất mãn nhau. Dụng ý của Lý Phúc là nhắc nhở Lý Tuệ. Lỡ như Thiết Thủ vẫn còn là bằng hữu của Hoàng Kim Lân, chỉ là phạm vào việc gì đó mới phải giả bộ như vậy, tuyệt đối không phải là tử tù hay là trọng phạm. Nếu vậy thì khi Thiết Thủ được phóng thích ra, hai người bọn họ lạm dụng tư hình, chẳng phải là chọc vào sát tính sao?

Lý Tuệ nói: “Ta thấy... không giống như... Ngươi xem, y bị đánh đến thành ra như vậy...” Thiết Thủ lúc này đã bị hành hạ hết sức thâm hiểm. Lý Tuệ đương nhiên cho rằng nếu Thiết Thủ với Hoàng Kim Lân là một bọn, Hoàng đại nhân tự nhiên sẽ không dùng trọng hình như vậy, nếu đã dùng tới mức đó thì ngài dứt khoát không muốn cho y sống.

Lý Phúc biết Lý Tuệ không chịu nghe lời hắn nên không vui: “Ngươi cao hứng muốn đánh thì đánh đi! Dù sao ta cũng không quản được.”

Lý Tuệ ngược lại không dám lỗ mãng. Hắn đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Lý Ngạc Lệ, vạn nhất Hoàng Kim Lân khiển trách chắc hắn không lãnh nổi, liền nói: “Vậy thôi, ta nghe theo ngươi. Vào rừng đi!”

Lý Phúc lúc này mới vui vẻ trở lại. Đoàn người đẩy xe tù của Thiết Thủ vào rừng. Giữa bãi đất chỉ còn lại một lão hán đang đào đất chôn xác, cũng không ai lưu ý đến lão.

Bởi không ai lưu ý đến, lại đã cách đám người kia khá xa nên càng chẳng có ai chú ý việc lão đang hạ giọng thầm thì với “người chết” nằm trên đất: “Đường Khăng, ngươi có biết người làm như vậy sẽ liên lụy đến mọi người trong toàn tiêu cục không?” Lão vừa nói vừa truyền nội lực vào “thi thể” trên mặt đất.

“Thi thể” này chính là Đường Khăng.

Cảm thấy một luồng khí nóng truyền vào tâm mạch, Đường Khăng mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ nhớ được Cục chủ Cao Phong Lượng đã chém một đao xuống đầu mình. Cho rằng mình đã chết, gã mở to mắt ra xem thì nhìn thấy Dững Thành, một tiêu sư khác của tiêu cục.

Trong vụ án Khô Lâu Họa, Dững Thành là tiêu sư duy nhất trong Thần Uy tiêu cục không chịu trở cò. Lúc theo Đường Khăng và Cao Phong Lượng phản công Thần Uy, lão đã cống hiến nhiều công sức. Đường Khăng đối với lão có cảm tình hết sức thân thiết. Lại nghe Dững Thành nói tiếp: “Đao pháp cục chủ dùng để chém người chính là Bào Đình đao pháp*. Mũi đao đã đạt đến mức thuần nhất nên nếu người lấy cái nhọn bén của mũi đao lách vào chỗ sơ hở thì tha hay giết là tùy người. Người chỉ là bị thương nhẹ trên đầu, chảy chút máu thôi. Không chết được đâu!”

Đường Khăng nghe vậy mới biết mình còn chưa chết, đang muốn đứng dậy thì Dững Thành đã đưa tay giữ gã lại, hạ giọng nói: “Đừng có động dậy! Người không thể ngồi dậy, nếu không Cục chủ cũng không cứu được người. Ông ta chém người một đao, vốn thừa dịp mọi người không để ý mới không bị phát giác. Với lại địch nhân cũng cho rằng người chẳng làm được gì nên mới không nghi ngờ. Người ngồi dậy như vậy nếu để cho người trong rừng nhìn thấy thì không những người và ta chết chắc chắn mà luôn cả Cục chủ cũng bị liên lụy. Ngăn vạ lần chớ ngồi dậy.”

Đường Khăng cảm thấy khoe mắt trợn ướt, cũng không biết là máu hay nước mắt, nói nhỏ: “Ta biết Cục chủ đối tốt với ta... Nhưng ông ta thật sự không nên lấy oán báo ân, giết chết ba huynh đệ của Lôi gia.”

Bắp thịt trên mặt Dững Thành co giật một chút, thở nhẹ: “Ta cũng không đồng ý với cách làm của Cục chủ, nhưng ông ta phải uốn người để sống cũng là vì không còn chọn lựa. Nên biết, Văn Trương Văn đại nhân hạ lệnh cho ông ta giết chết Thích Thiếu Thương; nhưng vì niệm tình nên ông ấy không hạ thủ với y. Lý thị huynh đệ muốn Cục chủ giết Lôi Quyền, nhưng ông cũng nghĩ tới nghĩa khí của Lôi môn nên không hạ thủ, đành phải chọn cách giết Lôi Viễn. Người nghĩ đi, nếu một đao đó chém Thích Thiếu Thương hoặc Lôi Quyền khi hai người họ không đề phòng thì liệu họ có còn sống được không?”

Đường Khăng lo lắng: “Nhưng một đao đó của Cục chủ đã đánh mất nghĩa khí giang hồ... Thành thúc thử nghĩ xem, người của Lôi gia có bỏ qua cho Cục chủ không?”

Dững Thành miễn cưỡng nói: “Ài! Ta cũng biết từ lần kiếp nạn đó Cục chủ tựa như đã biến thành một người khác, làm việc giấu đầu giấu đuôi, lúc nào cũng lo lắng còn qua lại với quan phủ nữa chứ. Hoàn toàn mất hết chí khí năm xưa!”

Đường Khăng cảm thấy bóng râm trên đầu. Gã từ nhỏ đã quen vượt qua gian khổ, rất giỏi chịu đau, nhưng phải nằm thẳng căng không động dậy nên thành ra rất khó chịu. Gã hỏi: “Thành thúc, ta bây giờ phải làm sao đây?”

Dững Thành suy nghĩ một chút: “Ta chôn người nhưng để lại một lỗ để thở. Đất này xốp, ta sẽ đào thật nông. Sau khi ta đi, đợi bọn kia đi hết rồi người hãy làm một xác chết sống lại. Nhớ lấp thêm đất lại cho đầy, nói chung đừng làm người khác nghi ngờ.”

Đường Khăng đáp: “Vâng!”

Dững Thành lại nói: “Tuy tính tình Cục chủ thay đổi nhiều, nhưng tâm địa không đổi. Ông ấy vẫn còn nhớ người từng vì ông mà không tiếc tính mạng trùng hưng Thần Uy tiêu cục nên mới dám mạo hiểm không giết người. Một chút tâm ý đó cũng là hiếm có.”

Đường Khăng trong lòng cảm động, nhất thời nói không nên lời.

Dững Thành nói: “Lý thị huynh đệ ở trong rừng ắt đang giám thị. Ta không nói nhiều nữa phải chôn người đây.”

Đường Khăng nhin không được hỏi: “Bọn chúng ở trong rừng làm gì?”

Dững Thành đáp: “Bọn hán đang áp giải một tù nhân. Sợ có người cướp tù nên mới rút vào rừng.”

Đường Khăng tấm lòng nghĩa hiệp trước giờ không giảm, thắc mắc: “Tù nhân? Tù nhân nào?” Bởi bản thân gã bị người vu oan, từng làm tù nhân, nên đặc biệt mẫn cảm đối với chữ “tù nhân”.

Dững Thành thờ dãi: “Nghe nói là Thiết Thủ Thiết nhị gia trong Tứ Đại Danh Bộ. Xem ra lại là một vụ án oan!”

Đường Khăng trong lòng chấn động: sao lại là Thiết Thủ? Tính hỏi thêm thì Dững Thành đã bắt đầu đào đất. Do cách khá xa nên Đường Khăng cũng không dám cao giọng hỏi thêm, trong lòng gã lại nghĩ: phải làm sao đây? Thiết nhị gia bị người giam cầm. Tứ Đại Danh Bộ nghĩa bạc vắn thiên vì dân trừ hại, ắt là bị oan; có thể là bị người bày kế hãm hại.

Đường Khăng tuy chưa gặp Thiết Thủ, nhưng đã nghe qua uy danh của chàng. Hơn nữa, vụ án Thần Uy tiêu cục toàn nhờ Lãnh Huyết dốc lòng tương trợ nên mới có thể rửa sạch mọi trâm oan. Nhờ thế Đường Khăng cũng thoát khỏi tội danh. (Để biết thêm chi tiết mời xem bộ “Khô Lâu họa”). Gã từ đó đối với Tứ Đại Danh Bộ vừa kính trọng vừa cảm kích.

Đường Khăng đang lo âu thì Dững Thành đã đào xong một hố nông. Lão bước qua ôm Đường Khăng lên, nhét đầy một bao thuốc trị thương cho hắn, lão thấp giọng: “Được rồi, nằm xuống đi! Mọi chuyện phải xem vận khí của ngươi. Tạm thời, ta cũng phải chia tay trở về tiêu cực rồi.”

Đường Khăng đang muốn hỏi, nếu vậy Thiết nhị gia cũng là do... thì Dững Thành đã mang gã đặt vào trong hố. Bùn đất đã bắt đầu tràn xuống. Dững Thành cho rằng làm càng giống thì người ta càng không nghi ngờ nên tay chân mau lẹ gọn gàng. Bùn đất mềm nhuyễn, chừa một lỗ lớn ngay trên mặt Đường Khăng, lão nghĩ thâm trong lòng: “Đường Khăng nếu thoát được tai kiếp này thì cũng nên kiếm một địa phương nào đó ẩn nấp một thời gian thôi.”

Chú thích:

* Diễn cổ về Bào Đình đao pháp: (Thu Giang-Nguyễn Duy Cần dịch)

Bào Đình [1] mổ bò cho Văn Huệ Quân [2]. Lúc ra thịt, điệu bộ của tay động, của vai đưa, của chân đạp, của gối chạm, tiếng da xương lia nhau, tiếng dao cạo cắt đều trúng cung bực, hợp với điệu múa Tang Lâm, với bài nhạc Kinh Thủ.

Văn Huệ Quân nói: "Hay thật! Nghệ thuật đến đó là cùng!"

Bào Đình buông dao, thừa rằng: "Cái chỗ ưa thích của thần, là Đạo. Ban sơ, lúc ra thịt một con bò, chỗ mà thần chỉ có thấy mà thôi, là con bò. Về sau ba năm, thần không còn thấy con bò nữa. Bây giờ, thần không dùng con mắt để nhìn, mà dùng cái thần để xem; ngũ quan dùng lại, mà thần thì muốn đi, nương theo thiên lý. Tách các gân lớn, lùa các khớp lớn, nhân chỗ cổ niên của nó mà cắt. Bắp thịt còn không xắt qua, huống chi là khớp xương to.

Người bếp thường mỗi tháng thay dao một lần, vì họ chặt. Nay con dao của thần đã dùng mười chín năm, số bò đã mổ có trên nghìn con, vậy mà dao như mới mài xong. Các khớp xương kia có kẻ hở mà lưỡi dao này thì mỏng. Lấy cái bề mỏng của con dao mà đưa vào chỗ kẽ, thì rộng có thừa. Vì vậy mà lưỡi dao đã dùng mười chín năm nay vẫn còn sắc như mới mài. Tuy vậy, mỗi khi gặp những chỗ gân xương sát nhau quá cảm thấy khó làm, thì thần phải nhìn kỹ, hành động chậm lại; con dao cử động một cách rất nhẹ nhàng, thế mà thịt lại đứt và rơi xuống như bùn rơi xuống đất. Bây giờ thần cầm dao đứng yên, ngảnh nhìn bốn phía, đặc ý vì được con dao tốt, rồi đem cắt nó đi..."

Văn Huệ Quân nói: "Hay biết chừng nào! Ta nghe lời nói của Bào Đình mà hiểu được cái đạo dưỡng sinh!"

[1] Bào: là người đầu bếp. Ở đây lấy nghề làm họ. Đình: là tên của người đầu bếp. (Theo Chu Quế Diệu dẫn Thích Văn)

[2] Văn Huệ Quân: tức là Lương Huệ Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người bịt mắt trong kiệu

Qua một hồi lâu, Đường Khăng nửa mê nửa tỉnh nằm dưới đồng bùn, nhưng trong lòng cứ nghĩ ngợi, Thiết nhị gia ở trong tù xa, ta phải làm sao đây, ta phải làm sao đây...? Đám Lý Phúc, Lý Tuệ vẫn còn ở trong rừng tránh nắng chưa rời đi. Đường Khăng lại không thể tự mình chui ra khỏi đồng bùn. Lúc này ánh mặt trời trên đầu bắt đầu gay gắt, Đường Khăng cũng bị ngột ngạt đến mụ cả người.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên. Cả thân hình Đường Khăng bị vùi dưới đồng bùn, chỉ có lỗ mũi lòi ra một chút nên nghe cũng không rõ. Đến lúc gã phát giác ra thì trên người đã bị đập mạnh mấy cái, một bóng đen to lớn lướt qua. Lúc này gã mới biết một thót ngựa vừa mới phóng qua đồng bùn phủ trên người mình. Cũng may là đồng bùn khá dày, lại không bị đập lên mặt, nếu không gã chắc chắn bị thọ thương.

Chỉ nghe người trên ngựa hô lớn: “Chớ có động thủ, là người mình!” Chắc là Phúc Tuệ song tu cho rằng có kẻ lại tập kích nên huy động mọi người tấn công.

Đường Khăng nghe Lý Phúc nói: “À, thì ra là ngươi.”

Lý Tuệ tiếp lời: “Hoặc thống lĩnh, không biết có gì chi giáo?”

Mấy kẻ đang giục ngựa chạy lại chính là Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ và Tống Loạn Thủy. Phùng Loạn Hồ nằm dưới quyền Cố Tích Triều, khác với anh em nhà họ Lý, bởi vậy hai bên không hòa hợp với nhau. Lúc này chỉ thấy Phùng Loạn Hồ đang phi ngựa lại, mồ hôi đầy mặt, trên trán bầm tím một mảng, dĩ nhiên là do bị Lôi Quyền đâm một chỉ lúc nãy. Hắn hét lớn: “Hoàng đại nhân muốn bọn ngươi mau giải phạm nhân về nhà môn, không phải đợi ở đây nữa!”

Lý Phúc, Lý Tuệ đưa mắt nhìn nhau. Lý Phúc hồ nghi hỏi: “Sao lại...?”

Lý Tuệ tiếp lời: “Chẳng lẽ... phía trước xảy ra chuyện?”

Phùng Loạn Hồ đáp: “Ài, đừng hỏi nữa, không ngờ... Cái gì? Các ngươi không tin sao?” Hắn móc ấn triện ra, nói: “Đây là lệnh của Hoàng đại nhân, ngài sợ bọn người đợi ở đây lâu rồi xảy ra chuyện. Hay là đưa người này vào thành rồi hãy nói.”

Lý thị huynh đệ nhìn thấy ấn triện của Hoàng Kim Lân lập tức không còn nghi ngờ gì nữa. Đường Khăng nằm dưới đồng bùn nghe được tin này thì mừng rỡ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đám Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều đuổi theo mấy người Thích Thiểu Thương, Lôi Quyền đã xảy ra chuyện?” Nhưng nỗi lo âu lại nổi lên: “Cao cục chủ và Thành thúc đều ở đó, không biết có rủi ro gì không?” Trong lòng gã nửa mừng nửa lo, lại nghe tiếng Lý Phúc, Lý Tuệ hét ra lệnh cho binh sĩ áp giải tù xa lộc cộc chuẩn bị khởi hành.

Lý Phúc, Lý Tuệ, một dẫn đầu, một đoạn hậu cùng với mười hai tên quân lính áp giải tù xa rồi đi. Phùng Loạn Hồ ở giữa quát ngựa đi sát xe tù canh chừng. Trong những nơi đoàn người ngựa xe ấy lăn bánh qua có một đồng bùn, dưới đó có một người chưa chết.

Người này đương nhiên là Đường Khăng.

Khi đám Lý Phúc đi qua “trên người”, trong đầu Đường Khăng cứ lẩn quẩn một ý niệm: nên hay không nên cứu Thiết Thủ, nên hay không nên cứu Thiết Thủ... Đến khi tù xa lộc cộc lăn bánh qua đồng đất bùn, gã không cầm được nữa, la lớn: “Thiết nhị gia!” rồi tung người lên.

Đồng đất dè trên người gã thật ra cũng khá nặng. Khi gã nhảy bật lên, gân cốt nhất thời vẫn chưa thư giãn linh động trở lại, có điều gã từ dưới đất nhảy lên, sự xuất hiện ấy thật quá đột ngột!

Cả đoàn người đều sợ run, tựa như nhìn thấy quỷ.

Đường Khăng một đao bổ xuống tù xa, lại kêu lên lần nữa: “Thiết nhị gia.”

Thiết Thủ từ từ mở hai mắt ra. Đây là lần đầu tiên Đường Khăng và Thiết Thủ gặp mặt, nhưng Đường Khăng lại cảm thấy ánh mắt Thiết Thủ nhìn gã tựa như nhìn một bằng hữu thân quen, bình tĩnh, ấm áp, không hề kích động. Đường Khăng liếc thấy Thiết Thủ toàn thân thương tích, nhớ tới tình huống năm đó bản thân gã bị tra tấn trong ngục, lại nhớ đến những sự tích hiệp nghĩa cứu người của Tứ đại danh bộ, trong lòng mọi thứ đều thông suốt, không kìm được nhào xuống hét lớn: “Ta đến cứu ngài đây!” Từng đao từng đao bổ xuống các thanh gỗ trên xe tù.

Phùng Loạn Hồ quát ngựa vọt lại, quát lớn: “Tiểu tử nguoi còn muốn chết thêm lần nữa!” Hắn cúi người xuống chém một kiếm về phía Đường Khăng.

Lúc này Đường Khăng đã chặt gãy bảy tám thanh gỗ trên xe tù, Thiết Thủ thêu thảo: “Mau chạy đi...” Thiết kiếm của Phùng Loạn Hồ đã bổ xuống.

Đường Khăng giơ đao lên đỡ “đỉnh” một tiếng tránh được kiếm, nhưng con ngựa vẫn xông thẳng tới. Gã vội vã đỡ Thiết Thủ lánh vào trong xe, tránh được trong gang tấc, tuy nhiên do lực đỡ phản chấn, sống đao đập nhẹ lên đầu. Đỉnh đầu gã vốn đã bị thương sẵn, bị đập thêm cái nữa đau buốt tới óc, chịu không nổi gã rên lên một tiếng “Úi dà”.

Thiết Thủ lo lắng: “Ngươi sao rồi?”

Đường Khăng thấy Thiết Thủ thân bị trọng thương, tính mệnh đang nguy hiểm mà lại còn quan tâm đến mình, trong lòng cực kỳ cảm động đáp: “Ta không sao.” Gã phát giác Thiết Thủ mềm nhũn vô lực, thì ra trên người có ít nhất bảy tám trọng huyết bị phong tỏa, lại thêm chân tay bị gông bằng mấy cái cùm sắt, cho dù giải được huyết đạo cũng không mở được khóa, gã không khỏi lo lắng. Lúc này mười hai tên quan sai đã tỏa ra vây chặt lấy bọn họ. Bọn Lý Phúc, Lý Tuệ nhất tề bật kiếm, kẻ trước người sau áp sát lại.

Đường Khăng đã không còn kịp giải huyết đạo cho Thiết Thủ, phải giơ đao lên chuẩn bị đối đầu. Gã cũng biết bản thân quyết không phải là địch thủ của Phúc Tuệ Song Tu, nhưng vì cứu Thiết Thủ, chuyện gì cũng mặc kệ.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên nghe một tiếng hỏi: “Phạm nhân có phải là Thiết Du Hạ không?”

Giọng nói này không có gì đặc biệt, chỉ là mọi người đều cho rằng thanh âm cất lên từ bên trái nên vội nhìn sang phía đó, nhưng chẳng thấy ai cả. Lại nhìn thấy từ trong rừng bốn người bịt mặt đang khiêng một chiếc kiệu thông thả bước ra. Từ màn kiệu cho đến quần áo những người bịt mặt đều làm bằng vải nhung tím. Từ xa nhìn lại cũng có thể biết được chất vải đó cực kì quý hiếm.

Lúc này trời đã sáng rõ, trong rừng thỉnh thoảng hiện ra bốn người bịt mặt khiêng chiếc kiệu, khiến trong nháy mắt đám Lý Phúc, Lý Tuệ đều như gặp phải đại địch, phân chia mười hai tên lính dàn thành trận thế hình bán nguyệt bao vây lại. Đường Khăng chợt nghĩ tới một người, liền quay sang Thiết Thủ mừng rỡ hỏi: “Có phải là Vô Tình đại gia không?”

Không ngờ Thiết Thủ sắc mặt ngưng trọng, chầm chậm lắc đầu.

Đường Khăng ngạc nhiên: “Vậy người này là...” Lời còn chưa dứt, từ trên ngựa Phùng Loạn Hồ đã lao tới chém xuống một kiếm.

Đường Khăng ráng hết sức chống đỡ, còn chém trả một đao. Phùng Loạn Hồ tránh được đao này. Hai người giao đấu thêm bảy tám chiêu, đao của Phùng Loạn Hồ đột ngột đổi qua công kích Thiết Thủ làm Đường Khăng hoảng sợ vội cản lại. Như vậy Phùng Loạn Hồ có đến hai đối tượng để công kích. Một là Đường Khăng, hai là Thiết Thủ, mà trong đó chỉ có một người có thể ra chiêu đánh trả nên hắn tự nhiên chiếm hết ưu thế. Thêm bảy tám chiêu nữa, Đường Khăng đã bị ép đến chân tay rối loạn, chống trái đỡ phải.

Lúc này, thanh âm nọ lại từ từ vang lên: “Các hạ có phải là Thiết Thủ không?” Lần này thì rõ ràng là từ trong kiệu truyền ra.

Lý Phúc quát lên: “Ngươi hỏi để làm gì, mau rút đi!”

Lý Tuệ cũng to tiếng: “Bọn ta là quan sai, nếu còn không đi thì giết luôn cả ngươi.”

Người trong kiệu nhàn nhả hỏi: “VẬY Ạ? NGƯỜI LÀ QUAN SAI THÌ CÓ THỂ GIẾT LUÔN CẢ TA Ừ?”

Lý Tuệ giọng kiêu lên dọa: “Ngươi nghĩ là ta không dám sao?”

Lý Phúc lại hỏi thêm một câu: “Các hạ là ai? Trốn ở trong kiệu lén lút làm trò quỷ gì?”

Người trong kiệu vẫn hỏi: “Thiết Thủ?”

Thiết Thủ ráng giữ một hơi trong đan điền đáp: “Chính là tại hạ.”

Người trong kiệu hỏi tiếp: “Bằng vào thần công của Thiết Thủ ngươi, sao lại để cho đám vô dụng này hiếp đáp?”

Thiết Thủ đáp: “Là ta cam chịu bị bắt, chỉ là không ngờ...”

Người trong kiệu ngạc nhiên hỏi: “Sao? Ngươi đã phạm luật gì?”

Thiết Thủ đáp lời: “Ta đã thả đi một vài vị hiệp đạo mà hoàng thượng hạ chỉ muốn bắt.”

Người trong kiệu hỏi ngay: “Là bọn Thích Thiếu Thương?”

Thiết Thủ cũng ngạc nhiên: “Đúng vậy, các hạ...?”

Người trong kiệu ngắt lời: “Nếu bọn đó chỉ muốn áp giải ngươi về kinh sư, sao lại phải hành hình ngươi đến như vậy? Là đám ba tên Hoàng Kim Lân, Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhân lạm quyền làm bậy phải không?”

Lý Phúc, Lý Tuệ nhất tề giận dữ quát: “Câm miệng!” Hai người cùng lúc rút kiếm ra. Lý Phúc giọng cao tay nói: “Ngươi áp trận!”

Lý Tuệ không đồng ý: “Ta lên trước!” Lý Phúc giành: “Ta trước!” Lý Tuệ đành nhường: “Được!”, lập tức lùi lại.

Trong thời gian ngắn ngủi Lý Phúc, Lý Tuệ nói qua nói lại, người trong kiệu cũng đã phân phó xong vài câu. Gã bịt mặt tên Giáp nói: “Chủ nhân, để thuộc hạ!” Người trong kiệu đáp: “Không cần, ta lâu rồi chưa thử kiếm.” Gã bịt mặt tên Ất nói: “Chủ nhân, chỗ này dơ lắm, chủ nhân phải cẩn thận.” Người trong kiệu đáp: “Ta biết rồi.”

Lúc này, Lý Phúc đã hóa thành một đạo kiếm quang, bắn về phía chiếc kiệu.

Hai gã bịt mặt tên Bính và Đinh* lập tức vén rèm kiệu lên, bên trong là một người bịt mặt y phục hết sức hoa lệ. Người này lướt ra ngoài, gã Giáp vội theo sát phía sau hai tay dâng lên một thanh kiếm quý, gọi giật: “Chủ nhân!” Người bịt mặt trong kiệu gật đầu, kiếm của Lý Phúc đã đâm tới.

Người bịt mặt trong kiệu hừ một tiếng, thanh kiếm tên Giáp đang dâng lên tự nhiên bật ra. Lý Phúc chỉ thấy trước mắt lóe lên một dải sáng, trong lòng chỉ kịp nghĩ thiên hạ sao lại có loại kiếm sáng loáng như vậy! Ý nghĩ thứ nhì còn chưa kịp đến thì kiếm trong tay hắn đã gãy làm bảy đoạn, vai trái cũng bị xé một đường dài máu chảy lai láng! Trong khi hắn kinh hãi gào lên, người bịt mặt trong kiệu đã ném kiếm cho gã Ất, nói: “Bắn rồi.” Gã này một tay nhận kiếm, một tay lấy tấm lụa từ trong áo ra lau sạch vết máu trên kiếm.

Người bịt mặt trong kiệu lại chỉ Lý Tuệ nói: “Ta muốn giáo huấn luôn cả hắn!” Đang cách Lý Tuệ khoảng năm trượng, y tung mình bay lên, lướt ra được khoảng một trượng thì trăm người xuống. Hai gã Bính và Đinh đã vọt tới nơi y hạ chân, nhanh nhẹn trải ra một tấm nệm dày bọc nhung tím trên đất. Không chút vội vã, chân phải y mượn lực điểm nhẹ, lại bay lên không lướt về phía Lý Tuệ. Chiếc giày nhung quý giá dưới chân y hoàn toàn không chạm đến bùn đất.

Khi y lẳng không nhảy lên, gã Giáp ở phía sau nhanh chóng lấy từ trong kiệu ra một thanh kiếm đúc bằng bạc, vừa ném vừa kêu lên: “Chủ nhân, kiếm!” Lúc người bịt mặt trong kiệu bay đến trước người Lý Tuệ, trong tay vốn không có kiếm. Lý Tuệ đâm ra một kiếm, lại đâm hụt vào khoảng không. Đến khi hắn quay người trụ lại phòng thủ thì người bịt mặt trong kiệu đã nhận được thanh kiếm bạc, vờ ra một đường. Lý Tuệ kêu lên một tiếng thảm thiết ôm bả vai đang chảy máu thối lui, kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Người bịt mặt trong kiệu một tay ném kiếm đi: “Lại ô ւế rồi!” Gã Đinh tiếp lấy ngân kiếm. Người bịt mặt không hạ xuống đất, thân hình chỉ trầm xuống một chút rồi lập tức bay lên, phóng qua đao thương của mười hai tên binh lính, rơi ngay vào vòng chiến của Đường Khăng và Phùng Loạn Hồ. Chỉ nghe y nói: “Đưa kiếm!” Tên Ất đã lau sạch kiếm, ném lên không. Phùng Loạn Hồ biết người này lợi hại, nên không đánh với Đường Khăng nữa, quyết định phải giết chết người này trước khi y lấy được kiếm. Chiêu nào của hắn rõ ràng đều muốn giết người, nhưng thân hình người này cứ như lông chim vậy, chỉ cần dùng một chút kinh khí là đã bay lên, vào sát na trước khi kiếm đâm trúng đã nhích qua chỗ khác. Phùng Loạn Hồ toàn thân trượt, còn đang tính ra chiêu tiếp thì kiếm quang lóe lên, kiếm trong tay Phùng Loạn Hồ bị chẻ làm hai miếng chạy từ mũi kiếm đến chuôi. Phùng Loạn Hồ lúc này sợ hãi run rẩy, chỉ thấy người bịt mặt trong kiệu nọ đã có kiếm trong tay, đang nhẹ nhàng hạ thân.

Người y vừa hạ xuống, hai tên Bình, Đình đã chạy tới trái tằm nệm gấm dưới chân y. Hai chân người bịt mặt trong kiệu vẫn chưa chạm đất thì kiếm quang đột nhiên lóe lên một cái nữa.

Phùng Loạn Hồ trong lòng biết rõ nếu kiếm trong tay người này tăng thêm một chút khí lực nữa thôi thì cổ tay mình ắt bị chặt đứt, hấn lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh. Người bịt mặt ném kiếm đi, gã Bình vội đưa hai tay ra đỡ lấy, chỉ nghe người kia nhàn nhả nói: “Lau sạch đi!” Gã này cung kính: “Vâng thưa chủ nhân!”

Người bịt mặt kia bay ngược ra sau, lướt thẳng vào trong kiệu! Thân y vừa vào kiệu, hai tên Giáp, Ất một người phẩy chiếc quạt tía, một gã nâng chiếc bình quý rót nửa chén dâng lên: “Mời chủ nhân dùng trà.” Mãn kiệu hạ xuống không còn nhìn thấy hình dáng người bịt mặt.

Chỉ trong thời gian y rời kiệu, đã đổi kiếm ba lần, đánh bại ba kiếm thủ hàng đầu, gót giày luôn cả nửa hạt bụi cũng không chạm đến.

Thật ra chỗ thọ thương trên vai Lý Phúc, Lý Tuệ cũng không nghiêm trọng, nhưng thương thế vừa đúng mức để hai tên rên rĩ, không thể nâng kiếm tái đấu. Phùng Loạn Hồ vốn can đảm có thừa, hiện tại lại ngừng cũng chẳng được, đánh cũng không xong. Chỉ nghe một giọng nói nhàn nhả nhả cất lên từ trong kiệu: “Thiết nhị bộ đầu, ngươi có thể đi rồi, bọn họ không dám giữ ngươi lại đâu.”

Đường Khăng thấy trong thoáng mắt người bịt mặt trong kiệu đã hủy đi ý chí chiến đấu của địch nhân, không khỏi há mồm tròn mắt đứng ngây ngốc. Bấy giờ nhìn lại phía sau, gã mới phát hiện cùm và dây sắt trên cổ, hai tay, hai cổ chân của Thiết Thủ toàn bộ đã bị chặt đứt. Lúc này gã mới rõ khi kiếm quang lóe lên lần cuối, người này đã chặt đứt cùm chế trên người Thiết Thủ mà gã vẫn không hay biết.

Chỉ nghe Thiết Thủ trầm giọng nói: “Tạ ...”

Người trong kiệu ngắt lời: “Ngươi đi đi! Ta còn ở đây, trước khi ngươi đi xa, mấy người ở lại đây không ai được nhúc nhích!” Y bỗng gọi: “Ê, hán tử!”

Đường Khăng rung mình một cái, nhìn phải, nhìn trái, thấy Thiết Thủ nhìn y gật đầu, mới chỉ vào mặt mình: “Ngài kêu ta?”

Người trong kiệu nói: “Ngươi điu hán đi đi!”

Đường Khăng đáp: “Được. Nhưng ...”

Người trong kiệu liền hỏi: “Ngươi có muốn đổi qua đi ngựa hay không?” Y ngừng lại một chút rồi nói: “Hai huynh đệ này sẽ cho ngươi mượn ngựa”

Đường Khăng mừng rỡ vội quay lại đỡ Thiết Thủ lên một thót ngựa, sau đó cũng tự mình tung người lên theo, lên tiếng hỏi: “Đại ân cứu mạng của các hạ, tại hạ sẽ vĩnh viễn không quên, dám hỏi ...”

Thiết Thủ hốt nhiên nói: “Không cần phải hỏi, nếu y có thể trả lời, sao lại phải bịt mặt!”

Người trong kiệu cười đáp: “Đừng vậy! Ta hôm nay cứu các ngươi, nói không chừng, hôm khác lại muốn giết hai ngươi. Mọi người không cần phải mang nợ ân tình, ngày sau có động thủ cũng thuận tiện một chút.”

Thiết Thủ nói: “Được, vậy chia tay ở đây, sau này gặp lại.” Đường Khăng nắm dây cương từ từ tăng tốc, nhanh chóng rời đi. Lý Phúc, Lý Tuệ, Phùng Loạn Hồ cùng mười hai tên binh lính thật sự động cũng không dám động, nói gì đến đuổi theo.

Sau khi Thiết Thủ và Đường Khăng đã đi xa, tên Bình hỏi: “Chủ nhân, chúng ta làm như vậy...?”

Người trong kiệu thờ dài: “Cho dù ngày sau có thể phải quyết một trận sinh tử với y, cũng không thể giương mắt nhìn anh hùng hảo hán bị đám chó lãnh nhục!”

Bốn gã bịt mặt khiêng kiệu đều khoanh tay: “Dạ!”

Chú thích:

*Giáp, Ất, Bình, Đình lần lượt là bốn can trong mười can, được dùng để gọi tên bốn người bịt mặt khiêng kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thành trì mộng ảo

Một tòa thành như bằng bạch ngọc mờ mờ ảo ảo xuất hiện giữa khu rừng âm u.

Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền, Thảm Biên Nhi, Mục Cừu Bình và đám người đã đến chỗ đường cùng đó chạy phải luồn trái trong rừng tìm kiếm đường ra. Bỗng giữa đám cây cối đan cành và khoảng trống bên trên các ngọn cây, tòa thành ập hiện tựa như trong cõi mộng ảo. Một tòa bên trái, một tòa bên phải, chỉ cần ra khỏi khu rừng là thấy toàn bộ tòa thành hiển hiện trước mắt!

Mục Cừu Bình kêu lên thất thanh: “Hủy Nặc thành!”

Thảm Biên Nhi cúi đầu nhìn về phía con sông nhỏ bao quanh tòa thành mờ ảo đó, thốt lên: “Toái Vân uyên.” Chỉ thấy bên trên dòng suối sương mù dày đặc, không thể nhìn rõ bất cứ cái gì. Chỉ biết tòa thành được xây ở chỗ tuyệt địa chim bay cũng không tới. Nếu muốn chính diện công kích, cho dù có điều đến ba vạn tinh binh tòa thành vẫn vững như đồng.

Giữa sông ập ập hiện hiện một chiếc cầu làm bằng dây sắt dẫn thẳng đến cổng thành: hình như đây là con đường duy nhất để tiến vào ‘Hủy Nặc thành.’

Hủy Nặc thành vắng vẻ đìu hiu, bên ngoài hàng cây đứng tĩnh lặng trên bờ đá kiên cố. Đường như đến nơi này hoa không muốn nở chim cũng chẳng dám kêu.

Lôi Quyền bỗng nhiên nói: “Địch nhân đuổi đến gần rồi.”

Mọi người đều nhìn về phía Thích Thiếu Thương. Mục Cừu Bình lo lắng: “Thích đại ca đi vào chính là tự tìm đường chết!”

Thảm Biên Nhi bỗng cười ha hả: “Đúng vậy, địch nhân đuổi đến thì đã sao? Cùng lắm là liều mạng, chẳng cần tìm đến nữ nhân nhờ che chở, vừa nhục vừa mất hết cả thanh danh!”

Lôi Quyền cũng nói: “Muốn vào Hủy Nặc thành, đường duy nhất là đi qua chiếc cầu kia. Nếu đối phương âm toán trên cầu, bọn ta chỉ còn đường làm mồi cho hà bá. Đằng nào cũng chết thì chết trên đất liền thống khoái hơn nhiều! Ta lại không biết bơi.”

Các huynh đệ Liên Vân trại máu me đầy người đồng thanh phụ họa: “Phải đấy!” “Đúng vậy!” “Hủy Nặc thành là cái quái gì, có mời ta cũng không muốn vào!” “Toái Vân uyên có cái gì đặc biệt đâu, bọn ta cứ đột vây là hơn!” “Cứ để mục tửc đại nương đó tức đến chết đi!”

Mục Cừu Bình hét vang như sấm: “Được! Bọn ta phá vây thôi!”

Thích Thiếu Thương bỗng nói: “Bọn chúng bao vây ba phía, bọn ta phá vây không nổi đâu!”

Thảm Biên Nhi kiên quyết: “Đột vây không được thì cùng lắm là liều mạng. Đối phương chỉ có bọn Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm, Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhi, Hoắc Loạn Bộ, Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, Du Thiên Long, Mạnh Hữu Thích, Cao Phong Lượng, Lý Phúc, Lý Tuệ là khá thôi. Bọn ta chưa chắc đã thua kém!”

Thích Thiếu Thương nói: “Bọn chúng người đông, viện binh còn có thể tiếp tục đến nữa.” Lúc này phía sau, bên trái, bên phải ba hướng tiếng gió thổi cây động, tiếng huyết sáo ra hiệu càng ngày càng dồn dập.

Lôi Quyền nói thêm: “Bọn chúng cũng nhiều tên bị thương rồi... bọn ta một người còn sống thì còn chiến đấu!”

Thích Thiếu Thương lo lắng: “Nhưng mà Lưu Độc Phong cũng sắp đến đây rồi!”

Câu đó vừa nói ra, mọi người đều im bật. Thích Thiếu Thương hít vào một hơi dài, kiên quyết: “Bọn ta đi qua đó thôi!” Nói rồi y lên trước dẫn đầu. Lôi Quyền tiếp: “Cũng được, để xem trong đó có phải là đầm rồng hang cọp hay không!” Lão nói bước theo sau. Hàng người nối đuôi nhau đi lên chiếc cầu dây sắt, sương mù dày đặc che phủ mọi thứ, ngay mặt người bên cạnh cũng nhìn không rõ. Giữa lúc đó, chiếc cầu bỗng nhiên rung chuyển dữ dội. Mục Cừu Bình một mặt cố gắng đứng cho vững, mặt khác mắng nhiếc: “Bà nương thói tha này lại thiết kế hãm hại bọn ta, mau bám chắc lấy...”

Ngay cả Thảm Biên Nhi và Lôi Quyền trong mắt cũng đã hiện lên vẻ lo sợ. Thảm Biên Nhi thầm nghĩ: Lần này nguy rồi, e rằng rơi vào cảnh toàn quân tiêu diệt mất! Lôi Quyền cũng nghĩ thầm: Sao lại sơ xuất như vậy, không lưu lại một phần ở trên bờ để quan sát biến hóa!

Lúc này, bên bờ rừng truy binh đã đuổi tới. Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm, Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhi chạy ở phía trước, nhìn thấy chiếc cầu sắt đang chao đảo trên không giống như trong lòng bàn tay người khổng lồ, sau vài lần quay cuồng, ‘bùng’ một tiếng, sà xuống dòng nước. Những người trên cầu tất nhiên đều bị rơi hết xuống sông.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên bất tuyệt, trong chốc lát, những bộ xương trắng nổi lên tấp vào bờ cát. Đội truy binh đã nhiều ngày cùng Liên Viên trại kịch đấu, đến lúc này nhìn thấy địch nhân biến thành xương trắng dù trong lòng như trút được gánh nặng, nhưng tâm lý vẫn thấy như mất mát điều gì.

Lãnh Hồ Nhi kinh hãi thốt: “Thì ra dòng sông này chính là hóa cốt trì!”

Cố Tích Triều cười: “Hà, không tưởng được Thích Thiếu Thương cuối cùng đã chết dưới tay tửc đại nương.”

Tiên Vu Cừu có vẻ chưa cam lòng: “Chỉ có điều chết như thế là quá tiện nghi cho hắn.”

Hoàng Kim Lâm đột nhiên kêu lên: “Cố công tử.”

Cố Tích Triều hỏi: “Hoàng đại nhân ngài chắc đã hết sức vừa lòng rồi chứ?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Không rõ công tử và Túc đại nương của Hủy Nặc thành có quen biết hay không?”

Cố Tích Triều rùng mình hỏi: “Ngài muốn gặp bà ta?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Địch nhân của kẻ thù cũng là bằng hữu của mình, ta muốn gặp bà ấy một lần xem chừng cũng không phải là quá đáng.”

Cố Tích Triều khuyên: “Nghe nói người này tính tình quật cường, thập phần hung hãn, dám làm dám chịu, nếu không cần thiết tốt nhất là đừng có chọc giận bà ta.”

Hoàng Kim Lân trầm ngâm một lúc, thắc mắc: “Ta có một chuyện không hiểu.”

Tiên Vu Cừu không nhẫn nại được nữa bất bình thốt: “Mắt thấy toàn bộ cường địch bị diệt, Hoàng đại nhân nếu còn có chuyện gì chưa hiểu, chờ đến lúc quay lại Tầm Phương các của Túy Nguyệt lâu rồi từ từ nói tiếp!”

Cố Tích Triều không lý đến lão, hỏi: “Hoàng đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Hoàng Kim Lân bỗng nhiên bật cười: “Cố công tử ở trong trường tính toán sách lược để quyết thắng ngoài ngàn dặm, một lòng vì nước vì dân hao tổn tâm thần nhưng lại không hoang phí tinh thần vào chuyện phong tình nam nữ. Hạ quan định lực không đủ, hồng phần tri âm cũng có vài người...”

Lãnh Hô Nhi cười khẩy: “Nguyên lai Hoàng đại nhân đang giấu lại chuyện phong lưu khoái hoạt ngày trước.”

Cố Tích Triều biết Hoàng Kim Lân còn có điều muốn nói, thuận miệng hỏi: “Hoàng đại nhân ý muốn nói...?”

Hoàng Kim Lân nghiêm mặt đáp: “Một người phụ nữ nếu quả thống hận một nam nhân như thế cỡ lẽ sẽ không bắt y... nhưng còn chưa gặp mặt đã biến y thành bộ xương trắng thì...”

Cố Tích Triều vô cùng thông minh, lập tức nói: “Ý ngài là...”

Giương mặt Hoàng Kim Lân đượm vẻ ưu tư, gật gật đầu.

Cố Tích Triều bất ngờ nói: “Được, ta sẽ cầu kiến Túc đại nương.” Hắn khẽ vén trường bào, thủ hạ vừa mang giấy bút đến liền múa bút viết thư. Quán bức thư quanh đuôi trường tiễn hần giương cung lấp tên bắn ‘vút’ vào bên trong tường thành.

Hoàng Kim Lân không kìm được cất tiếng khen: “Công tử quả là văn võ toàn tài, chẳng trách Phó tướng gia lại tán thưởng ngài như vậy.”

Lãnh Hô Nhi lúc này mới hiểu đại khái câu chuyện bèn nói: “Không thể như vậy được, bọn ta tận mắt chứng kiến bọn người Thích Thiếu Thương bị hất nhào xuống sông, tất cả đều bị biến thành một đồng xương trắng, chả lẽ...”

Cố Tích Triều nói: “Nếu Túc đại nương cự tuyệt gặp mặt, tức là đã có vấn đề.”

Hoàng Kim Lân hỏi: “Nếu bà ta thực sự không thêm gặp mặt, bọn ta... phải chăng sẽ huy động binh mã công thành?”

Tiên Vu Cừu ngấm ngĩa tường thành, xăm soi chiếc cầu sắt, rồi lại ngó nghiêng dòng nước thăm thẳm nói: “Chỉ sợ... chỗ này khó đánh.”

Hoàng Kim Lân tâm sự trùng trùng: “Vấn đề là Văn Trương Văn đại nhân đã có chỉ thị: Hủy Nặc thành là đối tượng lôi kéo, tốt nhất là không nên khiêu khích.”

Lãnh Hô Nhi cười khẩy: “Văn đại nhân? Lão thì biết gì? Nửa năm trước lão mới chỉ là một viên quan nhỏ ở địa phương mà nay thuận gió bẻ thuyền, lại còn đưa ra mệnh lệnh nữa chứ.”

Hoàng Kim Lân cười nói: “Lãnh nhị tướng quân quả là có khí phách, chắc đã có chủ ý!”

Bỗng nhiên, vang lên tiếng kêu vu vu, một mũi hương tiễn* bay nhanh tới, tả thủ Cố Tích Triều vung lên chop lấy mũi tên, gỡ bức thư ở đuôi tên ra xem, mừng rỡ nói: “Túc đại nương bằng lòng tiếp kiến bọn ta rồi.”

Lãnh Hô Nhi phì một tiếng: “Biết ngay mà! Bà ta chỉ là một thành chủ cón con, làm sao dám đắc tội với mệnh quan triều đình như bọn ta.”

Chỉ thấy chiếc cầu treo dây sắt lại từ từ hạ xuống, bọn Hoàng Kim Lân nhìn nhau chờ đợi. Tổng Loạn Thủy thốt: “Công tử, xem ra bà nương đó muốn bọn ta đi qua bên đó...”

Hoắc Loạn Bộ tức thì lên tiếng: “Không được, hãy nhìn gương bọn Thích Thiếu Thương!”

Phùng Loạn Hổ nói: “Bọn ta có thể lưu đại quân tại đây, chỉ phái đại biểu sang đó.”

Hoắc Loạn Bộ bắn khoả: “Nhưng mà, người nào sang đó là chấp nhận mạo hiểm tột cùng.”

Hoàng Kim Lân bỗng cười vang: “Hạ quan vốn nhất gan, Lãnh nhị tướng quân tài cao mặt lớn...”

Gương mặt Lãnh Hồ Nhi vàng bệch như nghệ, cười gương: “Không đúng, không đúng, luận về đảm sắc thì Tiên Vu tướng quân là đúng đầu.”

Tiên Vu Cừu vội vàng lắc đầu: “Ta làm sao so được với Lãnh tướng quân người! Hà huống Lãnh tướng quân còn có song vũ dực, có thể bay lượn trên không. Còn ta đây? Ngay cả bơi lội còn không biết, làm sao đảm đương được nhiệm vụ này...”

Cố Tích Triều bỗng nói: “Ta đi.”

Hoắc Loạn Bộ vội kêu lên: “Đại đương gia, không được, ngài sao lại mạo hiểm như vậy?”

Cố Tích Triều cười nhạt: “Người ta đã mở rộng cửa, bọn ta không thể ngay cả đến cử đại biểu cũng không chọn được một người!”

Tổng Loạn Thủy nói: “Thuộc hạ xin đi theo Đại đương gia.”

Hoàng Kim Lân bỗng nói: “Có thể chẳng ai phải đi.”

Hoắc Loạn Bộ thốt: “Hà?”

Hoàng Kim Lân tiếp: “Bọn họ đã phái người ra rồi.”

Giữa cầu một phu nhân trung niên đang chậm rãi thướt tha đi tới. Từ xa đã thấy khuôn mặt rất dễ nhìn, ở đuôi tóc buộc một chiếc khăn màu xanh lam theo gió tung bay, nhưng càng đến gần càng cảm thấy bà ta đẹp lộng lẫy.

Cố Tích Triều đi đến đầu cầu, chấp hai tay chào hỏi: “Bái kiến Túc đại nương.”

Phu nhân kia hỏi: “Ai là Cố Tích Triều?”

Cố Tích Triều đáp: “Chính là tại hạ.”

Phu nhân lại hỏi: “Bọn ta đã đối phó địch nhân giùm các người rồi, người còn muốn gì nữa?”

Cố Tích Triều cất giọng nho nhã lễ phép: “Đại nương vang danh giang hồ, trước đây vô duyên không được gặp mặt, hôm nay đặc biệt đến để bái kiến.”

Phu nhân phì cười: “Hừ! Ta tên là Tần Văn Tĩnh, không phải là Túc đại nương. Người muốn gặp Túc đại nương phải không?”

Cố Tích Triều kinh ngạc, vội nói: “Vâng.”

Tần Văn Tĩnh cười một tiếng, vung tay lên, một quả pháo hoa vàng bay thẳng lên không. Chốc lát sau trên cầu mới có một bà lão đi tới, mỗi bước mỗi dừng, tay cầm một chiếc trượng mây màu trắng, nhưng thần thái lại rất mực phong tình. Cố Tích Triều lại vái một vái: “Vân sinh bái kiến Túc đại nương.”

Lão bà gật gù đầu, hỏi Tần Văn Tĩnh: “Hắn ta nói gì vậy?” Tần Văn Tĩnh lớn tiếng nhắc lại, làm cho chúng nhân đứng bên ngoài cả trượng ù hết cả tai. Ai nấy đều giật mình: không ngờ phu nhân xinh đẹp thế kia lại có nội lực sung mãn như vậy.

Chỉ thấy lão bà đó hỏi: “Y muốn gặp Túc đại nương hả?”

Cố Tích Triều biết rằng tai lão bà này không được linh lắm, liền vận khí hỏi lại: “Bà bà không phải là Túc đại nương ư?”

Lão bà cười: “Túc đại nương, người mà được niên kỷ như ta thì đã tốt.” Rồi nhếch mép cười một tiếng: “Ta tên là Đường Văn Từ, người muốn gặp Túc đại nương? Tốt. Không khó khăn gì.” Tay bà ta vung lên, vút một tiếng, trên không xuất hiện một tia pháo bông màu bạc.

Một lúc sau, trên cầu lại xuất hiện thêm một người nữa, lão bà bà này bước chân tập tễnh xiêu vẹo, mái tóc bạc trắng. Nhìn bà ta đi trên cầu, người ta không khỏi lo lắng bà sẽ bị gió thổi bay xuống vực thẳm. Lão bà đó nghiêng nghiêng vẹo vẹo dựa vào trụ cầu, hai tay nắm quai trượng thở dốc để lấy lại hơi. Mòm móm không răng há hốc ra, nói ra vài tiếng gần như bị gió to thổi bạt đi, hỏi: “Người là ai?”

Cố Tích Triều thông minh không muốn bị hổ như trước nên không hấp tấp vái chào, đáp: “Tại hạ là Cố Tích Triều.”

Lão bà hỏi tiếp: “Muốn gặp ai?”

Cố Tích Triều đáp: “Túc đại nương.”

Lão bà lắc đầu nói: “Lão thân là Nam Văn Sở. Hôm nay tâm tình đại nương không tốt, không muốn gặp mặt các người đâu, các người về đi.” Nói rồi, run run rẩy rẩy chống trượng quay về.

Cố Tích Triều vội kêu lên: “Nam bà bà.”

Nam Văn Sở quay đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Cố Tích Triều đáp: “Văn bói chân tâm muốn bái kiến Túc đại nương, xin bà bà chuyển báo một tiếng.”

Nam Văn Sở nói: “Ngươi và đại nương có thể nói là không quen biết, sao đại nương lại phải gặp ngươi chứ!”

Cố Tích Triều chặn tại lan can phía trước trụ cầu, đáp: “Túc đại nương đã vì triều đình trừ diệt trọng phạm, đại bả báo lên trên, triều đình tất sẽ trọng thưởng. Nếu Túc đại nương bằng lòng tiếp kiến sẽ thuận tiện cho văn sinh nói lời tốt đẹp cho Hủy Nặc thành.”

Nam Văn Sở nói: “Chúng ta không ham hồ chuyện công danh. Hảo ý của ngươi ta sẽ thay đại nương tâm lĩnh.”

Cố Tích Triều hỏi: “Bà bà thật không bằng lòng dẫn kiến tại hạ?”

Nam Văn Sở đã đi đến gần trụ cầu, đột nhiên hỏi: “Công tử không nhường lão thân về thành phải không?”

Cố Tích Triều chần chừ đôi chút, lập tức xoay người nhường chỗ, cười đáp: “Văn sinh nào dám...? Bất quá, tại hạ thực sự không minh bạch tại sao Túc đại nương không bằng lòng cho tại hạ bái yết?”

Nam Văn Sở đi lên cầu, Đường Văn Từ và Tần Văn Tĩnh một tả một hữu nâng đỡ bà ta, Nam Văn Sở bỗng thốt: “Ngươi thực sự muốn gặp đại nương?”

Cố Tích Triều đáp: “Vâng!”

Nam Văn Sở được Đường Văn Từ cùng Tần Văn Tĩnh nâng đỡ, tập tễnh đi đến giữa cầu nói: “Nếu ngươi thực sự muốn gặp đại nương, mời đi theo ta.” Lúc này, hai bên đã cách một quãng khá xa. Tuy gió thổi vù vù nhưng thanh âm của Nam bà bà vẫn nghe rõ mồn một.

Cố Tích Triều bước lên trước hai bước. Ban đầu muốn bước lên cầu nhưng lại dừng lại, lớn tiếng nói: “Bà bà, đại nương đã không nể mặt tương kiến, tại hạ cũng không muốn miễn cưỡng. Vậy cũng đành thôi, còn chuyện giết Thích Thiếu Thương, bà bà cũng thay tại hạ cảm tạ đại nương vậy!”

Đường, Tần và Nam ba người không hề phản ứng, tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng khuất dạng sau đám sương mù ở giữa cầu.

Từ đầu Tống Loạn Thủy vẫn đứng bên cạnh Cố Tích Triều, lúc này nhin không được nói: “Mấy xú bà nương này làm tàng làm phách quá. Ta thấy, đại nương già hà tất phải khiêm tốn hạ mình đến như vậy!” Y đột nhiên phát giác: Mặc dầu gió thổi mãnh liệt như vậy nhưng y phục sau lưng Cố Tích Triều đã ướt đầm!

Chỉ nghe Cố Tích Triều lẩm bẩm: “Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!”

Hoàng Kim Lân cũng vừa đi đến, hai người ánh mắt giao nhau. Về lo lắng trên mặt Hoàng Kim Lân càng nặng nề: “Sợ rằng tòa thành trì mộng ảo này thật sự có vấn đề.”

Cố Tích Triều hít sâu một hơi nói: “Bọn họ cố ý bố trí nghi trận, tựa hồ ngay cả ta cũng không kèm được muốn theo bọn họ qua cầu nhập thành... Chi e, ta vị tất đã vượt qua được đoạn giữa cầu!”

Mạnh Hữu Uy đứng một bên lên tiếng về không phục: “Mấy mụ già đó, thì làm gì được công tử chứ...!”

“Mấy mụ già à?” Cố Tích Triều nói: “Hai người sau đều đã hóa trang, thuật dịch dung lại thập phần cao minh, chi e... trong số đó, còn có cả Túc đại nương cũng nên!”

Mạnh Hữu Uy giật mình đánh thót, thất thanh kêu: “Hà?”

Du Thiên Long không hiểu liền hỏi: “Như vậy, chẳng phải công tử đã thả hổ về rừng sao?”

Cố Tích Triều lau mồ hôi ở tay vào vạt áo, đáp: “Nếu ba người bọn họ đồng thời hợp kích, như tình cảnh vừa rồi, ta chưa chắc có thể đón đỡ được...” Ngừng một chút, hần ngao ngễ tiếp: “Bất quá, bọn họ cũng không thể nắm chắc là giết được ta!”

Tiên Vu Cừu băn khoăn: “Nếu vậy, bọn ta thiên tâm vạn khổ ép Thích Thiếu Thương chạy đến chỗ này, chẳng phải là đi sai một nước thua cả ván cờ sao?”

Cố Tích Triều đáp: “Cũng không nhất định như vậy, hà huống, bọn ta chính mắt nhìn thấy cầu sắt lộn nhào, bọn Thích Thiếu Thương rơi hết xuống sông.” Hần chỉ vào hơn chục bộ xương trắng vẫn đang dập dềnh trên mặt nước, da thịt và y phục đều đã tiêu tan hết sạch.

Tống Loạn Thủy chửi: “Tặc bà nương, già thân già quý, nhất định không có ý tốt!”

Hoàng Kim Lân đột nhiên nói: “Đã sai lầm không thể sai thêm lần nữa, bọn ta đã bắt giữ Thiết Thủ, không thể để xảy ra sơ suất. Chuyện nơi đây không thể giải quyết trong chốc lát, để tránh đêm dài lắm mộng chi bằng phái người đi trước đem Thiết Thủ hồi kinh đã.”

Cố Tích Triều đồng ý: “Được, sai Phùng Loạn Hồ đi, hần đủ nhanh nhẹn!” Phùng Loạn Hồ nhận lệnh chạy nhanh về khu rừng báo tin cho ‘Phúc Tuệ song tu’. Chẳng ngờ Đường Khăng liều chết cứu Thiết Thủ, lại thêm một nhóm người bị mặt kéo đến cứu tù, khiến bọn chúng đề xống mất tù phạm, lại bị người ta đánh đến thụ thương. Chuyện này tạm dừng ở đây, không nói thêm nữa.

Còn bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều vẫn đang bao vây Hủy Nặc thành. Lãnh Hô Nhi chán nản nói: “Chỗ này đúng là nhạt nhẽo vô vị, còn muốn làm gì nữa đây? Được thì huy binh tấn công; không được thì cứ ngồi trơ ở đây sao? Chẳng có ý nghĩa gì cả!”

Hoàng Kim Lân lạnh lùng thốt: “Đương nhiên Lãnh nhị tướng quân thiên sinh thần dũng. Hay là ngươi cứ lãnh binh công thành đi!” Lãnh Hô Nhi đưa mắt nhìn tòa thành mà chim bay cũng khó lọt, vượn nhảy cũng khó trèo kia, cố gắng nuốt nỗi khó chịu nói không nên lời. Tiên Vu Cừu cũng nhin không được: “Chúng ta hiện tại đã không tiến, lại không thoái, cứ đứng ở đây để làm cái quái gì chứ?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Đợi người.”

Lãnh Hô Nhi hỏi: “Người nào?”

Hoàng Kim Lân lại đáp: “Một người có thể giải quyết toàn bộ vấn đề.”

Lãnh Hô Nhi, Tiên Vu Cừu đồng thanh hỏi: “Ai?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Bộ thần.”

Lần này cả Lãnh Hô Nhi, Tiên Vu Cừu và Tổng Loạn Thủy đều đồng thanh thốt: “Lư Độc Phong?”

Cao Phong Lượng mở lời: “Nghe nói người này sống trong nhung lụa, kẻ hầu người hạ, lại ưa thích sự sạch sẽ, lão nhân gia... người lại bằng lòng đến chỗ này ư?”

“Ta già đến vậy ư?” Một thanh âm bỗng nhiên truyền lại giống như vang lên trong tai từng người: “Thật ra ngươi có khi còn già hơn ta mấy tuổi đó!”

Chỉ thấy trong rừng xuất hiện một nhóm người. Bốn người mặc y phục gấm hoa khiêng một chiếc cang loại thượng phẩm, trên cang phủ đệm mành sa. Ngồi trên nệm là một người hình dáng tôn quý cao nhã, gương mặt bị một tấm sa che phủ nên không thấy rõ dung nhan. Trước sau còn có hai người trang phục rực rỡ, một mở đường một áp trận. Giữa đám loạn thạch trong khu rừng núi, bọn họ khoan thai đi tới khiến người ta có cảm giác đó là một nhất phẩm đại quan từ chốn kinh thành đang đi tuần tra.

Chú thích:

* Hương tiễn: tên có gắn còi nhỏ, bắn lên không phát ra tiếng rít để làm hiệu lệnh hay để thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tức đại nương

Lão bà bà Nam Văn Sở được lão bà Đường Văn Từ và phu nhân Tần Văn Tinh dìu đỡ giúp vượt qua chiếc cầu dây sắt. Nam Văn Sở ra lệnh: “Khởi động toàn bộ các cơ quan cầu sắt, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!” Tần Văn Tinh: “Dạ”, từ trong ngực rút ra một tấm vải tơ màu xanh lam, hướng về phía đầu thành vẩy vẩy. Trên thành thoáng thấy bóng người chuyển động.

Thanh âm của Nam Văn Sở đột nhiên thay đổi, biến thành trong trẻo dễ nghe tựa như tiếng chuông gió mỗi khi lay động. Trong thoáng chốc, bà ta chợt không còn chút nào của tuổi già chậm chạp, cũng hoàn toàn không cần người dìu đỡ hỗ trợ. Lão bà hỏi Tần Văn Tinh: “Bọn họ đều ở tại Trầm Hương Các à?”

Vị mỹ phụ chít khăn xanh trên đầu ấy cười duyên: “Vâng.”

Nam Văn Sở nói: “Văn Từ, ngươi cũng không cần phải mang cái bộ dạng già cả lập cập ấy nữa.”

Bà lão cười đáp: “Dạ.” Ba người đi vào thành, lão bà vừa đi vừa tẩy trang với sự giúp đỡ của mười mấy nữ tử bên cạnh. “Bà lão” Đường Văn Từ nhanh chóng biến thành một vị mỹ phụ vô cùng kiều diễm, nằng ta và Tần Văn Tinh nhìn nhau cùng cười, nói: “Đại nương người thì sao?”

Nam Văn Sở cười trách: “Ta tẩy bỏ hóa trang làm gì? Cứ để bọn họ nhìn bộ dạng già lão của ta.”

Đường Văn Từ và Tần Văn Tinh đều nở nụ cười. Hai vị mỹ phụ này vừa nhoèn miệng cười đã tràn ngập vẻ phong tình. Nam Văn Sở mắng: “Cười cái gì, đại địch phía trước phải thủ thành cho tốt vào!”

Đường Văn Từ nói: “Thành thì đương nhiên phải thủ thật tốt rồi, nhưng trong lòng vẫn thấy cao hứng cho đại nương.”

Nam Văn Sở không vui: “Có gì mà cao hứng?”

Tần Văn Tĩnh vuốt ve chiếc khăn xanh sau mái tóc, cười đáp: “Bao nhiêu năm nay, y cuối cùng đã đến.”

Nam Văn Sở lẩm bẩm: “Mấy năm nay rồi...” Trong thoáng chốc, nàng tựa như già thêm rất nhiều, rào bước thẳng vào thành. Nàng vừa rời khỏi, Tần Văn Tĩnh và Đường Văn Từ lập tức bố trí biến tòa Hủy Nặc thành tường đồng lũy thép cho dù là thiên quân vạn mã cũng không dễ công phá.

Nam Văn Sở đi thẳng đến một tòa thủy các thiết kế tinh xảo, bỏ không vào từ cửa lớn nàng tới phía trước một bức tường. Trên đó vẽ một đôi nam nữ: người nữ đang trang điểm còn người nam đang giúp nàng chuốt vẽ đôi mày, thâm tình dào dạt, tình ý quyến luyến, bút pháp cũng thập phần thiết tha uyển chuyển. Nam Văn Sở ngẩng người nhìn trong chốc lát mới u oán thở dài, vươn tay vuốt nhẹ lên nét mày trên tường.

Trong khoảnh khắc Nam Văn Sở vươn tay ra, người ta có thể thấy bàn tay ấy trắng nõn mịn màng, thanh tú đẹp đẽ vô ngần. Vách tường tức khắc xuất hiện một đường nứt, Nam Văn Sở cúi thấp đầu đi vào bên trong.

Đó là một tòa sảnh đường rộng rãi. Khi Nam Văn Sở đột nhiên xuất hiện, hơn chục cặp mắt đều hướng về phía nàng.

Nhóm người này ai cũng quần áo đầm máu; cơ hồ không người nào là không có ít nhất ba vết thương trên người. Bấy giờ tứ bề lặng ngắt như tờ, chỉ có người khoác chiếc áo lông cừu dày cộm phát ra mấy tiếng ho khan khe khẽ.

Một người bước lên trước hai bước đầm đẫm nhìn Nam Văn Sở, ánh mắt si tình vô hạn: “Nàng đã đến.” Nam Văn Sở nhìn thấy người này chỉ còn một tay, toàn thân đầy vết thương máu me bết bết. Thế nhưng vẫn thấp thoáng hình dáng tuấn tú khôi vĩ khiến nàng nhớ lại về anh tuấn trắng kiện, tinh thần sung mãn, không nhiễm bụi trần của y ngày trước, bất chợt trong lòng đau xót suốt nửa dòng lệ tuôn rơi.

Nam Văn Sở gắng sức dồn nén bi thương, cố trấn định lại, nói: “Ta tên là Nam Văn Sở...” nhưng lại quên già giọng già nua. Mấy người trong sảnh lần đầu tiên nghe được giọng nói của một lão bà mà lại trong trẻo thanh tao như vậy, đều cảm thấy mơ hồ hồ hồ nửa tin nửa ngờ.

Người cụt tay rầu rĩ: “Đại nương, dù nàng có hóa trang ta vẫn nhận ra. Nàng đã đến đây, có sao lại tự làm khổ mình mà không chịu nhận nhau?”

Tức đại nương hít một hơi thật sâu, u oán nói: “Chàng... còn nhận được ra ta ư?”

Người cụt tay bước từng bước lên phía trước, nói: “Đại nương, ánh mắt của nàng ta liệu có thể quên được chăng? Bao nhiêu năm trôi qua, ta không giây phút nào quên được nàng. Trời xanh còn thương xót, lần này dù thất bại thảm thương, nhưng cuối cùng đã cho ta được gặp lại nàng.”

Tất cả mọi người trong sảnh đều mơ hồ kinh ngạc. Đám người này chính là những người lưu vong lánh nạn từ Liên Vân trại, bọn họ mang lòng quyết tử chạy về Hủy Nặc thành. Kết quả cầu treo kéo cao, đột nhiên động lớn mở ra khiến mọi người đều bị cuốn vào óng ngòm trong lòng cầu, trượt thẳng vào gian khách sảnh rộng rãi này. Không ai hiểu được ý đồ của Hủy Nặc thành nhưng đều tự nghĩ phen này ắt hẳn sẽ phải mất mạng tại đây. Nào ngờ vị lão bà tóc bạc da mồi trước mặt lại là Tức đại nương. Càng bất ngờ hơn nữa là giang hồ vốn đồn đại Tức đại nương hận Thích Thiếu Thương tận xương tủy. Nhưng hôm nay hai người gặp mặt lại tình sâu nghĩa nặng như thế, chúng nhân ai nấy đều nghi ngờ khó hiểu.

Tức đại nương nhẹ lướt khẽ ngón tay trên chỗ vai trái bị chặt đứt của Thích Thiếu Thương, động tác vô cùng nhẹ nhàng mềm mại tựa như vuốt ve vầng trán em bé đang say sưa ngủ. Nàng dịu dàng nói: “Kẻ nào đã chặt đi cánh tay của chàng... ta nhất định phải bắt hắn ta chịu đau đớn, thảm thiết gấp bội!” Câu sau nói bằng giọng quyết liệt vô cùng, dường như cho dù trời long đất lở hay thiên tai đại họa nàng cũng quyết làm bằng được.

Thích Thiếu Thương thở một hơi dài: “Thương thế của ta cũng chẳng có gì. Chỉ hận bởi ta tin lầm người mà hại đến chúng huynh đệ.”

Tức đại nương thở dài: “Chàng vẫn còn ưa thích giao du bằng hữu như vậy... mấy ngày nay ta nghe trên giang hồ xôn xao đồn đại nên biết được chàng nhất định sẽ đến. Tuy trời đất bao la rộng lớn nhưng khi chàng lâm nạn chắc chắn sẽ quay về đây.”

Thích Thiếu Thương cảm động: “Nếu chỉ là chuyện của cá nhân ta, ngày hôm nay chỉ cần nàng chịu mở cổng thành cho ta quay lại, thì cho dù mất thêm một tay nữa ta cũng cam tâm tình nguyện...”

Tức đại nương một tay che miệng Thích Thiếu Thương không cho y nói tiếp, nhẹ gắt: “Không cho chàng nói hồ đồ như vậy.” Mọi người nhìn thấy đôi tay ngọc từ ống tay áo vươn ra, trong lòng đều hiểu được một vài phần. Nhưng đã nhìn thấy được đôi tay mềm mại trắng nõn như ngọc như ngà không chút tí vết kia lại càng muốn nhìn thấy diện mạo thực của chủ nhân. “Chúng ta đã ước định sẽ không gặp mặt nhau nữa, một lần không thể tuân thủ thì chỉ càng thêm thống khổ mà thôi cho nên ta không thể gặp chàng, ta không thể phá lời hẹn ước.”

“Phải, ta hiểu rồi” Thích Thiếu Thương dùng cánh tay còn lại vén mấy sợi tóc mây trước trán đại nương, trong mắt chan chứa vẻ nhu tình: “Chỉ có điều bao năm qua nàng đã phải chịu quá nhiều đau khổ.”

Tức đại nương cười nheo đôi mắt, vẻ phong tình như gió nhẹ gợn sóng trên hồ nước xuân, nhưng nàng lại u oán thở dài: “Kì thực, những năm gần đây không gặp mặt chàng lòng ta lại rất bình tĩnh.”

Thích Thiếu Thương chậm chậm rút tay về, đau đớn thốt: “Hong Lệ, quá khứ, đều là ta...”

Tức đại nương nói: “Chuyện quá khứ đều đã qua, không cần nói đến nữa.” Nàng cố ý chuyển chủ đề: “Người đã chém đứt tay rồi bán đứng chàng, ta nghe nói là Cố Tích Triều. Ta gần như đã dẫn dụ được gã qua cầu nhưng hán quả thực rất thông minh, lâm nguy dừng bước.”

Thích Thiều Thương tức tối: “Tên cầu tặc ấy!” Đột nhiên tựa như nhớ đến chuyện gì, cầm tay Tức đại nương y thâm tình nhắc nhở: “Đại nương, nàng phải cẩn thận, tên cầu tặc ấy rất xảo quyệt lợi hại!”

Tức đại nương thờ dãi một tiếng: “Hủy Nặc thành dễ thủ khó công, Cổ Tích Triều có khó ứng phó đi chẳng nữa ta cũng chẳng sợ, có sợ thì chỉ sợ...” Hai người tái ngộ, tình cảm nồng ấm, hồn nhiên quên mình, nói chuyện không ngừng. Ngay cả Thích Thiều Thương bình thường luôn chu đáo để tâm mọi mặt cũng quên hết chuyện trước mắt và mọi thứ xung quanh. Bấy giờ câu chuyện mới xoay lại đại sự sinh tử sắp phải đối mặt.

Chỉ nghe Thích Thiều Thương nói: “Chẳng lẽ...?”

Tức đại nương gật đầu: “Bộ thân Lưu Độc Phong. Nghe nói hai ngày nay y đã xuất hiện ở vùng phụ cận, chỉ sợ cũng đang tiếp cận Hủy Nặc thành.” Nàng dừng lại một chút rồi tiếp: “Người này kiếm pháp cao tuyệt, mưu trí tuyệt luân lại còn có sáu thủ hạ đặc lực theo phò dưới trướng. Sáu người này sở trường trận chiến, binh pháp, công nghệ, đạo cù*, phong thủy, ngũ điện**. Nếu đúng là bọn họ thì sợ là không dễ ứng phó.”

Lôi Quyển hạ thấp giọng nói: “Lưu Độc Phong? Người này là đệ nhất hảo thủ của Lục Phiến môn, cho dù tứ đại danh bộ cũng phải nể y ba phần!”

Tức đại nương nói thêm: “Trừ Lưu bộ thân, còn có một người đang thần tốc đuổi tới. Kẻ này cũng khó trêu không kém.”

Thẩm Biên Nhi thắc mắc: “Là ai?”

Tức đại nương đáp: “Văn Trương.”

Thẩm Biên Nhi nhướn mày: “Tên cầu quan đó à?”

Tức đại nương trả lời: “Không sai, hắn chỉ là một viên quan nhỏ nhưng đã từng qua ba lần thăng ba lần giáng chức. Hắn từng bị giáng xuống làm một tên gác cổng ở Triều Châu, nhưng thăng quan tiến chức cũng cực nhanh, nay đã là quan lớn kề cận bên hoàng đế. Hắn còn đắc tội với hoàng đế, khi thánh thượng hạ chỉ muốn xử trảm thì hắn biến mất, im hơi lặng tiếng, qua một đoạn thời gian lại an nhiên vô sự xuất hiện nơi cung đình. Người này thâm tàng bất lộ, rốt cục võ công cao hay thấp, nông hay sâu cũng chẳng mấy người biết được. Nhưng việc hắn là một kẻ cực giỏi lợi dụng thời cơ thì không ai nghi ngờ cả.”

Thích Thiều Thương lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng giới thiệu: “Vị này là Phích Lịch đường Lôi Quyển Lôi đại ca, là sinh tử chi giao của ta ngày trước, Thẩm Biên Nhi thâm lão đệ, vị này là...” nhất nhất giới thiệu từng người với Tức đại nương. Rồi y quay lại nói với mọi người: “Vị này chính là thành chủ Hủy Nặc thành Tức Hồng Lệ: Tức đại nương.”

Chúng nhân cùng chấp tay vái chào, trong lòng đều muốn được chiêm ngưỡng diện mạo thực của Tức đại nương. Mục Cưu Bình không nhịn nổi hỏi: “Thích đại ca, thế này là thế nào, bà ta... bà ta không phải là tử địch của huynh hay sao?”

Thích Thiều Thương đáp: “Bởi vì là tử địch nên tên phản đồ Cổ Tích Triều với tên cầu quan Hoàng Kim Lân mới tìm trăm phương ngàn kế dồn bức ta đi vào Toái Vân Uyên, Hủy Nặc thành.”

Mục Cưu Bình gãi gãi đầu: “Ta vẫn còn chưa minh bạch.”

Lôi Quyển đột nhiên cất tiếng: “Trong thiên hạ này bằng hữu an toàn nhất có lúc lại chính là địch nhân.”

Thẩm Biên Nhi hỏi: “Vì vậy Thích trại chủ cố ý dựng nên một địch nhân, để giữa lúc sinh tử tồn vong có thể có được một cơ hội cải tử hoàn sinh!”

Thích Thiều Thương đáp: “Đôi khi, nhờ vị ‘địch nhân giả’ này mà ta lần ra được thủ đoạn âm mưu của địch nhân thật sự: binh định được loạn Phủ Đầu bang và Long Hồ nhai cũng chính nhờ như vậy đấy.”

Lôi Quyển nói: “‘Địch nhân’ dạng này đương nhiên không đến bước đường cùng thì quyết không thể để lộ thân phận.”

Thẩm Biên Nhi cười vỗ vỗ vai Mục Cưu Bình: “Thế nên đến bây giờ chúng ta mới biết được, Hủy Nặc thành và Liên Vân trại vốn là người một nhà cùng chung vai chiến đấu.”

Tức đại nương xác nhận: “Phải.” Thanh âm nàng rất rõ ràng dễ nghe, nhưng lại mang vẻ uy nghiêm khó diễn tả; nhưng vẫn khiến người nghe cảm thấy thoải mái, không có cảm giác chống đối.

“Ta và y, đích thực là đã chia tay,” Tức đại nương nói: “nhưng mọi người đều cho là ta hận y, mà kỳ thực ta cũng thực sự rất hận y,” Chúng nhân đều giật mình, Tức đại nương lại tiếp: “nhưng ta cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào hại đến y, gây thương tổn cho y.”

“Chỉ cần y lâm nguy, ta nhất định sẽ chia tay tương trợ.” Tức đại nương nói bằng giọng kiên quyết: “Bất quá khi y bình an trở lại, chấn hưng được thanh uy, thì ta cũng không cho phép y đạp chân vào Hủy Nặc thành nửa bước!”

“Đại nương!” Thích Thiều Thương kêu lên: “Nàng... nàng lần này... ta hại nàng còn chưa đủ hay sao?”

Tức đại nương giúp y phủi đi một ít bùn đất trên y phục, nói: “Chẳng biết ai hại ai, chúng ta ở cùng một chỗ thì hai người đều không vui vẻ. Ta không thể chịu được việc chàng ôm ấp chí lớn, cũng như những chuyện tài tử phong lưu của chàng. Chúng ta mà chung sống ta sẽ hận chàng, oán chàng, thậm chí đến lúc nhìn không nổi mà làm hại chàng...”

Thích Thiếu Thương bất chấp quần hùng ở bên cạnh, lớn tiếng nói: “Đại nương, lần này chúng ta trùng phùng ta có thể phát thệ sẽ không...”

Tức đại nương thờ dài một tiếng, dùng tay che miệng y: “Những lời chàng nói lúc này, ta tin là chàng chân thành nên không cần phải thề thốt, nhưng sau khi đại sự bình định, chàng sẽ thấy hối hận. Chàng thường hay xúc động nhất thời, vì bằng hữu, vì nữ nhân, đều có thể không quan tâm đến an nguy của bản thân. Còn ta thì trái lại, khi ta chung sống với chàng nếu không có chàng ta thà chết còn hơn, tim của ta, tâm hồn của ta, tất cả đều ký gửi trên người chàng. Nhưng chàng thì khác, chàng là nam tử hán có chí lớn của chàng. Gia đình, quốc gia dân tộc chàng đều quan tâm. Chàng lại còn có rất nhiều bằng hữu huynh đệ, chưa kể đến những hồng phần tri âm đã làm tăng phong lưu hào tình của chàng nữa chứ.”

Thích Thiếu Thương giọng kích động: “Những hồng phần tri âm ấy chẳng đáng kể gì. Lúc ta lâm nạn, tất cả đều tìm chốn yên lành. Họ làm sao có thể sánh cùng nàng, đại nương...”

Tức đại nương tự hào: “Bọn họ đương nhiên không thể so sánh cùng với ta được, bất quá, chàng đã biết thế, tại sao vẫn còn qua lại lui tới với bọn họ?”

Thích Thiếu Thương nhất thời nghẹn lời. Tức đại nương dịu giọng: “Vì vậy, không đề cập tới chuyện đó là tốt nhất. Bằng không, chúng ta sẽ không phải là bằng hữu, mà là đôi tình lữ. Nếu là tình lữ, ta sẽ không cam tâm, sẽ hận chàng.”

Nội dung hai lần trao đổi này giữa Tức đại nương và Thích Thiếu Thương liên quan rất nhiều đến những vướng mắc, bất hòa trong chuyện tình cảm ngày trước của họ. Bọn Thẩm Biên Nhi nghe được đều cảm thấy rất lúng túng, ái ngại. Thích Thiếu Thương vì cảm xúc đang dâng đầy nên không để ý đến điều này. Lôi Quyển ho khan một tiếng, mở lời: “Tức đại nương, ta có một chuyện không rõ.”

Tức đại nương lập tức quay đầu, Lôi Quyển thấy rõ mắt nàng ngân ngấn lệ nhưng lão vẫn hỏi thẳng: “Người bao vây bên ngoài biết rõ chúng ta đã vào trong thành, vì sao vẫn chưa công thành?”

Tức đại nương quả quyết đáp: “Bởi vì bọn chúng vẫn chưa biết.”

Dụng ý của Lôi Quyển chỉ muốn nói sang chuyện khác nên lão chỉ nói đúng một chữ: “Ồ?”

Tức đại nương tiếp: “Ta sử dụng chỗ xảo diệu của cơ quan trên cầu dây để cuốn các người đến chỗ này, đồng thời cũng đem mười mấy tên võ lâm bại hoại đã bị bắt trước đây tống vào Toái Vân Uyên, hồ hóa xương tiêu thịt. Đến khi xác nổi lên, cũng chỉ thấy một đồng xương trắng, như thế ai cũng nhìn không ra nên địch nhân vẫn cho rằng các người đều đã chết.”

Lôi Quyển trầm ngâm: Hủy Nặc thành chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, xem ra Tức đại nương đã mong chờ bọn họ từ rất lâu rồi nên mới có thể bố trí tinh vi cẩn mật đến vậy. Chỉ nghe Tức đại nương cười hỏi vặn Thích Thiếu Thương: “Chàng làm sao biết là ta sẽ không giết chàng? Đã lâu như vậy rồi, chúng ta vẫn luôn đối địch với nhau, cũng có rất nhiều lời đồn đại xuyên tạc, chia rẽ ly gián. Chàng vì sao vẫn không phòng ngừa ta?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Nàng sẽ không giết ta. Nếu ngay cả nàng mà ta cũng phải đề phòng thì ta còn có tư cách gì để làm người nữa?” Gã lặp lại một câu: “Ta chắc chắn nàng sẽ không làm vậy.”

Tức đại nương cười nói: “Cái tên khờ này. Chàng vẫn luôn như vậy.” Nàng quay đầu lại nói với Lôi Quyển: “Chỉ có điều, ta nghĩ rằng Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân đã sinh nghi rồi.”

Lôi Quyển nói: “Hai kẻ này gian ngoan xảo quyệt, không nghi mới lạ.”

Tức đại nương nói thêm: “Bất quá, trước khi có chứng cứ xác đáng bọn chúng chắc sẽ không dám đề binh lính chết một cách oan uổng đâu; lại còn tạo thêm đại địch nữa. Muốn cường công Hủy Nặc thành, trừ phi...”

Mục Cưu Bình nhin không nổi hỏi: “Trừ phi gì?”

Tức đại nương, Thích Thiếu Thương, Lôi Quyển cùng đồng thanh: “Trừ phi là Lư Độc Phong đến!”

Mục Cưu Bình giận dữ: “Lư Độc Phong là cái thá gì! Con người Thiết bộ đầu nhân nghĩa lỗi lạc biết bao nhiêu, làm sao có hạng bộ đầu giống như lão ta!”

Lôi Quyển trầm ngâm: “Lư Độc Phong này quyết không phải hạng chỉ có hư danh. Lão ta là sát tinh trong làng hắc đạo, bất quá, lão ta trước nay công tư phân minh, hết lòng với công vụ. Triều đình đã giao nhiệm vụ cho lão bắt người thì lão khẳng định sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Thích Thiếu Thương ai oán: “Thế sự khó nói. Người lão ta bắt là cường đạo, ta đích thực cũng là một cường đạo. Quan binh bắt giặc, vĩnh viễn không bao giờ có chuyện quân giặc bắt quan binh.”

Tức đại nương nói: “Các người đều bị thương không nhẹ, ta gọi Văn Từ, Văn Tình bọn họ đến giúp các người bôi thuốc.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Văn Sở? Nàng sao lại giả mạo tên của nàng ta đến gặp ta vậy?”

Tức đại nương thờ dài đáp: “Nàng ta à? Đến ‘Hủy Nặc thành’ rồi mà vẫn ‘dầu lia ngó ý còn vương tơ lòng’ Kết quả là tên đàn ông ấy lại phụ bạc nàng ta lần nữa khiến nàng ta treo cổ tự vẫn rồi.” Thoảng chốc Thích Thiếu Thương và Tức đại nương đều im lặng. Một lát sau Tức đại nương mới kể tiếp: “Về sau, lúc hán đang phong lưu phóng đảng với gái lầu xanh, ta ném một mũi phi tiêu kết liễu đời hán đem tể linh hồn Văn Sở— Dù sao nàng ta cũng chết rồi, không biết được ta đã giết kẻ phụ tình bội bạc ấy, nếu nàng ta biết, nhất định sẽ không để cho ta làm như vậy. Thực ra nàng không đáng phải chết

cũng không đáng phải ấn mình vào thành này vì hạng người như thế. Rồi đến phút cuối lúc qua đồi, tên kia ngay cả nước mắt cũng không rơi một giọt, lại còn ôm ấp nữ nhân uống rượu truy hoan hưởng lạc.”

Đám Lôi Quyền đều nhận ra tính khí Tức đại nương rất mạnh mẽ cương trực, dám yêu dám hận nhưng lại có tình có nghĩa, chỉ nghe nàng nói: “Mấy ngày nay ta đoán chắc các người sẽ đến nên đã mời một vài người đến nữa. Cho dù Lưu Độc Phong có đến đây, chưa chắc là không nể mặt mấy người này.” Nói rồi nàng khẽ mỉm cười, khuôn mặt mặc dù hóa trang thành rất đôi già nua, nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt chênh chếch giãn ra trông thật ưa nhìn.

Thích Thiếu Thương biết rõ tâm tình nàng khi làm được một hai chuyện đắc ý, kiểu gì cũng dẫn dụ y truy hỏi mới bằng lòng chịu nói ra. Bởi vậy y bèn hỏi: “Những người nào mà lại có máu mặt đến vậy?”

“Cao Kê Huyết.”

“Vưu Tri Vị.”

“Hách Liên Xuân Thủy.”

Tức đại nương nói một loạt ra ba cái tên.

Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền, Thẩm Biên Nhi quay nhìn nhau, Thẩm Biên Nhi nhin không nổi thốt lên: “Nhưng mà, ba người này...”

Tức đại nương ngắt lời: “Ta biết.”

Thích Thiếu Thương cũng không kìm được nói: “Ba người này chưa bao giờ để ai lợi dụng cả -“

Tức đại nương ngắt lời: “Ta có biện pháp.”

Ngay cả Lôi Quyền cũng nhập cuộc: “Ba người này không nên dây dưa vào.”

Tức đại nương như đã có sắp đặt từ trước, nói: “Bằng không, ta mời ba người bọn họ lại đây làm gì?”

Thích Thiếu Thương, Thẩm Biên Nhi, Lôi Quyền đều nói không ra lời, chỉ duy có Mục Cưu Bình vẫn gắng hỏi một câu: “Tức... Tức...”

Tức đại nương nói: “Gọi ta là đại nương.”

Mục Cưu Bình vẫn không thốt ra nổi hai tiếng đó, chỉ tiếp: “Ta ngay cả niên kỉ của bà cũng không biết, làm sao có thể gọi bà là đại nương?”

Tức đại nương cười hỏi: “Ngươi hỏi tuổi của ta à?”

“Không.” Mục Cưu Bình đáp: “Ta muốn xem diện mạo chân chính của bà, xem xem vì sao lại có thể khiến cho đại ca ta mê muội điên cuồng đến vậy được?”

Tức đại nương u oán liếc nhìn Thích Thiếu Thương: “Ngươi hỏi hấn xem có phải là say mê ta hay không?” Chúng nhân phát hiện ra trên mặt nàng tuy phủ lớp hóa trang nhưng không sao che được ngàn lớp phong tình, muôn mối nhu tình trong đáy mắt nàng.

Thích Thiếu Thương vội vã nói: “Đại nương, nàng sao lại nói những lời như vậy? Bao nhiêu năm qua, ta đều luôn nghĩ đến nàng. Tâm ý của ta nàng còn không hiểu sao?”

Tức đại nương nở nụ cười trong thoáng chốc, rồi lại lạnh nhạt trách móc: “Chàng nếu thực nghĩ đến ta, tại sao lại còn có thể vui vẻ kết giao với nữ nhân khác? Chẳng lẽ trái tim của chàng vừa nhớ đến ta, lại vừa nhớ tới người khác?”

Tim của Thích Thiếu Thương tựa như bị chém một đao, so với vết chém trên vai còn đau đớn thống khổ hơn nhiều. Gã biến sắc: “Ta với người khác... nhưng trong lòng ta chỉ có mình nàng, đại nương, mấy năm nay, ngay cả điểm này nàng cũng không tin ta sao...”

Tức đại nương lạnh lùng ngắt lời: “Chàng hiện giờ đang bị thương, ta không muốn tranh biện với chàng nữa. Huống hồ chúng anh hùng tại đây nhìn thấy chỉ thêm chê cười thôi.”

Tức đại nương không đợi Thích Thiếu Thương nói ra hết những lời muốn nói, trái lại hỏi Mục Cưu Bình: “Ngươi thực sự muốn xem diện mạo của ta à?”

Mục Cưu Bình sững sờ gật gật đầu.

Tức đại nương nói: “Ta để cho ngươi xem diện mạo của ta cũng được, chỉ có điều, đại ca ngươi tin tưởng ta, còn ngươi liệu có tin được ta không?”

Mục Cưu Bình quay sang nhìn Thích Thiếu Thương rồi lại nhìn Tức đại nương, gật mạnh đầu.

Tức đại nương nói: “Tốt, ngươi cũng phải làm cho ta một chuyện. Đợi lát nữa, bất kể ta dẫn ngươi đi gặp người nào, phát sinh sự tình gì, ngươi cũng đều phải làm như thế này: Nếu ngươi nhìn thấy ta rút tấm khăn lụa thì phải hét to một tiếng, phải dùng hết sức của ngươi hét to một tiếng. Nếu ngươi thấy ta giậm giậm chân thì phải trừng mắt nhìn người nọ, mắt ngươi to cỡ nào thì tròn lên cỡ đó. Nếu ta hắt xì một tiếng, ngươi phải huy động trường mâu, càng có uy lực càng tốt.”

Đoạn hồi lại Mục Cưu Bình: “Ngươi nhớ rõ rồi chứ?” Nàng thấy Mục Cưu Bình có chút mơ hồ không hiểu, bèn bực bội nói tường tận thêm một lần nữa rồi hỏi lại: “Ngươi nhớ được chưa?”

Mục Cưu Bình toét miệng cười: “Cái này gần tương tự với ám hiệu của Liên Vân trại, cũng không có gì là khó nhớ cả. Mẹ cha tên khốn kiếp!”

Gã đột nhiên mở miệng chửi câu này làm mọi người đều ngạc nhiên sững sờ, cho rằng cái tính cục cằn, ương bướng của vị hán tử lỗ mãng này lại phát tác. Thích Thiều Thương hiểu ý rất rõ bèn vội vàng giải thích: “Y nói đến ám ngữ của Liên Vân trại thì nhớ đến huynh đệ trong trại, nhất thời thương tâm mới vọt miệng chửi bới, xin đừng phiền lòng.”

Tức đại nương vuốt vuốt ngực nói: “Ta còn tưởng hán tử ta chứ!” Chúng nhân nghe thấy giọng nói của nàng yêu kiều mềm mại, ngón tay thon nhỏ xinh xắn, thanh tú vô hạn, càng khao khát được ngắm nhìn dung mạo thật của nàng.

Tức đại nương bất chợt kêu lên: “Các người tiến cả vào đi!” Cánh cửa nơi vách tường lại mở ra lần nữa, mười mấy nữ tử mặt mũi xinh xắn bung theo được vật liệu thương do Đường Văn Từ dẫn đầu tiến vào. Mỗi người đều rất cẩn thận nhẹ nhàng giúp người của Liên Vân trại cùng đám Thảm Biên Nhi bôi thuốc liệu thương. Một nữ tử từ giúp Lôi Quyển trị thương nhưng lão tránh sang một bên, nói: “Không cần chú ý đến ta, không có gì đáng ngại cả đâu. Ta tự mình có sẵn thuốc thang.”

Tức đại nương cười nói: “Như thế tùy ngươi.” Nàng xoay người hướng về phía Mục Cưu Bình đã được băng bó nói: “Ngươi đi theo ta.” Trước sau chẳng liếc nhìn Thích Thiều Thương lấy một lần.

Chú thích:

* Dẫn nước, mở kênh ngòi

** Ngũ độn là một phép của người xưa, còn gọi là ngũ hành đại độn chi pháp, gồm năm loại ẩn thân, tàng hình, tức kim mộc thủy hỏa thổ chi độn pháp. Ngũ độn ngày nay chỉ còn ba phép: độn thủy là lặn xuống nước, độn thổ là đào đường hầm ẩn xuống đất, độn kim là phát minh ra máy bắn người đi - trích trong Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp (xin xem thêm Tiên Sờ, 36 phép gồm oát toàn tạo hóa, điền đảo âm dương, di tinh hoán đảo, hồi thiên phản nhật, hoán vũ hô phong, chấn sơn hám địa, giá vụ đằng vân, hoạch giang thành lục, tung địa kim quang, phiên giang đảo hải, chi địa thành cương, ngũ hành đại độn, lục giáp kì môn, nghịch tri vị lai, tiên sơn di thạch, khởi tử hồi sinh, phi thân thác tích, cửu tức phục, đạo xuất nguyên dương, hàng long phục hổ, bổ thiên dục nhật, thôi sơn điền hải, chi thạch thành kim, chính lập vô ảnh, thai hóa dịch hình, đại tiểu như ý, hoa khai khoảnh khắc, du thần ngũ khí, cách viên động kiến, hồi phong phản hòa, chương ác ngũ lôi, tiềm uyên súc địa, phi sa tẩu thạch, hiệp sơn siêu hải, tát đậu thành bình, đình đầu thất tiến). Bạn đọc gần xa nếu có kiến thức về lĩnh vực này xin chia sẻ thêm để mọi người cùng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hủy Nặc thành

Đường Văn Từ quan sát toàn cục các nữ đệ tử Hủy Nặc thành đang giúp đám anh hùng hảo hán băng bó vết thương, nhưng ánh mắt nàng vô tình hữu ý luôn thoáng nhìn về phía Lôi Quyển.

Lôi Quyển vẫn khoác chiếc áo lông cừu dày nặng, thần sắc cô tịch. Lão một thân một mình rời xa đám đông, sắc mặt chẳng vui cũng chẳng buồn. Không biết lão đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ thấy khe khẽ ho nhẹ.

Nhưng Đường Văn Từ lại nhìn ra được thương thế trên người lão quyết không phải là nhẹ, máu tươi vẫn không ngừng thấm ra. Trên mình lão ít nhất phải có hai vết thương rất sâu.

“Vì lẽ gì mà hán tử lại không chịu băng bó vết thương?”

So với những người còn lại, thương thế của Thảm Biên Nhi có thể xem là tương đối nhẹ, gã chỉ bị thương ngoài da và hai ngón chân trái bị gãy lìa. Gã trị thương rất nhanh rồi ra về tỉnh cơ đi đến bên cạnh Lôi Quyển.

Gã cảm nhận được sự cô độc của Lôi Quyển. Bao nhiêu năm qua, những khi Lôi Quyển cảm thấy cô độc, gã đều cận kề bên lão không rời.

Lôi Quyển mặc dù không nhìn gã nhưng từ tiếng bước chân cũng đoán được Thảm Biên Nhi đã đến - trong đám vô lâm cao thủ trẻ tuổi cùng trang lứa trên giang hồ, rất ít người có thể bắt chước kiểu bước chân nhanh chóng nhẹ nhàng như vậy - đây chính là tiềm lực không thể xem thường của Thảm Biên Nhi.

Lôi Quyển hỏi: “Vết thương đau không?”

Thảm Biên Nhi trả lời: “Không có gì đáng ngại.”

Lôi Quyển nói: “Vậy thì tốt.”

Thảm Biên Nhi hỏi thăm: “Thương thế của Quyển ca...”

Lôi Quyển đáp gọn: “Vẫn ổn.”

Thảm Biên Nhi tiếp: “Quyển ca không buộc chút thuốc...?”

Lôi Quyển đáp: “Ta bôi rồi, bên trong áo lông cừu đó, ta đã bôi xong thuốc, khoét bỏ thịt loét mà không ai hay biết... Luận về được lực thì Hủy Nặc thành không theo kịp Phích Lịch đường chúng ta đâu!”

Hai người đồng thanh ha hả cười to một trận rồi sắc mặt Lôi Quyển dần dần chuyển tái, Thảm Biên Nhi lo lắng gọi: “Quyển ca.”

Lôi Quyển: “Nói đi.”

Thảm Biên Nhi tiếp: “Huynh... đang nghĩ gì vậy?”

Lôi Quyển cười buồn: “Theo người... ta đang nghĩ tới ai?”

Thảm Biên Nhi giọng cảm hờn đáp: “A Viễn, A Đằng và A Pháo đều chết thảm quá!”

Lôi Quyển nói: “Là ta hại chết bọn họ.”

Thảm Biên Nhi giật mình kinh hãi vội kêu lên: “Quyển ca, huynh sao lại thốt ra những lời như vậy!”

“Nếu không phải là quyết định của ta...” Lôi Quyển nói: “A Pháo, A Đằng vốn đã không tán thành chuyến đi này!”

Thảm Biên Nhi lập tức cất tiếng: “Đại trượng phu việc nghĩa thì nên làm, việc nhân không từ chối. Chuyện này, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ nói lời hối hận, còn có thể trách ai nữa!” Y cay đắng tiếp: “Có trách chỉ có thể trách chúng ta đã nhầm lẫn tin tưởng Thần Uy tiêu cực. Bọn chúng vốn đã được phong là Hộ Quốc tiêu cực, chúng ta lẽ ra nên chú ý đề phòng, thật sự đã quá sơ suất.”

Lôi Quyển cười lạnh một tiếng: “Trách thì trách giang hồ truyền ngôn: Cao Phong Lượng là lão anh hùng!”

Thảm Biên Nhi hừ lạnh: “Lão anh hùng thông thường cũng đều là lão hồ ly!”

“Tuy thế Tức đại nương vẫn cần phải thuyết phục được ba lão hồ ly gian ngoan xảo quyệt!” Lôi Quyển đột nhiên chuyển chủ đề, “Cao Kê Huyết ngoại hiệu là Kê Khuyển Bất Lưu (Gà chó chẳng tha), không những ý nói lão giết người chẳng chừa một ai mà còn ám chỉ thủ đoạn làm kinh doanh của lão cao minh rất mực. Người lão hợp tác lẫn đối thủ của lão, cuối cùng đều thua thiệt đến mức trong nhà không còn gì để mà nuôi gia súc nữa.”

Thảm Biên Nhi gật đầu đồng tình: “Kì thực, lão tuy phô ra cái bộ dạng đại thương gia, nhưng bụng tàng công phu. Trong chốn võ lâm, e rằng có thể xưng đệ nhất!”

Lôi Quyển tiếp: “Nhưng Vưu Tri Vị lại càng khó chơi hơn.”

Thảm Biên Nhi gan hỏi: “Đề đối với người này, thực không hiểu rõ lắm. Võ công của hắn có phải rất lợi hại?”

Lôi Quyển đáp: “Không phải.”

Thảm Biên Nhi: “Mưu trí của hắn rất cao?”

Lôi Quyển đáp: “Cũng không phải.”

Lão dừng một chút, đoạn tiếp: “Hắn ta xiết chặt cổ họng của tất cả mọi người.”

Thảm Biên Nhi ngờ ngạc hỏi: “Cổ họng của tất cả mọi người?”

Lôi Quyển đáp: “Hắn là vua trong đám trù sư (đầu bếp), hơn nữa lại còn cai quản việc cung cấp lương thực trong thiên hạ, chỉ cần hắn lắc đầu thì không ai kiếm được miếng ăn! Người muốn ăn, cho dù tìm đến tất cả các quán ăn cũng không ai chịu bán cho người ăn.”

“Không ăn, ắt sẽ phải chết đói,” Thảm Biên Nhi gật đầu nói, “Vưu Tri Vị quả nhiên lợi hại.”

Lôi Quyển tiếp: “Công phu hạ độc của hắn lại càng lợi hại hơn.”

Thảm Biên Nhi nói: “Chỉ có điều, hai kẻ này tuy khó dây nhưng vẫn còn dễ đối phó hơn là Hách Liên Xuân Thủy.”

Lôi Quyển lập tức gật đầu: “Đương nhiên rồi.” Hai người nhắc đến Hách Liên Xuân Thủy, mặt mũi đều lộ vẻ tru tư.

Thẩm Biên Nhi thấy sắc mặt của Lôi Quyển càng ngày càng trở nên trắng bệch, không nhịn được hỏi: “Quyển ca, huynh không sao chứ?”

Lôi Quyển ho nhẹ một tiếng đáp: “Ta không sao.”

Trầm Biên Nhi ngập ngừng: “Đệ cuối cùng cũng nghĩ ra... mới rồi huynh nói nhiều quá...”

Lôi Quyển: “Ồ? Lời ta nói có gì sai ư?”

Thẩm Biên Nhi vội vàng đáp: “Đương nhiên không sai. Chỉ là huynh vốn luôn kiệm lời, vậy mà chưa hôm nào nói nhiều như hôm nay.”

Lôi Quyển cười cười đáp: “Có những lúc, người luôn trầm mặc sẽ nói lú cả lưỡi. Con người vốn thay đổi tùy theo hoàn cảnh mà.”

Trầm Biên Nhi đột nhiên hỏi: “Huynh không biết có nhận ra không... vị đại tỷ kia... nãy giờ luôn ngó về phía chúng ta.” Người y ám chỉ đến chính là Đường Văn Từ. Đường Văn Từ đã cởi bỏ hóa trang, trên mình vẫn mặc y phục bằng vải thô, mới nhìn sơ qua chỉ là một phụ nữ đáng người hơi thấp, động tác có chút thô lỗ, nhưng nhìn thêm vài lần lại thấy càng thêm vẻ phong vận, mắt sẽ tựa như bị dính chặt vào đường mặt không sao thoát ra được.

Người thiếu phụ này chân mày thanh mảnh như lông chim trải ngấm trong nước trong, đôi nhãn châu tựa quả trám vừa vặn xinh tươi. Khi nàng chăm chú nhìn, trông mắt đen lấp lánh sát mí mắt trên. Ba phía trái, phải và bên dưới lộ ra sắc trắng khiến người cảm nhận được một vẻ đẹp phong tình thâm thúy.

Thẩm Biên Nhi cảm thấy vị thiếu phụ này luôn vô tình hữu ý liếc nhìn về phía hai người, không khỏi đưa mắt nhìn lại vài lần. Nhìn kỹ hơn mới biết được thiếu phụ này có một vẻ mặt sâu lắng. Chính dáng vẻ oái ảu khiến cho người thanh niên mạnh mẽ tài ba hào tình vận trọng vừa nhìn đến nàng thì giống như ánh dương quang chiếu vào lòng giếng cổ, mới biết được sự ôn nhu của bóng tối.

Lôi Quyển trước sau vẫn không quay nhìn Đường Văn Từ, chỉ nói: “Thật à? Chuyện lần này chỉ sợ khó tránh khỏi liên lụy đến Hủy Nặc thành...” Lôi còn chưa dứt, toàn thân lão chợt run lên, người đột nhiên mềm nhũn ra ngã lăn xuống đất.

Thẩm Biên Nhi kinh hãi vội vàng đỡ lấy Lôi Quyển sắc mặt tái nhợt như vôi, thất thanh kêu: “Quyển ca”, đột nhiên nghe “hừ” một tiếng, Đường Văn Từ lướt qua đỉnh đầu mọi người. Nàng vừa hạ mình xuống, một tay kéo giữ Lôi Quyển, tay trái kẹp dưới cằm lão bóp một cái, cộp một tiếng, Lôi Quyển mở to miệng, Đường Văn Từ vừa nhìn vừa giận dữ nói: “Ta đã liên tục quan sát hần, hần vốn thương thế rất nghiêm trọng, lại cứ kháng kháng không chịu trị liệu. Đã thế còn nói cái gì thuốc của Hủy Nặc thành không bằng được của Phích Lịch đường!”

Thẩm Biên Nhi rung mình không ngờ nỗ lực của Đường Văn Từ lại có thể cao minh như vậy. Cách xa vài trọng, chung quanh toàn là tiếng quát tháo huyên náo cộng thêm y và Lôi Quyển đã thấp giọng nói chuyện mà nàng ta vẫn có thể nghe rõ mồn một. Nhớ lại mình vừa rồi đã nói những gì gã bèn lấp ba lấp bấp nói: “Bọn ta... chỉ là nói...”

Thích Thiệu Thương lúc này cũng đã bước tới, cánh tay bị thương rất nặng của y đang được băng bó. Lúc Lôi Quyển vừa xảy ra chuyện, y lập tức đã muốn vọt đến nhưng bị hai nữ đệ tử đang giúp băng vết thương cản lại, nên lúc này mới đến nơi. Y hờn hển thở không ra hơi: “Đường ti, Quyển ca thế nào rồi?”

Đường Văn Từ đáp: “Yên tâm, một thời ba khắc hần chẳng chết ngay đâu.” Nàng đột nhiên ôm ngang lấy Lôi Quyển đứng dậy, Lôi Quyển nằm trong chiếc áo lông cừu rộng trông giống như một đứa trẻ nhỏ thiếu máu đang say ngủ.

“Ta đưa hần vào nội thất điều trị.”

Thẩm Biên Nhi chưa nhìn thấy tình huống như vậy bao giờ: Lôi Quyển mà gã luôn luôn sùng bái lại bị một phụ nữ ôm đi chữa trị, gã vội vàng nói: “Nhưng mà...”

Thích Thiệu Thương biết đây là lúc sinh tử liên quan đến mạng sống, vội nghiêm mặt nói với Thẩm Biên Nhi: “Quyển ca tính tình quật cường miến cưỡng chống chọi, nhưng đại huynh đã trúng một đao một phủ của Cố Tích Triều, nếu không cứu chữa e nguy đến tính mạng. Đường ti là nữ Hoa Đà tinh thông y thuật trong Đường môn đất Thục, tỷ tỷ chịu xuất thủ thì thật hết sức tốt rồi.”

Những lời này của y kỳ thực là nói cho Thẩm Biên Nhi nghe. Đường Văn Từ nghiêng nghiêng mặt, sắc diện tuy không hài lòng nhưng vẫn đượm vẻ phong tình hỏi Thẩm Biên Nhi: “Người cảm thấy yên tâm à?”

Thẩm Biên Nhi vội vàng phản bác: “Đương nhiên không phải...”

Đường Văn Từ nhẹ nhàng kéo dài câu nói: “Nếu không yên tâm, trả lại cho người”, dứt lời bèn lướt mình đi vào nội thất. Thanh âm nàng nghe khàn khàn, phảng phất như thể đang rất mệt mỏi uể oải, nhưng cách nàng kéo dài từng chữ lại biến vẻ uể oải thành nhẹ nhàng tựa như khói sương, làm người nghe như tỉnh như say.

Thẩm Biên Nhi đột nhiên thêm uống rượu.

Gã từ trước đến giờ vẫn tự hào là người tháo vát tinh minh mà nay đột nhiên nhận thấy bản thân trẻ tuổi non nớt, chỉ hận mình không được chín chắn từng trải thêm một chút thì sẽ hay hơn nhiều.

***

Tức đại nương lưu Mục Cưu Bình ở bên ngoài, phân phó hai nữ đệ tử chữa thương cho hắn, lại sắp xếp ba nữ đệ tử khác tiếp đãi những người có mặt tại đường trường. Bản thân nàng quay trở vào phòng riêng chải gỡ trang điểm.

Phòng của nàng bố trí thập phần thanh nhã, tinh xảo và thuần khiết nhưng đồng thời hết sức giản dị, không hề xa hoa tráng lệ. Hủy Nặc thành đường nhiên không thể hoàn toàn tách biệt cách xa thế sự. Sau khi nàng phải chia tay với Thích Thiểu Thương, vẫn có thể duy trì một cục diện bình ổn khiến người trên giang hồ biết được nàng vẫn sống vui vẻ. Chủ ý nàng muốn người trong võ lâm biết được rằng giữa hai người cho dù thiếu vắng người này thì người kia vẫn có thể sống yên vui. Nàng cũng phải đích thân xử lý nhiều sự vụ phiền phức, như vậy Hủy Nặc thành mới có thể giống như đỉnh cao không tranh với đời, một mình hiển ngang cách biệt trong chốn võ lâm phong ba hiểm ác.

Nàng lau sạch hết được vật dịch dung, ngơ ngẩn ngẩn trước chiếc gương đồng nhỏ: nàng nhận thấy bản thân quả thực đã già rồi. Nếp nhăn nơi khóe mắt từng được Thích Thiểu Thương miêu tả như “ngấn nước dịu dàng”, hiện tại dường như đã xếp nếp? Khuôn mặt trái xoan trắng trẻo tựa nước mắt đầu nguồn ấy, giờ cũng đành nhường cho những năm tháng thương tang mãi mòn đến mức không còn là “ánh nền mềm mại nhẹ nhàng” như xưa nữa. Khi trước Thích Thiểu Thương thích nhất dùng các con vật nhỏ nhỏ xinh xắn để miêu tả nàng, những gà con, vịt con, mèo con, thỏ con, thậm chí “trứng mèo” cũng đều được dùng để hình dung nàng. Còn có gì chưa được dùng qua hay không? Sóc nhỏ, heo con? Hòn đá nhỏ? Từ nào được Thích Thiểu Thương nghĩ đến thì ắt hẳn thời đó y nhất định đã từng gọi qua.

Hiện tại nhìn thấy nàng, y liệu sẽ mô tả nàng như thế nào? Ngỗng quay? Quả quýt? Vịt chung và quýt? Nghĩ đến đó, nàng không kìm nổi lòng tình nghịch ranh mãnh liền bật cười khúc khích. Không biết y sẽ hình dung nàng như thế nào, trong tim nàng trong lòng nàng sao lại dấy lên những luồng sóng mãnh liệt thế này? Chẳng bằng không gặp lại y nữa, hoặc giả không để cho y nhìn thấy nàng cũng tốt, để trong tâm khảm của y vĩnh viễn tồn tại một Tức Hồng Lệ ôn nhu thời thiếu nữ. Đáng chết, nàng thầm nghĩ, nữ nhân quả là không thể chịu đựng nổi gió sương của năm tháng, không giống như nam nhân. Như mới đây lúc gặp y trong cảnh lán nạn long đong thê thảm, vừa chỉ nhìn thấy y, trong lòng nàng đã cảm thấy như chính bản thân bị chặt đứt một tay vậy, đau xót biết bao.

Nàng lại thầm nghĩ: Còn quan tâm nhiều đến y như vậy làm gì? Đáng chết! Minh cứ giúp y, thuận túy là vì đạo nghĩa, cũng để báo đáp một điểm ân tình ngày trước. Người trong thiên hạ đều có thể phụ y, nhưng bản thân nàng lại tuyệt đối không thể phụ y. Kỳ thực, nàng đã biết, nếu như nàng phụ y, bất kể phụ y chuyện gì, chỉ duy một sự thật là nàng phụ y thôi cũng đủ khiến y suy sụp vì không thể tiếp nhận nổi đã kích ấy. Vì vậy, nàng thà phụ mọi người trong thiên hạ chứ không muốn phụ y.

Loại tình cảm như thế này nàng thực không muốn nghĩ đến chuyện sa vào lần nữa. Ngược lại nàng cứ che chở y, để cho y dưỡng thương; sau khi hồi phục y đi giết sạch đám người phản bội, như vậy nhiệm vụ nàng coi như đã hoàn thành, sau đó lại treo câu dây sắt lên, khóa kín cửa thành, đến khi già chết cũng không gặp lại nhau nữa. Cả một thời thanh xuân dù không nguyện ý đều đã trải qua trong sự ôn nhu của y, cuộc đời nàng như thế đã đủ đầy rồi. Nàng muốn tránh cho y nỗi sầu khổ của kẻ phong lưu phóng dật phải chính mắt nhìn thấy hồng nhan tri kỉ phai tàn xuân xanh mòn mỏi.

Nàng tẩy sạch hóa trang xong, lại đánh thêm ít phấn rồi chuyên tâm tiếp tục điểm trang. Sau khi thay đổi y phục, nàng tự nói với mình: làm như vậy chỉ vì lát nữa phải tiếp đãi vài vị khách thập phần khó ứng phó. Nàng lại soi mình trước gương, lùi ra sau hai bước, từ xa soi bóng trong gương thêm lần nữa. Nàng khẽ nhăn mày, ép sát mặt hoa vào gần chiếc kính nhỏ bằng hoàng đồng soi ngắm, nhận thấy hoàn toàn mãn ý, trừ việc trên má không biết lúc nào mọc một nốt mụn nhỏ. Đáng chết, mọc lúc nào không mọc, đúng lúc này thì lại thỉnh linh xuất hiện!

Điểm trang hoàn tất, nàng rời khỏi phòng tiến vào Lăng Vân các.

Mục Cưu Bình vừa bôi thuốc băng bó xong vết thương. Gã khí thế uy vũ đứng bên bồn hoa thủy tiên thầm nghĩ: nữ nhân ấy chẳng biết vì sao lại bảo gã làm cái trò cô quái này, thực không phải chuyện tốt.

Hai nữ đệ tử giúp gã băng bó vết thương đều đã lặng lẽ đi ra ngoài. Vừa bước khỏi cửa, hai nàng mới dám thề lưỡi làm mặt xấu. Nháy nháy mắt, cô lớn tuổi hơn nói: “Ui, người này mạnh tựa Trương Phi vậy, xem ra nếu thực phải cạo xương trị độc, gã quyết sẽ không nhủi mày một lần! Tiêu Mi, em không phải vẫn luôn sùng bái hảo hán như vậy hay sao?”

Cô nhỏ tuổi phì cười: “Đừng nói bây nữa đi! Cái bộ dạng hảo hán suốt ngày cứ hùng dũng oai vệ không thôi, chẳng biết dịu dàng ôn nhu, ai mà thèm? Đi theo một kẻ tựa như sắt đá, không bằng một người biết đau biết la, biết rơi nước mắt, thế mới giống con người một chút.”

Cô lớn tuổi đột nhiên thở dài: “Chính cách suy nghĩ này lại làm khổ bản thân chúng ta. Nam nhân sành sỏi phong tình thì lại không chung tình, đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, không phải là đã hại hai tỷ muội chúng ta đến mức độ này sao!”

Ánh mắt của cô nhỏ tuổi hơn thoáng ươn ướt, nói: “Liều tử đừng khó chịu, kỳ thực tỷ muội chúng ta trong thành này, từ trên xuống dưới có ai là không bị nam nhân phụ bạc không? Nếu không nhờ đại nương, chúng ta không biết đã phải bán thân chốn thanh lâu, hay là luân lạc thảm thương đến mức nào rồi!”

Vừa lúc này Tức đại nương đi thẳng đến trước mặt hai người. Hai nàng vội vàng cúi chào: “Đại nương.”

Tức đại nương khe khẽ gật đầu hỏi: “Hắn đang ở bên trong à?”

Hai người đồng thanh đáp: “Dạ.”

Tức đại nương hỏi: “Thương thế như thế nào?”

Cô lớn tuổi hơn đáp: “Thương thế rất nặng, nhưng người này...” Cô nhỏ tuổi tiếp lời: “Có bị thương nặng thêm một chút nữa, cũng chẳng sao cả.” Nói xong cả hai đều bật cười khúc khích.

Tức đại nương cười mắng: “Không khá được, người ta chưa khỏi, lại còn mong người ta chịu thêm vài vết thương nữa!” Hai nữ tử biết mình bị mắng oan vừa muốn phân bua thì Tức đại nương đã đẩy cửa tiến vào Lăng Vân các.

Mục Cưu Bình đột nhiên nghe được tiếng cửa mở, nhìn thấy một nữ tử tươi cười tiến vào, không nhịn được nói: “Không cần phải bôi thuốc băng bó vết thương nữa đâu, Tức đại nương ở đâu, bà ta muốn ta làm việc gì, mời bà ta mau mau phân phó”. Đột nhiên mắt gã chợt hoa lên, nữ tử trước mặt gã khuôn mặt trắng trẻo như dòng nước mát đầu nguồn, nụ cười tươi tắn tinh tú, lưng ong thon nhỏ, hình dáng éo lá, trên đầu búi một búi tóc nhỏ nhỏ rủ xuống vài lọn lòa xòa khiến cho người khác dù chưa kịp nhận thức nàng đẹp hay không đẹp thì đã bị phong tư thiếu nữ đặc biệt của nàng hấp dẫn ngay lập tức. Mục Cưu Bình trừng mắt nhìn hồi lâu, hết sức khó khăn mới có thể chuyển ánh mắt nhìn sang khóm hoa thủy tiên trong bồn. Tự dưng gã thấy hoa biến thành âm đạm không còn tươi như lúc trước nữa. Gã lấy làm kỳ quái không hiểu vì sao lại có cảm giác như vậy bèn chỉ vào cánh hoa, cười khan một tiếng: “Ha!”

Nữ tử ấy lại cười rạng rỡ nói: “Ngươi muốn tìm ta!” Nàng vừa nở nụ cười, cả gian phòng dường như sáng hẳn lên.

Mục Cưu Bình lắp ba lắp bắp cất tiếng: “Người là... lão thái bà ấy, không, Tức đại nương...” Hết

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tức Hồng Lệ

Tức đại nương cười hỏi: “Ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Mục Cưu Bình hơi sững người: “Cái gì?”

Tức đại nương nói: “Đi gặp mấy người đó.”

Mục Cưu Bình vẫn tròn mắt nhìn nàng, sững sờ không nhìn sang chỗ khác được, lẩm bẩm: “Khó trách, khó trách...”

Tức đại nương thần nhiên cười hỏi: “Khó trách cái gì?”

Mục Cưu Bình nói: “Khó trách Thích đại ca lại...”

Tức đại nương lại cười: “Ngươi vì hắn mà bất bình?”

Mục Cưu Bình còn chưa kịp trả lời, Tức đại nương đã thấp giọng thì thầm: “Còn ta thì sao? Ai sẽ vì ta mà bất bình?”

Mục Cưu Bình nghe không rõ, hỏi lại một tiếng: “Hà?”

Thoáng u sầu trong mắt Tức đại nương nhanh chóng tiêu tan, nói: “Đi thôi!”

Hai người đi vào một gian phòng lớn, bên trong có một người mập mập mặc áo lam, bụng béo phề phề, cười tươi như hoa, hai mắt him híp, giống như tên chủ cửa hiệu cầm đồ, chỉ cần đá mắt với hắn, lập tức có thể nhặt lấy ngân lượng.

Tức đại nương vừa bước vào, tên béo áo lam liền thuận dài mặt ra, nụ cười không còn thấy đâu, trách: “Đại nương, nàng đến muộn rồi, ta từ xa đến đây, còn có rất nhiều chuyện làm ăn đang đợi ta thương thảo, ta không thể lưu lại lâu.” Nói xong muốn đứng dậy bỏ đi.

Tức đại nương thông thả ngồi xuống, hồ hững nói: “Tốt, ngươi rất bận rộn, ta không giữ khách, xin mời!”

Tên béo áo lam kinh ngạc: “Ngươi ba lần bốn lượt thỉnh cầu ta tới mà không lưu ta lại à?”

Tức đại nương nói: “Cao lão bản, ngươi phải hiểu rõ ba điều: Thứ nhất, ta là thành chủ Hủy Nặc thành, ở đây trên dưới đều làm theo lệnh ta nhưng lúc chấp sự thì mỗi người mỗi việc. Khi mời ngươi tới, vị tất đã là chủ ý của ta; Thứ hai, việc làm ăn này ngươi chưa chắc đã là nhân tuyển tốt nhất, ngươi không làm, phía dưới còn có mấy người đợi làm; Thứ ba, loại làm ăn đơn giản này ai làm cũng kiếm được lợi, ta căn bản nhìn ngươi không thuận mắt, chỉ mong ngươi đừng làm.”

Nói xong nàng phẩy tay: “Tái kiến, Cao lão bản.”

Cao Kê Huyết bỗng rặn ra một nụ cười, mặt bành bạnh không thấy biểu tình nào khác: “A, thế này đi, ta cũng không vội lắm. Thử nghe chuyện làm ăn như thế nào cũng chẳng hại gì?”

Tức đại nương đáp: “Ta khi nói chuyện làm ăn từ trước đến nay không hề để cho người chẳng liên quan gì hay biết. Cao lão bản, quý nhân bận rộn, xin cứ tự nhiên!”

Cao Kê Huyết có chút cấp bách, vội nói: “Đại nương, đây là sinh ý gì thế, mọi người cùng bàn bạc cũng không trở ngại mà. Nói không chừng, kẻ đã làm ăn buôn bán mấy chục năm nay như ta có thể giúp được một tay.”

Tức đại nương cười lạnh nhạt: “Sinh ý này của ta, mục đích không phải là ở lợi nhuận, chỉ để hả con giận, ta chẳng lo không ai làm, Thịnh tình mỹ ý của Cao lão bản e là không có chỗ dùng rồi.”

Cao Kê Huyết dùng đầu lưỡi liếm mấy giọt mồ hôi trên chóp mũi — lưỡi của hắn nhỏ dài, đỏ như máu có thể vói lên tận sống mũi — chỉ nghe hắn đột nhiên cười nói: “Đại nương, bất kể là nàng nói gì đi nữa, nàng đã mời ta tới thì chuyện này không có ta là không được rồi. Giờ nàng lại đuổi ta đi. Phải biết rằng, có một số chuyện làm ăn chỉ có Cao mỡ ta làm được, Cao mỡ ta nếu làm không được...” Hắn ha hả cười: “Cao Kê Huyết chỉ có một, chỉ đến một lần, không có phân hiệu khác, tới rồi mà chuyện làm ăn không thành, sẽ không tới nữa... Huống chi, muốn ta tới nữa, ta cũng tới không được.” Hắn một lời hai ý, cảm thấy rất chi là đắc ý, cười rất tà ác.

Tức đại nương đợi hắn nói xong, liền nói tiếp một loạt các danh tự: “Còn Vụ Tri Vị? Hách Liên Xuân Thủy, Bao Tiên Định? Trung Nguyên Loan Nguyệt đào Tây Thủy Thanh?” Mỗi lần nói tới một danh tự, thớ mỡ trên mặt Cao Kê Huyết lại khẽ giật giật, sau khi nàng nói xong một loạt bốn tên người, mặt Cao Kê Huyết đã không còn rặn nổi một nụ cười. Tức đại nương lạnh lùng nói: “Người cho rằng chỉ có Cao lão bản người mới có thể buôn nổi chuyện hàng này sao?”

Cao Kê Huyết lại dùng đầu lưỡi liếm mấy giọt mồ hôi trên chóp mũi, nghẹn giọng: “Bọn họ... cũng tới?”

Tức đại nương nói: “Cao lão bản, mời người lui bước.”

Cao Kê Huyết vội vàng nói: “Ta đối với chuyện làm ăn này... cũng rất... rất có hứng thú, nàng có thể cho ta hay...?”

Tức đại nương lãnh đạm: “Chuyện làm ăn này tuyệt đối cơ mật, nói ra rồi nếu người không làm, chẳng phải có một nhân chứng sống sao?”

Cao Kê Huyết đáp nhanh: “Nàng an tâm, ta quyết không tiết lộ nửa điểm.”

Tức đại nương tiếp: “Người sống chẳng phải là có thể mở miệng nói năng sao?”

Trên mặt Cao Kê Huyết dùng dằng không định, hồi lâu mới mở miệng thốt: “Tốt, vụ này ta làm, bà nói ra nghe đi.”

Tức đại nương quay mặt đi: “Bây giờ ta không nhất định buộc người phải làm mà.”

Cao Kê Huyết giọng cười: “Đại nương, hà tất phải bức người như thế... nàng muốn ta phải như thế nào mới chịu đây?”

Tức đại nương liền nói: “Quý xuống, phát thệ với vong hồn mẹ người, phải đồng sinh cộng tử, cùng tiến cùng lui với việc này.”

Sắc mặt Cao Kê Huyết đại biến: “Nàng biết rõ... hắc, nàng đang tính toán cái gì?!”

Tức đại nương sắc mặt trầm xuống, hét lên: “Tiễn khách!” Lập tức có hai ti nữ xinh đẹp bước ra, một trái một phải, bộ dạng như muốn ép Cao Kê Huyết rời đi, mặt hắn không còn chút tươi cười, dậm chân nói: “Nàng...”

Tức đại nương rút chiếc khăn tay màu tím gài bên vạt áo ra, Mục Cừu Bình thấy thế bèn hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Cao Kê Huyết toàn thân run bần bật, thất thanh: “Trận Tiền Phong? Nàng đã liên thủ cùng với Thích Thiếu Thương?”

Tức đại nương chẳng để ý đến hắn, đứng dậy muốn đi, Cao Kê Huyết giậm chân thờ dãi: “Thôi rồi, sinh ý này ta nhận. Có lời có lỗi, dám làm dám chịu. Lần này ta phát thệ với vong linh mẹ ta, bất quá, đại nương cũng phải cho ta biết sanh ý làm có tốt hay không!”

Tức đại nương lúc này mới cười nói: “Người yên tâm đi Cao lão bản, triều đình không phải quân đối ra trận, không làm người huyệt vốn đâu.”

Cao Kê Huyết nhìn Tức đại nương cười tươi rạng rỡ như hoa, ôn nhu khả ái, không khỏi hít sâu một hơi, nói: “Đại nương, nếu không phải vì tên tiểu yêu cuồng si Hách Liên quân lấy nàng bao năm nay thì để được nụ cười này ta dù phải đổi cả gia tài cũng cam tâm tình nguyện.”

Tức đại nương nghiêm mặt lại: “Cao lão bản, chuyện này nếu người giúp trọn vẹn ta sẽ đưa cho người hai mươi vạn lượng, không thiếu một phân.”

Cao Kê Huyết ngó người, cười khổ thốt: “Nghe khẩu khí là biết việc này của nàng không dễ làm. Hủy Nặc thành từ trước tới nay chi tiêu rất dè sẻn, chi phí một năm dĩ nhiên không quá mười vạn. Đại nương vung tay một cái hơn mức chi tiêu của cả hai năm, đủ thấy chuyện này ghê gớm như thế nào.”

Tức đại nương nói: “Cũng không khó lắm.”

Cao Kê Huyết tiếp lời: “Xin được nghe chi tiết.”

Tức đại nương hỏi: “Ngươi biết Thích Thiếu Thương không?”

Cao Kê Huyết cười khỏ: “Quả nhiên là nhân vật khó dây vào.”

Tức đại nương hỏi tiếp: “Ngươi đương nhiên biết Lưu Độc Phong?”

Cao Kê Huyết cười thâm: “Lại một nhân vật cũng không dễ đụng vào.”

Tức đại nương giải thích: “Lưu Độc Phong hiện tại muốn truy nã Thích Thiếu Thương, ta muốn ngươi ra sức cản trở không cho lão bắt được y.”

Cao Kê Huyết ngẩng đầu hồi lâu, đột nhiên đứng dậy nói: “Cám ơn, tái kiến.”

Tức đại nương ngạc nhiên: “Ngươi như vậy là có ý gì?”

Cao Kê Huyết đáp: “Cám ơn tức là không làm, tái kiến tức là ta muốn đi.”

Tức Đại nương thông thả, chậm rãi nhấn từng chữ: “Vậy lời thề với người mẹ đã mất của ngươi cũng coi như không đáng kể rồi!”

Sắc mặt Cao Kê Huyết đột nhiên phát đỏ, trong mắt bắn ra một tia nhìn như thiêu như đốt, thốt: “Tức Hồng Lệ, ngươi quả thật rất hiểu ta.”

Tức đại nương cười khúc khích: “Ta đương nhiên biết rõ. Trong vòng năm trăm dặm đây, muốn bắt người thả người, trừ phi không nhờ vả chứ nếu muốn, nhất định phải có cái gậy đầu của ngươi mới được. Ta không tìm ngươi thì tìm ai?”

Cao Kê Huyết cười lạnh: “Còn có Vu Tri Vị nữa.”

Tức đại nương đáp: “Hắn ta ư? Hắn đã đáp ứng rồi.”

Cao Kê Huyết trên mặt có nét ngần ngừ, giậm giậm chân, nói: “Tốt, chà trách ta nhìn thấy hắn trong Hủy Nặc thành... Hắn đã ưng thuận rồi thì ta cũng chen một chân. Như vậy chẳng tính là không chịu nể mặt Lưu bộ thần.”

Tức đại nương cất tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, ôn nhu như nước hồ mùa xuân nhưng lại tinh nghịch như mèo con: “Như thế là xong nhé.”

Cao Kê Huyết ngấm nhìn nàng, nhãn thần không còn sắc bén nữa, ngược lại dần dần mềm mòng, hỏi một câu: “Trên giang hồ có tin đồn nàng với Thích Thiếu Thương chẳng phải không đội trời chung sao?”

Tức đại nương vẫn cười, nụ cười giống như đóa hoa đầu cành giữa ngày xuân đang đùa vui trong gió. Cao Kê Huyết ngấm nhìn một hồi, hít một hơi dài, trên mặt xuất hiện thần tình như cười mà chẳng phải cười, lầm bầm: “Được rồi, được rồi.” Sau đó cười khan hai tiếng: “Hách Liên tiểu yêu là một tên vô lại, đúng là một tên khôn kiếp không có tương lai!” Nói xong liền đi thẳng ra ngoài.

Tức đại nương nói với theo bóng hắn: “Cao lão bản, chuyện đó trông cả vào ngươi đấy.”

Thanh âm của Cao Kê Huyết nghe hết sức bất đắc dĩ kèm theo một chút mắt mắt hoang mang: “Họ Cao ta tuy ăn thịt người không nhả xương, nhưng khi đã phát thệ trước vong mẫu thì chưa bao giờ không giữ lời.”

Tức đại nương đưa mắt nhìn theo thấy Cao Kê Huyết đã rời đi mới thờ ắt ra, làm cho Mục Cuu Bình cảm thấy thân thể vốn đã gầy gò của Tức Đại nương lại càng nhẹ hẫng đi.

Tức đại nương hạ giọng nhưng thanh âm vẫn trong trẻo tự nhủ: “Cuối cùng cũng giải quyết xong một vụ...”

Mục Cuu Bình nhin không được bật thốt: “Ta... ta vừa rồi ở đây gào một tiếng hét một tiếng, mà chẳng giúp được gì, ta...”

Tức đại nương quay đầu vén tóc, vành tai ngọc bạch lộ ra khiến người ta phải ngấm nhìn, giọng nàng lại tràn ngập ôn nhu: “Ngươi? Đã giúp ta rồi mà! Không nhờ tiếng hét của ngươi, làm sao khiến tên già tham lam đó rối loạn đến mức chưa nói điều kiện đã đáp ứng ôm chuyện này vào người rồi!”

Mục Cuu Bình lắp bắp: “Vây... tiếp theo...”

Tức đại nương khẽ nhủ đôi mày thanh tú, vẻ oán sâu không che giấu nổi hiện lên nơi đuôi mày, chỉ nói: “Kế tiếp? Vẫn theo cách cũ, xem xem vận khí thế nào!” Nàng cao giọng gọi: “Mời Vu đại sư vào.” Tỷ nữ khom người đáp: “Dạ,” rồi lui ra ngoài.

Mục Cuu Bình phát giác Tức đại nương có chút khẩn trương, gãi gãi đầu. Tức đại nương chợt hỏi: “Ngươi có lời muốn nói?”

Mục Cuu bình ngó người: “Sao đại nương biết?”

Nàng mỉm cười: “Ngươi có lời thì cứ nói ra, đừng ngại.”

Mục Cuu Bình thắc mắc: “Vì sao phải nhất định tìm những người này giúp đỡ? Không có họ thì không làm được việc sao?”

Tức đại nương đáp: “Muốn đối phó với sự truy bắt của Lưu Độc Phong, trừ phi là tứ đại danh bộ, không thì chẳng ai thoát khỏi. Thiếu Thương bị thương rất nặng, mà Cố Tích Triều cứ rình mò chỗ sơ hở, muốn chạy thoát tất phải dựa vào Vu Tri Vị, Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy. Bằng không, ba người này mà bị Lưu Độc Phong mua chuộc thì đúng là vô vọng...”

Mục Cửu Bình nói: “Nhưng ta thấy Cao Kê Huyết đó... chưa chắc đã lợi dụng được.”

“Đúng!” Tức đại nương nói dứt khoát: “Ta đúng là đang cùng lão hồ bần mưu lột da lão hồ!”

Lúc này, rèm châu soạt một tiếng, một người cúi đầu tiến vào. Tức đại nương niềm nở chào đón: “Vu đại sư.”

Mục Cửu Bình chỉ thấy người này thân hình ốm nhất trông chẳng ra gì, không ngờ chính là Vu Tri Vị danh chấn thiên hạ. Người biết được võ công của Vu Tri Vị cao thấp thế nào thật ra không nhiều lắm, nhưng hắn từng là ba lần đảm nhiệm ngự trù tổng quản của Hoàng đế, đầu bếp trong thiên hạ đều nghe lệnh hắn, quả thật không thể xem thường được.

Vu Tri Vị dáng người tuy thấp bé, nhưng sau khi bước vào, chẳng thèm nhìn ai đã tự ý ngồi phịch xuống ghế. Nhìn bộ dạng của hắn giống như tự phong hoàng xung đế. Tức đại nương cũng không để ý, cười nói: “Vu đại sư, xin được thỉnh giáo một chuyện.”

Vu Tri Vị đầu cũng không thèm gật: “Nói.”

Tức đại nương nói: “Một tác đuôi của Tuyết Ngọc Điều, cạo lông ướp lạnh, lại hầm long nhãn phượng trào quế khương hoa, nấu cái nào trước, nấu cái nào sau?”

Vu Tri Vị nói ngay không cần suy nghĩ: “Tuyết Ngọc Điều quý quyết nhanh nhạy, gần như đã tuyệt chủng, hơn nữa thường không đuôi hoặc là đuôi dài. Đuôi dài thì thịt thô khó ăn, duy chỉ có cái đuôi ngắn một thôn là của quý hiếm trong thiên hạ; Nước trước tiên dùng long nhãn để đun sôi, phượng trào cùng điều vĩ nấu chung, không được chậm một phần, không thể sớm một phần. Quá chín thì cứng, quá sống thì tanh, đó mới là cách trộn ngon; Quế khương hoa thì phải tẩy nước trước khi cho canh vào bát; Quế hương hoa quyết không thể chọn loại màu vàng hoặc màu đỏ thẫm, cần phải chọn loại cánh màu đỏ tươi, trên nhị hoa có ba hạt màu xanh, như vậy mới là cực phẩm thuần vị; loại hoa quế hương này chỉ có trong Âm Mã Xuyên Lưu Hoa cốc

Tức đại nương nói: “Bọn ta đã tìm ra rồi.”

Vu Tri Vị lắc lắc đầu, nói: “Một tác đuôi của Tuyết Ngọc Điều, quế khương hoa của Lưu Hoa Cốc, khó tìm, khó tìm.”

Tức đại nương đáp: “Đa tạ Vu đại sư đã chỉ điểm phương pháp bảo chế số một.”

Vu Tri Vị yên lặng một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Tốt, còn việc thứ hai.”

Tức đại nương cười nói: “Không có việc thứ hai.”

Vu Tri Vị bỗng ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, hai tia nhìn cực kỳ lạnh lẽ từ hai mắt hắn lóe lên, hắn lập tức cúi đầu lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào.”

Tức đại nương rất hứng thú nhìn hắn: “Cái gì không thể được?”

Ngón tay của Vu Tri Vị nhẹ nhàng gõ nhịp trên tay vịn chiếc ghế tử đàn: “Nàng nhọc công mời mọc ta, năm bước thì mời, mười bước thì nghênh, lại chỉ hỏi có chuyện này!”

“Sao mà không được?” Tức đại nương cười nói: “Về cách nấu nướng vừa rồi, trong thiên hạ chỉ có lời của Vu đại sư mới là chuẩn xác.”

Mí mắt Vu Tri Vị giật giật mấy cái, chỉ nói: “Tức đại nương không còn phân phó chuyện khác nữa sao?”

Tức đại nương nói: “Không có, cảm ơn Vu đại sư, ngài là quý nhân bận rộn, ta sẽ dặn người hết lòng hộ tống chăm sóc.”

“Nói thế mà cũng nói!” Vu Tri Vị đập thành ghế, tức giận kêu lên: “Người mời ta tới chỉ vì chuyện nhỏ xiu này ư!”

Tức đại nương hỏi ngược lại: “Nếu không, còn có chuyện gì?”

Vu Tri Vị nói: “Người thà tin Cao Kê Huyết cái đám tiểu thương tôi tớ đó, mà chẳng chịu để ta nhúng tay vào vụ này!”

Tức đại nương ra vẻ giật mình: “Thì ra Vu đại sư đã thấy Cao lão bần rồi!”

Vu Tri Vị bức bối: “Hắn từ trong này lắm la lắm lét đi ra, đừng hòng giấu được ta!”

Tức đại nương phân bua: “Không phải như vậy đâu. Đại sư ăn nói nên thận trọng, Tức Hồng Lệ ta đầu óc chưa mê muội, sao lại không biết đại sư là bậc nghĩa liệt hán tử hào hùng và đáng tin chứ, nhưng...” Nàng khẽ thở dài: “Chuyện này quan hệ quá lớn, hơn nữa lại rất hung hiểm!”

Vu Tri Vị nói: “Vu Tri Vị ta có bao giờ sợ nguy ngại hiểm đầu!”

Tức đại nương tiếp: “Đối thủ rất khó chơi.”

Vưu Tri Vị ha ha cười giận dữ: “Cao thủ nào mà không bằng xương bằng thịt chứ!”

Tức đại nương nói: “Hắn là người, đương nhiên cũng ăn cơm uống nước, nhưng cơm mà hắn ăn hết sức khó nhá, người khác một miếng cũng nhai không nổi!”

Vưu Tri Vị cười lạnh: “Hừ, cũng chẳng qua là ăn cơm công môn thôi!”

Tức đại nương lại nói: “Chỉ bắt quá chén cơm sắt của người này có là răng sắt cũng không dễ nhai.”

Vưu Tri Vị thắc mắc: “Sao? Chẳng lẽ là Thiết Thủ Vô Tình, Lãnh Huyết Truy Mệnh ư?”

Tức đại nương đáp: “Cũng không đến mức như vậy, người này là Bộ thần.”

Vưu Tri Vị ngẩng đầu lên trời cười lớn: “Lưu Độc Phong? Hắn thì có ra gì, ta...“ Đột nhiên hắn ngậm miệng lại, cúi đầu đi ra.

Tức đại nương vội vàng kêu giạt: “Ngài sợ ư?”

“Ta chẳng phải là sợ.” Vưu Tri Vị mặt lạnh lùng nói: “Ta đã thăm dò được kết quả, lại chưa đáp ứng làm giúp cho bà. Đã có kết quả còn không bỏ đi thì ngu ngốc quá.”

Tức đại nương mặt trắng bệch, cắn môi nói: “Ngài không làm thì Cao Kê Huyết vẫn đảm nhận được. Việc này một khi thành công, hắn sẽ nổi danh như ngài...”

Vưu Tri Vị chợt dừng bước, tức giận cướp lời: “Nàng đừng hòng kích động ta! Ta thật sự mạnh hơn hắn nhiều.”

Tức đại nương thấy lão dừng bước, ánh mắt sáng lên như tia nắng ban mai chiếu trên biển xanh, nói: “Cho dù là hư danh, thanh danh của hắn vẫn vang dội hơn ngài, chẳng lẽ ngài không biết ư?”

Nàng nói tiếp: “Cao lão bản, thông thường còn chịu làm vài chuyện tốt đẹp cho người khác!”

Vưu Tri Vị hừ một tiếng: “Chuyện tốt? Hắn làm chuyện tốt!”

Tức đại nương nói: “Không phải sao?”

Vưu Tri Vị hậm hực: “Nàng nói xem, ta muốn bắt Bộ thần Lưu Độc Phong thì thế nào?”

Tức đại nương nói: “Cũng không có gì, ngăn cản Lưu bộ thần truy bắt Thích Thiểu Thương.”

“Thích Thiểu Thương?” Vưu Tri Vị hỏi: “Tên khâm phạm triều đình à?”

Tức đại nương sắc mặt trầm xuống: “Làm hay không làm, tùy ngài thôi!” Nói xong liền giậm giậm chân, Mục Cưu Bình vội vàng vận đủ nhãn lực trừng trừng nhìn Vưu Tri Vị. Họ Vưu đột nhiên quay người lại, đang dùng nhãn thần bén như dao xạ vào Tức đại nương thì vừa vận lúc đó chuyển nhìn vào đôi mắt cụp to như chuông đồng của Mục Cưu Bình. Gã cảm thấy hai mắt nhói đau như bị kim châm thì Vưu Tri Vị đã vội vàng đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

“Muốn ta làm cũng không khó,” Vưu Tri Vị nói: “Ta có điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bộ Thần đến rồi

Tức đại nương lập tức giục: “Người nói đi!”

Vưu Tri Vị đáp: “Đây là chuyện phi thường nên ta cũng có điều kiện phi thường.”

Tức đại nương ra vẻ hiểu ý: “Đương nhiên, người muốn bao nhiêu?”

Vưu Tri Vị cười, lắc đầu: “Không phải chuyện tiền, nói về ngân lượng thì cả Hủy Nặc thành của các nàng cũng chưa chắc đã hơn được ta.”

Tức đại nương thấy khó hiểu: “Ngươi muốn gì?”

Vưu Tri Vị cười to quái đản: “Rất nhiều người đều biết con người ta nên mới trao cho ta một ngoại hiệu, gọi là Thực Sắc Tinh Dã*.”

Tức đại nương khẽ nhủ mày trong chớp mắt khó người nào có thể nhận ra: “Đúng, cái ngoại hiệu đó rất hợp với ngoại hiệu Kê Khuyển Bất Lưu của Cao lão bản, thật xứng với nhau.”

Vưu Tri Vị sắc mặt thoáng nét tức giận, lập tức lên tiếng: “Chẳng cần mĩa mai ta như thế. Ta nổi danh với chữ Thực, nhưng còn háo sắc nữa. Lúc ta vào đây, thấy hai ái tướng Đường Văn Từ và Tần Văn Tinh của nàng quả thật là bậc tuyệt sắc giai nhân. Nếu nàng hứa giao bọn họ cho ta, ta sẽ mạo hiểm những tay vào vùng nước đục này.”

Tức đại nương cắn chặt môi lắc đầu.

Vưu Tri Vị nhún vai: “Không suy nghĩ chút nào sao?”

Tức đại nương vẫn lắc đầu: “Ở đây không phải là thanh lâu, ta cũng không phải là tú bà chuyên môi giới cho những người như ngươi. Ta từ chối.”

“Chẳng trách nữ nhân ở thành này tín nhiệm nàng như vậy, sinh tử dựa vào nhau, ha ha.” Vưu Tri Vị xòe tay ra, nói tiếp: “Cũng không còn cách nào... Ta đã nhường đường chỉ yêu cầu thứ phẩm, không dám nói là muốn nàng... chỉ dám nói là muốn hai nữ nhân dưới trướng nàng mà cũng không được. Vậy còn bản chuyện gì được nữa!”

Tức đại nương bỗng thốt: “Ngươi không muốn ta sao?”

Tri Vị khẽ rung mình, ánh mắt phát ra tia nhìn kì dị, liếm môi đáp: “Đó là điều ta hằng ao ước nhưng tự thấy mình xấu xí không dám nói ra.”

Tức đại nương lạnh lùng nói: “Ngươi nếu muốn ta thì lại càng dễ bàn bạc.”

Vưu Tri Vị vui mừng ra mặt: “Nếu nàng... ở cùng ta một đêm, ta... sẽ vì nàng mà có nhảy vào núi đao biển lửa cũng chẳng từ nan.”

Tức đại nương nhắc lại: “Ngủ một đêm ư?”

Vưu Tri Vị vội vã gật đầu.

Tức đại nương nói: “Tốt!”

Mục Cưu Bình đột nhiên hét to lên: “Các ngươi đang tính chuyện gì đó?”

Vưu Tri Vị ánh mắt lóe lên, quát: “Đây không phải chuyện của ngươi!”

Mục Cưu Bình giận quá không kìm được, chỉ tay vào Tức đại nương, rồi vào Vưu Tri Vị, kêu lên: “Các người,... hừ, hừ!”

Tức đại nương nói: “Kệ xác hân.”

Vưu Tri Vị hỏi: “Nàng đáp ứng rồi à?”

Tức đại nương gật đầu: “Ngươi cũng đáp ứng chứ?”

Vưu Tri Vị cười nham nhở: “Ta có gì là không đồng ý cơ chứ? Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Tức đại nương ngập ngừng: “Chỉ có điều phải sau khi đã thành công...”

Vưu Tri Vị có chút do dự rồi đáp luôn: “Được!”

Tức đại nương nói: “Tốt, ngươi đi đi.”

Vưu Tri Vị đi được hai bước, đột nhiên dừng bước, hơi xoay đầu lại nói: “Ta muốn hỏi nàng một câu.”

Tức đại nương có chút mệt mỏi: “Hỏi đi!”

Vưu Tri Vị từng chữ từng chữ chậm rãi thốt: “Nàng vì Thích Thiếu Thương mà làm việc này, cuối cùng có đáng không?” Hỏi xong, không đợi nàng trả lời chớp mắt đã biến khỏi sảnh đường.

Mục Cưu Bình hùng hổ chất vấn: “Bà... bà có thể làm vậy ư!”

Tức đại nương lạnh lùng đáp: “Ta làm vậy thì có liên quan gì đến nhà ngươi! Đừng quấy nhiễu ta nữa. Tên thứ ba mới là người khó đối phó nhất đấy!”

Mục Cưu Bình khó nén nổi cơn giận: “Nhưng, nhưng... bà thật là tuồng mặt dày!”

Tức đại nương lạnh mặt, nghiêm giọng hỏi: “Ta hiện tại đã làm chuyện đó chưa?”

Mục Cưu Bình sững người, một lúc sau dường như nghĩ thông việc gì đó, vui mừng kêu: “Thì ra là bà chỉ giả vờ đáp ứng hấn, bà sẽ không...?”

Tức đại nương hơi nghech cằm, hô to: “Thỉnh Hách Liên công tử.” Thị nữ bên ngoài ứng tiếng hô vang: “Đại nương có lời mời Hách Liên công tử.” Như thể câu mời đó cứ từng chặng từng chặng truyền đi xa, nghe giống như cung nữ bạc đầu kể chuyện quá khứ huy hoàng, hàm chứa giọng u oán du nhân, chẳng thể nói ra**.

Tức đại nương tay ngọc chống cằm dựa vào ghế như có chút mỏi mệt. Mục Cưu Bình đang muốn nói thì bỗng nghe một giọng cười vang: “Đại nương, từ khi chia tay nàng vẫn khỏe mạnh chứ?”

Mục Cưu Bình thất kinh, người đó vô thanh vô tức bước vào sảnh đường, ngay cả rèm cửa cũng không thấy vén lên. Mục Cưu Bình nhìn ra chỉ thấy một công tử sang trọng, trong mỗi cử chỉ đều có khí chất cao quý tự nhiên, đang ngưng thần ngắm nhìn đại nương, thâm tình hiển hiện.

Tức đại nương nói: “Ngươi đến rồi.”

Đôi mắt đa tình như nước của Hách Liên Xuân Thủy chớp nhẹ, cười đáp: “Ta đến rồi.”

Tức đại nương uyển chuyển hỏi: “Có nhớ ta từng cứu ngươi ở Bạch Sơn Hắc Thủy không?”

Hách Liên Xuân Thủy tiến lại gần, nói thêm: “Cũng không quên năm đó khi Kim Yến Thần Ưng truy sát, nàng đã cho ta ẩn thân tại Toái Vân Uyên.”

Tức đại nương thờ dãi: “Ngươi nhớ rõ lắm.”

Hách Liên Xuân Thủy hỏi: “Đại nương muốn ta làm gì?”

Tức đại nương nói thẳng không chút ngập ngừng: “Ta muốn ngươi ngăn không cho Lưu Độc Phong bắt được Thích Thiểu Thương, nếu cần giết chết y luôn.”

Hách Liên Xuân Thủy đồng tử thu nhỏ lại, kêu lên: “Cái gì?”

Tức đại nương vron thân hình mềm mại ra, cầm lấy lưng bàn tay Hách Liên Xuân Thủy, nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi... sợ Bộ thần ư?”

Hách Liên Xuân Thủy quay mặt đi: “Lưu Độc Phong không phải là vấn đề,” y oán hờn nói tiếp: “Ta cứ tưởng tượng nàng và Thích Thiểu Thương vẫn còn vấn vương tình cũ.”

Tức đại nương ghé sát tai hấn ôn nhu thăm thi: “Đó là ta cầu ngươi làm.”

Hách Liên Xuân Thủy chỉ cảm thấy một làn u hương tràn ngập trong mũi, nhìn đôi mắt đen láy long lanh của nàng, môi cong lên yêu kiều, chiếc cằm xinh xắn, y trong lòng run rẩy, lật tay nắm lấy tay nàng, tâm thần kích động: “Đại nương, ta...” Y cảm thấy thế giới lúc này là đẹp đẽ nhất, có chết cũng không tiếc.

Tức đại nương rút tay lại, mím môi hỏi: “Ngươi có làm hay không?”

Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy trong tay trống rỗng, cái vừa nắm chặt bây giờ dường như đã mất biến, nhưng u hương vẫn còn vương vấn, trong lòng y muốn mở miệng khóc to nhưng cuối cùng lại gượng cười nói: “Được, nàng đã cầu ta, ta nhất định sẽ làm.”

Tức đại nương u oán than: “Công tử...”

Sắc mặt Hách Liên Xuân Thủy chợt lạnh đi, hoàn toàn không còn là đa tình công tử mà giống như một sát thủ máu lạnh. Y trừng mắt nhìn Mục Cưu Bình hỏi: “Ngươi là ai?”

Tức đại nương chợt hắt hơi một cái.

Mục Cưu Bình đột nhiên nhớ tới lời dặn dò lúc trước của Tức đại nương, vội vàng múa trường mâu tạo nên cuồng phong làm cả sảnh đường chén này rèm bay. Hách Liên Xuân Thủy liếc nhìn gã một cái rồi nhìn thêm cái nữa, thoái một bước lại thoái thêm bước nữa, cầm bình rượu ngửa cổ uống mấy ngụm, tán thưởng: “Hay, hảo hán tử! Thì ra là đại tướng thủ hạ Trần Tiên Phong dưới trướng Thích Thiểu Thương, thụ thương như vậy mà còn thể hiện được thần uy, quả là bất phàm!” Hấn cười lớn ba tiếng rồi đi ra ngoài.

Tức đại nương thờ dãi: “Hấn đi rồi, ngươi có thể ngừng tay rồi đấy.” Tuy Mục Cưu Bình đang cầm trường mâu múa thành trận gió mãnh liệt nhưng giọng nói trong trẻo của Tức đại nương vẫn rõ ràng ràng truyền đến tai gã.

Mục Cưu Bình dừng mâu lại, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra: “Tại sao...?”

Tức đại nương mắt lúng liếng đáp: “Y là loại anh hùng như thế, vì có ngươi ở đây chứng kiến nên nhất định sẽ thực hiện những lời đã nói.” Ngừ điệu nàng

chợt thay đổi, thốt: “Đi rồi.”

Mục Cưu Bình càng không hiểu gì.

Tức đại nương giải thích: “Thật ra y chưa đi hẳn, sau khi nghe được hai câu ta vừa rồi nói với người y mới rời khỏi cửa sảnh... Người này thông minh cơ trí, võ công cũng cao, nhưng nhược điểm là hết sức thông minh, tâm thuật bất chính lại làm việc dựa theo cảm tính, bất chấp thủ đoạn... Hắn đối với ta lại thật là...” Nói đến đây, Tức đại nương thở dài u oán rồi mới tươi nét mặt nói tiếp: “Người như y chắc chắn sẽ không để mắt trước mặt tình địch. Lúc này y vì tình cảm kích động nên đáp ứng yêu cầu của ta, nhưng khó mà đảm bảo y sẽ không nuốt lời. Nhưng vì có người ở đây nên y biết chắc Thích Thiếu Thương sẽ nghe được chuyện này do đó y sẽ không nói chẳng giữ lời đâu.” Rồi hình như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nàng nói với gã: “Ta đi tìm Cao Kê Huyết, Vu Tri Vị và Hách Liên Xuân Thủy nhờ vả viện trợ, người phải giúp ta, đừng kể lại với Thích đại ca nhà người.”

Mục Cưu Bình nhin không được bật hỏi: “Vì sao?”

Tức đại nương ánh mắt chuyển động, hỏi lại gã: “Người có muốn Thích đại ca của người thoát được ma chướng, khôi phục nguyên khí, trùng tu lại Liên Vân trại, chính tay chém chết kẻ thù hay không?”

Mục Cưu Bình gật đầu lia lịa.

Tức đại nương nhẹ nhàng nói thêm: “Nếu Thích trại chủ biết ta nhờ người như vậy, y nhất định sẽ không chịu tiếp nhận sự viện trợ. Nhưng những người như Lưu Độc Phong, Cổ Tích Triều đều không phải dễ đối phó, nếu Thích trại chủ không chịu nhận sự giúp đỡ của người khác thì làm thế nào mà chấn hưng đại nghiệp được? Không thể gây dựng lại thanh uy của Liên Vân trại thì làm sao báo được đại thù? Cho nên chỉ cần người không nói ra thì mọi việc đều ổn thôi!”

Mục Cưu Bình cuối cùng cũng hiểu được một ít, giọng nói như đầy vẻ nhần nhục để làm việc lớn: “Được, ta không nói.”

Tức đại nương cười yêu kiều đứng dậy: “Thế mới phải chứ.”

Bỗng nghe thấy tiếng chém giết vang trời ngoài kia, Tức đại nương cũng kinh hãi kêu lên: “Bọn chúng không chờ nổi đã công thành rồi!”

Mục Cưu Bình huy mâu xung phong: “Ta đi đánh đuổi bọn chúng!”

Tức đại nương thò cánh tay trắng nõn nà, ngón tay búp măng ra, giải thích: “Bọn chúng không tiến nổi.”

Chỉ nghe từ bên ngoài truyền lại một giọng nói uy nghi từng chữ từ tốn vang lên: “Người trong Hủy Nặc thành nghe đây: Nếu giao ra Thích Thiếu Thương, Lôi Quyển, Thẩm Biên Nhi, Mục Cưu Bình thì có thể được miễn tội.”

Tức đại nương cười: “Lão cầu quan Hoàng Kim Lân nội lực cũng sung mãn đấy”, nhưng trong lòng nàng thầm thắc mắc: Bọn chúng làm sao khẳng định được Thích Thiếu Thương mấy người đang trốn trong thành?

Mục Cưu Bình trong lòng lại nghĩ: Con bà nó, sao mình cứ xếp sau Thích Thiếu Thương trong danh sách truy nã, mà thế quái nào mới đó đã biến thành nhân vật thứ tư rồi!

Chợt bên ngoài vọng lại thanh âm ôn hòa nho nhã: “Tức đại nương, các người ở đây an cư hưởng lạc, không liên quan đến triều đình, chẳng phải là vô lo vô nghĩ sao? Hà tất phải vì Thích Thiếu Thương mà cả thành rơi vào kết cục tan hoang!”

Tức đại nương khịt mũi khinh bỉ: “Tên tiểu tử xấu xa Cổ Tích Triều kia! Người đang đổ dầu vào lửa, muốn gây chuyện thì phi a!”

Mục Cưu Bình nghe thấy thanh âm hần ta, mắt đỏ ngầu hét: “Tên khốn...!”

Lại một giọng nói nữa vang lên: “Thích Thiếu Thương, người ra đi, ta chỉ bắt người thôi, không bắt người khác.” Thanh âm này cũng không có gì đặc biệt, nhưng bình hòa hữu lực như vang lên bên tai mỗi người.

Tức đại nương nghe thấy giật nhẹ mình: “Y tới rồi, nhanh thật đấy!”

Cùng lúc đó Thích Thiếu Thương đang vận khí điều tức ở Trầm Hương các cũng nghe được, bật dậy thốt: “Y đến nhanh quá!”

Thẩm Biên Nhi tiến tới gần một bước, thăm thò hỏi: “Lưu Độc Phong?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Không biết là Văn Trương hay là Lưu Độc Phong, ta cũng chưa nghe qua bọn họ nói năng bao giờ. Cổ Tích Triều và Hoàng Kim Lân không có nội lực tròn đầy hân hậu như vậy được. Võ công người này đã cao, thân phận cũng không dưới Hoàng Kim Lân, nếu không phải là tên Văn Trương cao thâm mạt trắc thì phải là lão Lưu Độc Phong cao thâm khôn dò.”

Lúc đó một nữ tử tiến vào nhanh như tia chớp, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên. Nữ tử đó nói với Thích Thiếu Thương: “Chi e đó là Lưu Độc Phong rồi.”

Tần Văn Tình vội vã chạy vào, khăn lam buộc đầu phơ phất, mấy lọn tóc đen lòa xòa trên trán. Nàng ta vừa nhìn thấy nữ tử lập tức báo cáo: “Đại nương, đột tấn công thứ nhất toàn bộ đã bị chúng ta đẩy lùi.”

Tức đại nương trên mặt hiện lên vẻ lo lắng: “Lưu Độc Phong đã tới rồi, chỉ sợ là khó đối phó.”

Lúc này lại thêm một đại hán dừng mành chạy tới, chính là Mục Cưu Bình. Y thấy mọi người Liên Vân trại đang chờ người ra, ngạc nhiên hỏi: “Các người làm sao thế? Tất cả bị điểm huyết hết sao?”

Huỳnh đệ Liên Vân trại và Thảm Biên Nhi đều đang ngắm nhìn Tức đại nương cơ hồ quên cả thở. Thích Thiếu Thương bước lên một bước, nắm lấy tay nàng, ngây dại si mê nói: “Đại nương, nàng vẫn lộng lẫy yêu kiều...”

Tức đại nương cười duyên dáng, e thẹn trách yêu: “Đại địch trước mắt, mọi người cứ nhìn chăm chăm thế này chàng không xấu hổ sao.”

Chúng nhân không tưởng được Tức đại nương thành chủ Hủy Nặc thành thật ra lại xinh đẹp như thế, càng không nghĩ được lão bà lụm cụm lúc này có thể là người con gái mỹ lệ nhường này.

Tức đại nương xoay đầu hỏi Tần Văn Tĩnh: “Văn Từ đâu?”

Thảm Biên Nhi đáp thay: “Quyển ca té xỉu, Đường... Đường ti ti đang cứu trị đại ca.”

Tức đại nương nói: “Muội ấy y thuật tinh thông nhất đấy. Văn Tĩnh, đi mau đi, toàn lực thủ thành.”

Thảm Biên Nhi mở lời: “Bọn ta cũng đi giúp một tay.”

Các huynh đệ Liên Vân trại đều đứng cả dậy đồng ý. Bọn họ đều thụ thương không nhẹ nhưng nhờ đã nghỉ ngơi được một lát nên ai cũng tinh thần phấn chấn, đầu chí vẫn còn mạnh mẽ.

Tức đại nương lắc đầu: “Không, các người không quen thuộc với cơ quan của Hủy Nặc thành, nhiều người ngược lại còn vướng tay vướng chân. Nếu kẻ địch tấn công vào thì các người có muốn đứng ngoài cũng không được. Sao không dưỡng sức đợi một lát sẽ chém giết địch nhân cho thống khoái.”

Thảm Biên Nhi lo lắng: “Đại nương nói... bọn chúng có thể tấn công vào đây được sao?”

Tức đại nương đáp: “Nếu không có Bộ thần thì còn khó nói, khoảng nửa tháng thì chắc là có thủ được.”

Thảm Biên Nhi hỏi thêm: “Lúc này Đại nương có đề cập đến ba người...”

Tức đại nương ngắt lời: “Đó chỉ là chuẩn bị cho đoạn đường về sau, bây giờ vẫn chưa cần thiết.”

Thảm Biên Nhi ảo não nói: “Quyển ca đã thụ thương rồi, vết thương của Thương trại chủ lại nặng... Chẳng lẽ ở đây không có ai khắc chế được Lưu Độc Phong sao!”

Thích Thiếu Thương than ngắn rồi thở dài, muốn nói gì lại thôi.

Tức đại nương nhìn vào mắt y giục: “Chàng nói ra đi!”

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu nhìn trời than: “Ta nhớ đến Thiết Thủ... Thiết nhị gia nếu ở đây thì... nhưng... bây giờ...” Y cũng không biết Thiết Thủ giờ này sống chết thế nào, chỉ cảm thấy bản thân mình liên lụy đến không ít người, chỉ sợ luôn cả Hủy Nặc thành cũng có thể bị hủy trong sớm tối.

Chú thích:

* Bản chất là đam mê sắc dục và chuyện ăn uống.

** Đoạn này lấy ý từ câu thơ của Vương Kiến trong bài Cổ Hành Cung:

Bạc đầu cung nữ tại

Nhàn tọa thuyết Huyền Tông.

Những cung nữ bạc đầu còn lại

Ngồi rồi kể chuyện đời Huyền Tông (Đường Minh Hoàng)

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lưu Độc Phong

Lại nói đến bốn người mặc áo gấm đang khiêng một cái cang tiến gần đến. Hoàng Kim Lân nhìn thấy lập tức tươi cười: “Lưu đại nhân, ngài mà không đến thì tiểu đệ lo muốn chết.”

Lưu Độc Phong ngồi trên cang hỏi: “Ngươi nghĩ là ta chết rồi?”

Hoàng Kim Lân nghe thế sợ run, Lưu Độc Phong cười ha hả: “Hoàng đại nhân vẫn mạnh khỏe chứ? Tại hạ chỉ đùa thôi, ngài đừng để bụng!”

Hoàng Kim Lân gượng cười: “Không dám, không dám. Tiểu đệ có gan tày trời cũng không dám trách cứ Lưu đại nhân.”

Nào ngờ Lưu Độc Phong lại tặng thêm một câu: “Nếu thế chỉ cần ông trời cho ngài can đảm thì có giết tại hạ cũng không sao?”

Hoàng Kim Lân kinh hãi, hẳn biết người này miệng lưỡi sắc bén nên không muốn đôi co tranh cãi, vội cười trừ né tránh câu trả lời, quay sang giới thiệu: “Vị này là Cố công tử, nghĩa tử của thừa tướng đại nhân, có công đầu trong chiến dịch phá Liên Vân trại... Vị này là danh tướng dưới trướng Phó thừa tướng Lạc Đà tướng quân Tiên Vu Cừu. Vị này là ái tướng thân thích của tướng gia, Thần Nha tướng quân Lãnh Hồ Nhi. Vị này là cục chủ của Hộ Quốc tiêu cục đã được thừa tướng đại nhân tiến cử lên Hoàng thượng, Cao Phong Lượng Cao cục chủ. Vị này là...”

Lưu Độc Phong gật gù đầu lướt mắt qua, nói: “Đều là bằng hữu thân thích của Phó đại nhân, quan hệ chẳng nhạt. Hoàng đại nhân, ngài cũng không phải là thường đâu, hồng nhân tín yêu của tướng gia mà. Lúc này ta cứ tưởng lầm là mình đang vào bãi phóng ở phủ tướng gia cơ đấy, đáng tiếc ta quyền không cao lộc chẳng hậu nên chỉ e là không dám với cao.”

Hoàng Kim Lân sớm biết người này miệng lưỡi gai góc nên vội đỡ một câu: “Lưu đại nhân nói hay lắm, đại nhân là Ngự tiền đại tướng của Thánh thượng, tể danh cùng Gia Cát tiên sinh, bọn tiểu đệ sao dám sánh bằng. Nếu luận về kết giao thì bọn tiểu đệ cầu còn không được cái vinh hạnh ấy chứ?”

Lưu Độc Phong giơ tay ra dấu ngừng: “Không cần khách khí nữa. Tình hình ở đây thế nào rồi?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Bọn tiểu đệ truy đuổi Thích Thiệu Thương, Lôi Quyền, Thẩm Biên Nhi, Mục Cừu Bình đến đây thì...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Người của Phích Lịch đường đã câu kết với dư nghiệt Liên Vân trại rồi sao?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Chỉ có hai người Lôi Quyền và Thẩm Biên Nhi.”

Lưu Độc Phong ngạc nhiên: “Lôi Đăng, Lôi Pháo, Lôi Viễn không có trong đó sao?”

Hoàng Kim Lân tự đắc nói: “Đã bị bọn tiểu đệ giết chết rồi.”

Lưu Độc Phong à một tiếng: “Đó nhất định là nhờ phúc bình của Văn Trương Văn đại nhân. Ta từng nghe Văn đại nhân nói Lôi gia Phích Lịch đường là mối lo trong lòng, dù muốn dùng bọn họ nhưng vẫn cần phải phải người tiêu diệt hết.”

Hoàng Kim Lân nghe vậy cảm thấy rất mất mặt, Lưu Độc Phong lại hỏi: “Hiện nay bọn họ đâu rồi?”

Hoàng Kim Lân đáp: “Bọn chúng chạy vào trong Hủy Nặc thành...”

Lưu Độc Phong nói: “Chắc là các ngươi cho rằng Túc đại nương và Thích Thiệu Thương thâm cừu đại hận nên cố ý ép y chạy vào Toái Vân Uyên để mượn tay Hủy Nặc thành tiêu diệt bọn họ phải không?”

Hoàng Kim Lân trong lòng hoàn toàn bội phục phán đoán của Lưu Độc Phong: “Nếu mượn tay kẻ khác trừ khử bọn họ thì có thể tránh rất nhiều phiền phức không cần thiết sau này, và lại cũng khỏi phải đề phòng mấy chuyện báo thù chẳng thể phòng nổi.”

Lưu Độc Phong truy tiếp: “Nhưng bọn họ đã chết chưa?”

Hoàng Kim Lân lại đáp: “Tất cả đều đã rơi hết xuống hào nước bao quanh thành, hóa thành xương trắng...”

Lưu Độc Phong hỏi ngay: “Ngươi có xác định đúng là bọn họ chưa?”

Hoàng Kim Lân lưỡng lự: “Cái này...”

Lưu Độc Phong nhướn mày: “Đã hỏi qua Túc đại nương thành chủ Hủy Nặc thành chưa?”

Cố Tích Triều bước lên một bước, đáp thay: “Có hỏi qua rồi, nhưng Túc đại nương không chịu lấy chân diện mục ra tiếp khách, ngôn từ còn quanh co tránh né, không cho bọn ta vào trong kiểm tra.”

Lưu Độc Phong cười lạnh: “Nàng ta đương nhiên không để các ngươi bước vào rồi.”

Cố Tích Triều không bằng lòng liếc Lưu Độc Phong: “Nàng ta có lí do gì mà không cho bọn ta vào? Bọn ta là quan, nàng ta chỉ là dân thường.”

Lưu Độc Phong châm biếm: “Người đã từng đảm nhiệm chức vụ cao trong Liên Vân trại sao lại không hiểu đạo lí đó! Chuyện trên giang hồ phải theo quy củ của giang hồ. Cái gì là quan nha triều đình, người trong chốn võ lâm không ai nể nang đến cái mặt người đâu!”

Cố Tích Triều sớm đã đầy một bụng giận dữ, liền bùng nổ: “Cái gì là giang hồ với không giang hồ? Đất đai trong thiên hạ không phải là vương thổ sao? Dưới chân thiên tử ai cũng là thứ dân. Không có cái gì gọi là qui củ giang hồ, đạo nghĩa võ lâm cả, chỉ có vương pháp thôi!”

“Vương pháp?” Lưu Độc Phong từ từ xoay người đối diện với Cố Tích Triều, “Vương pháp hay lắm! Vương tử phạm tội cũng xử như thường dân, đó mới chính là vương pháp chí công vô tư. Nếu dùng vương pháp để xử người thì Cố công tử, người cũng khó thoát vòng pháp luật đấy.”

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy sắc mặt Lưu Độc Phong vàng nhuận, phong thái uy nghi. Một đời hần nào là anh hùng hảo hán, quan lớn hay quý nhân đều gặp qua, nhưng thần thái không giận mà uy của Lưu Độc Phong vừa tiếp xúc đã có thể khuất phục cả tính tự cao tự đại của hắn. Trong lòng đã muốn nhận thua nhưng tính cách hần ngoan cố, bỗng chốc đổi ý, ngược lại càng không chịu phục, nói giọng lạnh tanh: “Lưu bộ đầu, ngài nói thế là có ý gì?”

Lưu Độc Phong hồ hững nói: “Bảy năm trước, tiểu thư nhà Lễ bộ Hình đại nhân bị ai làm nhục? Năm năm trước, Túc Châu tri phủ Doãn đại nhân dẹp giặc lập công nhưng toàn gia bị hại, kết quả mọi công lao đều do người độc chiếm, hung thủ là ai? Ba năm trước, Thất Tú tranh tài trong tướng phủ, người có võ công cao nhất là Âu Dương Thôn Thổ lại chết vì trúng độc, người biết là ai đã hạ độc không?”

Mỗi một vụ án được Lưu Độc Phong kể ra, sắc mặt Cố Tích Triều càng thêm phần khó coi. Lưu Độc Phong nói xong cười to ha hả: “Đương nhiên còn có các vụ án khác, có điều, người cứ an tâm, mấy án đó đều không phải do ta phụ trách, mà người tiếp thụ những vụ đó trước khi tra án đã bị phân phó tìm vài tên quỷ thế mạng cho hung thủ.” Giọng y bỗng lộ vẻ bi phẫn không thể kiềm chế được: “Ta biết, ta đương nhiên biết, ta đương nhiên biết rõ phải làm thế nào, làm ra sao mới đúng cách. Ta tuy được xưng tụng là Bộ thần nhưng điều đáng xấu hổ là chỉ quặp quặp mấy tên trộm vặt. Không phải ai ai cũng có thể hành sự như Gia Cát tiên sinh, cũng không phải người nào cũng dám đương đầu được công việc của ngài.”

Hoàng Kim Lân vội cười to: “Theo Lưu đại nhân có phải bọn ta nên theo lễ số giang hồ xin bái kiến Túc đại nương không...? Nếu bà ta không sẵn lòng tiếp kiến thì sao?”

Lưu Độc Phong đáp: “Đầu tiên phải xác định xem bọn người Thích Thiệu Thương đã chết hay chưa: Nếu chết rồi chúng ta cần gì phải đắc tội với người Hủy Nặc thành nữa? Nếu còn sống thì Túc đại nương đúng là đang bao che cho Thích Thiệu Thương, đứng về phía địch, chúng ta chỉ còn một nước công thành mà thôi.”

Hoàng Kim Lân hỏi tiếp: “Lưu đại nhân có phải hoài nghi người chết không phải là bọn Thích Thiệu Thương?”

Lưu Độc Phong vuốt râu phân tích: “Túc đại nương cũng không phải là ngu xuẩn. Bà ta ngay cả có hận Thích Thiệu Thương đến tận xương tủy thì cũng chỉ giết mỗi mình y là được rồi, cần gì phải giết cả bọn Lôi Quyển để bị Phích Lịch đường báo thù sau này.”

Hoàng Kim Lân đáp: “Nhưng... người cũng đã hóa thành xương trắng, làm thế nào để chứng thực...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Ta đã xác định rồi.” Y giơ tay lên, trong khu rừng phía sau liền xuất hiện hai người mặc áo gấm nhanh chóng chạy đến trước mặt y. Lưu Độc Phong hỏi: “Sự tình tiến triển thế nào rồi?”

Người bên trái thưa: “Bẩm chủ nhân, bọn thuộc hạ đã lặn xuống sông nhưng không thấy binh khí bọn họ vẫn sử dụng.”

Người bên phải cung kính bẩm báo tiếp: “Thích Thiệu Thương cụt tay nhưng trong đồng xương không có ai mất một tay cả.”

Lưu Độc Phong nói với Hoàng Kim Lân: “Vậy là Thích Thiệu Thương chắc chắn chưa chết.”

Hoàng Kim Lân bàng hoàng: “Nhưng... đó là hóa cốt trì, các người làm thế nào...?”

Lưu Độc Phong đáp thay: “Hai trợ thủ đặc lực này của ta, một thiện về các công trình thủy lợi, một tinh thông dụng độc giải độc, việc này đương nhiên không làm khó được bọn họ.”

Người bên trái nói: “Tại hạ là Vân Đại.”

Gã bên phải tiếp: “Tại hạ là Lý Nhị.”

Hai người đồng thanh hô: “Bái kiến Hoàng đại nhân.”

Hoàng Kim Lân vội kêu: “Miễn lễ, miễn lễ.”

Vân Đại nói: “Hoàng đại nhân có lẽ đã thấy, hào bảo vệ quanh thành đã cạn nước rồi.”

Hoàng Kim Lân nhìn xuống thấy hào bao quanh thành khô rang, nước độc cũng biến mất không dấu vết, đúng là phải tặc lưỡi khen tuyệt, chỉ có thể thốt: “Các người...?”

Lý Nhị đỡ lời: “Bọn tại hạ khử độc xong rồi dẫn nước đến một nơi khác.”

Hoàng Kim Lân chẳng thể không phục, giờ ngón cái lên khen: “Tuyệt! Tuyệt! Sáu ái tướng bên mình Lưu đại nhân thật đúng là danh bất hư truyền, danh bất hư truyền!”

Lưu Độc Phong bỗng cất tiếng: “Thời gian gần đây không biết có nhân vật khả nghi nào ra vào Hủy Nặc thành không?”

Lãnh Hồ Nhi vốn muốn châm chọc Lưu Độc Phong nên tiện thể đáp luôn: “Toái Vân Uyên bị bọn ta bao vây lớp lớp chặt chẽ như lưới sắt, ngay cả chim cũng bay không lọt thì làm sao có ai đến đi tự do được chứ?”

Lưu Độc Phong không lí gì đến hần, ngẩng đầu nhìn con quạ đen đang kêu quác quác bay trên đầu Lãnh Hồ Nhi. Y thư thái hỏi: “Thế cái gì đang bay đây?”

Lãnh Hồ Nhi đang muốn phân bua thì bỗng thấy người mặc áo gấm khiêng cáng chu miêng huyết một tiếng, con quạ đó chợt thả rơi xuống một vật tròn tròn. Hần mắt tinh chân nhanh nên thoát một cái đã tránh đi, nhưng vai vẫn bị ướt một chút. Lưu Độc Phong cười to: “Nhưng không biết cái này có thể xem là chim không đây.”

Lãnh Hồ Nhi biết tên thủ hạ này của Lưu Độc Phong tinh thông phép điều khiển chim muông, dùng tiếng huyết sáo khiến con quạ đang bay tới trút phân xuống nhưng không làm cách nào mà phát tác được. Chỉ nghe một người mặc áo gấm khác nói: “Ở đây chỉ có con đường sau núi, vừa mới rồi thuộc hạ thấy có ba người trước sau chạy ra từ đó.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Là ai?”

Người đó trả lời: “Xét về việc công phu điều tra thì thuộc hạ không bằng Lam Tam.”

Một người mặc áo gấm khác đáp thay: “Đó là Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết và Vu Tri Vị.”

Lưu Độc Phong sắc mặt thoáng lạnh đi: “Là ba người đó à? Tức đại nương lại biến thành nhân vật khó chơi rồi.”

Người tên Lam Tam đó nói: “Có điều bọn chúng đi ra chứ không phải tiến vào.”

Lưu Độc Phong gật đầu: “Nói không chừng bọn chúng muốn đứng ngoài cuộc, chứ không muốn từ thủ. Nhưng không biết trong thành còn có nhân vật nào nữa không?”

Một người mặc áo gấm khiêng cáng đáp: “Chủ nhân, để thuộc hạ vào thám thính xem.”

Lưu Độc Phong cười: “Nghe ngóng tin tức, thân vào hang hổ như vào chôn không người thì không thiếu được Chu Tứ rồi.”

Người mặc áo gấm tên là Chu Tứ đó hành lễ rất nhanh rồi nói: “Thuộc hạ đi ngay đây, thưa chủ nhân.” Nói xong nhảy một cái rơi xuống lớp bùn khô ở đáy sông, chợt hòa lẫn với lớp đất bùn màu nâu đen, chốc lát không còn nhìn ra đâu là người đâu là bùn nữa.

Lưu Độc Phong nói: “Các người đến bái kiến Hoàng đại nhân, Cổ công tử và hai vị Tiên Vu, Lang tướng quân đi!”

Người mặc áo gấm đã phát hiện ra có con đường phía sau Hủy Nặc thành thưa: “Tại hạ Trương Ngũ, bái kiến chư vị.”

Người mặc áo gấm tên gọi Lam Tam tiếp: “Tại hạ Lam Tam, đã để cho Trương lão ngũ cướp lời bái kiến chư vị trước.”

Người mặc áo gấm còn lại, lúc này mới huyết sáo liền thi lễ: “Tại hạ Liêu Lục, đứng chót trong mấy anh em, là kẻ kém tài nhất trong các tùy tùng của Lưu gia, xin bái kiến chư vị.”

Mấy người dập đầu bái kiến, bỗng thấy Hoắc Loạn Bộ học tốc chạy tới, mặt cắt không còn giọt máu. Cổ Tích Triều hỏi: “Có chuyện gì?”

Hoắc Loạn Bộ ánh mắt lóe lên liếc Lưu Độc Phong. Cổ Tích Triều hiểu ý hần nhưng đang ở trước mặt họ Lưu nên không tiện lộ mặt xấu, bèn nói: “Lưu bộ đầu là người nhà, nếu không phải chuyện cơ mật thì cứ nói đừng ngại.”

Hoắc Loạn Bộ lúc này mới dám báo cáo: “Bọn Phùng Loạn Hồ trở về rồi.”

Cổ Tích Triều thất kinh: “Hắn trở về là không hay rồi... Đã xảy là chuyện gì rồi phải không?”

Hoắc Loạn Bộ gật đầu.

Cổ Tích Triều lặng người, hần và Hoàng Kim Lân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm nghĩ: Ngàn vạn lần không thể để Thiết Thủ trốn thoát. Hoàng Kim Lân hét lên một tiếng: “Truyền!”

Hoắc Loạn Bộ dạ một tiếng, chạy vội đi.

Lưu Độc Phong ung dung hỏi: “Có chuyện gì?”

Hoàng Kim Lân vội lấp liếm: “Như Lưu đại nhân đã nói, Tức đại nương bây giờ là đã ra mặt hợp tác với bọn nghịch tặc, chúng ta có nên lập tức tấn công Hủy Nặc thành không?”

Lưu Độc Phong trầm ngâm: “Hủy Nặc thành không dễ tấn công, đánh cũng chật vật lắm.” Tiên Vu Cừu hừ một tiếng.

Lãnh Hồ Nhi cười lạnh: “Lưu bộ đầu có phải là không muốn đắc tội với người của Hủy Nặc thành nên mới dài dòng đạo nghĩa võ lâm, rao giảng việc gìn giữ quy củ giang hồ?”

Câu này của Lãnh Hồ Nhi rất chói tai, có ý khiêu khích rõ ràng, nào ngờ Lưu Độc Phong thừa nhận ngay: “Không sai, Hoàng thượng hạ chỉ muốn ta tróc nã tên phản bội Thích Thiếu Thương, ta cũng nhân việc này muốn điều tra việc Lý Huyền Y bị giết chết. Những nhân vật võ lâm khác ta chẳng những không quản mà cũng không muốn đắc tội.”

Tiên Vu Cừu nói: “Lưu bộ đầu đã không muốn đắc tội với người nhưng đáng tiếc là người ta lại đem Thích Thiếu Thương giấu đi. Vậy gỗ của yêu cầu bà ta thả người ra cũng không được ư?”

Lưu Độc Phong sao lại không nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của Tiên Vu Cừu chứ? Y bật cười ha hả: “Đừng nói đến việc Lưu mỗ ta không bao giờ cầu người, mà thậm chí có cầu đi nữa thì Tức đại nương đã liều chết cứu Thích Thiếu Thương nên dứt khoát sẽ không để cho y ra ngoài chịu trời... Phải tìm cách giải quyết khác!”

Lãnh Hồ Nhi mỉa mai: “Cách giải quyết? Đơn giản lắm! Tấn công Hủy Nặc thành, gà chó không tha, lôi cổ Thích Thiếu Thương ra chém đầu tại chỗ hoặc giao cho ngài đây áp giải hẳn về kinh, há không phải là xong chuyện sao?”

Lưu Độc Phong mân mê bộ râu mép đen nhánh được tia tốt gọn gàng, nói: “Lãnh huynh đúng là có bản sắc của danh tướng!”

Lúc đó Phùng Loạn Hồ, Lý Phúc và Lý Tuệ cúi đầu tui nghiu đi tới, vừa nhìn thấy Lưu Độc Phong và năm người mặc áo gấm, ánh mắt bọn chúng trở nên nghi ngại hoặc hoặc.

Cố Tích Triều hỏi ngay: “Có chuyện gì rồi?” Hắn không thấy Thiết Thủ bị áp giải về, trong lòng đã biết là không hay rồi.

Phùng Loạn Hồ đáp: “Có người... cướp tù!”

Cố Tích Triều phát mạnh tay áo, mặt xám xanh: “Các người sao lại... ? Đều là lũ ăn hại! Là ai cướp?”

Lần này đến lượt Lý Phúc đáp: “Là Đường Khăng.”

Cao Phong Lượng sững sờ: “Sao lại là gã được?” Mắt nhìn về phía Dũng Thành, lão này gật gật đầu nhưng nhân thân cũng mười phần hoang mang. Lão đã “chôn” gã rồi bỏ đi, những chuyện xảy ra sau đó lão cũng không biết gì.

Cố Tích Triều cố gắng trấn định con giận dữ nói với Cao Phong Lượng: “Cao cục chủ, tiêu cục của người chẳng ngờ lại sản sinh ra nhân tài kiệt xuất như vậy.” Bỗng hắn hung dữ hỏi lũ kia: “Băng vào tên tiểu tử họ Đường đó mà các người cũng không chế ngự được à?”

Lý Tuệ đáp: “Nếu chỉ có hắn, đương nhiên đã bị loạn kiếm phanh thây rồi, nhưng còn có...”

Lý Phúc tiếp lời: “Một người bị mặt...”

Lý Tuệ thêm vào: “Ngồi trong một cái kiệu...”

Lý Phúc tiếp luôn: “Có bốn người khiêng kiệu...” Ánh mắt hắn liếc liếc về phía mấy người Lưu Độc Phong.

Lý Tuệ nhấn mạnh: “Dĩ nhiên đều che kín mặt...” hắn đưa mắt ngắm nghía năm thủ hạ đang đứng bên cạnh Lưu Độc Phong.

Lý Phúc nói theo: “Người bị mặt ngồi trong kiệu võ công rất cao...”

Lý Tuệ vội tiếp lời: “Bọn thuộc hạ đánh không lại y nên mới bị cướp tù...”

Trong lúc Lý Phúc, Lý Tuệ thuật lại chuyện, ánh mắt không ngừng liếc nhìn Lưu Độc Phong. Bọn Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân đương nhiên cũng chú ý đến điểm này nên chẳng thể không nghi ngờ. Lưu Độc Phong cười ha hả: “Hay thật! Kẻ gây náo loạn đó lại có vài phần giống ta rồi.”

Lưu Độc Phong vừa mới mở miệng nói, Lý Phúc, Lý Tuệ đã cùng la lên: “Chính hắn!”

Cố Tích Triều trầm mặt xuống, đưa mắt nhìn Phùng Loạn Hồ, tên này cũng gật mạnh đầu. Hắn biết Phùng Loạn Hồ tinh minh nắn cán, ngay cả tên này cũng nhận ra giọng Lưu Độc Phong thì xem ra người cứu Thiết Thủ quả thật là y rồi.

Cố Tích Triều vừa nghĩ đến đây, trên mặt bỗng lộ vẻ tươi cười, quát: “Hò đồ! Các người có biết đây là ai không? Là Bộ thần Lưu Độc Phong đại danh鼎鼎 vang lừng thiên hạ đó. Lưu đại nhân chỉ bắt phạm nhân chứ không thả phạm nhân đâu. Nếu Lưu bộ thần cũng tha cho tội phạm thì đó gọi là biết luật mà còn phạm luật, tội nặng thêm một bậc nên dĩ nhiên Lưu gia dứt khoát không làm rồi.” Ý còn chưa hết, hắn bồi thêm một câu: “Nếu mà làm a, thì thân bại danh liệt. Huống chi đây là khâm phạm triều đình, làm sai thì tru di chín tộc!”

Lưu Độc Phong gật gù: “Nói cũng có lý. Nhưng không biết ai là người đã cứu phạm nhân chạy thoát? Ta biết người đó à? Có muốn ta tham dự một phần truy bắt hắn không?”

Cố Tích Triều đáp: “Không cần đâu.”

Lưu Độc Phong cười: “Ngay cả tên họ cũng không cho ta biết, chắc là yếu phạm triều đình rồi.”

Cố Tích Triều nói: “Người này ngược lại có uyên nguyên sâu xa với các hạ, hơn nữa, nói hơi khó nghe, còn như là đồng nghiệp vậy!”

Lưu Độc Phong cười “hà” một tiếng: “Còn ăn com công môn nữa à! Không phải là Gia Cát tiên sinh chứ?” Rồi y ngẩng đầu cười to: “Nếu là Gia Cát, bằng vào các ngươi, luôn cả tại hạ cũng không bắt được ông ta đâu!”

Cố Tích Triều trầm giọng quát hỏi: “Vậy chỉ có tên họ Đường là kẻ thật sự cướp tù phải không?”

Phùng Loạn Hồ đáp: “Phải.”

Cố Tích Triều ra lệnh: “Vậy Loạn Hồ, Loạn Thủy, Loạn Bộ ba người các ngươi hợp sức bắt hán về cho ta. Nếu tìm thấy hán mà bắt sống không xong thì giết ngay cũng được!”

Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy đồng thanh dạ ran.

Hoàng Kim Lân cũng kêu: “Phúc Tuệ song tu.”

Lý Phúc, Lý Tuệ cùng thưa: “Có mặt.”

Hoàng Kim Lân tiếp: “Hai ngươi đem theo ba mươi bốn tinh binh, phải bắt cho được tên đó, chết sống không thành vấn đề.”

Lý thị huynh đệ vâng dạ đáp lời, ánh mắt lại nhìn về phía Lưu Độc Phong.

Hoàng Kim Lân nói: “Lưu bộ thần phải lưu lại đây trợ giúp chúng ta bắt tên thổ phi đầu sỏ Thích Thiếu Thương, không thể giúp các ngươi truy đuổi khâm phạm được!”

Lưu Độc Phong cười: “Các ngươi yên tâm. Ta không cướp công của các ngươi đâu!”

Lý thị huynh đệ và Tam Loạn* vừa lĩnh người rời đi thì bỗng nghe tiếng chém giết vang trời. Thì ra Tiên Vu Cừu và Lãnh Hồ Nhi thấy nước độc đã rút hết rồi, tòa thành không còn gì bảo vệ nữa nên không nghe lời Lưu Độc Phong, tự ý suất quân tấn công Hủy Nặc thành.

Chú thích:

*Loạn Hồ, Loạn Thủy, Loạn Bộ

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tao ngộ của Thiết Thủ

Thiết Thủ và Đường Khăng thúc ngựa bên ba hơn mười dặm. Phóng qua nhiều đường mòn nhỏ, vượt qua hai ngọn núi, hai người chuyển sang con đường lớn, thấy nơi ngã ba có mấy tấm biển đề: “Đến Toái Vân Uyên”, “Đến Tư Ân trấn”, “Đến Nam Yên trấn”. Thiết Thủ chỉ tay vào con đường đến Tư Ân trấn, khó khăn lắm mới nói được: “Tư Ân trấn đất rộng người đông, cũng là thị trấn trung tâm, có rất nhiều tội phạm bỏ trốn đều tới đó lánh mình. Ngươi giả dạng thành thợ săn, nằm im chừng một năm sáu tháng, rồi hãy rời chỗ này, thay tên đổi họ mới có thể tái nhập giang hồ được. Như vậy chắc bọn chúng cũng không bắt ngươi được đâu.”

Đường Khăng gật gù đầu: “Dạ.”

Thiết Thủ nói tiếp: “Vậy đi, đại ân không cần nói lời cảm tạ, chúng ta chia tay luôn ở đây.”

Đường Khăng hỏi: “Thiết gia sẽ đi đâu?”

Thiết Thủ đáp: “Toái Vân Uyên.”

Đường Khăng lo lắng: “Lão cục chủ, Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều, bọn họ đều ở đó, ngại đi...”

Thiết Thủ nói: “Mấy người Thích Thiếu Thương chạy về Toái Vân Uyên là cực kì nguy hiểm. Ta phải đi xem sao.”

Đường Khăng trợn mắt nhìn chàng: “Nhưng ngài thụ thương trầm trọng, liệu có giúp được gì không?”

Thiết Thủ cười, lộ vẻ bất lực: “Người như bọn ta là vậy đấy, cho dù chẳng giúp được gì cũng không thể thấy chết mà không cứu.” Chàng vỗ vỗ vai Đường Khăng, tiếng ho bật ra làm cho vết thương bên khoe môi lại ứa máu: “Người đương nhiên biết rõ con người người cũng vậy thôi, người đã cứu ta đó.”

Đường Khăng hiên ngang nói: “Là vì tiểu đệ biết rõ cho nên muốn đi cùng với ngài.”

Thiết Thủ lắc lắc đầu, phẩy tay phê phán: “Không cần phải có thêm một người hy sinh.”

Đường Khăng đáp: “Tiểu đệ làm thế này có thể liên lụy đến lão cục chủ. Biết võ công mình vẫn kém cỏi nhưng tiểu đệ phải đi xem sao.”

Thiết Thủ nói: “Người đi Tur Ân trấn là có nhiệm vụ quan trọng.”

Đường Khăng ngờ vực: “Nhiệm vụ gì?”

Thiết Thủ đáp: “Truy Mệnh mấy ngày tới có lẽ sẽ ghé qua đây, người phải liên lạc với tam sư đệ, có khi chúng ta có thể cứu được Thích Thiếu Thương.”

Đường Khăng nói: “Vậy thì tốt, chúng ta cùng đi Tur Ân trấn đợi Truy Mệnh tam gia đến, sau đó tới Toái Vân Uyên cứu người.”

Thiết Thủ cười khò: “Cái này...”

Đường Khăng nói như chém đinh chặt sắt: “Nhị gia, Đường Khăng cũng không ngốc, ngài bày ra nhiệm vụ quan trọng là để tách rời tiểu đệ, không cho tiểu đệ hy sinh. Chẳng lẽ giữa chúng ta lại phải nhường qua nhường lại như đàn bà à? Thiết nhị gia, ngài nếu không cho tiểu đệ đi cùng thì đã coi thường tiểu đệ này rồi đó. Vậy ngài cứ đi đường Toái Vân Uyên của ngài, tiểu đệ sẽ đi đường Hủy Nặc thành của tiểu đệ!”

Thiết Thủ than: “Chỉ là ta thân bị thương... bọn chúng không lâu nữa sẽ đuổi tới, như vậy chẳng ích lợi gì cho ai cả.”

Đường Khăng vỗ ngực nói: “Tiểu đệ đỡ ngài chạy, nhất định sẽ nhanh hơn.”

Thiết Thủ ánh mắt thâm tình nhìn gã: “Bọn chúng bắt người bị thương thì dễ, bắt người lại khó, người vẫn...”

Đường Khăng giận dữ kêu lên: “Nhị gia...!”

Thiết Thủ cũng nhỏ giọng quát: “Được, ta không nói, còn nói nữa thì không tôn trọng người. Huynh đệ, chúng ta sẽ đến Tur Ân trấn trước, rồi đổi hướng đi Toái Vân Uyên – Chỉ cần đến được Tur Ân, bọn chúng e rằng không liệu được chúng ta sẽ chuyển hướng tới Hủy Nặc thành.”

Đường Khăng vỗ đùi, hớn hờ reo lên: “Tuyệt, cái đó gọi là dù biết rừng có cọp vẫn cứ chạy vào rừng!” (Ý nói dù biết nguy hiểm vẫn không sòng lòng.)

Gã chợt nghiêm lại hỏi: “Nhị gia, Truy Mệnh tam gia cuối cùng có đến không?”

Thiết Thủ nói: “Huynh đệ, kêu ta Thiết Thủ là được rồi.”

Đường Khăng hào khí nổi lên, lập tức gọi: “Thiết nhị ca.”

Thiết Thủ lắc đầu nặng nề: “Truy Mệnh sẽ không tới, tam sư đệ đang điều tra trọng án, làm xong mới tới được, ta cũng không biết là bao giờ. Lãnh Huyết đang dưỡng thương, Vô Tình thì lại đảm đương vụ án Kim Ẩn tại Thiểm Tây. Bọn họ không một ai đến được.”

Chàng ho rồi nói tiếp: “Chỉ có chúng ta, người và ta, còn có mấy người như Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền hiện không biết sống chết thế nào.”

Đường Khăng cười to ha hả, tay trái kéo cương con ngựa màu xám của Thiết Thủ, tay phải vỗ vào lưng con tuấn mã gã đang ngồi, nói: “Như vậy là hay nhất! Chúng ta đằng trước không có đường trốn, phía sau truy binh đuổi tới, đã chẳng có viện binh lại không có ngân lượng.” Lúc đang phi ngựa gã cứ vỗ vỗ vào cái túi rỗng, cười: “Đây là thời khắc phản kích tốt nhất đó.”

Theo nhịp xóc của ngựa, Thiết Thủ cảm thấy vết thương chân động đau đớn, nhưng thấy Đường Khăng vẫn hào khí ngút trời, thầm nghĩ: Gã này võ công tuy không cao, địa vị kiến thức cũng tầm thường nhưng đúng là một hảo hán! Vì không nỡ làm gã mất hứng, chàng cố nhịn đau, không lâu sau cũng đến được Tur Ân trấn.

Đường Khăng từ từ ghì cương, thấy trong trán nhiệt náo tung bùng, kẻ qua người lại rất đông, thị trấn nhộn nhịp, gã cất tiếng hỏi: “Thiết nhị gia, chúng ta dừng ở đâu đây?”

Thiết Thủ đáp: “Tìm khách điểm nào ít gây sự chú ý nhất nghỉ chân, ăn cái gì đã rồi tính.”

Đường Khăng kiếm được một tửu gia khách điểm tên là An Thuận sạn ở sát bên tiểu trấn ngồi nghỉ. Hai người kêu vài món ăn. Thiết Thủ ăn được vài miếng thì trong ngực thấy tức tức, ọe một tiếng khạc ra một ngụm máu đỏ thẫm cả chén cơm trắng, trông đập vào mắt. Chàng vừa ôm ngực thở hổn hển,

lại kéo nón cỏ xuống che bát com sợ người khác để ý thấy.

Đường Khăng thấy thế liền bảo: “Trên đường đi thuốc kim sang đã bôi hết cho nhị ca rồi. Tiểu đệ sẽ thỉnh đại phu đến xem cho nhị ca.”

Thiết Thủ cố nhin con đau trong ngực: “Toàn bộ thuốc trên người ta cũng đã hết công hiệu rồi.”

Đường Khăng sờ sờ túi nói: “Tiểu đệ còn một ít tiền, đủ cho bữa ăn hôm nay và tiền mời đại phu.”

Thiết Thủ nói: “Nhưng đó là tiền mà người cực khổ mới kiếm được.”

Đường Khăng cười hào sảng: “Chỉ hy vọng có thể chữa khỏi cho nhị ca, số tiền này có đáng gì!”

Thiết Thủ nhỏ giọng thăm thi: “Thật ra vết thương của ta chỉ cần điều dưỡng thích hợp là được. Chỉ cần ba, bốn ngày vận công, đã tọa, điều tức là ta có thể hồi phục nguyên khí, mười ngày nữa sẽ hoàn toàn bình phục, không đến một tháng thì trở lại bình thường. Không cần mời đại phu làm gì.”

Đường Khăng khâm phục: “Nội công của nhị gia tiểu đệ có nghe nói qua. Trong tứ đại danh bộ nhị ca nội công thâm hậu nhất, nếu tiểu đệ bị thương như vậy sáu tháng một năm cũng chưa thể hồi phục hoàn toàn.”

Thiết Thủ nói: “Sur huynh đệ bốn người bọn ta bốn ba tứ xứ chịu đựng gian khổ, thương thế là chuyện thường xảy ra như cơm bữa. Tứ sư đệ Lãnh Huyết trời sinh kiên trì khắc khổ, có thể lực và ý chí hơn người, thụ thương đối với đệ ấy mà nói chẳng đáng kể, chỉ là đệ ấy tình cảm yếu ớt, không chịu được thương đau. Tam sư đệ phiêu lãng giang hồ, phong sương nếm trải, không có vết thương nào là chưa trải qua nên tạo thành tính chịu đựng không sợ thương tích. Đại sư huynh tuy thân thể yếu nhất, bề ngoài lãnh bạc, bên trong lại đa tình, huynh ấy mới đúng là không thể chịu được thương đau. Ta sở trường là luyện nội công, vết thương bình thường không làm gì được ta, ngay cả khi bị thương nặng, chỉ cần cho ta thời gian nhất định sẽ có thể vận công trị thương khỏe lại nhanh thôi.”

Đường Khăng nghe vậy mơ màng thốt: “Ngoại trừ Lãnh tứ ca là tiểu đệ có gặp mặt qua, còn Truy Mệnh tam ca và Vô Tình đại ca tiểu đệ vô duyên chưa được gặp.”

Thiết Thủ vỗ vỗ vai gã, cười: “Hôm khác có cơ hội, ta sẽ giới thiệu cho.”

Đường Khăng cúi đầu nói: “Các huynh ấy... danh chấn giang hồ làm sao có thời gian để ý đến đồ tép riu như tiểu đệ!”

Thiết Thủ nắm chặt lấy vai gã, an ủi: “Đừng nói như vậy chứ! Chúng ta kết giao chỉ tìm hảo hán, tình cảm chân thành, không phân phú quý. Người còn nói vậy nữa thì không còn huynh đệ gì hết!” Bỗng chàng cảm thấy năm ngón tay đau đớn dữ dội, không nhin được rên lên một tiếng, sắc mặt tái xanh. Hai tay chàng bị bọn Hoàng Kim Lân, Tiên Vu Cừu tra tấn suốt dọc đường, nếu không phải do chàng công lực thâm hậu, thì mười ngón tay và hai cánh tay đã sớm xương gãy thịt tan rồi.

Đường Khăng thấy thế vội kêu: “Tiểu đệ sẽ đi mời đại phu, đối với vết thương ngoài da hay xương cốt có một ít thuốc dán chuẩn bị sẵn thì vẫn tốt hơn.”

Thiết Thủ nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy rất cần một ít thuốc kim sang và thuốc trật đã* bèn nhin đau thều thào: “Cũng được.”

Đường Khăng đứng bật dậy, bảo: “Nhị ca ăn trước đi, tiểu đệ đi nhanh còn về.”

Thiết Thủ chỉ cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần đều đau đớn, trên trán đầm đìa mồ hôi to như hạt đậu, rên lên: “Cẩn thận đấy, đi nhanh về nhanh.”

Đường Khăng đáp: “Dạ” rồi người bay ra khỏi tiệm

Thiết Thủ lắc lắc đầu, vốn tưởng có ăn cái gì đó thì có thể bổ sung cho thể lực bản thân rồi vận công điều tức, nhưng mới nhắm nháp vài miếng đã thấy dạ dày co rút, lại thêm vết thương ở xương sườn bị gãy đau nhói lên, cũng không cách nào nhai nuốt nổi, đành ngồi yên vận khí.

Chính lúc đó, ngoài cửa có ba người bước vào.

Ba kẻ này một là tiểu phu, một là thợ săn, một là thầy lang, trông hết sức bình thường.

Nhưng Thiết Thủ vừa nhìn đã biết bọn họ đang cải trang.

Hơn nữa còn lập tức nhin ra họ là ai.

Bọn chúng chính là ba tên trong năm tên hung đồ mà chàng truy đuổi cả ba tháng nay: Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khùng và Bành Thắt Lặc. Hai tên nữa, Tần Độc và Trương Cùng trên sơn đạo lập kế ám toán chàng đã bị gãy ông đập lưng ông mà tự tìm đến cái chết.

Ba kẻ cùng hung cực ác này chủ mưu hợp lực hãm hại đại ca kết nghĩa của bọn chúng là “Bạch phát cuồng nhân” Nhiếp Thiên Tất. Thiết Thủ nhận sự ủy thác của Lãnh Huyết, truy đuổi chúng mấy trăm dặm mới vô ý để lòi cuốn vào chuyện Thích Thiểu Thương bị Cổ Tích Triều đuổi giết.

Chàng tuyệt không tưởng được bọn chúng lại xuất hiện ở đây!

Lúc này chàng không thể cử động, cũng chẳng thể chạy, ngay cả khi tên hầu bàn đưa món ăn ra chàng cũng ngồi yên không nói năng gì. Vì thế ngược lại càng thu hút sự chú ý của ba kẻ đào vong kia. Mà Thiết Thủ hiện giờ vết thương đầy mình, nhiều như vảy cá, thậm chí cả tên tiểu nhị bụng bê đó chàng e

cũng không đầu lại. Huống chi trước mắt lại là ba kẻ hung đồ âm hiểm thâm độc, giết người không gớm tay!

Ba tên Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lặc vừa ngồi xuống, họ Vương đã gấp gáp nói: “Bọn ta ăn đại cái gì rồi đi ngay, nơi đây không thể ở lại lâu.”

Bành Thất Lặc vừa mới chạm môi vào cốc trà đã đặt xuống cự nự: “Cái gì? Chỗ này đất hẹp người đông, các lộ nhân mã tụ tập buôn bán, không phải chính là nơi ẩn thân tốt sao?”

Vương Mệnh Quân đáp: “Người không thấy gì sao? Lúc bọn ta vừa đến đây, bên ngoài đã có đám đông quan sai và quân sĩ, hình như đang truy bắt ai đó!”

Bành Thất Lặc phản đối: “Mấy cái bị thịt đó chúng ta không cần phải sợ!”

Vương Mệnh Quân giải thích: “Không phải sợ mà là lỡ chẳng may kinh động đến Lãnh Huyết hay Thiết Thủ thì chỉ còn đường chết!” “Chạy! Chạy! Chạy!” Lâu Đại Khùng tức giận đập bàn, bát đĩa kêu lanh canh làm khách trong tiệm đều quay lại nhìn hắn. Lâu Đại Khùng tức tối: “Cứ tiếp tục thế này, cả ngày phải trốn, trốn, trốn! Còn gì là sinh thú, chỉ bằng liều mạng một phen!”

Vương Mệnh Quân vội cùng Bành Thất Lặc giả vờ uống rượu, cười nói: “Hắn say rồi!” Họ Vương nhỏ giọng mắng: “Người làm sao vậy? Thế này là kinh động đến mọi người, muốn tìm chết thì cũng đừng làm liên lụy đến bọn ta chứ!”

Lâu Đại Khùng hào khí tiêu tan, ảo não nói: “Nhưng mà ngày ngày chạy trốn, đêm đêm pháp phòng cũng không phải là biện pháp.”

Bành Thất Lặc nổi nóng: “Thế người có cách gì?”

Lâu Đại Khùng nắm chặt tay: “Chi bằng cùng Thiết Thủ quyết đấu một trận!”

Vương Mệnh Quân cười lạnh: “Người đấu bằng gì? Trương Cùng và Tần Độc không phải cũng đã liều mạng rồi đó sao, kết quả là biến thành hai thi thể.”

Lâu Đại Khùng tức giận trách cứ: “Ta đã nói rồi, năm người cùng hợp lại thì chưa chắc đã đánh không lại Thiết Thủ. Nhưng người lại bắt Trương Cùng, Tần Độc cản đường Thiết Thủ, đánh lạc hướng chú ý của hắn để bọn ta chạy về hướng khác. Kết quả là hai huynh đệ chết một cách vô ích.”

Vương Mệnh Quân hét lên: “Người ngồi đó mà oán ta sao? Nếu không có khổ nhục kế ấy của ta thì không biết giờ người chết ở tầng địa ngục nào rồi!”

Lâu Đại Khùng cũng không chịu lép vế: “Người cho rằng mình tài cao như trời à!”

Vương Mệnh Quân ngửa cổ một ngụm uống cạn chén rượu, lại rót thêm rượu, đúng lúc đó hắn tình cờ quay về phía Thiết Thủ đang an nhiên ngồi đó. Vương Mệnh Quân cũng không chú ý mấy, rót thêm bát nữa, nói: “Chết vinh không bằng sống nhục, dù lên thiên đàng hay xuống địa ngục chạy trốn để giữ mạng vẫn tốt hơn!”

Bành Thất Lặc thỉnh linh chop lấy cái túi vải Vương Mệnh Quân để trên bàn. Họ Vương nhanh như chớp đề lên lưng bàn tay hắn, tức tối la lên: “Người muốn gì?”

Bành Thất Lặc đáp: “Dùng Tam bảo Hồ Lô đấu với Thiết Thủ!”

Vương Mệnh Quân nằng: “Các người làm sao thế? Hai ngày nay không thấy tăm tích tên Thiết Thủ ấy, không chừng bọn ta thoát được hắn rồi cũng nên. Các người nếu muốn gây chuyện thì ban đầu cần gì phải chạy trốn mười vạn tám trăm dặm!”

Bành Thất Lặc từ từ rút tay lại, ánh mắt sáng lên, lầm bầm: “Nếu thật sự đã thoát khỏi tay hắn được rồi thì tốt...”

Lúc này, chợt một người đi tới làm Bành Thất Lặc giật nảy mình, Lâu Đại Khùng phải vội ghì hắn lại, Bành Thất Lặc mới nhìn rõ thì ra là tên hầu bàn.

Tên kia hỏi: “Ba vị khách quan có muốn kê món gì nhắm rượu không ạ?” Hắn đối với Bành Thất Lặc đang kinh hãi thất thần có chút sợ hãi nên chỉ hỏi Vương Mệnh Quân.

Vương Mệnh Quân đang rối loạn trong lòng, xua tay: “Người cứ tùy tiện chọn vài món.”

Lâu Đại Khùng lầm bầm: “Không biết ngày mai còn có cái để mà ăn không nữa! Ta có lẽ ăn ngon một chút...”

Tên hầu bàn nhanh nhẩu: “Nếu vậy khách quan muốn ăn gì tiểu điểm sẽ làm ngay.”

Lâu Đại Khùng hỏi: “Ở đây có cái gì ăn được không?”

Tên kia đáp: “Nhiều lắm ạ, bốn điểm nổi tiếng với món hàu, cá sốt, thịt viên, còn không thì các món trên bàn hai vị khách quan kia thì sao ạ?” Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ mấy món trên bàn của Thiết Thủ.

Thiết Thủ lạnh toát người: Chàng đang dùng ý giữ Đan Điền cho khi rút về đây. Toàn thân tinh quan nhập định, tiến vào một loại cảnh giới gọi là Bát Xúc, tức là tám loại cảm giác động, dưỡng, lạnh, ấm, nhẹ, nặng, ráp, trơn hợp lại thành một. Đây chính là giai đoạn quan trọng trong quá trình hồi phục nguyên

khí và nội lực. Chẳng chỉ mong khôi phục được một phần nhỏ công lực, nếu chẳng may ba tên kia có tấn công bất ngờ thì cũng hy vọng có sức tiếp chiêu.

Lâu Đại Khùng nhìn qua thấy mấy món đó cũng không có gì đặc biệt, bèn hỏi Vương Mệnh Quân: “Này, ngươi thấy sao?”

Vương Mệnh Quân lười biếng nhìn qua, đang muốn nói thì đuôi mắt hắn thấy một bóng dáng quen thuộc, người này có thể nói là tên ác ma mà hắn căm hận đến tận xương tủy. Vương Mệnh Quân liếc nhìn, không dám tin đó là sự thật, lại nhìn thêm lần nữa, hét lên một tiếng “Chao ôi” rồi ngã lộn nhào.

Bành Thất Lặc tuy như chim sợ cành cong nhưng phản ứng rất nhanh, đỡ lấy Vương Mệnh Quân, hỏi gấp: “Sao thế?”

Vương Mệnh Quân mặt xám ngoét, khóc cười cũng chẳng rõ, lắp bắp: “Hắn... hắn... hắn...” Lâu Đại Khùng và Bành Thất Lặc nhìn theo ngón tay run lấy bấy của hắn, sắc mặt đại biến, như rớt xuống hố băng. Bành Thất Lặc cơ hồ hai đầu gối như muốn sụm xuống, kinh hãi kêu: “Hắn... hắn... làm sao cũng ở đây?”

Lâu Đại Khùng lấy hết can đảm đá cái ghế vắng ra, hét lên: “Thiết Thủ, ngươi muốn gì?”

Khách trong quán thấy có người muốn động chân động tay đều muốn bỏ chạy. Thiết Thủ lãnh đạm cất tiếng: “Các vị, không có chuyện gì đâu. Ta và mấy vị bằng hữu này có chút mâu thuẫn, nhưng ta hôm nay đang lo việc công, lại đang đợi một vị bằng hữu khác, không có tâm tình động thủ nên sẽ không sao đâu. Xin mời các vị ngồi xuống, dứt khoát không phá rối bữa ăn của các vị.” Nói xong, chàng tự rót rượu uống, cũng chẳng thèm để ý đến câu quát hỏi vừa rồi của Lâu Đại Khùng.

Thật ra chàng phải cố đè khí một hơi nói cho xong nên lực phủ ngũ tạng lại đau đớn kịch liệt, nhất thời không thể thốt nửa chữ, tay trái bấu chặt lấy chén rượu.

Chú thích:

* Thuốc chữa bong gân, trật khớp, gãy xương,...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Không thấy ai

Ba người vốn nghĩ lần này chắc chết nên khi nghe Thiết Thủ nói mấy lời này, trong nhất thời cứ ngỡ như đang mơ. Lâu Đại Khùng hào khí tiêu ma, đứng ngây ngốc tại chỗ. Vương Mệnh Quân kéo hắn ngồi xuống, rồi run giọng nói: “Thiết đại nhân, đa tạ ơn tha mạng.”

Khách nhân trong quán nghe vậy mới biết người ngồi uống rượu một mình kia không ngờ lại là Thiết Thủ trong Tứ đại danh bộ, tất cả đều vừa khâm phục vừa tò mò.

Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Cút”. Lời vừa cất, bụng chàng đã đau nhói, cũng không thốt thêm từ nào được nữa.

Vương Mệnh Quân cầu còn không được, cúi người cung kính đáp: “Dạ, dạ, tiểu nhân xin cút ngay, cút ngay...” Nhưng hắn lại thấy Bành Thất Lặc vẫn đang ngồi im, ngưng thần nhìn Thiết Thủ.

Vương Mệnh Quân ra hiệu, ý bảo “Đi thôi.”

Bành Thất Lặc đột nhiên ghé lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Có thấy không?”

Vương Mệnh Quân hỏi lại: “Thấy cái gì?”

Bành Thất Lặc đáp: “Thiết Thủ cả người bị thương, máu me bê bết, mặt cũng bị đánh cho bầm dập.”

Vương Mệnh Quân vội la lên: “Việc đó liên quan gì tới bọn ta, chạy được là tốt rồi!”

Bành Thất Lặc hạ giọng: “Ta thấy nghi ngờ.”

Lâu Đại Khùng đột nhiên hiểu ra: “Ngươi muốn nói...?”

Bành Thất Lặc thâm trầm tiếp: “Thiết Thủ chẳng phải tha cho bọn ta, mà là không còn khả năng động thủ giết người!”

Lâu Đại Khùng kích động: “Nếu hấn giết không được bọn ta, bọn ta nên tới giết hấn!”

Vương Mệnh Quân hồ nghi: “Đúng rồi! Ta cũng nói hấn không được khỏe, không ngờ còn tha không giết bọn ta – chỉ có điều, Tứ đại danh bộ chết vẫn còn mạnh. Các người không nhớ năm đó bọn họ bốn người huyết chiến với mười ba sát thủ như thế nào sao? Kết quả đối phương toàn quân bị diệt, Tứ đại danh bộ lúc đó gần như toàn bộ sắp mất mạng nhưng chẳng phải bây giờ người nào cũng sống nhăn răng ra à!”

Bành Thất Lặc ngó ra: “Ý người là...?”

Vương Mệnh Quân chen vào: “Giữ được tính mạng quan trọng hơn, hà tất phải gây chuyện! Người không nghe thấy sao, hấn còn chờ người tới, nếu đó là Lãnh Huyết thì...”

Lâu Đại Khùng vẫn bắn khoả: “Nếu lỡ Thiết Thủ thật sự trọng thương không thể hoàn thủ, bọn ta chẳng phải là bỏ qua cơ hội tốt sao?”

Vương Mệnh Quân bẻ lại: “Nếu như Thiết Thủ võ công vẫn còn, bọn ta không phải là tới nạp mạng sao?”

Lâu Đại Khùng ngắt nứ: “Điều này ...”

Bành Thất Lặc nói: “Xem ra lần này cũng không thể mạo hiểm ...”

Chính vào lúc đó, chợt nghe có người vui vẻ gọi lớn: “Nhị ca, tiểu đệ đã mời vị đại phu nổi danh nhất về trị thương cho nhị ca đây!” Vừa nói gã vừa kéo một lão già đi về phía bàn Thiết Thủ đang ngồi.

Thờ dài một tiếng, Thiết Thủ nhất thời không biết nên nói gì để ngăn gã lại. Đường Khăng lo lắng: “Nhị ca, huynh thấy khó chịu à?” Rồi gã quay lại nói với đại phu: “Đại phu là bậc chuyên gia, mời ngài nhanh nhanh khám cho Thiết nhị ca!”

Vị đại phu này họ Phan, rất nổi danh ở đây, có người còn gọi lão là “Phiên sinh thần y”, tức muốn ca tụng y thuật của lão có thể làm người chết sống lại. Đương nhiên lão không tài tới mức đó, nhưng kinh nghiệm của người làm nghề y cũng đủ để vừa mới đặt tay bắt mạch, vạch mí mắt xem, rồi nhìn toàn thân Thiết Thủ, lão đã lập tức lắc đầu thờ dài: “Hết rồi, hết rồi, người trẻ tuổi hiếu chiến, người bây giờ thương thế đã nhập gân cốt, ít nhất cũng phải nằm hai ba tháng mới có thể phục hồi phân nửa. Nếu không phải người xương cốt mạnh mẽ, thần khí sung mãn thì chỉ e không hấn còn sống được.”

Lời còn chưa dứt, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lặc, Vương Mệnh Quân đã từ ba phía vòng lại tới sau lưng Đường Khăng, đối mặt với Thiết Thủ. Đường Khăng lập tức cảnh giác, sắc mặt trầm xuống.

Bành Thất Lặc cười quái dị: “Tốt thật, Thiết Thủ, người cũng có lúc này!”

Lâu Đại Khùng tiếp: “Người luôn chèn ép bọn ta đến khổ, xem hôm nay ta không...”

Chợt nghe một thực khách trong quán đập bàn quát: “Ba tên tiểu tặc không biết trời cao đất dày kia, Thiết nhị gia đã tha cho các người một mạng rồi còn léo nhéo gì!”

Một thực khách khác cũng cầm bịch vải đang đặt trên bàn lên, đi tới nói: “Thiết nhị gia mặc dù thụ thương, nhưng bọn ta kính trọng nhân cách của nhị gia, quyết không để các người càn rỡ!”

Phần đông thực khách trong quán đều lần lượt quát lên; thì ra trong quán này rất nhiều người xuất thân chốn võ lâm, hầu hết đều mười phần kính trọng Tứ đại danh bộ, hoặc ít hoặc nhiều bằng cách này hay cách khác đã từng chịu ơn nghĩa của bốn vị danh bộ. Nay thấy Thiết Thủ thân thụ trọng thương, đối mặt với nguy nan, nên tất cả đều có ý bạt đao tương trợ.

Vương Mệnh Quân cười hi hi: “Hắc, thì ra là thấy chuyện bất bình mà tới, thật là không đánh không quen, hoan nghênh, hoan nghênh, hân hạnh, hân hạnh.”

Thiết Thủ trong lòng thầm kêu khổ: Vương Mệnh Quân ba tên đó võ công mặc dù thua xa chàng, nhưng so với các nhân vật võ lâm bình thường lại cao hơn rất nhiều. Khách giang hồ trong quán hôm nay đều hết sức bình phàm, làm sao có thể địch nổi ba tên ác đồ đó, huống chi trong tay Vương Mệnh Quân còn có Tam bảo hồ lô, vạn nhất dẫn tới đánh nhau, thương vong hấn sẽ rất nhiều. Thiết Thủ không hề lo ngại tới sinh tử cá nhân mình, nhưng không thể nhẫn tâm nhìn những hấn tử đầy nhiệt huyết này phải bỏ mạng, trong lòng rất khẩn trương.

Vương Mệnh Quân đã cười bịch vải ra, bốn năm người võ lâm trong thực quán cũng đã bao vây hấn lại. Thói thường thì càng nhiều người, gan càng lớn. Bành Thất Lặc nói: “Hôm nay bọn ta muốn báo thù trả hận, ai không liên quan hãy rút đi!” Bốn, năm người võ lâm cùng nhìn nhau nhưng không ai rời đi.

Lâu Đại Khùng đẩy vị đại phu ra, đối mặt với Đường Khăng, thô lỗ hỏi: “Người là kẻ nào?”

Đường Khăng đang muốn rút đao trả lời, Thiết Thủ đột nhiên gọi: “Tam sư đệ.”

Đường Khăng rùng mình. Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lặc đứng ngây người ra.

Thiết Thủ ung dung không vội, hỏi: “Ba tên mặt dày này, sư đệ thấy nên trừng trị bọn chúng như thế nào?”

Đường Khăng nhất thời không biết nên trả lời ra sao. Thiết Thủ thờ dài nói: “Nếu không phải huynh đệ bọn ta còn có việc quan trọng phải làm, ta đành

phải phiên tam đệ đập cho chúng mỗi người một đập, tiền bọn chúng sớm đi gặp lão Diêm Vương!” Đường Khảng gật gật đầu đáp: “Vâng!”

Bành Thất Lặc, Lâu Đại Khùng, Vương Mệnh Quân lập tức lùi lại một bước. Bành Thất Lặc bay ngược ra sau trước tiên, Lâu Đại Khùng và Vương Mệnh Quân cũng chạy trốn theo hần. Ra khỏi quán ăn, rời xa thị trấn rồi, Bành Thất Lặc mới thở hổn hển nói: “Mẹ nó, thì ra ... thì ra ... Truy Mệnh cũng cũng ... đã tới ... tới rồi ...”

Vương Mệnh Quân cũng nói: “Người xem đôi chân của hần xem, lúc tiến vào thực quán thật là mạnh mẽ, ta đã biết hần quyết không dễ trêu rồi, hần vừa tiến vào, đã ...”

Đột nhiên hần ngậm miệng lại. Lâu Đại Khùng cùng Bành Thất Lặc đồng thanh hỏi: “Thế nào?”

Vương Mệnh Quân thì thảo đáp: “Không đúng rồi!”

Bành Thất Lặc gãi đầu hỏi: “Có gì không đúng?”

Vương Mệnh Quân đáp: “Hần khi tiến vào kêu lên 'Nhị Ca', mà không phải 'Nhị sư huynh’...”

Bành Thất Lặc tức giận hỏi: “Thế thì sao? Thiết Thủ cũng đã gọi hần một tiếng ‘tam đệ’...”

Nói đến đây giọng hần chợt thay đổi, thất thanh kêu lên: “Không đúng, không đúng! Theo lời đồn đại trên giang hồ, trong Tứ Đại Danh Bộ, Vô Tình là đại sư huynh, Thiết Thủ đứng thứ hai, Truy Mệnh thứ ba, Lãnh Huyết là thứ tư, kỳ thật lấy thời gian nhập môn trước sau làm chuẩn. Nếu nói về tuổi tác, Truy Mệnh lớn nhất, Thiết Thủ thứ nhì, trẻ nhất là Lãnh Huyết. Người vừa rời mắt to mày thô, râu lún phún đầy mặt, nhưng nhìn lại thì tuyệt đối còn trẻ hơn Thiết Thủ. ... không thể là Truy Mệnh!”

Vương Mệnh Quân trầm ngâm nói: “Đúng vậy.”

Lần này tới phiên Lâu Đại Khùng hoài nghi hỏi lại: “Phải chăng Truy Mệnh nhìn bề ngoài trẻ hơn tuổi ....”

“Sao được? Truy Mệnh phơi gió nằm sương, tang thương phong trần ...” - Vương Mệnh Quân đáp: “Bọn ta đều bị lừa rồi!”

Lâu Đại Khùng giận dữ nói: “Bọn ta quay trở lại, giết chết hần !”

Vương Mệnh Quân ngửa mặt nhìn trời hoàng hôn chạng vạng, hần nghiêng răng nói: “Quay lại thì quay lại, bất quá chỉ bao vây hần, không động thủ trước. Lần này nghe ngóng cho rõ ràng, nửa đêm mới hạ thủ, quyết không để hần còn sống rời khỏi Tư Ân trấn.”

Ba người bọn Vương Mệnh Quân vừa rời An Thuận sạn, Thiết Thủ sắc mặt lập tức trắng bệch, lão đảo vuốt ngực. Chàng dùng nội công đẩy lui địch, nên không cách gì dùng nội lực ngăn chặn thương thế, nhất thời thấy trời đất xoay tròn, chỉ muốn ngã lăn ra. Sau khi mọi người trong thực quán ăn cần hỏi thăm, Đường Khảng nóng nảy nói: “Thiết nhị ca, đều là ta không tốt, hại huynh...”

Thiết Thủ cười khổ: “Ta không sao, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe hơn.” Gã hít một hơi dưỡng khí, rồi hướng tới mọi người xung quanh ôm quyền nói: “Các vị trượng nghĩa tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng.”

Một trong những người võ lâm thu đao lại, cũng chấp tay thủ lễ đáp: “Không cần khách khí. Danh tiếng của Tứ đại danh bộ vang lừng, bọn ta đều khâm phục vạn phần, hôm nay may mắn được gặp ngài, rất lấy làm vinh hạnh.”

Một người võ lâm khác quan tâm hỏi: “Thiết nhị gia không sao chứ ... Xin hỏi vị này là Tam gia sao?”

Đường Khảng không biết trả lời thế nào cho đúng. Thiết Thủ thấy những người này có thành ý, biết rõ không hay, nhưng cũng không đành lòng lừa dối họ, bèn đáp: “Hần là huynh đệ mới kết nghĩa của ta, họ Đường tên Khảng. Vừa này bởi vì nóng lòng muốn đẩy lui địch, bất đắc dĩ phải mượn tên của tam sư đệ, mong các vị bỏ qua cho.”

Mọi người lúc này mới hiểu. Thấy Thiết Thủ nói rõ chân tướng, không sợ địch nhân lại tới xâm phạm, hành động này mười phần thành khẩn tín nhiệm, ai nấy đều vô cùng cảm động. Vị Phan đại phu đó cũng đã nghe qua đại danh của Tứ đại danh bộ, mở hộp thuốc, vội vàng lại gần nói: “Lão phu vừa nãy không biết là Thiết nhị gia, nhất thời lầm lời làm hỏng đại sự, mong nhị gia bỏ quá cho. Nhị gia thân thụ trọng thương, nhất định là vì quên mình đuổi đánh kẻ ác. Phương thuốc này mặc dù không thể lập tức thấy hiệu nghiệm, nhưng đối với việc chữa thương thì đặc biệt có lợi. Nhị gia nếu không chê, ta muốn tặng ngài phương thuốc này...” Nói xong hai tay lão cầm phương thuốc đưa lên.

Không ngờ Thiết Thủ còn chưa nhận toa thuốc, đã có người cướp lấy. Người đó nói: “Chỉ là toa thuốc thì có tác dụng gì? Phải làm thành thuốc mới được! Ta đi bốc thuốc, sẽ lập tức trở lại ngay!”

Thiết Thủ thấy người nơi này nhiệt tình như vậy, vô cùng cảm động, những khổ sở chịu trên người nhiều ngày qua phảng phất như đều được đền bù. Chàng nghẹn ngào nói: “Các vị, đại ân hôm nay xin cho Thiết mỗ ngày sau đền đáp, nơi này tại hạ sợ không thể ở lâu, giờ xin tạm biệt.”

Người võ lâm khi nãy đứng lên đầu tiên đột nhiên trầm giọng nói: “Nhị gia, người hiện tại rời đi, sợ là có điểm không ổn.”

Lập tức có người hỏi hần: “Sao lại nói vậy? Nhị gia lưu lại đây, không sợ ba tên ác nhân đó quay lại trả thù sao?”

Người võ lâm nọ trả lời: “Ba tên đó vì tưởng Truy Mệnh tam gia đã tới, hần sẽ không dám quay lại. Mấy người bọn ta ăn cơm giang hồ, đi đường võ lâm,

không ai nói ra, thì sẽ chẳng ai biết được rốt cuộc Truy Mệnh tam gia có ở đây không, Thiết Thủ nhị gia có ở đây không!”

Nghe vậy mọi người đều nói: “Đúng lắm!”, “Đúng!”, “Chính xác!” Chỉ có Thiết Thủ sau khi mọi người đã nói xong, mới hỏi một câu: “Vậy thì vì sao không nên rời khỏi nơi này?”

Người đó ghé lại bên tai Thiết Thủ, nhỏ giọng đáp: “Vừa nãy, một đám quan sai từ trong trấn tới đây cùng với bọn nha dịch ở đây lục soát khắp đường lớn hẻm nhỏ, tra hỏi từng nhà như lâm đại địch, ta chính là nghĩ...” – hần hạ giọng nhỏ hết cỡ - “đường như họ đang truy lùng Thiết nhị gia ngài!”

Thiết Thủ chấn động.

Đường Khăng thất thanh kêu lên: “Người của quan phủ đã tìm đến đây rồi.”

Thiết Thủ gật gù đầu: “Tối nhanh thật!” Rồi chàng quay qua nói với mọi người: “Việc hôm nay đa tạ các vị ra tay giúp đỡ. Các vị cùng Thiết mỗ trước đây chưa gặp mặt, Thiết mỗ cũng không biết tôn tính đại danh của các vị, nhưng ơn này xin ghi nhớ trong tim, giờ tạm biệt, mời —”

Mấy lời từ tạ này, mọi người ở đó ai cũng hiểu là Thiết Thủ không muốn liên lụy tới những người hôm nay đã trượng nghĩa giúp đỡ. Vừa nghe quan sai đến truy tìm người, tuy không biết nguyên nhân bên trong, ai cũng hiểu Thiết Thủ chắc chắn bị oan uổng. Mặc dù là những hảo hán đầy nhiệt huyết nhưng không ai muốn đối đầu với quan phủ nên trước sau đều nói: “Nhị gia bảo trọng, xin tạm biệt.”

Mọi người lần lượt rời đi. Hán tử nọ ôm quyền nói: “Hai vị, xin hãy nhẫn nhịn ở lại nơi đây, đi ra bây giờ, tất dụng phải quan sai bên ngoài. Mong Nhị gia mệnh to phúc lớn, ngày khác có duyên sẽ gặp lại.” Nói xong y cũng rời khỏi.

Lúc này mọi người nhất nhất đều đã rời khỏi, bên trong quán ăn vô cùng lạnh lẽo, Đường Khăng đỡ Thiết Thủ dậy, buồn bã nhìn bốn phía. Lão chủ quán nói: “Thiết nhị gia, lão phu đã nghe qua hiệp danh của ngài, nếu không chê chỗ này thô lậu, xin hãy ở lại đây một đêm rồi tính tiếp. Lão đây quyết không nói nhị gia ngài ở đây, nhị gia cũng không cần nói là lão đã biết ngài đã đến đây, hai bên đều tiện lợi, không biết ý ngài thế nào?”

Thiết Thủ biết lão chủ quán dám mạo hiểm giữ mình lại qua đêm, cũng là hết sức hân hữu. Bây giờ đi ra khỏi quán như vậy, chắc chắn là tự đâm đầu vào lưới và liên lụy thêm Đường Khăng. Hơn nữa bản thân cũng cần phải vận công trị thương, trước mắt không có sự lựa chọn nào khác nên liền đáp: “Ý tốt của lão trượng, tại hạ nghĩ nhớ không quên, mong lão trượng cho bọn tại hạ ở lại một đêm, nếu có chuyện gì cũng quyết không làm liên lụy tới lão trượng.”

Lão chủ quán cười nói: “Như vậy rất tốt”, rồi sai tiểu nhị đưa hai người lên phòng trên lầu.

Ba người vừa lên được lưng chừng cầu thang thì chợt nghe một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, mười sáu mười tám tên nha dịch cầm theo xích, công sắt, ồ ạt tiến vào.

Thiết Thủ nghe tiếng xích sắt va chạm nhau, dĩ nhiên kinh tâm động phách. Chỉ nghe tên nha dịch cầm đầu hét lớn: “Lý tri quân, Lý tri giám có lệnh tróc nã phạm phạm triều đình Thiết Du Hạ”, rồi quay qua quát hỏi lão chủ quán: “Có thấy người lạ mặt nào không?!”

Thiết Thủ thầm nghĩ: Hừ, Lý Phúc, Lý Tuệ hai tên nhãi nhép, thì ra chó nhảy bàn độc, đã trở thành tri giám cùng tri quân rồi, thời nay thực sự là kẻ ác nắm quyền.

Lão chủ quán đang lấp ba lấp bắp thì Đường Khăng đã tiến lên một bước, chắn trước mặt Thiết Thủ, rút đao quát lớn: “Thiết đại nhân tâm lòng trung nghĩa ngút trời, ai dám tróc nã người, phải giết Đường Khăng ta trước đã!”

Tên bộ đầu đó ngẩng đầu nhìn Đường Khăng, rồi quay sang hỏi đồng bọn bên cạnh: “Lệnh tróc nã của bên trên, có người nào tên là Đường Khăng không?”

Một tên nha dịch lập tức đáp: “Bẩm báo bộ đầu, không có nhân vật như vậy.”

Tên “đại bộ đầu” này lại hỏi: “Đã không có tên như vậy trong lệnh truy nã, bọn ta có nên bắt không?”

Một tên nha dịch đáp: “Nếu đã không có trong danh sách, bọn ta bớt đi một việc cũng tốt.”

Một tên nha dịch khác nói: “Người ta thường nói: 'Cẩn thận đi khắp thiên hạ, lỡ mãng nửa bước khó đi', bọn ta ăn cơm của công, đắc tội thêm một bằng hữu không bằng giảm đi một địch nhân.”

Ánh mắt Thiết Thủ lóe sáng: tên sai nha nói câu cuối cùng chính là vị đại hán trượng nghĩa quản chuyện bất bình vừa nãy. Có điều y đã thay đổi quần áo, có vẻ như lúc này y mặc y phục thường dân tới điều tra quán ăn bấy giờ lại đổi sang quan phục.

Tên đại bộ đầu vuốt râu nói: “Nói vậy, người này bọn ta không cần lưu ý.” Rồi y hỏi: “Phía sau hần là ai? Sao ta nhìn không rõ?”

Hai tên sai nha đưa tay che mắt, nhìn nhìn, rồi một tên đáp: “Bẩm báo đại bộ đầu, phía sau tên đó thuộc hạ nhìn không thấy có ai.”

Tên hán tử nha dịch kia đáp: “Đúng, ta cũng không nhìn thấy ai. Các người có thấy ai không?”

Mọi người đều đáp lớn: “Không thấy, chẳng có ai cả.”

Đại bộ đầu hải lòng nói: “Nếu các người đều nói không có người, con mắt già lão mờ mịt của ta tự nhiên cũng nhìn không thấy người nào. Vậy thì nơi này đã lục soát xong, các ngài quân gia từ kinh thành có thể bỏ qua không cần tra xét nơi này nữa. Lúc quay về, chỉ cần bọn ta đều nói một câu ‘tra không thấy người nào khả nghi cả’ thì tránh được nhiều phiền phức. Các huynh đệ, bọn ta quay về nha môn thôi!”

Mọi người cùng kêu “Đạ” một tiếng, rồi đoàn người uy phong lẫm lẫm rời khỏi quán. Trước khi rời đi tại thềm quán, hán tử nọ quay đầu cười nhẹ, còn ôm quyền, trao gói thuốc cho lão chủ quán, hướng về phía Thiết Thủ lắc lắc một ngón tay, rồi vén rèm cửa, sải bước đi ra.

Đường Khăng vốn đã hoành dao chỉ muốn quyết tử bảo vệ Thiết Thủ, hiện tại như lạc vào giữa đám mây mù, ngạc nhiên hỏi: “Đây... đây là chuyện gì vậy?” Gã quay đầu, chỉ thấy Thiết Thủ lệ nóng rung rung, tay trái bầu chặt vào thanh vịn cầu thang, gã càng ngạc nhiên hỏi: “Bọn họ...?”

Thiết Thủ thần tình kích động, hít sâu một hơi, đáp: “Bọn họ... đang giúp ta.”

Lão chủ quán lắc đầu than: “Bọn họ đều nghe qua hiệp danh của Thiết nhị gia, cố ý giả như không thấy, tới tra xét trước, dụng ý ắt là cho người khác biết họ đã lục soát rồi. Vì vậy, quân binh từ trong thành phái ra không cần phải tới tra xét thêm một lần nữa... Mấy tên sai nha của trấn này, bình thường tác oai tác quái, nhưng lương tâm xem ra rất tốt.”

Thiết Thủ biết mấy người sai nha này vì che chở cho mình có thể sẽ phải gánh vác tội danh rất lớn, trong lòng rất cảm động. Nhưng chàng cũng đề cao cảnh giác, biết được bọn Lý Phúc, Lý Tuệ đã mang binh lính tới lục soát nơi này nên hành tung của mình quyết không thể hé lộ để tránh làm liên lụy tới người khác.

Lão chủ quán nói: “Ngài theo tiểu Thịnh đi lên đi! Lão đem chỗ thuốc này đi sắc, rồi sẽ đưa lên cho ngài dùng.”

Thiết Thủ và Đường Khăng đi lên phòng. Chủ quán cẩn thận chu đáo, còn kêu người mang thức ăn đến. Thiết Thủ phẫn chấn tinh thần, ăn một chút rồi vận công điều tức. Đường Khăng tập trung tinh thần, làm hộ pháp cho chàng.

Thiết Thủ nội lực mười phần thâm hậu. Chàng cũng như Truy Mệnh đều là học nghệ rồi mới nhập môn. Võ công của chàng trước đây đều là luyện tập theo tự nhiên. Sau khi nhập môn, Gia Cát tiên sinh thấy chàng là nhân tài trời sinh bèn mang nội công tâm pháp hết lòng truyền thụ. Nội công là tu vi cao nhất trong võ học của Gia Cát tiên sinh, cũng là võ công tinh thâm nhất của Thiết Thủ. So về nội công thì Thiết Thủ cao thâm hơn bọn Vô Tình, Truy Mệnh, Lãnh Huyết. Chỉ là Thiết Thủ chuyên chú vào nội công, nên cước pháp không bằng Truy Mệnh, kiếm pháp không so được với Lãnh Huyết, ám khí, khinh công, thông minh linh mẫn cũng không được như Vô Tình.

Thiết Thủ xoa nhẹ bảy đại yếu huyệt, người nóng dần lên, ngón giữa áp nhẹ huyệt đạo, kinh khí lưu chuyển thuận nghịch hai mươi tư vòng, trung đan điền mở ra khép lại ba lần, chu kỳ này lặp lại nhiều lần, sau đó mới thở nhẹ ra ba lần. Lao cung huyệt bên ngoài bàn tay phải áp lên huyệt Bách hợp, bàn tay trái đè vào huyệt Dũng tuyền trong lòng chân phải, xoay chuyển trăm vòng, bảy võ năm thổ (thở ra), hơi thở kéo dài như gió, vận khí thuận nghịch, khí vào đan điền rồi lại đi ra, dần dần tiến vào cảnh giới an định.

Thời gian thấm thoát cũng đã tới canh một, đột nhiên trên mái ngói vang lên một tiếng “cách”. Thiết Thủ đã tỉnh lại, nhưng Đường Khăng gần đây quá mệt mỏi, nên tay ôm cán đao, ngủ gục trên mặt bàn, ngọn nến vẫn còn chưa tắt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tam bảo hồ lô

Tiếng “cách” vang lên trên nóc nhà vô cùng nhỏ nhưng Thiết Thủ vẫn nghe được. Chàng trầm giọng: “Vị bằng hữu phía trên kia sao còn không vào nói chuyện?”

Đường Khăng đang ngủ say nghe tiếng Thiết Thủ liền giật mình bật dậy, chụp lấy chuôi đao, ngái ngủ hỏi mơ hồ: “Chuyện gì?”

Thiết Thủ đang ngồi khoanh chân, sắc mặt trầm trọng, đưa mắt nhìn lên nóc nhà, Đường Khăng ngira đầu nhìn theo. Một loạt mảnh ngói vỡ loảng xoảng rơi xuống, liền đó một bóng người hạ xuống. Hắn ta tóc rối râu rậm, ánh mắt hung ác kỳ dị, tay cầm cây thực đồng còn to bằng cánh tay, đứng ở giữa đồng ngói vỡ, chính là Lâu Đại Khùng.

Hắn ta cười hề hếch: “Sao nào? Thiết nhị gia, bọn ta là bạn cũ mà! Người khổ sở mới tìm được bọn ta, cuối cùng mọi người cũng gặp nhau! Ban ngày đồng người, bọn ta không ôn được chuyện cũ, tối nay bọn ta có cơ hội thống khoái rồi!”

Thiết Thủ lạnh nhạt hỏi: “Lâu Đại Khùng, người nhất gan nhất, hẳn người không đến một mình, các lão bằng hữu của người đâu?”

“Bình” một tiếng, hai cánh cửa sổ bị đánh bung ra, một người hai tay nắm hai cánh cửa sổ nhảy vào phòng, chính là Bành Thắt Lặc hung ác âm độc. Hắn

đáp thay: “Y đã tới, tự nhiên không thể thiếu ta. Ta đặc biệt tới đây tổng táng người.”

Thiết Thủ hỏi: “Vương Mệnh Quân đâu?”

Chỉ nghe một người đáp: “Vương Mệnh Quân ở đây.” Khi hắn trả lời thì người vẫn ở ngoài cửa, trả lời xong hắn đã bước vào, nhưng cánh cửa gỗ không hề mở ra – chỉ là trên cửa gỗ đã hiện ra một lỗ hổng lớn hình người, hắn “xuyên” thẳng qua cửa mà vào.

Thiết Thủ cười nói: “Vương huynh quả nhiên rất uy phong, khí thế đi vào thật là khác người.”

Tựa như không hiểu ý chế nhạo trong lời nói của Thiết Thủ, Vương Mệnh Quân ung dung ngồi xuống. Đường Khăng đứng bật dậy, đưa đao chắn trước thân hình Thiết Thủ. Vương Mệnh Quân chỉ liếc mắt nhìn gã, rồi cười nói: “Thật là kỳ quái, không rõ trên người Thiết nhị gia đây phúc khí thế nào mà bọn ta mấy người tới đây thân thái đều phản khỏi hắn lên.”

Thiết Thủ cười đáp: “Cái đó gọi là đậu đỗ bìm leo.” Ánh mắt chàng dòm tới chiếc hồ lô đeo bên hông của Vương Mệnh Quân, rồi đột nhiên nói: “Ta thật sự bội phục các người.”

Lâu Đại Khùng hung dữ hỏi: “Bây giờ người mới nói mấy lời xin xỏ, không sợ đã quá muộn sao!?”

Vương Mệnh Quân cười ngăn hắn lại, bảo: “Cứ nói đừng ngại, cứ nói đừng ngại, phàm là lời hay ta đều rất thích nghe. Tục ngữ có câu ‘người sắp chết nói lời thật’. Mấy lời dễ nghe này từ trong miệng Thiết nhị gia nói ra, người đời nghe được mấy lần, sao bọn ta lại có thể không nghe, tất nhiên bọn ta phải nghe!”

Thiết Thủ nói: “Ta chính là bội phục các huynh đệ của người, vì sao lại tin nhiệm người như vậy, đem cả tam bảo hồ lô giao cho người giữ. Nếu đánh không lại người ta, người vỗ mông chạy trước, bẳng vào mấy chiếc hồ lô bên hông, đã đủ để người ở vào thế bất bại!”

Gã vừa nói xong, Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lặc ba người đồng thời biến sắc.

Vương Mệnh Quân giận dữ quát: “Câm mồm—”

Lâu Đại Khùng đột nhiên nói: “Vương lão nhị, đứng ra hồ lô bên hông người cũng nên giao cho tất cả mọi người, mỗi người luân phiên bảo quản một ngày, như vậy mới hợp lý.”

Bành Thất Lặc đồng ý: “Đúng!”

Vương Mệnh Quân lập tức đáp: “Ái chà! Sao các người lại đi nghe lời khích bác của tên chó má này! Bọn người không biết cách sử dụng bảo bối nên ta tạm thời bảo quản, chẳng lẽ ta sẽ nuốt mất sao!”

Bành Thất Lặc cười lạnh: “Sợ rằng người đã nuốt rồi!” Hắn tiến lên một bước, đưa tay ra, hỏi: “Người có trả lại hay không?”

Vương Mệnh Quân không tự chủ đưa tay nắm lấy chiếc hồ lô bên hông, phản nộ quát: “Người muốn gì? Ta là nhị ca của các người mà!”

Lâu Đại Khùng lạnh lùng chêm vào: “Niếp Thiên Sầu cũng là lão đại của bọn ta đó thôi!”

Vương Mệnh Quân đảo mắt một vòng, đột nhiên cười nói: “Tốt, ta nhất định đưa ra, bất quá, bọn ta hãy giết tên đâm thọc ly gián này trước. Bọn ta ba người, sẽ đem ba chiếc hồ lô phân ra, mỗi người một chiếc, vậy được rồi chứ?!”

Bành Thất Lặc trừng mắt nhìn hắn gằn giọng: “Người nói phải giữ lời đó!”

Vương Mệnh Quân đáp: “Ta chưa từng không giữ lời.”

Thiết Thủ nói: “Ngày đó hắn đáp ứng với Lãnh Huyết là sẽ nhận lỗi với Niếp Thiên Sầu, thành thật sửa đổi, kết quả là Niếp Thiên Sầu lại chết trong tay hắn!”

Vương Mệnh Quân rút xoát thiết phiến, ngân châm nhọn dài cả tấc từ đầu quạt sắt nhằm thẳng Thiết Thủ bắn tới.

Đường Khăng sớm đã có chuẩn bị, khoa đao gạt đi.

“Đinh” một tiếng, ngân châm chạm vào thân đao.

Đường Khăng phản công một đao. Vương Mệnh Quân lùi một bước, nhưng sợ đưa lưng về phía Lâu Đại Khùng đang đứng bên trái, nên liền vội vàng đảo người, tránh qua bên phải. Hắn lại sợ Bành Thất Lặc xuất thủ ám toán, nên đánh lách người lần nữa, một bước lùi lại biến thành né trái tránh phải ba lần, sử dụng hết sức lực. Hắn vốn giỏi về mưu trí xảo trá, võ công thì không quá cao, so với Đường Khăng không khác là bao, nhưng Đường Khăng thắng thế bằng sự hào sảng dũng cảm, thoáng cái đã bức cho Vương Mệnh Quân tay chân cuống quýt.

Đường Khăng liên tiếp chém ra mấy đao xoạt xoạt, cơ hồ đẩy Vương Mệnh Quân ra khỏi cửa.

Chỉ nghe Lâu Đại Khùng lạnh lùng thốt: “Không cần biết như thế nào, người đã có ý ly gián khiến cho bọn ta chia rẽ để bảo vệ tính mạng của mình. Chi đáng tiếc là cho dù bọn ta muốn trở mặt, cũng phải giết người trước đã.”

Thiết Thủ vẫn ung dung đáp: “Vây cũng không sao. Bất quá, lời ta nói cũng đã làm lão nhị của các ngươi sinh lòng cảnh giác. Sau khi ta chết rồi, không biết trong các ngươi ai là người đầu tiên theo gót ta xuống qui môn quan thôi!”

Bành Thất Lặc nói: “Lãi nhai với hấn làm gì, giết rồi hãy nói!” Phurong sí đáng trên tay vung lên, nhằm đầu của Thiết Thủ đập xuống!

Đường Khăng một lòng đẩy lui Vương Mệnh Quân, nhưng toàn bộ tâm ý đều đặt vào sự an nguy của Thiết Thủ ở phía sau. Bành Thất Lặc vừa động thủ, gã liền bất chấp đại địch trước mặt, người chưa kịp xoay đã nhanh chóng lùi lại, một đao vung ra đúng lúc chặn đứng phurong sí đáng.

Đường Khăng lùi người hoành đao đỡ được thế công của Bành Thất Lặc, nhưng Vương Mệnh Quân như hình với bóng theo sát gót, một châm nhắm sau ót Đường Khăng đâm tới!

Chính vào lúc này, từ bên sườn của Đường Khăng xuất hiện hai bàn tay, nhanh như chớp đánh mạnh vào hai bên sườn của Vương Mệnh Quân.

Nói bị đánh trúng cũng không chính xác, thật ra Vương Mệnh Quân không lường được hai bàn tay bất ngờ xuất hiện, cho nên cả người bị đánh tung lên.

Đây tất nhiên là tay của Thiết Thủ.

Vương Mệnh Quân bị trúng hai chưởng, thảm nghì: “Mạng ta tiêu rồi!” Không ngờ hai chưởng đó đánh vào nơi yếu hại nhưng chỉ khiến hấn khí huyết đảo lộn, toàn thân tê dại, sau một lát đã phục hồi hơn nửa. Hấn vui mừng la lớn: “Thiết Thủ mất hết công lực rồi, tay của hấn không còn dùng được nữa!”

Cùng lúc này, Đường Khăng cũng trúng một đòn vào vai trái, lao đảo ngã nghiêng lùi mấy bước, Bành Thất Lặc cảm phurong sí đáng truy kích, Đường Khăng nửa người tê rần, miễn cưỡng chống lại.

Lâu Đại Khùng đưa côn áp sát Thiết Thủ.

Vương Mệnh Quân tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng thâm biết không có gì đáng ngại, đầu châm trên quạt liền chọc thẳng tới huyết mi tâm của Thiết Thủ.

Nhanh như cắt Thiết Thủ ngã người ra sau tránh được nhát đâm này, nhưng toàn thân công lực khó tự, nên “bình” một tiếng ngã lăn trên mặt giường. Vương Mệnh Quân cười ác độc, tiến lên định đâm tiếp một châm, quyết giết bằng được Thiết Thủ.

Vào đúng lúc đó, “bùng” một tiếng, Lâu Đại Khùng dùng toàn lực đập một côn lên lưng Vương Mệnh Quân.

Sống lưng Vương Mệnh Quân lập tức gãy rời, không chỉ bị gãy rời, mà còn nát vụn thành nhiều mảnh. Hấn cũng lập tức bị đánh văng qua cửa sổ, bắn ra ngoài.

Trước khi hấn bay ra, Lâu Đại Khùng đã giật lấy mấy chiếc hồ lô bên hông hấn.

Thiết Thủ đột nhiên kêu lớn: “Lâu Đại Khùng đoạt được tam bảo hồ lô rồi!”

Ở bên kia vì bị thụ thương, cương đao trong tay Đường Khăng đã bị Bành Thất Lặc đánh bay, hiện gã đang ở vào thế ngàn cân treo sợi tóc. Thiết Thủ vừa la lên như vậy, Bành Thất Lặc liền buông tha cho Đường Khăng, hấn vọt lại, phurong sí đáng quạt thẳng vào Lâu Đại Khùng.

Lâu Đại Khùng vốn muốn một côn đập chết tươi Thiết Thủ, nhưng thế công của Bành Thất Lặc đã tới, hấn đành quay người chặn phurong sí đáng lại, giận dữ hỏi: “Ngươi muốn vì Vương lão nhị báo thù sao?”

Bành Thất Lặc cười lạnh một tiếng, dương mắt nhìn hồ lô trong tay hấn: “Ngươi muốn nuốt một mình!”

Lâu Đại Khùng đột nhiên thu côn nói: “Tốt, đưa cho ngươi thì đã sao?”

Hấn đột nhiên dùng tay phải vỗ vào vết đỏ trên chiếc hồ lô đầu tiên màu xanh đen in hoa văn mây cuộn màu tía đỏ.

“Vù” một tiếng, một đạo bạch quang theo tiếng rít bắn ra.

Bành Thất Lặc hét lên một tiếng quái dị, vung vôi phurong sí đáng lên che đỡ, nhưng yếu hầu hấn đã hiện ra một lỗ hồng.

Lỗ hồng xuyên từ bên này qua bên kia cổ.

Lỗ hồng toàn máu.

Hấn rõ ràng đã chặn tia bạch quang lại, nhưng tia bạch quang vẫn xuyên thấu yết hầu của hấn.

Hấn ngửa mặt nhìn trời rồi lao đảo ngã xuống, không kịp kêu một tiếng.

Người phát ra tiếng kêu thảm chính là Lâu Đại Khùng.

Lâu Đại Khùng đã kích động chiếc hồ lô thứ nhất, nhưng vì không am hiểu thủ pháp sử dụng tam bảo hồ lô, nên khi hồ lô phát nổ, các ngón tay út, ngón

vô danh và ngón giữa trên bàn tay phải của hắn cũng đồng thời bị tia lửa chặt đứt.

Sở dĩ Vương Mệnh Quân không dám khinh suất khai mở tam bảo hồ lô, chính là vì hắn không hiểu rõ cách sử dụng, e rằng hồ lô phản ngược lại chấn thương bản thân. Hơn nữa, hắn biết rõ dùng tam bảo hồ lô cũng chưa chắc có thể chế trụ được Thiết Thủ. Còn khi Thiết Thủ đã thụ thương, hắn lại không cần phải dùng tới ba chiếc hồ lô mà hắn hết sức trân quý này.

Vết thương ở các ngón tay đau buốt tận tim. Đang lúc Lâu Đại Khủng sợ hãi cuống quýt nhìn những ngón tay bị nổ đứt của mình, Thiết Thủ đột nhiên vọt dậy, hai tay tóm chặt thực đồng côn trong tay trái của Lâu Đại Khủng, miệng quát: “Nhanh!”

Đường Khăng nhặt thanh đao trên mặt đất lên, chém xuống một đao!

Lâu Đại Khủng mặc dù thụ thương, nhưng phản ứng vẫn là cực nhanh; trong lúc nguy cấp bèn buông thực đồng côn, phóng người ra ngoài cửa sổ - chỉ mong trốn thoát!

Đường Khăng hào dũng hơn người nhưng ứng biến không đủ nhanh, nên không kịp cản.

Thiết Thủ thi hữu tâm vô lực, cũng không chặn được hắn.

Lâu Đại Khủng vừa bay ra ngoài cửa sổ, chợt nghe “xoạt” một tiếng. Thiết Thủ chỉ thấy thân hình hắn đang phóng ngang, ngực sắp xuống đất lưng hướng lên trời thì đột nhiên một đạo ngân quang xuyên qua bụng, rồi từ sau lưng hắn bắn thẳng ra ngoài, mất hút trong bóng đêm.

Lâu Đại Khủng hét lên một tiếng quái dị, khi chân chạm xuống đất thì thấy Vương Mệnh Quân nằm dài dưới cửa sổ, đang cười thăm nhìn hắn.

Trong tay Vương Mệnh Quân vẫn đang nắm chặt thiết phiến.

Ngân châm trên quạt đã không còn thấy nữa.

Lâu Đại Khủng đột nhiên nhớ đến truyền ngôn “Phiến thượng ngân châm, lịch tận khổ tâm” (ngân châm trên quạt, chịu mọi khổ đau) của Vương Mệnh Quân, chỉ cảm thấy đau buốt nơi bụng. Hắn thật muốn đem Vương Mệnh Quân bằm ra thành vụn mảnh, nhưng nửa bước cũng khó nhấc chân.

Vương Mệnh Quân cười thăm nói: “Ngươi... ám toán... ta, ta ám... toán ngươi... tất... cả...”

Bỗng nghe “bộp” một tiếng. Trong chớp lát một lượng lớn sương khói, tựa như bàn tay ma màu đen, bao trùm lên mặt, lên người của Vương Mệnh Quân.

Vương Mệnh Quân sau một hồi co quắp, im lìm gục xuống.

Lớp sương khói đến từ hồ lô thứ hai bên hông Lâu Đại Khủng.

Hắn cũng đã đập nát chiếc hồ lô thứ hai.

Nhưng khói độc trong hồ lô đồng thời cũng bao phủ người hắn, khiến mạng sống hắn nhanh chóng bị cắt đứt, khói phải chịu đựng sự hành hạ của chất độc trên ngân châm của Vương Mệnh Quân.

Lớp sương khói mặc dù dày đặc, nhưng không hề tiêu tán. Một lát sau, lớp sương khói theo lỗ mũi, lỗ tai, hốc mắt của hai người Vương Mệnh Quân và Lâu Đại Khủng đi vào cơ thể, rồi biến mất.

Ngoài cửa sổ vẫn một vầng trăng thanh.

Đường Khăng hít dài một hơi: “Nguy hiểm thật.”

Thiết Thủ hỏi: “Thương thế của đệ ra sao?”

Đường Khăng đề tay lên vai trái, cười khỏ đáp: “Không có gì đáng ngại.” Hắn dùng mảnh ham đánh nhau, thụ thương là việc rất bình thường. “Bọn ôn thần này tự giết lẫn nhau, sự việc giải quyết gọn gàng.”

Thiết Thủ thờ dãi nói: “Đáng tiếc, đêm nay đích xác vẫn còn nhiều chuyện.”

Đường Khăng ngạc nhiên hỏi: “Sao Thiết nhị gia lại nói vậy?”

Thiết Thủ đáp: “Bởi vì kẻ sinh sự vừa mới tới.”

“Đúng vậy.” Bên ngoài cửa sổ có người vỗ tay cười nói: “Gió mát trăng thanh, khung cảnh tươi đẹp như thế này, bọn ta mà không tới gây sự thì ai tới gây sự đây?”

Một thanh âm khác tiếp lời: “Bọn ta chính là muốn tới gây sự, làm thành một sự kiện vĩ đại!”

Hai bóng người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ, chính là hai thanh niên tuấn tú giống hệt nhau: “Thiết Thủ, ngươi chạy không thoát đâu!”

Hai người này đương nhiên là hai đại đệ tử của Lý Ngạc Lệ ngày trước – “Phúc Tuệ song tu” – Lý Phúc và Lý Tuệ.

Có thể nói Thiết Thủ đã chịu mọi sự hành hạ của chúng trên đường đi, mà nay xem ra lại rơi vào tay bọn chúng.

Chỉ nghe Lý Phúc bảo: “Kỳ quái thật, các người đều nói đã tra xét qua nơi này, làm thế nào lại để sót một tên khâm phạm mà không ai nhìn thấy?!”

Lý Tuệ nói: “May mà bọn ta không theo gót ba con ruồi mù bay loạn xạ ra ngoài thành tìm kiếm lung tung. Xem ra, đại công này chắc chắn trong tay bọn ta rồi!”

Chúng vừa nói vừa cười, ngang nhiên tiến vào phòng, hoàn toàn không xem Thiết Thủ đã thụ thương cùng Đường Khăng ra gì.

Thiết Thủ dường như thảm thở dài: Nếu công lực vẫn còn, trong thiên hạ ai dám bắt kính với Thiết Thủ trong “Tứ đại danh bộ” như vậy?! Hồ xuồng đồng bằng bị chó khỉ, rồng bơi nước cạn bị tôm đũa, anh hùng gặp nạn so với người thường càng cô độc bi thương hơn. Gặp bọn chuyên đánh người ngã ngựa, thừa nước đục thả câu như thế này, hán tử cứng rắn như sắt cũng chỉ đành cắn răng nuốt máu chịu đựng.

Lý Phúc cười nói: “Vận khí của bọn ta quả là không tồi.”

Lý Tuệ giờ giờ chiếc hồ lô trong tay nói: “Còn bắt ngờ lấy được vật này nữa.” Trong tay hắn chính là chiếc hồ lô thứ ba mà Lâu Đại Khùng chưa dùng tới.

Hai huynh đệ này nguyên là thuộc hạ của Văn Trương cùng với bọn bộ thuộc thân tín của Cố Tích Triều là Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng. Hoàng Kim Lân hạ lệnh “Phúc Tuệ song tu” dẫn theo ba mươi tư tinh binh, nhưng lại sợ khi gặp việc, nhân thủ không đủ lập công, nên ngầm lôi kéo phản tướng của “Liên vân trận”. Mấy “phản tướng” này vốn dĩ là thủ hạ của Cố Tích Triều, tất nhiên không cam lòng nghe lệnh của huynh đệ họ Lý. “Phúc Tuệ song tu” ngạo mạn tự cao, “Tam loạn” cũng không để bọn chúng vào trong mắt. Thành ra huynh đệ họ Lý tự gây nên chuyện phiền não, khó tránh khỏi lúc truy đuổi tù phạm lại xảy ra cảnh trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Vì vậy, khi “Liên vân tam loạn” truy lùng Thiết Thủ khắp nơi, thừa cơ cướp bóc vàng bạc tài vật thì huynh đệ họ Lý cương quyết không đi cùng.

Đang khi hai huynh đệ này say sưa chọc ghẹo kỹ nữ ở Túy Hoa Lâu thì chợt nghe có tiếng đánh nhau từ An Thuận sạn. Biết có chuyện rắc rối, bọn chúng lập tức dẫn theo mười tên sai nha chạy tới, vừa kịp thấy được bọn Vương Mệnh Quân, Lâu Đại Khùng, Bành Thất Lạc bị lời chia rẽ của Thiết Thủ làm ác tâm trời dậy để cuối cùng tự tàn sát lẫn nhau.

Lý Phúc, Lý Tuệ biết rõ Thiết Thủ công lực chưa hồi phục, Đường Khăng chưa phải là đối thủ của mình, nghĩ thăm đại công lần này từ trên trời rơi xuống, hiển nhiên là vô cùng vui mừng.

Đường Khăng giờ dao ngang nhiên nói: “Hai vị đại nhân!”

Lý Phúc cười đáp: “Gì? Gọi bằng đại nhân rồi kìa!”

Lý Tuệ hỏi: “Phải chăng muốn xin tha mạng?”

Đường Khăng đáp: “Không sai, ta cầu xin.”

Lý Phúc hỏi: “Cầu xin? Cầu xin điều gì?”

Đường Khăng đáp: “Cầu xin đại nhân bắt ta.”

Lý Tuệ bảo: “Không cần cầu cũng bắt.”

Đường Khăng lại nói: “Cũng cầu xin các ngài thả Thiết nhị gia.”

Lý Phúc đáp: “Người là cái thá gì? Một kẻ không ra gì như người bằng vào cái gì mà muốn đánh đổi với họ Thiết đây!”

Lý Tuệ nói: “Bọn ta cao hứng muốn trừng trị họ Thiết như thế nào, thì nhất định phải cao cao hứng hứng trừng trị y, người còn muốn cầu xin điều gì nữa không?”

Đường Khăng đáp: “Còn.”

Lý Tuệ quát: “Nói!”

Đường Khăng vung dao gần giọng quát: “Cầu xin cái đầu con mẹ người!” Một dao chém ngang cổ Lý Phúc, Lý Tuệ.

Chương 22: Lão nhân gia là ai

Một dao này của Đường Khăng ác liệt vô cùng, chỉ có điều dao của gã vừa chém ra thì “choang” một tiếng, Phúc Tuệ Song Tu đã từ hai bên trái phải tiến lên nửa bước, đồng thời bật kiếm.

Bọn chúng bật kiếm hết sức nhanh chóng nhịp nhàng, vì vậy chỉ một tiếng choang vang lên, lập tức kiếm từ tay trái của Lí Phúc xuyên thẳng vào trong ống tay áo bên phải của Đường Khăng, còn kiếm từ tay phải của Lí Tuệ lại xuyên vào ống tay áo bên trái của gã. Hai thanh kiếm xuyên khỏi áo từ xương bả vai giao chéo nhau tại xương sống sau cổ, ngay sau đó ép xuống, áp lên sau gáy của Đường Khăng.

Đường Khăng chỉ cảm thấy sau cổ nhói đau, đành phải cúi đầu xuống.

Lí Phúc cười nhạo: “Cúi đầu mà xong à?”

Lí Tuệ hét: “Quý!”

Đường Khăng quát: “Không quý!”

Lí Phúc, Lí Tuệ nhìn nhau cười nói: “Ngày thường chúng ta thích nhất là những tên cứng đầu cứng cổ, tính khí quật cường như gã này!”

Lí Phúc kêu: “Đưa người đến đây!”

Đám nha dịch ở phía sau dạ ran một tiếng.

Lí Tuệ bảo: “Trước tiên hãy trói tên họ Thiết lại, rồi xem ta đùa giỡn tên tiểu tử cứng đầu cứng cổ này!”

Đám nha dịch lại ứng tiếng dạ ran.

Lí Phúc nháy mắt với Lí Tuệ một cái, cả hai hơi vận lực cổ tay cửa một đường lên gáy Đường Khăng, máu phun ra như suối. Lí Phúc cười độc ác: “Thế nào hả? Cái danh hào hán nghe thì hay nhưng làm thì không hay à...” Đột nhiên hắn lớn tiếng quát: “Sao vẫn còn chưa động thủ!”

Đám nha dịch phía sau lúc này đã ứng tiếng đáp lời, nhưng lại không động thủ bắt giữ Thiết Thủ. Một gã nha dịch trong đám vội vã tiến lên trước, cung kính hỏi: “Đại nhân, nhất định phải bắt ư?”

Lí Tuệ nhất thời tức nổi đom đóm mắt, trước giờ chỉ có hắn ra mệnh lệnh cho thuộc hạ, chứ chưa từng có một tên cấp dưới nào dám trái lời hay hỏi vặn lại. Hắn nổi cáu đến mức toàn thân run lên, giận dữ quát: “Bảo người bắt người thì người bắt người, lại còn hỏi han cái gì?”

Gã nha dịch nọ lớn tiếng đáp: “Được!” Hắn vung tay một cái, tức thì bảy, tám phiến dao, năm, sáu thanh kiếm, ba, bốn cây côn gỗ, một, hai dây xích sắt đồng loạt nhắm huỳnh đệ họ Lí mà đánh tới!

Lí Phúc, Lí Tuệ đột nhiên bị tập kích, không kịp rút kiếm vội phi thân lùi lại, tất cả vũ khí đều đánh vào khoảng không.

Đường Khăng thét lên một tiếng, quơ tay ra sau nắm lấy hai thanh kiếm, thành ra tay phải cầm đại đao, tay trái nắm chặt song kiếm, hô to: “Chớ để bọn chúng đoạt được kiếm, chớ để bọn chúng đoạt được kiếm!”

Một thân võ công của huỳnh đệ họ Lí chủ yếu là ở phương diện kiếm thuật, hiện giờ bọn chúng sơ suất mất kiếm, đảm khí giảm quá nửa, quát: “To gan! Các ngươi làm như vậy là ý gì chứ?”

Gã nha dịch kêu gọi mọi người ra tay đầu tiên chính là hán tử trên lầu lầu hôm nọ, gã nói: “Cũng chẳng có ý tứ gì cả. Thiết nhị gia là lão tổ tông trong nghề của chúng ta, ngài quang minh lỗi lạc, quyết không thể biết luật mà lại phạm luật. Các ngươi muốn bắt ngài, lần này chúng ta đành phải đắc tội thôi.”

Lí Phúc giận dữ quát: “Hi Lai Cầm, các ngươi phạm thượng như vậy, có biết là mắc tội gì không?”

Gã hán tử nọ quát mắt, hoành ngang đao đáp: “Đắc tội rồi!”

Lí Tuệ nói: “Thiết Thủ đúng là đã phạm pháp, không tin các ngươi cứ hỏi hắn xem!”

Mọi người đều nhìn về phía Thiết Thủ, chàng nặng nề gật gật đầu, giọng nói có vẻ ngại ngần trúc trắc: “Chư vị trưởng nghĩa ra tay giúp đỡ bọn tại hạ thực là chí nhân chí nghĩa, chỉ có điều tại hạ quả thực đã từng phạm vào vương pháp. Xin chư vị dẫn Đường huỳnh đệ vốn không liên quan gì đến chuyện này rời khỏi đây, tại hạ cảm kích vô cùng.” Trong lúc chàng gặp phải khó khăn, đám bằng hữu trong Lục Phiến môn mà bình sinh chàng chưa từng gặp bao giờ này lại có thể vứt bỏ quan tước xả thân bảo hộ chàng như vậy, trong lòng chàng đương nhiên cảm động khôn cùng. Nhưng ước lượng tình thế, Thiết Thủ nhận định những người này chỉ e vẫn không phải là đối thủ của Phúc Tuệ Song Tu, lại càng sợ đám dũng sĩ trung can nghĩa đảm này sẽ vì chàng mà

bị liên lụy, nên chàng ra sức khuyên bảo bọn họ chớ có nhúng tay vào chuyện này.

Thiết Thủ vừa nói như vậy, gã Hi Lai Cầm nọ sắc mặt trầm xuống, hỏi: “Thiết nhị gia, ngài thật sự đã phạm tội à?”

Thiết Thủ đáp: “Phải.”

Hi Lai Cầm vung đao lên nói: “Vậy thì chúng ta cùng phạm tội, cũng giống như ngài vậy!”

Đám nha dịch phía sau gã cũng nhao nhao lên tiếng: “Đúng! Chúng ta cũng phạm tội!”

“Dù sao bây giờ muốn rút lui cũng không kịp nữa rồi, chi bằng làm thật hai tên tiểu tử này!”

“Chúng ta ăn com nhận lộc tại chốn cửa công này đều là vì coi trọng nghĩa khí, đương nhiên không thể để cho hai tên cáo mượn oai hùm này hành hạ hào hán được!”

Thiết Thủ thờ dài một tiếng, trong lòng dâng lên một nỗi niềm cảm kích không tên. Chàng đang muốn lên tiếng khuyên bảo, nhưng lại nghĩ hiện giờ mọi người tay đã nhúng chàm, nếu như để Phúc Tuệ Song Tu còn mạng, e rằng những người này sẽ không thể có được lấy một ngày yên ổn, trong lòng chàng bắt chợt cảm thấy khản trương.

Lí Phúc cười lạnh: “Hay, các ngươi không biết tốt xấu. Chúng ta trước hết cứ giết hết bọn ngươi, rồi sau đó sẽ đến lượt Thiết Thủ!”

Lí Tuệ nói: “Kẻ nào cũng phải giết hết, không lưu lại một cái mạng chó nào cả!”

Hi Lai Cầm cười lạnh: “Để xem ai mới không lưu lại mạng chó của ai!” Nhóm sai dịch lại vung đao vẩy kiếm, lao vào chém giết.

Võ công của những người này nếu ứng phó với một vài võ lâm nhân sĩ bình thường hoặc đám lưu manh du đảng thì thừa sức, nhưng võ công của Lí Phúc, Lí Tuệ đều không phải tầm thường. Nếu không ý vào số đông, lại cộng thêm việc anh em họ Lí sợ ý để mất kiếm thì mấy người này đã sớm bị Phúc Tuệ Song Tu giết không còn một mạng.

Huỳnh đệ họ Lí tay không tác sát khổ chiến một hồi, tuy trên người bị một vài vết thương nhưng cũng đã đánh gục bốn, năm gã sai dịch. Lí Phúc lại càng hiển lộ thần uy, đoạt được một cây lân giác đao*, trong chớp mắt lại đã thương hai người nữa. Đường Khăng vội xé toạc áo băng vết thương đằng sau gáy lại, gia nhập vào đám đông, cùng hợp lực với năm người nhóm Hi Lai Cầm địch lại Lí Phúc, còn tám người khác hợp lại chiến Lí Tuệ.

Lí Tuệ thấy đánh một hồi lâu mà vẫn chưa thắng thế, trong lòng bức bối, đột nhiên lấy ra một hồ lô màu xanh tím, cười gằn: “Được lắm, cho các ngươi nếm mùi hồ lô tam bảo một chút.”

Thiết Thủ gắng sức hét lên: “Mau lùi!”

Trong lúc tám người nọ nửa muốn lùi lại, nửa còn đang phân vân không hiểu chuyện gì xảy ra thì Lí Tuệ đã mở nút đáy hồ lô.

Hồ lô đã được mở nhưng lại chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Lí Tuệ giật mình ngạc nhiên, hắn đã từng nghe qua uy lực một chiêu tối hậu Mộng Huyền Thiên La này khi “Bạch Phát Cuồng Nhân” Nhiếp Thiên Sâu sử dụng Hồ Lô Tam Bảo trong vụ án Khô Lâu Họa ngày trước. Nhưng lúc cái hồ lô này mở ra thì ngay cả một giọt rượu cũng không có, chứ đừng nói đến những thứ khác.

Lí Tuệ kinh hãi, trong khi đang muốn lùi lại một bên để chống trả công thế của tám người nọ thì đột nhiên phát giác toàn bộ tám kẻ này đã đứng ngậy ra tại đường trường, ngay cả động tác tay hay biểu tình trên mặt đều tựa như bị người khác dùng thủ pháp nặng chế trụ vậy, cả thân thể “đông cứng” lại một chỗ, mắt cũng không hề chớp lấy một cái.

Lí Tuệ trong lòng vui sướng, không ngờ nỗi hồ lô trong tay mình lại có uy lực vô hình như vậy. Khi hắn đang định ra tay chém giết tám người này thì đột nhiên phát hiện tay chân của bản thân cũng tựa như bị một sợi tơ vô hình cột chặt, không thể nào động đậy được!

Lí Tuệ cả kinh biết đây không phải chuyện đùa, bèn vội vàng vận lực giãy giụa, nhưng không giãy giụa thì còn khá, càng giãy giụa người lại càng giống như ở trong tổ kén, màng tơ ở bên ngoài lại càng ken dày đặc thêm. Mà những sợi tơ này lại hoàn toàn vô hình, cắt không đứt, rồi bung cả lên. Lí Tuệ mới chỉ vùng vẫy vài cái mà toàn thân đã cứng cả lại. Có điều hắn vẫn khá hơn tám người nọ, có thể gắng gượng di động được một chút: mắt còn có thể chớp, miệng còn có thể nói.

Tuy nhiên lúc này ngoại trừ hoảng sợ ra, Lí Tuệ cũng chẳng còn lời gì có thể nói được.

Thiết Thủ nhìn thấy tình hình liền biết ngay Lí Tuệ vì không biết cách dùng Hồ Lô Tam Bảo, nhất thời mở loạn ra, dẫn tới kết quả là “Mộng Huyền Thiên La, Lục Mẫu Tiềm Hình Tì” vang danh thiên hạ cũng đồng thời trói chặt hắn lại, không cách nào tự mình thoát ra được.

Cuộc chiến giữa Lí Phúc với bọn Hi Lai Cầm và Đường Khăng ở phía bên kia cũng vẫn đang ở thế cân bằng, bất phân thắng bại. Đột nhiên vang lên một tràng huyết sát, có ba người đột ngột tiến vào phòng.

Ba người này bước đi mà không hề phát ra tiếng động, thần tình cũng vô cùng nhanh nhẹn, dừng hẳn.

Một người lạnh lùng ổn định.

Một người dữ dội, tràn đầy uy mãnh.

Một người đầy vẻ gan dạ cơ trí.

Thiết Thủ vừa nhìn thấy ba kẻ này, trong lòng nảy nẩy tựa hồ muốn ngửa mặt lên trời mà than trời hại ta rồi!

Ba người này chính là ba thuộc hạ thân tín của Cố Tích Triều: một Hoắc Loạn Bộ vừa đứng mãnh liệt vừa có định lực, một Tống Loạn Thủy vừa đứng mãnh liệt vừa can đảm hơn người và một Phùng Loạn Hồ vừa đứng mãnh liệt vừa có phản ứng nhanh nhạy kinh hồn.

Ba người này đã đến thì đám Đường Khăng, Hi Lai Cầm quyết không phải là đối thủ của bọn chúng.

Khi Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy vào đến nơi, cả ba đưa mắt nhìn nhau, không đi giải nguy của Lí Tuệ, cũng không đến giúp Lí Phúc mà lại tiến đến chỗ Thiết Thủ.

Lí Phúc vừa đánh vừa tức giận gọi: “Này, các người mau tới đây...”, đồng thời đánh bật đao của Hi Lai Cầm ngược trở lại.

Hoắc Loạn Bộ vờ vịt hỏi: “Người nói gì?”

Lí Phúc soạt soạt soạt liên tiếp đỡ mấy đao, đẩy Hi Lai Cầm ra mở đường, nhưng do dùng đao không thuận tay nên bị Đường Khăng toàn lực chém xuống một nhát làm đao của hắn bị chấn bay, rơi xuống đất đánh cộp một tiếng. Lí Phúc phải vội vã hét gọi: “Mau lại thu tập mấy tên khốn này!”

Hoắc Loạn Bộ đáp: “Hai vị huynh đệ Lí gia hôm nay có thể lập được công to, còn chúng ta suýt nữa thì phải làm trâu chạp uống nước đục, húp tí đầu thừa đuôi thẹo còn sót lại.”

Phùng Loạn Hồ tiếp: “May mà chúng ta quay lại nhanh.”

Tống Loan Thủy hậm hực nói: “Giúp người không bằng đi bắt tên khâm phạm số một này!” Hắn đang tiến lên định bắt Thiết Thủ thì Đường Khăng hét lên một tiếng, hoành đao cản lại. Bớt đi được một địch thủ liều mạng lẫn xả không biết sống chết như Đường Khăng, lập tức Lí Phúc có thể miễn cưỡng chống cự được với nhóm sai dịch còn lại.

Hoắc Loạn Bộ nói với Tống Loạn Thủy: “Kẻ này nhường người giải quyết.” Tống Loạn Thủy nhắc Kim Qua Chùy lên chặn Đường Khăng lại giao đấu.

Phùng Loạn Hồ tiến lên trước đang định bắt Thiết Thủ thì Hoắc Loạn Bộ nói: “Đêm dài lắm mộng, chi bằng giết cho yên chuyện!”

Phùng Loạn Hồ suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Chính hợp ý ta.” Hắn đang định động thủ thì đột nhiên cửa phòng kety một tiếng, mở toang ra.

Kì thật thì cái gọi là “cửa phòng” ấy đã sớm không thể tính là cửa ra vào được nữa rồi, bởi trước đó đã bị Vương Mệnh Quân xô nát, người nào cũng có thể tùy tiện bước vào. Tuy nhiên người đang bước vào vẫn dùng tay đẩy cửa ra để tiến vào, tựa như sợ rằng nếu dùng lực quá mạnh sẽ khiến cho cửa bị hư hại. Người này đối xử với tấm cửa phòng ta toi rách nát giống như thể vuốt ve vỗ về con vật cưng tự mình nuôi trong nhà vậy.

Đó chính là lão chường quỳ.

Lão mang theo một chiếc đèn dầu, đưa cặp mắt già cả, mờ đục chậm chậm nhìn ngó xung quanh, nói: “Tất cả chó có đánh nhau nữa.” Câu nói này của lão vang lên nghe thật yếu ớt, nhưng sau khi lão vừa dứt lời, cục thế tại đương trường đã có chuyển biến vô cùng lớn.

Từ dưới nền đất, trên mái nhà, ngoài cửa sổ, qua sàn gác, có trên ba mươi người cùng một lúc đột nhiên xuất hiện. Vô công thân thủ của đám người này e là không hề kém cạnh Đường Khăng, hơn nữa động tác lại nhanh nhạy linh hoạt, phối hợp kín kẽ không hề có sơ hở.

Mấy người này thành linh xuất hiện, tựa như sấm đánh không kịp bung tai, lập tức giáp kích, chỉ trong chớp mắt đã chế trụ được Hi Lai Cầm và năm gã sai nha.

Lí Phúc hết sức mừng rỡ, ngỡ rằng viện thủ đã đến, nào ngờ hơn một nửa nhóm người này nhanh chóng áp sát khống chế hắn. Hơn mười người còn lại thì bao vây bọn Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy và Hoắc Loạn Bộ.

“Tam Loạn” tức thì phát giác ra việc này không phải chuyện vừa. Phùng Loạn Hồ liền giơ tay lên vỗ ba cái, lão chường quỳ điềm nhiên nói: “Không ích gì đâu, ở bên ngoài ta còn có mười mấy người nữa, đám quan binh các người mang đến đã bị khống chế hết cả rồi.” Rồi lão đột nhiên cao giọng gọi: “Tiểu Thịnh Từ!”

Một người từ bên ngoài vọt tiến vào, chính là gã tiểu nhị “Tiểu Thịnh Từ”. Chỉ thấy gã cung cung kính kính cúi người bẩm báo với lão chường quỳ: “Su phụ, ba mươi tư người, không nhiều không ít, tất cả đều đã được giải quyết xong.”

Lão chường quỳ nhũn đôi lông mày bạc trắng, tựa như có chút ưu tư: “Không có lệnh của ta, không được sát thương mạng người, rõ chưa?!”

Gã Tiểu Thịnh Từ cung kính đáp: “Dạ!”

Hoắc Loạn Bộ mắt thấy tình hình không ổn, muốn lao đến chỗ Thiết Thủ đang nằm trên giường, nhưng lão chường quỳ đã khoan thai châm tẩu thuốc

đứng ngay trước giường.

Hoắc Loạn Bộ vừa kinh vừa sợ, không sao ngờ nổi tại cái địa phương nhỏ như cái đầu đông gạo này lại xuất hiện một nhân vật có bản lĩnh cao cường như vậy, thất thanh hỏi: “Các hạ là ai?”

Lão chương quỳ không đáp lời hấn mà quay qua hỏi Tiểu Thịnh Từ: “Lão nhân gia có thật sẽ đến đây không?”

Tiểu Thịnh Từ đáp: “Sẽ đến ngay tức thì thôi.”

Lão chương quỳ hỏi lại: “Chỗ này...?”

Tiểu Thịnh Từ đáp: “Cần dùng ngay lập tức.” Chỉ có điều lúc trả lời hai câu hỏi này, thần thái Tiểu Thịnh Từ hoàn toàn khác với vẻ kính cẩn cung kính lúc trước, ngược lại còn có vẻ giống như gã là người chủ trì đại cục.

Lão chương quỳ dùng tay vân vê chòm râu xám xám bằng bạc của lão, đoạn giống như hạ quyết tâm làm một việc trọng đại, ra lệnh: “Bắt hết cả lại!”

Tiểu Thịnh Từ đáp: “Dạ!” Tả quyền hữu chương của gã nhanh chóng công tới Phùng Loạn Hồ và Hoắc Loạn Bộ.

Hoắc Loạn Bộ và Phùng Loạn Hồ hai tên, kẻ xuất quyền, người tung chương, đón đỡ một quyền một chương này của Tiểu Thịnh Từ. Cả hai không hèn mà đều có cùng chung ý nghĩ phải tra ra lai lịch môn phái của đám người này.

Hoắc Loạn Bộ dùng quyền đối quyền, trong thoáng chốc lúc hai quyền vừa va chạm, y chợt cảm thấy chân phải tê tê. Cùng lúc đó, Phùng Loạn Hồ lấy chương đỡ chương, chỉ cảm thấy lòng bàn tay tựa như bị một ngón tay đâm vào một cái. Hai người giật mình kinh hãi, đồng thời nhớ tới một người cực kỳ khó đối phó trên giang hồ - “Vi Áp Mao!!”

Nhị Loạn vừa thốt ra thành tiếng, hơn ba mươi cao thủ võ lâm nọ đồng loạt cùng ra tay, hai người khó lòng cự lại số đông, nên chỉ sau hai mươi chiêu đành phải thúc thủ chịu trời.

Còn Tống Loạn Thủy thì đã sớm bị lão chương quỳ dùng tẩu thuốc trên tay phong bế huyết đạo từ trước đó.

Hoắc Loạn Bộ kinh hoàng khó tin, hỏi: “Ngươi... là Vi Áp Mao?”

Tiểu Thịnh Từ cười đáp: “Ta gọi là Vũ Toàn Thịnh, ngoại hiệu chỉ có hai chữ, kêu là Xùng Phong. Mấy chiêu vừa rồi của ta là một bộ võ công hoàn toàn trái ngược với đạo lý võ học thông thường: đánh vào tay của địch nhân nhưng lại làm chân địch nhân bị thương, dùng chương tiếp chương mà kỳ thật lại gây thương tích cho địch nhân bằng ngón tay. Tất cả những chiêu số võ công này đều là do sư phụ của ta chỉ dạy.”

Y hướng về phía lão chương quỳ nói: “Sư phụ của ta đương nhiên là ông ấy.”

Lão chương quỳ rít một hơi thuốc, tiếp lời: “Ta chính là Vi Áp Mao.” Rồi lão nói với Vũ Toàn Thịnh: “Còn không mau thu thập đi, lão nhân gia đến bây giờ!” Vừa dứt lời, lão xoay qua nói với Thiết Thủ: “Thiết nhị gia xin thứ lỗi, ngay cả người cũng phải chịu khuất tất một chút.” Nói rồi lão ra tay điểm vào huyết đạo của Thiết Thủ.

Thiết Thủ không hề tránh né, cũng không có ý tránh né.

Chàng biết rõ với thể lực lúc này của mình, e rằng muốn tránh khỏi một đòn của người thường cũng không dễ, huống hồ gì người xuất thủ lại là Vi Áp Mao.

Hơn ba chục năm về trước Vi Áp Mao đã vang danh là một đạo tặc hiệp nghĩa. Không chỉ làm đạo tặc, cả bảy mươi hai ngành nghề, món nào lão cũng đã từng làm qua: từ nhặt phân làm phân bón đến mua bán hoa trên phố, cuối cùng còn ra làm quan, nghe nói lão còn khiến mười bảy tên quan tham trù danh phải đồng loạt tổ cáo lão “ăn hối lộ làm điều phi pháp”. Khi lão làm quan không được bèn đi làm giặc. Tuy gần bốn, năm năm trở lại đây lão đã mai danh ẩn tích không thấy có phong thanh gì, nhưng quái chiêu “Chỉ đông đánh tây, giờ tay mà lại đá chân, đánh bản thân mà làm người khác bị thương” của lão đã sớm xưng tuyệt giang hồ, được truyền tụng trong một thời gian dài.

Còn ba mươi mấy nhân vật võ lâm này, xem trang phục và cách xuất thủ của bọn họ, có vẻ như trong nhóm có cả đệ tử danh môn chính phái, hảo hán lục lâm lẫn hảo thủ thuộc tà ma ngoại đạo, không một ai trong số này là dễ trêu vào. Đám người này tụ tập lại đây, xem ra đang muốn hợp tác hoàn thành một nhiệm vụ vô cùng trọng đại: Đợi lão nhân gia đến.

Lão nhân gia là ai?

Thiết Thủ trước giờ chưa từng thấy qua một chiến trường rối loạn, bừa bãi nào lại được thu dọn nhanh gọn đến vậy dưới sự đồng tâm hiệp lực của nhóm người này. Chỉ trong chốc lát bọn họ đã lấp bằng phẳng sạch sẽ các vết rạn nứt trên mặt đất, tu bổ hoàn thiện xong các chỗ hư hại; căn phòng tựa như hồi phục lại nguyên dạng trước đây của nó.

“Không được để sót lại bất kỳ một sơ hở nào,” Vi Áp Mao phân phó: “Một chút vết sước cũng không được lưu lại.”

Thiết Thủ không hiểu Vi Áp Mao cuối cùng là đứng về phe nào? – Vì sao lại chế trụ “Tam Loạn” cùng huynh đệ họ Lí, đồng thời khống chế bản thân chàng và đám người Đường Khăng cùng Hi Lai Cầm?

Nhưng Thiết Thủ biết Vi Áp Mao không hề có ác ý với mình; chỉ ít, rơi vào tay lão chắc chắn còn tốt hơn nhiều so với rơi vào tay đám người Phúc Tuệ Song Tu. Ít ra lúc Vi Áp Mao điểm huyết, lão đã hạ thủ hết sức nhẹ nhàng, lưu lại những huyết thập phần quan trọng để chàng sau khi bị phong bế vẫn có thể tranh thủ thời gian vận khí điều tức.

Cuối cùng đám võ lâm hào khách mang tất cả bọn họ đến một địa động ở tầng dưới – người bị áp giải sau cùng chính là Thiết Thủ. Vi Áp Mao hỏi Thiết Thủ: “Chúng ta muốn di chuyển mấy người này đi, nhưng lại không muốn bị ‘Mộng Huyền Thiên La’ bắt trời. Thiết nhị gia là người sáng suốt, cũng là người hiểu đạo lý, có thể nói cho ta biết phương pháp được không?”

Thiết Thủ không cần suy nghĩ, đáp ngay: “Chỉ cần cầm lấy thân hồ lô, người sẽ bị kéo đi theo.”

Vi Áp Mao cười hỏi: “Thiết nhị gia có yêu cầu gì không?”

Thiết Thủ đáp: “Bất kể chỗ này sẽ xảy ra chuyện gì, ta muốn được lưu lại ở đây.”

Vi Áp Mao nhúu đôi chân mày, đoạn cười hỏi: “Không hiểm chuyện ta sẽ phong bế huyết điếu của tai ngài chứ?”

Thiết Thủ gật gật đầu.

Vi Áp Mao xuất thủ, đúng lúc này bên ngoài có tiếng hô vang: “Lão nhân gia đến.”

Chú thích:

* Cây đao có một mặt hình vảy, lượn sóng

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phá thành

Người đang tiến đến là một gã mập mạp mặc y phục màu xanh lam.

Vi Áp Mao vừa nhìn thấy gã, thần thái trở nên thập phần kính cẩn, vái dài chào hỏi: “Sư huynh.”

Gã mập này xem ra còn ít tuổi hơn Vi Áp Mao nhiều, khuôn mặt trắng đến lạ kỳ, hai hàng lông mày mặc dù thưa thớt, nhưng uốn cao vút lên trán. Chỉ nghe gã hỏi: “Mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa cả chưa?”

Vi Áp Mao đáp: “Chuẩn bị ổn cả. Sư huynh có chắc bọn họ nhất định sẽ ngủ trọ tại đây không?”

Gã mập nọ trả lời: “Chính ta an bài việc họ sẽ ngủ lại đây.”

Vi Áp Mao có chút lo lắng: “Trong lúc vội vã đào tẩu, liệu bọn họ có nhận ra đường đến nơi này hay không?”

Gã mập cười khan một tiếng, nói: “Người có biết bọn họ do ai dẫn đường không?”

Vi Áp Mao kính cẩn: “Xin được thỉnh giáo sư huynh.”

Gã mập dùng đầu lưỡi đỏ hồng vừa dài vừa mỏng liếm nhanh những giọt mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi, đáp: “Là cái lão khôn cả người thấm dấm dầu ấy!”

Vi Áp Mao giật nảy mình, hỏi lại: “Vưu Tri Vị?”

Gã mập nói thêm: “Cái đồ nhãi nhép ngấm trong dầu đến bóng loáng ấy chuyên chống đối chúng ta hơn chục năm nay, không ngờ lần này lại hợp tác cùng bọn ta.”

Vi Áp Mao hỏi: “Vưu Tri Vị cũng muốn bảo vệ cho Thích Thiếu Thương ư? Tức đại nương quả là có máu mặt!”

Gã mập áo xanh lam đương nhiên là Cao Kê Huyết, chỉ nghe gã trả lời: “Tức đại nương quả là rất thạo việc, chuyện khó khăn thế này mà nàng ta cũng thu xếp được. Nghe nói ngày cả Hách Liên tiểu yêu cũng được mời ra mặt giúp đỡ.”

Vi Áp Mao gãi gãi sau gáy, thán phục: “Hách Liên tiểu yêu vốn là tình địch của Thích Thiếu Thương, mà nay y lại đi cứu Thích trại chủ, thật đúng là một đại kỳ sự trên chốn võ lâm!”

Cao Kê Huyết nói: “Đều là do Tức đại nương dàn xếp cả.”

Vi Áp Mao lại hỏi: “Không biết về phía quan phủ thì ai sẽ theo dõi Tức đại nương và Thích Thiếu Thương?”

Cao Kê Huyết thở dài: “Sợ là...”

Chợt nghe có tiếng chó tru từ đằng xa vọng lại, một hồi cao dài rồi thấp dần thấp dần, khiến người ta cảm thấy lạnh gáy. Vi Áp Mao thất thanh: “Đến rồi!”

Đôi mắt ti hí của Cao Kê Huyết sắc bén dị thường, liếc nhìn Thiết Thủ: “Người này là...?”

Vi Áp Mao đáp: “Y là Thiết Thủ.”

Cao Kê Huyết kinh hãi lắp bắp: “Là Thiết nhị gia trong Tứ đại danh bộ?!”

Vi Áp Mao đáp: “Chính phải, chỉ có điều y bị trọng thương, không thể vận kinh được. Vừa rồi có một nhóm người đến đây muốn bắt giết y, các vị hảo hán ở Lục Phiến môn xem không vừa mắt bèn ra tay che chở cho y. Hiện tại tất cả đều bị đệ cầm giữ.”

Cao Kê Huyết giậm chân bực tức: “Sao lại gây ra chuyện phiền phức như vậy chứ!”

Vi Áp Mao phân trần: “Đệ không còn cách nào khác, bọn chúng cứ nhè ở đây mà đánh nhau mãi. Đệ vốn cũng đã nín nhịn không hành động gì, nhưng cuối cùng lại ngại làm lỡ đại sự nên phải ra tay thu thập bọn chúng.”

Cao Kê Huyết có chút hoài nghi, gạn hỏi: “Thiết Thủ có thực là bị thương nghiêm trọng như vậy không?”

Vi Áp Mao đáp: “Nếu Thiết nhị gia có thể xuất thủ được, liệu đệ có thể điểm huyết được y không?”

Cao Kê Huyết cau mày: “Rốt cục là những người nào muốn bắt giữ y?”

Vi Áp Mao đáp: “Tai họa mà Thiết gia gây ra cũng không nhỏ. Phúc Tuệ Song Tu thủ hạ của Văn Trương Văn đại nhân, Liên Vân Tam Loạn thân tín của Cố Tích Triều Cố đại đương gia đều rượt đến đây. Tất cả đều bị đệ bắt giữ.”

Cao Kê Huyết rung mình hỏi: “Sao lại giống như nhóm người đi đuổi bắt Thích Thiếu Thương vậy?”

“Thế mới lạ.” Vi Áp Mao đáp: “Lẽ ra phải là Thiết Thủ đuổi bắt Thích Thiếu Thương mới phải, không hiểu sao lại trở thành Thiết Thủ bị đám người này truy bắt?”

“Mặc kệ,” Cao Kê Huyết nói: “Người này, y...”

Vi Áp Mao hiểu ý đáp luôn: “Thiết nhị gia bảo muốn lưu lại ở đây.”

Cao Kê Huyết không hiểu: “Thế nghĩa là sao?”

Lúc này, tiếng chó tru càng lúc càng thêm thê lương, cũng càng gần hơn.

Vi Áp Mao hỏi: “Sur huynh, làm thế nào bây giờ?”

Cao Kê Huyết đáp: “Thôi kệ, cứ chiều theo ý của y, trước tiên hãy giấu y vào tủ ngầm trong tường đã rồi tính tiếp. Tóm lại, chỉ cần không dẫn Thích Thiếu Thương vào gian phòng này là được.”

Vi Áp Mao tuân lệnh: “Được!”

Ngay lúc đó, dưới lầu vang lên tiếng đập cửa thành thịnh, có người gọi không ngớt: “Chủ quán, chủ quán!”

Thiết Thủ nhận ra đó là tiếng của Thích Thiếu Thương.

Không phải là bọn Thích Thiếu Thương đang bị vây khốn ở Toái Vân Uyên hay sao, làm thế nào y lại có thể xuất hiện ở đây được?

Chuyện này ngay cả chính bản thân Thích Thiếu Thương cũng không thể nào hiểu nổi.

Đây tựa như một chuỗi những con ác mộng cứ liên tục nối tiếp nhau mà đến. Y vừa tỉnh từ con ác mộng này thì ngay lập tức lại chìm sâu vào một con ác mộng khác, càng thê thảm, càng đáng sợ hơn.

Ác mộng tựa như vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Y vẫn không cách nào thoát ra được.

Điều duy nhất khiến y cảm thấy có chút an ủi là trong những con ác mộng đó luôn có Túc đại nương bên cạnh.

Cho dù chúng đều vô cùng kinh khủng, nhưng chỉ cần nhớ đến Túc đại nương đang ở bên cạnh mình là lập tức y lại tràn đầy lòng tin và dũng khí để chịu đựng tiếp, để chống lại những ác vận chập chờn vô thường đó.

Điều khiến y ân hận chính là việc người mà y từng lập thế quyết suốt đời suốt kiếp bảo vệ, chăm sóc nay đang phải cùng y lênh đênh trải qua mọi khổ nạn.

Ngay khi nàng vừa gặp lại y, khó khăn đã liên tục ập đến.

Đương nhiên đều xảy ra ở Hủy Nặc thành...

***

Tiên Vu Cừu và Lãnh Hồ Nhi đem quân đến đánh phá Hủy Nặc thành. Tần Văn Tĩnh bám đất cố thủ, dựa vào cơ quan và địa lợi toàn lực phản kích. Có thể nói Tiên Vu Cừu và Lãnh Hồ Nhi chẳng khác nào đập đầu vào tường, người vỡ đầu chảy máu mà tường thành vẫn sừng sững, không hề suy sụp.

Cố Tích Triều không hề phối hợp tiến công.

Hắn biết Lưu Độc Phong đang rất bức bối.

Tuy nhiên bề ngoài Lưu Độc Phong không giống như đang tức giận. Y vẫn giữ nguyên bộ dạng thung dung nhàn hạ, dường như dự đoán được hạng như Tiên Vu Cừu chắc chắn sẽ ôm đầu máu trở về.

Người thật sự khổ sở chính là Hoàng Kim Lân.

Hắn là một vị quan.

Đã là quan thì rất chú trọng quyền lực.

Lãnh Hồ Nhi và Tiên Vu Cừu tiến đánh lần này, cũng bằng như không coi hắn ra gì.

Nếu luận quan tước thì ở đây, cấp quan của hắn là cao nhất, còn luận về danh vọng, đặc biệt là uy thế trong võ lâm và trên giang hồ, cộng thêm uy danh phụ trách tổ chức huấn luyện cấm quân bảo vệ hoàng thành thì đương nhiên Lưu Độc Phong là số một. Kê cả có lộ bỏ cái vỏ quan văn của hắn thì Cố Tích Triều vẫn còn là nghĩa tử của Phó thừa tướng. Thế nên, lần này hai vị tướng kéo quân đến công thành, người ngóc đầu không lên nổi chính là Hoàng Kim Lân.

Vì vậy khi Tiên Vu Cừu và Lãnh Hồ Nhi công thành thất bại, tay trắng rút lui, do tâm lý tự tư tự lợi nên Hoàng Kim Lân là người cao hứng nhất. Hắn bèn có ý hỏi: “Hai vị tướng quân quả là thần dũng hơn người, không biết việc đánh thành đã có kết quả thế nào rồi?”

Tiên Vu Cừu quát mắt nhìn họ Hoàng một cái, nặng nề hừm một tiếng. Bả vai của hắn vừa trụng một mũi tên nên trong lòng đang tức giận đến cùng cực.

Hoàng Kim Lân cố ý thất thanh “hả” một tiếng, vẻ như rất kinh ngạc: “Tiên Vu tướng quân bị thương không nhẹ đâu. Tướng quân tận trung vì nước, công thành giết địch, thực khiến người người bội phục!”

Lãnh Hồ Nhi tức giận hăm hừ: “Con bà nó, đám đàn bà này thực là ghê gớm!”

Hoàng Kim Lân lại bảo: “Nghĩ đến hai vị tướng quân kiêu dũng thiện chiến mà nay lại đánh không nổi một Hủy Nặc thành do nữ nhân làm chủ, thực sự là... thực sự là khiến người ta...”

Tiên Vu Cừu dùng một tay nhỏ mũi tên đang cắm sâu vào trong thịt ra. Tên phó tướng đứng bên cạnh vội vàng giúp hắn bôi thuốc, nhưng sắc mặt Tiên Vu Cừu không mấy thay đổi. Chỉ là khuôn mặt hắn vốn vàng vọt căng thẳng nay lại càng thêm căng thẳng vàng vọt, tựa như vỏ cây cổ thụ vậy: “Được, bọn ta không phá nổi tòa thành này, không biết liệu Hoàng đại nhân có đánh được không?”

Hoàng Kim Lân cười hi hi nói: “Nếu tấn công mà không hạ được thì ta sẽ không tấn công.”

Tiên Vu Cừu nghe ra ý châm biếm mỉa mai trong giọng điệu của họ Hoàng, cười lạnh: “Chúng ta hưởng bổng lộc quốc gia phải không? Có giặc mà không bắt thì chỉ có nước húp cháo loãng tại đây thôi!”

Hoàng Kim Lân cười giảo hoạt, bộ dạng như một tên hề trên sân khấu: “Đây là ta tự biết lượng sức mình, công không được thì không công. Còn cái tòa thành này, sớm muộn gì cũng sẽ bị phá.”

Tiên Vu Cừu cười khan một tiếng, nói: “Phá thế nào, nói khoác lác mà phá được thành à? Húp cháo loãng để phá à? Hay là Hoàng đại nhân thỉnh nàng Mạnh Khương đến đây, dùng nước mắt khóc vỡ Hủy Nặc thành?”

Hoàng Kim Lân phẩy tay cười đáp: “Không cần, không cần! Có Lưu bộ thần ở đây, tường thành dù kiên cố cách mấy, cơ quan dù phức tạp đến đâu

cũng đều không thể giữ vững được mà.”

Lưu Độc Phong mỉm cười, lúc này y vẫn đang ngồi trên cang tre. Chỉ còn hai người Liêu Lục, Lam Tam, người đứng trước, kẻ đứng sau ở lại phục thị.

Tiên Vu Cừu liếc nhìn Lưu Độc Phong, không nhìn nổi lộ ra chút ý đối địch: “Chỉ có điều, Lưu bộ thần đến giờ vẫn luôn ngồi yên trên bảo tọa, tựa hồ vẫn chưa muốn giằng gân giãn cốt. Vậy thì thành này làm sao có thể không công mà tự vỡ cho nổi?!”

Lưu Độc Phong đột nhiên bảo: “Thành này đã bị phá rồi.”

Tiên Vu Cừu tưởng mình nghe lầm: “Đã phá xong rồi?”

Lưu Độc Phong cười nói: “Chu Tứ đã phá hỏng tất cả các cơ quan trọng yếu trong thành, không để sót lại cái nào. Lí Nhị cũng khiến cho tất cả các máy móc lợi dụng động lực thiên nhiên của thành này không cách nào có thể vận hành được nữa. Tướng quân thử nghĩ xem, thành này liệu còn có thể giữ được nữa không?”

Chợt nghe tiếng ầm ầm liên hồi, từ trong Hủy Nặc thành vang lên những tiếng nổ mãnh liệt liên miên không dứt, đất đá bay tán loạn như mưa, tường thành sập lở, xen lẫn nhiều tiếng nữ nhân kêu gào, hô hoán, khóc than. Tiên Vu Cừu và Lãnh Hô Nhi chỉ biết giương to mắt, há hốc mồm, ngây dại nhìn.

Lưu Độc Phong lại cười mà rằng: “À đúng rồi, ta quên không cho các vị hay, Vân Đại cũng đã đặt thuốc nổ tại các điểm quan trọng bên trong thành, một khi đốt mỗi dẫn thì...”

Lão vừa nói đến đây, chợt nghe “oành” một tiếng cực lớn, ngay cả công thành cũng sụp xuống, mặt đất ầm ầm rung chuyển.

Cố Tích Triều đột nhiên thốt: “Không ổn.”

Hoàng Kim Lân ngạc nhiên hỏi: “Không phải Cố công tử nổi lòng thương hoa tiếc ngọc đấy chứ?”

Cố Tích Triều đáp: “Địa đạo phía sau núi!”

Lưu Độc Phong trên mặt thoáng hiện vẻ khen ngợi: “Người quên rồi à, ta còn có Trương Ngũ nữa.”

Liêu Lục tiếp lời: “Cố Trương ngũ ca thì hiện giờ địa đạo ấy chắc không còn có thể gọi là địa đạo được nữa.”

Lam Tam cười nói: “Chỉ bằng gọi là phân mộ thì có vẻ thích hợp hơn một chút.”

Lưu Độc Phong lại bảo: “Nhị vị tướng quân, hiện tại chính là lúc các vị đền ơn quốc gia, công thành đoạt đất, vì có gì vẫn còn chưa động thủ?”

Lời lẽ của Lưu Độc Phong khiến người nghe có cảm giác không thể nào kháng cự nổi. Tiên Vu Cừu và Lãnh Hô Nhi trong lòng không phục, nhưng lại chẳng thể không nghe lời. Chính lúc đó, Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân đều đã dẫn bộ hạ đánh vào thành, Tiên Vu Cừu và Lãnh Hô Nhi tự nhiên cũng phải thu thập tàn binh, xua quân nhập thành. Lưu Độc Phong trước sau vẫn không hề rời khỏi chỗ ngồi.

Lão tận mắt thấy đám quan binh này như thể một bọn cường đạo gian dân giết chóc, thở dài một tiếng: “Xem ra, ta lại sai lầm nữa rồi.”

Lam Tam mở lời: “Lão gia, cứ như thế này, ắt chúng ta kết nên mối huyết hải thâm cừu với những người này rồi.”

Liêu Lục nói: “Cũng không còn biện pháp nào khác, các nàng ấy cứ kiên cường thủ chắc thành trì thì làm thế nào chúng ta bắt Thích Thiếu Thương cho được? Vĩnh Nhạc ngự sử, Cam đại nhân, Vạn đại gia, tất cả đều bị giữ trong thiên lao. Cứ xem ám thị của Phó thừa tướng gọi cho lão gia, nếu như không bắt được Thích Thiếu Thương thì những hảo huynh đệ của lão gia chỉ sợ suốt đời khó mà nhìn thấy được ánh sáng mặt trời...”

Lưu Độc Phong cười khở một tiếng: “Phó Tông Thư sợ ta cấu kết với người trong võ lâm. Hắn làm như vậy là muốn ta bất nghĩa với giang hồ, không còn đất dung thân trong thiên hạ... Chỉ có điều, ta không thể không lý tới tính mệnh của Cam Bác Hưu, Vạn Chú Anh, Vĩnh Nhạc... Ôi!” Đột nhiên lão dứt khoát gọi: “Lam Tam!”

Lam Tam thưa: “Lão gia!”

Lưu Độc Phong nhướn hai hàng lông mày, hạ lệnh: “Truyền mệnh lệnh của ta: chỉ được phép đả thương những kẻ ngoan cố chống cự, cố gắng hết sức mình để không giết oan người vô tội. Ai dám gian dân bất kỳ một người nào, chính Lưu Độc Phong ta sẽ tự mình xử lý kẻ đó theo pháp luật!”

Lam Tam lớn tiếng đáp lời: “Tuân mệnh!” Đoạn nhanh chóng lướt mình đi.

Liêu Lục nói: “Đám người này vào thành như hổ như sói, lần tàn sát này vốn bọn chúng muốn nhân làm việc công mà ngạo ngược một phen. Lão gia đã ra mệnh lệnh, bọn chúng đương nhiên không dám lỗ mãng, nhưng chỉ sợ bọn chúng...”

Lưu Độc Phong nói: “Chỉ sợ bọn chúng trong lòng không phục, có phải không?” Trong mắt lão thần quang bạo phát.

Liêu Lục cúi đầu đáp: “Lão gia.”

Lưu Độc Phong nhấn mạnh từng tiếng một: “Liêu Lục, chúng ta ở trên giang hồ, ở trong triều đình, đều phải hành xử như nhau, nghĩa là phải dựa vào

lượng tri mà hành xử, cần gì người khác nhìn ta như thế nào? Nam nhân sống ở trên đời, có những việc phải biết tự kiểm chế mình, dứt khoát không làm thì mới có thể có thành tựu được. Người phải nhớ cho kỹ!”

Liêu Lục khom mình thưa: “Dạ.”

Lưu Độc Phong đưa mắt nhìn Hủy Nặc thành vang lên tiếng hô hoán chém giết liên miên không ngớt, nhin không được lại thở dài than: “Bất quá ta vẫn luôn nghĩ rằng, lần này ta đã phạm sai lầm rồi.”

Lão vuốt râu than tiếp: “Nếu Lý Huyền Y còn tại thế thì hay biết mấy, ít nhất ta cũng có thể hỏi y xem ta nên làm như thế nào ...” Lý Huyền Y thân là “Bộ vương”, nhưng cả một đời thanh bạch, nghe nói ngay cả một con ngựa cũng mua không nổi. Cả đời ông tuân theo pháp luật, công chính liêm minh, chưa hề giết nhầm một người nào, cũng chưa hề thả bữa một ai. Lưu Độc Phong và Lý Huyền Y vừa là chí hữu vừa là tri giao. Khi Lưu Độc Phong nhớ đến Lý Huyền Y thì lão cũng nhớ đến chuyện ông đã qua đời, trong lòng càng thêm cảm thương, sầu não.

Mùi máu tanh trong Hủy Nặc thành càng lúc càng nặng.

Thành đã bị công phá.

Địch nhân cùng hung cực ác, tựa như thủy triều ào ào tuôn vào chém giết.

Nữ đệ tử đang ứng chiến trong Hủy Nặc thành thấy đều nghe theo quyết định của Túc đại nương. Nếu Túc đại nương muốn bọn họ liều mình thì dù chết bọn họ cũng không lùi.

Nhưng Túc đại nương lại muốn bọn họ bỏ chạy.

Khi Túc đại nương biết Lưu Độc Phong đến rồi, nàng đã sớm cảm thấy tòa thành này không thể giữ được nữa.

“Lập tức dịch dung, cải trang thành nam tử, xông ra đi! Bất luận chuyện gì xảy ra, bất luận trong hoàn cảnh nào, cứ phải xông ra ngoài! Ngày khác, nếu có duyên chúng ta lại hội tụ trên giang hồ, lại xây dựng nên toà Hủy Nặc thành!” Bởi vì người đến công thành đều cho rằng trong thành toàn là nữ nhân nên một khi bọn họ hóa trang thành nam nhân thì không dễ nhận ra. Biết đâu nhờ thế mà bọn họ có thể lợi dụng lúc hỗn loạn để đào thoát.

Đám nữ đệ tử nghiêng răng hạ quyết tâm hành động.

Đột nhiên Thích Thiểu Thương đứng bật dậy, giọng kích động: “Không cần ai phải chạy cả, để một mình ta chạy!”

Gã kiên định: “Người bọn chúng muốn bắt là ta, ta bỏ chạy ra ngoài là phải. Đây là chuyện cá nhân của ta, các người không cần phải chạy!”

“Chàng nghĩ rằng vào lúc này, trong hoàn cảnh này, bọn chúng còn có thể buông tha cho chúng ta ư?” Túc đại nương cười lạnh, “Chúng ta đã từng lừa chúng, cũng đã từng giết người của bọn chúng. Cho dù hôm nay bọn chúng không công thành thì ngày mai chúng cũng nhất định phải tàn sát toàn thành. Chàng cho rằng chàng bỏ chạy ra ngoài là có ích à?”

“Chàng cho rằng chàng đi ra ngoài thì có thể giải quyết được chuyện này ư?” Giọng của Túc đại nương càng kiên định, càng quyết đoán hơn giọng nói của Thích Thiểu Thương. Người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi con người nhỏ nhắn yếu đuối như nàng lại có thể dùng ngữ âm áp mềm dịu đến dường ấy để diễn đạt một quyết tâm sắt thép như vậy. “Hiện tại chúng ta không còn đường nào khác, cũng không thể có lựa chọn nào khác. Phương cách duy nhất chính là: chúng ta bỏ chạy tứ tán, thoát được người nào hay người ấy!”

Mục Cưu Bình đứng lên, lớn tiếng nói: “Các người chạy trước đi để ta ở lại đoạn hậu!”

Tần Văn Tĩnh mỉa mai: “Người đoạn hậu thì duy trì được bao lâu?!”

Mục Cưu Bình nói, “Chính vì bọn ta nên các người mới rơi vào tình cảnh này... bọn ta! Bọn ta nếu không làm một việc gì thì sao có thể làm người được?!” Giọng Mục Cưu Bình hết sức chân thành, Tần Văn Tĩnh vốn định châm chọc vài câu, nhưng rồi không thể mở miệng được.

Thẩm Biên Nhi cũng đứng lên, bình tĩnh nói: “Ta và Mục huynh cùng nhau đoạn hậu.” Gã và Mục Cưu Bình một cương một nhu, một động một tĩnh, nhưng đều vô cùng kiên định.

Túc đại nương đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, các người đều sợ người đi sau sẽ chết. Như vậy đi, các người đánh tiên phong, còn tất cả chúng ta sẽ cùng đoạn hậu.” Nàng bước nửa bước, đứng kề vai với Thích Thiểu Thương.

Tần Văn Tĩnh trước giờ vẫn luôn đi theo Túc đại nương nên lập tức hiểu rõ ý tứ của đại nương. Những kẻ công thành chỉ nhắm vào đám người Thích Thiểu Thương, Lôi Quyển, Túc đại nương, Mục Cưu Bình, Thẩm Biên Nhi. Chỉ cần bọn họ lưu lại tác chiến, hoặc tháo chạy hướng khác thì phần lớn cao thủ công thành sẽ tập trung truy đuổi bọn họ mà buông tha không truy sát những ty muội khác. Một khi không đối mặt với đám cao thủ thuộc loại nhất lưu này, cơ hội thoát thân của các ty muội khác sẽ tăng lên gấp mấy lần. Bằng vào võ công của đám quân sĩ quan binh, chưa chắc bọn chúng có thể thắng những nữ đệ tử của Hủy Nặc thành một cách dễ dàng.

Do vậy Tần Văn Tĩnh cũng lên tiếng: “Tốt, cứ như vậy mà làm, ai dám theo ta xông ra trận đầu tiên nào?”

Kỳ thực, “xông ra trận đầu tiên” của nàng không phải là bỏ chạy cầu sống mà chủ yếu là khiến địch nhân bị lạc hướng, các ty muội khác có thể thoát thân được.

Vốn giỏi bày mưu lập kế nên Thẩm Biên Nhi hiểu ý của Tần Văn Tĩnh ngay lập tức: “Ta cùng đi chung với nàng.”

Mục Cưu Bình vốn cũng muốn xông ra, nhưng nghĩ đến chuyện cùng một “đám nữ nhi” xung phong đánh trận, sợ là sẽ vướng tay vướng chân, không được thuận tiện nên nhất thời gã không lên tiếng.

Tức đại nương nói với Thích Thiểu Thương: “Trước tiên chúng ta hãy lưu lại đây áp trận đã.”

Thích Thiểu Thương đương nhiên hiểu được dụng ý của nàng. Chỉ cần hai người bọn họ lưu lại trong thành, nhất định phần lớn cường địch sẽ phải tập trung tinh lực để đối phó với bọn họ mà lơ là, bỏ qua cho đám nữ đệ tử chạy thoát thân.

Việc này đối với Thích Thiểu Thương chính là chuyện cầu mà không được do gã vẫn luôn nghĩ rằng bản thân mình đã làm liên lụy đến toàn bộ những người tại đây. Vì vậy gã bèn lập tức đáp ứng: “Tạ ơn nàng, đại nương.”

Tức đại nương khúc khích cười nói: “Không cần phải gọi muội thành ‘Lí’ đại nương gì gì nữa.” Ở trong thời điểm căng thẳng này mà nàng vẫn có tâm trí để cười đùa nên lập tức làm cho bầu không khí trở nên thoải mái, nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, đột nhiên “oanh” lên một tiếng, một góc thành phía Tây Bắc bị phá nổ sập xuống, đá vụn bắn tứ tung. Thẩm Biên Nhi thất thanh la lớn: “Quyển ca!” Nguyên lai chỗ ấy chính là nơi Đường Văn Từ đưa Lôi Quyển vào phòng trong trị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Phong tranh (Điều giấy)

Thẩm Biên Nhi chẳng màng đến vách đá vẫn không ngừng đổ xuống, vội xông vào phòng trong. Thích Thiểu Thương cũng lướt vào, gọi lớn: “Quyển ca!” Tức đại nương mỗi hồng mày động, gọi không ra tiếng: “Văn Từ.” Lúc này, địch nhân đã chém giết tới nơi.

Nếu không có mệnh lệnh của Lưu Độc Phong, đoán chắc số tử vong của nữ đệ tử Hủy Nặc thành sẽ nhiều gấp đôi, còn những nữ tử bị gian dâm thì càng không thể đếm nổi.

Nhưng không ai dám công khai trái ý Lưu Độc Phong.

Sau khi Tức đại nương hạ lệnh “Chạy”, các nữ đệ tử Hủy Nặc thành toàn lực đột phá trùng vây. Tuy vậy ít nhất cũng có một phần tư chết trận, một phần tư bị bắt, một phần tư khác nhờ vào nữ cái nam trang, vàng thau lẫn lộn mà trốn được ra ngoài, một phần tư còn lại thì khổ chiến thoát được.

Trốn ra được rồi thì sẽ ra sao? Vốn đang ở trong một đại gia đình hạnh phúc, ấm áp và hòa ái, nay lại biến thành kẻ đào vong, lưu lạc bốn phương trời, còn bị quan phủ truy đuổi. Nghĩ đến hoàn cảnh này khiến lòng người đau như cắt.

Lúc địch nhân ùn ùn kéo vào, Thích Thiểu Thương và Thẩm Biên Nhi vẫn liều chết ra sức đào bới đồng gạch đá đổ sập, hi vọng còn có thể cứu được Lôi Quyển và Đường Văn Từ.

Thích Thiểu Thương chỉ còn một tay, nên y đào chậm hơn Thẩm Biên Nhi.

Mười đầu ngón tay của Thẩm Biên Nhi đã bật máu.

Gã nghiêng răng hỏi: “Ai chôn thuốc nổ?”

Thích Thiểu Thương cảm hận: “Thủ hạ của Lưu Độc Phong. Trong bọn chúng ít nhất cũng có hai người là cao thủ đặt thuốc nổ và tạo hỏa khí!”

Thẩm Biên Nhi sắc mặt xám xanh, gần từng tiếng: “Lưu Độc Phong?”

Thích Thiểu Thương và Tần Văn Tĩnh đưa mắt nhìn nhau. Cả hai biết rằng, nếu Lôi Quyển và Văn Từ bị chôn ở trong đồng gạch đá vụn này, dẫu có đào lên được thì cũng chẳng làm được gì nữa.

Giao tình giữa Tức đại nương và Tần Văn Tĩnh với Đường Văn Từ có lẽ không kém hơn tình cảm của Thẩm Biên Nhi và Thích Thiểu Thương dành cho Lôi Quyển, nhưng ở thời khắc cực kỳ khẩn cấp này, có khi nữ nhân còn tinh táo hơn nam nhân.

Tức đại nương đột nhiên lên tiếng: “Không cần đào nữa!”

Thẩm Biên Nhi không muốn nghe tiếp, hét lớn: “Quyển ca chưa chết! Quyển ca chưa chết!” Tay gã càng điên cuồng bới gạch, nạy đá.

Tức đại nương bình tĩnh: “Lôi Quyển vẫn chưa chết.”

Thẩm Biên Nhi và Thích Thiều Thương lập tức quay đầu nhìn lại, một người hỏi giật: “Cái gì?” Kẻ kia ngờ vực: “Nàng nói thật chứ?”

Tức đại nương giải thích: “Ta có ý để Đường Văn Từ mang Lôi Quyển chạy trước. Ta đã nhờ thêm vài người trợ giúp. Muốn di chuyển dễ dàng nhanh chóng, bọn họ đã sử dụng địa đạo ở trong phòng này. Nhưng bây giờ cửa vào địa đạo đã bị lấp kín rồi.”

Thẩm Biên Nhi mừng rỡ: “Vậy thì tốt rồi!”

Tức đại nương khích lệ: “Hiện tại đại địch đang ở trước mặt, chiến đấu là chuyện khẩn yếu nhất. Nếu chúng ta không chết, đến trung thu trăng tròn chúng ta sẽ gặp nhau bên bờ Dịch Thủy ở ngoại thành huyện Nam Yên, cách huyện thành bảy mươi dặm.”

Thẩm Biên Nhi đồng ý: “Được!” rồi cầm phần lao ra ngoài. Tàn Văn Tĩnh cùng Tức đại nương gạt đầu, song thủ hai người chập vào nhau, nhìn nhau một lúc, rồi đột nhiên Tàn Văn Tĩnh buông tay, lướt theo hướng Thẩm Biên Nhi.

Nàng chịu trách nhiệm cùng Thẩm Biên Nhi đánh tiên phong, thu hút sự chú ý của địch nhân để các tỷ muội khác dễ dàng đào thoát.

Tức đại nương thở dài một tiếng, quay người định đi thì bị Thích Thiều Thương giữ lại, y trầm giọng hỏi: “Quyển ca chưa kịp thoát ra phải không?”

Tức đại nương gạt đầu: “Trong thạch thất này vốn có thông đạo ra ngoài thành, hiện đã bị Lưu Độc Phong phá hỏng biến thành tử lộ.”

Nàng vừa nói vừa rút kiếm, về nhanh mấy chữ có hình dạng cổ quái trên nền đất đá.

Thích Thiều Thương đau đớn: “Nếu thế, vì sao nàng lại nói như vậy...”

“Không nói như vậy thì nói thế nào?” Tức đại nương thu kiếm, hỏi: “Chẳng lẽ ta trở mắt nhìn các người không nghĩ đến chuyện báo thù, chỉ biết ngồi thương khóc?”

Thích Thiều Thương xiết chặt nắm tay, nghẹn ngào: “Đại nương...”

Lúc này địch nhân đã như nước triều dâng, ủa vào chém giết.

Thẩm Biên Nhi và Tàn Văn Tĩnh đều biết mình sẽ phải chết.

Thẩm Biên Nhi vừa xông ra, bên sườn đã dính một cây phi đao.

Bọn họ giết một nhóm địch nhân, lại giết thêm một nhóm nữa, cho đến lúc tay, mặt, y phục, toàn thân đều ướt đẫm máu. Ngay lúc đó, hai người bị bọn Cố Tích Triều cùng Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhi kéo đến bủa vây.

Trong khi chém giết, bên sườn Thẩm Biên Nhi trúng phi đao của Cố Tích Triều. Gã dùng xương sườn kẹp chặt đao lại nên mỗi một động tác đều khiến cho vết thương đau đến chết đi sống lại.

Luận về võ công, gã đã không sánh được với Thích Thiều Thương; mà võ công của họ Thích vốn chỉ hơn Cố Tích Triều một chút, cho nên dưới tình hình này, gã còn xa mới là địch thủ của họ Cố.

Tàn Văn Tĩnh cũng không địch lại được Tiên Vu Cừu cùng Lãnh Hồ Nhi liên thủ.

Nhưng Thẩm Biên Nhi và Tàn Văn Tĩnh lại không chết.

Vì đột nhiên có bốn người che mặt xuất hiện. Võ công cả bốn kẻ này không cao, nhưng đều phát huy được tác dụng nhất định. Người dùng ám khí, kẻ phóng khói mờ, người rải đinh nhọn, thậm chí kẻ cuối cùng lại dùng cả bột hạt tiêu khiến cho Cố Tích Triều phải bận tâm ứng phó, không thể một đòn đánh chết Thẩm Biên Nhi.

Thẩm Biên Nhi và Tàn Văn Tĩnh được bảo vệ thoát khỏi Toái Vân Uyên, toàn thân đầm máu tươi vượt đến đường dẫn tới Nam Yên trấn. Chính bọn họ cũng không hiểu vì sao mình lại có thể thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Bốn người bịt mặt nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài thành, bỏ khăn che mặt xuống. Vì lễ cục diện đang hỗn loạn, bọn họ lại là đàn ông, một khi họ hòa mình vào cuộc hỗn chiến thì chẳng có cách nào truy bắt được.

Bốn người chia làm bốn hướng xông ra khỏi Hủy Nặc Thành rồi tụ tập lại, cùng lao như tên bắn vào rừng.

Trong rừng, Lưu Độc Phong và Lí Nhị đang ngồi đợi.

Đương nhiên bốn người này chính là Vân Đại, Lam Tam, Trương Ngũ và Liêu Lục.

Bọn họ thấy Lưu Độc Phong đang thả điều.

Con điều hình chim ít nhất cũng cách xa ba dặm, nhưng từ góc nhìn của bọn họ, thể tích của điều ước chừng cỡ một con trâu.

Hắn phải là một con điều rất lớn.

Bọn họ không hỏi Lưu Độc Phong sao lại thả điều ở đây. Bọn họ biết chủ nhân làm bất cứ điều gì cũng phải có lý do, chỉ có điều, người bình thường không thể dễ dàng hiểu được lý do chân chính của lão.

Vân Đại thưa: “Chủ nhân, chúng tôi đã giải quyết xong.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Cứu được những ai?”

Lam Tam bẩm: “Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh.”

Lưu Độc Phong “à” một tiếng: “Lôi Quyền thì sao?”

Trương Ngũ đáp: “Có thể hắn và Đường nhị nương đã chết rồi.”

Sắc mặt Lưu Độc Phong không đổi, nhưng lưng bàn tay lâu nay vẫn luôn trầm ổn đột nhiên giật giật gân xanh, lão chỉ thốt được hai tiếng: “Đáng tiếc!”
Đoạn lão quay sang Liêu Lục: “Còn Chu Tứ?”

Lý Nhị đáp lời: “Gã cách ngoài ba dặm, đang chỉ đường cho điều giấy.”

Lưu Độc Phong vì sao lại muốn thả điều?

Những chỗ khác lão không chọn, lại chọn nơi đây, lại thả điều ngay trong lúc này?

***

Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh ngã xuống nương nước bên bờ ruộng, một muồn đứt hơi.

Thế nhưng ánh chiều tà vàng kim hết sức rực rỡ, xuyên qua tầng mây chiếu xuống ruộng lúa vàng óng ả, đẹp như tranh vẽ.

Hai người đột nhiên phát giác cảnh trí chung quanh đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy như lạc vào tiên cảnh.

Cả hai đều sững sờ một lúc lâu.

Mãi sau hai người mới ý thức được mình đã thoát hiểm rồi.

Tóc tai rối bời dính đầy bùn đất rom cò, đột nhiên họ ôm chầm lấy nhau, quên đi tất cả.

Bọn họ đã cùng nhau trải qua một trường huyết chiến, cùng trải qua cái chết, cùng trải qua cái sống. Hiện tại họ ôm lấy nhau, chỉ là một dạng thân cận, một thứ tình cảm thân thiết, thậm chí không biết là vui mừng hay là thống khổ: cuối cùng bọn họ cũng sống sót!

Ôm ấp nương tựa nhau lúc này đều xuất phát từ tình cảm thân thiết, chí tình.

Bọn họ đang ôm lấy nhau, người này nghe thấy cả tiếng tim đập của người kia. Nhưng sự mệt mỏi quá độ, nổi trống rỗng sau khi chiến đấu nhanh chóng xâm chiếm thân thể hai người. Gió nhẹ thổi qua, những bông lúa vàng xào xạc sau lưng. Hai người cảm thấy rỗng không, một sự yên tĩnh trong hư vô.

Sự tĩnh lặng này tựa như gió thổi, như bông lúa rì rào.

Thời gian như ngừng lại.

Tần Văn Tĩnh cảm thấy mí mắt nặng trĩu, như được gió che chở, nàng cuộn mình vào vòng tay ấm áp của nam nhân mà ngủ yên.

Cả Thẩm Biên Nhi cũng đã ngon giấc.

Từ lúc sinh ra tới nay, gã giống như một thanh kiếm được cao thủ rèn đúc tặng cho đại tướng quân trấn giữ bờ cõi: sắc bén, cứng rắn, nhanh nhẹn, ra khỏi lò đúc là chiến đấu, trước đến giờ chưa có lúc nào ngưng nghỉ.

Nhưng giấc ngủ ngắn sau chiến loạn này lại là giấc ngủ an lành nhất của gã từ trước đến nay.

Thậm chí cả mộng mị cũng không có, chỉ có bông lúa xào xạc, xào xạc..., thế giới trong mộng cũng yên tĩnh, vàng rực.

Cuối cùng, gã bị ác mộng đánh thức.

Gã mơ thấy Lôi Quyền.

Lôi Quyền toàn thân đầm máu, vùng vẫy vươn tay về phía gã, nhưng dường như gã bị điểm huyết, toàn thân không thể nhúc nhích. Lôi Quyền vươn tay càng lúc càng gần, không ngờ trong tay cầm một chiếc lông vũ phe phẩy lên mặt gã.

Gã giật mình tỉnh dậy.

Gã tuy giật mình thức giấc, nhưng nhiều năm huấn luyện khiến da thịt toàn thân gã hoàn toàn bất động, chỉ hơi hé mắt.

Trên mặt rất ngứa.

Thì ra là tóc.

Theo gió đêm, làn tóc rối của Tần Văn Tinh lướt qua chóp mũi gã.

Vàng trắng khuyết mờ ảo trên cao, gió đưa đẩy các bông lúa rì rào tạo nên vẻ rộn ràng trong cảnh hiu quạnh. Tần Văn Tinh ngủ rất ngon, mặt ngoảnh về ánh trăng, đôi môi mọng đỏ khẽ hé mở, tựa gương mặt của một bé gái.

Thẩm Biên Nhi nhìn, nhìn mãi, nhìn đến ngây người.

Những cơn gió lúc nhanh lúc chậm, cả ruộng lúa như một mặt biển cuộn sóng, khi trào dâng, lúc dầm hạ. Thẩm Biên Nhi có cảm giác như đang ngồi trên chiếc thuyền con đi ra biển lớn.

Gió thổi bông lúa lay động, thân thể hai người đang ôm nhau cũng nhẹ đung đưa. Sột soạt sột soạt, đột nhiên Thẩm Biên Nhi cảm thấy nơi tiếp xúc giữa hai thân mình dâng lên một cảm giác kì lạ.

Thân hình của Tần Văn Tinh rất đẹp, nơi cần nhô thì nhỏ, nơi cần lõm thì lõm, chỗ cần nở nang thì nở nang, chỗ cần thon thả thì thon thả. Da thịt nàng tuy hơi thô nhưng lại có một loại tư vị đặc biệt của thiếu phụ, nhất là cái gáy thon nhỏ lộ ra tròn vẹn.

Ánh trăng chiếu lên cổ nàng, chân tóc xoắn tung rối bời, môi hồng hé mở làm lộ hai chiếc răng cửa vừa trắng vừa to rất đáng yêu, mang theo mùi hương thiếu phụ dịu ngọt.

Dường như ấm nồng, thơm ngát, khiến kẻ kề cận phải cuồng nhiệt, phải tan chảy.

Nhưng nàng cứ êm ả như thể dưới ánh trăng, mạch máu trên cổ thon nhỏ lặng lẽ rung động một sinh mệnh yếu ớt, mộc mạc. Nàng còn hơi hé lộ hàm răng, dường như đang có một giấc mộng đẹp.

Một người thiếu phụ, lúc này lại giống như một đứa trẻ.

Ép lên người Thẩm Biên Nhi là một thân thể nóng bỏng. Đột nhiên Thẩm Biên Nhi thấy dâng lên lòng yêu thương không thể kìm nén.

Lòng thương yêu xuất phát từ tình cảm, song khi người ta không có cách nào tự áp chế tình cảm thì cũng không thể dùng lễ nghi để ngăn chặn được nữa.

Theo bản năng sống, sau khi trải qua trận huyết chiến sinh tử, sức cùng lực kiệt thì dục vọng nguyên thủy của con người sẽ nổi lên.

Thẩm Biên Nhi vốn là một nam nhân rất giỏi tự kiềm chế. Sau khi gã nhập môn ba năm, Lôi Quyền đã kết luận: “Biên Nhi có thể nhẫn nhịn hơn ta. Gã có thể nhẫn nại chịu đựng những gì mà người khác không thể chịu đựng. Đức tính đầu tiên của một người có thể làm nên đại sự là phải biết nhẫn nhịn. Thẩm Biên Nhi biết nắm thời cơ, đủ thông minh, hơn nữa lại có thể nhẫn nhịn; nếu như đủ vận khí, nhất định gã có thể làm nên đại sự.”

Sau khi quan sát gã hai năm, Thích Thiếu Thương cũng bình luận: “Thẩm Biên Nhi rất bình tĩnh, có tính tự chủ rất cao. Người luôn bình tĩnh có thể phán đoán chính xác sự tình, người luôn tự chủ có thể áp chế những xúc động không cần thiết. Không xung động và giỏi phán đoán là những bản lĩnh mà một người chỉ huy cần phải có.”

Nhưng Thẩm Biên Nhi lúc này lại mất đi sự kiềm chế, lòng gã đầy xao động.

Gã muốn trấn áp nỗi xao động này, nhưng Tần Văn Tinh thật sự quá xinh đẹp, mà gã gần đây lại tự kiềm chế, rất ít qua lại với phụ nữ. Điều gã có được từ thân thể người nữ, thường thường không phải là sự thỏa mãn, vui sướng mà là sự thống khổ, dày vò.

Cho nên khi có một phụ nữ thơm ngát ngủ ngay bên cạnh, gã càng muốn kiềm chế thì lại càng xao động.

Vốn hai tay Thẩm Biên Nhi đang ôm Tần Văn Tinh, nhưng khi ngây người nhìn ngắm nàng, gã đã thả tay ra. Hiện tại, gã lại không dám vừa ôm nàng vừa kiềm chế dục vọng nữa.

Nhưng cuối cùng gã cũng không nhịn được, ấn môi mình lên môi Tần Văn Tinh.

Đôi môi hồng của Tần Văn Tinh khẽ động dậy, cơn hơi hơi hé mở, nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Sau khi nhẹ nhàng hôn một cái, Thẩm Biên Nhi không cảm nổi lòng, lại hôn cuồng nhiệt hơn.

Tần Văn Tình ngẩng cổ lên, mí mắt như tơ, “a” một tiếng, hai tay cũng bám lên vai Thẩm Biên Nhi.

Thẩm Biên Nhi càng hôn cuồng nhiệt hơn.

Đột nhiên, Tần Văn Tình đẩy mạnh gã ra.

Thẩm Biên Nhi giống như bị tuyên án tử hình, toàn thân cứng đờ.

Tần Văn Tình chẳng nói chẳng rằng lập tức tát cho Thẩm Biên Nhi một bạt tai, rồi như cá lượn, nàng lướt ra ngoài hơn một trượng.

Đoạn đứng giữa biển lúa, dưới sông trắng, nàng sửa sang lại mái tóc rối, điềm nhiên như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Thẩm Biên Nhi lại biết điều gì vừa xảy ra.

Hối hận, nhục nhã, tự trách, hổ thẹn... đan xen vào nhau cắn xé gã. Gã đứng ỳ tại chỗ, ừ ừ hơn cả lúc bại trận.

Ánh trăng như sữa, gió lúa lồng lộng.

Thật lâu sau.

Thẩm Biên Nhi gọi: “Tần cô nương...”

Tần Văn Tình bảo: “Gọi ta là Tần tam nương.”

Thẩm Biên Nhi lấp bắp: “Tần tam nương, ta...”

Tần Văn Tình lại cắt ngang: “Gọi ta là tam nương.”

Thẩm Biên Nhi chỉ hận không thể nhanh chóng đào lấy một cái lỗ mà chui xuống: “Tam nương, ta vừa rồi...”

Tần Văn Tình làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Vừa rồi thì sao?”

Thẩm Biên Nhi mặt đỏ bừng, nhìn xuống ngón chân, gằn giọng nói: “Vừa rồi ta không phải là người.”

“Thật ta không bằng cảm thú!” Gã càng nói càng kích động: “Ta đáng chết! Ta đáng chết!” Gã vừa nói vừa tự đánh mình, bộp bộp mấy tiếng, lỗ mũi gã đã trào máu.

Tần Văn Tình thật sự giật mình, vội vàng lướt đến, giữ lấy hai tay gã. “Ngươi làm gì vậy!”

Thẩm Biên Nhi ừ ừ quỳ xuống, nói bằng giọng còn tệ hơn tiếng khóc: “Vừa rồi ta... ta đã làm chuyện không tốt! Là ta đối với nàng... ta đối với nàng... ta đã mạo phạm nàng!”

Tần Văn Tình khẽ cười.

Tiếng cười rất trong trẻo.

Tiếng cười tươi vui như vậy, nhưng không khiến người ta cảm thấy nét ngây thơ chút nào, ngược lại càng làm tăng thêm phần quyền rũ.

“Ta cho ngươi mạo phạm, vừa rồi ngươi được phép mạo phạm.” Tần Văn Tình hờ hững nói: “Việc gì ngươi phải tự trách.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhất Tịch Lưu Tình.

Tần Văn Tình lấy tay vuốt tóc, ánh mắt như của người mẹ trẻ đang nhìn con thơ, học theo giọng điệu của gã, hỏi: “Ta... vì sao ta phải tức giận?”

Thẩm Biên Nhi lắp bắp: “Nhưng, ta...”

Tần Văn Tình hững hờ hỏi: “Người nói xem, ta nên giận ai?”

Thẩm Biên Nhi lấp bắp: “Vừa rồi là ta... xâm phạm nàng... nàng nên giận... giận ta”

Tần Văn Tình dùng một tay vén mái tóc đằng sau ra trước, ghé lại gần: “Vì sao ta phải tức giận người?”

Thẩm Biên Nhi chỉ cảm thấy gương mặt nàng dưới ánh trăng, vươn tay có thể chạm vào, nhưng lại xa vời không thể với tới được, dường như không phải gương mặt chốn nhân gian. Gã rùng mình hỏi lại: “Tức giận?”

Tần Văn Tình mỉm cười, nói rành mạch: “Cho người biết, ta không tức giận, không tức giận một chút xíu nào.”

“Người hôn ta một cái, ta tát người một cái, hai bên không nợ nần gì nhau.” Nàng cười nói: “Bọn ta xông pha chốn giang hồ, lại đã ôm nhau như vậy, người là nam, người có xung động cũng là chuyện đương nhiên; bằng không, phải là do ta trông quá xấu xí, hoặc là do người không thích ta. Ta nhìn có xấu lắm không?”

Mặt nàng lại dí gần hơn nữa để hắn nhìn cho rõ. Thẩm Biên Nhi trong lúc mơ mơ hồ hồ, giật mình lùi ra sau nửa bước, vội vàng đáp: “Không xấu, không xấu!”

Tần Văn Tình cười hỏi: “Vậy người có thích ta không?”

Thẩm Biên Nhi không nghĩ nàng sẽ hỏi như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải.

Thẩm Văn Tình lại hỏi tới: “Người có thích ta không?”

Thẩm Biên Nhi ngờ ngạc nhiên: “Nàng.. Tần cô nương muốn ta...”

Tần Văn Tình ngắt lời: “Gọi ta là tam nương.”

Thẩm Biên Nhi ấp úng: “Tam nương ta... ta thật sự thích nàng.” Lúc nói xong, gã chợt phát hiện mình đối với người con gái trước mặt đã có mối tình cảm dạt dào sâu thẳm tận đáy lòng, không gì có thể sánh được. Lúc thổ lộ cõi lòng, gã thật sự khoan khoái vô cùng, nên giọng điệu hết sức thành khẩn.

Tần Văn Tình nghe xong, trong mắt hiện lên một ánh cảm động, đột nhiên nàng trầm mặt:

“Người... vì sao người lại thích ta như vậy?”

“Ta...” Thẩm Biên Nhi thật sự không trả lời được. Nếu nói là vì nàng xinh đẹp thì thành ra gã vì sắc động tâm, nếu nói vì nàng là người tốt thì gã lại chưa từng biết rõ tính nết của nàng. Nhất thời gã không biết phải trả lời thế nào cho xuôi.

“Người không phải là thật sự yêu thích ta.” Tần Văn Tình lạnh lùng: “Người chỉ thích thân thể ta.”

Nghe vậy, chỉ cảm thấy một đợt máu nóng trào lên, bản thân như bị vũ nhục, Thẩm Biên Nhi lớn tiếng trả lời: “Không phải! Nàng cho rằng mình xinh đẹp lắm ư? Hắc, ta không yêu thích nhan sắc của nàng. Rất nhiều người xinh đẹp hơn nàng nhưng ta không thèm đụng tới, nàng là nữ nhân đầu tiên mà ta thân cận, nàng...”

Tần Văn Tình nhìn hắn, đôi mắt trở nên mông lung, lẩm bẫm: “Yêu chiều, nam nhân các người đều yêu chiều...” đột nhiên nàng cất vắn: “Người nói thích ta, vậy rốt cuộc người thích ta là vì cái gì?”

Thẩm Biên Nhi nói: “Ta thích... ở cùng nàng. Ở bên nàng, ta rất hạnh phúc.”

Khóe mắt Tần Văn Tình chợt uor ướt, đã lâu rồi nàng không được nghe những câu nói như thế này: “Người nói là...”

Thẩm Biên Nhi nói như chém đinh chặt sắt: “Ta nói thật!” Ai cũng có thể nhìn thấy được ánh mắt hết sức chân thành của gã.

Đột nhiên “Tĩnh” một tiếng, Tần Văn Tình rút đoản kiếm từ ống tay áo ra, chĩa vào cổ họng Thẩm Biên Nhi.

Gã giật nảy người.

Ánh mắt Tần Văn Tình vừa sáng vừa vô cùng sắc lạnh: “Không cho phép người yêu thích ta.”

Thẩm Biên Nhi tức giận hỏi: “Như vậy nghĩa là sao?”

Tần Văn Tình giờ ngang đoản kiếm, lại tiến gần thêm một bước, đầu mũi kiếm đã chỉ vào người Thẩm Biên Nhi, ứa ra một giọt máu.

“Không cho phép người thích ta.”

“Nàng có thể không thích ta,” Thẩm Biên Nhi cười lạnh, “nhưng không thể cấm người khác ưa thích nàng.”

“Nhưng người không thể ưa thích ta.” Mũi kiếm của Tần Văn Tình run run, đột nhiên nước mắt tuôn rơi.

Thấy vậy, Thẩm Biên Nhi không đành lòng, nghĩ ngợi một thoáng, chợt gã bùng tỉnh: “A, thì ra nàng đã có ý trung nhân rồi, ta không biết, nếu vậy ta...”

Tần Văn Tĩnh bật khóc, nghẹn ngào ôm mặt, giậm chân: “Không phải, không phải vậy.”

Thẩm Biên Nhi chân tay luống cuống, tiến lên một bước định an ủi Tần Văn Tĩnh nhưng không cẩn thận lại để mũi kiếm đâm trúng vào bên cổ, máu tuôn chảy. Gã buột miệng “Ái da!”.

Tuy Tần Văn Tĩnh đang che mắt khóc, nhưng qua kẽ tay vẫn nhìn thấy Thẩm Biên Nhi bị thương, lòng đau xót, nàng lấy ngón tay bịt lên vết thương của gã. Thẩm Biên Nhi rụt cổ lại, Tần Văn Tĩnh lại hỏi: “Đau không? Đau không?”

Thẩm Biên Nhi có đôi chút mê mụ, đăm đăm nhìn Tần Văn Tĩnh: “Không đau, không đau.”

Tần Văn Tĩnh đột nhiên dịu dàng ghé mặt lại, áp nhẹ môi lên vết thương trên cổ của Thẩm Biên Nhi.

Thẩm Biên Nhi yên lặng nhìn xuống vài sợi tóc rối vương trên chiếc trán tròn trĩnh nhỏ nhắn của nàng.

Cảm giác yêu thương tràn quý mạnh mẽ trào dâng, gã những muốn lấy tay vuốt ve những sợi tóc của nàng.

Tần Văn Tĩnh thôi không hút máu từ vết thương nữa, nàng thông thả ngừng mặt lên.

Dưới ánh trăng, đôi mắt nàng đa tình, dịu dàng như nước.

Răng nàng hé lộ, vàng trán nhỏ xinh tươi.

Dáng vẻ nàng mệt mỏi, trên người lại vương chút cỏ vụn, càng làm tăng thêm vẻ thanh nhã đáng yêu.

Thẩm Biên Nhi không cưỡng được lòng, đưa tay đỡ nhẹ vàng trán xinh đẹp của nàng.

“Chàng có thể chỉ muốn ta, mà không thích ta có được không?” Tần Văn Tĩnh hỏi khẽ với thái độ cầu khẩn khiến người nghe không cam lòng cự tuyệt.

Trên môi nàng còn long lanh vết máu.

Chính là máu của Thẩm Biên Nhi.

Thẩm Biên Nhi lắc đầu, thở dài: “Không thể.” Đoạn gã ngấu nghiêng hôn lên môi nàng.

Đôi môi nàng ẩm ướt mềm mại, lại mang theo vị máu tanh mặn... khiến Thẩm Biên Nhi đột nhiên dùng sức ôm chặt lấy nàng.

Hai người hôn nhau lần thứ hai.

Dưới ánh trăng, là thế giới của gió và sóng lúa.

Cả hai ôm chặt lấy nhau, dường như đã hóa thành ánh trăng, hóa thành âm thanh, hóa thành hai bông lúa quấn quýt nhau...

Cho đến lúc Tần Văn Tĩnh yếu ớt đẩy hẳn ra, khẽ hỏi: “Chàng... có muốn thiệp không?”

Hít sâu tiếu nuối, Thẩm Biên Nhi nhẹ nhàng nhưng quả quyết: “Ta muốn nàng mà cũng rất yêu nàng. Cho dù nàng có giết ta cũng không thể ngăn được ta vừa muốn nàng vừa yêu nàng.”

Tần Văn Tĩnh run giọng than: “Sao phải khổ như vậy?” Giọng nàng yếu ớt như một bông lúa không chỗ dựa.

Thẩm Biên Nhi ôm chặt lấy nàng như sợ sẽ mất: “Vì sao ta không thể như vậy?”

Tần Văn Tĩnh u oán thở dài, hai tay ôm lấy eo lưng hắn; đột nhiên mắt sao mờ to, nàng cảm nhận được sự xung động mãnh liệt của hắn.

Xung động và nóng bỏng như gậy sắt được nung nóng.

Tần Văn Tĩnh lại nhắm mắt, giọng niền man như trong mộng mị bên tai Thẩm Biên Nhi: “Ta không còn là hoàng hoa khuê nữ, nếu như chàng muốn ta, chàng có thể...”

Thẩm Biên Nhi lại buông nàng ra, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Dưới ánh trăng, Tần Văn Tĩnh u oán nguyền hán một cái, đôi mắt âm áp nước mắt, tự tay trút bỏ y phục.

Thẩm Biên Nhi là con người.

Lại là đàn ông.

Hơn nữa là một gã đàn ông hết sức trẻ tuổi và cường tráng.

Trong tiếng xào xạc quăn quýt của những bông lúa, Tần Văn Tinh thở dài yếu ớt, tiếng thở mong manh khiến tim người phải tan chảy.

Mong manh đủ làm tan loãng nhiệt tình của Thẩm Biên Nhi.

Ánh nắng chiếu sáng khắp nơi.

Những bông lúa vàng óng trên đồng.

Tần Văn Tinh nhặt từng món, từng món y phục mặc vào người. Nàng u oán nhìn Thẩm Biên Nhi vẫn còn đang ngon giấc, khoe miệng gã hiện nét thư thái như đang cười.

Đoạn nàng vắn tóc, để lộ chiếc cổ thon dài, eo lưng lười nhác nghênh đón ánh mặt trời, chiếc cổ thanh tú còn vương vài sợi tóc. Nàng nhu thuận ngồi cúi mặt dưới những sợi nắng vàng của mặt trời mới mọc, khiến nàng đẹp rực rỡ, tựa như được mạ một lớp vàng mỏng.

Lúc đó Thẩm Biên Nhi cũng vừa tỉnh giấc.

Hắn quờ tay ôm ngang, phát hiện người bên cạnh không còn.

Trong lòng hắn thì nàng là kẻ hắn kí thác hạnh phúc cả đời.

Hắn lập tức hốt hoảng bật dậy, may thay, Tần Văn Tinh lại ở ngay trước mặt, liếc hắn bằng ánh mắt như đang nhìn trẻ con nghịch ngợm.

“Nhìn chàng kia!” Tần Văn Tinh giận dỗi: “Như một chú heo hôi hám.”

Thẩm Biên Nhi cười cười, hiền ngang đứng dậy, cười nói: “Hôi hám à? Tối qua nàng lại không chề...”

Tần Văn Tinh đập cho hắn một cái, Thẩm Biên Nhi cười ha hả né tránh. Tần Văn Tinh giả vờ tức giận: “Còn nói nữa, chàng là con heo lười, ta sẽ thịt chàng nấu ăn!”

Thẩm Biên Nhi lè lưỡi: “Muru sát thân phụ a, chà ghê gớm thật.”

Bỗng nhiên Tần Văn Tinh đánh mặt lại, một lúc sau nàng nghiêm trang bảo: “Đừng nói như thế, thật đấy, đừng nói thế!”

Thẩm Biên Nhi cũng nhịn không được, tiến tới ôm lấy nàng, nói: “Vì sao ta lại không thể gọi nàng như vậy, chúng ta đã... nàng là thê tử của ta, là phu nhân của ta, là lão bà của ta.”

Tần Văn Tinh lãnh đạm: “Duyên phận tối qua của chúng ta, hôm nay chàng hãy quên nó đi, nhé?” Nàng hơi ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn Thẩm Biên Nhi.

Đột nhiên Thẩm Biên Nhi cảm thấy hết sức yêu thương đáng điệu của nàng, đồng thời cũng rất phần hận lời nói của nàng: “Nàng...nàng, nàng! Nàng đã cùng bao nhiêu người một đêm ân ái, tình cảm thoáng chốc như thế này rồi?! Nàng, nàng thật là tốt lành!”

Tần Văn Tinh khề cần mồi, lạnh lùng bảo: “Người muốn nói gì thì cứ nói, muốn chửi thế nào thì cứ chửi đi.”

Thẩm Biên Nhi nắm lấy đôi vai yếu đuối của nàng lắc mạnh: “Nói cho ta biết, tại vì sao?! Ít cũng phải cho ta biết là tại sao chứ?”

Tần Văn Tinh cố nén đau khổ, vùng thoát khỏi đôi tay hắn, che mặt: “Cứ coi ta là một nữ nhân lăng lợ dâm dăng đi.”

Thẩm Biên Nhi dụng sức dẫm đạp lên đám bùn dưới chân, uất hận: “Đàn bà lăng lợ! Đàn bà dâm dăng!!!”

Mất ngăn lệ, Tần Văn Tinh quay người lại: “Chúng ta đã trốn thoát được rồi, từ giờ trở đi, ta đi đường ta, người đi đường người...”

Thẩm Biên Nhi giậm chân: “Tốt! Nàng là loại nữ nhân như vậy, ta cũng không muốn gặp lại nữa!” Gã hung hăng vệt bông lúa, bước vào trong ruộng lúa cao bằng đầu người.

Thoáng chốc Thẩm Biên Nhi đã biến mất trong biển lúa, Tần Văn Tinh giương mắt muốn hô, giờ tay muốn gọi, lại kêu không ra tiếng, nước mắt đã chảy tuôn rơi.

Thẩm Biên Nhi chỉ nghe tiếng bông lúa bốn bên cứ sột soạt sột soạt, dưới chân cũng là loại âm thanh bực bội như thế. Hoàn toàn không giống như tiếng xào xạc mê hồn của đêm qua.

Gã hận không thể dùng một nhát đao cắt sạch màng ruộng lúa to lớn này.

Không biết là do gió đưa tới hay sao mà gã đột nhiên nghe tiếng người nói: “Chậm đã, hình như có người đang tới...”

Thẩm Biên Nhi sững sốt, bàn tay đang vệt lúa đột nhiên dừng lại.

Bàn chân gã đang định bước lên phía trước cũng khựng lại.

Cả người gã như đột ngột hóa đá.

Âm thanh đó cũng bỗng nhiên ngưng bật.

Không còn nghe tiếng người nữa.

Chỉ còn những âm thanh hỗn tạp khác.

Tiếng gió lướt trên ngọn lúa, tiếng ếch kêu, tiếng bong bóng vỡ trong bùn.

Thật lâu sau.

Cuối cùng Thẩm Biên Nhi cũng nghe tiếng người nói chuyện.

Bọn họ nhẹ giọng thì thảo.

“Ai nói có tiếng người?”

“Rõ ràng vừa rồi tôi nghe thấy giống như...”

“Chát”, một tiếng bật tai dòn đã vang lên, người lên tiếng đầu tiên mắng: “Đừng có thần hồn nát thần tính, hai người đó còn chưa tới, người đã sợ khiếp đến như vậy! Đợi chút nữa đại đương gia đuổi bọn chúng vào chỗ này, chúng ta phục kích ở đây. Nếu tên khốn kiếp người cứ trốn sang một bên như vậy, xem ta có chặt người thành bảy tám khúc không ?!”

“Vâng, vâng, ...” Tên kia run giọng đáp.

Thẩm Biên Nhi nghĩ nhanh: xem ra những người này đều thuộc nhóm đã tấn công Hủy Nặc thành, hai người mà bọn chúng nói tới... Tần tam nương gặp nguy rồi!

Thẩm Biên Nhi nghĩ tới đây, không còn bình tĩnh nữa, vù một cái lướt đi ngay.

Gã muốn tìm thấy Tần Văn Tĩnh trước khi những tên này kiếm được nàng.

Lại có âm vang khe khẽ, hình như bọn họ đã phát hiện gã.

Nhưng Thẩm Biên Nhi không màng đến.

Gã nhất định phải tìm được Tần Văn Tĩnh trước đã.

Nhưng Tần Văn Tĩnh đang ở đâu?

Bỗng nhiên, gã nghe thấy tiếng binh khí ngăn va chạm ở góc tây nam.

Không chút do dự, gã phóng người về hướng đó.

Lúc gã tới nơi thì tiếng binh khí giao đấu đã ngưng hẳn, bông lúa bị chém đứt ngổn ngang một mảng lớn, hiển nhiên nơi đây đã trải qua một trận kịch chiến.

Trên mặt đất có ba người nằm sóng sượt, máu nhuộm đỏ cả những bông lúa vàng.

Tìm Thẩm Biên Nhi đột nhiên giật thót, nhìn kỹ gã mới biết Tần Văn Tĩnh không nằm trong số đó.

Ba người chết đều vận trang phục của Liên Vân trại.

Thẩm Biên Nhi đang muốn thở phào một hơi thì đột nhiên nghe thấy bốn phương tám hướng có tiếng người quát: “Dưới chỗ này?”

“Há! Còn muốn trốn nữa sao!”

“Đừng để hấn chạy thoát!”

Thẩm Biên Nhi quét nhanh mắt quan sát, nhận thấy từ đám ruộng lúa đã có tổng cộng mười một người hiện thân. Một người tay cầm kim thương sắc vàng như màu lúa chín, chói lọi dưới ánh dương quang, cực kỳ uy phong.

Chỉ nghe một người trong bọn bảo: “Ồ, không phải hấn...”

Người khác phản bác: “Ai nói không phải!”

Người trước giải thích: “Đương nhiên là không phải. Kẻ tối qua đã bị Cố đại đương gia đánh cho học máu không ngừng, còn người này bị thương không nặng như thế.”

Người cảm kim thương cao giọng quát hỏi: “Hãy, còn có một nữ nhân, trốn ở chỗ nào?”

Thảm Biên Nhi nghe vậy, càng yên tâm hơn, lạnh lùng đáp: “Nam nào nữ nào, người ở đây, mạng cũng ở đây, có gan thì đến mà lấy.”

Người cảm kim thương cười quái dị: “Người là cái thá gì! Có biết bốn đại gia là ai không?”

Người đứng cạnh lập tức tiếp lời: “Ngài đây chính là nhị đương gia của Liên Vân trại chúng ta, ‘Kim Xà Thương’ Mạnh Hữu Uy, Mạnh đại hiệp!”

Thảm Biên Nhi cố ý trùng trình để Tần Văn Tĩnh nghe thấy kiếm đường đào tẩu, nên giả hỏi ngược: “Ừa? Mạnh Hữu Uy nào? Ta nghe nói hần chi là tiểu lâu la của Liên Vân trại, đứng hàng thứ sáu, sao bỗng chốc lại lên chức nhanh như vậy? Là do hần biết nịnh hót tân trại chủ hay là tự hần phong tước cho mình?”

Mạnh Hữu Uy tức giận nghiêng răng kèn kẹt, kim thương “vụt” một cái biến thành ba bốn đóa hoa, đang muốn đáp lời thì đột nhiên từ trong đồng cỏ vọng ra mấy tiếng kêu thảm khóc.

Mạnh Hữu Uy sắc mặt đại biến, Thảm Biên Nhi bèn vọt lên cao, một quyền đâm vỡ mặt một tên đệ tử Liên Vân trại, thừa dịp rối loạn chạy biến vào trong biển lúa.

Gã nhận định chính xác chỗ người cuối cùng kêu thảm, kín đáo vượt đến.

Chi trong nháy mắt, gã luôn tới nơi phát tiếng hô hoán cũng là nơi phát ra tiếng kêu thảm cuối cùng, nhưng gã chẳng còn thấy ai.

Chỉ có người chết.

Người chết là một đệ tử của Liên Vân trại, trong tay còn nắm cây nõ thất phát hỏa đạn.

Ai đã giết hần?

Ngay lúc đó, Thảm Biên Nhi kinh sợ phát hiện ở chung quanh có âm thanh người đang tìm phục.

Gã không còn lưu tâm gì nữa, đứng dậy hét lớn: “Tam nương!”

Thảm Biên Nhi ở Lôi môn “Phích Lịch Đường” là người dày công rèn luyện tính trầm tĩnh; thường ngày gã đóng vai một kẻ nóng nảy, dễ kích động ở trước mặt Lôi Quyền, nhưng Lôi Quyền và Thích Thiếu Thương đều biết rõ phẩm chất thận trọng, bình tĩnh của gã. Nhưng giờ đây, vì lo lắng cho an nguy của Tần Văn Tĩnh gã đã mất đi sự trấn tĩnh bình thường rồi.

Hết chương 25

~*~*~*~*~*~*~*~*~

HAPPY NEW YEAR

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lúa vàng nhuộm thắm máu tươi.

Thảm Biên Nhi vừa mới gọi to, từ trong đám lúa đã có bảy tám cái đầu nhấp nhô, nhanh chóng lao tới bao vây gã.

Đúng lúc đó, một tiếng hét thảm vang lên.

Tiếng hét thảm vang lên mé bên trái, trong vòng tám thước.

Thảm Biên Nhi lập tức lướt về hướng đó.

Đột nhiên, nơi gã vừa đứng liên tục vang lên một loạt tiếng phụp phụp. Ít nhất cũng có mười bốn, mười lăm món ám khí đánh vào thân lúa.

Thảm Biên Nhi vọt lao lên không. Có hai đạo thân ảnh giữa lưng chừng khoảng không trái, phải tấn công gã.

Ba bóng người vừa tách ra, Thảm Biên Nhi đã đáp xuống nơi có tiếng hét thảm. Ở đó đã có thêm một người chết, nằm gục trên mặt đất.

Máu tươi ứa từ hông trái Thảm Biên Nhi.

Hai cái bóng người đó, một thì rơi xuống, xương trán vỡ nát, vĩnh viễn không đứng lên được nữa.

Một thì còn đang kinh hồn chưa tỉnh, Mạnh Hữu Uy đã vọt tới, mũi thương từ trong đám lúa đâm vào lưng Thảm Biên Nhi.

Thảm Biên Nhi đột ngột nằm phục xuống đám lúa, mắt nhắm mắt tích!

Mạnh Hữu Uy nổi giận đùng đùng, quát tháo: “Kiếm! Tất cả cùng lực soát cho ta. Ta phải khiến hắn chết một trăm chín mươi hai lần!”

Đương nhiên Thảm Biên Nhi cũng nghe rõ tiếng quát của hắn.

Nhưng mà gã không ham đánh, lòng dạ đang rối bời.

Vừa lúc đó, đám lúa phía sau gã rung lên nhẹ nhẹ.

Thảm Biên Nhi biết là người của Mạnh Hữu Uy đã lưng sục đến. Thân hình của gã phóng tới không chút tiếng động, quả nhiên, vừa rẽ đám lúa gã đã thấy một bóng người thấp thoáng.

Keng! Người đó rút kiếm!

Kiếm cực nhanh, trước mắt lóe lên, kiếm đã tới nơi!

Bị hoa mắt, Thảm Biên Nhi nhắm hờ hai mắt, hai tay nhận chuẩn bộ vị, một chụp một móc.

Kiếm đã đến yết hầu, nhưng tay phóng kiếm đã bị Thảm Biên Nhi chụp cứng!

Kiếm lập tức ngưng lại. Nhưng người đó lại rút thanh kiếm thứ hai đánh keng một tiếng!

Lúc này, chùy của Thảm Biên Nhi cũng lập tức đánh ra!

Giữa lúc đó, gã cảm thấy cổ tay đang nắm mềm mại như không xương, cảm giác quen thuộc khó nói nên lời.

Gã không khỏi khựng lại.

Kiếm thứ hai của người đó cũng đột nhiên ngừng lại.

Hai người vừa nhìn, đồng thời buột miệng thốt lên: “Là nguoi!”

Tam nương!

Hai người vừa mới lên tiếng, cỏ lúa đã vang tiếng soạt soạt; địch nhân đã đến gần.

Ánh mắt của Tàn Văn Tĩnh liếc về đám lúa, nói nhanh: “Chạy!”. Hai người đồng thời lẩn đi. Nơi vừa đứng chớp mắt đã có thêm mấy người.

Nhưng Tàn Văn Tĩnh và Thảm Biên Nhi đã không còn tâm tích.

Lại một tiếng hét thảm.

Tàn Văn Tĩnh rút kiếm, Thảm Biên Nhi thu nắm đấm về.

Một tên phản đồ Liên Vân Trại đã gục chết.

Thảm Biên Nhi nắm tay Tàn Văn Tĩnh, dù kích động nhưng gã vẫn cố kềm giọng, thì thào: “Tam nương, ta kiếm nòng đến khổ...” Trong lúc nhất thời, gã có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Mắt Tàn Văn Tĩnh ươn ướt, mặt hiện vẻ cảm động. Nàng áp nhẹ tay lên lưng bàn tay Thảm Biên Nhi, thì thào: “Ta... ta cũng đang tìm nguoi.”

Thảm Biên Nhi thấy trong lòng ấm lên: “Tam nương... nàng, nàng cũng thích ta mà, tội gì lại...”

Tàn Văn Tĩnh vỗ vỗ lên lưng bàn tay hắn, cười trách: “Đừng nói mấy chuyện đó nữa. Ta đã đếm rồi. Bọn họ tổng cộng có mười chín người. Mười một

người công khai bao vây người, còn lại tám người lên trườn đi trước đánh lên. Vừa rồi ta đánh ngã bốn tên, người giết hai tên, lại thêm một tên mới đây nữa. Chúng ta giết tổng cộng bảy tên, tức là bọn họ vẫn còn mười hai người.”

Thẩm Biên Nhi cảm thấy chỉ cần Tần Văn Tĩnh ở bên cạnh hắn, mọi việc trên thế gian đều biến thành dễ dàng. “Mười hai người đó cũng chẳng lấy lung gì, không phải là đối thủ của chúng ta.”

“Nhưng mà,” Tần Văn Tĩnh quyết liệt: “Đánh đuổi bọn chúng chẳng khó gì, nhưng chúng ta không thể để bọn chúng thoát đi. Tuyệt đối không để tên nào sống sót trở về!”

Nhìn thấy vẻ tàn nhẫn của Tần Văn Tĩnh, lúc đầu Thẩm Biên Nhi cũng hơi kinh lạ nhưng rồi hiểu ngay, tán đồng: “Đúng!”

Chỉ cần có một kẻ sống sót trở về, hắn sẽ lập tức dẫn đồng bọn quay lại nơi đây lung sự khiến cho địa phương này không còn là chốn an ninh an toàn được nữa!

Đám người Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều mà biết hai người chưa chết nhất định sẽ phái nhiều binh lính đến lung kiểm, truy sát. Lúc đó bọn họ sẽ chẳng còn giờ phút nào yên ổn.

Thẩm Biên Nhi chợt nhớ: “Bọn họ vốn đến để phục kích hai người...”

Tần Văn Tĩnh khẳng định: “Vì thế lại càng không thể để bọn chúng quay về thông báo tin tức.”

Thẩm Biên Nhi đột nhiên bật dậy, vung quyền. Một quyền đập vụn trái táo ngay yết hầu của một tên đang lên đến gần hai người, huy đao muốn chém xuống. Đối phương không kịp kêu lên tiếng nào đã đứt hơi.

Thẩm Biên Nhi lại nằm xuống. Hai người ngằm lặng lẽ rời khỏi chỗ cũ. Tần Văn Tĩnh tính: “Còn lại mười một người.”

Thẩm Biên Nhi phân tích: “Đánh đuổi bọn chúng không khó, nhưng giết sạch bọn chúng không dễ. Một khi sợ hãi, e rằng bọn chúng sẽ chạy tứ tán.”

Tần Văn Tĩnh bàn: “Trừ phi chúng ta khiến bọn chúng không cảm thấy sợ hãi mà lại tự cho rằng bọn chúng chắc thắng rồi; lúc đó chúng ta mới có cơ hội đánh ngã từng tên, sau đó tiêu diệt toàn bộ.”

“Được,” Thẩm Biên Nhi nói: “Nhưng cần phải lưu lại một người. Ta muốn hỏi rõ một chuyện.”

Tần Văn Tĩnh gật gù đầu, tay rung lắc đám lúa vài lượt. Đột nhiên một mũi thương đâm thẳng vào mặt nàng!

Tần Văn Tĩnh lộn người ra sau, hét thảm một tiếng.

Thẩm Biên Nhi vung tay chụp cứng kim thương.

Mạnh Hữu Uy trong lòng phát lạnh. Đối thủ ra tay thần tốc khiến hắn hoàn toàn không kịp biến chiêu. Nhưng hắn cũng ứng biến cực nhanh, bẻ cán thương gãy đôi, vung nửa đoạn còn lại đâm nhanh vào mặt Thẩm Biên Nhi.

Thẩm Biên Nhi rên thảm một tiếng, buông thương, che mặt lùi bước.

Mạnh Hữu Uy còn kịp nhìn thấy kẻ tay đối phương nhuộm đầy máu.

Lúc này, một tên phản đồ của Liên Vân Trại đã lên ra sau lưng Thẩm Biên Nhi. Nhưng hắn lại hét thảm một tiếng, lưng bị đâm một kiếm, ngã nhào xuống đất.

Mạnh Hữu Uy phóng nhanh đến trước, nhưng Thẩm Biên Nhi đã biến mất trong đám lúa.

Mạnh Hữu Uy huyết một hồi sáo miệng đặc biệt.

Đó là ám hiệu triệu tập của bọn chúng.

Chốc lát đã được mười người tụ tập.

Mạnh Hữu Uy cảm thương, uy phong hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

Một người trong bọn sợ hãi đáp: “Chỉ còn bao nhiêu đây thôi. Người nào có thể đến được đều đã đến rồi.”

Không thể đến được thì đã về thế giới bên kia.

Một tên phản đồ Liên Vân Trại giọng đầy sợ hãi: “Mạnh trại chủ, chúng ta, tôi thấy, không bằng...”

Mạnh Hữu Uy ra vẻ thần uy lâm liệt: “Sợ cái gì?! Con nhãi đó đã bị thương. Tên kia cũng bị ta đâm trúng, nhất định khó sống! Mau đi tìm!”

“Dạ!” Đám phản đồ Liên Vân Trại tự phân hai ba người thành một tổ, lung sự trong ruộng lúa. Mạnh Hữu Uy không hề để ý rằng chín thủ hạ tập hợp

vừa rồi nay chỉ còn có tám tên.

Bản thân Mạnh Hữu Uy cũng đang sục tìm.

Hắn biết một nam một nữ này là cây đinh trong mắt, là đại đối đầu của đại quan Hoàng Kim Lâm và đại đương gia Cổ Tích Triều. Nếu như bắt hoặc thậm chí giết được hai người này, chắc chắn Hoàng Kim Lâm và Cổ Tích Triều sẽ rất cao hứng. Đối với hắn, dù đại quan hay đại đương gia cao hứng cũng đều là một hảo sự vĩ đại.

Trước tiên là lưng giết đôi nam nữ này, rồi lại phục kích giết chết đôi nam nữ sắp đến. Công ta lập được thật không phải là nhỏ a!

Lão cừu Du Thiên Long chỉ chăm chăm đi bắt Mục Cừu Bình để một mình ta độc chiếm công lao to lớn này rồi!

Nghĩ đến đó, hắn hưng phấn còn hơn bắt được vàng.

Cũng ngay lúc đó, trong đám lúa lại truyền ra hai tiếng rú nhỏ.

Tiếng rú vừa vang lên liền ngưng bật giống như yết hầu bị cắt đứt, không thể phát ra tiếng.

Mạnh Hữu Uy lập tức cảm thương lao tới.

Hai người chết.

Người của Liên Vân Trại.

Những bông lúa vàng chung quanh đều nhuốm vết máu.

Đột nhiên Mạnh Hữu Uy nổi lên ý nghĩ chẳng lành. Dẫu sao hắn cũng từng vào sanh ra tử trong Liên Vân Trại, đánh nhau lớn nhỏ cũng trên trăm trận. Tình hình biến hóa xấu tốt thế nào, trước này hắn đều đánh giá cực kỳ chuẩn xác.

Ý nghĩ của hắn vừa mới nổi lên, trong đám lúa lại vọng ra tiếng người ngã xuống đất.

Mạnh Hữu Uy lập tức phóng đến, chỉ vừa kịp thấy hai tên đệ tử ngã xuống. Tên còn lại vô cùng kinh hoảng, toàn thân run rẩy.

Tên này vừa thấy Mạnh Hữu Uy thì như nhìn thấy cứu tinh, lười lười lại, lấp ba lấp bấp: “Bọn họ... bọn họ... giết... rồi...”

Mạnh Hữu Uy quyết định ngay tức khắc.

Tình hình có vẻ không như hắn tưởng tượng ban đầu: “Chạy!”

Tổng cộng có thêm bốn người xuất hiện quanh hắn.

Hai người là phản đồ đệ tử của Liên Vân trại.

Hai người nữa gồm một nam một nữ.

Chính là Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh.

Bọn họ trông không có vẻ gì của người đang bị thương nặng.

Không thấy có thêm đệ tử Liên Vân Trại nào chạy đến, rõ ràng chúng đều bị độc thủ. Giờ đây Mạnh Hữu Uy chỉ còn lại một mình với ba tên đệ tử.

Hắn lập tức biết mình đang rơi vào hoàn cảnh nào.

Hắn vốn vẫn rất can đảm, nhưng khi phát hiện Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh căn bản không hề bị hắn dả thương thì hắn có cảm giác rơi vào hầm bẫy, mất hẳn toàn bộ dũng khí.

Hắn quát “Lên!”, rồi làm gương cho chúng đệ tử, đâm về phía trước một thương.

Nhưng bất kể thương có trúng đích hay không, hắn quay người kéo thương bỏ chạy.

Hai tên đệ tử Liên Vân trại thấy chủ soái tấn công trước nên cũng vung tay xông lên.

Thẩm Biên Nhi huy quyền đánh vào một mũi đao.

Đao gãy từng mảnh vụn.

Quyền thứ hai của gã đánh ngay vào lưng bàn tay.

Cánh tay tên này lập tức vang lên tiếng tách tách như củi khô nứt vỡ trong bếp lửa. Xương ngón tay đánh vào xương bàn tay, xương bàn tay đánh vào xương cổ tay, xương cổ tay đánh vào xương cánh tay, xương cánh tay chạm vào cột sống. Trong tích tắc, toàn bộ xương tay bị đánh gãy vụn.

Thẩm Biên Nhi không muốn hấn phải quá đau đớn, quyền thứ ba lấy luôn mạng hấn.

Đao của tên phản đồ thứ hai bị song kiếm của Tần Văn Tinh chặn đứng, song kiếm cắt téo, đao gãy làm hai.

Song kiếm liên lướt lên cổ hấn, cắt xoẹt một cái, đầu rơi xuống đất.

Mạnh Hữu Uy bỏ chạy thực mạng. Tên phản đồ còn lại vốn đã sợ vỡ mật, cũng điên cuồng tháo chạy.

Bình thường, Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tinh cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng hiện tại hai người không còn cách nào khác.

Lưu lại một mạng có khác gì tự đưa mình vào đường chết.

Thẩm Biên Nhi đánh giọng: “Ta bắt gã họ Mạnh!”

Lúc gã nói xong năm chữ này thì đã chặn trước mặt Mạnh Hữu Uy.

Cùng lúc đó, Tần Văn Tinh cũng giết xong tên phản đồ Liên Vân trại cuối cùng.

Lúc tên này la thảm một tiếng, trong lòng Tần Văn Tinh lại có cảm giác rất kì dị.

Một kiếm phát ra đã hủy đi một sinh mệnh. Không phân biệt địch ta, chẳng kể chính tà, tốt xấu, khi ngã xuống là một con người khỏe mạnh đã biến thành cái xác không hồn.

Tại sao mạng sống con người trong võ lâm lại rẻ rúng như vậy? Chỉ có máu mới rửa sạch được ân oán ư?

Bọn họ chưa từng quen biết nhau, nhưng để lập công, hấn đã nhận lệnh tìm giết nàng. Rốt cuộc nàng đã giết hấn, hấn chết đi rồi mà cả hai vẫn còn chưa biết nhau.

Vì sự sống còn của bản thân, nàng đã giết luôn mười tám mạng người trong chốc lát. Điều này có đáng không?

Nhưng Tần Văn Tinh không muốn nghĩ tiếp nữa.

Vì nàng nhớ đến Toái Vân uyên, Hủy Nặc thành.

Các ti muội của nàng vì bảo vệ vài vị bằng hữu mà bị bọn chúng tàn sát dã man.

Nhân thân nàng sắc nhọn như ánh kiếm.

Mũi kiếm hướng về Mạnh Hữu Uy.

Thẩm Biên Nhi chặn Mạnh Hữu Uy lại, gã còn chưa xuất thủ, Mạnh Hữu Uy đã quay đầu chạy trốn.

Thẩm Biên Nhi lập tức đuổi theo, nhưng Mạnh Hữu Uy chỉ quay đầu chứ không chạy, thương của hấn từ sau đột ngột đâm ra.

Kim thương như ánh chớp nhăm đâm vào hông gã, đột nhiên Thẩm Biên Nhi trầm người xuống, ép luôn cây thương sát đất.

Mạnh Hữu Uy lập tức buông thương, phi thân bay lên, đập, vỗ, xia, đá, liên công Thẩm Biên Nhi bảy chiêu.

Thẩm Biên Nhi cấp tốc liên tục hóa giải bảy chiêu này. Mạnh Hữu Uy lại chụp thương vung lên, vù vù vù ba thương liên tục công kích.

Thẩm Biên Nhi lùi ba bước, ngăn đỡ ba thương rồi phản công một chiêu làm Mạnh Hữu Uy phải lui về ba bước. Giận dữ hét lên một tiếng, Mạnh Hữu Uy vạch ra ba đạo hoa thương, tua thương đỏ hồng như hàng trăm cây kim sắt nhăm Thẩm Biên Nhi bắn tới.

Thẩm Biên Nhi kinh hãi ngã xuống, trong lúc nguy cấp gã tung áo ngoài ra vừa quét vừa bọc thu gọn toàn bộ tua thương.

Vừa bắn hết kim trên thương xong, Mạnh Hữu Uy liền lập tức xoay người chạy trốn.

Nhưng Tần Văn Tinh đã chặn trước mặt hấn.

Hấn vung thương đâm thẳng.

Song kiếm Tần Văn Tinh kẹp lấy đầu thương, nàng dùng sức cắt mạnh. Không ngờ kim thương không gãy, lại vang lên một tiếng “phăng”, đầu thương rời cán bắn thẳng vào bụng nàng.

Cây thương trên tay Mạnh Hữu Uy có nhiều biến hóa như vậy thật nằm ngoài dự liệu của Tần Văn Tĩnh. Trong lúc cấp bách, nàng vận lực dồn vào kiếm, kiếm đề thương trầm xuống, nàng mượn phản lực nhảy vọt lên, cấp tốc tung ra một cước.

Đầu bàn chân đá lên mũi thương!

Mũi thương bay ngược lại, “phập”, găm vào cánh tay phải của Mạnh Hữu Uy.

Mạnh Hữu Uy hét to đau đớn, thả lỏng ngón tay. Tần Văn Tĩnh thu hồi song kiếm, đoạt luôn kim thương trong tay hắn.

Mạnh Hữu Uy phản ứng cực nhanh, lập tức quay người phóng vào trong biển lúa.

Nhưng Thẩm Biên Nhi đang đứng ngay ở đó, khoanh tay nhìn hắn chằm chằm.

Mạnh Hữu Uy đột nhiên quỳ xuống, van lơn: “Cầu xin các vị đừng có giết ta...”

Rất nhiều người vì sự sinh tồn mà làm điều mà bình thường không bao giờ họ chịu làm.

Mạnh Hữu Uy chính là người như vậy.

Hắn chính là loại người thà không tôn trọng nguyên tắc để mà lập công, thà làm chuyện nhục nhã, không đáng với con người còn hơn là phải chết.

(Ở đây tác giả chơi chữ: “trừ khả bất thị nhân, dã yếu hoạt trừ đích nhân”: thà rằng không là người để mà là người còn sống.)

Cho nên những điều Thẩm Biên Nhi hỏi, hắn đều trả lời thành thật:

“Hủy Nặc thành sao rồi?”

“Bị hủy rồi.”

“Các người đang đợi người nào đến?”

“Lôi Quyền và Đường nhị nương.”

“Cái gì?”

“Lôi Quyền và Đường Văn Từ!”

Câu trả lời này thật sự là tin mừng ngoài dự liệu của Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh.

Mạnh Hữu Uy cũng nhận ra được điều này nên hắn nắm ngay lấy cơ hội, cầu xin: “Chỉ cần các vị đáp ứng sẽ không giết ta, ta sẽ nói hết cho các vị rõ.”

“Được, ta không giết ngươi.” Thẩm Biên Nhi đáp: “Nhưng chỉ cần ngươi nói láo một câu, ta nhất định sẽ xuống tay lập tức.”

Mạnh Hữu Uy đương nhiên không dám nói dối.

“Sau khi Hủy Nặc thành bị phá, Hoàng đại nhân và Đại đường gia hạ lệnh cho bọn ta tìm kiếm kỹ càng, gà chó không tha... Sau đó Lưu bộ thân đuổi theo Thích Thiếu Thương và Túc đại nương, Liên Văn tam loạn đi bắt Thiết Thủ, Du lão thất và Lãnh tướng quân truy nã Mục Cửu Bình, ta và Tiên Vu tướng quân ở lại tìm kiếm trong đồng cỏ nát của Toái Vân uyên...” Mạnh Hữu Uy đương nhiên không dám kể rõ bản thân hắn đã tàn sát và hãm hiếp số người bị thương còn sót lại của Hủy Nặc thành như thế nào, vội vàng chuyển sang chính đề:

“Bọn ta lục soát đến một căn thạch thất sụp đổ thì bỗng nghe bên trong có tiếng động lạ, liền sai người đào những khối đá lên...”

Tần Văn Tĩnh thình lình kêu lên: “Đợi đã!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tư tình lẫn tư tâm.

Mạnh Hữu Uy ngạc nhiên, không biết mình đã nói sai điều gì.

Tần Văn Tĩnh lại hỏi: “Người nói tòa thạch thất bị đóng đá lớn bịt kín, có phải chính là nơi phía trước có bảy cây cột màu đỏ không?”

Mạnh Hữu Uy nói: “Cột màu đỏ... thì có vài cây, nhưng, nhưng ta không nhìn rõ tổng cộng là mấy cây...” Hắn hối hận vì sao lúc đó mình không đếm kỹ.

Tần Văn Tĩnh quay lại Thẩm Biên Nhi: “Chính là thạch thất của Nhị nương và Lôi Quyền.” Rồi nâng cao giọng hỏi tiếp Mạnh Hữu Uy: “Về sau thế nào?! Nói!”

Mạnh Hữu Uy lập tức nói tiếp, như một con chó vốn đã ngoan ngoãn lại gặp phải chủ nhân hung ác thì đành phải nghe lời hơn nữa:

“Bọn ta nghe thấy bên trong vang lên mấy tiếng động bất thường, giống như có kẻ đang đi dò tìm các khối đá bịt đường. Bọn ta nghĩ đó là dư nghiệt của Hủy Nặc Thành... à, không phải, nghĩ là đệ tử của quý thành, liền cùng nhau đào bới ra, ai ngờ...”

“Thì ra đó là Lôi Quyền cùng Đường Nhị nương, hai người bọn họ đại khái thấy có người đào bới, liền phục xuống bất động theo dõi. Đợi bọn ta đào được một lối to, họ liền đột nhiên đánh ra, làm bị thương mười sáu, mười bảy người bên bọn ta. Ta và Tiên Vu tướng quân không phải là đối thủ của bọn họ. Mất thấy bọn họ muốn lao ra, nhưng Đường Nhị nương lại chặn lại, trừng mắt nhìn mặt đất. Lôi Quyền hỏi bà ta ‘Có chuyện gì?’ Đường Nhị nương không đáp, chỉ nói với Lôi Quyền hai chữ: ‘Thì ra...’ rồi không nói thêm gì nữa...”

Tần Văn Tĩnh đoán ra ngay: “Nhị nương nhìn thấy chữ khắc của Đại nương.”

Thẩm Biên Nhi không hiểu: “Chữ khắc?”

Tần Văn Tĩnh nhích lại gần nói nhỏ vào tai Thẩm Biên Nhi: “Đại nương dùng kiếm khắc vài chữ trên mặt đất, là ám hiệu của Hủy Nặc thành bọn ta, chỉ có người mình nhìn thấy mới hiểu được. Đó là ước định gặp lại Nhị nương vào Trung Thu bên bờ sông Dịch Thủy, cùng mưu tính đại kế phục cừu.”

Thẩm Biên Nhi cũng thấp giọng hỏi lại: “Nói vậy, đúng là Đại nương biết Nhị nương chỉ là bị khốn ở bên trong, chứ chưa có chết.”

Tần Văn Tĩnh thở dài một hơi, nhỏ giọng bảo: “Nói thật, ta và Đại nương đều cho rằng Nhị nương và Lôi Quyền chỉ sợ khó có may mắn. Nếu có vài phần nắm chắc bọn họ vẫn còn sống, ắt đã thúc giục mọi người đào đá cứu bọn họ ra rồi mới chạy.”

Thẩm Biên Nhi hiểu ra: “Nếu vậy, Đại nương nói bọn họ tự có thông đạo để thoát ra là lừa ta sao?”

Tần Văn Tĩnh cười nói: “Thông đạo thì có thật, nhưng cửa ra đã bị phá rồi. Không nói như vậy, làm sao người chịu chạy chứ? Hiện giờ thì ổn rồi, Lôi Quyền và Nhị nương cắt nhân thiên tướng... Chắc hẳn lúc xảy ra vụ nổ, Nhị nương và Lôi Quyền đã nấp trong thông đạo. Đầu ra phía kia của thông đạo đã bị hủy, nhưng vẫn có thể giúp tránh được ảnh hưởng của vụ nổ. Tuy nhiên đường ra thì bị chặn, đường lui lại bị bịt kín, cũng thật là nguy hiểm...” Vừa nói xong, nàng liền quay qua Mạnh Hữu Uy quát hỏi: “Nói mau, sau đó bọn họ ra sao?!”

Mạnh Hữu Uy khấp khởi mừng thầm, vì Tần Văn Tĩnh đã phải nói thầm với Thẩm Biên Nhi, chính là nàng không có ý giết mình bịt miệng, do đó mới không để mình nghe thấy. Chỉ cần lời thuật lại tiếp theo của mình không sai sót gì, thì đại khái vẫn có thể giữ lại tính mạng. Bởi vậy, hắn vội kể tiếp: “Sau đó... sau đó... việc này bị chậm trễ lại đôi chút, Hoàng đại nhân và Đại đương gia đã chạy tới...”

Tần Văn Tĩnh cảm hận nói: “Không xong rồi, hai tên khốn đó...”

Mạnh Hữu Uy mượn gió bẻ măng, cũng tiếp lời: “Đúng, hai tên khốn đó, vừa tới đã đá thương hai vị đại hiệp, ta dùng tay không đánh, hai vị đại hiệp bị thương, phá vỡ trùng vây...” Hắn chỉ thuật sơ những điểm chính trong trận kịch đấu, không nói tới chuyện hắn từ phía sau đâm một nhát làm Đường Văn Từ bị thương vào mắt cá chân.

Thẩm Biên Nhi thở phào: “Cuối cùng cũng đã thoát được.”

Mạnh Hữu Uy ra về đứng về phía Thẩm Biên Nhi, dè dặt: “Nhưng hai tên rùa đen đó lại lòng lang dạ sói, đuổi tận giết tuyệt, một mực bức hai vị đại hiệp tới nơi này.”

Tần Văn Tĩnh buộc tội: “Bọn chúng ngăn trở bốn phía, ép họ phải chạy tới đây, còn các người thì ở nơi này mai phục sẵn, âm toán để lập đại công?”

Mạnh Hữu Uy dập đầu sát đất, van vỉ: “Cầu xin Tam nương nữ hiệp đại ân đại lượng tha thứ cho. Tiểu nhân chỉ là phụng mệnh hành sự, dù không cam lòng, cũng là thân bất do kỷ thôi!”

Thẩm Biên Nhi cười lạnh một tiếng: “Sợ rằng chính người đã không cam lòng chịu nhục, lại không cam lòng đứng sau người khác.”

Mạnh Hữu Uy vội vã xin: “Tiểu nhân một lòng đi theo Thích trại chủ, phục tùng mệnh lệnh, để đối phó với sự bắt ép của tên vương bát Cồ Tích Triều đó, đành phải vờ quy thuận. Việc tấn công Toái Vân Uyển, tiểu nhân vốn rất không tán đồng, nhưng võ công của tiểu nhân chẳng ra gì, làm sao có năng lực chống lại mệnh lệnh đây? Ngoài việc thuận theo bố trí của hắn thì còn có thể làm thế nào được? Xin hai vị gia cao đánh khẽ, tha cho mạng chó của tiểu nhân!”

Thẩm Biên Nhi căn vặn: “Nhưng mới rồi người truy sát chúng ta, kiêu căng vênh váo, không phải là mười phần uy phong sao?”

Mạnh Hữu Uy vừa nghe ngữ khí của Thẩm Biên Nhi, xem ra tình hình không ổn, gã có vẻ muốn thay đổi chủ ý. Sợ quá Mạnh Hữu Uy liền biến sắc mặt, đưa tay chỉ lên trời, thề: “Tiểu nhân thật sự không có lòng gia hại hai vị. Chỉ xin hai vị tha tiểu nhân, sau này tiểu nhân sẽ tu tâm dưỡng tính, quyết không làm điều ác, lập bài vị tế bái hai vị. Nếu tiểu nhân có trái lời, nguyện máu phun năm bước, chết không đất chôn thân.”

Thẩm Biên Nhi cười nói: “Ngươi cũng không cần phải thề độc như thế, chúng ta đã nói không giết là không giết.” Mạnh Hữu Uy thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Biên Nhi trầm mặt, nói tiếp: “Nhưng nếu ta còn bắt gặp ngươi cậy ác làm càn, tất sẽ bắt ngươi chết không toàn thân thật sự!”

Mạnh Hữu Uy vội đáp: “Không có đâu, không dám đâu!”

Thẩm Biên Nhi hỏi: “Đại khái khi nào Quyển ca và Nhị nương sẽ tới?”

Mạnh Hữu Uy nhìn sắc trời, đáp: “Bọn họ bị bao vây bốn phía, đang bị bức vào trong, đại khái thêm một lát nữa, hai vị đại hiệp sẽ rút lui tới nơi này.”

Thẩm Biên Nhi hỏi gần từng tiếng: “Ngươi hãy thành thật trả lời ta, truy sát bọn họ có bao nhiêu người? Do ai cầm đầu?”

Mạnh Hữu Uy vội đáp: “Đại khái có hơn một trăm người, là Hoàng đại nhân, Văn đại nhân, Đại đương gia và quân đội của Tiên Vu tướng quân.”

Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, gã đưa tay điểm “Thụy huyết” của Mạnh Hữu Uy, cả người hấn liền đổ xuống, ngất xỉu. Thẩm Biên Nhi nhận xét: “Mấy tên đó đều không dễ đối phó.”

Tần Văn Tĩnh lượng định tình thế song phương: “Võ công của Cố Tích Triều trên chàng, võ công của Hoàng Kim Lân cũng trên ta, Văn Trương thì cao thâm khó lường, cộng thêm Tiên Vu Cửu và chúng quan binh phản tặc nên hai ta khó thể thắng được. Trừ phi Lôi Quyển và Nhị nương thụ thương không nặng, bốn người chúng ta hợp lại thì còn có thể đánh một trận.”

Thẩm Biên Nhi hỏi: “Như vậy, chúng ta cũng cần bố trí một chút ở đây để tiện tác chiến, hay là rời khỏi cánh đồng lúa này đi tìm Quyển ca và Nhị nương?”

Tần Văn Tĩnh nói: “Chàng có biết nơi này cách Toái Vân Uyên bao xa không?”

Thẩm Biên Nhi đã phải tẩm máu mới đánh giết ra khỏi trùng vây chạy tới nơi này. Trong lúc hỗn loạn gã cũng không biết mình đã chạy được bao nhiêu con đường, vòng qua bao nhiêu khúc quanh nên chỉ lắc đầu.

Tần Văn Tĩnh nói tiếp: “Nơi này cách Toái Vân Uyên ước chừng mười sáu dặm. Chàng có biết nơi đây được gọi là gì không?”

Thẩm Biên Nhi cũng không biết.

Tần Văn Tĩnh nói: “Nơi này gọi là Ngũ Trọng Khê, cánh đồng lúa này thật ra cũng là đất của chúng ta.”

Người của Hủy Nặc thành cũng phải ăn cơm, cả cánh đồng lúa lớn này chính là do các nữ đệ tử của Hủy Nặc thành canh tác. Tần Văn Tĩnh rất quen thuộc nơi này,

nàng cũng đã từng dẫn một nhóm các tỷ muội đến đây gieo trồng.

Thẩm Biên Nhi biết Tần Văn Tĩnh còn có điều muốn kể nên hấn đợi nàng nói tiếp.

Tần Văn Tĩnh chỉ về phía xa: “Ba mái nhà tranh ở nơi đó cũng chính là nơi chúng ta nghỉ tạm sau khi canh tác.”

Thẩm Biên Nhi nhìn theo ngón tay búp măng của nàng, quả nhiên có ba mái nhà tranh, một gian trong đó đã sụp quá nửa, một gian khác cũng cũ nát tới tàn vô cùng, chỉ có gian ở giữa còn có thể xem như hoàn chỉnh.

Tần Văn Tĩnh kể tiếp: “Dưới nền nhà, bọn ta đã đào một đường hầm vừa sâu vừa dài, để trữ lương thực, có lưu những lỗ khí để thông gió với bên ngoài, ước chừng phải dài đến nửa dặm. Có điều, địa đạo đó chỉ để giữ lương dụng nên không hề có lối ra.”

Mắt Thẩm Biên Nhi sáng lên: “Khi cần thiết, ít ra chúng ta có thể tới đó tạm lánh được.”

Tần Văn Tĩnh không đồng ý: “Nhưng, nếu địch nhân không thấy chúng ta, nhất định sẽ lùng sục khắp nơi. Cửa vào địa đạo đó lại không được kín đáo cho lắm, rất dễ bị phát hiện.”

Thẩm Biên Nhi hỏi: “Ý của nàng là...?”

Tần Văn Tĩnh nghiêm trang nhìn gã chăm chú: “Điều ta sắp nói có lẽ sẽ khiến chàng rất không bằng lòng với ta.”

Thẩm Biên Nhi giục: “Nàng cứ nói.”

Tần Văn Tĩnh đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào duyên dáng: “Thôi không nói nữa, ta đã quá ích kỷ rồi.”

Thẩm Biên Nhi đưa tay nắm lấy tay nàng, hỏi: “Tay ta vừa thô ráp, lại nhuộm đầy máu tanh, nàng không ghét bỏ chứ?”

Tần Văn Tình cười nhẹ: “Tay ta cũng ô uế máu tanh rồi, chàng cũng có thể ghét bỏ ta mà.” Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nàng, thấp phần mỹ lệ. Nhan sắc đẹp dễ yêu kiều của nàng khiến cho cánh đồng lúa cũng dường như trở nên quyến rũ.

Thẩm Biên Nhi cười nói: “Hiện giờ, không phải là ta đang cầm tay nàng rồi sao?”

Tần Văn Tình cười duyên một tiếng: “Lại nói vậy! Rút cuộc là chàng muốn nói gì, chàng không nói ra thì ai mà biết được chứ!”

Thẩm Biên Nhi thành khẩn: “Nàng nói nàng ích kỉ, nhưng ta cũng là người, ta cũng ích kỉ. Chuyện nàng để ở trong lòng, nàng không nói ra, bảo làm sao mà ta hiểu được?”

Tần Văn Tình cười: “Được rồi, chàng lòng vòng như vậy, mục đích là muốn ta nói ý mình chứ gì.”

Thẩm Biên Nhi giữ chặt tay nàng, nhìn sâu vào mắt, không đáp.

Tần Văn Tình thấp giọng: “Ta sợ sau khi ta nói, chàng sẽ không còn thích ta nữa.”

Thẩm Biên Nhi chỉ nắm chặt lấy tay nàng, không nói gì. Tần Văn Tình thở dài một hơi u oán: “Ta đang nghĩ, chúng ta đã chạy thoát, vì sao còn muốn quay lại liều mạng chứ?”

Thẩm Biên Nhi nhú mày lại.

Tần Văn Tình lập tức nói tiếp: “Ta đã biết là chàng sẽ không vui. Nhưng, dù chúng ta có ra mặt, thì có phải là đối thủ của bọn Cố Tích Triều hay không? Tất cả cùng nhau liều mạng, không bằng là...” Đột nhiên nàng ngừng lời, lạnh lùng buông một câu: “Người mạng đi!”

Ánh mắt của Thẩm Biên Nhi lạnh đi, đôi mắt vốn nhiệt thành giờ đây lạnh như băng.

Nên Tần Văn Tình cũng không nói tiếp nữa.

Giang hồ nghĩa khí của huynh đệ võ lâm vốn không cho phép phụ nữ can thiệp vào... chỉ là nữ nhân có “nghĩa khí” của nữ nhân. Thốt ra lời vừa rồi, Tần Văn Tình cũng không cách gì chấp nhận được bản thân mình.

Nào ngờ Thẩm Biên Nhi lạnh lùng bảo: “Điều nàng vừa nói, cũng chính là suy nghĩ trong lòng ta.” Tần Văn Tình khẽ giật mình.

Thẩm Biên Nhi chậm chậm nói tiếp: “Trước đây, ta chưa từng có cách nghĩ như thế này. Ta cam nguyện sống vì Lôi môn, sẵn sàng chết vì Quyền ca... Nhưng, hiện giờ ta không chỉ là riêng ta, ta còn có nàng.”

Tần Văn Tình nhìn gã chăm chú, Thẩm Biên Nhi thống khổ ôm mặt, hỏi: “Ta phải làm sao bây giờ?” Gã nắm tóc mình day thật mạnh, cắn rứt: “Ta nên làm thế nào?”

Tần Văn Tình kéo đầu gã lại gần, ôm vào trước ngực: “Chỉ cần chúng ta không xuất hiện, bọn Cố Tích Triều sẽ không biết chúng ta ở đây, chúng ta sẽ an toàn.”

Thẩm Biên Nhi cắn rứt: “Nếu chúng ta không xuất hiện, Quyền ca và Nhị nương cũng sẽ đến chỗ này.”

Tần Văn Tình ai oán than: “Vì sao trời cao lại an bài chúng ta chạy đến nơi đây?”

Thẩm Biên Nhi đột nhiên nắm chặt tay Tần Văn Tình: “Nếu trời cao đã an bài chúng ta tới đây, chúng ta phải đối diện với sự thật, không thể phụ sự an bài của trời cao.”

Gã xoay mặt Tần Văn Tình cho nàng nhìn vào mắt gã: “Nàng biết quan hệ của Quyền ca và ta chứ?”

Tần Văn Tình cố ngăn nước mắt, gật gật đầu. “Không có huynh ấy, thì cũng sẽ không có Thẩm Biên Nhi, gã sẽ chỉ là một tên chết đói ở đầu đường xó chợ, hoặc sẽ thành một con chó vô dụng. Nhưng ta đã trở thành một Thẩm Biên Nhi hiện tại, tất cả đều do một tay Quyền ca tài bồi nên.”

Gã hôn lên tay Tần Văn Tình: “Nàng hiểu rồi chứ?” Đoạn gã gắng sức: “Ta không thể bỏ rơi huynh ấy.”

Tần Văn Tình vuốt ve tóc hắn: “Chàng biết quan hệ của ta với Đại nương, Nhị nương chứ?”

“Đại nương trẻ tuổi nhất, Nhị nương lớn tuổi nhất”; Tần Văn Tình kể: “Nàng đã chiếu cố ta từ nhỏ đến lớn. Lúc còn bé, những đứa con trai khác đánh ta, nàng đều đánh trả chúng, kết quả là nàng đã bị đánh mê đầu sứt trán. Có một khoảng thời gian, khi bọn ta vẫn chưa biết võ công, bị bán vào thanh lâu, bảo mẫu đánh ta, nàng che đỡ cho ta, kết quả, nàng bị đánh đến bầm dập mặt mày. Một buổi tối kia, có lão đầu uống rượu say, muốn ta, nàng cũng đã thế cho ta. Nỗi khổ cả đời ta, đều do nàng gánh lấy, sao ta lại không thể chịu cho nàng một lần chứ?”

Nàng vuốt tóc mai của Thẩm Biên Nhi: “Ta chỉ không thể từ bỏ được chàng.”

Thẩm Biên Nhi gọi: “Tam nương!”

Tần Văn Tình nhu thuận: “Gi, chàng?”

Thẩm Biên Nhi chậm rãi: “Chúng ta không thể trốn tránh cả cuộc đời mà không thấy ánh sáng, làm chuyện khiến nửa cuộc đời còn lại phải hối hận!”

Tần Văn Tình đồng tình: “Ừm.”

Thẩm Biên Nhi dứt khoát: “Do đó, chuyện này, chúng ta nhất định phải dừng cảm đương đầu.”

Thẩm Biên Nhi bỗng cảm thấy lưng bàn tay ẩm ướt, Tần Văn Tình đang khóc. “Nhưng...” Tần Văn Tình nói: “Ta cảm thấy rất sợ...”

“Tại sao?” Trong mắt Thẩm Biên Nhi lại tràn đầy sự cuồng nhiệt: “Chúng ta bốn người cùng nhau liên thủ, không biết chừng có thể giết hết địch nhân.”

“Chàng có biết vì sao ta không để chàng thích ta không?”

“Những nam nhân mà ta đã thích trước đây, nếu bọn họ thích lại ta, thì chẳng bao lâu bọn họ đều sẽ rui ro mất mạng.” Tần Văn Tình run rẩy: “Thầy tướng cũng đã nói như vậy, y nói ta khắc phu, bởi vậy nam nhân nào thích ta đều yếu tử. Vì thế ta cam lòng đến lánh ở Toái Vân Uyên.”

“Bằng không, ta vẫn sẽ khắc người yêu của ta, cho đến khi ta gặp được một người có sát khí còn nặng hơn ta, cũng đồng thời khắc chế lại ta, như thế, chúng ta mới có thể chết cùng nhau.” Tần Văn Tình khóc, nói: “Ta thật sự rất sợ. Bởi thế ta mới khước từ chàng. Ta thật sự sợ lắm.”

Thẩm Biên Nhi ôm lấy nàng, miệng cũng cảm thấy khô đắng, chỉ lập đi lập lại: “Đừng sợ, đừng sợ...”

Thân thể Tần Văn Tình vẫn đang run rẩy: “Làm sao ta có thể không sợ, làm sao mà ta có thể không sợ được?”

“Những cái đó chỉ là mê tín mà thôi.” Thẩm Biên Nhi an ủi nàng: “Trời cao đã để chúng ta chạy thoát, tất sẽ không để chúng ta chết một cách tùy tiện đâu. Biết chưa?”

“Nhưng, lời của thầy tướng, trước đây đều đã ứng nghiệm...” Tần Văn Tình khổ sở: “Hiện giờ, cái chúng ta gặp phải, chính là...”

Thẩm Biên Nhi bỗng cười ha hả: “Nếu quả thật linh nghiệm, thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, vậy sao còn phải sợ? Hà tất phải trốn tránh! Từ xưa đến giờ ai mà chẳng phải chết. Trước khi chết có được một hồng phần tri kỷ, cuộc đời này thế đã đủ lắm rồi.” Thẩm Biên Nhi hào tình dang vạt trượng: “Dù sao cũng chết, sao không xả thân vì nghĩa? Cứu lấy Quyển ca và Nhị nương, ngày sau bọn họ sẽ thay chúng ta báo thù!”

“Nói không chừng,” Thẩm Biên Nhi tiếp: “Chúng ta sẽ không chết, mà kẻ chết chính là lũ cẩu tặc đó!”

Tần Văn Tình cũng bị hào khí của Thẩm Biên Nhi kích thích đầu chí, lắm bả: “Nói không chừng, bốn người Quyển ca, Nhị nương, chàng, ta có thể quyết một trận tử chiến với lũ vô lại bức người quá đáng đó!”

“Chính thế!”

Tần Văn Tình suy tính: “Được, vậy trước tiên chúng ta hãy chôn những thi thể này đi, đừng để bọn Cố Tích Triều phát hiện có người đã qua đây.”

Thẩm Biên Nhi nhanh chóng đồng ý: “Được!”, gã chợt thấy Mạnh Hữu Uy đang nằm ngất xỉu bên cạnh: “Tên này...”

Tần Văn Tình thấp giọng: “Vi diệt khẩu, đành phải giết thôi!”

Thẩm Biên Nhi ngăn lại: “Dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể không giữ lời.” Hắn trầm ngâm một chút, rồi bần: “Ta điểm trọng huyết của hắn, giữ ba ngày không tỉnh lại được, rồi đem hắn chôn dưới ruộng, chỉ để lỗ mũi ra ngoài, dùng rom rạ che đậy... Sau ba ngày, dù cho hắn có thoát ra thì đại cục cũng đã định, chắc không hại gì.” Tần Văn Tình cười: “Chỉ có điều làm như vậy sẽ phiền phức hơn nhiều...”

Thẩm Biên Nhi nói: “Chúng ta chôn những người này rồi lui về chỗ nhà tranh, tiếp ứng Quyển ca và Nhị nương.”

Tần Văn Tình tràn đầy hi vọng: “Chỉ mong hai người bọn họ không bị thương nặng...”

Rất nhanh thôi, hai người sẽ thất vọng xiết bao khi thoát gặp Lôi Quyển và Đường Văn Từ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nam nữ trong thạch thất.

Đường Văn Từ diu Lôi Quyền vào thạch thất, cởi áo ngoài của lão ra để trị thương. Trên người Lôi Quyền có hai vết thương, một ở ngực, một ở hông. Vết thương trên ngực do đao gây ra, thấu đến phổi. Vết thương ở hông do búa chém vào, thịt rách, da bị sởi ngược lên.

Cả hai vết thương này đều rất nặng và đều do Cố Tích Triều hạ độc thủ.

Nếu là người khác, bị như thế, dứt khoát đã gục ngã từ lâu. Đường Văn Từ rất kinh ngạc trước khả năng chịu đựng bền bỉ của Lôi Quyền.

Nhìn không ra người có hình thể gầy gò, thần sắc nhợt nhạt này lại có sức chịu đựng kiên trì đến thế.

Người này có dáng vẻ của một lãnh tụ uy nghiêm, hình như cả Thẩm Biên Nhi và Thích Thiệu Thương đều thập phần tôn kính lão. Nhưng trước mắt Đường Văn Từ, lão giống như một đứa trẻ kiên cường bị bỏ rơi, cần người chiếu cố.

Thật sự có chút giống với Sơ Kiến...

Khi nghĩ tới điểm này, trong lòng nàng nảy sinh cảm giác thương xót; càng cảm thấy con người này, gầy gò, nhợt nhạt, môi mím chặt, lông mày đen nhánh, thật giống Nạp Lan Sơ Kiến năm đó, người đối với nàng ân tình đều nặng.

Cho nên Đường Văn Từ nguyện ý tự mình chữa trị cho Lôi Quyền.

Vết thương của Lôi Quyền, nàng không bận tâm mấy.

Y thuật của nàng có thể xem là giỏi nhất Huyết Nặc thành; là do nàng đã theo học Nạp Lan Sơ Kiến thời còn ở thanh lâu, chứ không phải khi đã đến Toái Vân Uyển.

Y thuật của Nạp Lan Sơ Kiến cùng thi từ của ông nổi danh ngang nhau, mức tiếng khắp kinh đô; đương thời mọi người đánh giá y thuật và thi tài của ông tuyệt diệu như nhau, xưng tụng là “Thần châm tài từ”. “Thần châm” chỉ khả năng thăm mạch đoán bệnh, châm cứu của ông. Chỉ sợ ngự y bên cạnh hòa thượng cũng phải tìm ông thỉnh giáo.

Tuy nhiên, Nạp Lan Sơ Kiến không thích làm quan, hoàng thượng muốn phong cho ông một chức quan lớn chuyên khám bệnh cho giới quan lại, quyền quý, ông bèn lánh mình đến chốn thâm sơn, chữa bệnh cho dân làng.

Hoàng đế tưởng Nạp Lan Sơ Kiến hiềm chức quan nhỏ, không xứng với thi tài của ông, bèn thể theo ý kiến của tể tướng Phó Tông Thư, phong ông làm Quan chủ trì khoa cử. Phó Tông Thư phái tâm phúc Văn Trương vào chốn rừng sâu thỉnh ông hạ sơn.

Văn Trương dùng mọi thủ đoạn vừa cứng vừa mềm, “thỉnh” được Nạp Lan Sơ Kiến trở về. Nạp Lan Sơ Kiến giả vờ đồng ý, nhưng vừa đến kinh thành, liền trốn vào chốn kỹ viện, không chịu ra. Ngày ngày ông giả say giả cuồng, làm thơ tặng các thanh lâu kỹ nữ, chúc tiếng bữa bãi, không ra thể thống gì. Hoàng đế nổi giận, bèn bỏ ý định trọng dụng ông.

Tể tướng Phó Tông Thư thấy hành vi của Nạp Lan Sơ Kiến không nghi ngờ gì nữa, chính là rượu mồi không uống, chẳng nề mặt y. Sau đó y lại phát hiện Nạp Lan Sơ Kiến tại kỹ viện viết nhiều bài thơ châm biếm y, nên mới ghi hận trong lòng.

Lần này, Văn Trương phụ sự ủy thác của Phó Tông Thư, càng cảm thấy mất mặt, trong lòng cũng muốn trừ diệt Nạp Lan Sơ Kiến.

Nạp Lan Sơ Kiến cũng không quan tâm việc đời, tiêu sạch tiền bạc, mười phần chán chường. Ông thường chữa bệnh cho người nghèo ven đường, nhưng không chịu đến nhà người có tiền khám bệnh. Có người thấy lạ, hỏi, ông bèn giải thích: “Người phú quý đã hưởng phúc nhiều rồi, trời giáng bệnh hành hạ một chút thì đã sao? Cho dù có chết bệnh cũng là ra đi.”

Ông thường đào đôi mắt say, ngâm nga: “Người nghèo thì khác, bọn họ đã chịu cùng khổ một đời, nay bệnh ngặt nghèo, ta không chữa cho họ thì chữa cho ai?”

Lại có người hỏi ông, hiện tại cùng khổ như thế, nhớ lại ngày xưa không chịu làm quan, liệu có hối hận hay không. “Hối hận?” Ông la lớn: “Ta là người thông minh! Nếu ở chốn quan trường, loại người như ta liệu có thể sống đến bây giờ không? Ta đã có sự lựa chọn sáng suốt rồi!”

Cho đến khi Nạp Lan Sơ Kiến gặp Đường Văn Từ tại thanh lâu.

Cái tên Đường Văn Từ chính là do ông buột miệng thốt lên sau khi gặp nàng lần đầu tiên. Ông cảm thấy người con gái này giống như một quyền từ cuối đời Đường (Văn Đường), cả hai đều làm say đắm lòng người.

Lúc đó, Đường Văn Từ đang theo Túc Đại nương học võ.

Từ khi gặp nàng, Nạp Lan Sơ Kiến không đi kỹ viện khác, không tìm đến cô nương khác, cũng không làm thơ tặng nữ tử khác, chỉ gặp nàng, chỉ vì nàng làm thơ, chỉ bầu bạn cùng nàng.

Đường Văn Từ rất mực hâm mộ tài hoa cũng như cá tính và tính khí của Nạp Lan Sơ Kiến. Lúc cổ chấp ngoạn cổ thì Nạp Lan Sơ Kiến có khi còn cứng hơn đá, nhưng đôi khi ông lại yếu đuối như một đứa bé không nơi nương tựa, vòng tay ôm eo, vùi đầu vào giữa ngực nàng thủ thi.

Yêu người yêu cả đường đi lối về, Nạp Lan Sơ Kiến cũng đã đặt tên cho Nam tứ nương và Tàn tam nương, hai cái tên “Nam Văn Sở” và “Tàn Văn Tinh” chính là do vậy mà có..

Nam Văn Sở và Tàn Văn Tinh đều mừng cho Đường Văn Từ

Nạp Lan Sơ Kiến cùng Đường Văn Từ quấn quít bên nhau, chỉ muốn làm uyên ương chốn nhân gian, không muốn thành tiên nơi thiên đường. Đường Văn Từ yêu nét đa tình khi ông về mày cho nàng, nổi đa sầu cảm thán khi ông thấy người nghèo bị bệnh khổ, sự đa tài về chơi đàn, làm thơ, tinh thông dịch số, y học. Còn Nạp Lan Sơ Kiến xem Đường Văn Từ như thê tử, đồng thời là người mẹ để ông có thể nương tựa; cũng như là người con gái luôn quan tâm hiểu hết nỗi lòng ông.

Đáng tiếc, khoảng thời gian hạnh phúc yêu nhau tựa thân tiên đó lại quá ngắn ngủi.

Văn Trương mang một bài thơ do chính tay Nạp Lan Sơ Kiến chấp bút trình lên để Phó Tông Thư cáo buộc tội ông đã xúc phạm thánh thượng trong bài thơ. Hơn nữa, Phó Tông Thư ở bên cạnh thêm dầu vào lửa khiến hoàng đế nổi giận, nhất quyết trị tội Nạp Lan Sơ Kiến.

Nạp Lan Sơ Kiến bị bắt vào lao. Chỉ trong ba ngày, thân thể của ông không còn chỗ nào nguyên vẹn: cổ họng bị lửa lò hun cay rát như xát muối, hai chân và mười ngón bị cắt thành từng đoạn, một mắt bị thanh sắt nung đâm mù, chỉ còn hai tay là lành lặn.

Đương nhiên Nạp Lan Sơ Kiến hiểu rõ ý định của bọn chúng.

Chúng muốn lưu lại hai tay của ông để bắt ông ký vào bản cung nhận tội.

Nạp Lan Sơ Kiến quật cường, kiêu hãnh, thề không khuất phục. Ông biết mình khó lòng may mắn thoát khỏi, bèn đập đầu vào tường sắt, đập đến vỡ đầu chảy máu. Nhưng không may lại bị Văn Trương kêu người cứu ông sống lại, tiếp tục bức cung.

Nạp Lan Sơ Kiến thà chết không nhận tội, Văn Trương lại không để ông chết, cứ từ từ tra tấn.

Nạp Lan Sơ Kiến biết rõ ý đồ của những kẻ này, thừa khi bọn chúng sợ ý, đứt hai tay vào lò than hồng, làm mười ngón tay đều bị hủy, không còn có thể ký tên.

Văn Trương thấy tâm nguyện không thành, lòng càng bức tức; lại cũng sợ nhóm Đường Văn Từ cướp ngục □ thật ra, Túc Đại Nương, Đường Văn Từ cùng Tàn Văn Tinh đã ba lần cướp ngục, nhưng trước đại lao tường đồng vách sắt, các nàng đều thất bại rút lui □ liền hạ lệnh dùng cực hình xử tử Nạp Lan Sơ Kiến.

“Cực hình” chính là cắt ba trăm hai mươi sáu đao, sao cho nạn nhân vẫn còn sống thoi thóp chịu khổ.

Nhưng, đang cắt đến đao tám mươi ba, Nạp Lan Sơ Kiến đã cắn lưỡi tự vẫn.

Chỉ có bản cung nhận tội lại thiếu chữ ký. Dĩ nhiên Văn Trương mời một văn nhân chuyên phỏng bút tích của người khác, mô phỏng chữ ký của Nạp Lan Sơ Kiến ký vào. Vì “văn nhân” này không tưởng được việc mô phỏng kiểu chữ của danh gia lại có ngày khiến y một bút được tiểu phát tài. Chỉ cần có tiền, kẻ này có gì mà không làm cơ chứ.

Bản nhận tội của Nạp Lan Sơ Kiến đã xong, thiên hạ đều nghe thấy. Phó Tông Thư quyết không để người ta biết được oan tình của ông, không để Sơ Kiến thành liệt sĩ.

Căn cứ vào bản tội trạng, phạm thân hữu của Nạp Lan Sơ Kiến không ai không bị tội. Đường Văn Từ cũng có tên trong danh sách truy nã, nhưng nàng đã trốn thoát, băng vào võ công của nàng, loại bộ khoái tầm thường làm sao đụng đến được.

Vụ này, ngoại trừ Túc Hồng Lệ, Đường Văn Từ, Tàn Văn Tinh cố sức ở ngoài mưu cứu Nạp Lan Sơ Kiến, còn có một người cũng tìm cách cứu ông, chính là Gia Cát Tiên Sinh.

Gia Cát Tiên Sinh không quen biết Nạp Lan Sơ Kiến, tiên sinh đơn giản là trọng và mến tài của ông. Đáng tiếc, tội của Nạp Lan Sơ Kiến chính là tội “châm biếm hoàng đế”, không phải là tội nhẹ. Gia Cát Tiên Sinh khó khăn lắm mới có thể giải thích rõ ràng ý bài thơ, làm dịu sự phẫn nộ của hoàng đế; nhưng Nạp Lan Sơ Kiến đã “nhận tội” rồi, cũng đã bị “xử quyết” xong.

Gia Cát Tiên Sinh chỉ đành giậm chân thờ dài.

Đường Văn Từ cũng có nghe qua tin Gia Cát Tiên Sinh cố cứu Nạp Lan Sơ Kiến.

Thật ra, ngày đó có rất nhiều văn nhân danh tiếng đồng lòng dâng thư, hy vọng Nạp Lan Sơ Kiến được miễn tội. Tuy Nạp Lan Sơ Kiến cư xử cuồng phóng, có chút ngỗ ngược, nhưng đúng là bậc tài hoa lại có y thuật cao minh; hơn nữa, lúc đó, một số văn nhân có cốt cách cũng không muốn nhìn thấy một loại “Văn tự ngục”(*) vô cơ như thế.

Gia Cát Tiên Sinh đã cùng phối hợp với những vị văn nhân này phản ánh ý kiến lên thiên tử, nhưng tiếc thay, cũng chẳng được gì!

Đương nhiên Đường Văn Từ quá đau lòng, không còn thiết tha gì nữa.

Nàng viết cho ông hết khúc ca này đến khúc ca khác, đem những bài thơ ông tặng nàng phổ thành nhạc, hát hết bài này đến bài khác. Mỗi lần ca là mỗi

lần nước mắt nàng tuôn rơi, khiến người nghe cũng không cảm được nước mắt.

Vừa gặp Lôi Quyền, Đường Văn Từ có ngay cảm giác hai người đã gặp nhau từ lâu.

Khi gặp nàng lần đầu, Nạp Lan Sơ Kiến giả vờ tuyệt không nhìn đến nàng, nhưng lại thầm đặt tên cho nàng.

Lôi Quyền cũng dường như không chú ý đến nàng.

Nhưng nàng biết rằng lão để ý đến nàng nhất.

Lôi Quyền giờ đây đang mê man, nàng cời y phục cho lão: thật là một người gầy gò, ốm yếu!

Đột nhiên, Đường Văn Từ chợt hiểu vì sao Lôi Quyền luôn mặc áo da cừu dày cộm. Điều này gợi lại trong lòng nàng nỗi cảm thương: vì sức khỏe Nạp Lan Sơ Kiến không tốt, không thể luyện võ nên ông tinh thông y đạo; chính vì thể chất bạc nhược nên ông nảy sinh tâm chí dùng y lý giúp đỡ người đời.

Đường Văn Từ bôi thuốc cho Lôi Quyền, xoa bóp, chườm máu, châm huyết đạo.

Sau đó, Lôi Quyền chợt tỉnh dậy.

Ngay khi tỉnh lại, lão phát hiện y phục của mình đã bị cởi ra, phơi bày thân hình gầy trơ xương.

Lão càng nổi giận hơn nữa khi cạnh lão là một người lạ... là vị nữ nhân lão không hiểu tại sao mình đã chú ý nhiều đến nàng, mà không phải là Thẩm Biên Nhi.

Điều này khiến mặt lão trắng bệch, vội choàng dậy.

Vừa khoác lại y phục, lão vừa run giọng: “Cô nương...” Lập tức lão cũng nhận ra người đó đang trị thương cho mình.

Đường Văn Từ cười châm chọc: “Sao lại y hết một vị đại cô nương vậy?!”

Lôi Quyền là một người uy nghiêm, cả đời lão nắm quyền sinh sát, đã cơ trí lại còn kiên cường. Nội tâm nhu nhược của lão quyết không để cho ai hay biết. Cố nhiên người đã theo lão lâu năm là Thẩm Biên Nhi có rõ được ít nhiều nhưng gã không dám đề lộ; gã chỉ bảo vệ bên cạnh lão, tận hết sức mình thăm tương trợ lão. Tuyệt nhiên lão chưa từng nghĩ đến việc lại có người dám bảo lão “giống như một vị đại cô nương!”

“Há!” Lão cười giận dữ: “Cô nương nói gì?!”

Đường Văn Từ nhún nhún vai, xòe xòe tay, nhắc lại: “Đại cô nương.”

Lôi Quyền giận đến cực điểm: “Cái gì mà đại cô nương?!”

Giọng Đường Văn Từ nhỏ nhưng lại có uy, như cười mà lại không cười: “Lại còn không thừa nhận? Lão xem, hai má đỏ lên, giống như một đại tiểu thư má hồng, có khi lại như là một tiểu cô nương đa phần.”

Lôi Quyền nổi khùng đến mức nói không nên lời.

“Nằm xuống!” Đường Văn Từ ra lệnh.

Lôi Quyền không thể tin được: “Cô nương bảo ta?”

Đường Văn Từ cười: “Ngoan! Nằm xuống, nếu không ta không thể trị thương cho lão.”

Quả là Lôi Quyền không thể nhận được: “Cô nương đang nói với con nít đây à?”

Đường Văn Từ thích thú nhìn lão: “Ồ? Lão là trẻ con à?”

Lôi Quyền cố nén giận: “Đa tạ cô nương vừa trị thương cho ta, vết thương này không làm chết được ta. Bọn họ vẫn còn ở bên ngoài phải không? Ta phải đi ra đây.”

Đường Văn Từ bảo: “Lão như thế này mà đòi đi ra ngoài thì chẳng được bao lâu sẽ phải ngã thôi.”

Lôi Quyền lớn tiếng: “Ta đảm bảo với cô nương, ta đứt khoát không bất tỉnh lần nữa”

Đường Văn Từ nhàn nhả nói: “Ta không tin lời đảm bảo của lão.”

Lôi Quyền chán nản: “Cô nương!” Lão thở một hơi dài: “Thật ra ta căn bản không cần phải đảm bảo với cô nương.”

Lôi Quyền vừa định đi ra cửa, Đường Văn Từ đột nhiên buông một câu: “Là do lão không dám đảm bảo với ta.”

Lôi Quyền nhìn không được, quay lại hỏi: “Vì sao ta lại không dám đảm bảo với cô nương, không phải vừa rồi ta đã đảm bảo rồi hay sao?”

Đường Văn Từ hờ hững: “Lão như vậy là ngang bướng với chính mình.”

Lôi Quyền không đành được, lại hỏi: “Vì sao ta phải ngang bướng?”

Đường Văn Từ ngang nhiên đáp: “Vì lão sợ ta.”

Lôi Quyền giận đến phì khói: “Ta sợ cô nương? Hà!” Lão lại “Hà” thêm một tiếng nữa.

Đường Văn Từ cười mặt mũi, nói ngắn gọn: “Lão sợ ta.”

Không hiểu sao con giận trong lòng Lôi Quyền lại biến mất, không phát tác, không muốn cùng nàng tranh biện, lão bèn nói: “Tốt! Mặc kệ ai sợ ai, ta đi ra ngoài là xong.”

Đường Văn Từ cười hỏi: “Lão không sợ ta, vì sao phải đi ra?”

Lôi Quyền hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải lưu lại đây?”

Đường Văn Từ đáp: “Ta trị thương cho lão.”

Biết rằng loại tranh biện này là bất tận, Lôi Quyền bèn thoái thác: “Vết thương của ta không nặng, cảm ơn cô nương, ta phải đi đây.”

Đường Văn Từ lại nói: “Lão không thể đi.” Thật kỳ quái, trong lòng Lôi Quyền rất ưa thích giọng nói trầm thấp đầy phong vị nữ nhân này của Đường Văn Từ.

Lôi Quyền dừng bước: “Vì sao ta không thể đi?”

Đường Văn Từ đáp: “Lão không dám đi.”

“Ha” Lôi Quyền bật cười: “Ta, không dám đi?”

“Nếu như lão cứ thế này mà đi ra, áo quần xộc xệch, ta liền hô hoán lão sàm sỡ ta. Lão nói xem, những người bên ngoài kia sẽ nghĩ lão là loại người nào?” Đường Văn Từ liếc xéo lão bằng đôi mắt xinh đẹp.

Mặt Lôi Quyền đỏ bừng, lão vội vã chỉnh đốn y phục, chỉ có thể lắp bắp: “Ta... sàm sỡ cô nương... cô...”

Đường Văn Từ mỉm cười, mặt lộ vẻ mặt mũi: “Ta không đùa với lão nữa, lão đi đi, ta không giữ lão nữa.”

Lôi Quyền không nhìn được, phải hỏi: “Làm sao mà cô nương cho rằng ta sợ cô nương?”

Đường Văn Từ mặt mũi đáp: “Ta nói thẳng, lão không phật lòng chứ?”

Lôi Quyền nghiêm túc: “Cô nương cứ nói!”

Đường Văn Từ giải thích: “Kì thật, trong thâm tâm, lão rất để ý đến ta; bất quá lão một mực quen tự cao tự đại, rất sĩ diện, bất kể trong lòng đang nghĩ gì, bề ngoài đều có vẻ chí công vô tư, như một bậc chính nhân quân tử, mỗi cái nhấc chân nhấc tay đều đường đường như phải lưu lại làm gương cho đời sau, theo đuổi một vận thể công danh không hề có thực.”

Nàng khoan thai nói tiếp: “Làm kẻ quân tử như vậy, không phải rất thống khổ sao? Nếu là ta, ta thà không là người quân tử. Ngày ngày phải lừa gạt chính mình, mang mặt nạ khác, thật khổ làm sao, thật khổ làm sao?!”

Lôi Quyền trầm mặc.

Lão bước từng bước ra cửa.

Đến khung cửa, lúc đưa tay đẩy cửa, lão chợt dừng chân, bảo: “Có lẽ cô nương nói đúng.”

Dừng lại hẳn, lão bổ sung thêm: “Có điều, ta thật sự rất thích nàng.”

Đường Văn Từ cười, nụ cười rất đẹp.

Lôi Quyền cũng cười, cái cười đầy thiện ý.

“Thế nhưng, ta phải ra ngoài, đại địch đang ở bên ngoài, có nhiều việc đang chờ ta làm”.

Đường Văn Từ nheo nheo mắt nhìn lão: “Để ta sửa một chữ trong câu của lão”

Lôi Quyền khẽ nhướn mày: “Mời.”

Đường Văn Từ bảo: “Câu vừa rồi của lão là câu nói thật, nhưng sửa phần đầu câu ‘thế nhưng’ thành ‘đáng tiếc’, ta biết đó mới đúng là câu lòng lão muốn nói.”

Lôi Quyền chân thành nhìn nàng: “Nàng sửa lại rất đúng.” Cả hai cùng cười, Lôi Quyền vừa dậm bước ra, đột nhiên cửa gỗ toác ra, đất rung phòng chuyển, vụ nổ kinh hoàng xảy ra trong nháy mắt.

“Văn tự ngục”: trong Lộc Đình Ký cũng có nhắc đến, chỉ những sự việc văn nhân vì văn chương mà bị tù tội, hãm hại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Mỹ nhân tươi cười xuất đao.

Tiếng nổ dữ dội chợt vang lên làm Đường Văn Từ giật nảy người.

Ngay lúc đó, dưới giường đá có tiếng bánh xe lăn, chiếc giường từ từ di chuyển để lộ ra một góc cầu thang tối âm u.

Sức nổ đã làm chấn động đến cơ quan mở cửa đường hầm, giúp Đường Văn Từ biết được nơi này có bí đạo dưới đất.

Nàng lập tức chạy đến cửa, kéo Lôi Quyền trở lại, cùng nhảy xuống đường hầm.

Nhưng phía bên kia của đường hầm cũng vọng lại một tiếng nổ lớn, rồi nguyên cả tòa thạch thất đổ sập xuống.

Đường Văn Từ và Lôi Quyền bị kẹt ngay trên mấy bậc thang. Đá từ bên trên không ngừng rơi xuống. Đầu kia của đường hầm cũng vang đến những tiếng sụp đổ rung trời chuyển đất. Một lúc lâu sau, chung quanh trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Cùng với sự đau đớn của những vết thương trên người, bọn họ từ từ cảm nhận được sức ép và sự im lặng chết chóc ở xung quanh.

Lôi Quyền bị mấy tảng đá đè lên người. Đường Văn Từ cũng bị chân cột đè lên. Lôi Quyền dùng sức đẩy hai khối đá nhỏ đi, rồi đến giúp Đường Văn Từ dời chân cột đá đang đè lên nàng. Đại nạn không chết, sau tai kiếp lại trùng phùng, hai người tay nắm chặt tay. Vài tia nắng chiếu qua khe đá, trong lòng cả hai đều dâng lên cảm giác nương tựa vào nhau.

Bất kể bên ngoài trời nghiêng đất lở, mưa gió bão bùng thế nào, hai người bọn họ sẽ cùng nhau vượt qua trường kiếp nạn này.

Lôi Quyền cố gắng đẩy bớt đất đá đè trên người Đường Văn Từ đi, nhưng rồi cũng kiệt hết sức. Hai người lại cùng nắm chặt lấy tay nhau, thiếp đi.

Thời gian trôi qua.

Qua một lúc rất lâu, bọn họ bị tiếng đào bới ồn ào đánh thức dậy.

Lôi Quyền vừa mới mơ màng tỉnh lại, đã thấy Đường Văn Từ đang dịu dàng, âu yếm nhìn mình, lão cũng không lảng tránh, nhỏ giọng nói: “Cám ơn nàng đã cứu ta.” Nếu không nhờ Đường Văn Từ chạy lại kéo lão xuống đường hầm, cú nổ kia nhất định đã làm lão banh xác.(*)

Đường Văn Từ lắc đầu nói khẽ: “Không phải là ta cứu lão, mà là cơ quan của Hủy Nặc thành đã cứu bọn ta. Đại nương đã thiết lập rất nhiều cơ quan ở trong thành, chỉ tiếc là không dạy được cho đám tặc từ đó một trận ... Ôi, không biết bọn họ ra sao rồi?”

Lôi Quyền nhắc: “Hình như có người phát hiện được bọn ta.”

Đường Văn Từ đáp: “Lại không biết là bạn hay thù.”

Lôi Quyền nói: “Nếu là địch, như vậy Hủy Nặc thành đã thất thủ rồi.”

Đường Văn Từ nét mặt âu lo: “Nếu như là các tí muội, có nghĩa là đã đánh lui được địch...”

Lôi Quyền tỉnh táo nhận xét: “Nhưng giọng những người đào bới tựa như đều là nam nhân.” Vào lúc này, lão đã biểu lộ bản lĩnh bình tĩnh, quyết đoán, đối mặt với biến động to lớn vẫn không chút hoảng loạn.

Đường Văn Từ lo lắng: “Như vậy, đám chị em... đại nương và tam nương...”

Lôi Quyển đau xót trong lòng. Lão nghĩ đến ba người anh em trong Lôi gia đã chết, lại còn Thẩm Biên Nhi chưa biết sống chết thế nào, nhưng giọng nói vẫn hoàn toàn trấn tĩnh: “Nàng đừng nôn nóng. Chúng ta không được nói nữa, để tránh cho bọn chúng nhận được chúng ta. Trước tiên chúng ta hãy vận khí điều tức, đợi sức nặng đè trên người giảm bớt, chúng ta mới đột ngột tấn kích, xem thử có phá được vòng vây không.”

Đường Văn Từ buồn rầu than: “Nếu như đại nương và tam nương đều... đòi ta còn có ý nghĩa gì mà phải sống lên sống lút nữa?”

Lôi Quyển nắm chặt lấy tay nàng, chỉ hỏi một câu: “Nàng không nghĩ đến chuyện báo thù cho bọn họ sao?”

Đường Văn Từ cắn môi, tròng mắt ngấn lệ.

Lôi Quyển nhẹ nhàng hỏi: “Xông ra ngoài chứ?”

Đường Văn Từ nhìn lão, gật gật đầu.

Cả hai bèn chờ đợi.

Nếu như Hủy Nặc thành đã bị hủy, nhóm người Tức đại nương đã chết, bọn họ càng phải xông ra, để có ngày vì các nàng mà báo mối huyết hải thâm thù này.

Nếu như nhóm người Tức đại nương chưa chết, bọn họ cũng phải xông ra, hội họp cùng các nàng, chung sức kháng địch.

Con người nhờ vào hy vọng mà tiếp tục sống.

Hai người nắm chặt tay nhau, đã có chút hy vọng rồi. Ít nhất cũng phải vì đối phương mà tiếp tục sống. Sống được rồi mới xông ra.

Trong khi đợi sức nặng đè trên người giảm bớt, Lôi Quyển và Đường Văn Từ tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hai người biết chỉ cần bọn họ lộ diện, để cho đám người Hoàng Kim Luân phát giác, nhất định bọn chúng sẽ không để cho họ thoát thân.

Bởi vậy Lôi Quyển và Đường Văn Từ co người lại nấp giữa những tảng đá lớn, thường xuyên gây lên tiếng động lạ thu hút sự chú ý của đám người ở trên để chúng đào bới về hướng hai người. Khi áp lực đè lên người đã giảm bớt, cả hai liền đạp đất xông ra.

Lôi Quyển và Đường Văn Từ đột nhiên nhảy ra, tựa như cộp dũ xông chuồng, vừa xuất hiện đã đã thương hết tám tên. Sắp sửa thoát đi thì Đường Văn Từ chợt nhìn thấy mấy chữ khắc trên mặt đất, nàng ngăn người ra, thân pháp cũng đồng thời chậm lại một chút.

Trong lúc nàng ngừng lại, Lôi Quyển đã thương thêm được sáu người, hỏi vội: “Có chuyện gì...?”

“Thì ra...” mắt Đường Văn Từ lấp lánh, má đào ửng lên nét vui mừng, đáp ngay: “Bọn ta phá vòng vây rồi nói!” Hai người liên hoàn xuất thủ, đã thương thêm bốn người nữa.

Nhưng Cố Tích Triều và Hoàng Kim Luân cũng vừa kéo tới cản họ lại.

Hai tên này võ công cực cao. Cố Tích Triều đánh với Lôi Quyển, Hoàng Kim Luân đối địch với Đường Văn Từ. Giao thủ được vài chiêu, bốn người đều chưa đã thương được đối phương, nhưng lưng Lôi Quyển lại lãnh một trượng của Tiên Vu Cừu, mắt cá chân(**) Đường Văn Từ cũng chịu một thương của Mạnh Hữu Uy.

Lúc này đám người bao vây càng lúc càng kéo đến đông hơn.

Toàn thân Lôi Quyển và Đường Văn Từ đầy máu.

Lôi Quyển đánh mãi không thắng, thấy rõ không còn hy vọng phá vây. Đột nhiên lão ngừng tay, quay sang Đường Văn Từ cao giọng nói: “Đây không phải là ta không đánh hết sức, mà là trời đã phụ ta.”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Câu này Hạng Vũ đã từng nói qua, nhưng sau đó không lâu, y phải tự cắt đầu.”

Lôi Quyển không màng đến hấn, tiếp tục hét to: “Ta nói cho nàng biết, ta muốn giết tên phản đồ Liên Văn trại này, rồi mang đầu của hắn về gặp nàng, chứng thực lời ta nói.” Dứt câu lão chỉ ngay vào một tên tiêu đầu mục.

Đường Văn Từ không hiểu sao vào giờ phút nguy ngập này, Lôi Quyển lại có hành vi kỳ lạ đó. Nhất thời nàng cũng ngơ ngác lúng túng.

Cố Tích Triều và Hoàng Kim Luân đều là kẻ cực kỳ khôn ngoan, chúng biết rõ Lôi Quyển không thuộc loại dễ chơi. Cái kiêu vờ ngược lại lúc gần chết này, không thể coi thường được, ắt còn có thâm ý gì khác. Hai tên liếc nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ: dù sao đi nữa hai người này cũng như cá nằm trên thớt, chắc chắn không thoát được, chỉ bằng ta tránh cú phản kích này thì hơn.

Hai tên đều cùng một giuộc, trong lòng suy nghĩ như nhau, bắt giắc đều lùi lại một chút.

Thật ra, tên phản đồ của Liên Vân trại đó chỉ là một kẻ lâu la không đáng nhắc tới, khi không lại bị Lôi Quyền chỉ trỏ, mặt hắn cắt không còn giọt máu. Hắn đang tính nhờ đồng bọn bảo vệ, nhưng bọn chúng đều đã thấy qua cái oai của Lôi Quyền, không tên nào dám nghĩ tới chuyện dễ dãi đưa mình đến âm phủ trình diện, phần lớn đều ỳn ỳn dạt ra.

Lôi Quyền hú lên một tiếng dài, chém giết thẳng tới tên phản đồ Liên Vân trại kia. Hắn định bỏ chạy, nhưng Lôi Quyền đã đuổi tới. Nhanh như chớp lão đoạt lấy một thanh đại đao, một chiêu đã cắt đầu tên nọ xuống, dọc đường về còn giết thêm ba người nữa. Lôi Quyền mang đầu người đến trước mặt Đường Văn Từ, bảo: “Giết rồi!”

Đường Văn Từ không hiểu nguyên do, lòng thắc mắc sao Lôi Quyền lại phải phí sức lực chỉ vì một tên tiểu đầu mục.

Lôi Quyền lại cao giọng nói: “Thật sự không phải là ta đánh thua! Để ta giết thêm một tên nữa cho nàng xem!” Lão lại giơ tay lên, lần này chỉ vào một tên lính xa xa. Tên này lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán, khuỵu tay rồi rít, la lên: “Đừng, đừng... Cứu mạng, cứu mạng...!”

Nhân lúc tên kia đang kêu la, Lôi Quyền hạ giọng, nói nhanh với Đường Văn Từ: “Khi ta phóng đi giết người lần thứ ba thì nàng hãy toàn lực đột vây, ta sẽ đoạn hậu. Không cần phải lo cho ta!”

Đường Văn Từ lặng người. Lập tức, nàng hiểu rõ dụng ý của Lôi Quyền.

Lôi Quyền không tiếc hao phí sức lực giết vài tên vô danh tiểu tốt là nhằm thu hút sự chú ý của toàn trường để bản thân nàng có thể đào thoát một mình. Tuy không chắc chắn là thoát được, nhưng sinh cơ của nàng gia tăng không ít.

Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân cơ cảnh biết nhường nào. Lôi Quyền lợi dụng lúc hỗn loạn nhỏ giọng nói mấy câu với Đường Văn Từ, tuy bọn chúng không nghe được nhưng vẫn chú ý đến. Bọn chúng càng nhận định là Lôi Quyền đã có sẵn kế sách, trong lòng càng thêm đề phòng. Chỉ cần Lôi Quyền không có ý đồ đột phá ra ngoài, chúng quyết sẽ định mưu rồi mới hành động, nhằm không trúng kế của Lôi Quyền.

Đây chính là điều mà Lôi Quyền mong muốn.

Cái lão muốn là thu hút sự chú ý của toàn trường cũng như chấn nhiếp đám khí của địch nhân để Đường Văn Từ có cơ hội đột phá vòng vây!

Lão sáng suốt nhận định: nhìn tình hình trước mắt, cả hai người cùng đột vây là điều không tương. Nên người chạy sẽ là Đường Văn Từ, còn lão thì thu hút, ngăn cản địch nhân.

Lão đã quyết định như vậy.

Lão phi thân bay lên dẫn đến một số phản kích. Vai lão chịu một kiếm nhưng lão cũng cắt ngọt đầu tên binh sĩ đó.

Lão quay lại bên Đường Văn Từ, cố ý nói to: “Ta phải tung hoành một trận, sau có chết cũng không tiếc. Giờ kẻ ta muốn giết là...” Địch nhân bao vây xung quanh đều sợ lão chỉ trỏ mình nên vội ỳn ỳn dạt ra. Lôi Quyền lưng quay về phía Đường Văn Từ, khó nhọc thấp giọng: “Ta sẽ ra tay tàn sát, còn nàng chạy về hướng ngược lại!”

Chợt nghe Đường Văn Từ cũng trầm giọng đáp: “Lão chỉ xong thì lập tức nằm phục xuống, có ám khí!”

Lần này đến lượt Lôi Quyền chấn động.

Nhưng lão là loại người nào? Tuy chưa biết rõ là chuyện gì nhưng thần sắc lão không đổi, đảo mắt nhìn tứ phía, chúng nhân lại ỳn ỳn hỗn loạn dạt ra. Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân thấy hai người thăm thì trao đổi, biết nhất định có quỷ kế, nên cũng thăm tự đề phòng.

Lôi Quyền lại nói nhỏ: “Ta sắp chỉ rồi.”

Đường Văn Từ giậm chân giục: “Còn đợi gì nữa!”

Lôi Quyền tùy tiện chỉ một cái, hét to: “Người!” rồi lập tức nằm phục xuống

Đường Văn Từ cũng đồng thời cúi xuống, tay ấn lên chỗ lõm nhỏ nhỏ trên mặt đất rồi dùng sức vịn mạnh.

Ngay lúc đó, từ trong những cây cột còn chưa đổ hết trên đại sảnh có tiếng cơ quan phát động, tên bay ra như mưa. Trong nháy mắt, rất nhiều tên không kịp phòng bị đã bị ám phi phóng trúng, hơn chục kẻ thương vong.

Đây vốn là trọng địa của Hủy Nặc thành, tự nhiên là có ẩn tàng cơ quan, chỉ là đa số đã bị thuộc hạ của Lưu Độc Phong kích nổ phá hủy. Khi Tức đại nương đối địch, vì sợ trong lúc hỗn chiến sẽ làm bị thương người bên mình nên Đại nương không dám sử dụng các cơ quan này. Tuy nhiên, hầu hết cơ quan đã bị phá hỏng, không còn tác dụng nên uy lực của ám khí bắn ra không còn đến ba thành.

Nhưng nhờ yếu tố bất ngờ nên mấy tên bao vây chết không ít, nhất thì trận thế đại loạn. Sớm đã có phòng bị nên đương nhiên Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân không bị ám khí bắn trúng, nhưng vì lo lắng xung quanh còn có mai phục lợi hại hơn, chúng vội dạt sang một bên, sẵn sàng ứng chiến.

Đường Văn Từ kéo Lôi Quyền lộn người bay ra.

Cả hai tận lực quét sạch mọi trở ngại vọt thẳng ra ngoài.

Lung Lôi Quyền vì che cho Đường Văn Từ nên lại ăn một trượng của Tiên Vu Cừu. Nhưng nhân lúc hỗn loạn, hai người cũng thoát được vòng vây.

Cố Tích Triều hạ lệnh: “Đuổi theo!” Sống mũi hắn bị Lôi Quyền đánh xẹp nên hận thấu xương, phải tự tay giết chết lão mới hả.

Lôi Quyền cùng Đường Văn Từ chạy trốn thực mạng. Đầu tiên hai người chạy về hướng Tây Nam, bị Cao Phong Lượng dẫn theo đám phản đồ Liên Vân trại chặn đường, đành lùi về phía Đông Nam, vẫn bị đại quân của Lãnh Hồ Nhi chặn đánh nên lại phải vòng về phía chính Bắc.

Trong khi chạy trốn, qua ba lần kịch chiến với binh mã do Tiên Vu Cừu chỉ huy, Lôi Quyền và Đường Văn Từ lại bị thương thêm nhiều chỗ, nhưng vết thương không nghiêm trọng lắm.

Hai người tả xung hữu đột nhưng vẫn không thoát, lại cảm thấy vòng vây đang thu hẹp dần, thật chặt hơn. Chỉ cần bốn mặt lưới khép lại, bọn họ sẽ như thú cùng đường, mọc cánh cũng khó bay. Hai người trong lòng kinh hoàng, nghĩ không ra biện pháp.

Chính lúc này, trên sơn đạo có một chiếc kiệu đang đi tới. Hai hán tử khiêng kiệu đều trắng kiện, có thần, bộ cước nhẹ nhàng, võ công xem ra không yếu. Bên cạnh là hai người ăn mặc theo kiểu nha dịch. Nhìn quan phục trên người, cũng biết thân phận bọn họ trong Lục Phiến môn nhất định rất cao.

Lôi Quyền và Đường Văn Từ đang nấp ở bụi cây bên đường.

Lôi Quyền thoát thấy cái kiệu này, đồng tử bắt đầu co lại: “Người trong kiệu không kể là bạn hay thù, khẳng định là võ công rất cao.”

Đường Văn Từ thấp giọng hỏi: “Có thể nào là Lưu Độc Phong không?” Hai ngày nay nàng cùng Lôi Quyền chạy trốn, giữa hai người đã không còn xa cách, sống chết có nhau, vô cùng thân thiết.

Lôi Quyền vẫn chăm chú quan sát cỗ kiệu, nói: “E là...” Lúc này chiếc kiệu đi ngang qua trước mặt hai người không xa. Người trong kiệu đột ngột giờ quạt ra. Một chiếc quạt xếp màu trắng.

Kiệu phu chợt dừng lại.

Thế kiệu đang nhanh nhưng bảo dừng là dừng, kiệu hoàn toàn không lắc lư nghiêng ngả.

Hai gã bộ khoái cũng dừng lại đột ngột.

Chiếc quạt xếp vẫn giờ ra ngoài màn kiệu, chưa được thu lại. Người trong kiệu thông thả hỏi: “Phải chăng bên ngoài trời rất nóng?” Dường như trong kiệu mát mẻ vô cùng nên người này không hề biết tí gì về khí hậu bên ngoài.

Gã bộ khoái bên trái cung kính đáp: “Dạ.”

Người trong kiệu khoan thai hỏi: “Nếu vậy, các người đi nhanh như thế, nhất định là rất vất vả phải không?”

Gã bộ khoái bên phải kính cẩn đáp: “Không hề vất vả.”

Người trong kiệu lại nhẹ nhàng hỏi tiếp: “Ta ngồi yên trong kiệu, các người chạy trên đường, trong lòng có oán ta không?”

Gã bộ khoái bên trái tuy mặt mày hung tợn nhưng thần thái lại mười phần cung kính, đáp lời: “Thuộc hạ nào dám oán tiên sinh. Nghĩ đến tiên sinh ba mươi năm trước truy nã đại đạo Hoắc Độc Phu trên đại mạc, bảy ngày không ngủ không nghỉ, đến nước cũng không uống, một mình xông vào các bộ tộc trên sa mạc mười hai lần, cuối cùng đã bắt được phạm nhân. Lúc đó chúng thuộc hạ vẫn còn mặc quần thùng đáy.”

Gã bộ khoái mặt mũi khôi ngô bên phải cũng bật cười: “Nói thật, tiên sinh ở chốn lạnh lẽo băng tuyết mệnh mông Nam cực, truy nã phản tướng Mã Suu Thần, thâm nhập vào núi băng hàn tuyết, một mình bắt được Mã Suu Thần. Trong lúc y được ba nghìn một trăm bảy mươi tám chiến sĩ địa phương liều chết bảo hộ mà tiên sinh vẫn thành công, lại không sát hại một kẻ nào. Lúc đó chúng thuộc hạ vẫn còn được quần trong tã, chưa biết gọi mẹ.”

Người trong kiệu cười: “Sau này các người cũng có thể danh chấn tám phương, trò giỏi hơn thầy. Còn ta, già rồi!”

Lôi Quyền nghe thấy toàn thân chấn động, mặt lộ vẻ vui mừng.

Đường Văn Từ hỏi nhỏ: “Thế nào rồi?”

Lôi Quyền nói: “Là ngài ư?”

Đường Văn Từ nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Ai cơ?” Rồi đột nhiên gần như không nhận được kêu lên: “Là ngài!”

Người trong kiệu lại nói: “Bên ngoài đã nóng như vậy, nếu lại núp trong đám cỏ rậm, trên lớp đất đá hã chẳng càng khó chịu, bức bối sao?”

Gã bộ khoái có bộ mặt dữ dằn tiếp lời: “Dĩ nhiên là nóng chết được.”

Người trong kiệu nói một cách thân ái: “Truy Mệnh, người nói hơi quá rồi.”

Bộ khoái mặt mũi khôi ngô nói: “Lạ thật, nóng như vậy sao không bước ra cho mát mà cứ trốn trong đó để chịu cực?”

Hiển nhiên người trong kiệu rất không tán đồng: “Lãnh huyết, không nhất định cứ phải vậy! Người ta làm thế tất có lí lẽ và uẩn khúc riêng của người ta.”

Lôi Quyển bỗng vẫy vẫy tay về hướng bụi cỏ sau lưng, rồi đột ngột nhảy ra, chấp tay chào: “Tại hạ Lôi Quyển, bái thỉnh Gia Cát tiên sinh!” Tuy lão lúc này bị thương nhiều chỗ nhưng ngữ âm vẫn còn sang sảng, thần nhàn khí đủ.

(*): Tác giả nhầm, đúng ra Lôi Quyển sẽ bị đá đê, chứ không phải sẽ bị sức nổ giết!!

* * *

Phản bổ sung

~*~*~*~*~*~*~*~

Cám on anh TroiOì đã cung cấp phản bổ sung!

Chỉ nghe thấy người trong kiệu hỏi với giọng hơi ngạc nhiên: “Các hạ có phải là Lôi đại hiệp của Phích Lịch đường đấy không? Thế nào lại đến đây?”

Lúc này, Đường Văn Từ cũng đã nhảy ra, chỉ vào kiệu, hiểu kỳ hỏi: “Ngài là Gia Cát tiên sinh phải không/à?”

Người trong kiệu hỏi lại: “Nghe nói mấy ngày qua, Hủy Nặc thành gặp nguy, cô nương là một trong ba vị nữ hiệp Tức, Đường, Tần phải không?”

Đường Văn Từ trả lời: “Tôi là Đường Văn Từ.” Đoạn nàng khóc thút thít, nghẹn ngào nói: “Hủy Nặc thành đã bị người ta tiêu diệt rồi!”

Người trong kiệu giật mình, thốt: “Cái gì? Ôi!” Chỉ nghe ông ta nói tiếp: “Ta lặn lội ngàn dặm tới đây, là muốn giải nguy cho Hủy Nặc thành!”

Đường Văn Từ thất vọng than: “Đáng tiếc đã quá trễ rồi.”

Người trong kiệu quan tâm hỏi: “Tức đại nương với Tần tam nương thì sao? Bọn họ...”

Đường Văn Từ đáp: “Bọn họ... có lẽ đã trốn được rồi.”

“Tóm lại là trong cái nùi lại có cái may.” Người trong kiệu hỏi tiếp: “Có biết bọn họ chạy đi đâu không?”

Đường Văn Từ lắc đầu.

Người trong kiệu lại nói: “Ôi, nếu biết được chỗ họ hội họp thì tốt!”

Mắt Đường Văn Từ sáng lên, giọng tràn đầy hy vọng: “Xin tiên sinh chủ trì công đạo giúp chúng tôi.”

Người trong kiệu từ tốn hỏi: “Vậy cô nương biết chỗ Tức đại nương và Tần tam nương hội họp chứ?”

Đường Văn Từ gật đầu.

Người trong kiệu bảo: “Tốt, cô đưa chúng ta đến đó, ta sẽ giúp các vị minh oan.”

Lôi Quyển chấp tay nói: “Nghe danh tiên sinh như sấm rền bên tai, tiên sinh có thể hiện thân cho gặp mặt một lần chăng?!”

Người trong kiệu cười đáp: “Điều này dễ thôi.” Nói xong, vén rèm kiệu, chỉ thấy bên trong là một người mảnh khảnh điềm đạm, hai mắt sáng quắc như ngọn đuốc, tiên phong đạo cốt, đang ngồi ngay ngắn.

Đường Văn Từ chấn chỉnh trang phục, quỳ xuống lạy, nói: “Án oan của Nạp Lan Sơ Kiến tất cả đều trông cậy vào tiên sinh duy trì chính nghĩa, tiểu nữ vạn phần cảm kích!”

Gia Cát tiên sinh thờ dài một tiếng, nói: “Đâu có gì phải cảm tạ, lão phu chẳng qua là thấy việc nghĩa thì làm, chỉ tiếc không giúp ích được gì.”

Đường Văn Từ bỗng cảm ơn: “Tiên sinh chiếu cố chu đáo, từng cho người mang trăm lượng bạc đến giúp cho tiểu nữ được yên thân một thời gian, tiểu nữ còn chưa cảm ơn tiên sinh.”

Gia Cát tiên sinh ngập ngừng chốc lát, đoạn nói: “Cần phải thế chứ! Giúp người lúc khó khăn vốn là chuyện bọn ta nên làm.”

Đường Văn Từ lại tiếp: “Nếu không được tiên sinh bảo Thiết đại nhân đưa tặng ngựa quý Thanh Tông (Thanh Tông bảo mã), tiểu nữ chỉ còn đường khoanh tay chịu trôi.”

Gia Cát tiên sinh chỉ đáp: “Không cần phải khách khí!”

Lôi Quyển lên tiếng: “Sao chúng ta không vừa lên đường vừa nói chuyện nhỉ?”

Gia Cát tiên sinh tán đồng: “Đúng rồi! Vết thương của ngươi...”

Nghe nhắc tới, vết thương trên người dường như đau nhức trở lại, nhưng Lôi Quyền vẫn cố tỏ ra điềm nhiên như không, đáp: “Không có gì phải ngại!”

Gia Cát tiên sinh nhìn hần chăm chú một hồi, than một tiếng, đoạn nói: “Có vẻ không nhẹ. Ngươi lại đây, ta coi giúp cho!”

Lôi Quyền vừa tiến lên phía trước, vừa đáp: “Làm phiền tiên sinh rồi!”. Quay sang hai bộ khoái, ông chấp tay chào: “Thỉnh giáo, có phải hai vị là hai người trong Tứ Đại Danh Bộ vang danh thiên hạ không?”

Vị bộ khoái tuân tâu đáp lễ: “Tại hạ Lãnh Huyết.”

Vị bộ khoái có bộ mặt hung dữ tự trở vào mình, giới thiệu: “Tại hạ Truy Mệnh.”

Lôi Quyền tán dương: “Nghe danh đã lâu, như sấm bên tai!” Lúc này ông cũng đã đến trước kiệu của Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh cười nói: “Không biết các vị ước hẹn sẽ hội họp tại đâu?” Vừa nói, tiên sinh vừa ghé lại gần nhìn vết thương của Lôi Quyền.

Lúc đó Đường Văn Từ cũng theo sát bên Lôi Quyền, nàng đột nhiên hỏi: “Tiên sinh cũng muốn đi à?”

Gia Cát tiên sinh hơi kinh ngạc, đáp: “Đương nhiên! Việc này ta phải can thiệp, quyết không để cho lũ cầu quan Hoàng Kim Lân làm xằng làm bậy!”

Đường Văn Từ nở nụ cười hết sức xinh tươi. Nụ cười của nàng khiến người ta như cảm được vị ngọt ở đầu lưỡi. Chỉ nghe nàng cười nói: “Như thế để cho cầu quan nhà ngươi đạt được ý đồ xấu ư?”

Vừa nói xong, nàng đã xuất thủ!

Đao của nàng đâm thẳng vào ngực Gia Cát tiên sinh.

Lãnh Huyết và Truy Mệnh vốn đang say đắm trong nụ cười của nữ nhân phong trần này, cảm thấy vị phong trần xinh đẹp, quyến rũ, nồng đậm không tan, bỗng nhiên nụ cười tắt, ánh đao lạnh lẽo chớp lên.

Mũi đao đã nhấn tới ngực Gia Cát tiên sinh.

Nếu đao này nhắm vào hai người bọn chúng, có thể tin chắc trong lúc mỹ nhân cười, bọn chúng đã bị đâm thủng tim.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tiểu Tứ Đại Danh Bộ

Ánh đao bắn nhanh, mũi đao chiếu lạnh mặt Gia Cát tiên sinh!

Gia Cát tiên sinh vụt nhảy lùi lại, chưởng trái đồng thời vỗ mạnh! Phần sau của kiệu vỡ “bình” một tiếng, y bay ngược ra sau!

Trên mũi đao có một vết máu, đang nhỏ xuống.

Gia Cát tiên sinh bay ra hơn một trượng, đứng vững lại, tay phải ôm ngực, trên mặt nét kinh ngạc nhiều hơn vẻ đau đớn.

Một người khác bay về hướng ngược lại với Gia Cát tiên sinh! Đó là Lôi Quyền! Lão bị Gia Cát tiên sinh vỗ trúng một chưởng, bị đẩy ra hơn trượng.

Tuy nhiên, do trước đó Gia Cát tiên sinh đã hứng một đao của Đường Văn Từ, nên chưởng đó khi kích trúng Lôi Quyền chỉ còn ba thành công lực.

Đường Văn Từ không truy kích Gia Cát tiên sinh. Nàng lướt ngược trở lại bảo vệ Lôi Quyền.

Lôi Quyền vốn đã bị thương, nay càng nặng hơn. Nhưng câu đầu tiên của lão lại là: “Vì sao nàng muốn đâm thương Gia Cát tiên sinh?”

Mũi đao của Đường Văn Từ rung rung ánh lạnh, nàng hỏi lại: “Vì sao Gia Cát tiên sinh ám toán huynh?”

Tên phụ kiện đã rút binh khí từ trong cán kiếm ra, lướt tới bảo hộ Gia Cát tiên sinh.

Lôi Quyển không thể nào trả lời được câu hỏi của Đường Văn Từ. Nàng tự đáp: “Vị hân không phải là Gia Cát tiên sinh.”

“Lãnh Huyết” và “Truy Mệnh” cùng bữa tối, trước sau bao vây hai người lại. Truy Mệnh cầm một chiếc độc cước đồng nhân (vũ khí nặng, hình người một chân, bằng đồng), Lãnh Huyết thì cầm một thanh câu liêm đao (thanh đao hình lưỡi liềm), lăm le tấn công.

Đôi mắt mỹ lệ của Đường Văn Từ ánh lên vẻ ngời ngời cương quyết, nắm chặt cán đao, mũi đao run nhẹ, nàng nói: “Bọn chúng dĩ nhiên cũng không phải là Truy Mệnh và Lãnh Huyết.”

Tên bộ khoái mặt mũi khôi ngô xác nhận: “Ta đương nhiên không phải là Lãnh Huyết, hân cũng không phải là Truy Mệnh.”

Tên bộ đầu mặt mũi hung dữ nói tiếp: “Ta là Lịch Túc Trì, còn hân là Thư Tự Tú. Trong võ lâm giang hồ vừa xuất hiện Tiểu Tứ Đại Danh Bộ, bọn ta là hai trong số đó. Các ngươi đã từng nghe chưa?”

Đương nhiên Lôi Quyển và Đường Văn Từ đã nghe qua.

Tiểu Tứ Đại Danh Bộ cũng là những bộ đầu có tiếng, bộ đầu Quách Thương Hùng trong bộ Đại Trận Trượng thuộc hệ liệt Tứ Đại Danh Bộ, chính là một trong số đó.

Ngoại hiệu của Quách Thương Hùng gọi là Nhất Trận Phong (con gió), chính là đề hình dung khinh công siêu việt của hân. Lịch Túc Trì và Thư Tự Tú cũng có ngoại hiệu, Lịch Túc Trì gọi là Sợ Từ (cái lược), Thư Tự Tú gọi là Yết Hầu Đao (cắt yết hầu).

Hai ngoại hiệu này hoàn toàn đặc biệt và kì lạ.

Hai người này cũng vô cùng đặc biệt và kì lạ.

Cái tên “Yết Hầu Đao” này tương đối dễ hiểu, vì Thư Tự Tú rất thiện sử dụng thanh Câu Liêm Đao.

“Sợ Từ” chỉ tài năng làm việc của Lịch Túc Trì. Khi tóc rối có dùng tay cào vuốt cũng không được, dùng bất kỳ vật gì cũng đều không hữu hiệu, thậm chí dùng keo dán vào, cũng chưa chắc đã hữu dụng. Chỉ có Sợ Từ (lược) là có tác dụng, cào mấy nhát thì tất cả sẽ đầu lại vào đó.

Lịch Túc Trì chính là nhân vật như thế.

Hai kẻ này danh tiếng trên giang hồ cố nhiên không nhỏ, nếu không sẽ chẳng được người ta liệt vào nhóm Tiểu Tứ Đại Danh Bộ, nhưng danh tiếng vang lừng hoàn toàn không đại biểu rằng chúng có thanh danh giống như của Tứ Đại Danh Bộ.

Thật ra thì trong Lục Phiến Môn, hai kẻ này chính là nanh vuốt của Thừa tướng Phó Tông Thư, không những chẳng có “thanh danh” gì, mà ngược lại, còn có “ác danh” tương xứng. Cũng bởi vì nhân mã thuộc phái Phó Tông Thư cũng cần hai loại người chấp hành nhiệm vụ thanh trừng những kẻ đối lập cho bọn chúng.

Một là dùng danh nghĩa đường đường chính chính, thêm vào đó lấy tội ác kinh hoàng làm cớ, vì “chủ trì chính nghĩa” mà trừng trị tội phạm, tiến hành truy bắt - Lịch Túc Trì chính là nhân vật loại đó.

Hai là cần “phạm nhân” nhận tội. “Phạm nhân” phần nhiều là không chịu nhận “tội” mình chưa “phạm”, nhưng Thư Tự Tú lại có thể khiến bất cứ ai cũng tự thú những tội mà mình không có.

Vì vậy lâu nay Lịch Túc Trì và Thư Tự Tú đều hết sức được trọng dụng.

Liệt danh Thư Tự Tú và Lịch Túc Trì vào “Tiểu Tứ Đại Danh Bộ”, đương nhiên không phải do ý muốn của người trên giang hồ, vì Tứ Đại Danh Bộ gắn với ba chữ chính, hiệp, nghĩa, mà là do băng đảng Phó Tông Thư cố ý tạo lập nên hình tượng anh hùng chính nghĩa cho hai kẻ này --- Bọn chúng đương nhiên không muốn lập nên một thể hệ Tứ Đại Danh Bộ mới, lại toàn là nhân vật thuộc phái Gia Cát tiên sinh.

Lôi Quyển cười thầm “Các ngươi tới bắt ta?”

Thư Tự Tú đáp: “Không chỉ là bắt ngươi.”

Lôi Quyển nói: “Ta biết rồi.”

Thư Tự Tú châm chọc: “Ta rất muốn biết chuyện mà một người trước khi chết biết,” Hân nở một nụ cười đẹp nhưng quái dị: “Vị thông thường những chuyện đó đối với người sống lại rất hữu dụng.”

Lôi Quyển đáp trả: “Ta chưa chết. Khi địch nhân còn chưa chết thì kẻ chết không nhất định là địch nhân.”

Thư Tự Tú cười nói: “Câu này rất hữu dụng!”

Lịch Túc Trì hỏi: “Nhưng không biết ngươi còn biết được những gì?”

Lôi Quyền đáp: “Ngoài việc bắt ta, các ngươi còn muốn bắt Thích Thiếu Thương.”

Thư Tự Tú có chút thất vọng: “Điều đó là tất nhiên rồi, có chi là lạ?!”

Lôi Quyền nói tiếp: “Có điều, người các ngươi muốn bắt nhất lại không phải là ta hay Thích Thiếu Thương.” Thư Tự Tú cười: “Lẽ nào là Túc đại nương?”

Lôi Quyền lập tức lắc đầu: “Thiết Du Hạ.”

Thư Tự Tú nhìn Lịch Tốc Trì cười to: “Chưa chắc bọn ta lại thống hận Thiết Thủ như vậy. Bọn ta vốn là đồng nghiệp mà.”

“Chính vì là đồng nghiệp,” Lôi Quyền nói: “nên ai trong các ngươi bắt được y, là có thể cướp lấy vị trí đó.”

Thư Tự Tú tán thưởng: “Thông minh! Quả nhiên nhìn thấu được tâm ý ta, giống như con giun trong bụng ta vậy.”

Lịch Tốc Trì lạnh nhạt nói: “Thực tế, ý tứ câu trên chính là: ai bắt được Thiết Thủ dù sống hay chết, giải về kinh sư, kẻ đó sẽ trở thành Tân Thiết Thủ.”

Lôi Quyền lắc đầu: “Đáng tiếc!”

Thư Tự Tú hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

Lôi Quyền đáp lời: “Bằng vào lòng dạ của hai vị, với thân thủ như vậy, vĩnh viễn chỉ xứng là Độc Thủ, Lạt Thủ mà không đủ tư cách làm Thiết Thủ.”

Thư Tự Tú không giận mà lại cười: “Lời bình hay lắm! Xem ra, hôm nay bọn ta không để cho Lôi lão ca ngươi ném độc thủ, lạt thủ thì coi như uống phí chuyến đi này.”

Lôi Quyền nhướn mày: “Dựa vào hai vị ấy à?”

Thư Tự Tú biến sắc, Lịch Tốc Trì vẫn điềm nhiên cười: “Dựa vào hai bọn ta đúng là chưa chắc làm gì được hai vị, nhưng còn có Văn đại nhân nữa, các hạ có mọc cánh cũng không bay thoát đâu.”

Lôi Quyền từ từ đưa mắt qua, chạm phải ánh mắt của người vừa ngồi trong kiệu. Người này chỉ cảm thấy tia mắt lão cực kỳ sắc bén.

Lôi Quyền cảm thấy trong lòng lạnh đi, hỏi: “Văn Trương?”

Văn Trương chào: “Lôi đại hiệp!”

Lôi Quyền nói: “Ngưỡng mộ đại danh từ lâu.”

Văn Trương mỉm cười: “Dĩ nhiên là ác danh.”

Lôi Quyền hỏi như để xác nhận: “Các hạ mạo xưng Gia Cát tiên sinh, giả vờ y hệt, chắc là đoán được bọn ta nấp trong bụi cỏ, nên diễn màn kịch này cho bọn ta xem?”

Văn Trương hỏi: “Nhưng không hiểu làm sao Đường nữ hiệp lại phát giác ra?”

Đường Văn Từ nói: “Ta cũng chưa gặp Gia Cát tiên sinh bao giờ.”

Thư Tự Tú khẳng định: “Điều đó bọn ta đã sớm tra xét kỹ rồi.”

Đường Văn Từ lại tiếp: “Có điều, Gia Cát tiên sinh chưa từng tặng bọn ta Thanh Thông bảo mã, cũng chưa từng cho một lạng bạc nào. Hơn nữa, Tứ Đại Danh Bộ xưa nay gọi Gia Cát Quân là thế thúc, chứ không phải là sư phụ.”

Văn Trương cười: “Ồ, thì ra nhị nương thăm dò hạ quan.”

Lôi Quyền nói: “Với võ công của ba vị, muốn giết bọn ta thực không khó, nhưng lại xuất động ám kích thế này, thật là khiến người ta thất vọng quá.” Trong lòng lão lại kinh hãi, nghĩ thầm: Văn Trương khiêm tốn ít nói, tâm định khí nhàn, đây mới là nhân vật khó đối phó nhất.

Văn Trương chỉ mỉm cười: “Cho nên chính tại hạ bị Đường nhị nương ám toán ngược lại, có thể nói là bị quả báo.”

Lôi Quyền nghiêm trang: “Văn đại nhân thật khách khí.”

Văn Trương đáp lễ: “Nói hay lắm, hay lắm!”

Lôi Quyền nói: “Đâu có, đâu có. Ta phải đi rồi.” Lão nói tiếp như khẳng định lại: “Ta phải lên đường đây!”

Thư Tự Tú châm chọc: “Ngươi lên đường, ta tiễn bước.”

Lôi Quyền đáp: “Đa tạ!” Đột nhiên lão đề khí, thét lên như sấm, tung quyền đâm về phía kiêu.

Kiêu bị đánh tan nát, mảnh vỡ bắn về phía Văn Trương. Lão vẫn nhận định khó đối phó nhất chính là y. Văn Trương hai ống tay áo cuộn lên, quét hết những mảnh vỡ rơi xuống đất.

Đường Văn Từ cũng xuất thủ, một đao của nàng hướng Thụ Tụ Tú chém tới. Thụ Tụ Tú soạt một tiếng hoàn trả lại một đao. Sau chiêu đầu tiên, trên mình hai người đều có vết máu.

Độc cước đồng nhân của Lịch Tốc Trì vù một tiếng, vũ bão đập xuống người Lôi Quyền.

Lôi Quyền lướt đi, đâm một quyền vào mặt Thụ Tụ Tú. Đột nhiên hai bề đều thọ địch, trong lòng Thụ Tụ Tú kinh sợ, hấn vội vàng nhảy lui về sau hơn một trượng.

Lúc này độc cước đồng nhân của Lịch Tốc Trì đã công tới lưng của Lôi Quyền.

Đường Văn Từ xuất đao, đánh sau mà tới trước, bức Lịch Tốc Trì lùi năm bước.

Hai người thay nhau đánh lui được địch nhân. Lôi Quyền bèn kéo tay Đường Văn Từ, cấp tốc lướt đi.

Thân hình hai người mới bốc lên, hai luồng tụ phong (gió phát ra từ ống tay áo) đã công tới.

Nếu Lôi Quyền và Đường Văn Từ né tránh thì khó lòng thoát khỏi, lại bị Lịch Tốc Trì và Thụ Tụ Tú bám nhằng lấy, còn nếu quay người lại ứng chiến thì sẽ phải đấu đẳng dai với Văn Trương. Nhưng bọn họ cũng biết rõ, nếu đánh tiếp thì nhất định sẽ bại trận.

Vì vậy hai người thà gồng mình chịu đựng luồng tụ phong đó, mượn lực bay ra hơn ba trượng, rồi không hề chần chừ, lướt đi thật nhanh.

Bọn Lịch Tốc Trì và Thụ Tụ Tú đều hú lên một tràng dài, cấp tốc tung mình bám đuổi Lôi Quyền và Đường Văn Từ. Đây là công trạng mà chúng nhất định phải giành lấy.

Đồi dốc vô cùng hiểm trở, Lôi Quyền và Đường Văn Từ liên tục vừa lăn vừa nhảy, hấp tấp lướt đi, Lịch Tốc Trì và Thụ Tụ Tú cũng vội vàng truy đuổi. Đột nhiên, từ trong một bụi cỏ phóng ra một ngọn trường mâu, nhanh như ánh chớp đâm vào bụng Lịch Tốc Trì, mũi mâu ló ra sau lưng hắn.

Lịch Tốc Trì hét thảm, vạn lần không ngờ được đòn công kích bất thần này, hấn thu người không kịp, hầu như đã phòi hết ruột ra. Chung quy hấn vẫn là một hảo thủ vô lâm đầy kinh nghiệm, độc cước đồng nhân liền giáng mạnh xuống, đập vào lưng kẻ tập kích.

Người đó kêu ôi một tiếng, lão đảo muốn ngã.

Lúc này Thụ Tụ Tú đã dừng bước, hồi tay móc một cái, cắm đao vào ngực kẻ địch. Người kia kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn trừng. Thụ Tụ Tú bị hấn ta nhìn trừng, sợ đến nổi buông câu liềm đao, lui lại đến bảy thước; kẻ kia lắc lư, sừng sững tiến lên.

Đột nhiên hai cánh tay áo phóng tới, một chụp xuống mặt, một cuốn lấy cổ tên tráng hán. Hấn từ uy vũ đó gãy giữa vài cái, cuối cùng tắc thở, thân hình mềm nhũn ngã lăn xuống đất.

Văn Trương thu tay áo lại, xem xét kỹ Lịch Tốc Trì đang nằm dưới đất, xem chừng hấn không sống được nữa, bèn thờ dài bảo: “Xem ra các ngươi vẫn không thể làm Tứ Đại Danh Bộ được, thực là sơ suất quá đi!”

Thụ Tụ Tú nhìn vị tráng hán như thiên thần kia, chưa hết khiếp sợ: “Người này...”

Văn Trương tiếp lời: “Mục Cưu Bình.”

Thụ Tụ Tú giật mình hỏi lại: “Tứ đương gia của Liên Vân trại?”

Văn Trương đáp: “Hắn cũng là một trong những yếu phạm đào vong, không ngờ phục kích ở đây lấy mạng Lịch Tốc Trì, giúp cho Lôi Quyền và Đường nhị nương chạy thoát.”

Thụ Tụ Tú giậm chân nói: “Đáng hận! Tên này giết Lịch huynh, khiến ta rất đau đớn! Nhất định ta phải báo thù cho huynh ấy.”

Văn Trương mỉm cười: “Báo thù là giả, lập công là thật; đau đớn ngoài miệng, vui sướng trong lòng.” Y dừng một chút, nói tiếp: “Thụ lão đệ, chúng ta là người cùng chiến tuyến, cũng nên trước mặt người thật không nói lời giả dối. Lịch bộ đầu đã chết, bót một địch thủ cạnh tranh, tức hạ có thể nắm chắc công đầu.”

Thụ Tụ Tú đỏ mặt, muốn phát tác nhưng lại không dám, cuối cùng đành nói: “Văn đại nhân minh xét, thuộc hạ thực tình...” Rồi hấn chột đời giọng: “Mong đại nhân sau này quan tâm điều này cho.”

Văn Trương đáp: “Điù đất thì chả dám, trước mắt việc truy bắt là quan trọng.”

Thụ Tụ Tú tiếc nuối: “Lần này đã gắng sức thiên la địa võng, nhưng lại để đôi câu nam câu nữ đó chạy mất, thật là...”

Văn Trương cười: “Chúng không chạy thoát đâu.”

Thư Tụ Tú hỏi: “Xin đại nhân nói rõ!”

Văn Trương giải thích: “Hoàng đại nhân và Cố công tử đã lập sẵn lưới bủa vây, chúng đã như ba ba trong rọ rồi, nhiều nhất chỉ chạy đến Ngũ Trọng Khê thôi, chứ không thể chạy thoát.”

Y lại tiếp: “Hai kích vừa nảy của ta vốn có thể lấy được mạng bọn chúng, nhưng vì chỉ cốt bắt sống Lôi Quyền, nên đành...”

Thư Tụ Tú ngạc nhiên: “Bắt sống?”

Văn Trương giải thích: “Phó thừa tướng muốn đối phó với cả bọn Giang Nam Phích Lịch đường kia, chứ không phải chỉ riêng Lôi Quyền. Ngươi còn chưa hiểu sao?”

Thư Tụ Tú bình tĩnh, đáp: “Thuộc hạ hiểu rồi.”

Văn Trương nói tiếp: “Tuy nhiên, Lôi Quyền và Đường Văn Từ đã bị ta đánh trúng, có lẽ không còn sức chiến đấu nữa, chúng không thể gây họa nữa rồi.”

Thư Tụ Tú mừng rỡ: “Vậy chúng ta nên đi Ngũ Trọng Khê ngay.”

Văn Trương đột nhiên đưa tay về phía hấn: “Đao của ngươi!”

Thư Tụ Tú ngẩn người ra, không biết động tác này của Văn Trương có ý gì; trong lòng có hơi run sợ, nhưng hấn không dám không đưa đao ra.

Văn Trương cầm đao, đao quang hắt ánh lạnh lên mặt, y cười u ám, ngắm nghía kỹ càng mũi đao cong. Cũng không hiểu sao lòng Thư Tụ Tú lại thấy ớn lạnh.

Đột nhiên, Văn Trương dùng đao chém mấy nhát lên lưng thi thể Mục Cưu Bình, sau đó đưa trả đao cho Thư Tụ Tú, nói: “Được rồi!”

Lo lắng lẫn hoài nghi, Thư Tụ Tú đón lấy thanh đao. Văn Trương lại nói: “Thế này thì Mục Cưu Bình hoàn toàn là do ngươi giết, không cần phải để người chết nhận công.”

Thư Tụ Tú mừng quá đổi, vội vàng cảm ơn: “Đa tạ đại nhân thành toản, đa tạ Văn đại nhân thành toản cho!” Trong lòng hấn đối với vị thượng cấp này đã kính sợ lại thêm thần phục.

Văn Trương lầm bầm: “Ta không hiểu một chuyện...”

Thư Tụ Tú muốn hỏi, nhưng không dám mở lời.

Văn Trương lại tự mình nói tiếp: “Về lí mà nói, với loại người tự xưng là hiệp nghĩa như Lôi Quyền, thật không có lí do gì để Mục Cưu Bình phải hi sinh tính mạng. Thậm chí, chẳng những lão không ngoảnh đầu lại cứu giúp, mà đến bước chân cũng không dừng...”

Y mỉm cười, kết luận: “Điều đó rất gần với tác phong của bọn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đôi tình nhân trong biển lửa

Đôi tình nhân trong biển lửa

Lôi Quyền và Đường Văn Từ tiếp tục chạy trốn.

Vết thương của hai người mỗi lúc một nặng thêm.

Trên đường tiếp tục đào tẩu, Lôi Quyền không nói tiếng nào. Ban đầu Đường Văn Từ cho rằng Lôi Quyền bị thương quá nặng nên không nói nổi, nhưng về sau nằng có cảm giác Lôi Quyền rất không vui. Sắc mặt lão còn khó coi hơn cả lúc lão bất tỉnh nhân sự.

Rốt cục Đường Văn Từ không nhịn được phải lên tiếng: “Vừa rồi người lao ra cản truy binh là ai vậy?” Đúng là lúc này nàng không nhìn rõ.

Lôi Quyển không đáp ngay lời nàng. Chạy thực mạng một lúc lâu sau, chợt lão bật thốt: “Mục Cưu Bình.”

Đường Văn Từ ngạc nhiên: “Là hần?” Rồi nàng bối rối dừng bước: “Sao chúng ta lại để hần một mình chống lại...”

Lôi Quyển ngắt lời: “Bây giờ quay về cũng chẳng ích lợi gì.”

Nàng băn khoăn: “Nhưng, vừa rồi chúng ta không nên bỏ hần lại một mình gánh vác hết mọi việc...”

Lôi Quyển lạnh lùng hỏi lại: “Nếu lúc đó cô quay lại, bây giờ cô còn sống được không?”

Đường Văn Từ giậm chân: “Nhưng làm sao chúng ta lại có thể bỏ mặc không lý đến hần?”

Lôi Quyển đáp: “Lý đến thì sẽ sao đây? Chi có nước mọi người cùng chết cả.”

Đường Văn Từ không nhịn được nữa, cặp mắt đẹp của nàng nghiêm nghị hần lên, gần giọng: “Lão...”

Lời nàng còn chưa nói hết, kẻ địch đang phục kích đã tràn ra.

Hai người cùng khổ chiến, chém giết đột phá vòng vây. Kẻ địch vây công gồm có thủ hạ của Cố Tích Triều, lính tráng của Hoàng Kim Lân, binh mã của Tiền Vu Cừu, và nhánh quân của Văn Trương. Lôi Quyển và Đường Văn Từ vừa đánh vừa chạy, cuối cùng cũng đến được cánh đồng lúa Ngũ Trưng Khê.

Lúc hai người đến được cánh đồng lúa này thì đã kiệt sức, các vết thương khiến họ không thể chiến đấu được nữa.

Đúng lúc đó họ gặp Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh.

Là người của Huyết Nặc thành nên Đường Văn Từ rất quen thuộc địa phương này, đây là kho lương của các nàng.

Nàng gắng nín giữ chút thần trí tỉnh táo còn sót lại của bản thân, đỡ Lôi Quyển lúc ấy chỉ còn thoi thóp thở, húc mở cửa ngôi nhà tranh, rồi khụy xuống.

Nhưng nàng không ngã, vì Tần Văn Tĩnh đã đỡ lấy nàng, còn Thẩm Biên Nhi cũng đỡ lấy Lôi Quyển.

Lôi Quyển chỉ nhìn Thẩm Biên Nhi một cái rồi chìm vào hôn mê. Suốt quãng đường, lão đã gắng gượng chống đỡ bằng một sức mạnh ý chí vượt quá mức chịu đựng của bản thân. Thể chất của lão vốn đã yếu hơn người bình thường, bây giờ qua bao gian nan vất vả lại biết Thẩm Biên Nhi - kẻ thân tín của mình - còn sống sót, trong lòng lão xúc động đến nỗi hôn mê đi.

Thẩm Biên Nhi đỡ Lôi Quyển, ngăn ngán nước mắt.

Đường Văn Từ cười yếu ớt, khó nhọc cất tiếng: “Các người...”

Tần Văn Tĩnh gật đầu, giọng bình tĩnh: “Nhị nương, chị đến đây là an toàn rồi, việc ở đây đã có em, giống như trước đây chị đã từng bảo vệ em. Chị cứ yên tâm, em sẽ không để chị phải bị tổn hại thêm một chút nào nữa đâu.”

Đường Văn Từ nắm chặt tay Tần Văn Tĩnh không biết nói gì, thật ra, nàng cũng không còn sức để nói.

Tần Văn Tĩnh vỗ vỗ cánh tay nàng, êm ái an ủi: “Nhị nương, chị nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nói nữa.”

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thẩm Biên Nhi, gã cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt hai người đều tràn đầy sự quyến luyến và cảm thông lẫn nhau.

Lôi Quyển đã hôn mê, đương nhiên lão không biết gì, Đường Văn Từ đã bại hoại nên nàng cũng không chú ý.

Tần Văn Tĩnh nói: “Em dìu chị xuống dưới trôn đã.” Bên dưới căn nhà tranh có một kho chứa gạo, lỗ thông khí rất tốt, nhưng hoàn toàn không có lối ra. Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh đỡ hai người vào, đang định giúp bọn họ rịt thuốc lên vết thương thì Thẩm Biên Nhi bỗng giật mình, áp tai xuống đất hồi lâu rồi bảo: “Đến rồi!”

Tần Văn Tĩnh sụt một tiếng, dúi chai thuốc vào tay Đường Văn Từ, nói: “Chúng đến nhanh quá!”

Thẩm Biên Nhi phân tích: “Chúng đã sớm phái người truy theo dấu vết Quyển ca và nhị nương đến đây.” Gã trầm giọng: “Chúng muốn vào đây tóm gọn cả lưới.”

Tần Văn Tĩnh trầm ngâm một lát, suy đoán: “Xem ra, hình như ý của chúng là muốn bắt sống Quyển ca.”

Thẩm Biên Nhi cau mày, tiếp lời: “Chúng muốn dùng Quyển ca để đối phó với Giang Nam Lôi môn không chịu thần phục hiệu lệnh của Phó Tông Thư!”

Tần Văn Tĩnh lưu luyến gạt những sợi tóc rối trước trán Đường Văn Từ. Thẩm Biên Nhi nắm tay Lôi Quyển, buông từng tiếng: “Quyển ca, không có ca thì không có Thẩm Biên Nhi này, đệ quyết không để bọn lang sói đó đạt được ý đồ đâu!”

Đáng tiếc Lôi Quyền đã hôn mê, không nghe thấy gì.

Đường Văn Từ đang nửa tỉnh nửa mê, nghe tiếng Thẩm Biên Nhi, gượng nhướn mắt, hỏi: “Gì thế?”

Tần Văn Tĩnh đáp lời: “Không có gì. Nhị nương, hứa với em một điều nhé!”

Đường Văn Từ nắm chặt tay Tần Văn Tĩnh: “Hử?”

Tần Văn Tĩnh nén nước mắt: “Nhị nương và Quyền ca nghỉ trước đi, cho dù bên ngoài có động tĩnh gì cũng đừng ra, cũng đừng lên tiếng. Vội lại... sau này, thay em chăm sóc cho đại nương.”

Đường Văn Từ mơ hồ không hiểu, Tần Văn Tĩnh chợt cười: “Bọn em phải bỏ đi một chút bên trên để đánh gọn cả mẻ lưới bọn giặc kia. Hai người hãy tỉnh dưỡng cho tốt, chốc nữa bọn em sẽ quay lại tìm chị, rồi chúng ta cùng đi trốn.”

Đường Văn Từ cảm thấy lời nói hơi khác thường, khổ nỗi nàng bị thương quá nặng lại mệt mỏi, đến nói chuyện còn khó khăn, chỉ có thể mơ hồ gật gật đầu.

Tần Văn Tĩnh lặng lẽ gật đầu ra dấu cho Thẩm Biên Nhi, hai người dắt tay nhau đi lên miệng hầm. Nấp hầm khi đây lại trông như bình thường, khó nhận ra mặt sàn lại có thể nâng lên hạ xuống. Hai người lấy thêm vài thứ khó cháy phủ lên trên. Thu xếp xong xuôi, Thẩm Biên Nhi cười hỏi Tần Văn Tĩnh: “Nàng đoán xem có bao nhiêu người đang bao vây bên ngoài?”

Tần Văn Tĩnh đáp: “Ít nhất cũng có năm trăm người.”

Thẩm Biên Nhi thêm: “Còn có những cao thủ như bọn Cổ Tích Triều, Hoàng Kim Luân, Văn Trương hay Tiên Vu Cừu nữa...”

Tần Văn Tĩnh tiếp lời: “Vi vậy chúng ta đến một cơ hội sống sót cũng không có.”

Thẩm Biên Nhi nói: “Kỳ thực chúng không hề biết chúng ta đang ở đây... cùng lắm là đang thắc mắc thôi: làm sao mà kẻ đã đánh gục Mạnh Hữu Uy ở quanh đây lại biến mất vô tung vô tích được?”

Chợt nghe một giọng nói trầm tĩnh, điềm đạm và ôn hòa vang lên từ bên ngoài: “Lôi Quyền, Đường nhị nương, đại quân bọn ta đã vây chặt chỗ này, các ngươi không cần phải ngoan cố chống cự một cách ngu ngốc nữa. Đầu hàng đi!”

Tần Văn Tĩnh bình tĩnh nói: “Quả nhiên chúng không biết.”

Thẩm Biên Nhi nhận xét: “Lợi hại thật!”

Tần Văn Tĩnh thắc mắc: “Ý huynh là...”

Thẩm Biên Nhi đáp: “Có lẽ người vừa lên tiếng là Văn Trương. Kẻ này xưa nay thâm tàng bất lộ, võ công cao thâm khó lường. Từ trước đến nay, nhân sĩ chính nghĩa trong võ lâm luôn không coi y là đại địch, thật là một sai lầm chí mệnh.”

Nơi này là chốn đồng ruộng mênh mông, nhưng từng lời của Văn Trương đều rõ ràng, hoàn toàn không phải gắng sức, tiếng nói ngân vọng kéo dài, nội lực tu vi của y thể nào chắc cũng tương tượng được.

Tần Văn Tĩnh hỏi: “Huynh nghĩ họ sẽ ra tay như thế nào đây?”

Thẩm Biên Nhi đáp: “Trước thăm dò, sau phóng hỏa...” Gã vừa nói xong, căn nhà tranh đã có ít nhất bảy chỗ bị húc vào.

*****

Đã gần tối.

Đuốc chiếu sáng trưng.

Lửa cháy lép bép, tiếng gió hiu hiu. Bên ngoài ngôi nhà tranh có một đám đông đen đặc, nhưng rất trật tự chỉnh tề, không một tiếng động.

Chỉ có mấy người đứng đầu đang xì xầm nói chuyện. Bọn chúng ung dung đợi chờ kết quả.

Chúng vừa phái bảy hảo thủ xông vào.

Lúc này Hoàng Kim Luân có nói: “Với vết thương của Lôi Quyền và Đường nhị nương, đảm bảo bắt họ dễ như trở bàn tay.”

Nhưng hiện tại hẳn có chút không cười nổi, vì những người hấn phái vào hết như ném đá xuống biển, không một ai trở ra.

Văn Trương thần nhiên phán đoán: “Xem ra, hai người bọn chúng vẫn còn sức chiến đấu.”

Tiên Vu Cừu lên tiếng: “Bọn ta đánh vào là được chứ gì!”

Cố Tích Triều nói: “Cái chúng ta cần là người sống, Lôi Quyển lại là loại người thà chết chứ không chịu đầu hàng.”

Hoàng Kim Lân góp lời: “Chỉ có...”

Văn Trương tiếp: “Dùng hòa công...”

Cố Tích Triều đề thêm: “Không sợ hấn không ra.”

Hoàng Kim Lân vỗ tay cười: “Đúng, một khi bọn chúng đã xông ra, có mọc cánh cũng khó bay, thần tiên cũng chẳng cứu nổi.”

Văn Trương theo đó ra lệnh: “Phóng hỏa!”

Lửa bốc lên bùng bùng.

Những khuôn mặt rúm ró trước ánh lửa.

Lửa cháy mạnh như thế, nếu không chạy ra nhất định người sẽ biến thành lợn thui.

... Nhưng vẫn chẳng thấy ai ra.

Lẽ nào người bên trong chấp nhận bị thiêu cháy?

Khi bọn Văn Trương nghĩ đến điều này, ngọn lửa đã bùng phát dữ dội, trời lại có gió, khiến cả cánh đồng cũng bốc cháy. Bọn chúng không có cách nào dập tắt đám cháy được nữa.

* * * *

Thảm Biên Nhi và Tần Văn Tình đang ở trong biển lửa.

Gã nhìn nàng đầy âu yếm.

Tần Văn Tình nhẹ cắn môi, cời dần từng lớp áo trên người. Ánh lửa soi lên sắc da nàng, dịu dàng êm ái như ánh nến.

Đôi tay gã áp lên đường cong mềm mại nhất.

Tần Văn Tình khẽ rên rỉ, nhắm mắt lại, đẩy đầu lưỡi vào miệng gã, hai chiếc lưỡi quấn quít nhau, tay nàng luồn vào dưới người gã.

Thảm Biên Nhi bỗng trở nên kích động.

Ánh lửa. Nàng mỹ lệ, đắm đuối, nồng nàn.

Thảm Biên Nhi mau chóng cời hết y phục, ôm chặt lấy nàng.

Tần Văn Tình ngửa cổ, hai tay vuốt ve mái tóc gã. Ánh lửa rọi lên da cổ nàng, mềm mại đẹp đẽ, những giọt mồ hôi li ti rịn ra dày đặc. Thảm Biên Nhi vùi đầu vào ngực nàng.

Họ đã quên rằng mình đang ở trong biển lửa.

Lửa ràn rạt dữ dội, hủy hoại mọi thứ, cũng đủ để nung chảy mọi thứ.

* * * *

... Vẫn không có ai ra.

Lẽ nào đúng là thà chết chứ không chịu ra ư?

Bọn Cố Tích Triều, Văn Trương, Hoàng Kim Lân không hiểu làm sao lại có chuyện thà chết chứ không khuất phục như thế chứ!

Văn Trương bắt đầu hoài nghi: “Lẽ nào chúng không ở bên trong?”

Lúc này ngọn lửa đã nuốt chửng căn nhà tranh, cả ngôi nhà đã biến thành một con rồng lửa đập dòn trong gió.

Hoàng Kim Lân phản đối: “Không thể nào, vừa rồi chúng vẫn động thủ trong đó mà.”

Cố Tích Triều lẩm bẩm: “Không chừng chúng thật sự mong được bọn ta thiêu chết.”

Hoàng Kim Lân cười: “Cũng được, lần này cứ để chúng được như ý. Thật ra, không chịu rơi vào tay bọn ta là coi như chúng thông minh rồi.”

Văn Trương nhìn biển lửa, mắng: “Cứng đầu cứng cổ...”

Một trận gió mạnh thổi tới, lửa bốc cháy phần phật như muốn thiêu rụi luôn cả bọn, chúng bắt giác thoái lui vài chục trượng.

Lửa càng mạnh hơn, rồi cũng lụi đi.

Trong chốc lát, cả cánh đồng và ngôi nhà tranh đã biến thành một đồng tro tàn.

Văn Trương, Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân quay lại xem xét tỉ mỉ, quả nhiên thấy thi thể một nam một nữ đang ôm chặt lấy nhau, rõ ràng là bị thiêu sống. Ngoài ra còn bảy cái xác đàn ông, hiển nhiên là bảy tên thủ hạ được phái vào nhà tranh do thám trước lúc phóng hỏa.

Cố Tích Triều sờ sờ cái mũi tẹt của mình, tàn nhẫn đá một cái lên thi thể cháy thành than: “Ngươi đã được chết oanh liệt rồi đấy!” Nhìn thấy mấy cái xác, trong lòng bọn chúng như trút được gánh nặng, không hề nghi ngờ còn có địa đạo dưới nền nhà đầy tro bụi.

Hoàng Kim Lân thở phào một tiếng: “Cuối cùng cũng chết... trước lúc chết còn giết bég bảy người của chúng ta nữa, cũng là ghê gớm...” Thật ra hắn không biết còn có một tên nữa cũng bị bồi táng theo, đó chính là Mạnh Hữu Uy, vốn đang nằm dưới lòng đất, đã bị ngọn lửa thiêu sống.

Văn Trương băn khoăn: “Nhưng không biết Thảm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh chạy trốn đến đâu rồi? Lưu lại đúng là tai họa.”

Cố Tích Triều nói: “Bây giờ việc cấp bách trước mắt là hợp lực diệt trừ Thiết Thủ, Thích Thiểu Thương và Tức Hồng Lệ... Lưu Bộ Thần đang truy đuổi Thích Thiểu Thương, tất nhiên Bộ Thần nắm chắc phần thắng. Ta chỉ sợ y sẽ áp giải gã họ Thích về kinh, đem dài làm mồi, hay nhất vẫn là giết ngay tại chỗ, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn... Ta luôn có một chút nghi ngờ là Lưu Bộ Thần đã thả cho Thiết Thủ, Thảm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh chạy trốn!”

Văn Trương sắc mặt âm trầm bất định, đột ngột nói toạc ra: “Ngươi xem ngươi đấy, giết huynh đệ của mình lại còn gấp hơn cả bọn ta nữa.”

Cố Tích Triều hừ lạnh: “Đó là vì Thích Thiểu Thương hận ta còn hơn hận các ngươi.”

Hoàng Kim Lân cũng phụ họa: “Nói như vậy, Thiết Thủ cũng hận ta hơn hẳn những người khác.”

Văn Trương bàn: “Tuy nhiên, có Lưu Độc Phong truy đuổi bọn họ Thích, tự nhiên là không thể sai sót gì được... Còn việc Thiết Thủ chạy thoát thật sự không thể xem thường, nếu lỡ Phúc Tuệ Song Tu và Liên Vân Tam Loạn không bắt được hắn về, để hắn tiềm nhập kinh thành, báo cáo chuyện này với Gia Cát tiên sinh thì gây thù chuốc oán to đấy. Nhưng đó vẫn là chuyện nhỏ, nếu lỡ Phó thừa tướng không vui thì...”

Bất giác bọn chúng đều có một chút lo lắng, lúc này lại nghe Thư Tự Tú cấp báo: “Liên Vân Trại Cừu đương gia Du Thiên Long có việc gấp bẩm báo!”

Cố Tích Triều vội nói: “Cho hắn vào.”

Chỉ thấy Du Thiên Long chạy như bay tới, quỳ sụp xuống, dập đầu bình bịch: “Bẩm Đại đương gia, thuộc hạ đáng chết...”

Cố Tích Triều lạnh lùng nói: “Bảo ngươi đi bắt Mục Cừu Bình, nhưng ngươi lại để hắn sống mất, thật là làm việc không xong.”

Du Thiên Long lạnh cả người, y đã biết Cố Tích Triều tâm lang thủ lạt, hi vọng không để lộ ra nét mặt. Hắn phụng mệnh cùng Cao Phong Lượng truy sát Mục Cừu Bình, nhưng cuối cùng bất nhẫn, cố ý thả cho gã một con đường sống, báo cáo dối rằng gã đã trốn thoát. Nhưng lúc này y nghe giọng điệu của Cố Tích Triều dường như đã sớm thấu suốt mọi việc, trong lòng nặng như đá đeo. Đang lúc trong lòng thấp thỏm, y lại nghe Cố Tích Triều nói tiếp: “Nếu không phải tên họ Mục đã bị Thư bộ đầu giết chết giữa đường thì tội của ngươi không nhỏ đâu nhé!”

Lúc này Du Thiên Long mới biết Mục Cừu Bình vẫn không tránh khỏi cái chết, trong lòng không khỏi có chút xót thương, nhưng đổi giọng: “May quá, có Thư bộ đầu trọng nghĩa xuất thủ, giết được tên ác khẩu đó, nếu không thuộc hạ có chết ngàn lần cũng không chuộc hết tội.”

Văn Trương lãnh đạm nói: “Tội của ngươi cũng không nghiêm trọng đến như vậy.”

Cố Tích Triều đề nghị: “Chúng ta còn phải đi tiếp ứng cho Lưu Bộ Thần chứ?”

Hoàng Kim Lân cười: “Xem ra công tử đối với Thích Thiểu Thương quả thật là lưu luyến không quên mà.”

Cố Tích Triều cũng cười đáp: “Đây gọi là suy bụng ta ra bụng người, Hoàng đại nhân đối với Thiết Thủ cũng nhớ nhung thiết tha mãi còn gì.”

Văn Trương kết luận: “Được, chúng ta đi hội hợp với Lưu Bộ Thần đi.”

Cả đoàn người rầm rộ rời đi.

***

Một lúc lâu sau, những vật linh tinh trên nắp hầm đột nhiên xê dịch.

Sự xê dịch càng lúc càng mạnh mẽ, tro tàn không ngừng bay lên, cuối cùng bùng một tiếng, nắp hầm bật tung, đồng tro tàn phía trên nắp tắt thây đều bị

dạt sang một bên.

Một người chậm chậm nhô lên.

Lôi Quyển.

Lão chật vật bò lên, thò tay xuống dưới cửa hầm, một đôi tay ngọc lộ ra, Lôi Quyển dụng lực kéo, Đường Văn Từ cũng lên được tới nơi.

Trên mặt hai người lem luốc bụi than, nhưng họ hoàn toàn không để ý. Rất nhanh bọn họ tìm thấy thi thể Tần Văn Tĩnh và Thẩm Biên Nhi. Hai người đều quỳ xuống, không nói một lời.

Nước mắt lăn dài trên má Đường Văn Từ.

Rất lâu sau, nàng hỏi Lôi Quyển: “Vì sao?”

Lôi Quyển vẫn quỳ như pho tượng, không đáp tiếng nào.

Giọng nàng bắt đầu kích động: “Vì sao ngươi không để ta lên giết bọn ác tặc đó chứ? Vì sao ngươi lại để Tam muội và Biên Nhi phải chết? Vì sao ngươi thấy Mục Cưu Bình chết mà không cứu? Ngươi...!”

Lôi Quyển vẫn một mực không đáp. Đường Văn Từ vỗ ra một chưởng.

Lôi Quyển không né tránh, khoe môi của lão hiện ra một vết máu đỏ tươi chói mắt. Đường Văn Từ khóc òa lên.

Trong lòng Lôi Quyển đang gào thét điên cuồng. Khi họ tỉnh lại, lửa đã cháy rụi, Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tĩnh đã chết thiêu. Muốn cho cái chết của hai người không uổng phí, lão và Đường Văn Từ phải cương quyết không ra.

Đến tiếng nói cũng không được để người ngoài nghe thấy.

Như thế, lão mới hi vọng có một ngày báo thù được cho Thẩm Biên Nhi, Tần Văn Tĩnh và Mục Cưu Bình, những người đã vì họ mà chết. Phải lấy mạng những kẻ đã giết bọn họ.

Đường Văn Từ đứng phắt dậy, vừa khóc vừa nói: “Ta phải đi tìm đại nương...” Lôi Quyển đưa tay kéo nàng trở lại.

Đường Văn Từ mất hết bản tính thường ngày, cố sức giằng ra, nhưng Lôi Quyển vẫn không lỏng tay. Nàng gắng sức mãi vẫn không thoát được bèn lật tay đánh ra một chưởng. Lôi Quyển vốn bị thương nặng, bị đánh cho ngã lộn nhào, bắn văng ra xa, nằm sấp xuống nền nhà cháy. Tự biết mình ra tay quá nặng, Đường Văn Từ kinh hoàng, bèn vội vàng chạy lại, lo lắng hỏi: “Lão...”

Lôi Quyển liếm máu trên môi, khó nhọc thốt ra từng từ: “Nàng đừng đi! Chúng ta phải chịu trách nhiệm với những người đã chết vì chúng ta! Trước tiên phải quay về địa đạo trị thương cho khỏi đã, chúng ta không thể lao đầu vào chỗ chết được.”

Đường Văn Từ nuốt lệ gật đầu.

Lôi Quyển chậm chậm nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc này, lão thật sự muốn giết mình cả ngàn lần.

Là một nam tử, lão chưa từng nghĩ đến lão sẽ phải nín nhịn đến thế này, dồn hết trách nhiệm lên vai thuộc hạ, buộc huynh đệ phải hi sinh tính mạng để bảo vệ lão, trong lúc lão lại co đầu rút cổ như một con rùa, không dám phản kháng, không dám lên tiếng.

Lão không biết mình làm sao có thể giỏi nín nhịn đến như thế.

Nếu bên lão không phải là một nữ tử mà lão yêu mến - lão thà hi sinh thân mình, quyết không để nàng chịu tổn hại - thì với tính khí của lão, cho dù cần phải nín nhịn đi nữa, chỉ sợ lão cũng không chịu đựng được cảnh tận mắt thấy huynh đệ chí thiết từng người chết thảm, từng người gặp nguy hiểm mà lão chỉ có thể trốn đi, chỉ đành lo liệu cho bản thân mình.

Đây không phải là một việc mà một anh hùng có thể làm, cũng không phải là tác phong của một hán tử.

Nhưng đó lại là con đường mà một người báo thù nhất định phải bước qua; bất kể người bên cạnh có thể hiểu được không, có chịu hiểu không.

Có điều, lão biết, cho dù cả thế gian không ai hiểu lão, cũng còn một người nhất định sẽ hiểu lão: Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương mang nặng mối huyết hải thâm cừu, chỉ có nặng hơn chứ quyết không nhẹ hơn lão. Thích Thiệu Thương chịu nhục tìm cách trốn thoát chỉ vì muốn rửa thù báo hận, lão hoàn toàn đồng cảm.

Chỉ không biết Thích Thiệu Thương hiện tại còn sống không? Có thể thoát được sự truy bắt của Lưu Độc Phong không?

Nếu Thích Thiệu Thương đã chết, thế thì trách nhiệm báo thù trút cả lên vai lão rồi.

Thích Thiếu Thương, người nhất định phải sống, người nhất định phải trốn thoát.

Phải còn sống mới có thể báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Trên bầu trời.

Hầu như Thích Thiếu Thương đã xác định mình không còn muốn sống nữa.

Trong cuộc đại chiến thảm khốc này tại Hủy Nặc thành, trước thế công dữ dội như dãi non lấp biển của đối phương, y dường như suy sụp, không cách nào tái chiến, không nghĩ đến chuyện bỏ trốn nữa.

Suốt dọc đường, việc cứ hết đợt này đến đợt khác ngộ hiểm, hết lượt này đến lượt kia bị địch nhân vây công, hết lần này đến lần kia làm liên lụy đến người khác, hết thất vọng này đến thất vọng khác đã khiến Thích Thiếu Thương mất hẳn ý chí chiến đấu vốn rất mãnh liệt của y, gần như hoàn toàn tuyệt vọng.

Đã không trốn được vận rủi thì việc gì cứ phải trốn nữa?

Chính mình đã không thể thoát chết, hà cớ gì lại khiến cho kẻ khác phải liên lụy?

Mà bây giờ y lại lôi Hủy Nặc thành vào cuộc, khiến cho toàn thành phải gặp tai ương như y.

Y biết rằng tai họa này là do y mang lại. Nghĩ đến điều này, tâm y càng bức rút, chỉ muốn dùng thanh kiếm trong tay mà tự vẫn tại chỗ.

Nhưng tự vẫn thì có ích lợi gì? Y thả dùng trường kiếm trong tay giết thật nhiều tên địch nhân đáng ghét để có thể cứu được nhiều nữ nhân Hủy Nặc thành đang khổ chiến hơn!

Không phải vì mạng sống của mình mà y chiến đấu.

Y không muốn bỏ trốn.

Vừa hay, y thoáng thấy Tức đại nương đang kịch chiến.

Y thấy thân hình mềm mại mỏng manh của nàng đang chống cự lại đám địch nhân lang sói, mồ hôi thấm đẫm sau lưng áo khiến nàng trông càng thêm yếu đuối. Cảnh ấy khiến người ta trào lên cảm giác bất nhẫn.

Thoáng thấy thế, Thích Thiếu Thương liền quyết tâm dù chết cả trăm ngàn lần, cũng không để cho nàng chịu khổ.

Ý chí chiến đấu lại nhen nhóm lên, dứt khoát y phải cứu nàng.

Y khổ chiến mở đường tới bên cạnh Tức đại nương; địch nhân càng lúc càng đông, y không thể nói được câu nào với nàng.

Không quay đầu nhưng vẫn cảm giác được y ở kế bên, Tức đại nương xoay người áp lưng vào lưng y. Hai người khò lo mặt sau, cùng hợp sức chiến đấu; dù địch nhân có đông cũng tạm thời không làm gì được họ.

Nhưng Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân lại gia nhập vào cuộc chiến.

Võ công của hai tên này vốn đã cao cường, lại thêm địch nhân cuộn cuộn kéo đến như thủy triều, Thích Thiếu Thương biết rằng y chẳng còn cách nào hoàn thành tâm nguyện giúp Tức đại nương thoát thân được nữa.

Ngay lúc ấy, đột nhiên một con điều giấy cực lớn bay đến.

Tại thời điểm này, trong hoàn cảnh này lại xuất hiện một con điều giấy như thế, không phải là rất quái lạ sao?

Điều giấy màu trắng có một mảnh giấy nhỏ buộc bên dưới, bay phất phơ trước mặt Thích Thiếu Thương:

“Mời lên!”

Chỉ hai chữ.

Thích Thiếu Thương không cần suy nghĩ gì thêm, lập tức kéo Tức đại nương phi thân lên con điều. Trong tình thế này, y không được phép cân nhắc, suy tính gì nhiều.

Hai người vừa cùng phi thân lên, lập tức điều được kéo dây, bay thẳng lên không trung.

Bọn Cố Tích Triều có muốn ngăn cản cũng không kịp, đành phải quát tháo ra lệnh bắn tên. Nhưng điều giấy đã bay vọt lên cao rất nhanh, khiến mưa tên không thể bắn đến, ngược lại còn từ trên không rơi xuống làm bị thương chính người của bọn chúng.

Cố Tích Triều trong lòng hậm hực, nhưng nhớ lại việc Lưu Độc Phong đã từng tỏ rõ người mà y muốn hấn bắt sống là Thích Thiếu Thương; hừ, thứ cho ta không bay lên trời được.

Còn Thích Thiếu Thương và Tức đại nương đang ở giữa không trung, gặp đại nạn không chết, lại sống sót sau tai kiếp, trong lòng ngạc nhiên không kể siết, vui mừng và kinh ngạc lẫn lộn.

Vui mừng vì cuối cùng cả hai lại ở bên nhau. Sống sót, dầu sao cũng là việc tốt.

Kinh ngạc là vì không hiểu con điều giấy này do ai phóng lên? Sẽ bay đến đâu? Ở đó vận mệnh nào sẽ chờ đón họ?

Từ trên không trung nhìn xuống, hai người thấy đệ tử Huyết Nặc thành đang gồng mình huyết chiến. Tức đại nương thật sự nhịn không được, lại muốn nhảy ngược trở xuống.

Thích Thiếu Thương phải kéo nàng giữ lại.

Việc hai người cử động khiến điều khẽ lay nghiêng, may mà không lật nhào, điều vẫn bay lượn như cũ.

Giờ đây chiếc điều này đối với bọn họ như con thuyền nan giữa dòng nước xoáy, quyết không thể để lật nhào. Đây là tia hy vọng duy nhất của họ.

Qua một lúc lâu, bằng giọng trầm thấp chưa từng có, Tức đại nương khẽ bảo: “Cũng tốt, hiện giờ ta và chàng giống nhau.”

Thích Thiếu Thương ngập ngừng: “Đại nương...”

Tức đại nương cười nhẹ, dõi theo Huyết Nặc thành càng lúc càng dần xa, tiếng nói trên không trung cũng hết sức xa xăm: “Chàng là Thích trại chủ đã mất cả son trai lẫn huynh đệ; thiếp là Tức đại nương không còn cả thành trì lẫn nhà cửa.”

Thích Thiếu Thương ngưng ngưng: “Là ta làm liên lụy đến nàng.”

Tức đại nương phản bác: “Đó là câu nói khuôn sáo.”

Thích Thiếu Thương biện bạch: “Nhưng là câu nói thật.”

Tức đại nương nói: “Người trên chốn giang hồ phải tương trợ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực, nếu còn sợ làm liên lụy đến nhau thì không phải chân chính là người giang hồ nữa... huống chi là giữa chàng và ta!”

Thích Thiếu Thương nghe được câu “huống chi giữa chàng và ta” thì trong lòng cảm thấy ấm áp như vừa uống một ly rượu mạnh. Dù đang ở trong tình thế trên chẳng với tới trời, dưới chẳng chạm được đất, y vẫn nắm chặt tay nàng. Không cần biết phía trước sẽ gặp chuyện gì, giờ phút này thật là tuyệt diệu.

Tức đại nương nhìn dọc xuống liền thấy sợi dây thừng màu trắng. Dây này đã nhỏ, màu trắng, lại ở trên không trung lẫn với mây trời, không chú ý thì khó có thể nhận ra, cho nên bọn Cố Tích Triều cũng bỏ sót sợi dây này, không kịp chặt đứt.

Vậy mà sợi dây mảnh dẻ này lại đang nắm sinh mạng của hai người bọn họ.

Đây là sợi dây gì đây?

Ai đang điều khiển nó?

Rất nhanh Tức đại nương nhận được câu trả lời.

Chiếc điều giấy hình chim đang từ từ giảm độ cao.

Hiển nhiên người thả điều đang thu bớt dây điều.

Ai là người có bản lĩnh cao cường, chỉ bằng một sợi dây lại có thể giữ thiên quân vạn mã cứu được hai người bọn họ?

Điều tà tà bay xéo vào rừng cây.

Tức đại nương nhìn là nhận ra ngay: bên trái rừng là vùng đầm lầy dơ bẩn, bên phải là vực sâu, chỉ ở giữa mới có một khoảnh đất sạch sẽ khoảng hơn mười trượng vuông.

Hiển nhiên người thả điều đã chọn mảnh đất sạch sẽ này - đã rành rẽ địa thế của Toái Vân uyên như vậy, chẳng lẽ là người của Hủy Nặc thành ?!

Không thể.

Trong Hủy Nặc thành không có người nào thuộc hàng cao thủ như thế!

Dây điều đang ở trên tay một người.

Người này đang ngồi trên cẳng tre do bốn người khiêng.

Còn có hai người nữa đang điều khiển hai sợi dây nhỏ giúp điều thăng bằng, khiến hai người bọn họ có thể đáp xuống bình an.

Người trên cẳng có thần thái uy nghi, sắc mặt uy nghiêm, ngay cả tư thế ngồi cũng rất uy phong. Mấy ngón tay từ ngón út đến ngón cái đều có móng khá dài, đang vuốt ve ngắm nghía một đôi bình thuốc hít (*).

Thích Thiếu Thương chưa từng gặp người này.

Tức đại nương vừa thấy người nọ cùng sáu gã tùy tùng thì lập tức biến sắc.

Hai người từ từ đáp xuống đất. Thích Thiếu Thương đang định hỏi chuyện, chợt phát hiện bàn tay của Tức đại nương trong tay mình đột nhiên lạnh giá.

Thầm giật mình, y nhấn từng từ: “Luru Độc Phong?”

Người trên cẳng tre đáp lời: “Chính ta.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Vì sao ngươi muốn cứu ta?”

Luru Độc Phong đáp: “Vì ta cần bắt ngươi.”

Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy hết đợt sóng này đến đợt sóng khác ập tới, chuyện dữ vẫn chưa dứt: “Sao ngươi không để cho bọn chúng giết ta?”

Luru Độc Phong lắc đầu: “Ta chỉ muốn bắt sống ngươi. Ta không thể trở mắt nhìn Hoàng Kim Lân cùng Cố Tích Triều hành hạ ngươi.”

Tức đại nương chợt hỏi: “Có phải chính ngươi sai người công phá Hủy Nặc thành?”

Luru Độc Phong đáp: “Đúng là sáu vị tiểu huynh đệ của ta có bản lĩnh đó.”

Sợi dây trong tay Tức đại nương vút quay một vòng, nàng quát: “Luru Độc Phong, ta và ngươi có thù không đội trời chung.”

Luru Độc Phong lắc đầu: “Tức đại nương, ta rất bội phục nàng là nữ trượng phu, ta không muốn bắt nàng. Nàng đi đi!”

Tức đại nương giận đến trắng bệch cả mặt: “Ngươi tự cho mình là cái thứ gì?! Ngươi phải những kẻ này đến phá thành trì của ta, ngươi có biết như thế là đã có bao nhiêu người bị hủy diệt không?! Ngươi cho rằng ngươi có thể tùy ý muốn bắt thì bắt, muốn thả thì thả sao!”

Luru Độc Phong vuốt nhẹ râu, đáp: “Việc này ta cũng không có biện pháp nào khác.” Lão ngừng lại, thở dài: “Thích Thiếu Thương, ngươi là người thông minh, thôi đừng phản kháng nữa vô ích, ta hứa với ngươi sẽ không làm khó Tức Hồng Lệ.”

Vân Đại hòa theo: “Đúng vậy, vì Tức đại nương, ngươi nên đầu hàng đi!”

Lý Nhị thuyết phục: “Luru lão gia cứu các ngươi ra, chỉ là muốn đưa một mình ngươi về kinh.”

Lam Tam tiếp lời: “Trở lại kinh sư, Luru lão gia nói không chừng có khả năng giải oan, tẩy sạch tội danh cho ngươi.”

Chu Tứ cũng góp lời: “Ngươi cũng không nên như chó cắn Lữ Đồng Tân(**), không nhận ra người tốt; các ngươi trốn không thoát đâu.”

Trương Ngũ phân tích: “Ngươi cũng nên suy nghĩ đi, so với việc rơi vào tay bọn Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân thì việc cùng với Luru lão gia về kinh tốt hơn nhiều.”

Liêu Lục mời: “Thích trại chủ, mời!”

Sáu người này theo Luru Độc Phong trên chục năm, tự nhiên biết được vào lúc nào thì cần nói điều gì. Tiếng “mời” cuối cùng của Liêu Lục là có ý bảo Thích Thiếu Thương buông tay chịu trói.

Thích Thiếu Thương cùng Tức đại nương nhìn nhau thăm thăm.

Cả hai đều hiểu rõ ý tứ trong cái nhìn của nhau.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương như muốn nói: mong nàng rời đi, còn ta sẽ ở lại đây.

Ánh mắt Tức đại nương lại khẳng định: không thể như thế, thà rằng cùng chiến đấu, cùng chết.

Thích Thiếu Thương hiểu rõ ý nàng.

Ánh mắt y không còn cương quyết nữa.

Sóng mắt Tức đại nương trở nên mềm mại như nước hồ thu: hình như được ở cùng một chỗ với người yêu thì dù chết cũng cam lòng.

Hai người cùng nhìn nhau, trong mắt có lời, trong lòng cùng rõ, còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Đoạn Thích Thiếu Thương cung tay: “Mời!”

Chữ “mời” của y là có ý “Xin cứ động thủ!”

Bọn Vân Đại sáu người cùng nhìn Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong thở dài: “Thích trại chủ, ta cũng ở thế chẳng đặng đừng. Nếu ngươi có thể trốn thoát khỏi tay thủ hạ ta ba lần, ta sẽ không truy bắt ngươi nữa. Thế nào?”

Thích Thiếu Thương nghiêm nghị đáp: “Nói thật, dù chỉ một lần thoát khỏi tay thủ hạ của Lưu bộ thần cũng là chuyện hiếm có trong thiên hạ rồi.”

Mặt ngọt chết ruồi, Lưu Độc Phong cũng cười vui: “Được, cũng mong ngươi sẽ là ngoại lệ. Tuy nhiên, ta hạ thủ quyết không lưu tình.”

Vân Đại thưa: “Lão gia, chỗ này rất dơ bẩn, chỉ bằng người giao hai người này cho chúng tôi, lão gia hãy ngồi nghỉ...”

Lưu Độc Phong không đồng ý: “Không được! Xét về kỳ môn độn giáp, ngũ hành, cơ quan, đương nhiên sáu người bọn ngươi khó gặp đối thủ. Nhưng nếu xét về võ công, Thích trại chủ và Tức thành chủ đều cao cường hơn các ngươi rất nhiều. Lúc này bọn họ đã khổ chiến nên bị thương nặng, nhưng bọn họ chắc chắn không thua bọn ngươi. Nếu đến lúc đó ta mới xuất thủ há lại không trở thành xa luân chiến sao? Thích trại chủ, Tức đại nương, thể lực các ngươi đã tổn thất nhiều rồi, công lực cũng hao mòn nhiều, không cần khách khí nữa, hai vị cùng xông lên đi.”

Thích Thiếu Thương cùng Tức đại nương lại cùng nhìn sâu vào mắt nhau. Thích Thiếu Thương bật kiếm: “Vậy xin đắc tội!”

Nhưng Lưu Độc Phong vẫn thư thái ngồi trên tảng, khẽ mỉm cười, không hề có vẻ gì là chuẩn bị cho trận quyết chiến.

Thích Thiếu Thương vốn chỉ còn một tay, y đưa kiếm lên, mũi kiếm ngang mày, chăm chú nhìn Lưu Độc Phong, nhãn thần bức người. Ngay cả sáu gã thủ hạ mặc cảm y cũng bị trấn áp, đều phải thối lui một bước.

Mấy ngày nay, Thích Thiếu Thương trải qua bao cuộc khổ chiến, bị thương đổ máu, hao tổn thể lực, hơn nữa các cuộc tấn công liên tiếp ập đến, y còn bị chặt một tay, không ngờ nhãn thần vẫn còn sắc bén đến thế; khiến cho Lưu Độc Phong cũng phải thầm khen một tiếng: giỏi!

Thích Thiếu Thương tích tụ tinh lực, ngưng thần chuẩn bị phát thế công.

Nhưng rồi y đột nhiên thu kiếm.

Chỉ nghe y bảo: “Lưu bộ thần, ngươi đã không muốn giao thủ, sao không cho bọn ta một con đường sống?”

Lưu Độc Phong cười: “Vừa rồi, khi ngươi chuẩn bị phát kiếm, rồi lại thu hồi thế kiếm, ngươi có biết ba huyết ‘thủy phân’, ‘lưu lưu’ và ‘kiên ngưng’ ở bên phải lộ ra sơ hở không?”

Vừa nghe thấy thế, Thích Thiếu Thương cả kinh. Trong sát na y thu kiếm, vì bị mất một tay nên động tác của y không khỏi có chút sơ hở nhỏ. Song không ngờ, nhược điểm chỉ xảy ra trong nháy mắt thôi lại bị Lưu Độc Phong đang ra vẻ thờ ơ nhìn thấy được.

Lưu Độc Phong vuốt râu: “Nếu như vừa rồi ta tranh thủ thời cơ, tấn công ba huyết vị trên của ngươi, thì ngươi sẽ ra sao?”

Mồ hôi lạnh trên trán đổ ra, Thích Thiếu Thương từ từ nâng kiếm lên, chia mũi kiếm vào Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong nhàn nhã bảo: “Thế mới được, đừng nhìn vẻ ngoài ơ hờ của ta mà khinh địch hoặc không nỗ lực tấn công! Nếu không, chính ngươi sẽ hối hận không kịp đấy.”

Thích Thiếu Thương lớn tiếng: “Được!”

Đột nhiên, bà vai Tức đại nương khẽ động.

Phi tiêu cột quanh cổ tay của nàng bắn ra như chớp.

Nhưng không bắn về hướng Lưu Độc Phong!

Mà bắn về phía Trương Ngũ đang khiêng cang cho Lưu Độc Phong!

Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương! (muốn giết chủ phải giết ngựa trước, muốn bắt giặc phải bắt tướng trước)

Phi tiêu bay vút đến Trương Ngũ!

Lúc này, bốn người Trương Ngũ, Lam Tam, Chu Tứ, Liêu Lục đang khiêng cang, Vân Đại và Lý Nhị đứng hộ vệ bên cạnh.

Phi tiêu vừa bay ra, Lý Nhị rú lên một tiếng quái dị, xông lên cản lại, vung ngân bài chặn ngọn phi tiêu.

Nhưng không ngờ phi tiêu chột đảo, đổi phương hướng, lọt qua dưới háng Lý Nhị, vẫn tiếp tục nhắm thẳng vào Trương Ngũ, bắn vào gối phải của gã!

Vân Đại hét lớn một tiếng, từ bên cạnh phóng ra, chụp lấy phi tiêu!

Nhưng phi tiêu chột xoay tròn, sợi dây trong tay hắn xoắn vài vòng, vẫn bắn thẳng về phía Trương Ngũ!

Dù liên tiếp bị cản trở hai lần nhưng phi tiêu tựa hồ như một sinh vật, biến hóa sống động, vẫn không đổi mục tiêu tấn công!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bảo kiếm Lưu Tình

Nhanh như chớp, Trương Ngũ dơ chân lên. Mũi phi tiêu vốn dĩ nhắm vào đầu gối phải của hắn, cố nhiên phải bắn hụt.

Nhưng đột nhiên, mũi phi tiêu tựa hồ như có sinh mệnh, chột đổi hướng bắn vào chân trái Trương Ngũ, giống như nó vốn đã nhắm sẵn vào đó vậy.

Đúng lúc này, Lan Tam, Chu Tứ, Liêu Lục đồng thời buông cang tre trên vai, chia thành ba hướng trái phải sau cần đánh mũi phi tiêu. Lan Tam xuất chương, Chu Tứ xuất quyền, Liêu Lục xuất cước, lần lượt chặn đánh phi tiêu.

Nhưng không ngờ mũi phi tiêu giật lên một cái, soạt một tiếng, đổi hướng vọt cắm vào chân phải đang giờ cong lên của Trương Ngũ.

Trương Ngũ hự một tiếng, chân phải đập đất, mặt trắng bệch. Nhưng cang tre ba phía đã mất chỗ tựa, chỉ còn một mình hắn chống đỡ, vai hắn gánh cang tre, nhất quyết không chịu buông tay. Chiếc cang tre này của Lưu Độc Phong đặc biệt rộng rãi dễ chịu, do bốn người gánh bốn bên mới có thể giữ thăng bằng, bây giờ chỉ một mình Trương Ngũ chống đỡ, tự nhiên hắn phải rã sức.

Lan Tam, Chu Tứ, Liêu Lục nhìn nhau, đều hiện sắc giận. Bọn họ lướt về chỗ cũ, trợn mắt phẫn nộ nhìn Tứ đại nương.

Vân Đại và Lý Nhị tiến lên một bước, tức giận chỉ Tứ đại nương: “Ngươi...!”

Tứ Hồng Lệ một kích đắc thủ, sắc mặt trắng nhợt hẳn đi. Nhìn về một mối trên khuôn mặt còn vương nét ngây thơ đó, trong lòng Thích Thiệu Thương dâng lên một nỗi xót xa vô duyên cớ.

Lưu Độc Phong vẫn ngồi trên chiếc cang tre.

Y dần từng tiếng: “Tứ đại nương! Ngươi không nên đã thương Trương Ngũ.”

Tứ Hồng Lệ vén tóc, ánh sáng ban mai chiếu lên mặt nàng: “Vi sao không thể đã thương hắn? Các ngươi bắt ta thì ta đã thương các ngươi thôi.”

Lưu Độc Phong gắng nén giận, nói: “Bọn ta phụng mệnh hoàng thượng đến cầm giữ các ngươi, dựa vào quốc pháp đến bắt các ngươi. Ngươi không giao tay chịu trói, còn dám nổi cơn cuồng ư?”

Tứ Hồng Lệ ngạo mạn đáp: “Ta bắt kẻ ngươi phụng mệnh gì, tuân theo pháp nào! Đạo nghĩa giang hồ của bọn ta là: quyết không buông tay chờ chết để cho các ngươi bắt về dày vò hành hạ, cùng lắm thì từ trần ở đây thôi.”

Nàng lại cười khinh miệt nói tiếp: “Ta cũng có thể nói là ta phụng thiên hành sự, lý do đường hoàng thì ai cũng tìm được! Muốn nói để thuyết phục người khác thì cũng nên nói cho có lý một chút.”

Dù công phu hàm dưỡng Lưu Độc Phong cao đến đâu đi nữa cũng không chịu nổi, bộ râu dài của y rung lên: “Ngươi nói ta vô lý ư?”

Tức Hồng Lệ mỉm cười lắc đầu, nhìn Thích Thiểu Thương một cái, ung dung đáp: “Không phải!”

Nàng nói tiếp: “Chỉ là ta chưa từng gặp kẻ nào tự tung tự tác, cường từ đoạt lý như ngươi mà thôi.”

Nàng lại đưa mắt nhìn Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương biết là nàng muốn chọc giận Lưu Độc Phong.

Võ công Lưu Độc Phong quá cao, không thể lường được; không chọc giận y thì không thể tìm được cơ hội mà lần tới. Cho dù chọc được y giận cũng chưa chắc đã có cơ may, nhưng ít nhất y cũng không cao thâm khó lường đến vậy.

Tuy nhiên Lưu Độc Phong cơ mặt giật giật, bật cười: “Tức đại nương, ngươi tự chặt một đao lên chân rồi đi đi, ta không bắt ngươi.”

Tức đại nương sắc mặt bỗng nhiên biến thành trắng bệch.

Sau đó lời nàng từ chậm đến nhanh, phát ra dần dần như pháo liên thanh, rành rọt, sắc bén: “Lưu Độc Phong, cái lão thất phu này, ngươi tưởng mình là công bằng lắm ư? Ngươi muốn duy trì phong độ của mình mà không nổi giận, tự mình cao cao tại thượng ngồi lên vai người ta để cho thấy người khác người thường. Ngươi tưởng để ta tự đâm mình một đao rồi thả cho ta đi là khoan dung lắm à? Ngươi có biết ta và y, sống phải cùng sống, chết phải cùng chết không? Ngươi muốn ta bị thương, để rồi khi gặp tên khốn kiếp Hoàng Kim Luân, làm sao ta chẳng chết phơi thây? Ngươi là tên dã man! Ngươi đâu đâu cũng bảo vệ thanh danh cho mình thế mà toàn làm những điều ác hại! Ngươi tưởng ngươi là thứ gì chứ? Chẳng qua chỉ là đồ khốn nạn, dã man, tàn bạo thôi! Tên cầu quan rùa rút đầu rút cổ kia!”

Đột nhiên Lưu Độc Phong phóng người lên.

Tay y vươn ra, rút một thanh kiếm từ lưng Liễu Lục. Ánh kiếm xanh biếc.

Cuối cùng Lưu Độc Phong cũng đã nổi giận, Lưu Độc Phong cũng đã xuất thủ.

Tức đại nương chính là muốn ép Lưu Độc Phong phải rời khỏi chiếc cang tre tấn công nàng.

Một khi y ra tay, nhất định y sẽ công kích nàng.

Chỉ cần Lưu Độc Phong ra tay với nàng, Thích Thiểu Thương sẽ có thể nhận ra lộ kiếm pháp của y, rồi từ bên cạnh tấn công vào.

Nàng tin tưởng vào trí tuệ và võ công của Thích Thiểu Thương.

Khi Thích Thiểu Thương và nàng gặp nhau lần đầu tiên, trong khi cùng sư huynh Vạn Kiếm Nhu của nàng giao thủ một chiêu “Vấn quân hà nhật sở ức” (hỏi chàng có nhớ ngày tháng nào), y đã suy đoán ra được đường lối võ công của sư huynh mà thi triển kiếm thuật lăng lệ khiến đối thủ không thể nào tiếp tục sử dụng kiếm thứ hai là “Vấn quân hà sở tất” (hỏi chàng có biết nơi chốn nào).

Võ công của Thích Thiểu Thương tuy không thể xem là cao nhất trong số những người mà nàng từng gặp, nhưng sự thông tuệ và ngộ tính cao đối với võ công của y thì hầu như bình sinh nàng chưa gặp qua.

Nàng tin nhất định Thích Thiểu Thương có thể kịp thời tìm ra cách phá giải.

Lưu Độc Phong xuất ra một kiếm.

Tức đại nương tay phải nắm đoản kiếm, tay trái nắm ngọn phi tiêu có dây nối, có ít nhất chín mươi sáu chiêu thức có thể sử dụng, nhưng ngay cả một chiêu nàng cũng không dùng được.

Trong khoảnh khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc đó, nàng lại sử dụng một chiêu mà bình sinh chưa từng nghĩ qua, nhưng từ tất cả chiêu thức võ công và kinh nghiệm giao thủ nàng lại ngộ ra được, và sử dụng vào đúng thời khắc này.

Nàng sử dụng một chiêu ấy xong, thối lui năm bước.

Lưu Độc Phong thu kiếm, thân hình lướt trở lại chiếc cang tre, kiếm đã tra vào vỏ trên lưng Liễu Lục, tựa hồ như chưa hề động đến kiếm.

Một kiếm y đâm ra, Thích Thiểu Thương lại không kịp xuất thủ.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ.

Dường như Lưu Độc Phong chưa từng xuất thủ.

Tức đại nương dùng chiêu thức vừa sáng chế ra chấn được một kiếm, nàng nhón miệng cười với Thích Thiểu Thương, đang định nói thì chợt sắc mặt thay đổi. Nàng chỉ cảm thấy một luồng kiếm khí lạ lùng ùn ùn tràn tới, không thể trụ lại nổi, phải lùi năm bước. Kiếm khí đã ập tới trước ngực, nhưng Lưu Độc Phong vẫn ngồi trên cang tre, hoàn toàn không động thủ.

Keng một tiếng, Thích Thiểu Thương tuốt kiếm.

Kiếm chém vào không khí.

Kiếm khí vốn tiềm ẩn phát ra đột nhiên bị chặn đứt.

Tức đại nương mặt trắng bệch, ôm ngực thở dốc. Thích Thiểu Thương thu kiếm hoành ngang ngực, sang sảng nói: “Hay cho một kiếm ‘tiên phát vi hư, hậu phát sát nhân’ (đầu tiên chỉ là hư chiêu, sau mới là chiêu sát nhân), khi ngươi xuất kiếm đó lại không phải là chủ lực, lực dư lại sau khi thu kiếm mới là kiếm khí chân chính.”

Lưu Độc Phong mỉm cười: “Không sai, ngươi có thể nhìn ra ‘hậu phát kiếm’ của ta, đã là không đơn giản rồi. Tức đại nương dùng chiêu thức sáng chế ra trong lúc cấp bách để phá một chiêu của ta, cũng là ghê gớm đấy. Nếu hai ngươi chưa bị thương, liên thủ lại thì có thể đấu một trận với ta.”

Y thờ dài nói: “Nhưng đáng tiếc các ngươi đã bị thương, mà thương tích rất nặng.”

Thích Thiểu Thương lạnh lùng nói: “Ngươi nói câu này thật phí công.”

Lưu Độc Phong ngạc nhiên: “Ồ?”

Thích Thiểu Thương tiếp: “Nếu ngươi để tâm đến việc chúng ta bị thương thì đừng tới đây bắt ngươi, đã muốn bắt người thì còn nói năng lồi thoi để làm gì?”

Lưu Độc Phong đáp: “Nói hay lắm, ta không nên giả vờ từ bi mềnh khóc chuột làm gì.” Rồi y đưa tay ra, tuốt thanh kiếm đỏ son trên lưng Trương Ngũ.

Thích Thiểu Thương và Tức đại nương cùng nhìn nhau, ôm kiếm chờ đợi. Lý Nhị bất giác thốt: “Lão gia, mặt đất bần lắm, cần phải cẩn thận đấy.”

Vân Đại trừng mắt nhìn hân: “Lão gia tự khắc cẩn thận, cần ngươi nói đấy à.”

Thân hình Lưu Độc Phong trên cang tre đột nhiên rung lên, hai ống tay áo phồng lên như cánh bướm no gió. Tư thế này chắc chắn là một chiêu long trời lở đất, tên đã lên cung, sẵn sàng bắn ra. Trên cang tre bỗng phát ra một tràng tiếng động âm ì như tiếng sấm.

Đột nhiên, hai bóng người một trái một phải bay lên, cấp tốc tấn công Lưu Độc Phong.

Kiếm của Thích Thiểu Thương bình bình đâm ra, nhưng đó là tinh hoa võ học một đời của y. Kiếm mới giờ lên, Vân Đại và Lý Nhị đứng trước cang tre đều không tự chủ được, bị một luồng kiếm quang chói chang áp tới, buộc phải nhắm mắt lại.

Bọn họ vừa nhắm mắt, đã lập tức mở bừng ra vì quá quan tâm đến tình hình trận chiến. Đúng lúc đó, chỉ thấy hai bóng người rơi nghiêng xuống, trên mặt đất máu tươi rải ra, thẫm đỏ như cánh hoa đào.

Thích Thiểu Thương và Tức đại nương đáp xuống, lại đưa mắt nhìn nhau. Nàng thấy ở eo y có nổi lên vết máu, đang loang ra rất nhanh. Y thấy sợi phi tiêu trên tay nàng chỉ còn lại một nửa sợi dây, ngọn phi tiêu ở đầu không còn thấy đâu...

Song bốn người khiêng cang cũng nhận ra tiếng sấm âm ì trên đầu đã dần dần tắt đi.

Thích Thiểu Thương và Tức đại nương đã dẫn dụ chiêu “Phong lôi nhất kiếm” của Lưu Độc Phong phát ra trước khi nó được chuẩn bị thi triển.

Chỉ nghe Lưu Độc Phong thờ dài: “Buông tay chịu trôi đi.”

Thích Thiểu Thương lớn giọng: “Không đời nào!”

Tiếng sấm âm ì lại nổi lên, lần này sức gió mạnh vô cùng, còn lăng lẹ hơn lần trước.

Đột nhiên, Tức đại nương lộn mười tám vòng trên mặt đất, thân hình nàng nhẹ nhàng nhanh nhẹn, chuôi mười mấy cái lộn nhào này chẳng qua chỉ diễn ra trong chớp mắt. Tiếp đó mười ngón tay như búp măng của nàng bắn ra hai mươi bảy đạo ám khí, nhắm vào Lam Tam, Chu Tứ, Trương Ngũ, và Liêu Lục.

Vân Đại, Lý Nhị hét lớn, đang định ngăn cản, thì chợt thấy hàn quang chớp lên, Thích Thiểu Thương đã xuất kiếm.

Vân Đại, Lý Nhị bị kiếm khí lăng lệ bức đến phải lùi nhanh ra sau.

Ánh mặt trời bỗng tối đi, một bóng người như cánh chim đại bàng giương kiếm chém xuống đầu Thích Thiểu Thương.

Sớm đã tính toán được Lưu Độc Phong sẽ giờ chiều này, Thích Thiểu Thương trở kiếm chặn lại, hai người trong phút chốc giao thủ đến bảy kiếm.

Cùng lúc đó, hai mươi bảy mũi ám khí của Tức đại nương vọt hợp lại thành một bay về phía Chu Tứ.

Chu Tứ hồn xiêu phách lạc, hét lên một tiếng, cùng Liêu Lục vội vàng buông cánh tre ra, hai người bốn tay toàn lực đánh vào ám khí gồm hai mươi bảy mũi ám khí hợp lại đó.

Thân hình Tức đại nương xẹt đến, đã tới ngay trước mặt Lam Tam, hai ngón tay đâm thẳng vào hai mắt hắn.

Lam Tam cúi đầu, Tức đại nương một cước đá lên, ở mũi giày vọt nhô ra một mũi kiếm.

Lam Tam kêu lên một tiếng quái dị, thân hình bỗng co lại, trong lúc bị giáp kích trên dưới này, hắn đã giống như một quả bóng xì hơi, vọt một cái lui ra khỏi vòng đầu.

Lần giao thủ này chẳng qua chỉ diễn ra trong tích tắc, Liêu Lục và Chu Tứ ứng phó ám khí, Lam Tam bị Tức Hồng Lệ đánh lui, giữ lấy cánh tre chỉ còn một mình Trương Ngũ.

Lúc này keng một tiếng, kiếm của Thích Thiếu Thương đã tuột tay bay ra, Lư Độc Phong khí thế đã hết, thét một tiếng, ánh dương tắt ngấm, đã rơi trở lại cánh tre.

Tức đại nương xẹt một cái, kiếm đâm tới Trương Ngũ.

Nguyên Trương Ngũ đã bị thương, một mình gánh đỡ cánh tre vốn đã cực khổ lắm rồi, Tức đại nương lao đến tập kích thế này, quả thật hắn không làm sao đỡ được, nhưng hắn lại gắng sức trụ lại, máu bắn đương trường cũng không chịu buông bỏ cánh tre.

Đột nhiên ánh mặt trời mờ đi.

Tức đại nương thay đổi hoàn toàn thế tấn công.

Nàng bỏ hết mọi chiêu công kích.

Nàng xẹt ra khỏi phạm vi của chiếc cánh tre.

Lư Độc Phong mới trở về cánh, lập tức phát giác Trương Ngũ gặp hiểm, mũi chân hơi mượn lực, nhanh chóng trầm người xuống, kiếm đâm vào Tức đại nương.

Song Tức đại nương đã sớm một bước lướt ra xa rồi.

Lư Độc Phong đâm hụt!

Tức đại nương và Thích Thiếu Thương khi lướt ra chạm vào nhau.

Đoàn kiếm của Tức đại nương đã nằm trong tay Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương đâm Lư Độc Phong một kiếm.

Lư Độc Phong chấn động, vàng kiếm tỏa rộng ra, vốn dĩ có thể một kiếm chặt đứt cánh tay Thích Thiếu Thương, nhưng y bỗng do dự.

Trong khoảnh khắc do dự ấy, kiếm thế của Thích Thiếu Thương đã lao đến trung tâm của vòng kiếm, Lư Độc Phong đã bỏ lỡ cơ hội chặt cánh tay của y.

Lư Độc Phong thu kiếm tự vệ, keng một tiếng, mũi kiếm của Thích Thiếu Thương đã đâm vào vỏ kiếm của Lư Độc Phong.

Thích Thiếu Thương mượn lực của mũi kiếm, thân hình lại bật bay ra.

Lư Độc Phong bị lực trên mũi kiếm đè nặng, bạch bạch hai tiếng, hai chân đã chạm xuống đất ướt, y vốn dĩ vẫn có thể kịp phản kích Thích Thiếu Thương, nhưng khi hai chân vừa mới chạm đất, y thét lên một tiếng quái dị.

Vì trên đất vô cùng trơn, cả một bãi bùn nhộp nhộp, hai chân y lúc chạm đất, dụng lực hơi mạnh một chút, bộp một tiếng, bùn bắn văng lên dính ướt cả gấu áo dài của y. Từ năm mười tám tuổi Lư Độc Phong luôn sống trong nhung lụa ở cung đình, những nơi y đặt chân đến đều là sứ trắng men ngọc, sạch sẽ vô cùng, đẹp đẽ long lanh, mà nay chân lại sục xuống bùn, nên y hét lên quái dị, thân hình vọt bốc lên, lại quay trở về cánh.

Lúc Thích Thiếu Thương lướt người quay trở lại, Tức đại nương đã đẩy lui được màn công kích của Vân Đại và Lý Nhị.

Nàng dùng hai mũi nhọn ở mũi giày liên hoàn đá ra, mà cổ tay ngọc ngà của nàng cũng thường xuyên bắn ra mấy thứ ám khí ghê gớm khiến Lý Nhị và Vân Đại đều không phải là đối thủ.

Thích Thiếu Thương lướt đến bên nàng, chân bước loạn choạng.

Tức đại nương lập tức đỡ lấy y.

Lúc cùng Lưu Độc Phong đối kiếm, tuy chưa bị thất bại mà chết, nhưng sự suy kiệt về tinh thần, thể lực không phải là nhỏ.

Hai người thân hình chẳng qua chỉ loạng choạng một chút rồi lập tức lướt đi.

Đây là lúc quan trọng quyết định sự sinh tử tồn vong của họ, không còn thời gian rồi mà thờ nữa.

Họ lướt về phía đầm lầy.

Lúc này, Liêu Lục, Chu Tử, Lam Tam đã đồng thời trở về vị trí bên cánh, cùng gọi: “Lão gia!”

Lưu Độc Phong cau mày nhìn mặt gấu áo bẩn, hét lên một tiếng, mắt lộ hung quang, chu hồng kiếm (kiếm đỏ son) trong tay phá không bay ra, cấp tốc đuổi theo Thích Thiếu Thương và Tức đại nương.

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương đều nghe thấy tiếng kiếm khí kịch liệt xé toang không trung.

Cả hai người đều không quay đầu.

Bởi vì thể đi của nhất kiếm ấy do Lưu Độc Phong xuất ra trong con thịnh nộ, họ căn bản không đỡ nổi.

Chỉ cần họ dừng lại là không còn cơ hội chạy thoát nữa.

Họ vẫn toàn lực lao lên phía trước.

Nhưng thân hình họ đã thay đổi.

Do họ chạy quá nhanh, đến nỗi thân thể gần như nằm ngang so với mặt đất phẳng.

Kiếm ánh đỏ son đã bắn tới!

Kiếm đỏ xé gió, vượt qua trước thân hình họ, phập một tiếng đâm vào đất, dư lực chưa tan, chuôi kiếm vẫn rung động chưa ngừng.

Lúc Thích Thiếu Thương lướt qua, xoay cổ tay rút thanh kiếm lên khỏi đất.

Y nhắc thấy trên kiếm có khắc hai chữ Triện: “Lưu Tình”.

Lưu Độc Phong quát lớn: “Đuổi theo!”

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương đã lướt vào vùng đầm lầy rồi.

Vân Đại và Lý Nhị đuổi tới tận nơi, bám theo tung tích của hai người.

Lam Tam, Chu Tử, Trương Ngũ và Liêu Lục lại không dám vào.

Họ không sợ đầm lầy.

Nhưng Lưu Độc Phong sợ bẩn.

Họ sợ làm bẩn Lưu Độc Phong.

Dừng ở rìa đầm lầy, Lưu Độc Phong phán đoán: “Chúng không thoát được đâu, có Vân Đại, Lý Nhị truy tung, nhất định chúng sẽ phải chui ra khỏi đầm lầy thôi. Chúng có thể chạy được lần này, không chạy được lần thứ hai đâu.”

Khi y nói thế, đáy mắt gợn lên nỗi lo lắng sâu thẳm, hoàn toàn không có vẻ gì là khoan khoái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giữa vùng đầm lầy

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương ẩn núp trong vùng đầm lầy nhớp nháp cả ngày. Mãi đến khi trời tối hẳn, Thích Thiếu Thương mới nhẹ nhàng bảo: “Chúng ta đi thôi!”

Tức đại nương vẫn luôn ở sát bên cạnh y, lúc này đột nhiên đặt tay lên cánh tay y, nắm thật chặt.

Thích Thiếu Thương ngoảnh đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng ẩn sau làn tóc, ánh trăng soi trên sống mũi cao của nàng, hết sức nhu hòa.

Y chợt cảm thấy bao nhiêu tình cảm dạt dào trước đây với người con gái trước mắt mình lặng lẽ trào dâng. Lòng xúc động vô hạn, y bèn nói: “Đại nương, chỉ mong cuộc đời mãi dài lâu, ngàn dặm không chia cắt được chúng ta (*). Nếu lần này không chết, ta sẽ thoát ân giang hồ, cùng nàng sống tới lúc đầu bạc răng long, được vậy thì tốt biết bao nhiêu!”

(*) Nguyên văn: dẫn nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên. Đây là một câu nói phổ biến trong tiếng Trung để biểu hiện lòng mong ước tình yêu mãi dài lâu của đôi lứa. “Thiên quyên” nghĩa là vàng trắng, ngàn dặm chung vàng trắng là muốn nói rằng tuy xa nhau nhưng trong lòng vẫn luôn hướng về nhau. “Dẫn nguyện nhân trường cửu” là muốn phá đi giới hạn của thời gian, “thiên lý cộng thiên quyên” là muốn san bằng cách trở về không gian.

Trong truyện Kiều Nguyễn Du cũng mượn hình ảnh vàng trắng để tả nỗi cô đơn của người thiếu phụ:

“Vàng trắng ai xẻ làm đôi,

Nửa in gối chiếc, nửa soi dặm trường.”

Hàng mi dài của Tức đại nương nhẹ run dưới ánh trăng: “Chàng nói thật ư?”

Thích Thiếu Thương nghiêm túc: “Đại nương, ta không lừa nàng đâu.”

Tức đại nương chợt cười duyên: “Những lời nói ngọt ngào như thế, cho dù chàng có lừa thiếp thì cũng chẳng sao?”

Thích Thiếu Thương vội đáp: “Nhưng ta nói thật mà!”

Tức đại nương bảo: “Trước đây lòng chàng ôm chí lớn, đề lời của thiếp ngoài tai, cứ một mực vào đời (**) gánh lấy phiền nhiễu. Cho dù lời chàng là thật đi nữa, nhưng nay thân chàng đã mang mối huyết hải thâm thù, dù chàng muốn lánh đời, cùng thiếp tiêu dao tự tại thì đó cũng không phải là cuộc sống vui vẻ, yên bình được.”

(**): nguyên văn ‘nhập thế’, ngược với ‘xuất thế’ (lánh đời)

Thích Thiếu Thương thở dài: “Có lẽ ông trời gây tai kiếp này lại khiến ta sáng mắt ra, nhìn thấu mọi sự, dạy ta phải kiên trì chiến đấu và sống sót.”

Tức đại nương cười: “Cho dù ông trời dạy chàng nhìn xa trông rộng đến đâu thì việc chúng ta có thoát được tay Lư Độc Phong hay không vẫn còn là một vấn đề.”

Thích Thiếu Thương nặng nề: “Võ công của Lư Độc Phong rất cao, chúng ta quyết không phải đối thủ của y.”

Tức đại nương đáp: “Chiêu phi kiếm cuối cùng của y vốn có thể lấy mạng chúng ta, nhưng y muốn bắt sống chúng ta chứ không muốn giết người, nên mới cố ý ném huyệt.”

Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy các vết thương toàn thân dội lên đau nhức, cười khò: “Nếu y muốn cho ta bị thương thì lúc này ta đã trở thành một kẻ không tay rồi!”

Tức đại nương phân tích: “Nhưng nếu để y bắt sống thì trước sau gì cũng rơi vào tay tên cầu quan Phó Tông Thư, điều này còn tệ hơn là chết nữa.”

Nàng đột nhiên đặt tay lên tay của Thích Thiếu Thương: “Chàng nhất định phải đáp ứng thiếp một việc.”

Cảm thấy trang tuyệt sắc giai nhân này đã vì mình mà hy sinh hạnh phúc đến thế, lòng Thích Thiếu Thương cảm động vô cùng, y nghẹn lời: “Đại nương!”

Tức đại nương tựa đầu vào vai phải của y, nhẹ nhàng ve vuốt khiến Thích Thiếu Thương cảm thấy êm đềm và ấm áp, thật chỉ muốn suốt đời cứ như thế này mãi, thật không còn hạnh phúc nào bằng.

Tức đại nương dịu dàng nói: “Nếu thiếp bị y bắt, chàng hãy hứa là sẽ giết thiếp.”

Thích Thiếu Thương nghe mà chấn động, lòng y thật sự sợ hãi Tức đại nương manh nha ý muốn chết. Một luồng máu nóng bùng lên trong người, y cảm thấy dù có bị bầm vằm thành muôn vạn mảnh cũng quyết không thể để nàng phải chịu thương tổn thêm chút nào nữa, y lập tức ngăn: “Nàng nhất định phải sống, không thể chết được.”

Tức đại nương kiên định nhìn y bằng đôi mắt mềm mại tuyệt đẹp: “Nếu thiếp rơi vào tay bọn chúng, chết vẫn tốt hơn. Thiếp là một nữ tử, đương nhiên chàng hiểu ý thiếp.”

Thích Thiều Thương nói: “Được, nếu nàng chết, ta cũng không miễn cưỡng sống làm gì nữa.”

Tức đại nương thờ dài: “Việc gì chàng phải làm thế? Nếu có cơ hội thoát được, chàng hãy trốn đi.”

Thích Thiều Thương đáp ngay: “Nàng bị thương nhẹ hơn. Ta ở đây đoạn hậu thì nhất định nàng có thể sống sót tránh đi.”

Tức đại nương bắt lặc: “Việc gì chàng phải khổ thế?”

Thích Thiều Thương đáp: “Nàng cũng chẳng cần phải thế.”

Y nói một cách kiên quyết: “Đại nương, chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết!”

Tức đại nương thuyết phục: “Huynh đệ bằng hữu của chàng đều bị người ta hại chết, chàng phải sống mới còn hi vọng trả thù cho bọn họ.”

Thích Thiều Thương thờ dài: “Chẳng phải nàng cũng thế ư? Các tỷ muội Hủy Nặc thành, toàn bộ đều do ta làm liên lụy, nàng cũng cần phải báo thù mà.”

Tức đại nương cau mày, trầm tư một lúc lâu mới nói: “Như vậy thiếp không có cách nào thuyết phục chàng chạy trốn một mình phải không?”

Thích Thiều Thương đáp: “Có đấy.”

Tức đại nương đang ngạc nhiên, Thích Thiều Thương nói tiếp: “Nàng trốn, ta ở lại đoạn hậu.”

Tức đại nương đáp: “Nhưng nếu hai ta cùng trốn, rất khó thoát được sự truy lùng của Lưu Độc Phong.”

Thích Thiều Thương kiên định: “Không trốn được thì không trốn được, có sao đâu? Chết trong tay y vẫn còn hơn là chết trong tay lũ Cổ Tích Triều, Hoàng Kim Lân.”

Hắn nắm tay Tức đại nương, tha thiết: “Đại nương, nàng chớ khuyên can ta nữa. Lúc này chúng ta ở bên nhau, bất chấp sống chết, không ai tách lia chúng ta được.”

Cả hai đều yên lặng.

Tức đại nương ngả vào lòng Thích Thiều Thương.

Họ đang ở trong vùng đầm lầy đặc quánh chướng khí, nhưng bầu trời lại đầy sao, trăng chiếu sáng rõ, trên mặt hai người đều có vẻ an bình.

Tức đại nương cười: “Chàng biết không? Thiếp đói rồi.”

Họ trốn chạy cùng nhau, những vết thương, những nguy cơ trùng điệp đã khiến họ quên bằng cơn đói. Nhưng bây giờ khi dựa vào nhau, cảm giác sinh tử có nhau đó như chất men thấm vào người, họ không còn sợ hãi nữa mà tâm hồn rất thư thái, vì thế cảm giác đói bụng đã trở lại.

Thích Thiều Thương cười: “Ta cũng thế.”

Tức đại nương nói: “Đáng tiếc đây là vùng đầm lầy, không có nai rừng lợn núi gì, nếu không, ta nên ăn một bữa thật no.”

Thích Thiều Thương nhìn không gian tăm tối xung quanh, hỏi: “Nàng ăn rắn không? Ăn rết không? Nếu nàng dám ăn, thì chẳng sợ không có.”

Tức đại nương lờm y: “Còn đùa bọn được à, thiếp đói muốn chết đây.”

Thích Thiều Thương nói: “Không đùa thì sao nào? Đúng rồi, chúng ta ăn cái gì đó để nuôi chí thoát trùng vây nhé.”

Mắt Tức đại nương sáng lên, bật cười giòn giã.

Thích Thiều Thương đứng dậy, kéo tay nàng: “Sao nào? Đi chứ!”

Tức đại nương không đứng dậy, dịu dàng bảo: “Thôi, chúng ta phải ở đây đã, gắng sức chịu đựng thêm một thời gian. Để Lưu Độc Phong ở bên ngoài phải gấp gáp cũng hay.”

Thích Thiều Thương nháy mắt: “Được, vậy ta nhóm một đống lửa, có lẽ còn có thể nướng hai con thiêu thân đấy.” Y cười hỏi Tức đại nương: “Nàng ăn thiêu thân không?”

Tức đại nương nhắm mắt, rên rĩ nói: “Thiếp ăn thịt người cơ, thịt chàng đó.”

Thích Thiều Thương nhắm như si như mê những đường cong yêu kiều và mềm mại trên khuôn mặt nàng.

Khi Thích Thiều Thương nhắm nhìn Tức đại nương, cũng có người trong bóng tối đang nhìn y chăm chăm.

Nơi đó rất xa.

Ở một dải phù sa.

Trong một cây gỗ mục.

Vân Đại.

Lý Nhị.

Hai tên này vốn là cao thủ Ngũ độn thuật, chúng đi được nửa đường thì bắt kịp Thích Thiếu Thương và Tứ đại nương, nhưng chúng vẫn đang chờ cơ hội ra tay.

“Nhất định phải bắt bọn chúng.”

Lý Nhị nghĩ: “Hai tên này đã làm mất bao nhiêu thời gian của chúng ta, lại còn khiến lão gia bần hết cả y phục, thực là đáng ghét. Nếu cần, giết quách đi cũng không có gì phải tiếc, đằng nào khi áp giải bọn chúng về kinh, chúng cũng chẳng sống được.”

“Chỉ e hai chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của họ.” Vân Đại lo lắng: “Thật ra hai người này hoàn toàn không phải quân đại ác, bây giờ chúng ta lại ép họ vào ngõ cụt, cũng là thân bất do kỷ thôi.”

“Chúng ta xuất kỳ bất ý dùng thuật Ngũ hành chế trụ bọn chúng, chúng chẳng tháo chạy được đâu!” Lý Nhị kiên trì thuyết phục.

“Đồn thú vào đường cũng là một việc rất nguy hiểm, chúng ta vẫn phải tính toán cho kỹ đã rồi hãy hành động.” Vân Đại vẫn do dự.

Đột nhiên, có người nắm lấy chân sau của Lý Nhị, đồng thời có hai bàn tay đặt lên vai Vân Đại.

Vân Đại, Lý Nhị đều thất kinh, đang định động thủ mới nhận ra hai người mới đến chính là Lam Tam và Chu Tứ.

Vân Đại mừng rỡ: “Các người cũng đến đây à?” Tuy hân cao hứng, nhưng giọng nói vẫn trầm thì như bong bóng nổi lên mặt bùn.

Chu Tứ ngược mặt nhìn Thích Thiếu Thương đang nhóm lửa nơi xa xa: “Sao thế, chưa đắc thủ à?”

Lý Nhị lạnh lùng nói: “Không phải chưa đắc thủ, mà là chưa động thủ.”

Chu Tứ ngạc nhiên: “Vì sao?”

Lý Nhị tức tối: “Lão đại còn suy trước tính sau, ca tụng chí khí của kẻ khác rồi tự diệt uy phong của chính mình.”

Vân Đại phân trần: “Ta nghĩ là lão gia không ra lệnh cho chúng ta động thủ, chỉ cần ép họ ra khỏi đầm lầy. Đột ngột ra tay như vậy, chỉ e không thỏa đáng lắm.”

Chu Tứ gãi đầu nhìn ra. Thích Thiếu Thương đã dùng phi kiếm đâm một con chim ăn đêm. Y đang cùng Tứ đại nương vui vẻ vật lông chim, chuẩn bị ăn.

“Người xem, bọn chúng đâu có chuẩn bị ra khỏi đầm lầy?” Chu Tứ phân giải: “Chúng ta có thể chờ, nhưng lão gia ở bên ngoài thì sao? Lẽ nào người muốn lão nhân gia phải vào chốn bần thiu này để bắt người?”

Vân Đại cúi đầu, không đáp được.

Lý Nhị bồi thêm: “Lão gia đối với chúng ta ân trọng như núi, cho dù không địch nổi, chúng ta cũng phải thử xem.”

Chu Tứ không tin: “Sao lại không địch nổi? Chúng ta bốn người mà không đối phó nổi hai đứa đang trọng thương ư?”

Lam Tam tiếp: “Hai tên đáng ghét này đã đã thương lão Ngũ, chúng ta phải báo thù cho Ngũ đệ.”

Lý Nhị tán thưởng: “Đúng rồi.”

Lam Tam nói thêm: “Nếu lão Đại lo lắng nhiều quá, chỉ bằng cứ ngồi đây, chúng ta hành động là đủ rồi. Vạn nhất có gì sơ sẩy, lão quay về báo với lão gia, đó cũng là một kế sách vẹn toàn.”

Nghe vậy, Vân Đại máu nóng bùng bùng: “Nói cái gì mà kế sách vẹn toàn, chúng ta cùng xuất thủ, cùng chết sống thắng bại với nhau là được rồi.”

Lý Nhị, Lam Tam đồng thanh: “Được!”

Vân Đại nói: “Có điều, ta nghe nói hai người này là hảo hán và kỳ nữ trên giang hồ, chúng ta bắt được thì bắt, tốt nhất đừng giết họ.”

Lam Tam cương quyết nói: “Được.”

Lý Nhị, Chu Tứ cùng đưa mắt nhìn nhau.

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương cũng đang nhìn nhau.

Ánh mắt họ âu yếm, ngọt ngào.

Họ đang ăn thịt chim quay.

Ánh trăng chiếu sáng lung linh trên đầu họ.

Ánh lửa rực ấm bên chân họ.

Sắc mặt hai người vừa có vẻ thanh thản hiền hòa, vừa có vẻ bất an không yên.

“Ngon lắm!” Tức đại nương nói: “Thì ra chim trong đầm lầy cũng ngon như thế.”

“Thật ra loại chim này nhiều xương ít thịt, da lại dai, hoàn toàn không ngon.” Thích Thiếu Thương đáp.

“Ta biết, chàng nhất định muốn tranh công với chim, ý nói chàng nướng ngon chứ gì?” Tức đại nương vừa liếm vụn thịt trên môi, vừa cười khúc khích: “Thực ra chỉ cần đói rồi thì ăn gì cũng thấy ngon hết.”

“Không phải, ý ta là hương liệu và muối của nàng gia giảm rất khéo.” Thích Thiếu Thương thông thả nói: “Ta phục nàng thật, sao mà trong lúc chạy nạn nàng vẫn mang những thứ đó được?”

Tức đại nương cười: “Lúc chạy nạn chẳng lẽ không cần ăn cơm ư?”

Thích Thiếu Thương lập tức lắc đầu: “Ngược lại, người chạy nạn đặc biệt hi vọng được ăn cơm ngon.”

Tức đại nương tiếp: “Vì vậy chúng ta nên chuẩn bị một ít đồ ngon lành để chạy nạn.”

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi: “Nàng chuẩn bị khi nào vậy?”

Tức đại nương đáp: “Ngay khi thiếp vừa biết tin Liên Vân trại đã bị công phá rồi là thiếp chuẩn bị hương liệu luôn.”

Thích Thiếu Thương không nén nổi cảm động, bèn ho một tiếng, nhai nát mẩu xương chim. Tức đại nương đã liệu được một khi y mất cả Liên Vân trại, y sẽ đến Hủy Nặc thành cầu viện. Nàng biết rõ Hủy Nặc thành cũng sẽ bị liên lụy, nhất định sẽ bị công phá, nhưng vẫn đứng ra tương trợ, vì thế tâm huyết nửa đời đều bị hủy. Thích Thiếu Thương trong lòng càng bồn chồn khó yên.

Khi đang lo lắng thế này, y bất giác đưa mắt về phía đồng lửa.

Do củi đã ít, lại bị ẩm, nên ngọn lửa không được cháy đượm, chỉ là nhàn nhạt xanh xanh một đốm, trong vùng đầm lầy càng thêm ý vị cổ xưa của anh hùng xuống ngựa nghỉ ngơi.

Song, đột nhiên, ánh lửa bùng lên.

Ngã về phía Tức Hồng Lệ.

Trong ngọn lửa có bóng người.

Thích Thiếu Thương hoảng hốt, chưa kịp kêu lên thì đã xuất kiếm.

Nhưng từ bùn mềm lại thò ra một đôi tay, nhanh như chớp túm lấy hai bàn chân của y.

Thích Thiếu Thương không đề ý nhiều thế được, kiếm lập tức phá không đâm ra.

Hai người trong ngọn lửa vốn dĩ một phải một trái lao tới Tức đại nương, song trường kiếm của Thích Thiếu Thương đã vạch tới nơi, thân hình hai người đành chột đứng lại, thế lao đi chậm một nhịp. Tức đại nương ném mẩu thịt chim trong tay ra, tay phải rút ra một thanh tiểu kiếm, đâm vào trong ánh lửa.

Lửa bốc nghìn ngút.

Bóng người trong ánh lửa biến mất như ma thuật.

Tức đại nương sợ lửa tấp vào mặt, bèn vội vàng lui ra.

Thân hình nàng vừa lùi lại, thì nửa thân “cây mục” sau lưng đột nhiên “động dậy”.

Đây nguyên là kế của Chu Tứ: chỉ cần bắt được Tức đại nương, nhất định Thích Thiếu Thương sẽ lập tức đầu hàng.

Vì vậy bọn họ dồn sức bắt Tức đại nương trước.

Tức đại nương vừa lui, “thân cây” bèn giơ hai tay ôm lấy người nàng.

Nhưng đoàn kiếm của Tức đại nương đã vụt đâm xuống dưới.

”Thân cây” kêu lên một tiếng quái dị, buông tay lui nhanh lại.

Hai người trong ánh lửa, chính là Chu Tứ và Vân Đại, thấy Lý Nhị bị thương, thân pháp hai người bèn xẹt nhanh, chớp lấy hai vai Tức đại nương.

Tức đại nương hai chân xoay ra như hình chữ nhất, đá vọt ra. Hai lưỡi đao nhọn trên mũi giày đã đến huyết thái dương của cả hai.

Lúc này, đột nhiên có tiếng kêu lớn.

Một người phá đất lao ra, cả người đầy bùn đất, thổ ra một ngụm máu tươi.

Thì ra lúc này Lam Tam đã nắm chặt được chân của Thích Thiếu Thương. Biết rõ mình đã bị khống chế khó lòng gãy thoát, trường kiếm trong tay y cũng đã xoay ra cứu viện Tức đại nương, trong lúc bối rối Thích Thiếu Thương lại nảy ra cách xử lý khôn ngoan: y không gãy ra mà lại trầm xuống, hai chân đâm sâu vào lòng đất.

Lam Tam đang dùng lực kéo giữ Thích Thiếu Thương, cho rằng y sắp lao lên, không ngờ đối phương lại mượn lực đạp xuống, hai vai Lam Tam đồng thời bị đạp trúng, kêu cách cách hai tiếng. Biết mình đã bị thương không nhẹ, hắn kêu lên quái dị, vội vàng buông tay, lao ra khỏi đất.

Tuy Thích Thiếu Thương đã thương được Lam Tam, nhưng nửa người cũng lún vào bùn nhão.

Lúc này Tức đại nương hai chân đá ra, rõ ràng trúng vào mặt Vân Đại và Chu Tứ, nhưng đột nhiên, chân lại đạp hụt, giống như đầu của hai gã kia biến mất vậy.

Trong sát na này, hai người bốn tay đã móc vào hai đùi Tức đại nương, hai cái đầu người “bắn” ra khỏi cổ áo một cách thần kì.

Tức đại nương biết là không ổn, mà Lý Nhị cũng đã lập tức tấn công đến.

Nàng dùng đoản kiếm vạch nhanh, bức lui Lý Nhị đang muốn phong bế huyết đạo của nàng.

Chu Tứ thấy nàng ngoan cường, biết rằng thời cơ sắp mất bèn hét lớn: “Giết thôi!”

Thế tấn công của Lý Nhị càng thêm vũ bão.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng hú dài.

Lý Nhị biết Thích Thiếu Thương đã đuổi đến.

Đòn công Tức đại nương của hắn càng thêm tàn độc.

Hắn biết nếu mình không đánh bại được Tức đại nương, thì hai vị huynh đệ đang giữ chân nàng nhất định sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Vì vậy hắn quên mất đối phương là một nữ tử, chỉ quyết toàn lực phát động công thế.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chạy trốn

Hai chân Tức đại nương bị kềm cứng nên nàng đối phó với Lý Nhị hết sức chật vật.

Lý Nhị đã tấn công được ba chiêu, Tức đại nương chống đỡ vất vả đến mức thở hổn hển, mặt mày đỏ bừng.

Lý Nhị đánh tiếp ba chiêu, Tức đại nương vẫn đón đỡ một cách chặt chẽ, đường kiếm càng thêm cẩn mật.

Lý Nhị lại đánh thêm ba chiêu, nhưng lần này Tức đại nương đã đánh trả được một kiếm.

Lập tức Lý Nhị phát giác bọn Chu Tứ, Vân Đại vốn đang giữ hai chân của Tức đại nương đã té lăn ra đất rên rĩ.

Liền đó hắn bị trúng một chưởng của Thích Thiếu Thương. Bị đánh văng lên không một lúc hắn mới rớt bịch xuống đất, bùn bắn tung tóe. Tình cờ hắn lại rơi ngay vào chỗ bùn lũng nên người cứ từ từ chìm xuống.

Hắn sợ hãi la lớn, nhưng vì ngực bị trúng chưởng không nhẹ, nhất thời huyết khí nhộn nhạo, luôn cả ngón ruột ngũ hành độn pháp bình thường hắn cũng không thể thi triển được.

Lam Tam lập tức phóng đến cứu.

Thích Thiếu Thương dùng cánh tay duy nhất đỡ lấy vai Tức đại nương, hỏi thăm: “Đại nương, nàng có bị thương không?”

Tức đại nương mỉm cười trấn an, đưa tay úp lên bàn tay Thích Thiếu Thương, động tác dịu dàng thân mật ấy còn hơn bao nhiêu lời muốn nói.

Chu Tứ và Vân Đại ôm ngực ngã nhào xuống đất, đưa mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Chu Tứ hiện rõ nét không phục, thần tình hung hăng muốn tái đấu.

Trong khi ý Vân Đại lại là: chạy!

Chu Tứ nghiêng răng lăn nhanh qua, tháo cây nỏ nhỏ bầy màu từ trên lưng Vân Đại xuống.

Vân Đại biến sắc quát: “Ngươi...”

Chu Tứ đã lấy một viên bi bằng vàng từ trong người ra, kéo căng dây nỏ nhắm bắn tới hai người kia.

Vân Đại vung tay chụp lấy vai phải của Chu Tứ hét lớn: “Không được!”

Chu Tứ chẳng đếm xỉa gì đến hắn, viên đạn kia đã bắn ra rồi.

Dưới trướng Lưu Độc Phong có sáu thủ hạ thân tín là: Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Chu Tứ, Trương Ngũ và Liễu Lục. Đối với những môn tạp học hỗn hợp, kỳ môn độn giáp hay ngũ hành bát quái, sáu người này không môn nào là chẳng thông, nhưng nói đến võ công, lại chỉ vào hạng bình bình.

Lưu Độc Phong lo lắng võ công bọn họ tạp nhạp không thuần, dễ bị nhất lưu cao thủ hiếp đáp, nên truyền cho bọn họ sáu thứ pháp bảo cực kỳ lợi hại để dùng chung.

Sáu thứ pháp bảo này hợp lại thành ba món. Để phát huy được oai lực của mỗi món, bọn họ phải phối hợp hai thứ pháp bảo với nhau.

Trong sáu người, Vân Đại thì đôn hậu chính chắn, Lý Nhị lại nóng nảy háo thắng, trong khi Lam Tam tinh cảm cơ trí thì Chu Tứ lại lạnh lùng ác độc, Trương Ngũ nhân nhục biết nghĩ cho đại cuộc, còn Liễu Lục lạnh nhạt với công danh. Để tránh chuyện ba món vũ khí có uy lực cực lớn này bị lạm dụng, Lưu Độc Phong đã dựa vào tính cách khác biệt, có thể kềm chế lẫn nhau của sáu người bọn họ để phân chia pháp bảo. Y hy vọng họ chỉ phải dùng tới loại vũ khí lợi hại này vào lúc thập tử nhất sinh.

Vật Vân Đại giữ là cây nỏ “Diệt Ma Đạn Nguyệt”, còn vật trong tay Chu Tứ là “Nhất Hoàn Thần Nê”. Khi hai thứ này hợp lại, viên đạn bắn ra sẽ hóa thành một trời mưa đạn. Người bị bắn trúng chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Thứ Lý Nhị giữ là “Hậu lộng xạ dương tiễn”, còn Liễu Lục lại có “Hiên viên ngô thiên kính”. Hai thứ này hợp lại, dưới ánh thái dương, một tiễn bắn ra, nhất định đối phương phải chết.

Lam Tam được giao một thanh “Thu ngư đao”, trong khi Trương Ngũ nhận “Xuân thu bút”. Nghe nói một đao một bút này khi hợp lại có thể phá hết kỳ binh trận pháp trong thiên hạ.

Chu Tứ đã dùng cây nỏ “Diệt ma đạn nguyệt” bắn ra viên “Nhất hoàn thần nê”!

Khi nghe thấy tiếng hét của Vân Đại, Thích Thiếu Thương đã cảnh giác, đột ngột y nhìn thấy một viên đạn vàng chói sáng rực rỡ giữa trời, lu mờ cả trăng sao, hóa thành một trời mưa đạn rơi xuống. Cả trời đất bao la dường như không còn chốn cho bọn họ tránh né.

Chỉ cần bị một viên đạn bắn trúng, lập tức sẽ bị tê liệt toàn thân.

Thích Thiếu Thương còn đang sửng sốt chưa biết tính sao thì chợt thấy Tức đại nương chỉ tay.

Lưới trời lồng lộng, nhưng ý trời cũng không nằm ngoài tình người, mà tình cảm thì luôn có chỗ hở để lách qua. Khe sống mong manh đó tựa như tia nắng le lói lúc hừng đông. Thích Thiếu Thương và Tức đại nương như đôi chim sợ tên, lao mình tới trước!

Chỗ hở duy nhất trong làn mưa đạn này chính là chỗ bắn đạn.

Thích Thiếu Thương và Tức Hồng Lệ phóng thẳng về phía Chu Tứ và Vân Đại.

Vân Đại chụp vai Chu Tứ đứng vào lúc hắn bắn đạn nên hắn hơi run tay một chút.

Chút rung động đó đủ khiến cho sự phối hợp giữa nỏ Diệt ma đạn nguyệt và Nhắt hoàn thần nê có chút sơ hở.

Thích Thiếu Thương cùng Túc đại nương thừa cơ đánh thẳng vào kẻ hở đó.

Chu Tứ là người hung hãn, nhìn thấy hai người tiến lại gần, hắn liền co hai tay lại, thu quyền vào trong rồi lại đánh ra hai bên từ một góc độ hoàn toàn không theo lẽ thường, tựa như tay người bị bẻ gãy, thay hình đổi dạng hoàn toàn.

Đây chính là tuyệt chiêu “Thất khuất quyền” do Lưu Độc Phong đích thân truyền lại cho Chu Tứ.

Vừa đánh ra “Thất khuất quyền”, Chu Tứ đã cảm thấy tê rần ở bảy huyệt đạo: Hợp Cốc giữa ngón tay, Trung Chư sát mép bàn tay, Khúc Trì, Ôn Lưu, Chi Câu, Ngoại Quan trên cánh tay, Kiên Oa trên vai.

Thích Thiếu Thương chỉ vuron một ngón tay ra đã điểm trúng bảy huyệt đạo của hắn.

Chu Tứ cứng đờ cả người, chỉ kịp lui lại, một kiếm truy kích của Túc đại nương cũng vừa đâm tới nơi.

Vân Đại đẩy Chu Tứ ra, vừa quát: “Lui lại!” vừa vung thước sát đỡ kiếm của Túc đại nương.

Thích Thiếu Thương xoay tay đoạt Diệt ma đạn nguyệt nỏ trong tay Chu Tứ, quay nỏ chĩa vào Vân Đại.

Vân Đại phản ứng cực nhanh, vung thước sát gạt ra, rồi hắn lật tay chộp tới, tính đoạt lại cây nỏ bảy màu. Phải biết đây là bảo vật do Lưu Độc Phong trao, dù thế nào đi nữa Vân Đại cũng không thể để rơi vào tay kẻ khác.

Vân Đại đã không đoạt lại được còn cảm thấy đau buốt bên sườn phải. Kim kiếm của Túc đại nương đã đâm xuyên qua người hắn.

Vân Đại rú lên một tiếng quái dị, thông tay, khò khè: “Ngươi, ngươi...”

Thích Thiếu Thương cũng giật mình lấp bắp: “Đại nương!”

Mất Túc đại nương đồ ngẫu, nàng cảm hận những kẻ đuổi tận giết tuyệt này, quyết liệt quát: “Giết sạch, một mạng cũng không tha!”

Chu Tứ phóng mình ôm lấy Vân Đại, thấy hắn chắc không qua nổi, chỉ còn kịp nghe hắn thều thào trong cổ họng: “Nói lão gia... thay ta... báo thù” rồi tắt thở.

Lúc này, Lam Tam đã cứu được Lý Nhị. Hai người thấy người huynh đệ chí thân ngã chết, vừa sợ vừa giận. Bọn họ theo Lưu Độc Phong qua lại trên giang hồ hơn mười mấy năm rồi chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ. Lập tức cả hai kinh hãi đến ngất người.

Túc đại nương vung kiếm đâm tới Chu Tứ, hét: “Giết!”

Chu Tứ vội buông Vân Đại xuống, quay người bỏ chạy.

Chu Tứ vừa bỏ chạy, Lam Tam và Lý Nhị cũng vội vã chạy theo. Ba người vừa chạy vừa bị phần gọi vói lại: “Thích Thiếu Thương, Túc đại nương! Các ngươi giết lão đại, bọn ta nhất định sẽ báo thù. Các ngươi cứ chờ coi, bọn ta sẽ chặt thây các ngươi thành trăm mảnh!”

Túc đại nương vừa chuyển thân tính đuổi theo thì đã bị Thích Thiếu Thương giữ lại.

Túc đại nương quay lại, chỉ thấy Thích Thiếu Thương khẽ lắc đầu.

Nàng hỏi: “Tại sao không đuổi giết hết bọn chúng?”

Thích Thiếu Thương lắc đầu: “Không được, bọn họ vốn không đáng chết.”

Túc đại nương nhìn vết máu trên kiếm: “Nhưng thiếp đã giết một tên rồi.”

Thích Thiếu Thương nhìn Vân Đại nằm dưới đất: “Đây là ái tướng của Lưu Độc Phong. Y sẽ không tha cho chúng ta đâu.”

Túc đại nương cười nhạt, vắn về đuôi tóc: “Chẳng lẽ ta tha cho bọn chúng thì chúng cũng sẽ tha cho chúng ta sao?”

Thích Thiếu Thương nghiêm mặt: “Nhưng giết bọn họ thì chắc chắn sẽ kết mối thâm thù với Lưu Độc Phong.”

Túc đại nương vắn lại: “Kết thù thì sao? Ai bảo hắn ép người ta vào đường cùng?”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Đại nương, Lưu Độc Phong là một nhân vật rất đáng sợ. Ta nói như vậy không chỉ vì võ công y cao, mà còn vì oai danh và thế lực của y trong triều. Thật ra y đã không tận lực truy bắt bọn ta, bằng không chúng ta trốn được chỉ là chuyện hoang tưởng.”

Tức đại nương im lặng giây lát, thông kiểm hỏi: “Thiếp đã sai rồi phải không?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Xem ra lão Đại của sáu người này vẫn còn có chút ý tốt đối với chúng ta, tội không đáng chết.”

Tức đại nương yếu ớt: “Thiếp hận bọn chúng công phá Hủy Nặc thành, còn làm lụy đến những tỷ muội của thiếp. Nhất thời thiếp không kèm chế được nên ra tay không chút nương tình.”

Thích Thiếu Thương an ủi: “Giết thì cũng đã giết rồi, chuyện đã vậy thì cũng kệ thôi, không lo nhiều làm gì!”

Tức đại nương hỏi: “Vậy bọn ta phải làm sao?”

Thích Thiếu Thương thấy bình thường Tức đại nương cân quắc khí khái hơn cả nam nhi, nay đột nhiên lại có phần hoảng hốt thì hết sức đau lòng: “Chúng ta đi thôi!”

Tức đại nương ngạc nhiên: “Chúng ta không nghỉ thêm một chút sao?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Không nghỉ thêm được. Nhất định bọn Lưu Độc Phong sẽ kéo tới ngay bây giờ.”

Tức đại nương thắc mắc: “Nhưng Lưu Độc Phong rất sợ bản mà?”

Thích Thiếu Thương phân tích: “Chỉ là y ưa thích sạch sẽ thôi, nhưng bây giờ bộ hạ thân yêu đã bị giết, nhất định y chẳng còn màng đến chuyện gì khác nữa đâu.”

Tức đại nương đột nhiên biến sắc: “Có người đến!”

Thích Thiếu Thương lắng nghe rồi thốt: “Phía bắc”. Tức đại nương nói ngay: “Vậy chúng ta chạy về phía nam.”

Thích Thiếu Thương ngăn lại: “Không được, người đến từ phía bắc võ công thấp kém nên chúng ta mới nghe được tiếng chân; còn kẻ đến từ phía nam chính là Lưu Độc Phong.”

Tức đại nương đề nghị: “Vậy chúng ta chạy về phía tây.”

Thích Thiếu Thương kéo Tức đại nương lại, nói vội: “Chúng ta chạy về phía đông!”

Tức đại nương ngạc nhiên: “Phía đông? Vậy là trở lại vùng đầm lầy...” Thích Thiếu Thương vừa kéo Tức đại nương chạy vừa nói: “Vượt qua vùng đầm lầy là con đường chúng ta chạy lúc này, chỉ có chạy ngược trở lại mới có thể thoát hiểm được.”

Tức đại nương vừa chạy vừa hỏi: “Nếu Lưu Độc Phong vẫn đuổi theo thì sao?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Y nhìn thấy thi thể của bộ hạ không thể không ngừng lại một chút. Hơn nữa y sợ bản nên cũng không đuổi theo chúng ta nhanh được!”

Tức đại nương thầm nhủ: xem ra mình còn lâu mới bằng chàng về mặt hành quân đánh trận, hoạch định chiến lược. Đột nhiên từ phía sau vọng lại tiếng gầm đầy bi phẫn oán hận, khiến bầy quạ đen xáo xác đập cánh rời cành: “Thích Thiếu Thương, Tức đại nương, bọn người đã giết chết Vân Đại. Cho dù tận chân trời góc biển, ta cũng sẽ bắt bọn người về thọ án!”

Thanh âm tựa như phát ra ngay bên cạnh. Tuy Thích Thiếu Thương và Tức đại nương đã chạy xa hơn hai mươi dặm mà âm thanh đó vẫn như sát bên tai, ong ong không dứt.

Trời tối đen. Thích Thiếu Thương và Tức đại nương bỏ chạy trời chết. Chỉ cần còn thở được thì bọn họ còn chạy.

Chạy để giữ lấy mạng.

Giữ được mạng mới mong báo được thù.

Không màng gai góc, bất kể té lên nhui xuống, bọn họ chỉ chạy theo một nguyên tắc duy nhất: cứ nhắm những chỗ dơ bẩn mà chạy tới.

Chỗ càng nhớp nhúa thì truy binh lại càng cố kỵ; hễ đã có chút cố kỵ thì hành động không tránh khỏi đôi chút trì trệ.

Bởi vậy bọn họ té chúi té nhui trong đất sinh bùn hôi, trong đồng chất thải thối hoắc tựa như thứ do ma quỷ dưới địa ngục ới mưa ra.

Sau khi vượt qua vùng đầm lầy, bọn họ lại chạy cật lực về phía Tây bắc!

Đây là ý của Tức đại nương.

Thích Thiếu Thương định hỏi lý do nhưng lại thôi. Vào giờ phút nguy cấp này mà Tức đại nương vẫn khẳng khái giữ ý kiến đó nên y biết nhất định nàng phải có lý do chính đáng.

Y cũng cố hết sức chạy về phía tây bắc.

Lúc này, hai người đã như cây cung căng hết mức. Duy nhất trong lòng cả hai còn một chút ý niệm mong manh, hy vọng người kia có thể sống sót mới giúp họ quên đi thương thế, quên đi đau đớn, tiếp tục chạy để giữ mạng.

Cuối cùng bọn họ cũng chạy đến được Đào Đào trấn.

Đào Đào trấn không phải là trà lâu.

Đào Đào trấn cũng chẳng phải là chốn bồng lai tiên cảnh gì.

Đào Đào trấn là một thôn làng. Một thôn làng hết sức bình thường.

Vốn Đào Đào trấn chỉ là một địa phương bình thường, không tên không tuổi, chỉ có núi sông đồng ruộng, cây cối đất đai. Sau khi một người họ Đào đến đây định cư, mọi thứ đều thay đổi.

Nhân vật họ Đào tên Thanh này là một nghệ nhân nghề gốm. Vì phát hiện đất sét nơi này rất thích hợp làm đồ gốm nên y tập hợp toàn bộ đệ tử, nô bộc và công nhân đến đây hành nghề.

Sau khi Đào Thanh đến, nơi đây không còn hoa thơm bướm lượn, không còn dòng sông trong mát êm đềm. Con sông đã bị ô nhiễm, lò gốm đồ lửa liên tục, xả khói đen dày đặc. Công nhân nhễ nhại làm việc dưới ánh nắng gay gắt.

Loài người luôn là loài động vật có khả năng phá hủy thiên nhiên dữ dội nhất.

Cũng như những người bình thường khác, Đào Thanh rất thích đặt tên mình cho vùng đất mình khai phá, nên mới có cái tên Đào Đào trấn; y ngắt ngay với cảm giác sở hữu đó.

Nhưng sau, tin đồn đất nơi này có thể chế được đồ gốm thượng phẩm lan ra. Người nghe được đổ về càng lúc càng nhiều. Không bao lâu, mức độ cạnh tranh đồ gốm càng khắc nghiệt, đất sét cũng bị “đào sạch”.

Đào Thanh rất giỏi xoay xở. Y phát hiện một khu đất khác rất thích hợp cho việc chăn nuôi trồng trọt.

Y bèn chuyển sang chăn nuôi gia súc.

Gà, vịt, ngỗng, cá, chó, mèo, heo, bò, dê... bất cứ thứ gì nuôi được, y đều nuôi hết.

Bất cứ thứ gì y nuôi cũng bán có lời.

Thấy lợi, mọi người bỏ đồ gốm quay sang chăn nuôi trồng trọt.

Thị trường đồ gốm cũng trở nên bão hòa bởi sự độc tôn của đồ gốm thượng phẩm từ kinh thành, nên người của Đào Đào trấn lại càng chuyển nhanh sang nghề nuôi trồng.

Do đó Đào Đào trấn lại càng dơ bẩn thêm.

Vốn là nơi làm đồ gốm nên địa phương này có không ít những chỗ bỏ hoang với lò vỡ, gốm vụn, gạch nát. Loạn thạch, ruộng nước, cỏ dại chen lẫn vào nhau. Giờ đây những nơi này được dùng làm hầm chứa phân và nước tiểu, cung cấp phân bón để tưới rau cỏ. Cộng thêm phân thải xú uế từ các nơi nuôi gia cầm súc vật, Đào Đào trấn đã bẩn đến mức không tưởng tượng được.

Nếu như có người nào hít vào một hơi ngay tại “trung tâm” của Đào Đào trấn, thì chắc y phải nín thở chạy luôn ba mươi dặm mới dám thở hơi thứ nhì.

Những chuyện này, người của Đào Đào trấn đã quen rồi.

Sống lâu nơi chợ cá sẽ không còn ngửi thấy mùi tanh. Những người ở những nơi ô trọc xú uế đều như vậy cả.

Thích Thiều Thương và Tức đại nương muốn trốn đến đây cũng vì lý do đó.

Phong thái, cử chỉ, cùng với vết thương trên người cũng như nét anh tuấn mỹ miều của hai người họ quả thật rất nổi bật, nên toàn bộ người của Đào Đào trấn đều dừng tay nhìn đôi nam nữ đang bị thương chạy vào trấn mình.

Những con gà vịt bò dê mèo đều im lìm. Chỉ có vài chú chó chảy rận nhưng nhúc trên đầu, ngo ngoay chiếc đuôi cụt, hiếu kỳ chạy lại hít hít ngửi ngửi hai người, rồi dường như nhận được mùi máu, chúng oảng lên một tiếng, cùng bỏ chạy.

Tức đại nương đột nhiên rẽ ngang.

Đến trước một căn nhà trên tường có gắn đầy các thứ đồ gốm, nàng huyếch tay, “bình” một tiếng đập bẻ nát một món. Đoạn nhặt một mảnh gốm vỡ, nàng viết lên thân cây ngay gần đó một chữ: “Thủy”.

Thân cây tươm ra dòng mủ trắng đục. Viết xong, Tức đại nương đá lên thân cây ba cái, rồi đứng sang một bên, tựa như những chuyện kỳ quái vừa xảy ra không liên quan gì đến mình.

Trong lúc nàng làm những chuyện đó, Thích Thiếu Thương cùng thôn dân trong làng đều tròn mắt nhìn.

Nàng làm gì vậy?

* * *

Hết chương 35

~*~*~*~*~*~*~*~*~

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bước đường cùng

Tức đại nương đập vụn mảnh gốm, tạo nên một lỗ hổng trên bức tường rào căn nhà đó.

Ánh mặt trời xuyên qua lỗ trống.

Lờ mờ nhìn thấy ba gã nhà quê mặt đen sạm đang làm gốm.

Họ là những người vẫn kiên trì với việc làm gốm ở Đào Đào trấn này.

Ba người trẻ tuổi đó kiên trì trăm mặc, cặm cụi làm gốm, không màng thế sự. Nay đột nhiên có người đập vỡ một lỗ to trên tường gạch, khiến bọn họ ngừng tay, đưa mắt nhìn nhau. Một gã đứng lên bước dài tới.

Lúc đó Tức Đại Nương cũng vừa khắc lên vỏ cây xong.

Người thanh niên đội một chiếc mũ tre rộng vành. Trong nhà mà đội mũ nón thì chẳng có bao nhiêu người, hơn nữa thôn dân toàn trấn đổi qua làm ruộng nuôi heo hết mà ba người này vẫn theo đuổi nghề gốm vốn cũng có chút không hợp thời.

Tức đại nương viết xong rồi, đang xoay người lại.

Người thanh niên đội nàng xoay người sang mới lên tiếng hỏi: “Chính người đập vỡ tường nhà ta?”

Tức đại nương đáp: “Phải.”

Y gật gù: “Đền tiền!”

Tức đại nương hỏi: “Đền bao nhiêu?”

Gã thanh niên chìa tay: “Hai tiền.”

Tức Đại nương hơi giật mình, Thích Thiếu Thương thấy giá quá rẻ, đợi nàng trả tiền nhưng không hiểu sao nàng lại chần chừ.

Đột nhiên có người lên tiếng: “Giá đó không đúng.”

Mất Tức đại nương thoáng vẻ mừng rỡ: “Người đòi bao nhiêu?”

Chỉ thấy mọi người tránh ra nhường đường cho một người đàn ông trung niên. Người này không râu, lông mày bạc trắng, mặt đỏ như son, vừa có dáng của một vị trưởng giả uy vọng, lại trông như một vị thương nhân giàu có luôn biết lấy lòng khách hàng. Ông ta chính là Đào Thanh, kẻ năm xưa một mình lập nên Đào Đào trấn.

Đào Thanh bảo: “Ba mươi lượng.”

Mọi người đều ồ lên. Cho dù là đồ cổ cũng chưa có cái giá ba mươi lượng. Nhưng không ngờ Tức Đại nương chẳng hề do dự, vội vàng trao ngay hai

mười tám ngàn phiếu cho người thanh niên kia.

Vô duyên vô cớ được số tiền lớn như thế, gã ta cực kỳ cao hứng. Tuy bị vương cái nón rộng vành, mọi người cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt hí hửng của gã.

Đào Thanh mỉm cười, nhặt lên một miếng sành, viết thêm ba chữ: “Văng cao lưu” dưới chữ “Thủy” trên thân cây.

Bốn chữ này gộp với nhau thành: “Thủy văng cao lưu”.

Tục ngữ có câu: “Người trông chỗ cao, nước chảy chỗ trũng” (nhân vọng cao xử, thủy văng đề lưu). Câu “thủy văng cao lưu” (nước chảy lên cao) này có thể nói là ngược đời.

Nhưng Tức đại nương lại vui mừng kêu lên: “Quả nhiên là ngươi!”

Đào Thanh đáp: “Chính ta!” Đoạn đưa tay: “Mời!” Tức đại nương cất bước, tuy Thích Thiều Thương thấy mơ hồ như lạc vào sương mù nhưng y tuyệt đối tin tưởng Tức Đại nương, cũng nói gót theo sau.

Đào Thanh dẫn hai người đi, đến một nơi, lão hơi ngừng lại, một thanh niên nhỏ con đang tắm rửa ven đường lập tức bước theo; đến một ngã rẽ, lại có một hán tử đồ tể cười ngửa ruột đến. Cứ như thế, từng chỗ, từng nơi đều có người nhập đoàn, được khoảng mười bảy, mười tám người.

Lúc này Đào Thanh không còn giống như một vị thương nhân đứng đầu cả trấn, mà lại giống như một vị lãnh tụ vô lâm uy nghi đáng kính.

Những nơi mà bọn họ đi qua, càng lúc càng dơ bẩn.

Đến một lò gốm bỏ hoang, nay được dùng làm trại nuôi bò heo, cũng có không ít gà vịt ngan ngỗng bỏ câu. Thấy người đến, heo kêu trâu rống, gà vịt vỗ cánh ầm ĩ. Giày mọi người thì vừa bẩn vừa ẩm ướt.

Đột nhiên Đào Thanh dừng bước.

Lão quay người lại, ánh mắt dữ dội chăm chú nhìn Thích Thiều Thương, gằn giọng: “Hảo thủ!”

Thích Thiều Thương cười nhẹ: “Có phải các hạ muốn ám chỉ cái thân thương tật của tại hạ?”

Đào Thanh đáp: “Ý ta nói về tình huống sau khi ngươi bị thương, vẫn còn tiêu sái như vậy, rất đáng phục.”

Từ nãy đến giờ Đào Thanh không hề nhìn qua Thích Thiều Thương, cũng chẳng hề quay đầu lại, nhưng dường như lão có mắt sau lưng, để ý đến nhất cử nhất động của y.

Tức đại nương chợt cảm thấy biết ơn Đào Thanh vô cùng. Trong con kiếp nạn, dù là người kiên cường, nhưng những lúc thân yếu thế cô, Thích Thiều Thương cũng cần được động viên.

Nàng hỏi: “Ngươi chính là Đào Thanh?”

Đào Thanh nghiêm nhiên đáp: “Trong vòng mấy trăm dặm quanh đây, chỉ có một người họ Đào tên Thanh.” Cách nói hàm ý rằng, khi lão đã dùng đến cái tên Đào Thanh bình thường này, thì không còn ai dám dùng nữa.

Tức đại nương bật cười: “Ta còn biết trước kia tên ngươi không phải Đào Thanh mà là Mã Quang Minh. Từ khi ngươi dùng tên Mã Quang Minh, trên giang hồ không còn ai dám sử dụng tên đó nữa.”

Mã Quang Minh cũng là một cái tên bình thường. Ở Bắc Kinh, chỉ cần kêu to ba tiếng “Mã Quang Minh,” sẽ có ít nhất bảy tám người ứng tiếng. Tuy nhiên sau khi người này xuất hiện trên võ lâm thì chỉ còn lại một Mã Quang Minh “đi không đổi họ, ngồi không đổi tên” mà thôi. Những “Mã Quang Minh” khác cũng không còn dám sử dụng tên của mình, đều phải thay tên đổi họ.

Đào Thanh gật gù: “Thật khó tin rằng nàng cũng biết được ngoại hiệu của lão phu.”

Tức đại nương ung dung đáp: “Mã đại nhân quang minh lỗi lạc, nức tiếng khắp kinh đô. Mười bảy năm trước, xuất thân từ chốn võ lâm, được phong quan thăng tước, trong chốn quân doanh lẫn quan trường, hắc bạch lưỡng đạo, không ai không ngưỡng mộ. Dù tiểu nữ ngu dốt nông cạn, danh tiếng ngài vẫn như sấm bên tai.”

Thích Thiều Thương kính phục: “Thì ra là Tam Thi Cửu Mệnh Mã đại nhân.”

Đào Thanh liếc qua Thích Thiều Thương: “Ngươi cũng có nghe qua danh hiệu của lão phu?”

Thích Thiều Thương nghiêm trang: “Chín huynh đệ Tô gia ở Tô Châu vu oan giá họa Mai đại thiện nhân âm mưu tạo phản, khiến cho một nhà năm cha con của ông đều bị bức tử trong ngục. Bọn chúng lại cưỡng chiếm nhà cửa ruộng vườn lẫn phu nhân của Mai gia. Loại án oan ấy không ai không phẫn nộ. Ngài thấy bất bình nên đã giết sạch chín anh em Tô gia trong một đêm.” Mắt Thích Thiều Thương đầy hưng phấn: “Chín anh em Tô gia thiện nghệ ‘Cửu Vu liên hoàn trận,’ võ công ám khí đều được chân truyền của ‘Cùng đao Ác kiếm’ Tô Tổng Sảng. Nhưng giữa buổi tiệc, ngài bạt đao vượt tường mà đi, khi trở về món ăn còn chưa kịp nguội.”

Tức Đại Nương tiếp: “Thật là một cuộc trả thù rất thống khoái!”

Đào Thanh cũng hồi tưởng lại sự việc oai hùng năm xưa, lặp lại lời nàng: “Đúng là một cuộc trả thù rất thống khoái!” Lão hỏi tiếp: “Thế ngươi có biết vì sao lại gọi là Tam Thi Cừu Mệnh không?”

Tức Đại Nương đáp: “Vi Tô gia có chín huynh đệ, ba người là tội phạm đang bị truy nã, sáu người kia là quan trọng triều, cho nên không ai dám chuốc phiền chọc giận bọn họ. Ngươi giết ba tên giặc, sáu tên cầu quan còn lại thì không hề thấy thi thể. Có lẽ ngươi cũng đã giết hết bọn chúng, nhưng để lại thi thể thì e chuốc lấy rắc rối, nên đã vứt hết xuống sông nuôi lũ Hà Bá rồi chăng?”

Đào Thanh trầm giọng: “Không phải vứt xuống sông, mà là dùng hóa thi tán, càng tránh được nhiều việc rắc rối.”

Lão cười lạnh: “Nhưng cái chết của chín anh em Tô gia, ai cũng đoán là ta gây ra. Không sai, chính là ta ra tay. Bởi vậy ta mới vào tù.”

Tức Đại Nương kể tiếp: “Cũng không thể xem nhẹ thể lực của Tô Tổng Sảng tại triều đình.”

Đào Thanh đáp: “Đúng là ta đánh giá thấp hắn. Ta cho rằng hắn sẽ theo đúng qui củ võ lâm, trực tiếp tìm ta trả thù, nên ta vẫn đợi hắn đến.”

Tức Đại Nương tiếp: “Nhưng Tô Tổng Sảng lại dựa vào thể lực của Hoàng Kim Lân, viết cáo trạng buộc tội mưu phản cho ngươi. Nếu lúc đó không có hai anh em kết nghĩa huynh đệ từ khi còn lưu lạc giang hồ liều chết cứu ngươi thoát ngục, chỉ e...”

Đào Thanh nhún từng tiếng: “Cho nên Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao đối với ta có cái ơn tái tạo!” Hai mắt lão ngời sáng: “Ta mang gia đình tị nạn đến tận đây, đổi tên thành Đào Thanh. Nhưng chỉ cần lão nhân gia cùng Vi nhị ca ra lệnh, nhất định ta sẽ tận lực.”

Lão nhìn chăm chú Thích Thiếu Thương và Tức Đại Nương, rồi nói: “Đúng là hai vị đang muốn ta trợ giúp các ngươi!”

Tức Đại Nương đáp: “Ta cũng cần sự giúp đỡ của các ngươi.”

“Chúng ta không cần giúp đỡ,” Thích Thiếu Thương chột cao giọng: “Đại nương, trời không còn sớm, chúng ta đã quấy rầy nhiều rồi, cũng nên khởi hành đi thôi.”

Đào Thanh trừng mắt: “Ngươi biết ngươi đang nói gì không?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Ta cáo từ tại đây.”

Đào Thanh cười lạnh: “Ngươi có thể chạy đi đâu?”

Thích Thiếu Thương trả lời: “Thiên hạ mệnh mông, có nơi nào lại không đến được?”

Đào Thanh đáp: “Hiện nay, đối với các ngươi, thiên hạ tuy rộng lớn nhưng lại không chốn dung thân.” Lão nặng giọng: “Nếu bọn ta không giúp ngươi thì thiên hạ không còn ai có thể giúp ngươi được.”

Thích Thiếu Thương khom người cung kính: “Thịnh tình của các hạ, tại hạ xin tâm lĩnh. Thiên hạ không chốn dung thân, tại hạ cũng không thiết sống, còn sợ cái gì? Tại hạ không cần ai phải giúp mình cả.”

Đào Thanh trừng mắt nhìn y: “Có chí khí! Nhưng Tức Đại Nương thì sao? Ngươi chịu chết, bỏ mặc nàng hay sao?”

Thích Thiếu Thương nhìn Tức Đại Nương: “Đại nương, nàng lưu lại đây. Bọn chúng chủ yếu muốn truy tìm ta...”

Tức đại nương ngắt lời: “Chàng quên chúng ta đã ước hẹn, sống, cùng sống, chết, cùng chết rồi sao?”

Thích Thiếu Thương cúi đầu.

Tức Đại Nương ôn tồn nói với Đào Thanh: “Ta hiểu rõ ý của y. Trong hoàn cảnh này, không phải bọn ta muốn sinh cường, không cầu người giúp. Nhưng thấy ngươi đã lánh nạn đến đây dựng nên cơ nghiệp, bọn ta không muốn làm liên lụy đến ngươi.”

Đào Thanh đáp lời: “Không có lão nhân gia, Vi nhị ca thì cũng không có Mã Quang Minh hay Đào Thanh. Cho nên việc của các vị ấy cũng là việc của ta. Ta không phải muốn giúp các ngươi mà là muốn giúp các vị ấy, ngươi hải lòng rồi chứ?”

Lão đặc biệt tôn kính Cao Kê Huyết, tôn xưng là “lão nhân gia”.

Thích Thiếu Thương cười khò: “Nhưng như thế này thì ngươi nợ họ cái tình, còn ta lại nợ ngươi nghĩa.”

Tức Đại Nương chột bảo: “Cao Kê Huyết lại nợ ta cái tình.”

Đào Thanh cười hào sảng: “Cuộc sống trên chốn giang hồ, chẳng phải là ngươi thiếu ta chút tình, ta thiếu ngươi chút tình, cứ thế mà nợ tình, trả tình hay sao!”

Thích Thiếu Thương đáp: “Ngươi nói phải!”

Đào Thanh vỗ mạnh vào bên vai không bị thương của Thích Thiếu Thương, nói: “Trước tiên chúng ta bàn luận một tí, làm thế nào đối phó với đại địch trước mắt đây!”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Ngươi có biết ai đang truy bắt bọn ta không?”

Đào Thanh ngăn người: “Đương nhiên không biết. Ta chỉ nhận được mệnh lệnh của lão nhân gia, một khi gặp được người đập vỡ đồ gốm viết chữ lên cây thì lập tức dẫn họ đến chỗ cực kỳ dơ bẩn, yếm hộ họ trốn chạy... Mặc dù ta không rõ kẻ địch là ai, nhưng có thể bức bách Thích đại trại chủ cùng với Tức thành chủ vào bước đường cùng thế này thì chắc chắn không là kẻ đơn giản rồi.”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Đâu chỉ là không đơn giản, hẳn là ...”

Đột nhiên có một thôn dân phi thân đến. Nhìn thân pháp của gã chắc hẳn cũng có tiếng trên giang hồ. Chỉ nghe gã cấp báo: “Tam gia, có hai người lạ khiêng kiệu đến trước lối vào trấn.”

Đào Thanh vắn tắt ra lệnh: “Dùng mọi phương pháp cản hẳn lại, nếu không được thì chặn lại.”

Người nọ đáp lời càng ngắn gọn hơn: “Vâng!” rồi lập tức xoay người phóng đi.

Đào Thanh tiếp tục hỏi Thích Thiếu Thương: “Rốt cuộc kẻ đó là ai?”

Thình lình có tiếng đáp: “Là ta!”

Đào Thanh nhìn lại, mọi người cũng nhìn về phía phát ra âm thanh. Không biết từ khi nào sau lưng bọn họ đã xuất hiện một chiếc kiệu, rèm kiệu dày nặng. Nhưng điều đó không kỳ quái, kỳ quái ở chỗ chiếc kiệu chỉ có ba người khiêng.

Phía trước hai người, phía sau chỉ một người.

Thần sắc Đào Thanh không đổi, hỏi: “Không phải ngươi đang ở cửa trấn hay sao?”

Người trong kiệu đáp: “Ta cố ý bày nghi trận ở cửa trấn mà thôi.”

Đào Thanh hỏi tiếp: “Ngươi muốn bắt hai người này?”

Người trong kiệu hỏi lại: “Ngươi có biết vì sao ta chỉ có ba kiệu phu không?”

Tức Đại Nương lên tiếng đáp thay: “Vì kiệu phu thứ tư đã bị ta giết.”

Người trong kiệu “à” một tiếng: “Ngươi đang bao biện cho Thích Thiếu Thương đấy à?”

Tức Đại Nương khẳng định: “Chính là ta giết.”

Đào Thanh ung dung cất tiếng: “Ta có thể tặng ngươi tám, chín kiệu phu.”

Người trong kiệu đáp: “Gã khiêng kiệu cho ta cả chục năm nay, lần này gã chết, ta cũng nên khiêng quan tài cho gã.”

Đào Thanh bảo: “Vị bằng hữu trong kiệu sao không ra ngoài nói chuyện, cho mọi người được tỏ tường dung nhan?”

Người trong kiệu cười: “Ta luôn không để hai chân chạm vào những nơi như thế này. Ta là ai, ngươi còn chưa biết hay sao?”

Đào Thanh biến sắc: “Ngươi ... chính là ngươi!”

Người trong kiệu đáp: “Chính là ta, mười ba năm trước, chính tay ta bắt ngươi vào ngục.”

Đào Thanh hồn bay phách tán, lão cũng muốn tập trung toàn bộ tinh thần, nhưng lại bị nỗi khiếp sợ đánh tan ý chí.

Thích Thiếu Thương cất cao giọng: “Sự việc này không liên quan gì đến người của Đào Đào trấn. Ta chỉ đi ngang qua đây mà thôi. Hôm nay ta cùng Lưu đại nhân có việc riêng cần giải quyết, mời các vị tránh đi.”

Mặt mày Đào Thanh đỏ bừng, gai góc phản đối: “Không!”

Đoạn lão lớn tiếng: “Ngươi không được đi!” Rồi lão vận hết sức tung ra hai quyền đầu.

Những người đi theo lão nhất loạt rút binh khí ra.

Thích Thiếu Thương can: “Chuyện này không liên quan đến ngươi!”

Đào Thanh hỏi lại: “Ai nói không liên quan!”

Lão quát to: “Ta muốn thay Lư đại nhân bắt người chịu tội!” Vừa nói xong, trong tay lão đột nhiên xuất hiện một cây búa lớn, xoay qua đập vào đầu Thích Thiếu Thương.

Đột nhiên bị tấn công, Thích Thiếu Thương lấy làm kinh hãi, nhưng y phản ứng thần tốc, lách nhanh qua một bên tránh được cú đánh.

Một chiêu không trúng, thân hình Đào Thanh chọt như cá nhảy lên khỏi mặt nước, trong chớp mắt đã bay đến, vung búa sắt đập ngang vào cổ kiệu!

Cùng lúc đó, binh khí của mười bảy, mười tám người theo lão cũng đâm tới hai tên kiệu phu khiêng phía trước.

Biến chuyển này rất nhanh. Thì ra khi Đào Thanh phát ra hai quyền phong, chính là ra ám hiệu “phát động”.

Cổ kiệu tan nát.

Uy lực của thiết chùy quả thật đáng sợ.

Trong sát na trước khi kiệu bị hủy, người trong kiệu đã “lướt” ra.

Bay đến sau kiệu.

Phía sau kiệu chỉ có một mình Liêu Lục khiêng.

Lư Độc Phong điểm nhẹ mũi chân lên vai Liêu Lục, rút ra từ sau lưng hất một thanh cổ kiếm sắc lam.

Ngay khi Đào Thanh lao đến phía sau kiệu, thân hình y đã “chớp” đến trước kiệu.

Đào Thanh vừa mang đại thiết chùy chạy đến trước kiệu thì toàn bộ mười bảy tên hán tử tấn công mặt trước của chiếc kiệu đã bị điểm ngã. Cả bọn đang gục xuống đất đầy bùn lầy, gổm vỡ, rên rỉ quằn quại.

Nếu dùng kiếm để đâm thương người thì không khó, nhưng dùng kiếm để điểm huyết mà không gây ra thương tích, thì thật không dễ chút nào.

Hướng chỉ lại đến mười bảy, mười tám người.

Mà mười bảy, mười tám người này đều là đệ tử do một tay Đào Thanh huấn luyện!

Ngày trước “Tam Thi Cửa Mệnh” Mã Quang Minh thống lĩnh đội kỵ binh Hắc Tiền vang danh khắp triều. Tuy hôm nay đã là Đào Thanh, trưởng một tiểu trấn nhưng lão luôn tự tin rằng đệ tử của mình đủ sức đối chọi với một cánh quân.

Nhưng dưới tay Lư Độc Phong, họ lại không chịu nổi một đòn.

Lúc này, đã không thấy bóng dáng Thích Thiếu Thương và Túc đại nương đâu nữa.

Khi vừa phát động công kích, lão đã sớm lưu lại hai người thân tín mang Thích Thiếu Thương và Túc Đại Nương trốn đi.

Lư Độc Phong đang đứng trên cánh tay của Lam Tam cùng Trương Ngũ, hoành kiếm nhìn lão, thần thái mười phần ngạo mạn.

Y chỉ nói: “Lần này ta đang thực thi công vụ, không phải đến bắt người, biến đi!”

Đào Thanh quát to một tiếng, vung chùy đập mạnh.

Lão đã tận hết sức!

Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao đã giao trọng trách, lão quyết không phụ lòng họ!

Cho dù không địch nổi, cũng phải liều mạng!

Lão vừa vung chùy lên sắc lam đã chọt lóe.

Lão chỉ cảm thấy tay mình nhẹ bồng.

Thiết chùy chỉ còn lại cái cán.

Đầu chùy đã bị gọt bay.

Đào Thanh ngậy người, đứng sững đương trường.

Lão cũng nhận ra, vấn đề không phải là đấu lại hay không lại, mà là trước mặt Lư Độc Phong, lão cũng giống như mười ba năm trước, không chịu nổi

một đòn.

Lưu Độc Phong ném kiếm trở lại vỏ sau lưng Liêu Lược.

Nhìn chiếc kiệu bị đập vỡ vụn, y vỗ vỗ vai Trương Ngũ cùng Liêu Lược, bảo: “Đành phải ...”

Liêu Lược, Trương Ngũ hiểu ý.

Đã bao nhiêu năm phục thị Lưu Độc Phong, bọn họ hiểu rõ tính tình cùng ý tứ của chủ nhân.

Phải bắt cho được Thích Thiếu Thương và Tức Đại Nương!

Kiệu đã bị đập vụn, nơi này lại bản không thể tả nổi. Nếu muốn đuổi bắt hai kẻ đào phạm kia, bọn chúng phải kiệu Lưu Độc Phong truy đuổi.

... Bất luận như thế nào, không thể bỏ dở việc đuổi bắt Thích Thiếu Thương và Tức đại nương!

Vì chủ nhân ưa thích sạch sẽ, bọn Trương Ngũ cũng có thói quen thích sạch. Tiến vào chỗ dơ bẩn hôi thối này, bọn chúng rất không thích, nhưng chủ nhân còn không tránh xú uế, quyết tâm đuổi bắt người, thì tự nhiên bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Trương Ngũ, Lưu Lược, mỗi người kiệu một chân của Lưu Độc Phong. Lam Tam cũng nhanh chóng theo sát.

Bọn họ đều thề quyết vì Vân Đại báo thù.

Bên chuồng heo chỉ còn lại Đào Thanh đang đứng ngây ngốc, đầu óc trống rỗng nhìn nửa đoạn thiết chùy trong tay.

* * *

Hết chương 36

~*~*~*~*~*~*~*~*~

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ba hán tử bí ẩn.

Khi Đào Thanh đột nhiên ra tay, Thích Thiếu Thương và Tức đại nương muốn tương trợ, nhưng lúc đó lại có hai người tới kéo bọn họ chạy đi.

Một người giải thích: “Các người mau chạy đi, mục tiêu của địch nhân là hai người các người đó.”

Người kia nói tiếp: “Các người cứ chạy trước, Đào lão gia sẽ ứng phó được cục diện tại đây.”

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương biết hai người này nói có lý.

Bọn họ nhắm thẳng hướng đất lầy mà chạy, trên mình dính không ít bùn lầy, rác rưởi, nhưng vẫn một mạch cướp đường trốn chạy; dọc đường lại có thêm bốn năm người tiếp ứng.

Một mặt chạy trốn, một mặt Thích Thiếu Thương cảm khái trong lòng: ngày sau nếu có thể báo được cừ, nhất định phải báo đáp đám bằng hữu bất chấp sống chết cứu giúp mình trong lúc hoạn nạn này.

Sắc trời càng lúc càng chuyển tối, ánh mặt trời đã khuất sau tầng mây.

Cả bọn chạy đến một nơi, có vẻ như là một hồ phân cùng bãi giết bò mổ lợn. Đột nhiên, hai người chạy trước ngã nhào xuống đất.

Thích Thiếu Thương thấy thế, lập tức dừng chân. Hai hán tử Đào Đào trần đã trúng phải ám khí, xem ra không sống nổi.

Từ trong lò mổ nhảy vọt ra hai người. Một tên quát to: “Họ Thích, họ Tức, các người trốn không thoát đâu!” Đó chính là Lí Nhị và Chu Tứ.

Thích Thiếu Thương giận dữ quát lại: “Người các người muốn bắt là ta, có sao lại giết hại người vô tội!”

Chu Tứ đáp: “Bọn chúng nói giáo cho giặc, giúp đỡ trọng phạm. Đáng chết!”

Tức đại nương bật cười: “Rất tốt, ta đã giết lão Đại của các ngươi, nay giết thêm hai tên nữa cũng không vấn đề gì!” Lời còn chưa dứt, người nàng đã như tên phóng đến, giao thủ cùng với Lí Nhị, Chu Tứ.

Lúc này, bên cạnh đám chột xuất hiện thêm mười một, mười hai người, cùng vung đao tấn công bọn chúng.

Lí Nhị một mình đối phó với đám người này, còn Chu Tứ khổ chiến cùng Tức đại nương.

Thích Thiếu Thương từng bước một áp sát Chu Tứ, gằn giọng: “Cút!” Một chưởng vỗ ra. Chu Tứ trời sinh cường hãn, quét ngược đao lên, định cắt đứt năm ngón tay của y. Đã đau lòng vì bị mất một tay, bây giờ lại thấy đối phương ra chiêu ác độc như vậy, Thích Thiếu Thương bèn vung chân lên, đá bay đao trong tay Chu Tứ.

Chu Tứ hét lớn một tiếng, lao cả thân mình nhào về phía Thích Thiếu Thương.

Đột nhiên, ba đạo bạch quang đồng loạt cắm ngập vào lưng, eo và bụng dưới của Chu Tứ.

Ngay khi đó, gầm lên một tiếng thét giận dữ.

Là Lưu Độc Phong.

Trương Ngũ và Liêu Lục đang kiêu Lưu Độc Phong gấp rút đuổi tới.

Toàn thân Chu Tứ vận vẹo, đầu đón nấc lên, đổ ập xuống đất bùn tấp thờ.

Thích Thiếu Thương trong lòng phát lạnh, chỉ thấy hai mắt Lưu Độc Phong phát ra tia nhìn cực kỳ phẫn nộ, tay áo không gió mà lay động. Y nghĩ thầm:

□ Cái chết của Vân Đại và Chu Tứ đều do ta trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra; mối thù này đã kết sâu rồi.

Ba đạo bạch quang lại phân ra ba hướng, từ trong người Chu Tứ bay vào trở lại.

Quay lại tay ba người.

Ba người đội nón rộng vành che kín mặt, mình hở lưng gấu, cao to lực lưỡng, nhìn cũng biết là những hán tử dũng mãnh.

Ba điểm “bạch quang” này được cột vào ba sợi tơ bạc mỏng manh gần như vô hình, sau khi đánh trúng Chu Tứ, lại quay trở về trong tay ba hán tử nọ.

Thì ra ba người đội nón rộng vành che mặt này chính là ba gã thợ gốm ngay trước cửa thị trấn đã đòi Tức đại nương bồi thường lúc trước.

Lưu Độc Phong hít sâu một hơi, tựa như muốn ép lửa giận xuống, chỉ nghe Liêu Lục buồn bã than: “Lão gia, bọn họ giết Tứ ca rồi...”

Lam Tam không nói lời nào, giống như hồ dữ nổi giận chực xông tới.

Lưu Độc Phong quát: “Không được vọng động!”

Lam Tam tức thì dừng lại.

Tức đại nương cùng Lí Nhị cũng dừng tay.

Lưu Độc Phong gằn giọng: “Được lắm, người của Hách Liên công tử cũng đến rồi. Điều Thi, Câu Nguyệt, Kim Phong, các ngươi việc gì phải che che giấu giấu như vậy?”

Ba vị hán tử đồng loạt bỏ nón trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt của ba tráng hán dũng mãnh, kiên định, tráng kiện.

Người thứ nhất ôm quyền xưng tên: “Tại hạ Trương Điều Thi.”

Người thứ hai chấp tay: “Tại hạ Thẩm Câu Nguyệt.”

Người thứ ba cung tay vái chào: “Tại hạ Mạnh Kim Phong.”

Không ngờ ba vị thiết hán lại có danh tự phong nhã như vậy.

Trương Điều Thi tiếp: “Hoa Quán tam kiệt bá kiến Lưu đại nhân.”

Thẩm Câu Nguyệt trầm tĩnh: “Giết thủ hạ của Lưu đại nhân là ba huynh đệ chúng tôi, bá kiến Lưu bộ thần cũng là ba người chúng tôi.”

Mạnh Kim Phong tổng kết: “Vì vậy, toàn bộ hành động của chúng tôi đều không liên quan gì đến Hách Liên công tử.”

Lưu Độc Phong là người lão luyện chốn giang hồ, đương nhiên lão hiểu rõ ý tứ của ba người bọn họ.

Hách Liên Xuân Thủy là tiểu hầu gia, có quyền thế danh vị nhất định. Hoa Giác tam kiệt ra tay cứu giúp Thích Thiểu Thương và Tức đại nương, dứt khoát là do Hách Liên Xuân Thủy chỉ đạo. Ba người phủ nhận danh nghĩa của Hách Liên Xuân Thủy, rõ ràng có dụng ý không muốn chủ nhân của bọn họ có xung đột chính diện trên triều đình với Lưu Độc Phong.

Nói cách khác, ba người này muốn chiếu theo quy củ võ lâm để hành sự, chứ không theo pháp luật quốc gia mà làm.

Tuy Lưu Độc Phong sống an nhàn, nhưng đã trải qua nhiều sóng to gió lớn. Những năm gần đây, qua lại giao thiệp trong sự tranh đấu giữa Phó thừa tướng và Gia Cát tiên sinh, càng giống như đi giày trên băng mỏng. Chuyện truy bắt Thích Thiểu Thương, nếu không phải do Thánh thượng hạ chỉ, lại thêm bản thân lão cũng muốn dựa vào việc này để tra xét nguyên nhân cái chết của người bạn thân Lý Huyền Y, thì lão sẽ không nhận vụ án nan giải, gai góc này.

Ý tứ của Hoa Giác tam kiệt, lão đương nhiên hiểu rõ.

Lão cũng không muốn kết thêm thù.

Vì vậy lão gật đầu đáp: “Được, đây là ân oán giữa ta và ba người các ngươi. Các ngươi giết Chu Tứ, theo lý phải thưởng mạng.”

Tức đại nương chột lên tiếng: “Thù hạ của ngươi vừa ra tay đã giết ngay hai lương dân. Việc này thì tính sao đây? Lẽ nào đó không phải là mạng người?”

Lí Nhị hậm hực nói: “Bọn chúng giúp khâm phạm triều đình trốn chạy, đáng phải giết.”

Tức đại nương cười lạnh: “Ồ, thảo nào, các ngươi thích giết người thì giết người, ta thấy cũng chẳng khác gì cường đạo.”

Lí Nhị giận dữ quát: “Ngươi...”

Lưu Độc Phong trầm giọng: “Lí Nhị, vừa rồi có kẻ dùng Nhất Cửu Thần Nê giết hai người này, có phải ngươi ra tay không?”

Lí Nhị xòe tay ra, để lộ một nắm mũi tên màu vàng, yếu ớt nói: “Thuộc hạ có ý ra tay, nhưng vẫn còn chưa hạ thủ...”

Thẩm Câu Nguyệt nói: “Hắn nói thật đấy.”

Trương Điều Thi nói tiếp: “Hắn còn chưa ra tay.”

Mạnh Kim Phong nói lời: “Kẻ ra tay đã chết rồi.”

Lưu Độc Phong nói: “Được, nếu đã như vậy, Chu Tứ giết người bừa bãi, nhưng rồi lại bị chính các ngươi giết chết. Nhưng hắn đang thi hành công vụ, đuổi bắt khâm phạm. Hai người đó đã giúp đỡ trọng phạm chạy trốn, đáng bị trừng phạt. Vậy xem như là hòa...”

Lí Nhị không phục, phản kháng: “Lão gia...”

Lưu Độc Phong không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Ta không truy cứu chuyện này nữa.”

Hoa Giác tam kiệt mừng ra mặt, chung qui Lưu Độc Phong cũng thuộc dạng đại địch, nếu có thể tránh được thì tốt quá.

Lưu Độc Phong lại nói: “Đó là ta theo qui củ giang hồ mà hành sự. Tuy nhiên, hai kẻ họ Thích, họ Tức kia đã giết mất một bộ hạ của ta, nhất định ta phải bắt bọn họ về qui án, các ngươi không được xen vào.”

Hoa Giác tam kiệt đều rung mình.

Đúng là gừng càng già càng cay.

Bọn họ phụng mệnh của Hách Liên công tử mà đến, mục đích chỉ có một: bảo hộ Tức đại nương và Thích Thiểu Thương, quyết không để cho hai người này bị thương hại. Vì muốn tốc chiến tốc thắng nhằm bảo vệ hai người Thích, Tức chạy trốn nên bọn họ đã hạ trọng thủ giết chết Chu Tứ. Lưu Độc Phong lại muốn bọn họ không quản đến việc này, đương nhiên Hoa Giác tam kiệt quyết không thể nghe theo.

Mạnh Kim Phong chột bảo: “Lưu đại nhân, nghe nói ngài có một vị công tử, tên là Lưu Cảnh, rất tài giỏi. Hiện nay Lưu công tử đang làm việc dưới trướng của Hách Liên công tử, có rất nhiều đóng góp. Công tử rất muốn bám tấu với Thánh thượng phong quan cho Lưu công tử. Không biết ý kiến của đại nhân ra sao?”

Lưu Độc Phong thân nhiên trả lời: “Ta không có ý kiến về việc này. Nếu Lưu Cảnh có tố chất tốt, tự nhiên y sẽ được đề bạt. Nếu như y làm không tốt, thì mất chức cũng đáng. Ta đơn giản là không muốn khuyến tử phải cạy nhờ người khác để thăng quan phát tài.”

Trương Điều Thi gợn ngón tay cái, tán thưởng: “Tuyệt! Quả nhiên Lưu bộ thần công ra công, tư ra tư, thật là công tư rạch ròi! Tuy nhiên, Lưu bộ thần cố tâm sưu tập Hoàng Miên (lụa vàng) của tiên đế cùng Trâm Bạch Bút* của đời Hán. Công tử chúng tôi đã sớm vì Bộ Thần tận tâm tìm kiếm khắp nơi, nay có ý kính tặng Bộ Thần...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Ta tuy rất thích cổ vật và binh khí cổ, nhưng lúc này lại đang phải bắt người qui án. Những nhả hứng ấy, đợi khi trở về kinh thành sẽ nói tiếp. Vì thú vui mà quên chí hướng, điều ấy ta không làm.”

Thẩm Câu Nguyệt bước lên một bước, hỏi tiếp: “Lưu đại nhân, ngài có nhớ vị cô nương Mộng Mộng tuyệt đại tài sắc ở Thủy Nguyệt lâu không?”

Lưu Độc Phong đức cao vọng trọng, chỉ có điều những lúc rỗi rãi, cũng có những thú vui tao nhã, lưu tình khắp nơi. Tại kinh thành, lão hâm mộ nàng ca kỹ hạng nhất, tài sắc song toàn, tên là Mộng Mộng. Lưu Độc Phong thực sự si tình vị danh kỹ này, nhưng cô nương Mộng Mộng chung qui giữ thân như ngọc; không để mắt đến lão bộ đầu danh chấn khắp thiên hạ này.

Sắc mặt Lưu Độc Phong không đổi: “Thì sao?”

Thẩm Câu Nguyệt nhẹ răng cười bảo: “Công tử vẫn luôn muốn tác thành mối lương duyên tốt đẹp này, không hiểu Lưu đại nhân có ý kiến gì không?”

Lưu Độc Phong không ngờ lại bảo: “Răng người trắng lắm!”

Thẩm Câu Nguyệt cảm thấy bất ngờ, trong lòng cả kinh. Lưu Độc Phong ung dung nói tiếp: “Nếu đúng là lương duyên tốt đẹp thì không cần người ngoài mai mối. Vốn trắng đến rằm thì tròn, hoa đến mùa sẽ nở. Công tử có ý tốt, các người hãy cảm tạ thay ta.”

Lão lại nhấn từng tiếng: “Ta chủ yếu tróc nã hai người này, không quan tâm đến việc khác. Không một ai được can thiệp vào.”

Ba người Điều Thi, Câu Nguyệt, Kim Phong đưa mắt nhìn nhau, hỏi: “Nếu có người muốn xen vào thì sao?”

Lưu Độc Phong cương quyết: “Vì ở đây toàn là người giang hồ, đây lại là chuyện giang hồ nên ta cũng nhập gia tùy tục, dùng cách giải quyết của giang hồ: kẻ mạnh sẽ làm chủ. Kẻ nào can thiệp, ta quyết giết không tha.”

Sấm chớp ầm ỉ ở xa, sắc trời càng lúc càng âm u

Hoa Giác tam kiệt đều thở dài.

Trương Điều Thi nói: “Lưu đại nhân, kỳ thật, không ai muốn trở thành kẻ địch của ngài.”

Lưu Độc Phong bình tĩnh đáp: “Ta biết.”

Mạnh Kim Phong nói: “Nếu phải đối đầu với ngài, phần thắng rất thấp.”

Lưu Độc Phong kiêu ngạo, nghiêm nhiên đáp: “Đương nhiên!”

Thẩm Câu Nguyệt than: “Đáng tiếc là chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Lời hấn vừa dứt, Lam Tam đang đứng phía sau đã hét lên một tiếng kinh hoàng.

Lưu Độc Phong quay nhanh đầu lại, vừa kịp nhìn thấy đao thép của Đào Thanh đã ghim vào giữa lưng Lam Tam. Vốn Đào Đào trấn có rất nhiều ngõ tắt bí mật, mà Đào Thanh lại là người rất rành rẽ nơi đây.

Ngay khi Lưu Độc Phong quay đầu nhìn lại, Hoa Giác tam kiệt đồng thời phát động tấn công.

Ba người bọn họ đưa tay lên, như kỳ tích, trên không đột nhiên xuất hiện ba đóa hoa.

Hoa trắng.

Nở mỹ lệ.

Sát cơ ẩn trong vẻ đẹp tráng lệ mê hoặc lòng người.

Hai đóa hoa trắng chia ra tấn công Trương Ngũ, Liễu Lục, một đóa “nở” về phía Lưu Độc Phong.

Ba người tin rằng: nếu phải đối phó với Lưu Độc Phong, biện pháp duy nhất phải là trước tiên đánh ngã hai người đang kiêu lão trên vai, tiêu diệt thủ hạ của lão, nhằm đưa lão vào hoàn cảnh bất lợi một mình tác chiến.

Không phải ai cũng vậy sao: Một khi cái nền bị phá vỡ, thì người rất lợi hại cũng không còn lợi hại được nữa.

Đã đối địch thì không thể nhân từ.

Thông thường, nhân từ đối với địch nhân chính là tàn khốc đối với chính mình.

Tuy Lưu Độc Phong đưa mắt nhìn về phía sau nhưng hai tay lão đã hạ xuống, rút chéo hai thanh kiếm trên lưng Trương Ngũ, Liễu Lục.

Hai đạo kiếm quang một trắng một đen hắt ra. Hai đóa “Bạch hoa” bị gạt bắn ngược trở lại, nhanh chóng chụp xuống Thảm Câu Nguyệt, Trương Điều Thi.

Sau đó lão nhanh chóng ngửa người lên không, song kiếm giao nhau. Nghe “đình” một tiếng, song kiếm chéo nhau, gài chặt gốc đóa “bạch hoa” còn lại.

Hiển nhiên đó là thanh đao hình cánh hoa.

Chuôi đao là dây xích mảnh.

Dây xích đang do Mạnh Kim Phong giữ.

Lưu Độc Phong song kiếm chéo nhau cắt một nhát, nhưng dây xích vẫn không đứt.

Hai tay Mạnh Kim Phong xoắn lại, mượn sức, người như chim cất phóng nhanh lên cao.

Y phóng vượt qua đỉnh đầu Lưu Độc Phong, dây xích quấn ngược lại xoắn quanh cổ lão.

Cùng lúc ấy, Trương Điều Thi cùng Thảm Câu Nguyệt tách rời “Hoa đao”, một trái một phải, bay vọt lên cao, người đang ở lưng chừng không, phi đao đã xé gió bắn về phía Lưu Độc Phong.

Trong tích tắc này, đột nhiên Trương Ngũ cùng Liêu Lục rút chủy thủ ra, đâm thẳng vào bụng Mạnh Kim Phong.

Mặc dù Mạnh Kim Phong có thể dùng xích bạc xoắn cổ Lưu Độc Phong, nhưng ở thế này y sẽ bị Trương Ngũ, Liêu Lục phanh ngực mất.

Đột nhiên vang lên hai tiếng xoeng xoeng, chủy thủ trên tay Trương Ngũ và Liêu Lục bị đánh bay.

Là hắc bạch song kiếm của Lưu Độc Phong.

Lão không thể để Mạnh Kim Phong chết!

Ngay khi lão hạ kiếm gạt bay hai thanh chủy thủ, cổ và vai đã bị xích bạc quấn chặt. Cũng trong sát na đó, song đao của Trương Điều Thi, Thảm Câu Nguyệt cũng vừa bắn đến.

Tình thế càng hiểm nguy hơn khi Đào Thanh đã cấp tốc phong bế xong huyết đạo của Lam Tam, lạnh lẽo phóng đến, huy động đao thép nhắm lưng Lưu Độc Phong bừa tới.

Đào Thanh bay vọt lên không, mưả thấm vào người không ít.

Mưả đang rơi nặng hạt.

Lão toàn lực thi triển nhất đao đó.

Bọn họ quyết không để Lưu Độc Phong sống sót.

Vì bọn họ biết rằng nếu Lưu Độc Phong có thể phản kích, thì không một ai có cơ hội sống sót trở về.

Quy củ trước giờ trên giang hồ vốn vẫn là: không phải ngươi chết thì ta chết.

Ngươi chết tốt hơn nhiều so với ta chết!

Lúc này, trên người Lưu Độc Phong đã bị tư bạc quấn chặt.

Song kiếm của lão lúc nãy đánh bay đao của hai gã bộ hạ, vẫn đang hướng xuống dưới.

Cương đao của Đào Thanh đã đến sau lưng lão.

Hoa đao của Trương Điều Thi và Thảm Câu Nguyệt đã “nở” ngay cổ của lão.

Mưả vẫn đang rơi. Một người y phục hiểm khi nhuộm bụi trần như Lưu Độc Phong, nay tóc tai lại ướt sũng, tựa hồ không mở mắt ra được.

Ngay lúc ấy, một tiếng sấm nổ vang, chớp lóe trên không, trong nháy mắt đó, trời đất đều xám nhợt.

Đào Thanh bay ngược trở lại.

Máu phun ra từ trên người lão.

Lão cảm nhận một nỗi khiếp hãi xưa nay chưa từng gặp. Dù thuở xưa bị quân thúc tại tử lao chờ chém, lão cũng chưa từng sợ hãi như thế này.

Lão cũng không phải là sợ bị thương. Trước khi làm tướng quân, lão đã từng ngang dọc trên giang hồ, có vết thương nào chưa lành qua? Nhưng lão chưa từng trải qua sự việc như lần này, không biết mình bị thụ thương như thế nào? Ra sao? Ngay cả địch nhân đã thương lão bằng cách nào, lão cũng hoàn toàn không biết.

Giống như sấm chớp, một khi đã phát ra, căn bản không có phương cách nào chế ngự.

Điều này làm lão gần như suy sụp, mất hẳn ý chí chiến đấu.

Ba người còn lại đều có cảm giác tương đồng.

Vốn Mạnh Kim Phong tấn công phía sau Lưu Độc Phong, đột nhiên y lại bị một luồng đại lực ném một cái, hự một tiếng, bay ngược trở lại, biến thành hướng trước mặt Lưu Độc Phong.

Gã cảm giác được sau lưng có một luồng đau buốt.

Đồng thời gã phát hiện hai người anh em kết nghĩa đang lao đảo lùi lại.

Trương Điều Thi chặn ngực, Trầm Câu Nguyệt đỡ tay.

Bốn người bọn họ trước đó đã chiếm hết thượng phong, nhưng trong sát na chớp giật ấy, cục diện đảo ngược, cả bốn người bị thụ thương.

Đối phương vẫn nắm chặt song kiếm đứng dưới mưa, dường như đang nhìn bọn họ, cũng dường như không xem bọn họ ra gì.

Nếu có gì đó khác trước kia thì cũng chỉ có một điểm.

Lưu Độc Phong không còn ngự trên vai Trương Ngũ và Liêu Lục.

Lão đã nhảy xuống.

Đứng trên mặt đất.

Giữa trời mưa.

Song kiếm chéo nhau, lão đứng trên đất sinh lầy, giữa cơn mưa như thác đổ.

Chú thích:

* Trâm Bạch Bút: Theo tập tục thời Hán, khi quan văn trình tấu lên vua, thường dùng bút lông viết lên thẻ tre. Lúc dùng xong thì dặt bút bên tai. Sau này hình thành nên chế độ, phẩm là quan văn thượng triều, đều có dặt bút làm trâm. Đầu bút không chấm mực (bạch bút), chỉ đơn giản là vật trang sức, nên mới gọi là Trâm Bạch Bút. (Theo baidu.com)

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cự nhân nhuyển đao.

Giao thủ chỉ một hiệp.

Bốn đại cao thủ Trương Điều Thi, Trầm Câu Nguyệt, Mạnh Kim Phong, Đào Thanh đều dùng toàn lực tấn công, nhưng cả bốn đều bị thương.

Còn hai chân của Lưu Độc Phong rốt cuộc cũng phải chạm đất lầy.

Sự hung hiểm trong hiệp đấu vừa rồi ai cũng có thể tưởng tượng được.

Y phục của Lưu Độc Phong đã ướt đẫm, dáng vẻ của lão có chút nhếch nhác, thảm hại. Lão đang đứng trước chuồng bò, Trương Ngũ, Liêu Lục hai bên.

Tuy chỉ giao thủ có một chiêu, nhưng cả bốn người đều minh bạch: dù có tận hết sức lực, họ vẫn không phải là đối thủ của Lưu Độc Phong.

Vì vậy, bọn họ nhanh chóng tập hợp lại, tạo thành hình chữ “nhất” chắn ngang trước mặt Thích Thiếu Thương và Túc Hồng Lệ.

Đào Thanh hét lớn: “Chạy!”

Lão nhắm vào Thích Thiếu Thương và Túc đại nương.

Bất kể theo lệnh Cao Kê Huyết hay Hách Liên Xuân Thủy, họ đều phải hoàn thành nhiệm vụ. Dù chết cũng không lùi.

Những người như thế trên đời càng lúc càng ít, nhưng vẫn còn có thể tìm được một số bên cạnh các tuyệt thế nhân vật hay hào kiệt đương đại.

Hiển nhiên bốn người này là hạng kẻ sĩ sẵn sàng chấp nhận cái chết để hoàn thành nhiệm vụ.

Loại người này được người đời xưng tụng là “Tứ Sĩ”.

Một người có thể không màng sinh tử, bất chấp tất cả vì kẻ khác, thì bất kể người đó có tài hay không, hành động cao thượng đó luôn luôn đáng quý.

Khi Đào Thanh quát một tiếng “Chạy”, Lư Độc Phong nâng song kiếm lên, để lộ vùng ngực.

Lão sắp ra tay.

Lão đã để Thích Thiếu Thương và Túc đại nương chạy thoát được một lần, nên không muốn để cho bọn họ trốn được lần nữa.

Bởi vì lão đã từng hứa rằng chỉ cần họ có thể chạy thoát khỏi tay lão ba lần, lão sẽ không tiếp tục truy bắt nữa.

Lão phát giác việc đuổi bắt hai người này đem lại những phiền phức bất ngờ trước giờ chưa từng có.

Lão không muốn lại gặp nhiều rắc rối nữa.

Lư Độc Phong đứng trong vũng lầy, dưới chân ướt đầm, tron tuồn tuột, toàn bộ y phục cũng bị ướt - lão không muốn “ướt” thêm nữa.

Chỉ cần Thích Thiếu Thương và Túc đại nương bỏ chạy, lão sẽ lập tức phi thân đuổi theo, nếu đám người này ngăn cản, lão sẽ giết trước rồi nói sau.

Thế nhưng Thích Thiếu Thương và Túc đại nương lại không bỏ chạy.

Trái lại bọn họ một trái một phải đồng thời bước lên ngang hàng cùng Hoa Giác tam kiệt và Đào Thanh.

Bọn họ vốn là người cùng chung một chiến tuyến.

Thích Thiếu Thương và Túc đại nương cũng hiểu rõ: đây là cơ hội tốt để bọn họ trốn chạy.

Bọn họ biết bốn hán tử này nhất định sẽ ra sức tử thủ.

Bọn họ càng hiểu rõ hậu quả của việc bốn người ra sức tử thủ sẽ là: cái chết.

Bọn họ cũng là người, cũng có một dòng máu nóng.

Đào vong, khốn cùng, nguy nan, bị thương và thảm bại đều không hề làm nguội bầu máu nóng trong họ.

Kể cả khi bầu máu nóng này có bị sự lạnh lùng của thế cuộc làm nguội bớt, cũng vẫn bị nhiệt huyết của bốn người này làm sục sôi trở lại.

Sáu con người thụ thương.

Sáu đầu chí quyết liệt.

Sáu người, sáu binh khí, chung một lòng, hướng về phía Lư Độc Phong.

Cả đời bắt hơn ngàn người, nhưng từ trước tới giờ Lư Độc Phong chưa từng gặp qua dạng đầu chí hừng hực này.

Song kiếm của lão khép lại.

Trái phải hợp nhất, thành một kiếm.

Hình như Trương Ngũ và Liêu Lục đã có chút sợ hãi. Trương Ngũ gọi khẽ: “Lão gia!” Liêu Lục chỉ chỉ bả vai của mình, thấp giọng: “Thỉnh lão gia!”

Chính lúc này, cuộc chiến đột nhiên phát sinh.

Sáu người bọn Thích Thiếu Thương còn chưa phát động.

Khỏi lên trường kịch chiến này là việc nóc chuồng bò đột nhiên sụp xuống.

Mưa rất to, trên nóc chuồng tích tụ không ít nước, nên mái cỏ vừa đổ, toàn bộ khối nước, lá khô và rác rưởi đổ ập xuống người Lư Độc Phong.

Vốn Lư Độc Phong đứng khá gần chuồng bò để có thể tránh được một phần mưa gió.

Nếu như mưa gió thổi thẳng vào mặt, sẽ có chút cản trở nhất định đối với việc tác chiến.

Lư Độc Phong là cao thủ trong cao thủ, nên lúc tác chiến lão đều lưu ý đến tất cả yếu tố thiên thời và địa lợi.

Nhưng lão lại không tính đến việc trên nóc chuồng bò có người.

Không chỉ có người mà có tới sáu người.

Trên đỉnh có ba, bên trong chuồng bò cũng có ba!

Sáu người, đúng lúc mái nghiêng nước đổ, phân ra ba hướng, công về phía Lư Độc Phong, Trương Ngũ, và Liêu Lục.

Mưa bắn tung tóe bốn phía.

Những giọt nước mưa này, tuyệt đối không phải là nước mưa sạch, mà còn kèm theo rất nhiều vật dơ bẩn.

Lư Độc Phong một mặt thoái lui, một mặt xuất kiếm.

Lão nghênh đón một ngọn thương tua đỏ.

Tua của đóa thương đỏ như máu.

Mũi thương lóe sáng trong ánh chớp đêm mưa.

Thương này mạnh gấp mười lần chiêu hợp kích toàn lực của bốn đại cao thủ vừa mới rồi.

Lư Độc Phong quát to một tiếng.

Một kiếm của lão tiện gọt đứt mũi thương.

Mũi thương chỉ còn lại có một đoạn, nhưng thế thương lại không hề giảm sút, vẫn một mạch đâm thẳng tới!

Bạch quang lóe lên như tia điện.

Trong lúc thoái lui, Lư Độc Phong lại cắt đứt một đoạn mũi thương nữa.

Đầu thương chỉ còn lại cán sắt bị vót chéo, nhưng thương kinh chẳng những không giảm mà lại càng nhanh hơn, mạnh hơn.

Cán thương thủy chung không rời khỏi ngực Lư Độc Phong quá nửa tấc (năm phân)!

Hắc quang chọt lóe, so với bạch quang lại càng mãnh liệt hơn gấp bội!

Hắc quang đến từ hắc kiếm bên tay trái của Lư Độc Phong.

Cán thương lại bị cắt đi một đoạn.

Nhưng thương vẫn lao thẳng về phía Lư Độc Phong.

Lư Độc Phong bắt chéo song kiếm, cán thương lại đứt thêm đoạn nữa!

Thân thương chỉ còn lại không đến nửa xích (1/6 m)!

Nhưng bàn tay nắm cán thương vẫn kiên định không gì so sánh được.

Cán thương cơ hồ không thay đổi chút nào!

Ngực!

Ngực của Lư Độc Phong!

Tựa như nếu không đâm trúng ngực Lư Độc Phong, chiêu này quyết không thu hồi!

Bạch kiếm lại xuất ra lần nữa!

Kiểm thế lần này tịnh không vót nghiêng mà lại đâm thẳng tới.

Thẳng vào tâm của cán thương, tách cán ra làm hai.

Cán thương đã bị hủy, tay giữ cán thương vội vàng đổi thành chỉ, ngón giữa gấp lại, đâm thẳng vào ngực Luru Độc Phong!

Ngực của Luru Độc Phong đột nhiên xuất hiện thêm một vết.

Lưỡi của thanh hắc kiếm.

Ngón tay đánh thẳng lên trên lưỡi kiếm.

“Cách” một tiếng, ngón giữa gõ lên lưỡi kiếm.

“Ồi” một tiếng, Luru Độc Phong ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, cùng lúc đó, người tấn công đá lên một cước, trúng vào bạch kiếm trong tay Luru Độc Phong. Nước bắn bắn tứ phía, văng lên mặt Luru Độc Phong, hòa cùng mưa máu.

Tay trái Luru Độc Phong buông kiếm, nhưng cổ tay lão rung lên một cái, năm ngón tay đã chụp lấy ngón giữa của người đang công đến.

Kẻ này vừa dùng toàn lực công tới, ngón giữa còn chưa kịp thu hồi, đã nghe hấn quát lớn: “Chém!”

Một ánh đao như tia chớp lóe lên chém xuống!

So với chớp điện còn lợi hại hơn!

So với chớp điện còn mạnh mẽ hơn!

So với chớp điện còn nhanh hơn!

Người xuất đao chính là một gã không lồ.

Tóc rậm rì, ngực để trần, mắt trũng, mũi to, cơ bắp trên thân tựa như khối sắt mạ kẽm.

Từ trước gã đã ôm đao đứng đó, trũng mắt quan sát.

Thân đao hẹp mà dài mảnh, tựa như dành cho phụ nữ sử dụng.

Thế nhưng tốc độ của nhát đao ấy có thể so được với tia điện, sức mạnh của nhát đao ấy có thể so với chớp giật.

Gã tung ra một đao, lập tức thu hồi, không xuất ra thêm đao nào nữa.

Nhát đao đẩy tụ tập tất cả binh sinh công lực của gã. Trước khi phát ra đao này, gã đã phải giới trai, tắm gội, thắp hương, cầu nguyện; một đao phát ra, nguyên khí đại tổn thất, không thể phục nguyên lại ngay được.

Đích thực uy lực của nhát đao này đã chấn hồn đoạt phách của mọi người.

Thế nhưng kết quả của nhát đao này như thế nào?

“Hảo đao pháp!” Luru Độc Phong quát to.

Khi đao quang đột hiện, lão toàn lực co tay lại.

Mục đích của nhát đao này không phải là chém đầu lão, mà định chặt tay lão.

Bởi vì lực của nhát đao này, nếu muốn chém đầu lão, e còn lâu mới kịp.

Một đao này của gã không lồ, tụ thế đã lâu, chính là để chặt đứt tay của lão.

Gã có thể có được cơ hội này, hoàn toàn là do người sử dụng tua đồ đột ngột tấn công Luru Độc Phong tạo nên.

Luru Độc Phong rút tay lùi thân, ánh đao quang hạ xuống, hai ngón tay bị gọt đứt!

Một là ngón tay trái của Luru Độc Phong.

Một là ngón giữa của kẻ tấn công lão.

Một đao tập kích này, bố cục tinh vi, hợp toàn lực của tất cả mọi người vào một cú đánh, nhưng lại chỉ có thể khiến cho Lưu Độc Phong phun ra một ngụm máu tươi, đứt lìa một ngón tay!

Lưu Độc Phong hỏi: “Cự nhân La Bàn Cổ?”

Gã không trả lời.

Người đứng đối diện Lưu Độc Phong trong mưa, tuy thương bị chém thành hai, ngón giữa tay trái bị gọt đứt, mưa ướt hết y phục, nhưng vẫn có một dạng khí chất cao quý, khiến y trông lại càng thêm anh tuấn. Khôi ngô mà lại đầy vẻ lạnh lùng, dửng dưng.

Không có một thương dưng mảnh của y, nhát đao kia căn bản không thể có tác dụng gì.

Nhưng y phải hy sinh một ngón tay.

Võ công của Lưu Độc Phong cực cao, ứng biến cực nhanh, còn hơn cả tưởng tượng của y.

Ánh mắt của Lưu Độc Phong chậm chậm rời khỏi người của La Bàn Cổ, lão biết gã không xứng là địch thủ của lão.

Nhưng người trước mặt thì phải!

Không chỉ là địch nhân, mà còn là đại địch!

Lưu Độc Phong chậm rãi gần từng tiếng: “Nếu quả gã là huynh đệ đao cự nhân La Bàn Cổ, người đương nhiên phải là chủ nhân của gã, Hách Liên Xuân Thủy?”

Tức đại nương liếc thấy người này, hoan hỉ gọi: “Người đã đến rồi.”

Không liếc nhìn Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy bình tĩnh nhìn Thích Thiệu Thương đứng bên cạnh nàng, trả lời: “Ta đến rồi.”

Tức đại nương bảo: “Ta còn tưởng rằng người sẽ không đến.”

Hách Liên Xuân Thủy đáp: “Ta đã từng nói rằng nàng có khó khăn thì ta sẽ đến, ta nhất định sẽ đến.”

Tức đại nương bồi hồi: “Chuyện quá khứ, người vẫn còn nhớ sao.”

Hách Liên Xuân Thủy nói: “Một ly một tí đồ đều nằm trong đầu ta, ta sẽ không quên đâu.”

Lúc này, ba gã khoai đao phi xuống từ nóc chuồng bò đã chế ngự được Trương Ngũ và Liêu Lục.

Lưu Độc Phong chợt gọi: “Hách Liên!”

Hách Liên Xuân Thủy đáp: “Lưu bộ đầu!”

Lưu Độc Phong tiếp: “Đương nhiên người vì cứu trợ bằng hữu mới mạo hiểm xông vào chốn nước đục này. Tuy nhiên chính hoàng thượng hạ chỉ muốn bắt những người này, nhất định ta phải chấp hành. Nếu người nhúng tay vào, kể cả có mấy vị trường bối của người ra mặt, cũng không chiếu cố người nổi. Người đứt một ngón tay, ta cũng đứt một ngón, hai bên không ai thiếu nợ ai. Người dẫn thủ hạ rời khỏi đây, ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa.”

Hách Liên Xuân Thủy nói: “Lưu bộ thần, gia phụ cùng người kết bạn hai chục năm nay, luận bối phận, ta là cháu của người...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Là con cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

Hách Liên Xuân Thủy mỉm cười, từ từ bật kiếm. Kiếm ở bên hông, bao kiếm khảm phi thúy, nạm vàng dát bạc: “Tốt, vậy ta cũng không nhiều lời nữa.”

Lưu Độc Phong than: “Kỳ thật, hà tất người phải...”

Hách Liên Xuân Thủy liếc nhìn Tức đại nương, y chỉ nhìn nàng một cái lại lập tức chuyển tâm thành ý, bật kiếm ngang ngực, đáp: “Quyết không hối hận.”

Lưu Độc Phong nói: “Người đã đứt khoát, ta cũng không thuyết phục thêm nữa. Tốt. Kết thúc rồi.”

Hách Liên Xuân Thủy rùng mình hỏi: “Cái gì kết thúc rồi?”

Lưu Độc Phong đáp: “Ta đã đứt một ngón tay, chỉ còn một tay có thể cầm kiếm. Các người có hai mươi lăm người, thủ hạ của ta nếu có ở đây thì cũng đã bị các người không chế, hoặc đã chết thảm từ trước, ta cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Lão ngừng lại một lúc, đoạn tiếp: “Lưu Tình của ta đã kết thúc, ai còn dám cản trở ta bắt người, ta phải giết người đó.”

Lúc lão nói, mưa rơi từng sợi như đao sắc, cắt lên thân thể mọi người. Thế nhưng không người nào nghe thấy được tiếng mưa, chỉ nghe được lời lão nói.

Đương nhiên Thích Thiếu Thương hiểu rõ ý tứ của Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong muốn toàn lực xuất thủ.

Y tiến lên phía trước, không phải để thể hiện năng lực, mà là cảm thấy đây vốn là chuyện của y, không nên để người khác phải hy sinh vì y.

Hách Liên Xuân Thủy chợt thốt: “Thích huynh!”

Thích Thiếu Thương từng nghe qua Hách Liên Xuân Thủy là người theo đuổi Tứ đại nương tích cực nhất sau khi gã và nàng chia tay. Y thuộc dạng thiếu niên thành tài, trước giờ luôn chú tâm bồi dưỡng học vấn, tập luyện võ nghệ, là một nhân vật trẻ tuổi có hùng đồ tráng chí trong đám vương tôn công tử, khiến người khác phải ngước mắt nhìn thán phục. “Công tử, chuyện này tại hạ vô cùng cảm kích trong lòng. Lưu bộ thần tới đây là để bắt tại hạ, chuyện người nào làm thì người đó chịu. Công tử và tại hạ chưa từng gặp mặt bao giờ, nếu giúp người thì giúp đến mức này đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Xin công tử hãy để cho tại hạ tự mình đối phó.”

Hách Liên Xuân Thủy cười lạnh lùng: “Nếu như ta là ngươi, ta đã ngậm miệng lại rồi. Chuyện này, hiện tại không chỉ còn mình ngươi có thể chọn lựa nữa rồi. Tứ đại nương đã nhúng tay vào, chuyện đại nương nhờ cậy đã thành chuyện của ta, ta không thể không quán.”

Y lại lạnh lùng tiếp: “Việc cuối cùng ngươi có thể làm hiện giờ là: dẫn đại nương chạy đi, chạy thật xa. Như vậy, có lẽ máu bọn ta sẽ chảy ít đi, người chết cũng ít đi, như thế sẽ giảm bớt đi được một chút sát nghiệt.”

Lưu Độc Phong xen vào: “Đến nước này thì xem ra máu không thể không chảy, người khó tránh khỏi không chết, nhưng đừng hòng có ai trốn thoát được.”

Tứ đại nương hỏi lại: “Vì sao bọn ta phải chạy?”

Hách Liên Xuân Thủy thương tiếc nhìn Tứ đại nương. Nàng hỏi tiếp: “Sao chúng ta không hợp lực giết lão!”

Lưu Độc Phong cười lớn: “Hay, các ngươi lại giết ta đi.”

Thích Thiếu Thương lên tiếng: “Lưu Độc Phong, trước giờ ta vẫn luôn kính trọng ngài là một bộ đầu chấp pháp liêm minh, hiện tại không thể không quyết một trận sinh tử, ngài chớ nên trách ta.”

Lưu Độc Phong đáp lời: “Chúng ta sống ở trên đời này, làm gì có ai luôn có thể làm chủ được? Ngay cả kiếm của mình, ta cũng không thể làm chủ được! Ngươi giết được ta, ta càng chẳng thể nào oán trách được ngươi. Chỉ sợ dưới kiếm của ta, không kẻ nào có thể sống sót được!”

Lúc này, Đào Thanh và mười chín đệ tử dưới trướng Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy cùng La Bàn Cổ, Hoa Giác tam kiệt và ba khoái đao thủ, tất cả đều đang áp sát lại, trong cơn mưa to gió lớn, tầng tầng lớp lớp vây chặt lấy Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong một người, một kiếm, bàn tay thụ thương đứt chéo vào trong ngực áo, thần sắc hiên ngang không chút sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thảm sát đêm mưa.

Sắc trời đã tối.

Chớp lóe liên miên, sấm giập không ngừng.

Mưa dày đặc như màn lưới bạc, mặt đất bắn lên ngàn vạn đóa hoa nước.

Thế công chực như muốn phát động.

Đột nhiên Thích Thiếu Thương chuyển mình thì thầm vào tai Tứ đại nương.

Mặc dù mưa to khiến ngũ quan mọi người như bị phong bế thành mơ mơ hồ hồ, vẫn có thể nhận thấy Tứ đại nương giật mình kinh ngạc.

Lưu Độc Phong không thể nào biết được Thích Thiếu Thương đã nói gì.

Lão quát lớn: “Kẻ nào động thủ trước, ta giết kẻ ấy!”

Trước giờ lão chỉ truy bắt tội phạm, dù vạn bất đắc dĩ lắm cũng quyết không giết người bừa bãi. Thế nhưng cục diện tối nay đã không cho lão được quyền lựa chọn. Có vẻ như lão tự biện hộ trong lòng như vậy, khi giết người xong cũng sẽ khiến tâm hồn lão thanh thản được phần nào.

Lời của lão vừa thốt ra, liền có người giành phát động thế công trước!

La Bàn Cổ!

La Bàn Cổ là một thủ hạ rất mực trung thành của Hách Liên Xuân Thủy.

Gã cũng là một viên mãnh tướng bên mình Hách Liên Xuân Thủy!

Trước giờ Lưu Độc Phong vẫn sống trong nhung lụa, trụ tại vị trí cao cao tại thượng, đã rất lâu không giao thiệp với giang hồ. Tuy lão có thể nắm bắt rõ những mâu thuẫn, lục đục tại chốn quyền cao chức trọng, nhưng lại không thể hiểu hết được bản tính can trường, cương trực của hảo hán trong chốn võ lâm.

Lời ấy của lão, không những chả có tác dụng gì mà còn kích động hào khí của La Bàn Cổ.

Cự nhân!

Nhuễn đao!

Mưa gió!

Ánh chớp chọt lóe, một ánh đen dị thường loáng lên, hắc kiếm xé màn mưa bằng bạc tiến lên, cắt đứt mọi thế công của La Bàn Cổ!

Tuy nhiên cùng lúc đó, hơn hai chục thanh vũ khí đồng thời tấn công Lưu Độc Phong!

Lưu Độc Phong không lùi, lão cúi người lao vào giữa màn đao quang kiếm ảnh, rồi lại từ trong trận thế của đối phương mà lao ra.

Trên bả vai lão xuất hiện một vết thương sâu hoắm, máu bị mưa to gột sạch rất nhanh, nước dưới chân lão đã thấm màu một mảng lớn.

Ba gã tráng đinh, một tay khoai đao ngã lăn ra đất. Bọn họ không hề thống khổ chút nào, đã tắt thở trước khi ngã xuống đất.

La Bàn Cổ toàn thân rung lên một hồi, cổ họng phát ra âm thanh khèn khẹt, cũng ngã ngửa ra đất, đao rớt trên đất bùn.

Chỉ trong một lượt đối đầu, Lưu Độc Phong đã giết liền năm người.

Tay của Lưu Độc Phong cũng thoáng run run, hơn mười năm qua, rất ít khi lão đại khai sát giới như đêm nay.

Lão rất muốn yêu cầu ngừng tay, nhưng đợt công sát thứ hai đã được triển khai!

Đêm nay có vẻ sẽ là một đêm thâm sát!

Mạnh Kim Phong ngã chết.

Cũng chỉ trong chớp mắt, năm gã tráng đinh cùng một khoai đao thủ đã mất đi sinh mạng.

Hắc kiếm trong tay Lưu Độc Phong đã bị đánh bay.

Nhưng lão vừa thối lui, Lí Nhị dâng lên một thanh kiếm có chuôi màu xanh.

Lúc Lưu Độc Phong tiếp kiếm, Hách Liên Xuân Thủy phi thân lao tới đâm liền.

Lưu Độc Phong dùng kiếm phá kiếm, đánh lui Hách Liên Xuân Thủy, nhưng cùng lúc đó, Lí Nhị đã bị Trương Điều Thi, Thẩm Câu Nguyệt và Đào Thanh hợp lực dồn vào chỗ chết.

Lưu Độc Phong quay lại cứu viện, kiếm tựa rồng xanh khiến Đào Thanh đầu rơi xuống đất, nhưng Lí Nhị cũng đã đoạn khí mà chết.

Đây đã là lần giao thủ thứ hai!

Tiếng mưa giống như tiếng than khóc nức nở nghẹn ngào, tiếng sấm như tiếng trống đồng của thiên đình thôi thúc, mọi người chờ đợi đợt tấn công thứ ba!

Lần giao chiến thứ ba sẽ có cục diện như thế nào?

Ai sẽ chết? Ai còn sống? Ai sẽ phải đổ máu?

Bốn gã tráng đinh còn lại, vừa thấy Đào Thanh bị giết, hai mắt rực đỏ căm răng tràn lên, lượt trùng sát này do chính bọn họ bắt đầu.

Lưu Độc Phong nổi giận quát lớn: “Muốn chết!”

Trong làn mưa dày đặc, thanh kiếm uốn lượn tựa như du long chực phá không mà bay đi.

Ánh sáng xanh lóe lên cùng máu đỏ bắn tung tóe.

Ba gã tráng đinh bị giết, người còn lại cũng hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, ôm mặt quỳ gối trong vũng nước.

Lại một khoai đao thủ rú lên, ngã nhào trong vũng máu.

Kiếm trong tay Hách Liên Xuân Thủy gãy ngang.

Y thống khổ thét lớn: “Rút lui!” Rồi không tấn công Lưu Độc Phong mà kiếm của y đâm thẳng vào Trương Ngũ đang bị khống chế huyết đạo.

Lưu Độc Phong lắc mình gạt kiếm, công lại một chiêu. Hách Liên Xuân Thủy nghiêng mình né tránh, vừa muốn hoàn kích, đột nhiên trước ngực y nóng bỏng, tựa như bị sét đánh trúng.

Một kiếm hữu hình của Lưu Độc Phong tuy bị vô kiếm của y chặn lại, nhưng kiếm khí vô hình vẫn đâm trúng ngực y bất chấp mọi sự phòng bị cẩn mật.

Vừa bị trúng kiếm, tức thì toàn thân Hách Liên Xuân Thủy bật lùi ra sau. Kiếm khí làm ngực y bị thương, nhưng vẫn chưa xuyên tới tim.

Lưu Độc Phong vừa rượt theo, vô phi thúy kiếm đã bao lên thân kiếm của lão!

Lưu Độc Phong hít hơi quát lớn một tiếng, vô kiếm bị chấn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, các mảnh này bay tung ra bốn phía hợp cùng ánh kiếm sắc xanh hóa thành một chùm pháo hoa diễm lệ trong mưa.

Chính trong khoảnh khắc này, đột nhiên Lưu Độc Phong chợt nhớ: Thích Thiệu Thương và Tức đại nương đâu?! Ngoại trừ lần công kích thứ nhất, sao chưa hề thấy bọn họ ra tay?!

Lão rung mình một cái, lúc này, đám Hách Liên Xuân Thủy đã như chim lao vào rừng sâu, sử dụng Yến Tử Tam Sao Thủy (*), nhanh như chớp biến mất vào bóng tối của màn mưa dày đặc.

(*): Chim én hớp nước sông ba lần. Đây là một loại tuyệt kỹ khinh công sánh hàng với Thê Vân Tung của Vô Đương và Phượng Vũ Cừu Thiên của Lục Tiểu Phụng – thân pháp nhẹ như chim én, ba lần hoán khí đổi hướng phi hành trên không trung

Chỉ có Thẩm Câu Nguyệt trước khi chạy trốn lại huy đao chém bay đầu Lam Tam đang bị khống chế huyết đạo!

Lưu Độc Phong giận dữ, búng chân một cái, chuỗi cây đao nhỏ đang nằm trên đất phá mưa bắn thẳng đến, đâm ngập vào ngực Thẩm Câu Nguyệt! Hấn gào thảm, cả người đổ ập xuống đất.

Lưu Độc Phong nắm chặt kiếm quan sát bốn phía: Thích Thiệu Thương và Tức đại nương đâu? Nhất thời lão không còn tâm ý truy đuổi Hách Liên Xuân Thủy, Trương Điều Thi và ba khoai đao thủ còn sót lại.

Chỉ còn lại một gã tráng hán, quỳ gối trong mưa máu, ngơ ngẩn ngẩn.

Lưu Độc Phong thờ dài một tiếng, ngửa đầu trong mưa, than: “Thích Thiệu Thương à Thích Thiệu Thương! Ta lại để sống người thêm một lần nữa rồi!”

Cuộc chiến vừa bắt đầu, Thích Thiệu Thương đã bỏ chạy! Lão thấy ý chí chiến đấu mãnh liệt của mọi người, không ngờ Thích Thiệu Thương cùng Tức đại nương lại không đánh mà lui!

Lão đã từng nói qua nếu lần thứ ba không bắt được Thích Thiệu Thương, sẽ không tiếp tục truy đuổi y nữa, thế mà nay lão đã để cho y chạy thoát được hai lần.

Lưu Độc Phong cười thâm, nhìn cây thanh phong kiếm trong tay, tay kia đưa ra khỏi tay áo, bốn ngón thấm đầy máu tươi, chỉ trong thoáng chốc đã được mưa to gột sạch. Mưa tạt trên miệng vết thương mà lão chỉ cảm thấy lòng dạ đau xót thống khổ, lâm lâm: “Có lẽ ta đã nhìn nhầm người rồi...”

Thủy chung lão không thể ngờ nổi Thích Thiệu Thương lại lâm trận bỏ chạy, bằng không, vị tất lão đã không ngăn nổi bọn họ.

Lưu Độc Phong tiến đến giải khai huyết đạo cho Trương Ngũ và Liều Lục.

Bọn họ vốn một nhóm sáu người cùng đến, thế mà nay, Vân Đại chết dưới kiếm Tức đại nương, Chu Tử bị Hoa Giác tam kiệt giết chết, Lí Nhị và Lam Tam cũng mất mạng trong cuộc chiến kịch liệt này. Cả một đời lẫn lộn, rất ít khi Lưu Độc Phong trải qua thiệt hại nặng nề như thế này.

Trong trận kịch chiến sinh tử vừa rồi, lão có cái gì gọi là khí khái cao thủ, phong độ tông sư? Bất quá, cũng là phải giết người chỉ để mình khỏi bị giết mà thôi.

Giết mất nhiều người như thế, lại là người có thể vô tội, hoặc chí ít là không đáng chết!

Trong cuộc kịch chiến vừa rồi, nếu lão muốn không giết người, chỉ khiến đối phương trọng thương mà mất đi chiến chí thì cũng không phải là khó. Thế nhưng, nếu lão kiểm hạ lưu tình, ắt sẽ làm gia tăng khó khăn và nguy hiểm cho bản thân, vì vậy lão đành chọn cách giết người...

Điều gì khiến cho lão ra tay tàn độc như vậy?

Có lẽ là bởi vì cơn mưa này! Cơn mưa quý quái này! Lòng Lưu Độc Phong phát hận: khung cảnh dơ dáy và cảm giác thân thể nhơ nhớp đã khiến lão quyết ý tốc chiến tốc thắng, vì vậy mà lão không ngần ngại phóng tay giết người.

Tuy nhiên, có thể bởi vì sợ bản mà có quyền giết người được chăng?

Trong lòng cực kỳ khó chịu, nhìn gã tráng đinh đang ngầy ngầy ngốc ngốc, lão thờ dài một tiếng. Liêu Lục choàng áo lên vai lão, nhặt kiếm, phui đất bản, còn Trương Ngũ băng bó vết thương cho lão.

Tâm tình của Trương Ngũ và Liêu Lục cũng cực kỳ trầm trọng, u uất.

Đột nhiên Lưu Độc Phong bảo Trương Ngũ: “Người lưu lại đây, mai táng cho bọn họ.” Đoạn bảo Liêu Lục: “Người theo ta.”

Liêu Lục hiên ngang đáp: “Dạ!”

Trương Ngũ phản đối: “Lão gia, để thuộc hạ cùng đi, thuộc hạ muốn tự tay đâm tên đầu sỏ chủ mưu Thích Thiếu Thương ấy!”

Lưu Độc Phong giải thích: “Người đang bị thương, thi thể bà vị huynh trưởng của người cũng không thể tùy ý lưu lại đây được. Làm theo lời ta, chúng ta sẽ có thể về thẳng kinh thành, không cần quay lại đây nữa.”

Trương Ngũ buồn bã thưa: “Lão gia ... bao nhiêu năm qua, có mấy khi chúng ta tách biệt. Van người thu hồi mệnh lệnh, chúng ta cùng nhau mai táng ba vị ca ca, rồi sẽ cùng nhau lên đường, lão gia ...”

Lưu Độc Phong thờ dài: “Cũng được. Dù sao thì bọn chúng cũng không thể trốn thoát được.”

Lão đứng chấp tay cúi đầu trong mưa. Hiện tại lão cũng chẳng thèm đếm xỉa đến mùi xú uế dơ bẩn tại chốn này. Cả đời lão đã đuổi bắt không ít hung thủ đại gian đại ác, nhưng chưa bao giờ cảm thấy trầm trọng uể oải như thế này, phảng phất như thể người truy đuổi và người bị truy đuổi, trong lưới mưa lồng lộng này, đều là những con người đáng thương bị mắc vào trong cùng một ác vận.

***

Trước khi chiến đấu, lời Thích Thiếu Thương nói bên tai Tức đại nương chính là:

“Ngay khi cuộc chiến vừa bắt đầu, chúng ta lập tức chạy trốn!”

Điều này rất không giống cá tính của Thích Thiếu Thương!

Càng không giống lời thốt ra từ miệng Thích Thiếu Thương!

Nhưng lại đúng là do Thích Thiếu Thương tự miệng nói ra.

Vì vậy mà Tức đại nương ngạc nhiên.

Chiến cuộc vừa bắt đầu đã thập phần ác liệt.

Mỗi một người đều quên mình liều mạng, không phải liều mạng của bản thân, thì là liều mạng của người khác.

Ngay khi Thích Thiếu Thương và Tức đại nương phát xuất lần công kích đầu tiên, lập tức Thích Thiếu Thương kéo Tức đại nương bỏ chạy.

Trong tình cảnh hỗn loạn và dưới trời mưa tối sầm này, khi mà cuộc chém giết đang hừng hực diễn ra như lửa bỏng dầu sôi, ngay cả Lưu Độc Phong cũng không thể nhận thấy Thích Thiếu Thương lại ngấm ngầm thoái lui trong bùn lầy hắc ám.

Bọn họ chạy, chạy mãi, chạy thật xa, đến một ngã ba đường. Tức đại nương đột nhiên rút khỏi tay của Thích Thiếu Thương, nói: “Đề thiếp dẫn đường.”

Bọn họ sóng vai chạy, hai người đều không nói lời nào, lúc này mưa cũng đã ngớt dần.

Mơ hồ thấp thoáng ánh đèn xa xa.

Chỗ có con người, ắt sẽ có ánh đèn.

Người luôn thích ánh sáng, không ưa bóng tối.

Chỉ tiếc bóng tối không chỗ nào không có, loài người chỉ có thể tụ họp lại một chỗ, dù dùng hết khả năng cũng chỉ có thêm một hai ngọn đèn, chiếu sáng được một góc nhỏ mà thôi.

Trong đầu Tức đại nương cũng có một mảng tối u ám mờ mịt.

Thích Thiếu Thương chìa tay ra muốn nắm lấy tay nàng, còn chưa nắm được đã nghe Tức đại nương u oán nói: “Không biết bọn họ ra sao rồi...”

Thích Thiếu Thương cũng cảm nhận được, hỏi: “Nàng đang giận ta phải không?”

Tức đại nương liếc mắt nhìn sắc trời. Ánh trăng tựa như vừa bị mưa to nuốt mất, giờ mới chậm rãi nhô ra khỏi mây mù. “Lúc này, e rằng kiếm của Lưu Độc Phong không tha mạng cho ai cả.”

Thích Thiếu Thương lấy tay nhẹ nhàng đặt lên vai Tức đại nương: “Đại nương, ta...”

Tức đại nương khẽ tránh, Thích Thiếu Thương lập tức rút tay lại.

Tức đại nương cũng thấy làm như vậy quá phũ phàng, bèn nói: “Thiếp đang lo lắng cho an nguy của bọn họ.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Ta biết.”

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nàng giận ta vừa lâm trận đã bỏ chạy, hành vi đó thật là hèn nhát!”

Tức đại nương nhướng mày, liếc mắt nhìn Thích Thiếu Thương, muốn từ trên mặt y mà nhìn được tâm ý của y, nhưng lại bị vẻ uể oải quá mức trên khuôn mặt y làm cho dao động. Nàng bèn bước đến, nắm lấy tay y ân cần: “Thiếp biết chàng làm như vậy là do bất đắc dĩ. Võ công của Lưu Độc Phong rất cao, cho dù hai mươi lăm người chúng ta liên thủ tấn công, quyết cũng không phải là đối thủ của y. Tuy nhiên, chỉ có chết sớm hoặc chết muộn, việc gì phải chạy trốn?”

Về uể oải trên mặt Thích Thiếu Thương chuyển sang thống khổ.

Tức đại nương tiến lên xem xét chỗ tay cụt của y, ân cần hỏi: “Vết thương đau không?” Lại hỏi tiếp: “Rất đau phải không?”

Thích Thiếu Thương lập tức lắc đầu.

Tức đại nương an ủi: “Cục diện vừa rồi, chẳng có lưu lại đó cũng chẳng có tác dụng gì, có cùng ra tay cũng chỉ cùng táng mạng... Tuy nhiên, nghĩ đến nhóm băng hữu đã có bao năm giao tình, thiếp thực sự... thực sự không muốn chạy. Nếu phải chết, tất cả cùng chết; chết vậy cũng thống khoái!”

Thích Thiếu Thương đáp: “Không phải bọn họ chết vì ta!”

Tức đại nương không rõ y ám chỉ gì.

Thích Thiếu Thương nói tiếp: “Bọn họ không quen biết ta, nhưng Cao Kê Huyết, Hách Liên công tử lại quen biết nàng. Do bọn họ nể tình nàng nên mới tới cứu ta.”

Tức đại nương hơi chần chừ, đỡ lời: “Bọn họ đã đáp ứng thiếp, nhất định phải cứu chàng...”

Thích Thiếu Thương bình thản: “Bọn họ sẵn lòng chết vì nàng.”

Tức đại nương đáp: “Nhưng thiếp lại vì chàng mà bất kể sinh tử.”

“Ta biết.” Ngờ kìa Thích Thiếu Thương đột nhiên lại nhu hòa trở lại: “Đại nương, chúng ta cùng kinh qua sinh tử, cùng vượt qua hoạn nạn, chẳng lẽ ngay cả điểm này mà ta lại không rõ ư?”

“Nhưng chàng lại không vui?” Tức đại nương băng khuôn.

“Nàng cũng không vui.” Thích Thiếu Thương nói: “Những người này vì nàng có chuyện mà đến giúp. Tuy nhiên, chúng ta lâm trận bỏ chạy, còn những người tới bảo vệ chúng ta lại chết.”

“Chúng ta lưu lại đây thì có tác dụng gì?” Thanh âm của Thích Thiếu Thương bỗng kích động trở lại, “Chúng ta nhất định không phải là địch thủ của Lưu Độc Phong. Sau bị giết, bị bắt, còn có ai để báo cừu?”

“Từ khi tai kiếp của Liên Vân trại bắt đầu, việc của ta đã khiến liên lụy không ít người. từ Phích Lịch đường Lôi môn, Toái Vân Uyên Hủy Nặc thành, mà nay là cả bang của lão nhân gia, còn có Hách Liên vương phủ, từng người rồi từng người, một nhóm rồi lại một nhóm nữa, tất cả đều tan nhà, diệt môn.”

Thích Thiếu Thương thống khổ: “Bọn họ vì bảo hộ kẻ khốn nạn, đáng chết ngàn vạn lần là ta đây, rốt cục đã phải hy sinh biết bao người, rồi còn phải hy sinh bao nhiêu người nữa?! Nếu như ta chết, hoặc bị bắt dẫn về kinh thành, ai sẽ báo cừu cho những người đã hy sinh vì ta?! Ta làm sao nhìn mặt bọn họ được?”

“Sinh tử của ta không trọng yếu, ta đã nghĩ thông suốt rồi!” Thích Thiếu Thương thống hận đâm vào không trung: “Có chết thêm nhiều người nữa, ta cũng phải sống sót, phải còn sống để thay bọn họ báo cừu!”

“Cừu này quyết không thể không báo!”

“Vì báo cừu,” gã nắm chặt tay Tức đại nương: “Ngoại trừ nàng, ta có thể hy sinh hết cả, không thèm để ý tới liêm sỉ để sống còn.”

“Sống để báo cừu!”

Thích Thiếu Thương gằn giọng: “Cho nên, vừa rồi ta đã không từ một thủ đoạn nào. Cùng với mọi người đồng loạt mất mạng dưới kiếm của Lưu Độc Phong chỉ bằng chạy trốn. Hơn nữa, mục tiêu của Lưu Độc Phong là ta, một khi ta đã đào tẩu, có lẽ lão sẽ không còn tâm trí để tham chiến, vì vậy ta bỏ chạy ngay khi lâm trận.”

“Bất kể là ai! Có Tích Triều, Hoàng Kim Lâm, Văn Trương, Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhi, Lí Phúc, Lí Tuệ, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy, ... cả Lưu Độc Phong nữa, rồi có một ngày ta sẽ băm vằm từng tên một, quyết không bỏ sót một kẻ nào!”

Chạy trốn trốn chết lâu như vậy vẫn không sao trốn được ác vận, lòng Thích Thiếu Thương không khỏi dấy lên một nỗi oán độc trước giờ chưa từng có của một trang hào kiệt.

“Đương nhiên thiếp hiểu rõ tâm ý của chàng.” Tức đại nương nhỏ nhẹ nói, “Trước giờ thiếp vẫn khuyên chàng đào tẩu, chỉ có thoát đi, bảo toàn được tính mạng mới có cơ hội. ... Thế nhưng, trong tim, trong mắt thiếp chàng luôn là một vị anh hùng, thế mà nay thực sự nhìn thấy chàng lâm trận bỏ chạy, trong lòng thiếp không biết làm sao, lại ... Hối ôi, quả thực là thiếp không đúng!”

“Không phải, đại nương!” Thích Thiếu Thương đăm đăm nhìn Tức Hồng Lệ đầy thâm tình: “Nàng vẫn hy vọng ta mạnh, hy vọng ta tốt, hôm nay ta lại có bộ dạng như vậy ... nàng cũng phải khó chịu thôi.”

Trong mắt tràn đầy cừu hận, Thích Thiếu Thương ngửa mặt lên trời, thề nguyện: “Chẳng qua là ta phải báo cừu. Để đạt được mục đích, ta phải bất chấp vô liêm sỉ mà sống. Muốn hoàn thành tâm nguyện này, không những ta phải sống sót, mà còn phải sống tốt, để cho tất cả những kẻ muốn ta chết phải tức tối, nổi giận, mất đi bình tĩnh. ... Ha ha ha!!”

Có chút e dè, Tức đại nương ngập ngừng: “Chàng thay đổi rồi. ...” Nàng muốn chạm tay vào môi của Thích Thiếu Thương, nhưng lại không dám.

“Kỳ thật ta không hề thay đổi.” Thích Thiếu Thương đáp: “Ta chỉ muốn dùng biện pháp hữu hiệu nhất để đá kích địch nhân, khiến địch nhân có sống cũng không thống khoái, không thích ý! Bọn chúng muốn ta chịu mọi khổ sở, ta lại càng phải sống khoan khoái, hoan lạc!”

“Thiếp vừa đối xử như vậy với chàng, chàng không ghi trong lòng là tốt rồi.”

“Đại nương!” Khi Thích Thiếu Thương cất tiếng gọi nàng, ngữ khí bèn chuyển thành nhu tình, rung động ruột gan người.

“Những người đó đến đây là do thiếp thỉnh bọn họ lại cứu viện. Mặc dù hầu hết bọn họ đều đòi thù lao, nhưng bọn họ đối với thiếp thực sự rất tốt. ...” Tức đại nương dịu dàng: “Trong bọn họ có người rất yêu thích thiếp. Người trong giang hồ vẫn tương trợ lẫn nhau lúc khó khăn hoạn nạn, bọn họ dù có đòi hỏi, cũng tịnh không đòi hỏi quá đáng.”

“Ta biết tâm ý của bọn họ đối với nàng, đại nương,” Thích Thiếu Thương đáp: “Ta thấy thần sắc của Mục tứ đệ thi đã hiểu được bảy tám phần. Thời gian qua, ta không ở bên cạnh nàng, đương nhiên nàng cần có bằng hữu tri giao.”

“Thiếp chỉ biết trong đầu chàng tràn đầy ngờ vực tâm ý của người ta;” Tức đại nương lườm gã, dịu dàng cười nói: “Chắc chắn thiếp không hề làm chuyện gì có lỗi với chàng. Không giống như chàng,” Nàng dùng một ngón tay ấn ấn cơ hồ muốn bẹp chóp mũi của gã, “ở bên ngoài làm đủ chuyện phong lưu tình ái, thế mà chẳng thấy đám nữ tử ấy vì an nguy của chàng mà xuất đầu lộ diện, chia tay giúp đỡ chàng tí nào!”

Thích Thiếu Thương nhanh chóng chuyển đề tài: “Nhắc đến mới nhớ, không biết Mục lão tứ có thoát được không?”

Đương nhiên gã không biết Mục Cửu Bình vì cứu Lôi Quyền nên đã chết dưới tay Văn Trương và Thư Tự Tú. Hơn nữa, vì yểm hộ Lôi Quyền cùng Đường Văn Từ, nên Thẩm Biên Nhi và Tần Văn Tinh cũng đều đã bị thiêu sống. Trong việc xử sự lúc lâm vào đại biến sinh tử tồn vong, không ngờ Lôi Quyền lại lựa chọn cùng một thái độ giống như Thích Thiếu Thương.

Trước tiên phải cầu sống sót!

Sau đó mới tính chuyện báo thù!

Không hận mà cách làm của hai người giống nhau.

Lẽ nào anh hùng và kiêu hùng, khi lâm nguy gặp nạn đều bất chấp tất cả, không từ một thủ đoạn nào như vậy sao? Chẳng lẽ những người này muốn sống sót đều cần người khác phải trả giá bằng cả sinh mạng của họ?

Chương 40: Kê Huyết và Áp Mao.

“Ta phải sống sót!”

“Ta phải tận dụng mọi biện pháp để tiếp tục sống, mà còn phải sống thật tốt.”

“Sống sót mới có thể báo thù được.”

Đó là tâm niệm của Thích Thiếu Thương tại thời điểm này.

Con người rồi sẽ phải đổi thay. Nhưng phần lớn đều luôn cho rằng bản thân mình không bao giờ thay đổi. Thật ra là phải nên thay đổi, đến lúc cần thì phải thay đổi thôi. Có những người bị tác động rồi dần dần thay đổi mà không biết, có những người lại thay đổi hoàn toàn từ đầu đến chân; có những người thay đổi ngoại hình, còn có những người thay đổi ở nội tâm. Hoặc có những người chỉ thay đổi ở những chi tiết nhỏ còn về đại thể thì không thay đổi. Cũng có những người, sự thay đổi ở họ không hề có nguyên tắc nào cả, duy chỉ có tính tình là không hề thay đổi.

Quá trình lớn lên là một loại thay đổi.

Trưởng thành cũng là một loại thay đổi

Hoạn nạn và lạc thú luôn là nguồn gốc của mọi sự thay đổi. Sau khi trải qua tai ương hoạn nạn và xứng đáng được hưởng vinh hoa phú quý, rất ít người không hề thay đổi một chút nào.

Thay đổi không phải là điều không tốt, đôi khi còn là một điều cần thiết.

Có lúc con người phải dựa vào sự thay đổi đúng lúc mới có thể sinh tồn được, tựa như chuyện trời hè dùng quạt, trời đông lại mặc thêm áo vậy. Tất cả đều hết sức bình thường, tự nhiên.

“Bọn họ chịu chết vì ta, ta cũng nên ở lại cùng họ mới hợp đạo nghĩa.” Đó là suy nghĩ hiện giờ của Tức đại nương.

Nhớ đến những người đang chiến đấu dưới mưa, nhiệt huyết trong nàng lập tức dâng trào.

Biết rõ rằng Thích Thiếu Thương và mình nên thoát đi, nhưng dù sao đi nữa nàng vẫn là một giang hồ nữ tử cương trực và mạnh mẽ. Có những người biết rõ hơn ai hết sinh mệnh là đáng quý, cũng biết rõ phương cách chạy trốn để giữ mạng, nhưng tại thời điểm trọng yếu, khoảnh khắc giữa sinh và tử, bọn họ lại bất chấp tất cả, sẵn sàng quăng đầu lâu, tưới máu nóng, tính mệnh vốn nặng như Thái sơn lại coi nhẹ tựa lông hồng.

Những người như vậy rốt cục là thông minh hay ngu ngốc?

Có lẽ điều này cũng chẳng có gì quan trọng. Trên chôn vô lâm giang hồ, hay trong lịch sử, những câu chuyện gây chấn động lòng người đều được viết bằng máu của những người này.

Thích Thiếu Thương vừa hỏi một câu như vậy, Tức đại nương đồng thời cũng nghĩ tới Tàn Văn Tĩnh và Đường Văn Từ, cùng đám ti muội trong Hủy Nặc thành. Còn Thích Thiếu Thương thì nghĩ tới Lôi Quyển, Thẩm Biên Nhi và các huynh đệ Liên Vân trại.

Thế nhưng có nghĩ tới thì cũng có thể làm được gì bây giờ? Bọn họ vẫn còn đang phải chạy trốn trốn chết.

Chạy lâu như thế, xa như vậy mà vẫn chưa tìm ra đường sống.

“Chạy đến Tứ Ân trấn!”

Tuy cảm thấy khó chịu, bức rút trong lòng nhưng Tức đại nương vẫn có thể khẳng định được một điều: Nhờ việc vừa lâm trận đã bỏ chạy mà bọn họ tranh thủ được một chút thời cơ.

Khoảng cách giữa bọn họ với Lưu Độc Phong xa hơn một chút.

Nếu nắm bắt tốt cơ hội này, thậm chí họ có thể thoát khỏi sự truy tung của Lưu Độc Phong.

Đã có người phải hy sinh để có thời cơ này, bọn họ không thể lãng phí cơ hội quý giá này được.

“Tứ Ân trấn?” Đối với Thích Thiếu Thương, Tứ Ân trấn chỉ là một thị trấn trung tâm, nơi thương nhân tụ tập mua bán trao đổi hàng hóa làm từ da thú,

cũng như là nói tập trung các lò mổ bò giết heo.

“Đứng, Tứ Ân trần!”

“Vì sao phải chạy đến Tứ Ân trần?”

“Bởi vì bọn thiếp đã có ước định. Đám người Cao Kê Huyết sẽ tiếp ứng ở Tứ Ân trần, Hách Liên Xuân Thủy cũng sẽ đến đó.”

“Trước kia thiếp đã từng hợp tác chống cường địch với Cao Kê Huyết, Vu Tri Vị và Hách Liên Xuân Thủy.” Tức đại nương bổ sung thêm: “Giữa bọn thiếp, tiền lui đều có thỏa thuận ngầm.”

“Đáng tiếc, trước giờ bọn thiếp chưa từng chạm trán một địch thủ nào mang tinh thần chính nghĩa, lại dũng mãnh, kiên nhẫn mà võ công cao thâm khó lường như Lưu Độc Phong!”

***

Thế là hai người chạy đến Tứ Ân trần.

Vừa đặt chân vào trần, bọn họ đã nghe thấy tiếng chó tru rất đặc biệt.

Đương nhiên Tức đại nương hiểu được ý tứ của tiếng chó tru ấy.

Nàng đi về phía phát ra âm thanh, cuối cùng cũng đến trước quán trọ An Thuận.

Tiếng chó sủa đột nhiên ngừng bặt.

Tức đại nương và Thích Thiếu Thương đưa mắt nhìn nhau.

Tức đại nương khẽ gạt đầu.

Thích Thiếu Thương bèn đưa tay gõ cửa, gọi: “Chủ quán, chủ quán!”

Cửa mở.

Một gã béo, một lão già, một người trẻ tuổi đứng ở cửa.

Người trẻ tuổi tay cầm đèn, ánh đèn chiếu lên mặt Thích Thiếu Thương và Tức đại nương.

Gã béo áo lam vừa nhìn thấy bọn họ, bèn mỉm cười nhìn Thích Thiếu Thương dò xét một lúc. Sau khi nhìn ngó sáu, bảy lần, trừng mắt bảy, tám cái, gã mới nở nụ cười: “Đại nương, vị này chắc là Thích trại chủ, người đã khiến Hách Liên tiểu lão yêu phải mang tâm trạng ‘tự cổ đa tình không đi hận’(*) phải không? Ta là người làm ăn, thấy bộ dạng hai người như hiện giờ, xem ra vụ mua bán lần này lỗ to rồi đó.”

Về mặt lạnh băng, Tức đại nương hỏi: “Cao lão bản, người có để cho chúng ta vào hay không?”

Cao Kê Huyết vẫn giữ vẻ mặt tươi cười hỏi lại: “Cho vào thì sao? Không cho vào thì sao?”

Tức đại nương đáp: “Để bọn ta vào thì bớt nói lời thừa đi, còn không cho bọn ta vào thì bọn ta lập tức đi ngay!”

Cao Kê Huyết ung dung nói: “Ta chạy rất xa mới tới được chỗ này, đã chết hết bốn con ngựa, mài thùng ba cái đựng quần, lo lắng đến đây. Lại vừa thu thập hơn ba chục quân binh, mười nha dịch, năm cao thủ cùng một vị đại bộ đầu ở trên lầu, chính là để đợi nàng đến. Không để các người vào thì còn để ai tiến vào nữa?”

“Và lại,” Cao Kê Huyết dùng đầu lưỡi đỏ hồng vừa dài vừa mỏng của y liếm chóp mũi một cái, nói tiếp: “Nếu các người không vào đây thì còn mong chạy đến chỗ nào? Căn cứ theo tin tình báo của ta, phía trước mặt có vị khách quý họ Cố, còn có tên cầu quan dùng tiền mua chức ấy (ý nói Hoàng Kim Lâm), lại thêm những đại tướng quân Ô Nha (quạ đen, chỉ Lãnh Hô Nhi), Đà Bối (lưng lạc đà, chỉ Tiên Vu Cừu) gì gì nữa vẫn luôn uy hiếp, áp sát lại gần. Các người còn có thể chạy đi đâu được nữa chứ?”

“Chưa hết,” Tức đại nương nói: “Mặt sau còn có đại bộ thần Lưu Độc Phong đang đuổi theo nữa.”

Lúc này Cao Kê Huyết không còn cười nổi.

Khi lão đột nhiên thu hồi nụ cười trên mặt, ngay cả ánh đèn cũng có vẻ buồn bã, ảm đạm đi.

Lão lầm bầm: “Đào Thanh, bọn họ...”

Tức đại nương tiếp lời: “Ngay cả Hoa Giác tam kiệt, La Bàn Cổ cũng lành ít dữ nhiều...”

Cao Kê Huyết vội vàng hỏi tiếp: “Hách Liên tiểu yêu đâu?”

Tức đại nương đáp: “Vẫn còn chưa biết sống chết...”

Cao Kê Huyết thở dài một tiếng, lùi lại hai bước, hơi cúi người, có ý mời Tức đại nương vào: “Ta thực không nên đồng ý giúp đỡ các ngươi!”

Y thở dài một tiếng rồi lại nói: “Chuyện này rồi sẽ khiến toàn nhóm ‘Lão Đầu Từ’ (ông già) bọn ta phải chịu cảnh tai ương tuyệt diệt thôi! Bọn ta vốn chỉ là con buôn mà thôi!”

Tức đại nương không đi vào ngay, mở lời: “Vi vậy ta mới phải nói thật hết sự tình cho ngươi biết. Nếu ngươi thấy hối hận, bây giờ rút lui vẫn còn kịp!”

Cao Kê Huyết quay đầu nhìn vào quán, bên trong có một điện thờ, trên bàn thờ có pho tượng đất của một vị lão bà bà. Hình thái của vị lão bà bà này, mặc dù được nặn sinh động như thật, nhưng lại không như hình thái của những thần tượng thông thường, không có vẻ thần tiên mà lại như một người bình thường. “Muộn rồi, muộn rồi!” Cao Kê Huyết than, tay buông thông: “Chớ quên rằng ta đã lập thế ở trước bài vị của mẹ ta.”

“Lời thề này chỉ cần ta không đề cập tới, ngươi coi như chưa gặp ta, thì không tính là hủy ước!” Tức đại nương phân tích: “Hiện tại ta không còn Hủy Nặc thành, không thể giao cho ngươi vật ngươi muốn. Ngươi có đầy đủ mọi lý do để hủy ước!”

Cao Kê Huyết cười cười, nghĩ ngợi một lúc, nheo nheo mắt giải thích: “Ta là người làm ăn. Người làm ăn cần phải có nhân quang, phải biết thả dây dài, bắt cá lớn. Nhân quang của ta trước giờ cũng không tồi, kinh doanh cũng toàn làm những vụ lớn.” Lão chỉ chỉ vào Tức đại nương, “Nàng vẫn còn là Tức đại nương.” Lại trở vào Thích Thiếu Thương, “Y cũng vẫn còn là Thích Thiếu Thương.” Ngừng một lát, y tiếp: “Chỉ cần Thích Thiếu Thương, Tức đại nương đều còn sống, ai biết được một ngày nào đó lại xây lại một tòa Hủy Nặc thành, dựng lại một Liên Vân trại.”

Thích Thiếu Thương đột nhiên cất lời: “Cao lão bản, nếu ông có thể trợ giúp ta, khi xây dựng lại Liên Vân trại, trại ta nguyện sẽ cung phụng ông ...”

Cao Kê Huyết vội vàng xua xua tay cắt ngang: “Cám ơn! Xin miễn cho! Đại trại của các ngươi coi trọng nhân nghĩa đạo đức, cướp của người giàu chia cho kẻ nghèo, trừ bạo giúp yếu. Còn ta là người kinh doanh, chỉ coi trọng tiền tài, không muốn đối chọi với quan phủ triều đình, cũng chẳng muốn đàm luận chí khí lý tưởng cái gì cả. Nếu quả có một ngày lại dựng được Liên Vân trại, có việc kiếm được tiền hãy tới tìm ta. Còn những chuyện bàn luận hiệp nghĩa không được lợi lộc gì, thứ lỗi, ta chẳng thêm quan tâm.”

Nhất thời Thích Thiếu Thương cảm thấy day dứt trong lòng.

Cao Kê Huyết lại chuyển sang vẻ mặt tươi cười tháo vát, mời: “Xin mời vào, chúng ta cứ trốn ở đây. Tránh được là tốt nhất, bằng không cứ nắm chặt địa lợi, cùng bọn Lưu Độc Phong, Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân đánh một trận tung bừng xem thế nào!”

Thích Thiếu Thương chấp tay hướng lão già đang đứng bên, chào hỏi: “Các hạ chắc hẳn là Vi chương quĩ nổi tiếng một thời, cùng tề danh với Cao lão bản?”

Vi Áp Mao đáp: “Chẳng phải nổi tiếng gì, mà là súc sinh, y gà ta vịt. Y làm kinh doanh, bày mưu tính kế; ta thì gãy bàn tính, học bút tích của người mà khắc dấu, chỉ vậy thôi.” Lão chỉ chỉ vào gã tiểu nhị, nói: “Chớ coi thường y, y chính là kẻ được người giang hồ xưng là ‘Xung Phong’ Vũ Toàn Thịnh.”

Vũ Toàn Thịnh vẫn cẩn thận cầm chắc ngọn đèn, sau khi đưa hai người vào, gã xoay người cài chặt then cửa. Vi Áp Mao giải thích: “Tối nay, tất cả những người ở đây, từ trên xuống dưới đều là người của chúng ta. Nếu bọn Lưu Độc Phong có tìm được đến đây, cũng vì tất có thể tra ra điều gì đáng ngờ. Tạm thời cứ trốn dăm ba ngày, tích cực dưỡng thương, thế cũng là tốt lắm rồi.”

“Được.” Thích Thiếu Thương đáp, lại thoáng nhìn thấy Cao Kê Huyết đang thấp hương dâng lên linh vị mẫu thân, thái độ thập phần cung kính thành khẩn, y thâm nhủ: vị “gian thương” này có tâm niệm hiếu thảo nhường này, cũng có thể nói là cực kỳ khó kiếm.

“À phải rồi,” Tức đại nương đột nhiên nhớ tới chuyện gì, hỏi: “Vừa rồi các ngươi có nhắc đã bắt giữ một nhóm người, đó là ...”

Nàng chưa nói xong, tiếng chó sủa bên ngoài lại vang lên thê lương thảm khốc, như tiếng sói tru.

Cao Kê Huyết vẫn chuyên tâm thành ý dập đầu trước linh vị mẫu thân, không hề thay đổi sắc mặt.

Vũ Toàn Thịnh thoáng biến sắc: “Đến nhanh quá!”

Mấy sợi râu bạc của Vi Áp Mao khẽ rung: “Lên lầu mau!”

Vũ Toàn Thịnh lập tức dẫn Thích Thiếu Thương và Tức đại nương lên lầu, tiến vào gian phòng vừa xảy ra trận kịch chiến khi trước.

Bọn họ ngằm nhìn qua khe màn cửa, quan sát con đường dưới lầu.

Người tới là ai?

Làm sao có thể tới nhanh như vậy!

Không phải chỉ có một người mà là một toán người.

Một đội quân binh hùng hậu.

Ánh lửa chập chờn, đội hình tề chỉnh.

Đội nhân mã này, tuy đã trải qua vô số trận chém giết, lại thêm bốn ba, mà vẫn giữ được tư thế uy phong凛凛, tất cả đều do có quân kỷ nghiêm minh.

Đội nhân mã này, ngoại trừ quân binh ra, còn có đám phản đồ của Liên Vân trại, cùng với cao thủ của Thần Uy tiêu cục, chỉ ít cũng phải hơn bốn trăm người, hùng hổ tiến vào Tứ Ân trấn trong tiếng vó ngựa rầm rập và ánh lửa bập bùng.

Người cầm đầu chính là Hoàng Kim Lân. Hắn chỉ huy toàn quân.

Toàn quân phân làm ba đội: quân binh do Tiên Vu Cừu phụ trách, cao thủ tiêu cục do Cao Phong Lượng điều động, đám phản đồ Liên Vân trại thì do Du Thiên Long thống lĩnh.

Cố Tích Triều cùng Lãnh Hồ Nhi không có ở trong đám quân này.

Bọn chúng đi đâu?

Sau khi tiến vào Tứ Ân trấn, đội quân lập tức tiến hành lục soát từng căn nhà một.

Qua cuộc lục soát này, bọn họ nhanh chóng phát hiện ra hai việc.

- Huynh đệ Lí Phúc, Lí Tuệ cùng đám nha dịch dưới trướng đã bị mất tích ở trấn này.

- Còn có “Liên Vân tam loạn”, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ và Phùng Loạn Hồ cùng hơn ba chục cao thủ, tất cả đều không biết đang ở nơi nào.

Chúng cũng nhanh chóng khoanh vùng: những chuyện này, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến quán trọ An Thuận.

Đại đội lập tức được điều đến quán trọ An Thuận, bao vây trùng trùng lớp lớp.

Thích Thiếu Thương hiểu lần này sẽ không tránh nổi.

Y không ngờ được sự hỗ trợ của đám người Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao lại thành ra rùa trong vại.

Thế nhưng thân sắc Tức đại nương vẫn an nhiên như thường.

Bởi vì lúc này, “kẹt” một tiếng, một người mở cửa bước ra ngoài, đối mặt với đại quân đang giương tên trương nỏ.

Người này chính là gã mập mạp áo lam, Cao Kê Huyết.

Cao Kê Huyết mở cửa, chậm rãi đi ra.

Hoàng Kim Lân vừa thoáng nhìn thấy y, sững sờ hoảng hốt, thầm nghĩ: Sao lại là người này! Hắn vội quát: “Không có lệnh của ta, cấm không được phóng tên!”

Toàn quân đồng thanh hô lớn: “Dạ!” Tiếng hô mạnh mẽ gọn gàng, đủ sức khiến cho kẻ nhát gan phải hoảng sợ ngã lăn ra đường.

Hoàng Kim Lân cất tiếng chào hỏi: “Phải Cao đại lão bản không vậy?”

Cao Kê Huyết chấp tay vái chào từ xa, cười nói: “Đại quan vừa đến có phải là Hoàng đại nhân không vậy? Ánh lửa làm hoa mắt, ta không thể nhìn thấy rõ mặt của ngài!”

Hoàng Kim Lân ngạc nhiên thầm nghĩ: Quả thật là lão! Hạng người yêu tiền như mạng, làm kinh doanh đến tận cả chốn triều đình, làm sao lại xuất hiện tại nơi này! Tức thì hắn xuống ngựa, cười nói: “Hóa ra đúng thực là Cao lão bản!”

Cao Kê Huyết cười cười tiến lên phía trước, thân ái ôm chèoàng lấy hắn: “Hoàng đại nhân, năm ngoái gặp nhau tại kinh thành, không ngờ chúng ta lại có thể hội họp tại chốn này, quả thực là có duyên! Ha ha ha ...”

Hoàng Kim Lân vận kinh toàn thân đề phòng y ám toán, nhưng lại không thấy Cao Kê Huyết có cử động gì khác thường. Hắn thầm nghĩ người này có qua lại với quan viên các phe trong triều đình, cũng có chút quan hệ với Phó Tổng Thư, thực không hiểu nổi vì sao phải mạo hiểm tới chốn nước đục này làm gì, bèn nói: “Hạ quan vốn không rõ Cao lão bản đang ở đây, vì công vụ phải đến chỗ này tra xét. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin Cao lão bản thứ cho ...”

Cao Kê Huyết ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Công vụ? Không biết là công vụ gì vậy?”

Hoàng Kim Lân mỉm cười, nói nhỏ: “Thật không dám giấu, gặp Cao huynh là người nhà với nhau, ta mới dám nói. Lần này ta đến đây là để bắt khâm phạm triều đình ...”

Cao Kê Huyết nói ngay: “Khâm phạm triều đình? Thích Thiếu Thương!”

Hoàng Kim Lân không ngờ ý lại hỏi thẳng tuột ra như vậy, ngây người một lúc, đoạn hỏi: “Huynh cũng biết ...”

“Đương nhiên, lúc này nơi nơi đều có dán cáo thị tróc nã hai tên phản tặc Thích, Túc. Trong thiên hạ e rằng chẳng mấy ai không biết đến việc này.” Lão cười cười, hạ thấp giọng: “Huống chi, chính Hình bộ Văn đại nhân dặn ta mai phục tại đây, đợi đám nghịch tặc Thích Thiếu Thương sa vào bẫy!”

Điều ý nói nằm ngoài ý liệu của Hoàng Kim Lân. Mặc dù thần sắc của hắn không đổi, nhưng lại nhin không được “A” lên một tiếng, rõ ràng có chút kinh ngạc lẫn không tin.

“Người không tin ư? Cũng khó trách.” Cao Kê Huyết móc từ tay áo ra một cuộn giấy được gấp xi phong kín, đưa cho Hoàng Kim Lân, nói: “Người xem là biết. Đây là mật lệnh của Văn đại nhân.”

Hoàng Kim Lân nhón lấy cuộn giấy bằng một tay, dè dặt mở thư ra đọc. Nhìn thái độ cẩn thận từng ly từng tí của hắn, cao thủ liếc mắt cũng có thể nhận ra hắn đang để phòng trong thư có tẩm độc được, cũng như cảnh giác Cao Kê Huyết đột nhiên ra tay ám toán.

Ánh lửa phản chiếu lên má hắn trong lúc đọc thư, nhảy múa phập phùng.

Từ những bó đuốc phát ra những tiếng tí tách, nhỏ nhưng rõ ràng.

Toán quân im lặng như tờ, chỉ đợi một tiếng ra lệnh của Hoàng Kim Lân.

Đọc xong, hắn cuộn thư lại, đưa trả cho Cao Kê Huyết, nói: “Đúng là lạt đến miếu Long Vương, thực là người nhà mình cả mà lại không nhận ra. Có chỗ nào đắc tội, kính thỉnh huynh bỏ qua.”

Thích Thiếu Thương và Túc đại nương đang ẩn nấp trên lầu, tuy không biết nội dung trong thư nhưng vẫn có thể hiểu được Cao Kê Huyết đã tạm thời ứng phó được tình huống hiện giờ. Đang khi hai người thư thái thờ phào một hồi, đột nhiên nghe Hoàng Kim Lân đồng dặc nói rõ từng tiếng:

“Chỉ có điều, hạ quan mang nhiệm vụ trong mình. Phiền Cao Lão bản tạo điều kiện cho bọn tôi tiến hành khám xét qua tòa khách điểm này một chút.”

Chú thích:

(*) Tự cổ đa tình không di hận 自古多情空遗恨 : từ xưa đến nay có biết bao kẻ đa tình, nhưng những kẻ đó đều không thành công trong tình trường, chỉ để lại nỗi tiếc nuối không nguôi.

Lấy ý từ hai câu thơ :

多情自古空遗恨,好梦由来最易醒." " Đa tình tự cổ không di hận, hảo mộng do lai tối dịch tỉnh."

của Sĩ Thanh Khê (史清溪) thời nhà Thanh.

* * *

Hết chương 40

~*~*~*~*~*~*~*~*~

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tư vị của Vưu Tri Vị.

Trên đời này quan lại đều như nhau, thường “quay lưng với bạn bè”.

Chuyện đó, đối với thanh quan thì gọi là tận lực vì chức trách, chí công vô tư, có khi gọi là thiết diện vô tư, chấp pháp như sơn. Đối với tham quan, cũng gọi là công tư phân minh, chiếu theo phép công mà làm, thậm chí có thể xem là không nhận người thân, vì đại nghĩa diệt thân. Nói tóm lại, chữ “luật” trong tay họ có thể linh động, thậm chí nghịch đảo lẽ thường. Họ tùy ý sử dụng luật pháp, mượn phép công làm việc tư; hoành hành ngang ngược.

Phàm là quan lại, ai chẳng có thói quan liêu...

Nghe quan nói giọng uy quyền cũng không phải là chuyện đơn giản. Cho dù có khó nghe cũng phải ráng nghe. Chẳng may trong lúc cung kính lắng nghe lại vô ý đắc tội, nặng thì diệt tộc, nhẹ thì bị tịch thu nhà; chuyện có thể lớn có thể bé, ai dám xem thường đây?

Hiện giờ, đúng là Hoàng Kim Lân đang dùng giọng nhà quan để đe dọa Cao Kê Huyết.

Thật may là Cao Kê Huyết là kẻ đã quen nghe “giọng cửa quyền”.

Thậm chí có thể nói, “nghe giọng cửa quyền” và “dùng giọng cửa quyền” hẳn đều đã trải qua.

Có những người có thói quen dùng giọng cửa quyền mỗi ngày, bỗng một hôm không được dùng nữa, trong lòng sẽ không thoải mái, có cảm giác cực kì khó chịu. Cũng giống như một người quen ngồi kiệu đột nhiên có ngày phải đi bộ một quãng đường dài vậy.

Cao Kê Huyết mặt mày hớn hờ nói: “Đương nhiên là nên kiểm tra một lượt rồi, nhưng cũng có chút bất tiện.”

Hoàng Kim Lân trừng mắt nhìn Cao Kê Huyết từ trên xuống dưới, không hề chớp mắt: “Đã nên tìm thì không có gì là bất tiện cả. Hay Cao lão bản có chuyện gì giấu giếm trong khách điểm?”

Cao Kê Huyết cười híp mắt, gật gù: “Đúng vậy!”

Ánh mắt Hoàng Kim Lân trở nên sắc bén: “Cao huynh, có chuyện gì khó nói, xin cứ nói thẳng.”

Cao Kê Huyết phân trần: “Tại hạ phụng mệnh Hoàng thượng tới đây, thiết lập thiên la địa võng để truy bắt nghịch tặc Thích Thiểu Thương. Đại nhân đem người vào trong, chả phải đã phá hỏng cục diện mà tại hạ đã cực khổ bố trí hay sao? Có nhất thiết phải làm vậy không?”

Hoàng Kim Lân cân nhắc một lúc rồi chấp tay đáp: “Cao huynh, hạ quan cũng là thân mạng quân lệnh, không thể không thi hành công vụ, cần phải vào trong khám xét.”

Cao Kê Huyết nhướng mày: “Hoàng đại nhân không nể mặt tại hạ sao?”

Hoàng Kim Lân vội đáp: “Cao lão bản quá lời rồi!”

Cao Kê Huyết hỏi: “Không thể làm khác được sao?”

Hoàng Kim Lân giải thích: “Hạ quan cũng hy vọng có cách khác để không làm tổn thương hòa khí hai bên. Nếu trong quán không giấu khâm phạm, sao Cao lão bản không đề cho hạ quan đem bảy mươi tinh binh vào lục soát?”

Cao Kê Huyết cười đáp: “Nói cũng có lí.”

Y ung dung nói tiếp: “Tại hạ thì không vấn đề gì, đáng tiếc là có một vị bằng hữu sẽ không đồng ý.”

Hoàng Kim Lân chăm chú nhìn hai tay Cao lão bản, thần sắc không thay đổi nhưng toàn thân cảnh giác, hỏi: “Chẳng hay là vị bằng hữu nào? Ta có thể mời ra gặp mặt một chút.”

Chợt nghe từ xa có tiếng vọng lại: “Là ta!”

Chỉ nghe một loạt thanh âm lộc cộc vang lên, trong đêm tối có một thớt ngựa xám từ xa chạy tới.

Tốc độ của thớt ngựa này không thể xem là nhanh, nhưng tư thế lại rất đặc biệt. Bọn Hoàng Kim Lân người đông thế mạnh, song vẫn có cảm giác lông tóc dựng lên.

Ngựa nhanh chóng tiến lại gần, trên lưng ngựa không có người.

Đám cung thủ lập tức nhắm vào bụng ngựa. Dưới bụng ngựa cũng không có ai.

Ngựa không có người cưỡi, sao lại có thể nói chuyện?

Chẳng lẽ kẻ nói chuyện không phải là người mà là ngựa?

Sắc mặt Hoàng Kim Lân, trong ánh lửa chập chờn, có chút không cười nổi.

Cao Kê Huyết hỏi: “Bằng hữu ta đến rồi, người không nhận ra sao?”

Tay Hoàng Kim Lân đặt trên chuôi kiếm.

Chỉ nghe một thanh âm kì quái, chậm rãi: “Nghe nói là sau khi thăng quan phát tài rồi, hẳn không còn nhận lão bằng hữu nữa.”

Âm thanh đúng là từ miệng ngựa phát ra. Đền đuốc, cung tiễn lẫn đao thương đều nhắm vào quái mã.

Quái mã vỡ ra như một bức tượng thạch cao bị đập nát. Từ đó hiện ra một người.

Người này xuất hiện, khí ỏn thần nhàn, là một kẻ gầy gò.

Hoàng Kim Lân vừa thấy, lập tức mặt mày giãn ra, quát lớn: “Không được động thủ.”

Sau đó hấn tiến lên mấy bước, thân thiết ôm vai chào đón: “Ngài đến rồi, Vưu đại sư.”

Trên giang hồ, trong võ lâm, Vưu đại sư chỉ có một. Ngài cũng chính là Vưu đại sư nơi triều đình, chôn quan trường.

Vưu đại sư là duy nhất.

Vưu đại sư có danh hiệu đầy đủ là: “Vưu đại trù sư Vưu Tri Vị” (trù sư: đầu bếp)

Vưu Tri Vị, người này cũng không có gì đặc biệt, võ công cao thấp chẳng ai biết, thực lực thế nào cũng không ai hay, tính tình của hấn ra sao người ta cũng không thể biết. Thứ duy nhất mà mọi người biết chính là hiện nay Hoàng thượng chỉ thích ăn những món do hấn nấu. Còn điều gì quan trọng hơn nữa?

Hoàng Kim Lân còn biết nhiều hơn người khác một điều.

Chẳng những Vưu Tri Vị không chế dạ dày của Hoàng thượng, mà hấn còn là thân tín của Phó thừa tướng, người có quyền lực cao nhất hiện nay trong thiên hạ.

Chỉ bằng hai điểm trên, Hoàng Kim Lân cũng thừa hiểu rằng trên đời này, quyết không thể đắc tội với loại nhân vật như thế.

Hoàng Kim Lân là một người thông minh.

Dù sao, hấn đã gặp mặt Vưu Tri Vị ba lần. Gặp nhân vật trọng yếu như vậy, hấn chỉ cần nhắc thấy qua lập tức sẽ ghi nhớ, lần sau gặp lại liền biến thành người quen. Đôi lúc, “người quen” của Hoàng Kim Lân là người căn bản hấn còn chưa từng gặp mặt.

Vưu Tri Vị lạnh nhạt hỏi: “Ngươi muốn vào kiểm tra?”

Hoàng Kim Lân giật mình đáp: “Việc này...”

Vưu Tri Vị ngắt lời: “Trước khi ngươi vào, tốt nhất hãy xem qua phong mật hàm này đã!” Dứt lời, hấn lấy từ trong ngực ra một phong công văn, vừa nhắc thấy, thần sắc Hoàng Kim Lân liền tỏ ra cung kính.

Vưu Tri Vị đợi hấn xem xong mới hỏi: “Thế nào?”

Trán rịn mồ hôi to như hạt đậu, Hoàng Kim Lân nhỏ nhẹ: “Hạ quan không biết Phó đại nhân phái người khác tiếp quản việc này...”

Vưu Tri Vị cười lạnh: “Các ngươi làm việc bắt lức, lao sư động chúng mà chỉ bắt được có mấy tên phản tặc tầm tầm. Cả bọn đều là loại vô tích sự, tướng gia rất không vừa lòng.”

Hoàng Kim Lân mồ hôi ướt đầm: “Vâng, vâng... Bọn hạ quan đã dốc hết sức, mong Vưu đại sư trước mặt tướng gia nói đỡ mấy lời.”

“Việc này... ta sẽ xem xét.” Vưu Tri Vị chấp tay sau lưng, ra về trầm ngâm.

Hoàng Kim Lân tiến lên một bước, nói nhỏ: “Đại sư, ở phía nam thành bên cạnh đồi Long Phượng, có một ngôi nhà lớn. Đó đúng là nơi rỗng cuộn hồ ngòi, son thanh thủy tú, mùa hè thì mát mẻ, mùa đông lại ấm áp, hạ quan và tiện thê đã mua từ lâu. Nơi phong thủy tốt như vậy, chỉ có quý nhân mới có thể hưởng. Không bằng mời đại sư lần sau về kinh đến chỗ đó xem thử. Chẳng biết ý đại sư thế nào?”

“Việc này...” Thần sắc hòa hoãn, Vưu Tri Vị hỏi: “Lễ hậu như thế là có ý tứ gì?”

Hoàng Kim Lân vội nói: “Đó là nơi cư ngụ quyền quý song toàn, sao tại hạ dám hưởng thụ? Cũng chỉ có Vưu đại sư mới xứng đáng ở chỗ đó, nếu đại sư từ chối, quả thật là không cho hạ quan tí thế diện rồi.”

Vưu Tri Vị nói: “Cái này... để khi chúng ta hồi kinh sẽ nói sau... Thế ngươi còn muốn lục soát chỗ này nữa không?”

“Không lục soát, không lục soát.” Hoàng Kim Lân vội đáp: “Có lệnh của tướng gia, hạ quan có mấy cái đầu mà dám kháng lệnh. Tìm cái gì nữa chứ? Hạ quan sẽ y lệnh, lùi xa mười dặm dặm...” Rồi hấn lập tức cúi sâu người vái Cao Kê Huyết, cao giọng nói: “Cao lão bản, tại hạ đã đắc tội, xin ngài bỏ qua cho, đừng để bụng.”

Dứt lời, hấn quay mình điều động binh mã, trong chớp lát một lũ hung thần ác quỷ bỏ đi sạch sẽ.

Cao Kê Huyết nhìn theo đám quân đã như mây bay gió cuốn đi xa, cười nói: “Hoàng Kim Lân thật sự xứng là bằng hữu tốt.”

Vưu Tri Vị cũng cười: “Ít ra hấn là bằng hữu rất hữu dụng.”

Cao Kê Huyết quay về phía Vưu Tri Vĩ, cười nói: “Hữu dụng là cái danh hiệu của ngươi.”

Vưu Tri Vĩ phát tay đáp: “Thật ra, người hữu dụng nhất là sư đệ bảo bối của ngươi, Vi Áp Mao, với bản lĩnh viết chữ đẹp và khắc con dấu giả!”

Cửa lớn khách điểm An Thuận mở rộng, Vi Áp Mao cùng Vũ Toàn Thịnh bước ra. Vi Áp Mao hỏi: “Bây giờ làm thế nào? Ta đã khắc giả con dấu, nhưng không thể lừa chúng mãi được.”

Vưu Tri Vĩ đáp: “Bây giờ, dứt khoát không thể mạo hiểm đi ra ngoài được. Ngoài kia còn có thiên la địa võng, lại còn có Lưu Độc Phong, kẻ nguy hiểm này vẫn còn chưa đến.”

Cao Kê Huyết có chút lo lắng hỏi: “Gã Cố Tích Triều đâu? Không thấy mặt hắn trong đám quân lúc này.”

Không trả lời, Vưu Tri Vĩ ra vẻ đắc ý: “Dù sao ta cũng phải đi gặp Túc đại nương cho thỏa tâm nguyện.” Hắn nhìn mười ngón tay thon dài trắng muốt của mình, nói tiếp: “Có lẽ, ta đột nhiên nổi hứng, thấy mọi người mãi chạy đến đối bụng nên trước tiên ta sẽ nấu một bữa thật ngon đã.”

Vũ Toàn Thịnh cao hứng cơ hồ muốn nhảy lên, vỗ tay hâm nóng: “Hay quá, có thể ăn món ăn do Vưu đại sư tự tay nấu, phúc phận đó chỉ vương thân quốc thích mới có thôi!”

“Nói vậy!” Vưu Tri Vĩ cảm khái nói: “Kì thật, bọn hoàng thất triều thần biết ăn cái gì? Trong ngự trù, ta chỉ đem đồng sơn hào hải vị chất đồng lên, trình bày cho bắt mắt là được rồi. Mùi vị hả? Ai mà thưởng thức được!”

Vũ Toàn Thịnh đầy mong ngóng: “Ta hiểu, ta hiểu.”

Vưu Tri Vĩ cười cười nói: “Ngươi cũng không cần phải gấp. Túc Đại Nương chạy mệt, cũng đói rồi. Trước hết ta sẽ nấu một bữa thật ngon cho nàng, tự nhiên các ngươi cũng được hưởng theo.”

Vi Áp Mao cũng vui vẻ bảo: “Đề ta gọi dăm ba đầu bếp phụ ngươi.”

“Cũng được!” Vưu Tri Vĩ nói: “Mặc dù ta cũng có người hỗ trợ, nhưng đề bọn họ giúp ta nhóm lửa thái rau cũng tốt hơn là không có ai giúp. Giờ ngươi hãy nói cho ta biết: Túc Đại Nương ở đâu? Nhà bếp ở chỗ nào?”

Túc đại nương cùng Thích Thiếu Thương ra gặp mặt Vưu Tri Vĩ.

Các vết thương trên người Thích Thiếu Thương và Túc đại nương đã được thủ hạ của Cao Kê Huyết băng bó cẩn thận.

Vưu Tri Vĩ gặp Túc đại nương, âm trầm nhìn Thích Thiếu Thương thật kỹ, khẽ hừ: “Nàng thiếu ta một món ân tình.”

Túc Đại Nương đáp: “Bọn ta còn chưa thoát hiểm.”

“Ta biết,” Vưu Tri Vĩ nói: “Không phải là ta muốn nàng trả ân bây giờ.”

Hắn cười gượng: “Lúc này, ta chỉ muốn mời các ngươi ăn cơm, thưởng thức cháo Tư Vị của Vưu Tri Vĩ đại trù sư.”

Nói xong hắn liền đi xuống lầu, đến gần Cao Kê Huyết hỏi nhỏ: “Sao trong tù lại có người? Ai vậy?”

Cao Kê Huyết lập tức đem chuyện Thiết Thủ và Đường Khảng lúc trưa tận lực chiến đấu với Vương Mệnh Quân ra kể lại, đồng thời cũng không bỏ qua chuyện Lí Phúc, Lí Tuệ đến bắt Thiết Thủ, cũng như chuyện Hi Lai Cầm cùng đám nha sai làm phản, rồi đến chuyện Liên Vân Tam Loạn cùng một lũ quan binh, sau cùng là chuyện Vi Áp Mao đem thủ hạ đến bắt giữ toàn bộ.

Nghe xong, Vưu Tri Vĩ trầm ngâm một lúc, Vi Áp Mao bèn hỏi: “Có cần phải trước tiên hạ sát Liên Vân Tam Loạn, hoặc thả Thiết Nhị gia đi, hay là... mời bọn họ cùng ăn món cháo Tư Vị của Vưu đại sư ngài?”

Vưu Tri Vĩ đáp: “Không cần. Tạm thời giữ bọn họ trong chỗ bí mật đã, đợi sau khi bọn Thích Thiếu Thương thoát hiểm, rồi mới tính nên giết hay nên thả. Thế mới an toàn.”

Vi Áp Mao nói: “Đại sư nói phải!”

Vưu Tri Vĩ đáp lại: “Lời ta nói không phải lúc nào cũng có lí, nhưng ngược lại, ta cũng có chút tiếng tăm về nấu cơm, làm thức ăn.”

Cao Kê Huyết đang tay làm động tác mời: “Thế mới cần đại sư đại triển thân thủ.”

Vưu Tri Vĩ quay người mở cửa lớn, trước cửa có hai người đang đứng.

Xem ra hai người này đã đứng ở đó khá lâu rồi.

Một người đầu tóc bù xù, mặt mũi bẩn thỉu, ánh mắt lảng tránh, vẻ mặt đáng sợ, kẻ còn lại trông như công tử giới quý tộc, nhưng mắt trái bị chột, che bằng một miếng da, mắt lộ thần quang khiến kẻ khác không dám nhìn vào.

Vừa thấy hai kẻ này, Vi Áp Mao và Vũ Toàn Thịnh cũng thăm giật mình.

Càng kinh dị chính là bên ngoài đã bố trí không ít cao thủ, nhưng đều chẳng biết hai người này đã vào tới cửa.

Vưu Tri Vị lùi lại nói: “Người tóc bù xù là Thân Tử Thiển, ngoại hiệu Tam Thập Lục Tỉ, người chột mắt tên là Hầu Thất Kiếm, ngoại hiệu chỉ có hai chữ, Huyết Diễm.” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nấu cơm cũng như giết người, đều cùng là động thủ, ra tay phải chuẩn phải nhanh, Thân Tử Thiển đủ chuẩn đủ nhanh. Nấu ăn không thể thiếu muối, Hầu Thất Kiếm đúng là muối của ta. Chỉ có điều người này hề động thủ, bất kể là ở phương vị nào cũng đều chú trọng như bỏ muối vào món ăn vậy.”

Hắn vỗ vỗ vai hai người nói tiếp: “Bọn họ đều là trợ thủ đắc lực của ta.”

Nghe đến câu cuối cùng, bọn Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao, Vũ Toàn Thịnh mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Đối thủ thâm sâu khó dò đáng sợ như vậy, bọn họ thật không muốn trêu vào. Nhưng nếu được trợ thủ như vậy, thì càng nhiều càng tốt.

Còn đối với bữa ăn ngon khó quên như món “cháo Tư Vị”, nhóm Thích Thiểu Thương, Túc đại nương, Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao và Vũ Toàn Thịnh đều ăn rất ngon lành.

Đám hán tử giang hồ thay nhau ăn được hai bát vẫn thấy chưa đủ.

Đang vừa thưởng thức được chút tư vị, lại không được ăn nữa, càng làm cho người ta nổi cuồng.

Có lẽ vì Vưu Tri Vị mang theo gia vị không đủ nhiều, nên cháo Tư Vị cũng không được bao nhiêu. Nhưng hắn điểm tới là dừng, nấu lượng cháo vừa đủ, khiến cho mọi người ăn xong tư vị vẫn còn, nhớ mãi không thôi.

Đặc biệt là Túc Đại Nương và Thích Thiểu Thương phải liên tục trốn chạy, làm sao có cơ hội ăn một bữa cho no? Lần này bọn họ có thể ăn uống thoải mái rồi.

Cao Kê Huyết đột nhiên nghĩ đến điều gì, liền hỏi: “Làm sao ngươi biết có người trốn trong tù?” Bởi vì việc Thiết Thủ ở trong tù, ngay cả Thích Thiểu Thương và Túc đại nương cũng không phát hiện ra, tuy Vưu Tri Vị võ công cao cường cũng không đến mức đó.

“Ta nghe được.” Vưu Tri Vị cười to đáp: “Ngươi không biết sao? Người giỏi nấu ăn đều có mũi và lưỡi đặc biệt linh mãnh!”

Lúc này Cao Kê Huyết mới vỡ lẽ, hắn suy nghĩ một chút liền lấy một bát cháo và một ít thức ăn, bảo Vũ Toàn Thịnh: “Ngươi cũng mang một phần tới cho Thiết Nhị gia dùng đi.”

Thích Thiểu Thương nghe thế, thấy lạ hỏi: “Thiết nhị gia?”

Cao Kê Huyết đáp: “Là Danh Bộ Thiết Thủ - Thiết nhị gia.”

Thích Thiểu Thương chấn động toàn thân, hỏi lại: “Thiết nhị gia? Người đang ở đâu?”

“Hắn đến bắt ngươi đó.” Cao Kê Huyết thoải mái đáp: “Hắn đang nằm trong tay bọn ta, huyết đạo bị phong bế, bị giam trong tù nơi phòng các ngươi vừa mới ở. Ngươi cứ yên tâm đi!”

Thích Thiểu Thương vội đứng dậy: “Không được, Thiết nhị gia là ân nhân đã giúp đỡ bọn ta, người tuyệt đối không có ý đối địch với chúng ta.”

Cao Kê Huyết bất ngờ, “Ồ” một tiếng rồi nhìn Vưu Tri Vị. Vưu Tri Vị mỉm cười chống cằm không nói gì.

Thích Thiểu Thương đứng tại chỗ, run run nói: “Ta phải đi giải huyết cho người...” Vừa nói xong, y cảm thấy trời xoay đất chuyển. Túc đại nương vội đỡ lấy y, nhưng nàng cũng cảm thấy choáng váng.

Vưu Tri Vị nói: “Ồ, thì ra Thiết Thủ là người mình. Các ngươi mau đi mời hắn lại đây...”

Cao Kê Huyết biến sắc.

Hắn âm thầm vận khí, nhưng khí hoàn toàn không thông, vừa vận khởi nội tức lập tức đan điền đau nhức như xé, toàn thân cảm thấy hư thoát, vô lực.

Vừa giận vừa sốt ruột, Cao Kê Huyết liếc sang Vi Áp Mao, thấy lão ta đang vã mồ hôi đầy mặt, cũng vừa giận vừa hoảng.

Vưu Tri Vị cười hỏi: “Mời hắn tới thì thế nào? Chết sớm chút à?” Rồi hắn lại hỏi: “Mùi vị của cháo Tư Vị thế nào?”

Cao Kê Huyết cổ trán tím, hỏi: “Vưu Tri Vị, ngươi đã cho cái gì vào trong cháo vậy?”

“Ta thề là ta không hề hạ độc.” Vưu Tri Vị chìa tay cười nói: “Hạ độc không phải việc đơn giản, hơn nữa các ngươi đều là cao thủ hàng đầu, một khi bị các ngươi phát hiện, đối với ai cũng không tốt hết. Ta chỉ là cho thuốc, một ít thôi, loại dược lực phát tác chậm, khiến các ngươi ăn xong cũng không hề hay biết. Loại thuốc này khiến công lực các ngươi không thể tự lại được trong một canh giờ...”

Hắn thu lại nụ cười, nói tiếp: “Một canh giờ đủ để bọn ta tùy ý hành động!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hách Liên tiểu yêu.

Cao Kê Huyết nói: “Vuru đại sư, ta và ngươi xưa nay vốn luôn bất hòa. Ngươi muốn hại ta, ta không có gì để nói, song ngươi đã đồng ý giúp đỡ Tức đại nương, người trong võ lâm nếu nói mà không giữ lời, ngày sau ngươi làm sao còn chỗ đứng trên giang hồ!”

Vuru Tri Vị liền giải thích: “Ngươi nói rất đúng, ngươi dựa vào buôn bán mà làm quan, ta nhờ tài nấu nướng mà tiến cung, tuy không phải là đồng liêu, nhưng cũng có chỗ xung đột, ta muốn hại ngươi là lẽ đương nhiên.” Dứt lời hắn lại quay sang chỉ Tức đại nương: “Trước khi ta đồng ý trợ giúp Tức đại nương thì đã đồng ý với người khác rồi. Muốn bắt được nàng, ta phải nhận lời trợ giúp nàng trước. Chỉ là tương kế tựu kế mà thôi, không thể xem là bội tín bội nghĩa được.”

Tức đại nương hỏi: “Ngươi đã đồng ý với ai?” Nàng vừa mới mở miệng hỏi đã biết chân khí không thông, giọng nói phát ra ngay cả bản thân cũng không nghe rõ.

Vuru Tri Vị đáp: “Việc này nàng không thể trách ta được. Cái ta muốn chính là nàng, thế nhưng tất cả tình cảm của nàng đều dành cho tên tiểu tử này.” Hắn chỉ vào Thích Thiệu Thương đang ngồi bên cạnh Tức đại nương, nói: “Thế thì ta giúp nàng làm cái gì chứ? Khi mà trái tim nàng đã trao trọn cho người khác!”

Tức đại nương không thêm đề ý đến hắn, chỉ hỏi lại: “Là ai sai ngươi làm?”

“Là ta.”

Một giọng nói vang lên.

Tức đại nương và Thích Thiệu Thương vừa nghe thấy giọng nói này, lòng liền trầm xuống.

Giọng nói này không phải là ai khác.

Đối với bọn họ giọng nói này đại biểu cho cơn ác mộng ám ảnh mãi không dứt.

Đó chính là giọng Cố Tích Triều.

Giọng nói này phát ra từ miệng của tên công tử quý tộc với vết sẹo bên mắt. Hắn chỉ vào gã có mái tóc bù xù, giới thiệu: “Gã này chẳng phải là Tam thập lục tỷ (ba mươi sáu tay) Thân Tử Thiển, mà là Thần Nha tướng quân Lãnh Hồ Nhi. Bây giờ, muốn giết các ngươi cần gì ba mươi sáu tay, thậm chí một tay cũng chẳng cần, chỉ một ngón tay cũng đủ rồi...” Hắn lại chỉ vào mũi mình nói: “Ta đương nhiên cũng không phải là Hầu Thát Kiếm, các ngươi nhất định đã biết ta là ai”.

“Các ngươi ngàn đầu vạn khổ, vất vả lắm mới chạy thoát, cuối cùng cũng chẳng tránh khỏi cái chết.” Cố Tích Triều tiếp: “Có điều, các ngươi rốt cuộc cũng chết trong tay ta, coi như nhắm mắt được rồi.”

Thích Thiệu Thương trong lòng tuyệt vọng, bất giác thờ dài. Trên đường chạy trốn truy sát, y cũng không biết mình đã làm liên lụy đến bao nhiêu bằng hữu, gây nên cái chết cho bao nhiêu người, cuối cùng cũng không thoát khỏi sự hãm hại của Cố Tích Triều. Nếu biết vậy, cũng chẳng cần phải hoảng hốt chạy loạn lên tìm đường sống làm gì để liên lụy đến bằng hữu.

Lúc này Thích Thiệu Thương không khỏi oán hận trời xanh trên người, y thà chết oan chết uổng, thậm chí chết không có chỗ chôn thân, còn hơn để Cố Tích Triều đắc ý, tự tay giết y.

Cố Tích Triều nhìn y cười: “Đến nước này rồi, ngươi còn muốn nói gì nữa không?”

Thích Thiệu Thương thờ dài một tiếng: “Chẳng có gì để nói cả.”

Cố Tích Triều nói: “Ta sẽ giết các ngươi từng người một, sau đó giải quyết Thiết Thủ, như vậy là làm một mẻ khỏe suốt đời rồi.” Hắn dừng một chút, nhìn sang Tức đại nương gian xảo nói: “Có lẽ, ta sẽ lưu nàng lại... Tuy Thích huynh đối với nàng một tấm chân tình, nhưng Vuru đại sư với nàng cũng mang một mối tình si!”

Tức đại nương không thèm để ý tới hấn mà quay sang hỏi Vu Tri Vị: “Hấn hứa hẹn gì với người hả?”

Cố Tích Triều không để Vu Tri Vị kịp trả lời, đáp tranh: “Nghĩa phụ ta là đương kim thừa tướng, nằng thử nghĩ xem, ta có thể đem đến cho hấn bao nhiêu cái lợi chứ?”

Vu Tri Vị cũng cười bảo: “Ta nấu ăn hầu hạ cho Hoàng thượng, Hoàng thượng ăn no xong, nô tài có nói mấy câu có lẽ cũng cho lọt tai... Ta và Cố công tử chính là một bộ đôi ăn ý nhất.”

Cao Kê Huyết lạnh lùng trách cứ: “Đại nương, đều là cô không tốt, không những mời ta và Hách Liên trợ giúp, lại còn mời tên khốn này... Hấn ngoài chuyện tham lam, dựa dẫm là giỏi, chẳng biết làm gì khác cả!”

Vu Tri Vị hung ác nhìn Cao Kê Huyết, tung một cái bạt tai, Cao Kê Huyết không cách nào chống đỡ, tức thì miệng đầy máu tươi, rụng hai cái răng. Cao Kê Huyết cũng rất cứng đầu cứng cổ, nuốt ực cả răng và máu, không một tiếng rên rỉ đau đớn.

Tức đại nương tức giận kêu lên: “Bọn ta ở đây, muốn chém muốn giết tùy người. Chuyện này không liên quan tới người khác.”

Vu Tri Vị cười hung dữ: “Nàng không nhẫn tâm nhìn ta hành hạ hấn phải không?” Ngoại hình hấn vốn không khó coi, còn có thể xem là nghiêm túc đứng đắn, nhưng khi cười điên dại, hấn làm người khác cảm thấy vô cùng tà ác. Tuy thế Tức đại nương vẫn không thèm để ý tới.

Vu Tri Vị cười ác ý: “Nàng không nhẫn tâm để ta đánh hấn, ta càng đánh hấn cho nàng xem!” Một quyền bay tới, Cao Kê huyết không cách nào né tránh, một tiếng “bình” vang lên, lại bị đánh trúng vào mặt, xương mũi liền vỡ nát, mảnh xương vỡ lòi cả ra ngoài, máu chảy đầy mặt.

Tức đại nương giận dữ quát: “Người... Khốn nạn!”

Vu Tri Vị vùng quyền muốn đánh tiếp, Vũ Toàn Thịnh quát: “Đồ mặt dày!”

Vu Tri Vị đột nhiên quay đầu lại nói: “Tên tiểu tử người cũng dám lăm mồm à! Chán sống rồi phải không?”

Vũ Toàn Thịnh nổi giận quát: “Có giỏi hãy giải độc cho bọn ta trước, sau đó chúng ta quyết đấu sinh tử một phen. Người đánh người như vậy, còn gì là hảo hán?”

“Ta vốn là đầu bếp, không phải mấy gã anh hùng rom trên giang hồ như các người!” Vu Tri Vị tiến lên một bước, hai tay túm cổ Vũ Toàn Thịnh, giận dữ chửi: “Người chết đến rồi mà còn muốn lăm anh hùng hả?! Lão tử lấy người ra khai đao trước...” Hấn nói rồi “khắc” một tiếng, bẻ gãy cổ Vũ Toàn Thịnh.

Đáng thương cho Vũ Toàn Thịnh chẳng cách nào tự lực, không thể kháng cự, lập tức cổ gãy thân vong.

Vu Tri Vị nhìn có vẻ yếu đuối, sức trời gà không chặt, nhưng giết người lại dễ dàng như xắt hành thái rau vậy, mặt không đổi sắc. Lúc này hấn đang vỗ vỗ tay, hỏi lại: “Còn ai dám không phục?”

Chợt nghe một người lấy hết sức hét to lên: “Hay!”

Vu Tri Vị đột nhiên xoay người, nhìn thấy Vi Áp Mao đang nói: “Tiểu Thịnh tử chết thật hay! Đáng tiếc lại chết trong tay một tên thủ hạ bại hoại của một gã khốn nạn trên giang hồ. Đáng hận, ôi thật đáng hận! Người tuy chết nhưng đã lấy lại danh dự cho võ lâm, không như một số kẻ chẳng bằng loài chó lợn, giết người không thể phản kháng!”

Vu Tri Vị mỉm cười nhìn lão chòng chọc: “Chửi hay lắm! Quả không hổ là huynh đệ kết bái của Cao Kê Huyết!”

Hấn từng bước từng bước đi tới trước mặt Vi Áp Mao, ánh mắt quan sát tỉ mỉ cổ lão họ Vi, như thể nơi đó có một khối thịt đã được nấu nhừ. Hấn nói như muốn ăn tươi nuốt sống: “Chắc người biết những kẻ nói to nói nhiều hay bị người ta chú ý chứ, nhưng chúng thường không sống lâu phải không?”

Thích Thiều Thương chợt mở miệng: “Bọn ta không thiếu tính mạng, chỉ sợ người không dám tới lấy!”

Vu Tri Vị nhướng một bên mày, hỏi lại: “Người muốn chết à?”

Cố Tích Triều sợ Vu Tri Vị thật sự hạ thủ, hấn sẽ không có dịp trừng trị đích đáng kẻ này, liền nói xen vào: “Xem ra để cho tên này chết thì quá dễ dàng, như thế quá thuận tiện cho hấn”.

Vu Tri Vị gật gù đầu: “Ta sẽ giết sạch mấy tên kia, chiếm đoạt thân thể Tức đại nương đã rồi mới giết nàng, giống như món ăn ngon nhất thì phải để lại tới cuối cùng, như thế hương vị mới lâu phai.”

Cố Tích Triều nói: “Đúng vậy. Hôm nay chúng ta lập được công lớn, nghĩa phụ đương nhiên sẽ cao hứng, mà đã cao hứng tất nhiên là có thưởng. Lần này bọn Hoàng Kim Lân sẽ tức xịt khói cho mà xem, ai bảo chúng tưởng mình giỏi lắm, dám tranh công với bọn ta!”

Lãnh Hô Nhi đến đây cũng xen vào: “Đúng rồi! Lão Lạc Đà cũng chỉ lo nịnh hót tranh thủ tình cảm trước mặt Hoàng Kim Lân, đúng là không biết xấu hổ!” Lão Lạc Đà hấn vừa chửi hiển nhiên là Lạc Đà tướng quân Tiên Vu Cừu. Bọn hấn trong quá trình truy sát đám người Thích Thiều Thương, các thế lực kiềm chế lẫn nhau, đã dần chia thành hai phái.

Hoàng Kim Lân là tâm phúc mà Phó Tông Thư sắp xếp bên ngoài triều đình. Chức quan của hắn không nhỏ, nhưng chủ yếu là thay Phó Tông Thư giám sát tình hình khác thường xảy ra bên ngoài kinh thành, đặc biệt là động tĩnh chốn võ lâm giang hồ. Vì thế, để củng cố thực lực bản thân, Hoàng Kim Lân cũng đã chiêu nạp kỳ nhân dị sỹ về làm việc cho hắn; Tiên Vu Cừu, Lí Phúc, Lí Tuệ, Cao Phong Lượng đều đến chỗ hắn đầu quân. Còn Cố Tích Triều lại là người thân của Phó Tông Thư, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã tâm lại lớn, có ý lập công tạo uy, thay nghĩa phụ nhất thống giang hồ, ý đồ của hắn là nắm trọn võ lâm trước rồi tính đến giang sơn sau; Vu Trĩ Vị, Lãnh Hồ Nhi, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy đều đầu quân cho hắn. Không ngờ, trí lớn nhưng tài chưa đủ, cuối cùng mọi việc đều không như ý, chỉ mỗi chuyện dẹp yên đám nghịch đảng “Liên Vân trại” mà thủy chung không thể nhỏ cỏ tận gốc. Cố Tích Triều trong bụng cảm thấy rất không hài lòng.

Hắn biết ngoại trừ Hoàng Kim Lân ra còn có một thế lực khác, đó là Văn Trương: người này thắng quan cực nhanh, đã leo lên đến vị trí khâm sai đại thần, ngoài mặt chỉ đầu đánh dó theo lệnh Phó thừa tướng, vâng vâng dạ dạ, nhưng thật ra là tâm phúc mật thám do Hoàng Thượng bí mật phái xuống để kiểm chế thế lực của các triều thần.

Cố Tích Triều nghĩ đến việc mình trải qua trăm ngàn khổ ải, trà trộn vào hang cọp, mới tóm gọn được bè đảng “Liên Vân trại”, nếu để tên đầu sỏ Thích Thiệu Thương chạy trốn rồi rơi vào tay các thế lực khác, công trạng giảm đi, bảo hắn làm sao cam tâm cho được? Cho nên hắn trăm phương ngàn kế, dùng Vu Trĩ Vị để đuổi bọn Hoàng Kim Lân đi, mục đích là độc chiếm đại công!

Cố Tích Triều ra lệnh: “Những kẻ nên giết, lập tức giết; kẻ nào cần để sống, áp giải về kinh!”

Lãnh Hồ Nhi xưng phong: “Để ta đi gọi quân đội tới.” Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng bên ngoài khách điểm có bốn tên canh giữ, đầu thôn cũng có bốn tên canh giữ. Vừa rồi chúng ta đã giết hai tên ở đầu thôn, một tên bên ngoài điểm! Còn năm tên nữa, e rằng phải giải quyết trước khi phát tín hiệu.”

Cố Tích Triều nói: “Năm tên kia, ta đang muốn nhờ Lãnh tướng quân vất vả đi một chuyến.”

Lãnh Hồ Nhi cười đáp: “Đối phó với năm tên nhãi nhép đó thì quá dễ dàng rồi. Đợi ta giết hết bọn chúng, rồi tìm chỗ trống trái phóng lửa hiệu gọi đại đội tới là được.”

Cố Tích Triều chấp tay tiễn: “Lãnh tướng quân đi nhanh về nhanh.”

Lãnh Hồ Nhi gỡ mấy vật cài trang bản thủ ướt át xuống, cười nói: “Đối phó với mấy tên vớ vẩn này, còn có thể dây dưa lỡ việc sao?” Nói xong cười khan hai tiếng.

Cố Tích Triều biết trong lòng Lãnh Hồ Nhi cực kì tự phụ. Chính vì điều này nên họ Lãnh mới không chịu hàng phục Tiên Vu Cừu - kẻ mà cả võ công và trí tuệ đều hơn hắn, vì vậy mới đến dựa dẫm gã. Bây giờ gã cũng không tiện khuyên giải thêm, chỉ dặn: “Khi nào tướng quân trở lại, cứ gõ tám dài bảy ngắn làm tín hiệu.”

Lãnh Hồ Nhi gật đầu: “Được rồi.” Thuận tay hắn rút dây lưng trên thi thể Vũ Toàn Thịnh, lột ra cửa điểm.

*****

Bọn hắn trước khi tấn công khách điểm An Thuận đã sớm nắm bắt toàn bộ tình hình nơi đây, trong tối ngoài sáng đều đã nắm bắt rõ ràng. Hắn biết đằng sau điểm, bên cạnh ao phân, nơi chiếc giếng cổ, có một gã đệ tử của Cao Kê Huyết đang ẩn nấp.

Hắn quyết định giải quyết tên đó trước.

Hắn đeo dây lưng vào bên hông.

Hắn biết dây lưng này là một “âm hiệu” của bọn Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao. Trong bóng tối, đai lưng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt để bọn họ biết “người đến” là “người mình”.

Nhưng “người mình” này lại chỉ muốn lấy mạng “người mình” thôi!

Nghĩ đến đây Lãnh Hồ Nhi không khỏi cảm thấy đắc ý.

Giết người lập công, thật dễ dàng đơn giản. Trước khi giết người, Lãnh Hồ Nhi luôn có một cảm giác hưng phấn không thể miêu tả bằng lời, huống chi lần giết người này rất chắc chắn, đã được tính toán kĩ, hơn nữa còn có thể lập đại công, bảo sao Lãnh Hồ Nhi không mặt mày hoan hỉ cho được.

Cao hứng thì cao hứng, nhưng dưới ánh trăng, Lãnh Hồ Nhi vẫn hành động hết sức cẩn thận. Cả người hắn phát ra một loại sát khí rất nồng, so với ánh trăng còn có phần mãnh liệt hơn.

Nhưng sát khí thì không thể nhìn thấy.

Thông thường khi cảm giác được sát khí, người ấy đã bị giết rồi.

Lãnh Hồ Nhi quả nhiên nhìn thấy một bóng người chột thấp thoáng từ miệng giếng.

Người nọ chột chớp lên rồi biến mất.

Không lâu sau, gã ta lại chậm chậm từ dưới giếng thò đầu lên, lần này không lập tức rút lại nữa.

Người này nhất định đã thấy “đai lưng” trên người hắn!

Lãnh Hồ Nhi từ từ lại gần, nhưng mặt không hề quay về phía miệng giếng, giả vờ như chưa nhìn thấy “đồng bọn”.

Quả nhiên, tên “đồng bọn” này nhỏ giọng gọi: “Ê, ê, tới đây, ở đây này!”

Lãnh Hồ Nhi giả vờ như không nghe thấy, còn làm ra vẻ như dò một hồi mới tìm ra nơi phát ra âm thanh.

Lãnh Hồ Nhi chậm rãi đi tới, còn chào “hãy” một tiếng.

Người nọ vui vẻ hỏi: “Sao giờ mới tới thay ca, chậm vậy? Trong điểm xảy ra chuyện gì sao?”

Lãnh Hồ Nhi thầm nghĩ: thì ra bọn chúng sắp thay ca, mình tới thật đúng lúc. Miệng ừ bừa một tiếng.

Lãnh Hồ Nhi bước lên phía trước, tên lính canh lưng quay về miệng giếng, thật ra đã bị Lãnh Hồ Nhi đẩy vào góc chết.

Lãnh Hồ Nhi biết chỉ cần mình động thủ, trước hết chặt đứt yết hầu đối phương, gã ta sẽ không thể kêu lên được, đầu sẽ rơi xuống giếng, bịch một tiếng, và một mạng coi như xong! Rồi hắn sẽ lại đi tìm kẻ tiếp theo!

Trong lòng đã định, hắn đưa một tay lên giả vờ thân thiện đặt lên vai đối phương, giống như bảo gã ta nên nghỉ ngơi sớm một chút, tất cả cứ yên tâm, vì đã có hắn tiếp ca.

Lúc tay trái của hắn vất qua, tay phải đã âm thầm lấy ra một thanh chủy thủ, chỉ cần năm ngón tay trái một khi chạm vào bả vai đối phương, thì chủy thủ trong tay phải sẽ cắt đứt yết hầu đối phương!

Đúng lúc đó, người nọ chợt nghiêng mình sang một bên.

Cú nghiêng người này, quả là giúp gã ta thoát hiểm trong gang tấc. Lúc đó ngón tay Lãnh Hồ Nhi đã chạm vào vai gã, đang định phát lực thì gã đã lách qua.

Người này chợt nghiêng, làm cho Lãnh Hồ Nhi đánh vào khoảng không, nhất thời thu lực không kịp, thân thể lao về phía trước.

Ngay lúc này, nơi miệng giếng đột nhiên có một người ló lên!

Người này vung tay lên một cái, trong bóng tối “nở ra” một đóa sen trắng!

Đóa “hoa” này đang “nở ra” nhằm ngay vào mặt Lãnh Hồ Nhi!

Lãnh Hồ Nhi đứng là lâm nguy mà không loạn, một cước đá vào thành giếng, mượn lực phản hồi, cả người đang theo đà lao lên trước, đột nhiên biến thành bắn ngược ra sau!

Đóa “hoa trắng” mặc dù “nở ra” cực nhanh, nhưng vẫn không đuổi kịp tốc độ lùi lại ghê gớm của Lãnh Hồ Nhi.

Nhưng Lãnh Hồ Nhi lại cảm thấy sau lưng mình có tiếng gió rít ập tới.

Hắn lúc này đang quay lưng về phía ngọn gió đánh tới!

Lòng Lãnh Hồ Nhi trầm xuống, nhưng phản ứng vẫn không ngừng lại chút nào, thân hình bắn nhanh ra sau, đồng thời xoay người trên không, chủy thủ nghênh đón thứ binh khí sau lưng!

Một tiếng “choang” vang lên, tia lửa bắn ra tứ phía.

Chủy thủ vừa giao kích với một thanh Hồ Đầu đao.

Lãnh Hồ Nhi thân ở trên không, liên tiếp né tránh hai lượt công kích chí mạng, đang định hô lớn thì chợt có một vật đâm thẳng vào miệng hắn.

Đó là một ngọn ngân thương!

Dưới ánh trăng, chỉ thấy thương nằm trong tay người vừa rồi đứng bên thành giếng!

Người này giống như một vương tôn công tử, nhưng thần sắc lạnh lùng, ý thức của Lãnh Hồ Nhi đến đây là hết. Mũi thương tiếp tục đâm trọn vào họng, mà sợi tua trên thương cũng bịt kín miệng hắn.

Người này sau một chiêu đắc thủ, lập tức rút thương ra. Khi máu tươi trên người Lãnh Hồ Nhi bắn ra, hắn cũng rơi xuống mặt đất, người nọ nhấc một chân lên, đá hắn lộn xuống giếng!

Người lúc đầu nấp trong giếng cũng đã nhảy ra.

Hai người này không phải ai khác, chính là hai kẻ trong mưa bão quyết chiến cùng Lưu Độc Phong, sau thất bại bỏ chạy: Hách Liên Xuân Thủy và Trương Điều Thi!

Hách Liên Xuân Thủy thân nhiên: “Xong một tên”.

Trương Điều Thi nói: “Thuộc hạ đi gọi tất cả bọn Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang, Thập Tam muội tới”.

Hách Liên Xuân Thủy gật đầu.

Trương Điều Thi nhắm hướng khu rừng tối tăm băng đi.

Hách Liên Xuân Thủy quay sang dẫn dò người dùng Hồ Đầu đao: “Bọn Cố Tích Triều, Vu Tri Vị đang giam giữ chủ nhân của ngươi. Bọn ta lập tức đi cứu người trước, ngươi cùng với bốn người nữa canh giữ ở đây, cẩn thận phòng thủ yếu điểm này, nếu có người nào khả nghi vào thôn, lập tức thông báo!”

Hán tử dùng Hồ Đầu đao vốn canh giữ cái giếng này, may được Hách Liên Xuân Thủy thay hẳn mai phục mới không bị ám toán, ngược lại còn giết được kẻ thù, nên gã đối với Hách Liên Xuân Thủy rất khâm phục, lập tức trả lời: “Rõ.”

Lúc này, Trương Điều Thi dẫn một nữ hai nam đến, lướt tới bên Hách Liên Xuân Thủy, năm người đập tay chào. Hách Liên Xuân Thủy hỏi: “Thỏ Cầu và Thỏ Ngư đâu?” Trương Điều Thi đáp: “Đều mai phục ngon lành rồi.” Hách Liên Xuân Thủy nói: “Tốt, vậy thì đi!” Rồi lao về hướng khách điểm.

Hai nam một nữ này nguyên cũng là thủ hạ của Hách Liên Xuân Thủy. Y vốn rất có thực lực, trong trận chiến với Lưu Độc Phong tuy hao binh tổn tướng, nhưng vẫn có thể lập tức triệu tập được một số cao thủ, cùng nhau toan tính cứu mấy người Tức đại nương.

Tiếng binh khí va chạm nhau tuy không to lắm, nhưng Cố Tích Triều cùng Vu Tri Vị trong khách điểm cũng đều nghe được.

Lúc đó Vu Tri Vị đã một hơi giết ba tên thủ hạ của Cao Kê Huyết, đang định đem Vi Áp Mao ra “làm thịt” thì bỗng nghe thấy một âm thanh nhỏ, liền bảo: “Lãnh tướng quân động thủ rồi.”

Vừa nói xong thì nghe thấy có tiếng người rơi xuống nước.

Cố Tích Triều nói: “Lãnh Hồ Nhi hạ thủ, vẫn chưa đạt tới mức thần không hay quỷ không biết!”

Vu Tri Vị cười: “Nhưng mấy tên nhãi nhép còn lại bên ngoài, Lãnh nhị tướng quân vẫn đối phó được... Chỉ e sau này gặp Tiên Vu Cừu tướng quân, không chắc đã nuốt trôi được.”

Nói chuyện được vài câu, chợt nghe có tiếng người gõ vài cái lên cửa.

Vu Tri Vị và Cố Tích Triều nhất loạt biến sắc, bởi vì tiếng gõ cửa không phải là ám hiệu đã định. Vu Tri Vị cười lạnh: “Chắc không phải đám nhãi nhép kia mò đến đây chứ?”

Cố Tích Triều nói: “Cũng vừa hay, cho bọn chúng vào cơi U Minh luôn.” Hắn đi đến chỗ Thích Thiệu Thương và Cao Kê Huyết, hai tay đặt lên huyệt “Bách Hội” của hai người, phân công: “Đại sư ra mở cửa, có điều gì khác thường, ta liền giết hai tên tội phạm đầu sỏ này trước, xem mấy tên tiểu quỷ kia có thể làm được cái gì?”

Vu Tri Vị trong lòng thầm tính: ta ra mở cửa, thật quá mạo hiểm, ngơoi ở lại giết người, ngược lại rất thoải mái. Có điều hắn cũng không vì chuyện này mà gây mâu thuẫn, liền nói: “Ta thật muốn nhìn xem là kẻ nào đang làm trò quỷ.” Nói rồi liền đi ra mở cửa.

Cố Tích Triều từ phía sau nhìn bóng lưng hắn đi, trong lòng không khỏi thầm khâm phục. Người này tùy tiện đi tới mấy bước, chẳng những phía trước không hề có sơ hở có thể tấn công, ngay cả sau lưng lẫn hai bên cũng không thể bị tập kích. Thế mới biết võ công Vu Tri Vị không phải là vừa. Bản thân hắn có trợ giúp lớn, cố nhiên đáng mừng, nhưng chẳng may sau này trở thành kẻ địch, thì sẽ phải ngàn vạn lần cẩn thận mới được. Cố Tích Triều không khỏi bắt đầu âm thầm cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cố Tích Triều đối diện Cố Tích Triều

Khi mở cửa, toàn thân Vu Tri Vị đều ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Cho dù chỉ trong một chớp mắt, hấn vẫn có thể phát ra ít nhất hai mươi sáu loại sát chiêu, làm cho kẻ tấn công phải chết không dưới hai mươi bảy lần!

Hắn nhờ nấu ăn mà vang danh thiên hạ, rất ít người biết võ công hấn ra sao. Kỳ thật, hấn giết người cũng như thái hành cắt dưa, chẳng qua là so với người khác thì càng đẹp đẽ, càng ung dung hơn mà thôi.

Hấn đã mở cửa, sẵn sàng ứng chiến.

Nhưng hấn có nằm mơ cũng không nghĩ tới người xuất hiện trước cửa là kẻ này!

Cố Tích Triều!

Sao Cố Tích Triều lại ở ngoài cửa?!

Sao Cố Tích Triều lại tới gõ cửa?!

Chẳng phải Cố Tích Triều vẫn đang ở trong khách điểm sao?!

Đang lúc ngạc nhiên, sững sờ nên dù có đến hơn hai mươi chiêu sát thủ, Vu Tri Vị vẫn chưa kịp phát ra, nhưng một ngọn ngân thương tua hồng pháp phối đã đâm thẳng vào mặt hấn!

Tuy đang kinh ngạc nhưng phản ứng của Vu Tri Vị vẫn rất nhanh, thân hình hấn nhoáng một cái, mũi thương cực hiểm đã trượt qua bên cổ, chùn tua phát qua gò má!

Cùng lúc đó, chỗ Cố Tích Triều đang đứng trong khách điểm vang lên bình bình hai tiếng nổ lớn, bụi đất bay tứ tán, hai cánh tay chia ra chụp lấy hai chân hấn.

Cố Tích Triều bất ngờ thấy Vu Tri Vị bị đánh úp, lại thoáng nhìn thấy hình dáng chính mình ngoài cửa, tâm thần vừa chấn động thì ngay lúc đó, hạ bàn đã bị bấu chặt.

Hét lớn một tiếng, toàn thân hấn bật lên.

Mặc dù hai người trong nền đất đã đục thủ, nhưng nội kinh của Cố Tích Triều không thể xem thường. Khi hấn phóng vọt lên cao, hai người nọ cũng bị kéo nửa người lên!

Cố Tích Triều hai tay trầm xuống, một đao một búa đánh bộp vào đầu hai kẻ đánh lén, nhưng hấn cũng thấy hai chân đau buốt. Thì ra mười ngón tay như sắt thép của địch thủ đã bấm xuyên vào tận xương cẳng chân!

Biến hóa xảy ra trong nháy mắt. Hai người trong đất, một người gọi là Thổ Ngu, một người tên Thổ Cầu, đều là cao thủ độn thổ dưới trướng Hách Liên Xuân Thủy. Bọn họ đã nắm được hai chân Cố Tích Triều, vốn dĩ có thể phế chân y. Mặc dù họ rất nhanh nhưng Cố Tích Triều lại nhanh hơn một chút, lập tức kéo bọn họ ra khỏi nền đất rồi ra sát chiêu, song hai chân y cũng bị thương không nhẹ.

Vừa hạ thân, ý nghĩ đầu tiên Cố Tích Triều là lập tức giết Thích Thiếu Thương và Cao Kê Huyết!

Hấn tự biết mình bị thương khá nặng, nếu để Thích Thiếu Thương chạy thoát một lần nữa thì lại đem dài lắm mồm, nên liền nảy ý lập tức giết y.

Nhưng ngay khi vừa hạ thân xuống đất, một nam một nữ đột nhiên xuất hiện vây lấy hấn.

Cố Tích Triều muốn toàn lực ứng chiến với một nam một nữ nọ, nên vung cước đá bay xác hai người tập kích lúc nãy – Thổ Cầu và Thổ Ngu!

Chiếc rìu và tiểu đao của Cố Tích Triều vẫn găm trên đầu hai gã xấu số. Hai cái xác bị đá bay, hấn cũng không kịp lấy lại vũ khí.

Nam nhân nọ chọt đánh tới một đao.

Đao của nữ nhân cũng chém tới.

Cố Tích Triều đang muốn chống đỡ, bỗng phát hiện hai thanh đao này không nhắm vào hấn mà lại đánh lẫn nhau.

“Choang” một tiếng, hoa lửa rực rỡ bắn ra tứ phía, nhất thời Cố Tích Triều không thể mở nổi hai mắt.

Trong sát na hấn chớp mắt, hai đao chạm vào nhau đã phóng ra mấy chục mũi kim châm nhỏ như lông trâu, tua tua bắn về hướng Cố Tích Triều.

Hai tay áo hấn cuộn lên cản lại, thu toàn bộ kim châm vào tay áo.

Hai người lại đột nhiên lăn người nhào tới, song đao như tuyết bay nhằm vào hai chân Cố Tích Triều.

Vốn dĩ bị thương ở chân, lại bị tấn công dồn dập nên hắn bị bức lùi tới mười bảy, mười tám bước. Mặc dù đao pháp của đôi nam nữ này mãnh liệt, quý dị, nhưng vẫn chưa đủ sức để sát thương Cố Tích Triều. Không giết được hắn, cả hai đành vội thu đao lùi lại, bảo vệ đám Thích Thiểu Thương vốn không còn chút lực phản kháng.

Được thở một hơi, đang định phản công, thì hắn chợt liếc thấy ngoài cửa chính một người phun máu ngã xuống, một người lão đạo không thôi.

Thì ra Hách Liên Xuân Thủy kích một thương không trúng, Vu Tri Vị một tay khéo léo nắm được cán thương, thân trên uyển chuyển rất nhanh diêm vào bảy mươi hai huyết đạo trên thân Hách Liên Xuân Thủy!

Tay trái Hách Liên Xuân Thủy nắm thương, tay phải đối chiến, một phát tung ra bốn mươi một chiêu. Hai bên tiến không nổi một bước mà lùi nửa bước cũng không xong.

Hai người đang đánh quyết liệt, thêm một “Cố Tích Triều” đột nhiên xuất hiện!

Vu Tri Vị mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, biết Cố Tích Triều đang ứng chiến với địch nhân bên trong nên không bị mắc lừa nữa. Hai tay hắn từng bước ép tới, chiêu chiêu phong tỏa, hai chân mạnh mẽ phóng ra; Ngọc Hoàn Uyên Ương bộ, Kì Lân Thập Bát cước, Đàm Thối liên hoàn, Thất Sát Tuyệt Mệnh, Hồ Vĩ cước, ào tới sau lưng gã “Cố Tích Triều” mới xuất hiện.

Tuy bị “Cố Tích Triều” phía sau, Hách Liên Xuân Thủy đằng trước hợp công nhưng hai tay Vu Tri Vị tấn công Hách Liên Xuân Thủy, hai chân đá “Cố Tích Triều,” phản ứng rất nhanh. Hắn xuất chiêu như vũ bão, liên miên không dứt, lấy một chọi hai, không loạn chút nào.

“Cố Tích Triều” này vốn dĩ là Thập Nhất Lang.

Cặp đao thủ bày kì trận liên thủ công kích Cố Tích Triều chính là Thập Nhị Lang và Thập Tam Muội.

Ba người họ vốn là đệ tử Miêu Cương, có sở trường là thuật dị dung và các kĩ chiêu huyền trận, hiệu quả chế địch rất cao. Hách Liên Xuân Thủy tuổi trẻ chí lớn, thu dụng cả phường trộm gà cắp chó, có ý noi theo đường lối của bốn vị công tử thời Chiến quốc(*). Thập Nhất Lang từ đầu hóa trang thành “Cố Tích Triều”, bất ngờ xuất hiện đã làm Vu Tri Vị phải giật mình nên trở tay không kịp.

Phải biết rằng “thuật dị dung” dù có tinh vi cho lắm thì cũng chỉ có thể hóa trang khuôn mặt, tuổi tác, cải biến một chút hình dáng cho giống người muốn giả, chứ không có khả năng trải qua thời gian dài chung sống bên người thân của họ mà lại không bị phát hiện. Lúc trước Cố Tích Triều cùng Lãnh Hồ Nhi cố ý hóa trang thành hai kẻ tàn phế xấu xí làm người khác không muốn nhìn, lại có sự hỗ trợ của Vu Tri Vị nên mọi người mới không phát hiện được. Thập Nhất Lang cũng dùng chiêu của hắn, gây ông đập lưng ông, hóa trang thành bộ dáng Cố Tích Triều. Mới đầu “Cố Tích Triều” thoáng xuất hiện đúng là đã dọa cho Vu Tri Vị giật nảy người, nhưng không có khả năng lừa hắn thêm lần nữa.

Vu Tri Vị liên tục đá mấy cước bức lui Thập Nhất Lang, hai tay hợp lại, đoạt lấy ngân thương trong tay Hách Liên Xuân Thủy. Nhưng hắn bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân mất lực, nội lực không tụ được, người lão đạo, có cảm giác tựa như chính mình ném “chảo tư vị”. Trong lòng biết không hay, hắn hét lớn một tiếng gắng sức liên tục đánh ra mấy chưởng.

Hách Liên Xuân Thủy tiếp hắn một chưởng thấy chưởng lực của đối phương vẫn hùng hậu. Y biết hắn đã trúng “Mê hồn hương” của mình, nhưng nội lực vẫn rất mạnh như vậy thì trong lòng kinh hãi. Tiếp thêm một chưởng nữa, y phát hiện chưởng lực của đối phương đã yếu đi. Lại tiếp chưởng nữa, y đã thấy mình chiếm thế thượng phong. Khi đánh ra chưởng thứ tư, Hách Liên Xuân Thủy áp mạnh hai tay xuống, song chưởng hợp nhất, quyết tâm đã thương Vu Tri Vị. Tuy nhiên chưởng cuối của Vu Tri Vị lại không chứa chút lực nào, trái lại hắn còn lợi dụng lực phản chấn, bật nhanh ra ngoài cửa!

Mục đích của Vu Tri Vị là mượn lực thoát thân!

Hắn biết nếu không dùng toàn lực chạy thoát thì một khi mê được phát tác, tình trạng của hắn cũng không khác gì tình trạng của Thích Thiểu Thương và Cao Kê Huyết!

Phản ứng của Vu Tri Vị không thể nói là không nhanh. Ngay khi cảm thấy tình thế không hay, hắn đã lập tức lùi gấp. Mặc dù hắn ứng biến nhanh nhẹn nhưng vận khí lại không tốt mấy!

Bỗng nhiên một đóa “hoa” ập vào mặt hắn!

Hắn quét ngang ngân thương đánh văng “hoa đao”. Tua đỏ phát lên, Vu Tri Vị chỉ cảm thấy một luồng hương lạ sộc vào mũi, hắn sực tỉnh ngộ: có mê được cất giấu trong bó tua đầu mũi thương!

Vu Tri Vị giận dữ hét lớn một tiếng, ngân thương bay ra ghim Trương Điều Thi xuống đất, nhưng sau lưng hắn đã vang lên tiếng gió rít!

Vu Tri Vị cấp tốc xoay thân lại, nhưng thần trí đã không còn tỉnh táo nữa, hai tay đập lại định ra chưởng, nhưng “bình” một tiếng, ngực đã bị một cước đá trúng. Chỉ nghe răng rắc mấy tiếng, hắn bị đá gãy ít nhất ba cái xương sườn, tay còn lại của Hách Liên Xuân Thủy cũng đã phong bế bảy huyết đạo của hắn.

Biến cố diễn ra trong nháy mắt: Vu Tri Vị bị chế ngự, Trương Điều Thi bị giết.

Thập Nhị Lang cùng Thập Tam Muội đang hoành hành bảo vệ đám người Thích Thiểu Thương.

Hách Liên Xuân Thủy cùng Thập Nhất Lang đang nhìn chăm chăm Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều lập tức quyết định đào tẩu!

Đương nhiên hắn nhận ra Hách Liên Xuân Thủy!

Hắn đã có dịp bái phỏng phụ thân Hách Liên Xuân Thủy, nhưng hắn thừa biết Hách Liên Xuân Thủy sẽ không vì một chút giao tình đó mà nương tay. Ngược lại, y sẽ giết hắn diệt khẩu, tránh việc bị hắn tẩu lên triều đình, đưa đến họa diệt tộc.

Đương nhiên Cố Tích Triều hiểu được điểm này.

Vưu Tri Vị đã bị bắt, xem ra, tình hình của tên Lãnh Hồ Nhi vừa mới đi ra ngoài cũng chả tốt hơn mấy.

Bên đối phương, ngoài Hách Liên Xuân Thủy còn có ba cao thủ nữa, còn bản thân hắn lại bị thương, cả hai chân chảy máu không ngừng.

Vì vậy Cố Tích Triều lập tức bỏ chạy!

“Giết nó!” Tức đại nương hét lên.

Nếu để Cố Tích Triều chạy thoát, sẽ liên lụy đến cả nhà Hách Liên Xuân Thủy!

“Đừng để nó thoát!”, Cao Kê Huyết cũng hô lớn. Hắn cực hận Cố Tích Triều cùng Vưu Tri Vị đã giết Vũ Toàn Thịnh và mấy huynh đệ của hắn.

Hách Liên Xuân Thủy lại cho rằng việc cấp bách trước mắt không phải là việc này.

Hơn nữa y biết rằng Phó Tông Thư đang cùng phụ thân y ngầm mưu đại kế, nhất định sẽ không vì hành động của y mà tiêu diệt trợ lực lớn, phá vỡ sự hợp tác gắn kết giữa hai thế lực.

Và lại, y cũng không nắm chắc có khả năng khống chế được Cố Tích Triều.

Bây giờ chuyện trọng yếu chính là làm thế nào để cứu nhóm Tức đại nương.

Cho nên hai ngón tay của y ép lên hai mắt Vưu Tri Vị. Con ngươi bên dưới mí mắt Vưu Tri Vị không ngừng chớp động, mồ hôi lạnh túa ra, hắn sợ hãi hét lên: “Đừng, đừng giết ta!”

Hách Liên Xuân Thủy thở dài: “Ta vốn cũng không muốn giết ngươi... Nghe nói sau khi ném xong món ngươi nấu, có bị cắt lưỡi cũng không hối hận. Ta rất muốn có cái phúc phận ấy.”

Vưu Tri Vị trả lời: “Ngươi muốn ăn cái gì, ta đi nấu cái đó...”

Hách Liên Xuân Thủy nói tiếp: “Có điều, ta lại e ngươi đối đãi ta giống như đối đãi với bọn họ, bỏ thêm tí huyết diêm gì gì đó vào chẳng hạn...”, y vừa nói vừa khẽ tăng thêm lực.

Vưu Tri Vị cảm thấy tròng mắt đau đớn tận tâm can, vội vàng cam đoan: “Ta sẽ không, sẽ không dám, ta...” Hắn lại cảm thấy lực đè trên mí mắt càng lúc càng mạnh, càng đau đớn hơn, nên vội nói tiếp: “Ta đi giải độc cho bọn họ... Ta thật lòng, xin ngươi đừng giết ta!”

Hách Liên Xuân Thủy hơi thu lại chút lực trên đầu ngón tay, lạnh lùng hỏi: “Cách giải thế nào?”

Biết thuốc giải cho những người này chính là “bùa cứu mệnh” của mình, Vưu Tri Vị liền lấp ba, lấp bấp: “Thuốc giải thứ thuốc tê này..., cách phối chế có phần phức tạp...”

Hách Liên Xuân Thủy ngắt lời: “Ta biết sẽ có chút phức tạp, nhưng ta chỉ cần phương thuốc hiệu quả nhanh chóng nhất thôi!” Nói rồi y liền đặt một tay lên huyệt bách hội của Vưu Tri Vị. Mặc dù thân hình run lẩy bẩy, nhưng đứng trước thời khắc sanh tử hắn quyết giữ “cái phao” này, thà chết cũng không buông tay: “Cái ... cái phương thuốc này không có sẵn, nhất định phải chế thêm... ta mà đưa bùa giải được cho ngươi, thì cũng vô dụng thôi.”

Hách Liên Xuân Thủy đột nhiên mỉm cười.

Vưu Tri Vị chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Vì Áp Mao hận hắn giết Vũ Toàn Thịnh, rít lên: “Hách Liên tiểu yêu, đem hắn giết quách đi, chúng ta...”

Hách Liên Xuân Thủy chợt nín cười, nhìn Vưu Tri Vị, lắc lắc tay hỏi: “Ngươi có nhìn thấy cái tay này không?”

Vưu Tri Vị biết người này không dễ đối phó, nhưng hắn như cá nằm trên thớt đành trả lời: “Công tử, ngài, cái này...”

Hách Liên Xuân Thủy nói: “Ta cũng chẳng có ý gì cả, chẳng qua ta muốn ngươi nhìn cho rõ: đây là tay ta, nếu không, chút nữa mắt ngươi không nhìn thấy gì nữa. Ngán vạn lần đừng quên, cái tay này đã moi đôi mắt của ngươi, tay này có lỗi với ngươi.”

Mí mắt Vưu Tri Vị không ngừng giật giật, nhưng vẫn ngoan cố: “Cố Tích Triều đã chạy rồi... hần sẽ nhanh chóng kêu nhiều người tới thôi.”

Hách Liên Xuân Thủy cười nhạo: “Nói như ngươi là có ý gì, có phải muốn uy hiếp ta không?”

Vưu Tri Vị cuồng quát: “Công tử, tiểu nhân nào dám thế, có gan tày trời cũng không dám, chỉ là... Tiểu nhân chỉ nghĩ rằng, chẳng may công tử giết chết tiểu nhân, thì ba, bốn mươi vị anh hùng hảo hán kia sẽ không có thuốc giải, khi bỏ chạy sẽ có chút bất tiện...”

Hách Liên Xuân Thủy vỗ đùi một cái, “A” lên một tiếng như vừa tỉnh ngộ.

Đoạn y vỗ vỗ vai Vưu Tri Vị, gật gù: “Ta hiểu rồi, hóa ra đúng là ngươi đang uy hiếp ta.”

Vưu Tri Vị liên tục kêu rên: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

Hách Liên Xuân Thủy cười cười: “Lá gan ngươi rất lớn, đương nhiên ngươi dám.”

Vưu Tri Vị hoảng hốt giải thích: “Quả thực tiểu nhân thật lòng.”

“Ta cũng có một chuyện thật tình muốn nói ngươi nghe;” Hách Liên Xuân Thủy trịnh trọng hỏi: “Ngươi biết tại sao ta lại thả Cố Tích Triều không?”

Vưu Tri Vị vội vàng lắc đầu.

“Ta thả hần, bởi vì căn bản hần chạy không thoát.” Hách Liên Xuân Thủy hỏi tiếp: “Ngươi biết tại sao ta thường thích kết giao bằng hữu không?”

Vưu Tri Vị nhìn thấy nụ cười của y không có ý tốt, lòng càng chùng xuống, đành phải nịnh: “Công tử nghĩa bạc vân thiên, nhân nghĩa bao trùm thiên hạ. Các lộ anh hùng hảo hán, giang hồ hào kiệt đều muốn hết mình vì công tử.”

“Ngươi thật là biết nói chuyện.” Hách Liên Xuân Thủy cười nhạo: “Vậy ngươi biết ta nuôi dưỡng được bao nhiêu nhân sĩ rồi không?”

Vưu Tri Vị càng sợ hãi: “Công tử uy nghi phục chúng, không phải một vạn thì cũng được tám nghìn.”

Hách Liên Xuân Thủy cười nhẹ, lắc đầu: “Một vạn? Tám nghìn? Ngươi thổi phồng quá đấy! Bằng hữu của ta nhiều lắm là một ngàn người, lần này ta mang theo một nửa. Ngươi đoán xem, Cố Tích Triều Cố công tử và đội quân của hần có khả năng địch nổi hay không?”

Vừa nghe, Vưu Tri Vị đã biết cơ hội không còn, thần sắc ảm đạm, “Thù hã của công tử đều thần dũng hơn người, còn quân của Cố Tích Triều chỉ là đám ô hợp, làm sao địch cho lại cơ chứ!”

Hách Liên Xuân Thủy cười cười: “Hần là như vậy. Nếu bọn Cố Tích Triều trốn không thoát, thì ai biết đám Thích trại chủ ở đây? Ta cần gì phải vội vàng bỏ chạy chứ? Mặt khác, qua một, hai canh giờ nữa thuốc sẽ hết tác dụng, bọn ta bỏ đi cũng chưa muộn. Chỉ là, đến lúc đó ...”

Hần vỗ vỗ cái đầu hói của Vưu Tri Vị, tấm tắc giễu cợt: “Đến lúc đó, đáng thương một đời đầu bếp danh tiếng sẽ biến thành bãi máu thịt bầy nhầy rồi!”

Vưu Tri Vị sợ đến run lấy bầy.

Hách Liên Xuân Thủy đột nhiên nghiêm mặt quát: “Cho nên, các hạ thích đưa thuốc giải thì đưa, không thích cũng là do ngươi cả thôi, đừng hòng uy hiếp ta!”

Vưu Tri Vị mặt cắt không còn hột máu, thốt: “Ta đưa, nhưng...” Lúc này hần chỉ cầu mong nhờ đưa thuốc giải mà Hách Liên Xuân Thủy không giết hần, được thế chỉ e hần cao hứng đến phải kêu cha gọi mẹ mất.

Sắc mặt tươi cười của Hách Liên Xuân Thủy thoáng đổi, hai ngón tay chọc nhanh tới hai mắt Vưu Tri Vị!

Vưu Tri Vị sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, vội nhắm chặt hai mắt lại. Ngón tay Hách Liên Xuân Thủy tới nửa đường đột nhiên chuyển hướng, nhắm tai trái Vưu Tri Vị giật mạnh, máu tươi đầm đìa đổ xuống!

(*)Bốn vị công tử thời Chiến quốc gồm có:

Mạnh Thường Quân Điền Văn, nước Tề;

Bình Nguyên Quân Triệu Thắng, nước Triệu;

Tín Lăng Quân Ngụy Vô Ky, nước Ngụy;

Xuân Thân Quân Hoàng Yết, nước Sở.

Chương 44: Bàn tay trắng nhợt sau rèm kiệu.

Hách Liên Xuân Thủy vận tai Vưu Tri Vị, cười hỏi: “Thế nào? Cảm giác dễ chịu chứ?” Vưu Tri Vị đau đến mức kêu rống lên, luôn cả việc đưa tay lên che tai cũng không làm nổi.

Hách Liên Xuân Thủy lại hỏi: “Cho dù ta không giết ngươi, cứ để ngươi chảy máu thể này thôi, thì máu ngươi có chảy được cả ngày không hả?”

Vốn đã sợ đến hồn bay phách tán, giờ lại đau đến tận xương tủy, Vưu Tri Vị nào còn dám một hai mặc cả, cố nhịn đau trả lời: “Thuốc giải... ở trong túi trước ngực ta.”

Hách Liên Xuân Thủy nhướn mày, cảnh cáo: “Điều này là tự ngươi cung khai, ta không đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của ngươi.” Tay y vẫn cầm cái tai người đầm máu, đáng về tôn quý, trang nhã, lại có một loại khí chất như hoa như ngọc, cùng với màu da trắng hồng tạo nên một bức tranh quý dị đến cùng cực.

Thập Nhị Lang bước qua, móc từ trong người Vưu Tri Vị ra bảy, tám lọ thuốc bột.

Vưu Tri Vị giải thích: “Đem thuốc màu xanh hòa tan với thuốc màu trắng, uống một lượt là được... Ta xin ngươi, trước tiên hãy cầm máu cho ta đã... có được không?”

Hách Liên Xuân Thủy cười: “Cái đó không phải là không được, nhưng để ngươi uống thuốc đã rồi nói sau.” Y đề phòng Vưu Tri Vị quyết tâm đồng quy vu tận, trộn nhào một nắm các loại thuốc độc lại nhằm hại tất cả mọi người cùng chết.

Thập Nhị Lang liền hiểu ý, bóp mũi Vưu Tri Vị, đổ một ít thuốc vừa chế vào họng hắn. Vưu Tri Vị anh hùng một thời, trước khi có được võ công như ngày nay, hắn đã nổi danh thiên hạ với tài nghệ nấu ăn, ai dám bắt kính với hắn? Sau này, hắn lại nhờ môn công phu nấu ăn độc đáo này, khiến bao kẻ có võ công cao cường vì yêu thích ẩm thực mà không tiếc đổi tuyệt nghệ của mình lấy một bữa ăn do hắn nấu. Võ công Vưu Tri Vị càng cao thì danh khí càng lớn, người có thể mời được hắn vì thể cũng càng có tiếng, nên võ công hắn học được cũng càng ngày càng tiến dần đến mức tinh thâm. Các nhân vật võ lâm thông thường, võ công không cao hơn hắn thì làm sao mà có thể mời hắn được? Hôm nay là lần đầu hắn phải hứng chịu cảnh hành hạ như thế này, thật là vừa sợ vừa đau. Hắn trở nên bàng hoàng vô lực, đảm khí cũng mất hết.

Hách Liên Xuân Thủy thấy Vưu Tri Vị sau khi uống thuốc một lúc cũng không có hiện tượng gì khác thường nên nhanh chóng điểm huyết gần tai hắn cầm máu lại, không để hắn chết vì mất máu quá nhiều. Mặt khác y ra hiệu cho Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang và Thập Tam Muội cho quần hùng uống thuốc giải.

Vừa uống thuốc xong, do Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao có công lực thâm hậu nên hai người nhanh chóng hồi phục lại gần như trước.

Vì phải chạy trốn trong thời gian dài, nguyên khí tổn thương trầm trọng nên Thích Thiếu Thương và Tức Hồng Lệ chưa thể phục hồi ngay được.

Cao Kê Huyết chỉ Vưu Tri Vị bảo Hách Liên Xuân Thủy: “Cái đồ bại hoại này không thể tha được!”

Hách Liên Xuân Thủy đáp: “Ta cũng không định tha cho hắn.”

Vưu Tri Vị rên rỉ: “Các vị đại hiệp, niệm tình tất cả mọi người đều là người giang hồ, xin rộng lòng tha cho cái mạng chó này!”

Cao Kê Huyết cười lạnh: “Vừa rồi có thấy ngươi tha cho cái mạng gà của tiểu đệ ta đâu!”

Vưu Tri Vị sợ hãi, la thét thanh: “Giết ta đâu có lợi gì cho các ngươi!”

Hách Liên Xuân Thủy mỉa mai: “Không giết ngươi thì cũng chẳng có lợi gì cho bọn ta cả.”

Vưu Tri Vị vội phân bua: “Các ngươi trên đường đi không tránh khỏi phải ăn uống cho đỡ đói lòng. Các ngươi giết ta rồi thì toàn bộ các đầu bếp nấu ăn trong thiên hạ đều sẽ không bỏ qua cho các ngươi, làm sao các ngươi đề phòng nổi. Nếu để ta sống sót, bất kì loại thức ăn nước uống gì, ta không cần dùng đầu lưỡi cũng phân biệt được. Vậy các ngươi giết ta làm gì cho một chút?”

Hách Liên Xuân Thủy cười: “Ồ, ta quên mất ngươi là vua đầu bếp trong thiên hạ, giết ngươi khác nào phản bội cái bao tử của mình... Có điều nếu không giết ngươi thì thật sự ta cũng không tin tưởng ngươi được.”

Vưu Tri Vị gần như bật khóc: “Ngươi nhất định phải tin ta... Ta đã bị các ngươi chế phục rồi, còn có thể làm gì được nữa...”

Hách Liên Xuân Thủy lạnh giọng: “Sao hả? Thế nếu chúng ta không cẩn thận để ngươi chạy thoát thì sao? Không phải bọn ta sẽ gặp nguy hiểm vô cùng hay sao?” Nói rồi, y đưa tay đặt nhẹ lên huyết bách hội của hắn, chỉ cần dụng lực một chút là lập tức xong đời Vưu Tri Vị.

Vưu Tri Vị bị Hách Liên Xuân Thủy vờn cho muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Chợt Tức đại nương lên tiếng: “Khoan giết hấn đã.”

Nghe vậy, Vưu Tri Vị vô cùng mừng rỡ. Hách Liên Xuân Thủy quay sang nhìn Tức đại nương. Nàng giải thích: “Tên này còn có chỗ dùng.”

Hách Liên Xuân Thủy đáp: “Được thôi!” Rồi bỗng vỗ ra một chương.

Vưu Tri Vị thấy Tức đại nương lên tiếng ngăn Hách Liên Xuân Thủy hại mình, tưởng rằng lần này thoát rồi, không ngờ Hách Liên Xuân Thủy đột ngột ra sát chiêu. “Rầm” một tiếng, hấn thấy trước mắt tối sầm, ngã lăn xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Hách Liên Xuân Thủy nói rõ: “Phát chương này ít nhất cũng khiến hấn nằm đây không mở mắt nổi một ngày một đêm. Tên khốn này xảo trá vô cùng, chúng ta cần phải cẩn thận đề phòng.”

Tức đại nương thờ dãi nặng nề: “Công tử, ta không thể ngờ được, chuyện này sẽ khiến ngươi phải...”

Hách Liên Xuân Thủy bật cười ha hả: “Đại nương luôn nghĩ tên tiểu yêu quái ta là một kẻ vô tín vô nghĩa phải không?”

Chợt Tức đại nương nghiêm trang hỏi: “Thật ra, ngươi không đem theo nhiều người ngựa tới đây, phải không?”

Hách Liên Xuân Thủy cũng nghiêm mặt đáp: “Cha ta không cho phép ta đến cứu nàng, cho nên ta chỉ lén đem theo được hai mươi người. Hiện nay còn không được một nửa, thực lực tuyệt đối không so được với bọn chúng. Vì vậy chỗ này không thủ được, nhất định phải rút lui thôi.”

Nguyên Hách Liên Xuân Thủy đem theo Hoa gián tam kiệt, sáu gã khoái đao, Cự nhân La Bàn Cỏ, Thổ Cầu, Thổ Ngưu, Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang, Thập Tam Muội, Hồ Đầu Đao Cung Thủy Hoàn, bốn đại gia tộc đến giải nguy cho Hủy Nặc thành. Nhưng một số đã hy sinh lúc ngăn Lưu Độc Phong bắt Tức đại nương; trận đánh với Cổ Tích Triều và Vưu Tri Vị cũng tổn thất thêm vài người nên bây giờ bên mình Hách Liên Xuân Thủy chỉ còn lại tám người là Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang, Thập Tam Muội, Cung Thủy Hoàn và bốn đại gia tộc mà thôi.

Lực lượng thế này dĩ nhiên là không thể chống lại được đại đội quân mã của bọn Hoàng Kim Lân.

Tức đại nương cũng đồng ý: “Nếu đã thế thì chúng ta lập tức lên đường.”

Vĩ Áp Mao cũng đã giải độc hết cho thuộc hạ. Cao Kê Huyết bảo: “Trên lầu còn có người, ta đi giải quyết bọn họ.”

Thích Thiểu Thương vội nói: “Thiết nhị gia đang ở trên đó, ta cũng đi lên xem thử. Không có ngài trọng nghĩa giúp đỡ thì có lẽ bọn ta đã sớm thành ma từ lâu rồi. Ngài bị bọn chúng bức hại cũng là do cứu bọn ta mà nên.”

Hách Liên Xuân Thủy lấy làm lạ hỏi: “Thiết nhị gia ư? Có phải hấn là...?”

hấn hỏi chưa dứt câu thì đã chợt nghe tín hiệu ba dài hai ngắn, mới nghe thì giống như tiếng sói tru chó sủa, nhưng nghe kỹ lại giống như tiếng quái thú kêu đêm, chói tai khó chịu vô cùng.

Hách Liên Xuân Thủy nhú mày.

Cao Kê Huyết ngạc nhiên: “Sao lại...?” nhưng rồi chợt ngưng bật. Chỉ nghe một loạt tiếng rìn rít, như có ai đó đập vào quan tài trên nền đất bùn, rất u ám khó nghe.

Lại có tiếng cú kêu hai dài ba ngắn, so với lúc trước càng gấp gấp hơn nhiều.

Tiếng cú hòa lẫn vào tiếng rìn rít càng đặc biệt khiến người khác sờn cả gai ốc.

Lần này đến lượt Thích Thiểu Thương lên tiếng thắc mắc: “Là chuyện gì vậy?”

Hách Liên Xuân Thủy trầm sắc mặt, đáp: “Đến nhanh quá!”

Sắc mặt Cao Kê Huyết càng trầm trọng hơn: “Kê này rất khó đối phó đây!”

Lúc này âm hiệu lúc trầm lúc bổng, càng bén nhọn, dồn dập hơn nữa.

Hách Liên Xuân Thủy bảo: “Người đến không nhiều, nhưng quyết không phải hạng dễ đối phó, hơn nữa bọn chúng đã công phá được hai phòng tuyến của bọn ta rồi.”

Cao Kê Huyết biến sắc: “Không xong rồi, đối phương đã tấn công đến sát bên.”

Vĩ Áp Mao vờn người hỏi: “Bọn ta nên chạy hay nên đánh?!”

Cao Kê Huyết đáp: “Không còn kịp lựa chọn nữa rồi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hách Liên Xuân Thủy đã mở toang cửa khách điểm, hít một hơi dài, sai bước đi ra.

Trăng sáng trên cao.

Cả con phố dài mờ trong sương.

Không ngờ có một chiếc kiệu đang ở đầu phố. Hai bánh xe gỗ lớn của chiếc kiệu đang lăn về phía trước, từ từ tiến lại.

Rèm kiệu rũ kín.

Trước sau kiệu có vài bóng người mặc áo trắng như tuyết. Dưới ánh trăng khuya, chiếc kiệu mang một loại sát khí quý dị không thể diễn tả bằng lời.

Hách Liên Xuân Thủy hoành thương ngang ngực. Mặc dù y đã biết kẻ địch sẽ đến rất nhanh, nhưng vẫn không liệu nổi đường như binh đối phương không nhuốm máu mà vẫn có thể tới được tận đây.

Y hoành thương đứng sừng sững, toát lên một loại khí thế ngạo nghễ chấn nhiếp quần hùng, nhưng lòng y cũng run lên trước sát khí lạnh lẽo của đối phương.

Ngay lúc này, y đột nhiên cảm thấy sát khí của mình đột ngột tăng.

Là vì Thích Thiểu Thương đã tới kề vai sát cánh với y.

Y lập tức cảm thấy một luồng khí mãnh liệt ập tới làm tà áo bay phấp phật.

Thích Thiểu Thương rút thanh bảo kiếm đỏ rực “Lư Tinh” ra, chia thẳng vào chiếc kiệu:

“Ngươi ép ta vào đường chết, ta phải giết ngươi trước!”

Chiếc kiệu dừng lại đột ngột.

Không gian im ắng trở lại.

Không gian tĩnh lặng đến mức dường như có thể nghe thấy cả tiếng chóp mắt của con chim ăn đêm trong khu rừng bên đường.

Thích Thiểu Thương bỗng cảm thấy trong sự im lặng ấy có một loại áp lực trước nay y chưa từng gặp qua.

Từ trong kiệu vọng ra một giọng nói yếu ớt: “Là ngươi đó à?”

Hách Liên Xuân Thủy múa thương vang lên một tiếng như hổ gầm. Dường như y muốn mượn uy lực của thương phong xua đi luồng sát khí sắc bén, lạnh lẽo, thâm lương của đối phương.

Y hét to lên: “Còn có ta đây!”

Hoàn toàn không có phản ứng nào từ trong kiệu.

Yên ắng một lúc thì màn kiệu khẽ lay động, tay cầm thương của Hách Liên Xuân Thủy bắt giắc căng cứng lại.

Từ trong kiệu lại vang lên giọng nói yếu ớt nhưng rõ ràng đó: “Ta chỉ muốn bắt phạm nhân, những người khác không liên quan.”

Cao Kê Huyết cũng đã bước ra, cao giọng đáp lại: “Ở đây chẳng có người liên quan hay không liên quan. Bọn ta đều là người chung chiến tuyến.”

Người trong kiệu nhẹ ho một tiếng, rồi thêm một tiếng nữa, sau đó lại im lặng. Hình như là đợi cho hơi thở điều hòa trở lại, kẻ đó mới nói tiếp: “Ồ, thì ra các ngươi trăm phương ngàn kế ngăn cản ta đến đây là vì muốn bảo vệ cho hắn!”

Hách Liên Xuân Thủy nổi giận, quát: “Toàn lời vô bổ!”

Người trong kiệu cũng không đáp lại nữa.

Bánh xe gỗ lại bắt đầu rục rịch chuyển bánh.

Một lần nữa chiếc kiệu lại tiến dần về phía khách điểm.

Hách Liên Xuân Thủy khẽ bảo Thích Thiểu Thương: “Lư Độc Phong đã đuổi tới, tình hình xem ra không hay rồi. Một khi cuộc chiến bắt đầu thì ngươi lập tức đem Túc đại nương chạy trốn ngay đi!”

Thích Thiểu Thương giật mình, nhin không được bật hỏi: “Ta đã bỏ trốn khi lâm trận một lần rồi, ngươi không trách ta à?”

Không ngờ Thích Thiểu Thương lại hỏi câu này, Hách Liên Xuân Thủy cũng ngạc nhiên, rồi giải thích: “Ta không phải ở đây để cứu ngươi, cũng sẽ không

cứu người đầu! Ta muốn cứu đại nương, và vì đại nương nên mới phải cứu người. Cho nên trách nhiệm của người là đem đại nương trốn đi, còn nhiệm vụ của ta là tạo điều kiện cho người và đại nương trốn thoát. Những chuyện khác, ta không quan tâm.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Rất tốt!”

Hách Liên Xuân Thủy hỏi lại: “Rất tốt cái gì?”

Thích Thiếu Thương giải thích thêm: “Lần này Lưu Độc Phong sẽ không bỏ qua cho ta. Và ta cũng không để cho lão bắt; nếu bị bắt, nhất định ta sẽ tự sát. Phiên người chăm sóc cho đại nương.”

Hách Liên Xuân Thủy đỏ mặt: “Nói bậy!”

Thích Thiếu Thương nhìn y, nhấn mạnh: “Nếu Đại nương gả cho người, ta cũng rất an tâm.”

Chợt nhận thấy sự tin tưởng và thiện ý trong mắt Thích Thiếu Thương, bất giác Hách Liên Xuân Thủy thấy cảm động trong lòng. Lúc này chiếc kiệu đã tiến gần đến chỗ mọi người, Hách Liên Xuân Thủy ngẩng cao đầu, cả quyết: “Một khi ta động thủ thì người lập tức chạy ngay.”

Thích Thiếu Thương gắng gượng gạt đầu.

Chỉ khi bản thân lại một lần nữa rơi vào tay bọn người Cổ Tích Triều, y mới không nề hà gì cái chết. Còn không, y nhất định phải sống, hơn nữa còn muốn sống cùng với Tức đại nương.

Cao Kê Huyết lạnh giọng: “Dừng lại!”

Chiếc kiệu vẫn từ từ tiến lên phía trước.

Hai ống tay như cánh buồm no gió của Cao Kê Huyết rung động không ngừng.

Ngân thương trên tay Hách Liên Xuân Thủy đột ngột đập “rầm” xuống nền đất.

Thình lình bốn bóng người từ bốn hướng khác nhau nhanh như cắt vọt về phía chiếc kiệu.

Bốn bóng người này hành động cực nhanh, nhưng họ phóng đến nửa đường thì đột nhiên có sự thay đổi. Vốn bốn người này từ bốn hướng đông tây nam bắc phóng về chiếc kiệu, nhưng lúc này người ở hướng đông, thân hình đang ở trên không thì dừng lại, vọt lên cao, thể như núi Thái Sơn từ trên áp xuống, nhắm thẳng xuống kiệu.

Thân hình người phía nam đang ở trên không cũng quẫy mình như cá, đổi hướng đâm ngang vào kiệu. Người ở phía tây thì thân hình trảm nhanh, roi thẳng xuống, lặn vào găm kiệu. Người ở phía bắc lại vọt người, chuyển ra sau kiệu. Vào đúng thời điểm này, binh khí của cả bốn người đồng thời đánh ra.

Binh khí của bốn gã đều vô cùng đặc biệt. Lúc mới được rút ra, chúng chỉ là một loại binh khí ngắn, đen nhánh. Nhưng trong chớp mắt khi bọn họ còn ở trên không, hai tay đã thao tác rất nhanh, nối binh khí ngắn lại thành thanh binh khí dài. Bốn thứ vũ khí dài của bốn người mang theo tiếng rít sắc nhọn chói tai, nhất tề đâm vào chiếc kiệu.

Nhất thương đập xuống đất của Hách Liên Xuân Thủy lúc này chính là ám hiệu ra lệnh cho bốn người này ra tay tập kích.

Y cảm thấy rất hài lòng. “Tứ đại gia tộc” này không phải nhân sĩ do y thu nhận, mà là các gia tộc tận trung của họ Hách Liên qua nhiều thế hệ. Cha con Hách Liên Nhạc Ngộ đối xử với bọn họ như người trong nhà, nên đương nhiên “tứ đại gia tộc” cũng cung tận tụy với nhà họ Hách Liên, chết cũng không từ.

Bốn đại cao thủ này từ bốn hướng khác nhau, dùng bốn loại binh khí và thủ pháp khác nhau, đủ sức đập nát chiếc kiệu trong nháy mắt.

Ngân thương của Hách Liên Xuân Thủy cũng từ xa chĩa vào màn kiệu.

Chỉ cần người trong kiệu nhảy ra để tránh thế công mãnh liệt, thì ngân thương của y sẽ lập tức đánh ra như chớp giật.

Đối phó với loại cao thủ như Lưu Độc Phong thì nhất quyết không thể để cho lão có giây phút nào thành thoi lấy lại sức.

Nhưng những biến hóa sau đó không những nằm ngoài suy nghĩ của Hách Liên Xuân Thủy, mà còn khiến cho Thích Thiếu Thương, kẻ đã từng giao thủ nhiều lần với Lưu Độc Phong, cũng phải bàng hoàng sửng sốt.

Rèm kiệu khẽ nâng lên một chút.

Chỉ một ngón tay trắng nhợt lộ ra một chút như vuốt hoa đùa liễu, rồi lập tức thu vào.

Một tia sáng trắng dài và nhỏ đánh vút vào cán chiếc kim to lớn trong tay một người gia tộc.

Gã đầu đón rống lên, chiếc kim lớn rơi khỏi tay. Tia sáng quật ngược lên, đánh trúng vào ngực trái của gã, khiến cả thân hình gã bật ngược, ngã nghiêng xuống đất.

Chiếc kim lớn lại xảo hợp va vào chiếc rìu lớn của một gia tộc khác. Một tiếng “đỉnh” vang lên, hoa lửa bắn tung tóe. Đương nhiên chiếc rìu của người gia tộc này cũng mất đi uy lực.

Hơn nữa, gã lại ngã vào chiếc kéo lớn của một gia tộc khác.

Người gia tộc đó lập tức thu chiêu, đỡ lấy đồng bạn.

Hai người loạn choạng một chút, vừa khéo phong bế thể công của chiếc dùi lớn từ người gia tộc thứ tư, làm gã phải thu dùi, nhảy ngược lại đề phòng.

Lúc này, người gia tộc thứ nhất mới phát hiện trên huyết Đại hoành ở hông mình có dính một đồng tiền xu.

Đồng tiền xu này khảm vào huyết đạo của gã, tuy không hề làm trầy xước chút da nào, nhưng đã phát huy hiệu dụng. Không còn nghi ngờ gì nữa, đòn liên thủ của tứ đại gia tộc đã bị hóa giải một cách triệt để chỉ với một đồng xu.

Nhưng lại không làm cho bất cứ kẻ nào bị thương.

* * *

Hết chương 44

~*~*~*~*~*~*~*~*~

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chiếc kiệu ma.

“Tứ đại gia tộc” thất bại ngay chiêu đầu tiên. Cả bốn đưa mắt nhìn nhau, thân hình bọn họ đan chéo lại, múa vụn vút binh khí trong tay, chuẩn bị ra đòn thứ hai.

Chỉ nghe tiếng than vang lên từ trong kiệu: “Ta chỉ muốn lòng bất phạm nhân, cần gì các ngươi phải làm khổ mình như thế?”

Hách Liên Xuân Thủy đột nhiên quát to: “Dừng tay!”

Hắn đã nhận ra nếu người trong kiệu muốn giết “Tứ đại gia tộc”, thì vừa rồi chỉ cần nhấc tay một cái là xong.

Đám “Tứ đại gia tộc” vừa dừng lại, thân thể Hách Liên Xuân Thủy vụt biến thành một luồng gió rít sắc nhọn!

Người là người, không thể biến thành tiếng động được.

Sở dĩ Hách Liên Xuân Thủy bỗng nhiên biến thành một luồng gió rít sắc nhọn, là bởi vì hắn và cây thương trên tay đã hợp nhất với nhau.

Ngon thương đã thủ thế từ lâu của hắn đâm thẳng ra như mũi tên sắc nhọn được bắn ra mạnh mẽ từ một cây cung vĩ đại, không gì cản trở nổi.

Cả thân thể hắn đã trở thành một bộ phận của cây thương.

Tinh lực toàn thân hắn tụ thành nhát thương đầy sát khí, không chỉ muốn đâm xuyên qua kiệu cùng người ngồi trong, mà dường như còn muốn phá tan cả dãy núi phía sau!

Uy lực của cây thương lúc chưa phát ra đã khiến cho quần áo của nhóm Thích Thiểu Thương đứng bên cạnh hắn bay phất phật, tóc tai bị thổi ngược ra sau.

Ngon thương chưa đến, rèm kiệu đã bị gió mạnh hất tung lên!

Nhưng mục đích của Hách Liên Xuân Thủy không phải là muốn đâm chết ngay Lưu Độc Phong.

Hắn chỉ muốn ép lão rời kiệu!

Rèm kiệu bị ngọn gió mãnh liệt cuốn tung lên.

Trong kiệu tối đen, một người mặc trường bào trắng đang ngồi. Còn chưa kịp thấy rõ mặt mũi, kẻ đó đã phát tay lên.

Tay trắng bệch.

Bàn tay nhọt nhọt.

Ngón tay càng trắng.

Kẹp một ngọn đao trắng như tuyết.

Đao càng trắng!

So với tuyết còn trắng hơn.

Mũi đao sáng loáng.

Ánh đao càng sáng rõ.

Ánh đao rực rỡ làm mờ mắt Hách Liên Xuân Thủy!

Mũi đao trong chớp mắt đã đâm vào giữa hai mắt hắn.

Hách Liên Xuân Thủy hú lên một tiếng dài, không còn màng tới việc đã thương kẻ địch, thân hình vọt bắn thẳng, tung vọt lên trời cao.

Ngọn đao ném hụt, bay vào khoảng không.

Đang có lợi thế ở trên cao, mũi thương của Hách Liên Xuân Thủy chuyển thành từ trên đâm xuống.

Tuy đánh hụt, nhưng ngọn đao lại xoay ngược trên không trung, bắn vào bụng dưới Hách Liên Xuân Thủy.

Hắn đành quát lớn, lộn ba vòng trên không, hạ người xuống đất ngoài một trượng.

Nói chung, việc một cao thủ võ lâm đã dốc hết toàn lực tấn công, lại còn có thể đổi khí trên không, chuyển hướng tấn công tiếp là cực kỳ khó khăn. Khí thế tấn công lần đầu của Hách Liên Xuân Thủy rất hăng hái, nhưng lại bị phi đao ngăn cản; lần tập kích thứ hai thì bị phi đao bắn tới, hắn lại phải tránh né. Nguyên khí đang rạo rực trong người không có chỗ phát tiết ra ngoài, ngọn thương của hắn lạc vào tảng đá lớn bên đường.

Tảng đá lớn trúng phải thương, rắc lên một tiếng, vỡ vụn ra. Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy chân khí chạy ngược, ngũ tạng khó chịu đến mức muốn mở miệng phun ra một ngụm máu. Nhưng do bản tính quật cường, hắn miễn cưỡng nuốt ngụm máu nóng đó xuống, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng. Hắn không ngờ được rằng ngọn đao đó giống như có người điều khiển, sau khi đâm hụt lần thứ hai lại đang âm thầm bắn ngược trở lại!

Lúc Hách Liên Xuân Thủy phát hiện ra thì đã không kịp tránh né!

Một tiếng “coong” vang dội.

Bóng áo trắng nhoáng lên.

Thích Thiệu Thương đã hạ xuống trước mặt Hách Liên Xuân Thủy.

Cụt một tay, y dùng kiếm đánh rơi phi đao.

Người y đứng chắn trước ngọn ngân thương của Hách Liên Xuân Thủy.

Một mạng kiếm, một cầm thương, hai người, bốn mắt, nhìn trừng trừng vào chiếc kiệu.

Rèm kiệu lại buông xuống.

Dưới ánh trăng.

Chiếc kiệu vẫn mang vẻ ma quái.

Từ lúc xuất đạo đến nay, Thích Thiệu Thương đã công hạ không ít cửa ải khó khăn hiểm yếu, đã công phá vô số thế trận của quân binh. Nhưng chiếc kiệu trước mắt lại như một pháo đài kiên cố, thành đồng vách sắt, hoàn toàn không có cách nào tập kích, chẳng có chỗ nào có thể tấn công!

Lúc này, chợt nghe thấy hai tiếng vù vù.

Hai tiếng động này giống như âm thanh phát ra từ hai cái chày to lớn đang được gõ không lồ vung lên với thần lực trời sinh.

Nhưng đó chỉ là tiếng phát ổng tay áo của Vi Áp Mao, đầu tóc bạc phơ, cử chỉ già nua.

Lão vừa vung vẩy hai ổng tay áo phồng căng như cánh bướm no gió, vừa sải bước về phía chiếc kiệu.

Tiếng gió rít đột ngột trở nên dữ dội hơn, rần rật, lại rần rật, giống như hai cây đại thụ đang được vung lên, chứ không phải chỉ là hai chiếc chùy lớn.

Vi Áp Mao bước càng lúc càng nhanh.

Toàn thân lão được hai ổng tay áo che chắn, mưa gió cũng không lọt.

Từ đầu tới chân lão dường như đã được hai luồng tụ phong dày đặc này bao lấy.

Vi Áp Mao càng bước nhanh hơn. Cuồng phong từ hai ổng tay áo càng mạnh.

Lúc này lão chỉ còn cách chiếc kiệu không đến bảy xích (1 xích = 1/3 m), hai luồng tụ phong càng trở nên kinh khủng, âm thanh dữ dội như hai chiếc trống lớn đang vỗ rầm rầm vào nhau.

Toàn thân Vi Áp Mao cũng đã căng phồng lên.

Khắp thân lão đều tràn đầy chân khí, thân thể vốn khô quắt gầy gò của lão đã biến thành to béo như Cao Kê Huyết.

Cao Kê Huyết biết lão chiến hữu già trung thành của mình đã dùng đến bản lĩnh giữ nhà “Can nguyên đại chu thiên tiểu dương thần công”. Với công lực thuần dương tu luyện sáu mươi năm, lão đã tạo nên mẫn nguyên khí hùng hậu sung mẫn khiến ám khí của người trong kiệu chẳng cách nào phá nổi.

Lão muốn một kích phá tan chiếc kiệu ma quái kia!

Vi Áp Mao đã tiếp cận chiếc kiệu.

Chỉ còn năm bước.

Vi Áp Mao chuẩn bị dùng Tiên Thiên Canh Khí của “Can nguyên đại chu thiên tiểu dương thần công” phá nát chiếc kiệu.

Chỉ còn bốn bước.

Dường như người trong kiệu không nghĩ được cách gì để chế ngự luồng chân khí nội gia mạnh mẽ không thể chống đỡ nổi này.

Nếu cứ thế mà xông bừa ra, tất nhiên y sẽ phải liều mạng đối đầu trực tiếp với Vi Áp Mao.

Võ công của Vi Áp Mao không hỗn tạp! Nội công của lão lại tinh thuần, nội khí sung mẫn quyết không dưới Thiết Thủ. Lão đã ngang dọc khắp giang hồ lâu nay, chẳng mấy ai có thể chống đỡ nổi “Can nguyên đại chu thiên tiểu dương thần công” của lão!

Đúng lúc này, rèm kiệu được vén lên!

Ngón tay trắng như ngọc búng xuống đất một chỉ, rồi rút rất nhanh vào sau rèm kiệu.

Đột nhiên Cao Kê Huyết quát lên một tiếng chói tai: “Cẩn thận!”

Tuy người hấn mập mạp, nhưng giọng nói lại the thé.

Khi hấn vừa hét lên, cả thân hình cũng đã lướt đi. Thân hình mập mạp của hấn vốn giống như quả cầu, bụng tròn và nhô lên. Khi hấn lướt đi càng giống như quả hồng đột nhiên bay lên trời.

Không ai có thể hình dung nổi tốc độ của hấn.

So với ngọn giáo của Hách Liên Xuân Thủy, chỉ hơn chứ chẳng kém.

Vi Áp Mao sững sờ.

Khi lão thấy ngón tay lộ ra từ trong rèm kiệu, liền cho rằng đối phương chuẩn bị tấn công mình, nên tập trung toàn lực ngưng thần chờ đợi, nào ngờ ngón tay lại rút vào.

Ngay lúc đó, lão chợt cảm thấy lòng bàn chân đau nhói.

Con đau này không phải chuyện thường. Lập tức lão cảm nhận được trong lòng bàn chân có một mũi châm nhỏ đâm thẳng vào huyệt Nội đình, rồi chuyển qua huyệt Côn luân, phá huyệt Phụ Dương mà lên, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua ba yếu huyệt!

Vi Áp Mao cảm thấy đau đớn không chịu nổi. “Can nguyên đại chu thiên tiểu dương thần công” đã tàn bạo được lão tập trung lại, ép xuống dưới nhằm

ngăn mũi châm xông lên trên!

Đúng lúc đó, bức rèm lại vén lên, bàn tay lại vươn ra.

Bàn tay trắng như tuyết.

Ngón tay thon dài.

Bàn tay làm người ta phải kinh tâm động phách!

Hai ngón tay vung lên, một vật bắn vọt ra.

Vật đó tuy nhỏ bé, nhưng tốc độ lại rất nhanh, nhanh đến nỗi các cao thủ có mặt đều chẳng thể nhìn rõ được đó là vật gì.

Nhưng bàn tay đó đã từng phá tan “Tàn sơn thặng thủy đoạt mệnh thương” của Hách Liên Xuân Thủy bằng một mũi phi đao, đã khiến cho cả đám Tứ Đại Gia Bộc khốn đốn chỉ với một đồng xu. Cho dù bàn tay đó chỉ bắn ra một cọng tóc cũng đủ khiến cho các đại cao thủ ở đây phải kinh hồn bạt vía.

Vật đó bắn nhanh về phía ngực của Vi Áp Mao!

“Can nguyên đại chu thiên tiểu dương thần công” của Vi Áp Mao đã dồn hết vào chân phải để cản mũi châm nhỏ theo máu tuần hoàn mà công phá lên trên, nên lão chẳng còn cách nào chống đỡ ám khí này.

Ám khí lại bay nhanh như thế, cho dù bọn Thích Thiệu Thương có muốn cứu cũng chẳng kịp.

Nhưng Cao Kê Huyết đã kịp thời hành động ngay khi nguy cơ vừa phát sinh.

Thân hình gã nhanh nhẹn làm sao!

Gã vừa mới chuyển động, đã thấy ở bên cạnh Vi Áp Mao; nhìn lại lần nữa, đã thấy người gã di chuyển tới chỗ khác, trong tay đã tóm chặt lấy Vi Áp Mao.

Vật đó “rít” lên trong không trung, rồi lại bắn ngược “về” vào trong kiệu.

Đây là thứ ám khí ma quỷ gì?!

Cao Kê Huyết kéo Vi Áp Mao chạy đi, miệng hét lên the thé: “‘Địa tâm đoạt mệnh châm’ của Quỷ thủ thần tẩu!” Lúc gã hét xong thì trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Khi bị giam cầm dưới tay Vu Tri Vĩ, cho dù đối diện với cái chết gã cũng không sợ, nhưng bây giờ vì lo lắng cho lão bằng hữu già mà mồ hôi gã tuôn như mưa.

Vi Áp Mao vận dụng chân khí ngăn mũi châm di chuyển, đau đớn rên thành tiếng, nhưng lại không ngừng lắc đầu lia lịa: “Không ... phải ..., kim này ... không có độc ...”

Lúc này mọi người mới rõ, vừa rồi người trong kiệu búng ngón tay xuống đất chính là đã bắn ra một mũi châm nhỏ. Mũi châm này đâm xuống mặt đất, chạy xuyên ngầm dưới đất, rồi lại trồi lên, đâm vào lòng bàn chân của Vi Áp Mao. Bản lĩnh và thủ pháp bắn ám khí này quả thật đã đạt tới mức tuyệt diệu, khiến người ta phải tán thưởng.

Trong võ lâm, kỹ năng bắn châm xuyên dưới đất giết người ngoài trăm bước chính là sở trường “Địa tâm đoạt mệnh châm” của Quỷ Thủ Thần Sầu Hải Thác Sơn. Nhưng kim của Quỷ Thủ Thần Sầu thường được tẩm độc, phát tác ngay khi chạm vào máu, không thuốc nào chữa được. Cao Kê Huyết nghe Vi Áp Mao bảo châm không tẩm độc bèn nhẹ cả người. Nhưng bởi không biết người mới đến là ai nên lòng kinh sợ của gã càng tăng thêm.

Gã cảm thấy nhẹ người là vì nội công của Vi Áp Mao rất cao thâm, đối với loại kim châm thông thường, cho dù có tiềm nhập vào trong cơ thể rồi cũng chẳng đến mức khiến lão chết được. Người mới đến nếu là Quỷ Thủ Thần Sầu thì hãy còn tốt, vì mặc dù ám khí, chưởng pháp, kỹ năng trộm cướp của Hải Thác Sơn đều có tiếng tăm, nhưng nội công, hạ bản lại yếu kém. Điều đáng sợ là nếu kẻ đến hôm nay không phải Hải Thác Sơn, mà lại là Lư Độc Phong với kiếm pháp tinh xảo, nội công mạnh mẽ dị thường, thì kiếp số của cuộc chiến khó lòng tránh khỏi.

Người trong kiệu lạnh lùng bảo: “Người không chết đâu.”

Cao Kê Huyết thở dài, tán thưởng: “Hào ám khí!”

Người trong kiệu nói thêm: “Ám khí của ta từ trước tới nay không hề tẩm độc.”

Cao Kê Huyết hít một hơi: “Tiếc là ...”

Người trong kiệu hỏi: “Tiếc cái gì?”

Cao Kê Huyết đáp: “Thân thủ người cao cường như vậy mà lại làm cầu nô tài cho bọn hôn quân gian thần!”

Người trong kiệu trầm lặng giây lát, lại chẳng nổi giận, chỉ lạnh nhạt nói: “Kẻ ta muốn bắt là kẻ thương thiên hại lý, tội ác tày trời, chính là kẻ đáng bắt. Việc này không có liên quan gì tới bọn người!”

Cao Kê Huyết cười phẫn nộ: “Vu oan giá họa!”

Người trong kiệu cũng cười lạnh: “Nói giáo cho giặc, thấy ác mà không diệt. Xem ra người trong võ lâm có câu ‘Kê Huyết Áp Mao, ra tay độc ác mà lòng dạ nhân từ’, chẳng qua cũng chỉ thế thôi.”

Đột nhiên Cao Kê Huyết cười ré lên một tràng, hồi lâu mới bảo: “Người là thứ không thấy được ánh sáng, mau lăn ra đây...”

Chợt nghe soạt một tiếng.

Hóa ra lúc Cao Kê Huyết và người trong kiệu đối đáp, Tức đại nương đã im hơi lặng tiếng, bí mật tiến lại gần chiếc kiệu.

Tràng cười ré lên của Cao Kê Huyết là nhằm che giấu tiếng bước chân vốn đã nhẹ nhàng như lá rơi của nàng.

Thấy đã áp sát chiếc kiệu, Tức đại nương bắt ngờ vung kiếm.

Mũi kiếm đâm vào trong kiệu.

“Bình!” một tiếng, một bóng trắng từ trong kiệu vọt ra.

Cao Kê Huyết đã sớm dồn lực chờ sẵn, chỉ chờ lúc này.

Gã hú lên lạnh lạnh.

Tiếng hú vừa cất lên, người đã tới.

Không ai có thể tưởng được một người to béo cồng kềnh như gã mà thân pháp lại nhanh đến như vậy.

Trong thuật khinh công, “nhanh” chẳng phải là yếu tố quá khó để vươn tới.

Nhưng vẫn có thể duy trì được sát lực và uy thế trong khi thân thể nhẹ như chim yến, lướt nhanh như nước chảy mây trôi, thì mới là khó đạt được.

Trong sát na bóng trắng vừa thấp thoáng, Cao Kê Huyết đã vọt tới phía sau y.

Bây đòn sát thủ của gã cũng đồng thời công đến.

Nhưng, đột nhiên, trước mắt gã không thấy bóng ai.

Lại chợt thấy lạnh sau lưng. Địch nhân đã đến.

Khinh công của người trong kiệu còn đáng sợ hơn gã gấp bội phần. Cao Kê Huyết hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi người này đã có thể tránh một kiếm im hơi lặng tiếng của Tức đại nương, đang lúc vọt người lên, bắt ngờ gặp mình đánh lén, sao lại có thể nhoáng người một cái đã đến ngay sau lưng mình?

Người áo trắng đã đến sau lưng Cao Kê Huyết, chẳng khác nào Cao Kê Huyết phoi lưng trông cho đối phương.

Người áo trắng có ra tay hay không?

Cao Kê Huyết không biết.

Đột nhiên gã cảm thấy có kiếm phong vút tới.

Người áo trắng cũng kinh hoàng, cảm giác được luồng kiếm phong đang uy hiếp từ sau lưng.

“Cứu hiện thân long” Thích Thiệu Thương đã xuất kiếm.

Kiếm đâm vào lưng người áo trắng.

Chợt người áo trắng xoay tròn một vòng, thân thể nhanh chóng hạ xuống, rơi vào trong kiệu.

Bây giờ nhát kiếm của Thích Thiệu Thương lại trở thành đâm vào lưng Cao Kê Huyết!

Đang khi Thích Thiệu Thương hoảng hốt, Cao Kê Huyết bỗng nhiên xoay người, lật tay vỗ một cái, kẹp cứng thanh trường kiếm.

Hai người nhanh chóng hạ xuống.

Chiếc kiệu ở ngay phía dưới.

Bản thân chiếc kiệu chẳng đáng sợ.

Nhưng người trong kiệu lại bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ám khí khiến người ta chẳng thể đề phòng được.

Nhất kiếm này của Thích Thiếu Thương đã chuẩn bị từ lâu, dĩ nhiên không phải tầm thường. Một chiêu xoay người “Vạn phát nhất ấn” của Cao Kê Huyết cũng là tinh hoa võ công cả đời của gã. Nhưng cả hai chiêu đều uổng phí, lực đạo của hai người triệt tiêu lẫn nhau, thân hình bọn họ lại đang hạ xuống, đúng là cơ hội rất tốt cho người trong kiệu.

Hách Liên Xuân Thủy quát lớn, nhảy vọt đến. Lúc đang ở trên không, thương của gã đã quét ngang, đẩy hai người Thích, Cao dạt sang một bên.

Lúc này, Tức đại nương thấy kiếm đâm không trúng, nên rút kiếm muốn lui.

Kiếm vừa rút ra, thì người áo trắng đã quay về trong kiệu.

Từ cái lỗ do kiếm vừa rút ra, bỗng nhiên bắn ra mười bảy, mười tám viên trân châu ngũ sắc nhỏ như lỗ khâu kim.

Nhất thời Tức đại nương không thể tránh kịp. Đột nhiên kinh phong ập tới, Vi Áp Mao đã chắn trước người nàng, hai ống tay áo vội phất ra, gạt rơi các viên trân châu nhiều màu sắc, bảo vệ cho nàng thối lui.

Hóa ra Vi Áp Mao có nội công thâm hậu, trong khoảng thời gian ngắn đã ép được mũi châm ra khỏi gan bàn chân, kịp thời ứng cứu Tức đại nương.

Người trong kiệu thoát ần thoát hiện, trước sau vẫn chưa hề lộ mặt. Y chỉ đơn thuần dùng kỹ thuật ném ám khí khiến người người kinh hoàng và với khinh công siêu phẩm thoát tục đã đánh bại ba lần hợp công của năm đại cao thủ: Thích Thiếu Thương, Cao Kê Huyết, Tức đại nương, Vi Áp Mao và Hách Liên Xuân Thủy.

Chiếc kiệu vẫn là chiếc kiệu dưới trăng.

Năm người thất sắc nhìn nhau, thối lui vài bước.

“Ngươi...” cặp mắt sắc bén của Thích Thiếu Thương như muốn uy hiếp đối phương: “Ngươi không phải là Lưu Độc Phong!”

“Ngươi là ai?!”

Người trong kiệu lạnh nhạt đáp: “Ta không phải là Lưu Độc Phong, nhưng cũng đến để bắt ngươi.”

Cùng một lúc, năm người đồng loạt quát lớn!

Mặc kệ kẻ đến là ai, đều là đến để bắt ngươi!

Bọn họ không con đường nào khác!

Chỉ còn cách giết y, mở một con đường máu lúc đại quân của bọn Cố Tích Triều còn chưa kịp kéo đến.

Năm người bọn họ đồng loạt xông lên.

Ngọn thương ánh bạc. Kiếm loáng sắc hồng. Tụ phong dữ dội. Đoàn kiếm vô thanh. Phật chưởng hùng hậu.

Bọn họ quyết hợp sức cả năm người, tung một đòn hủy diệt chiếc kiệu ma quái kia.

Ai có thể ngăn cản được năm đại cao thủ cùng dốc hết toàn lực hợp kích?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Lục kiếm, Hồng mang, Bạch y nhân

“Vù” một cái, bóng trắng đã bay lên lầu gác quán trọ An Thuận.

Người áo trắng vừa tung mình lên, năm người không thể thi triển được thế công.

Bởi vì nếu vẫn tiếp tục tấn công chiếc kiệu, họ sẽ rất dễ bị địch nhân ở trên cao thừa cơ đánh xuống.

Cả năm người đều là những cao thủ võ lâm ứng biến thần tốc, đương nhiên biết lúc nào nên tấn công, lúc nào phải phòng thủ.

Người đó một tay nắm lan can, ánh trắng rơi xuống bị thành lan can của căn gác che khuất nên nhìn không rõ diện mạo, chỉ nghe y nói: “Nếu ta có ý hạ độc thủ, các ngươi còn có thể liên thủ được sao?”

Tức đại nương chợt “á” lên một tiếng, nàng phát hiện trên búi tóc của mình dính một viên trân châu óng ánh không biết tự lúc nào, giờ nàng mới gờ nó xuống.

Thích Thiếu Thương cũng tái mặt. Y phát hiện một mũi ám tiễn xinh xắn màu vàng đang xuyên trên cổ tay áo.

Mặt Cao Kê Huyết cũng đỏ bừng lên, vật trường bào của gã đã găm chính tề bốn mũi “Bạch cốt tắng môn châm”

Hóa ra vừa rồi khi Thích Thiếu Thương và Cao Kê Huyết ở lưng chừng không hạ xuống, cũng là lúc Tức đại nương rút kiếm chưa kịp nhảy ra sau, thì người áo trắng trong kiệu đã phóng những món ám khí này ra. Nhưng y đã nương tay, chưa hề gây thương tích cho bọn họ.

Năm người họ cùng tấn công, nếu vẫn ở trong kiệu thì người áo trắng không cách gì đối phó nổi, nhưng nếu như y sớm hạ sát chiêu, liệu bọn họ còn có đủ năm người để mà liên thủ?

Là những cao thủ võ lâm thông minh tuyệt đỉnh, họ đương nhiên hiểu rõ tình thế này. Hiển nhiên là người áo trắng không có ý đã thương bọn họ.

Nhất thời cả năm người đưa mắt nhìn nhau, không biết làm gì mới phải?

Nên buông tay chịu trói, hay là chống cự đến cùng?

Rốt cuộc y là ai mà võ công cao như vậy?

Bất luận là ai đi nữa thì Thích Thiếu Thương, Tức Hồng Lệ, Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao hay Hách Liên Xuân Thủy cũng không còn cách nào ngăn chặn được trận kịch chiến này rồi.

Bởi vì toàn bộ dãy nhà lầu đối diện bên kia đường đã đột nhiên bị chấn động dữ dội, toán phục binh do Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao bố trí từ trước ào kéo ra.

Thoáng chốc, lan can đã gãy nát.

Đợt công kích tổng lực nhắm vào người áo trắng đã được phát động.

Nhưng đòn tấn công của nhóm người này đều đánh vào khoảng không.

Người áo trắng đã phóng vọt lên nóc nhà, thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng Thích Thiếu Thương bỗng “a” một tiếng. Gã phát hiện ra người áo trắng hoàn toàn dựa vào luồng chân khí vận chuyển và lực của hai tay để di chuyển, hai chân của y mềm mại đung đưa không có lực, giống như bị tàn phế.

Trong lúc Thích Thiếu Thương còn đang kinh ngạc, Cao Kê Huyết đã thất thanh hô lớn: “Chẳng lẽ là hán!” Hách Liên Xuân Thủy cũng biến sắc: “Là hán!”

Lúc này, người áo trắng đã lên đến nóc nhà, bất cứ ai cũng đều không thể tưởng tượng nổi một người tàn phế mà lại có thân thủ nhanh nhẹn đến vậy.

Khi y vừa lên tới nóc nhà, trên đó lại xuất hiện mười mấy gã đại hán.

Những đại hán này như sói như hổ tràn đến tấn công.

Người áo trắng chợt lên tiếng: “Nếu các ngươi còn ép thì đừng trách ta đại khai sát giới.”

Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao, hai thân ảnh một cao một mập đã lướt lên mái ngói, đứng chặn trước mặt người áo trắng.

Bọn họ đã biết người đến là ai.

Bọn họ không muốn thủ hạ tìm đến cái chết.

Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao đã lướt lên mái ngói, Thích Thiếu Thương và Tức đại nương cũng không còn cách chọn lựa khác.

Cả hai cùng phi thân lên nóc nhà.

Bởi vì họ biết người này đã không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ thì e rằng chỉ có vài người trong võ lâm có thể sống sót được dưới ám khí của y.

Thích Thiếu Thương và Túc đại nương đã vọt lên mái ngói, khiến cho Hách Liên Xuân Thủy cũng không còn lựa chọn nào khác.

Gã muốn bảo vệ Túc đại nương.

Gã muốn hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Do đó gã càng không thể để Thích Thiếu Thương bị bắt hoặc chết được.

Gã cũng đành phải phi thân lên nóc nhà.

Gã biết đã nhảy lên, không bao nhiêu phần may mắn còn sống để trở lại mặt đất.

Nhưng nào gã còn có lựa chọn gì khác.

Trước khi vọt lên, gã lớn tiếng ra lệnh cho “Tứ đại gia tộc”: “Phá kiệu.”

Đối đầu với nhân vật ghê gớm số một thiên hạ này thì phải bắt đầu từ cái nền tảng của y, trước tiên phải phá hủy chiếc kiệu mà hắc bạch lưỡng đạo nghe tên đã kinh hoàng, rồi mới tính tiếp.

Hách Liên Xuân Thủy vừa lướt vút lên, “Tứ đại gia tộc” đã lập tức ra sức hủy diệt chiếc kiệu ma quái này.

Chính vào lúc này, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người gầy nhỏ.

Bốn tiểu đồng mặc áo tím, mỗi trẻ dùng một cặp kiếm ngắn bằng vàng và bạc, linh hoạt đâm vào hạ bàn của “Tứ đại gia tộc”.

Bình khí của “Tứ đại gia tộc” vừa thô vừa nặng, to dài mà có uy lực, nhưng bốn tiểu đồng một mực giáp công, thân pháp linh động, khiến cho “Tứ đại gia tộc” nhất thời phải đối phó chật vật.

Đúng lúc hai chân Hách Liên Xuân Thủy gần chạm vào mái quán trọ thì đột nhiên, một mảnh ngói bắn thẳng vào mắt cá chân gã.

Đối với võ công của Hách Liên Xuân Thủy thì không khó để tránh miếng ngói vọt bay đến này. Nhưng vừa khéo đúng vào thời điểm gay go nhất, lúc mũi chân Hách Liên Xuân Thủy còn cách nóc nhà nửa tấc, mắt thấy sắp đứng vững được, gã đang toàn tâm toàn ý tập trung lực vào hạ bàn để đáp xuống, thì chính vào lúc này, mảnh ngói phá không mà tới.

Giống như một người đang tập trung suy nghĩ, chỉ cần bên tai có tiếng la to bất kỳ cũng khiến người đó giật nảy mình; lại giống như một người đang ăn thịt cá mềm, bỗng trong thịt lại lộ ra một chiếc xương, y sẽ rất dễ bị hóc xương.

Hiển nhiên Hách Liên Xuân Thủy không phải là ngọn đèn cạn dầu.

Vốn gã có thể lộn người để tránh né, nhưng như vậy thì có chút nhếch nhác; gã quyết định phải thể hiện chút thực lực trước mặt kẻ địch nên lập tức dồn lực vào mũi chân, đột nhiên tăng tốc, kích một tiếng, chân đã đạp lên mảnh ngói.

Cú đạp có thể làm vỡ ngói, nhưng gã chỉ dùng lực vừa đủ, không đến mức đạp bể ngói, kẹt chân vào mái nhà.

Nhưng mảnh ngói dưới chân lại trượt đi như cá bơi, tuy công lực gã bá đạo cũng không kèm lại được, người trượt ngược lại, rơi thẳng xuống.

Mặt ngói nghiêng xuống, đủ để gã thối lui bảy thước (khoảng 2m.) Miếng ngói vẫn di động. Hách Liên Xuân Thủy ứng biến thần tốc, mũi chân kia kịp thời đạp lên mảnh ngói.

Miếng ngói bị hai chân Hách Liên Xuân Thủy đạp lên, không thể trượt tiếp.

Nhưng lúc này vị trí của Hách Liên Xuân Thủy lại vô cùng bất lợi.

Chỗ gã muốn đáp xuống lúc này đối diện với người áo trắng, vị trí cao, thích hợp để tấn công, nhưng giờ gã bị trượt đi hơn bảy thước, biến thành ở thế hạ phong, nếu người áo trắng lại dùng ám khí, gã chỉ còn hai sự lựa chọn:

Một là chết, hai là nhảy khỏi mái ngói.

Trong chớp mắt Hách Liên Xuân Thủy ứng phó với miếng ngói, bốn đại ca thủ Thích Thiếu Thương, Túc đại nương, Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao đã nhất tề tấn công về phía người áo trắng.

Người áo trắng cũng đánh ra bốn ám khí.

Cả bốn đều hoàn toàn khác nhau.

Y phóng ám khí giống như là kẻ đơn bốc thuốc vậy.

Từng toa thuốc thích hợp cho từng con bệnh.

Từng loại thuốc lại thích hợp cho từng loại bệnh.

Bốn loại ám khí của y đều khéo nhắm đúng vào chỗ sơ hở trong chiêu số võ công của bốn đại cao thủ mà phát tới.

Vì vậy mà thế công của bốn người đều bị cản lại.

Trên tay người áo trắng xuất hiện một mũi phi tiêu, vẫn kẹp giữa hai ngón tay, chưa được phát đi.

Nhưng tất cả luồng sát khí của ám khí này đều tập trung lên người Hách Liên Xuân Thủy.

Nếu như Hách Liên Xuân Thủy không muốn chết thì bắt buộc phải nhảy xuống.

Nhưng Hách Liên Xuân Thủy cũng rất ngoan cường, tay phải gã gior cây thương lên cao quá đầu, chuẩn bị toàn lực ném đi.

Chỉ cần bạch y nhân phóng phi tiêu, gã sẽ ném ra ngọn ngân thương này!

... Thà liều mình đồng quy vu tận, chứ không thể lâm trận mà thoái lui.

Trong tình hình như gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây này, chỉ cần manh động một chút là có thể dẫn đến hậu quả khó lường.

Dưới ánh trăng, bốn người bọn Thích Thiếu Thương nhìn thấy thần thái và sát khí của người áo trắng, đều không khỏi sợ hãi.

Mũi tiêu kia một khi phóng đi, Hách Liên Xuân Thủy chưa chắc đã có thể tiếp đỡ.

Tương tự, người áo trắng nếu có tránh được ngọn ngân thương toàn lực ném ra của Hách Liên Xuân Thủy, cũng không chắc có thể tiếp được chiêu công kích của bốn người kia.

Đây là lúc sinh tử quan đầu.

Vấn đề là: Ai chết? Ai sống?

Người áo trắng không hề phóng mũi tiêu ra.

Y lạnh lùng nói: “Người là ‘Thần thương tiểu bá vương’ Hách Liên Xuân Thủy phải không?” Y nói mà tựa như không nói, âm thanh nhẹ tựa lớp băng mỏng tan trong chậu nước.

“Tự pháp ‘Thiết Dực Nghênh Phong’ (cánh sắt đón gió) của người dùng ‘Tiểu Dương Thần Công,’ đương nhiên là Vi Áp Mao rồi. Còn vị kia, thân pháp đập theo bộ ‘Ngọc Thụ Lâm Phong,’ song chương thi triển ‘Áp Khuyển Bất Lưu Vạn Phật Thủ Thượng’ (trên vạn tay phật, chó gà không tha), chắc là Cao Kê Huyết.” Người áo trắng tiếp tục điểm tên, khi nói đến ai thì y liếc mắt về phía người đó, chỉ là một cái đưa mắt nhưng lại tựa như một lưỡi kiếm lạnh rạch lên mặt đối phương mà ghi nhớ.

Còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng.

Buốt giá hơn cả băng tuyết.

“Song kiếm như mộng thân như nhũ, hoa lạc hoa khai sương mãn thiên (Song kiếm như mộng thân như bông, hoa rơi hoa nở sương đầy trời); kiếm pháp hay, ra tay ác độc, người đẹp như thế, ngoài Túc Hồng Lệ - Túc đại nương ra thì không thể có người thứ hai.” Tiếp đó, hai mắt y nhìn chăm chăm vào Thích Thiếu Thương, bộc lộ chút tình hoa: “Bích lạc kiếm pháp’ của người, còn có ‘Điều tận cung tàng’ (vắt chanh bỏ vỏ) tâm pháp, dứt khoát chẳng phải là ‘Độc tí kiếm’ của Chu Tiểu Tiểu ... Người là ‘Cửu hiện thần long’ Thích Thiếu Thương của ‘Liên Vân trại!’”

Năm đại cao thủ không khỏi lấy làm kinh hãi.

Chỉ trong khoảng thời gian giao đầu ngắn ngủi, người áo trắng đã có thể từ gia số võ công mà nhận ra biệt hiệu của họ.

Điều đáng sợ hơn nữa là người áo trắng chẳng phải chính diện đối chiêu để nhận ra tuyệt chiêu võ công của họ, mà chỉ là từ trong chiêu thức họ tránh đỡ ám khí, nói ngay ra thân phận của họ.

Người áo trắng nhấn mạnh từng từ: “Người là Thích Thiếu Thương phải không?”

Thích Thiếu Thương mặc dù bị y nhìn đến lạnh người, nhưng không hề sợ sệt, khẳng khái nói: “Kề người đến bắt là ta, há không biết ta là ai sao?”

Người áo trắng lắc đầu: “Kề ta muốn bắt đương nhiên không phải là người.”

Y nói như thế làm mọi người đều ngạc nhiên.

Người áo trắng nói thêm: “Kẻ ta muốn bắt là Chu Tiểu Tiểu.”

Thích Thiếu Thương chỉ vào mũi mình hỏi: “Ngươi cho rằng ta là Chu Tiểu Tiểu?”

Người áo trắng gật đầu: “Chu Tiểu Tiểu cũng cụt một tay, khi hắn chạy trốn, ‘Thiên diêu nhất phụng’ Huệ Thiên Từ của ‘Hải thượng thần sơn yên vân các’ cũng chạy theo. Mà trên đường truy bắt hắn, cũng có rất nhiều võ lâm cao thủ ra tay ngăn trở, do đó mới nảy sinh ra hiểu lầm này, các ngươi...”

Thích Thiếu Thương và Túc đại nương đều thờ phào nhẹ nhõm, Thích Thiếu Thương nói: “Cũng tốt, nếu đến cả lão đại Vô Tình trong ‘Tứ đại danh bộ’ cũng tới bắt ta, thì dù ta có mọc thêm đôi cánh cũng khó thoát.”

Lúc này người áo trắng mới bật cười: “Thích trại chủ đã quá lời rồi.” Nụ cười của y như xua tan mùa đông, hoa nở xuân về, đuổi tan mây mù, vàng dương ló dạng vậy.

Người thanh niên này chính là đại sư huynh trong “Tứ đại danh bộ”, tên Thành Nhai Dư, ngoại hiệu “Vô Tình”.

Bọn họ giao đấu với Vô Tình một phen, ai nấy đều thần phục. Do bẩm sinh yếu đuối, nội khí tẩu tán, nên không cách nào luyện thành võ công được, y chỉ dựa vào đôi tay khéo léo dùng ám khí quán tuyệt thiên hạ, còn có chiếc kieu ẩn tàng nhiều cơ quan do y tinh chế, rất hữu hiệu khi kháng cự địch nhân. Đôi chân y tuy bị phế, nhưng bù lại là nghị lực khó ai sánh được nên y đã luyện thành tuyệt thế khinh công. Vừa rồi năm đại cao thủ liên thủ cũng không mấy may đã thương được y.

Một người tàn phế có thân thể yếu ớt nhiều bệnh như vậy, lại đứng đầu Tứ đại danh bộ oai chấn thiên hạ. Vết thương trên tay của Thích Thiếu Thương còn chưa khỏi, nhưng thấy vậy lòng già cũng không khỏi phấn chấn.

Vô Tình hỏi: “Không biết Thích trại chủ vì sao mà phải trốn chạy? Là ai truy đuổi? Làm sao lại đến nông nổi này?”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Việc này kể ra thì rất dài... Thật ra ngươi còn có một vị tri giao đang ở đây với bọn ta.”

Vô Tình nhướn mày: “Vậy sao?”

Cục diện căng thẳng giữa Vô Tình và bọn Thích Thiếu Thương đã bình ổn, nên bên dưới bốn chú tiểu đồng và Tứ đại gia tộc cũng lần lượt dừng tay.

Biết người thanh niên áo trắng cực kỳ khó đối phó trước mặt này chẳng phải là địch nhân, Cao Kê Huyết trút bỏ được gánh nặng trong lòng, cười chua chát nói: “Chà, thì ra là hiểu lầm.”

Lúc trước Vi Áp Mao toàn thân căng cứng, nay cũng từ từ buông lỏng, hỏi: “Chu Tiểu Tiểu là Đường chủ của ‘Thiên linh đường’, vốn xưa nay có tiếng tốt, không biết đã phạm vào tội gì mà phải phiên tới Danh bộ truy bắt?”

Vô Tình hừ lạnh: “Đúng là Chu Tiểu Tiểu có tiếng tăm vang dội, nhưng những việc hắn làm thì không thể chịu nổi. Ta tình cờ biết được tội ác của hắn, tuy không phải phụng mệnh sư phụ đi bắt hắn, cũng không phải theo lệnh của Hình bộ, nhưng ta chỉ muốn vạch trần tội trạng của hắn mà thôi...” Y dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trên đường đi, có rất nhiều người bị tên quỷ quân tử này lừa gạt nên ngăn cản ta, cũng vì muốn bắt hắn mà ta đã đắc tội với không ít bằng hữu trên giang hồ.”

Nhận thấy khi Vô Tình nói chuyện, ánh mắt y ẩn chứa sự căm phẫn, nên Túc đại nương biết Vô Tình quả thật rất oán hận Chu Tiểu Tiểu, nàng chỉ không biết Chu Tiểu Tiểu đã phạm vào tội lỗi tày trời nào.

Chính vào lúc này, chợt nghe Vô Tình quát: “Ái?”

Một bóng người lướt nhanh trên nóc nhà.

Người này lướt đến rất nhanh, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả bọn năm đại cao thủ Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy cũng hoàn toàn không hay biết gì, đến khi nghe Vô Tình quát lớn mới sực tỉnh.

Người này lướt thẳng lên, chỗ hắn lướt tới lại là điểm do Hách Liên Xuân Thủy ngầm bố trí Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang và Thập Tam Muội cùng phòng thủ.

Ba bóng người, ba luồng đao cuốn thẳng vào kẻ mới đến.

Chỉ nghe một tiếng kêu kinh hãi bật lên, ba luồng đao vụt bay như chớp giật vào khoảng không gian tối đen.

Thân hình cả ba người bị một sức mạnh kỳ dị làm chấn động, bay về phía Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao.

Sự việc quá bất ngờ, không kịp ứng biến cả ba chỉ biết vội vã đón đỡ người phe mình.

Người mới đến đã nhào về phía Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương quát lớn, rút kiếm đâm tới.

Thanh bảo kiếm “Lưu tình” vốn có màu đỏ thắm, Thích Thiếu Thương vận lực gấp gáp khiến thân kiếm trong đêm lại tỏa ra màu da cam, đâm thẳng vào

người mới đến.

Người mới đến hoành ngang kiếm chống đỡ, thanh kiếm trong tay hắt tuyến một màu xanh biếc, hệt như mắt sói trong rừng đêm.

Hai kiếm chạm nhau, sắc đỏ tiêu tán, sắc lục hưng vượng.

Thấy Thích Thiệu Thương gặp nguy, song kiếm của Tức đại nương vội đâm vào ngực người mới đến. Hắn liền đánh trả một kiếm, sắc đỏ bạo phát, do kiếm ngắn nên Tức đại nương đành gấp rút lui về.

Lục kiếm của người mới đến đã chĩa thẳng vào yết hầu của Thích Thiệu Thương.

Hồng kiếm cũng đã ở trong tay y, hắn đã dùng để đánh lui Tức đại nương.

Tức đại nương thối lui, vì nàng hoàn toàn không ngờ người mới đến chỉ trong một chiêu đã chế ngự được Thích Thiệu Thương.

Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao lại muốn xông tới nhưng Thích Thiệu Thương đã bị kẻ mới đến khổng chế mất rồi.

Chợt nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Thả hắn ra.”

Người mới đến giật mình, phát hiện một mũi phi đao vô thanh vô tức đã bay tới cách lưng mình ba thước (1m) thì khựng lại, chỉ cần người áo trắng dòn thêm chút lực thì phi đao sẽ bay nhanh tới.

Khoảng cách gần như thế, liệu hắn có thể tránh được?

Ám khí đáng sợ như vậy, hắn có thể đối phó được không?

Hắn cũng không biết.

Hắn không thu kiếm.

Mũi kiếm vẫn chĩa vào cổ Thích Thiệu Thương.

Hắn chậm chậm quay đầu lại.

Hắn chỉ biết một điều, thủ pháp ám khí cao minh như vậy, khắp thiên hạ tuyệt đối không quá ba người.

Hắn hy vọng đó là người hắn muốn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Danh bộ và Thần bộ

Người này cao lớn uy nghi, toát lên khí phái cao quý. Tuy quần áo trên người loang lổ, lấm tẩm vết bùn máu nhưng vẫn không làm giảm khí độ của lão.

Chính là Lưu Độc Phong.

Lão quay đầu lại.

Vô Tình hơi giật mình, thất thanh: “Là ngài!” Rồi chàng phát tay thu hồi phi đao.

Có thể nói Lưu Độc Phong là hảo thủ số một ở Lục Phiến Môn. Bối phận của lão rõ ràng cao hơn Tứ đại danh bộ, thậm chí còn có thể sánh vai cùng Gia Cát tiên sinh. Tuy Tứ đại danh bộ thanh danh vang dội, rất có khí thế hậu sinh khả úy, sóng sau đè sóng trước, nhưng bọn họ vẫn thập phần tôn kính vị thần bộ chốn công môn này.

Trong Tứ đại danh bộ, Vô Tình và Truy Mệnh đã từng có cơ hội gặp mặt Lưu Độc Phong. Vô Tình gặp gỡ Lưu Độc Phong ba lần: một lần theo Gia Cát tiên sinh phó yến gặp cả Lưu Độc Phong cùng Lý Huyền Y; một lần là lúc nghị sự cùng các vị quan viên ở Lại bộ, Ngự sử đại nhân và Hình bộ thượng thư; còn một lần là khi hai người cùng hợp lực bắt nhóm “Tam Tinh Thất Sát” gồm ba tên Thiên Lương, Thiên Tướng, Thiên Phủ.

Lần cùng nhau phá án đó không những khiến cho sự hợp tác giữa Vô Tình và Lưu Độc Phong ngày càng chặt chẽ hơn, mà còn làm họ tăng thêm sự khâm phục lẫn nhau.

Vốn Lưu Độc Phong là người khó tính, nhưng sau khi cùng nhau phá án, lão không nhịn được đã phải khen một câu:

“Ta bội phục ngươi!”

“So với người khác, ngươi thiếu đôi chân; nhưng khinh công của ngươi chẳng ai sánh kịp. Thể chất của ngươi yếu hơn người khác, nhưng ý chí của ngươi lại kiên cường hơn người. Ngươi không thể luyện được võ công, nhưng ám khí của ngươi chẳng thua kém gì Thực trung Đường môn. Tuy ai cũng có thể làm bộ khoái, chỉ có một mình ngươi là không thể, nhưng ngươi lại xứng đáng với nhiệm vụ này hơn bất cứ ai khác.”

“Nếu ta là ngươi, ta không làm được như thế! Ta thực sự bội phục ngươi.”

Đó là những lời tán dương tuyệt vời nhất mà Lưu Độc Phong đã dành cho Vô Tình.

Lúc đó, Vô Tình chỉ đáp lại bằng một câu:

“Cả đời ta đều học tập theo ngài.”

Đó là chuyện năm năm trước.

Từ đó, bọn họ chưa có dịp gặp lại nhau.

Lưu Độc Phong cũng điểm đậm thốt: “Là ngươi!”

Từ đầu lão đã nhận ra thủ pháp ném ám khí tuyệt thế, đoán có thể là Vô Tình, nên mức độ kinh ngạc của lão không nhiều như chàng.

Lúc này Vô Tình mới ôm quyền thi lễ: “Lưu Đại nhân!”

Lưu Độc Phong chào: “Thành bộ đầu!” Tên thật của Vô Tình là Thành Nhai Dư, giang hồ đã quên bằng cái tên này, nhưng Lưu Độc Phong lại còn nhớ rất rõ. “Sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đang trên đường đi phá vụ án Kim Ẩn tự ở Thiểm Tây sao?”

Vô Tình đáp: “Vụ án đã xong, tam sư đệ còn ở lại nơi đó thu xếp nốt công việc. Vì truy nã một tên ác đồ nên tại hạ đến trấn Nam Yên. Tên ác đồ bị thương, nên tại hạ tìm đến vị danh y họ Phan ở đó. Nghe mọi người kể chuyện, tại hạ mới được biết nhị sư đệ đã từng xuất hiện ở huyện Tư Ân, lại có vẻ như đang bị thương. Do đó tại hạ đến đây xem thử thế nào, lại gặp chuyện này ...”

“Tam sư đệ” chính là Truy Mệnh, “Nhị sư đệ” tức là Thiết Thủ, còn vị y sư họ Phan đương nhiên là vị “Phiên Sinh thần y” mà Thiết Thủ đã từng tìm đến.

Dù sao Vô Tình cũng tham gia phá án đã lâu, biết lúc nào cần phải lập tức tỏ rõ lập trường. Mấy lời vừa rồi của chàng lập tức giải thích rõ được vì sao chàng lại có mặt ở đây. Lưu Độc Phong bật thốt: “À, thì ra ngươi không đi cùng với họ.” Ý lão là: nếu các ngươi là cùng một bọn thì chẳng tốt đẹp gì với ngươi đâu.

Vô Tình hỏi: “Thích trại chủ là người nghĩa khí ngút trời, hiệp danh vang dội. Không biết hôm nay y phạm tội gì mà phải phiền đến đại giá của Lưu đại nhân từ ngàn dặm xa xôi đến thăm nã y?”

Vô Tình biết rõ những vụ án kinh động cả đến vị Lưu bộ thần sống trong nhung lụa ở hoàng cung đều là án lớn. Nhưng chàng bắt nhãn khi thấy người nói danh phong lưu tiêu sái, hiệp danh vang dội như Thích Thiếu Thương đã gặp nạn cụt tay rồi, còn khó thoát lưới pháp luật nên mới cố tình lên tiếng hỏi.

Lưu Độc Phong giải thích: “Ta cũng không còn cách nào khác. Chính Hoàng thượng hạ chiếu chỉ muốn bắt Thích Thiếu Thương.”

Vô Tình nghiêm nghị đáp: “Thế à!”

Lưu Độc Phong lại nói: “Trên đường truy bắt, có không ít người giúp y. Nhân cơ hội bọn chúng đang đánh nhau với ngươi, ta bí mật tiếp cận, một chiêu bắt được y... Khi ta đến, chỉ thấy bọn chúng đang tập trung toàn lực vây công một người, ta cũng chẳng biết là ai, không ngờ lại là Thành đại bộ đầu. Thành ra ta lại gặp may rồi.”

Vô Tình đáp: “Bọn họ lại tưởng tại hạ là Lưu gia.”

Đột nhiên, Lưu Độc Phong buộc tội: “Tức đại nương và Hách Liên Xuân Thủy đã kháng cự, giết mất bốn người tùy tùng của ta. Chiếu theo lễ thường, ta cũng phải bắt họ về kinh định tội theo luật.”

Hách Liên Xuân Thủy hung hãn phản ứng: “Còn ta thì sao! Ngươi tính thử thanh kiếm trên tay ngươi đã nhuộm bao nhiêu máu của người Hầu phủ ta! Ngươi đã sát hại biết bao nhiêu hảo hán nhiệt huyết của bọn ta? Thế cũng không cần phải đền mạng sao?”

Lưu Độc Phong đáp lại: “Vi ngươi kháng lệnh trước, bọn ta đang thi hành công vụ, giết mấy người đó là đúng rồi!”

Cao Kê Huyết phản nộ: “Ai cũng chỉ có một mạng, không có nên hay phải gì cả. Các ngươi muốn giết bọn ta, bọn ta phải giết lại các ngươi! Đây không phải là chốn triều đình, ở đây mọi việc đều giải quyết theo quy củ giang hồ!”

Lưu Độc Phong cười giận dữ: “Chiếu theo quy củ giang hồ, ta phải giết ngươi!”

Cao Kê Huyết thù tằn, vẫy vẫy Lưu Độc Phong: “Tôi đây, có giỏi thì tới đây!”

Lưu Độc Phong cười lạnh: “Ngươi cũng muốn dẫn dụ ta ra để cứu Thích Thiếu Thương à? Đừng xem ta là thằng ngốc chứ!”

Cao Kê Huyết mỉa mai: “Ngươi là đồ hèn nhát, không dám tiếp chiến, chỉ dám hiếp đáp người bị thương mất tay mà thôi.”

Lưu Độc Phong biến sắc, lão răng kiềm chế cơn giận, trả lời: “Giết người phải đền mạng, việc khác ta không màng. Tức đại nương đã giết Vân Đại, nhất định phải đền mạng.”

Hách Liên Xuân Thủy lướt tới chắn trước mặt Tức đại nương, quát: “Được, ngươi giết nhiều bộ hạ của ta, cũng phải đền mạng trước đã!”

Về mặt giận dữ, Lưu Độc Phong hừ lạnh: “Không ngờ Hách Liên Nhạc Ngộ lại có một đứa con không ra gì như ngươi!”

Hách Liên Xuân Thủy đáp trả: “Không ra gì à? Ta là thứ không ra gì cả, nhưng ít ra cũng chặt đứt được ngón cái của Lưu Thần bộ đại danh đỉnh đỉnh!”
Bản thân hẳn cũng bị mất ngón giữa, chỗ tay nắm chặt ngân thương vẫn còn đang ứa máu.

Ý nghĩ trong đầu Lưu Độc Phong xoay chuyển: thật sự thì lão cũng đã giết không ít người, đa số là những chí sĩ trung nghĩa không sợ chết, nên không khỏi hối hận trong lòng. Cái chết của Vân Đại, đương nhiên Tức đại nương phải đền mạng. Còn những người giết hại Lý Nhị, Chu Tứ và Lam Tam đều đã chết trong cuộc chiến, không có gì là bất công. Trong lòng Lưu Độc Phong hiểu rõ: Thích Thiếu Thương và Tức đại nương không phải là người đại ác, mà còn nổi tiếng nghĩa hiệp. Bản thân lão phụng chỉ truy bắt họ, không ngờ lại đúng lúc họ gặp nạn bị thương, thù lớn chưa báo. Trước, lão đã phá hủy Toái Vân Uyên, làm hại không ít nữ tử vô tội; sau, do truy bắt hai người, đầu tiên lão kết thù với những kẻ ghê gớm trên giang hồ như Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao, rồi lại còn kết oán với Hách Liên phủ có thể lực lớn trong triều đình. Thù càng kết càng sâu, thật không phải là việc tốt.

Lão nhận ra Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết liều mạng ra tay, có vẻ không vì Thích Thiếu Thương mà chỉ vì muốn che chở cho Tức đại nương, còn Vi Áp Mao thì luôn luôn ủng hộ Cao Kê Huyết. Nếu như lão cứ nhất định ra tay giết Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết lại sẽ vì mối thù giết huynh đệ mà truy sát lão. Như vậy, cứ oan oan tương báo, đến lúc nào mới dứt? Lão muốn giết cả Hách Liên Xuân Thủy cùng Cao Kê Huyết cũng không phải là quá khó, nhưng chẳng ai dám chắc bọn thuộc hạ của Cao Kê Huyết, hay người thân của Hách Liên phủ không báo thù. Cứ như thế mãi, làm sao tốt được? Trong tay lão đã có Thích Thiếu Thương, tính ra cũng đã bắt được yếu phạm. Chỉ e đêm dài lắm mộng, không bằng trước tiên áp giải Thích Thiếu Thương về kinh thành, xem như hoàn thành nhiệm vụ. Huống chi, ý chỉ của thánh thượng không nói đến việc bắt nhóm Tức đại nương, bản thân lão cần gì phải ép người đến đường cùng?

Sau một hồi suy nghĩ, Lưu Độc Phong quyết định: “Được! Nê mặt các ngươi, món nợ Tức đại nương giết Vân Đại tạm để đó. Còn vị Thích trại chủ này, ta thân mang lệnh vua, không thể không mang y về. Lần này, Lưu mô ta có chỗ nào khiếm khuyết lễ nghi giang hồ, ngày khác sẽ tạ tội.” Không đợi mọi người kịp phản ứng, lão quay sang Vô Tình, thấp giọng nói nhanh: “Ta phải đi đây, nhờ ngươi cản họ một chút. Ngày sau nói chuyện.”

Vừa nói, lão vừa xuất kiếm!

Thích Thiếu Thương thấy kiếm hoa lên, tưởng Lưu Độc Phong nổi ác niệm muốn giết mình, nhưng muốn tránh cũng không thể được, nghĩ là phải chết; không ngờ mũi kiếm sắc nhọn như vậy khi đâm vào huyết đạo của y lại biến thành như gỗ cùn, chỉ phong bế năm đại huyệt ở cổ và gáy, không hề thương tổn đến một chút da thịt nào. Thích Thiếu Thương ngã nhào xuống đất, Lưu Độc Phong vung tay chụp lấy, hét to: “Sau này gặp lại!” rồi phóng nhanh xuống đất.

Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết đều giật mình ngạc nhiên.

Mục đích chủ yếu của bọn họ là bảo vệ Tức đại nương. Bọn họ cũng biết rõ rằng dù mấy người bọn họ có liên thủ cũng chưa chắc thắng được Lưu Độc Phong, huống chi còn có Vô Tình một bên. Tục ngữ có câu: “Phủ bệnh phủ, huyện bệnh huyện”, hơn nữa Vô Tình và Lưu Độc Phong cùng là danh bộ!

Có điều để bảo vệ Tức đại nương, bọn họ sẽ tận hết sức mình. Mà nay đột nhiên lại nghe Lưu Độc Phong nói chỉ muốn bắt Thích Thiếu Thương, không tính đến Tức đại nương, nên trong lòng hai người đều vui vẻ.

Lúc này, Lưu Độc Phong đã kẹp Thích Thiếu Thương phi thân đi.

Lưu Độc Phong biết với lực lượng mấy người kia, có Vô Tình xuất thủ tương trợ, bọn họ không thể giữ lão được. Ngày sau, lão sẽ gặp cảm ơn Vô Tình. Nói chung, lão có mất thời gian ở đây cũng không giải quyết được gì.

Chưa bao giờ lão cảm thấy chán nản, uể oải như khi tham gia vào vụ án này.

Lưu Độc Phong vừa chạy đi, Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết cũng không biết có nên xuất thủ hay không?

Còn Vi Áp Mao thì luôn luôn làm theo Cao Kê Huyết. Dù tuổi tác của lão lớn hơn hẳn nhiều, kinh nghiệm giang hồ cũng phong phú hơn nhưng Cao Kê Huyết là sư huynh của lão, hơn nữa lão cũng kính phục tư cách của Cao Kê Huyết nên hết lòng hết sức, cúc cung tận tụy với hắn. Loại tình cảm như thế của người giang hồ, người thường khó có thể hiểu nổi...

Tuy nhiên còn có một người hoàn toàn không suy tính gì hết.

Không màng đến sinh tử an nguy, không nghĩ đến bất cứ cái gì.

Đĩ nhiên đó là Túc đại nương.

Nàng toàn lực xuất thủ.

Làm sao nàng có thể để yên cho Lư Độc Phong đem Thích Thiểu Thương đi được!

Một khi Túc đại nương xuất thủ, Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết sẽ xuất thủ, tự nhiên Vi Áp Mao cũng xuất thủ theo.

Nhưng bọn họ đã chậm mất một nhịp.

Túc đại nương là người xuất thủ trước tiên, nên nàng là người có khả năng ngăn được Lư Độc Phong nhất, nhưng một vật màu đen đã bay tới.

Tập trung tinh thần quyết ngăn cản Lư Độc Phong nên Túc đại nương không kịp tránh né. Huyết Khiêu Hoàn trên đùi bị đánh trúng, nàng lập tức lao đảo, nhưng Hách Liên Xuân Thủy đã chia thương cản lại, lấy tay nâng giữ nên nàng mới không bị trượt rơi xuống đất.

Vì vậy Túc đại nương không kịp ngăn Lư Độc Phong đang chạy nhanh như cắt.

Tuy lão đang mang một người bên hông nhưng tốc độ không hề suy giảm.

Chưa chạm đất, lão đã hú một tiếng dài.

Lập tức có ba khoái mã từ góc đường phi nhanh đến.

Ba thốt ngựa cùng chạy song song, người cưỡi hai con hai bên là Trương Ngũ và Liêu Lục.

Ngựa ở giữa không người cưỡi.

Thân hình Lư Độc Phong nhẹ nhàng rơi xuống ngay trên yên con ngựa chưa người cưỡi.

Ba thốt ngựa gấp rút phóng đi.

Người của Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy bố trí bên dưới tràn lên muốn vây cản, nhưng đều bị Trương Ngũ, Liêu Lục vung đao đánh gạt ra.

Ba thốt ngựa phóng nhanh. Bọn Túc đại nương rượt đuổi theo sau, khoảng cách hai bên càng lúc càng xa nhưng Túc đại nương vẫn kiên trì bám đuổi.

Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết đành phải ngừng chân chạy theo.

Nhưng Vi Áp Mao lại quay trở lại.

Lão còn phải trông coi đại bản doanh ở đây.

Là người giang hồ chân chính thì không chỉ lo nghĩ cho bản thân mà còn phải nghĩ đến an nguy, lợi ích của bằng hữu huynh đệ.

Đưa mắt dõi theo nhóm Cao Kê Huyết dần xa đến khi khuất hẳn, Vi Áp Mao quay đầu lại, thờ dài hỏi: “Vi sao ngươi lại làm như thế?”

Người lão hỏi là Vô Tình.

Giọng lão đầy vẻ thất vọng lẫn bức bối.

Vừa rồi, chính Vô Tình phóng ám khí đánh trúng huyết Khiêu Hoàn của Túc đại nương.

Thật ra, chàng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Lư Độc Phong là Bộ thần, theo ý chỉ của thánh thượng tróc nã Thích Thiểu Thương. Chàng cũng là bộ đầu, không có lý do gì mà thấy đồng liêu bất yếu phạm, không làm tổn hại đến các hảo hán giang hồ khác mà lại khoanh tay đứng nhìn, không giúp đỡ khi đồng liêu bị cường địch vây công.

Cho nên chàng mới phóng ám khí.

Không nhằm đá thương mà chỉ để cản người.

Chàng cũng biết rằng làm như thế sẽ kết oán với nhóm người giang hồ này.

Vi Áp Mao thấy Vô Tình làm thỉnh, cũng hiểu được nỗi khổ tâm của chàng, bèn hỏi: “Ngươi có biết tại sao Thích trại chủ lại rơi vào hoàn cảnh thế này không?”

Vô Tình lắc đầu. Chàng đến Thiểm Tây xa xôi để điều tra vụ kỳ án Kim Ân tự, sau vì nghe tin Thiết Thủ bị nguy nên chạy vội tới đây, chẳng biết gì đến

việc Liên Vân trại và Hủy Nặc thành bị công phá.

Vi Áp Mao bèn tóm lược những nét chính cho Vô Tình rõ.

Nghe xong, Vô Tình vừa ân hận vừa xấu hổ. Phải biết tuy Tứ đại danh bộ làm việc tại chốn cửa công nhưng vẫn được Gia Cát tiên sinh ân cần dẫn dò: phải xem xét kỹ sự tình, hiểu rõ nỗi khổ của lê dân trăm họ; trên giang hồ phải làm việc theo đạo nghĩa; trong chốn võ lâm, cũng phải theo qui củ mà xử sự. Liên Vân trại vốn nổi danh hiệp đạo (kẻ cướp có chính nghĩa), do bị ghen ghét nên bị tiêu trừ, trại chủ Thích Thiếu Thương một thân một mình, đang bị trọng thương, lại còn bị phản đồ truy sát, thế mà chính chàng lại nhúng tay vào khiến y bị bắt. Cả tình lẫn lý đều không chấp nhận được.

Kể xong, Vi Áp Mao than: “Không thể ngờ được Thích trại chủ đã vượt qua được bao nhiêu hiểm nguy trùng trùng, tưởng rằng có ngày báo được mối huyết hải thâm thù, nhưng vẫn không thoát khỏi cửa ải này.”

Vô Tình im lặng hồi lâu mới đáp: “Lưu bộ thần không phải là hạng người như thế, dọc đường sẽ không làm khó Thích trại chủ đâu!”

Vi Áp Mao cười mỉa: “Lưu bộ thần tốt thì có ích gì? Cho dù Thích Thiếu Thương không bị giết dọc đường, thì khi y đến kinh thành, liệu Phó thừa tướng sẽ tha cho y sao?”

Vô Tình nín lặng.

Đột nhiên từ xa vang đến tiếng sát phạt, rồi có tiếng tay áo phát gió, Hách Liên Xuân Thủy cùng Cao Kê Huyết đang mang Tứ đại nương vội vã chạy về.

Thì ra Tứ đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết điên cuồng đuổi theo Lưu Độc Phong được hai, ba dặm thì bỗng gặp một đoàn người ngựa âm âm kéo đến, đèn đuốc rực trời. Hóa ra đó là nhóm quân do Cô Tích Triều triệu tập bộ hạ của Hoàng Kim Lân lại, cấp tốc kéo đến trừ diệt bọn họ. Lưu Độc Phong quát ngựa chen vào giữa đoàn quân. Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy thấy tình thế bất lợi, vội vã kéo Tứ đại nương chạy về.

Mặt Tứ đại nương lộ vẻ bi phẫn, khiến cho gương mặt nàng càng thêm đẹp một cách cương nghị.

Vừa về đến nơi, Cao Kê Huyết lập tức chuẩn bị cho việc rút lui. Hách Liên Xuân Thủy đứng cạnh cạnh chừng Tứ đại nương, sợ rằng nàng vì muốn cứu Thích Thiếu Thương lại không màng sống chết, xông ra ngoài đối địch. Nhưng Tứ đại nương lại bình tĩnh lạ thường. Nàng phóng lên nóc nhà, đến cách Vô Tình khoảng bảy tám bước thì dừng lại, gằn giọng: “Người đã hại chàng! Được! Ta sẽ giết huynh đệ của người!”

Vô Tình kinh ngạc, không hiểu chuyện gì. Đột nhiên chàng nhớ vừa rồi Thích Thiếu Thương có nói: “Một người bạn tri giao của ngài còn đang ở chỗ bọn ta,” trong lòng chợt thấy bất an. Ngay lúc đó, Tứ đại nương đã đảo người, lộn nhanh vào tầng hai.

Tứ đại nương không ra tay mà lại thôi lui khiến cho Vô Tình lo lắng không yên, vỗ tay lên mái ngói, phóng nhanh lên cao.

Hách Liên Xuân Thủy một lòng say đắm Tứ đại nương. Hấn dòng dõi thế gia, đã thông minh hơn người, lại còn quả quyết, biết dùng người, làm việc hiệu quả, nên chẳng có gì lạ khi bên cạnh hấn có nhiều chí sĩ sẵn sàng liều mình vì hấn. Việc hấn không ngại hy sinh một ngón tay nhằm đánh cho Lưu Độc Phong bị thương thôi lui cũng khiến người ta thấy được sự dũng cảm, quả quyết trong con người hấn. Tuy nhiên, dù sao hấn vẫn còn trẻ, dễ bị kích động nên khó vượt qua được cửa ải tình yêu. Tình cảm của hấn dành hết cho Tứ đại nương nên khi thấy Thích Thiếu Thương bị Lưu Độc Phong bắt đi, trong lòng không khỏi có chút mừng rỡ. Nhưng thấy Tứ đại nương đau lòng không màng gì đến sống chết, hấn cũng như lạc mất hồn.

Vừa thấy Vô Tình muốn truy cản Tứ đại nương, hấn không hề suy nghĩ, vung ngân thương cản lại, nhắm mắt Vô Tình đâm tới.

Thấy thế thương dừng hẳn, Vô Tình tự nghĩ mình cùng với hấn không có thâm cừu đại hận gì, có sao lại xuất thủ tuyệt tình như thế. Biết “Tàn sơn thắng thủy đoạt mệnh thương” của Hách Liên Xuân Thủy thuộc loại lợi hại, Vô Tình lập tức tập trung ứng phó.

Tứ đại nương lón người vào trong, liên tiếp tìm khắp ba gian nhà, mở tung tất cả các tủ vẫn không thấy ai. Lúc trước nàng nghe bọn Vi Áp Mao kể Thiết Thủ bị điểm huyết, rồi nhốt trong tủ. Nàng hận Vô Tình vô cùng, định ninh nếu không có Vô Tình ngăn trở, nhất định nàng đã cản được Lưu Độc Phong, cứu được Thích Thiếu Thương trở lại. Do đó nàng muốn tìm giết bằng được Thiết Thủ để trút hận.

Đến gian phòng thứ tư, mở tung cửa tủ ra, nàng thấy Thiết Thủ ở ngay trước mặt.

Tứ đại nương quát to: “Đại sư huynh của người đã hại Thích Thiếu Thương, người đừng trách ta!” Nàng nghiêng rằng vung kiếm đâm vào ngực Thiết Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Móc câu đầu tay áo.

Đột nhiên nghe “cách” một tiếng, kiếm của Tức đại nương đã bị hai bàn tay kẹp cứng lại.

Tức đại nương biến sắc, quát: “Cao lão bản, đừng cản ta!”

Người vừa vọt đến ngăn Tức đại nương lại là Cao Kê Huyết.

Tuy Cao Kê Huyết cũng mến mộ Tức đại nương, nhưng biết tự lượng sức mình, lấy nghĩa khí làm trọng, sắc đẹp là thứ yếu. Chỉ có điều hắn quen làm ăn buôn bán, hơn thua từng món lợi nhỏ nên không ra vẻ đại nhân đại nghĩa như kẻ khác. Hắn cũng không si mê Tức đại nương như Hách Liên Xuân Thủy, nên khi biết nàng đi tìm giết Thiết Thủ cho hả giận, hắn cảm thấy thật là sai trái, liền ra tay ngăn trở.

Cao Kê Huyết khuyên giải: “Đại nương! Đang lúc nguy cấp, việc gì lại đi chuốc thêm thù?”

Tức đại nương sôi giận: “Ta không cần biết. Vô Tình đã hại Thiếu Thương, ta bèn giết huynh đệ của y, có gì là không được?”

Cao Kê Huyết lộ vẻ ngần ngại: “Nhưng mà ... “

Đột nhiên từ bên ngoài vang tiếng chém giết vung trời, địch nhân càng lúc càng tiến đến gần. Tức đại nương nhìn ra phía sau của Cao Kê Huyết, quát: “Cố Tích Triều, ngươi còn dám đến đây ư!”

Cao Kê Huyết giật mình kinh hoàng. Hắn nghe âm thanh, biết là địch quân đã đến gần nhưng không ngờ Cố Tích Triều lại tấn công trước lên khách sạn, nên vội quay người thủ thế.

Nhưng sau lưng nào có ai? Lão vội quay nhanh người lại, đã thấy Tức đại nương mặt lạnh như sương giá, tràn đầy sát khí vung kiếm đâm Thiết Thủ. Lần này thì Cao Kê Huyết không kịp ra tay giải cứu.

Bỗng nghe “păng” một tiếng, một mảnh đá nhỏ đã bắn dạt thanh kiếm qua một bên.

Lại thêm một tiếng “păng” nữa vang lên, một mảnh đá khác đã kích trúng sườn trên của Thiết Thủ. Tuy chỉ là một vật nhỏ nhưng đã chấn đẩy Thiết Thủ văng nghiêng ra khỏi tủ.

Cùng lúc đó, thêm bảy, tám viên đá khác điểm lên thân Thiết Thủ.

Tức đại nương giật mình, chỉ thấy một bóng trắng thấp thoáng nơi cửa, Vô Tình đã xuất hiện.

Đang đuổi theo phía sau là Hách Liên Xuân Thủy.

Trong lúc Tức đại nương và Cao Kê Huyết trao đổi mấy câu, Vô Tình đã dùng thủ pháp phóng ám khí tuyệt diệu bức lui Hách Liên Xuân Thủy, xông vào trong phòng. Vừa liếc mắt chàng đã nhận ra đúng là nhị sư đệ Thiết Thủ, bèn phóng ám khí ngăn Tức đại nương lại.

Tức đại nương giận đến run người, giật phăng một mảnh giấy dán tường, quát: “Được lắm, ngươi cũng đến để chịu chết, càng tốt thôi! Thật là một bọn tiểu nhân đê tiện, uống xưng danh Tử đại danh bộ!”

Vô Tình không hề nổi cáu, chỉ đáp: “Đại địch trước mắt, đại họa sắp xảy ra. Các ngươi không mau trốn đi, còn dây dưa với ta làm gì!”

Tức đại nương mắng: “Các ngươi toàn là đồ tàn nhẫn, vô lương tâm, lại còn làm bộ làm tịch như thế!” rồi vung kiếm đâm Vô Tình.

Người nàng nhẹ bay lên, đơn kiếm công thẳng Vô Tình nhưng tay kia giấu sau lưng, bắn “vù” một thanh phi đao vào ngực Thiết Thủ.

Vô Tình chống tay xuống đất tì nhẹ, người đã bắn sang bên trái khoảng một thước, thoát khỏi nhát kiếm.

Thanh phi đao bên tay trái của Tức đại nương bay rất êm nhẹ khéo léo, mãi đến khi bắn đến gần sát ngực Thiết Thủ rồi mọi người mới phát hiện ra, đồng thanh la hoảng.

Tức đại nương nếu giết chết Thiết Thủ thì sẽ kết thâm thù với Tử Đại danh bộ rồi.

Không ngờ Thiết Thủ chỉ hừ khê, đưa nhẹ tay lên, đã bắt gọn thanh phi đao.

Vì Áp Mao chợt dạ, nghĩ thầm: Thiết Thủ rõ ràng đã bị phong bế huyết đạo rồi, sao lại cử động được? Mới suy nghĩ một chút, lão đã tỉnh ngộ ngay: mấy mảnh đá Vô Tình bắn ra lúc này có lẽ đã giúp打通 các huyết đạo bị phong bế của Thiết Thủ.

Thiết Thủ cất tiếng: “Đại sư huynh, huynh đã đến rồi!”

Vô Tình hỏi thăm: “Nhị sư đệ bị thương thế nào rồi?”

Thiết Thủ bỏ phi đao ra, đáp: “Không có gì đáng ngại. Tuy nhiên, vụ án Liên Vân Trại thật là oan uổng. Một đấng hào kiệt như Thích trại chủ lại bị bọn chúng truy nã thế này, thật không thể nói nổi.”

Vô Tình áy náy: “Chính thế. Việc này ta xử lý không tốt. Hiện nay đại địch đang ở trước mắt, chẳng mấy chốc là đến, xem ra là muốn tróc nã những người còn lại. Chi bằng trước hết chúng ta rút lui, rồi tính kế sau.”

Thiết Thủ hưởng ứng ngay: “Phải đó!” Chàng quay lại thuyết phục mọi người: “Việc của Thích trại chủ, sư huynh đệ bọn ta sẽ có cách. Bọn người việc gì phải ở lại đây cho chúng tha hồ giết mổ, chi bằng rút đi trước đã rồi tính”

Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao đều biết chàng nói rất có lý; Hách Liên Xuân Thủy nhìn Tức đại nương, chờ đợi quyết định của nàng.

Thích Thiếu Thương bị bắt khiến tâm tư Tức đại nương rối loạn, phần hận vô cùng, trong lòng chỉ muốn báo thù. Bấy giờ bình tĩnh lại, nàng biết rằng dù mình không tiếc sinh mệnh, cũng chẳng thể bắt các vị giang hồ hảo hán kia cùng chết theo, bèn bảo: “Các vị rút trước, ta còn đuổi theo Lưu Độc Phong!”

Thiết Thủ lắc đầu: “Lưu Độc Phong võ công cao cường, nếu một mình người truy đuổi, dù đuổi kịp cũng làm được gì? Chi bằng người rút cùng mọi người, sau đó hợp lực nghĩ cách cứu Thích trại chủ thì mới là kế vẹn toàn!”

Tức đại nương rom rớm nước mắt: “Nhưng ... nhưng ... nếu không cứu Thiếu Thương, chi e ...” Nàng rất sợ Thích Thiếu Thương lại rơi vào tay bọn Cổ Tích Triều, cũng sợ Lưu Độc Phong hành động nhanh chóng, không dễ đuổi kịp.

Biết được lo nghĩ của nàng, Thiết Thủ an ủi: “Nàng có sốt ruột cũng không ích gì. Theo ta thấy, Lưu đại nhân là một người công bằng, chính trực, hiểu biết lý lẽ, biết trọng anh hùng. Dứt khoát đại nhân sẽ không hồ đồ để Thích trại chủ rơi vào tay bọn tiểu nhân Hoàng Kim Lân ...”

Lúc này tiếng chém giết càng lúc càng gần, Vi Áp Mao đã sớm phóng ám hiệu ra lệnh cho bộ hạ trong ngoài khu rừng ngăn cản quân địch.

Vô Tình chợt lên tiếng: “Tức đại nương, việc Thích trại chủ bị bắt cũng do ta mà ra. Nếu đúng là Thích trại chủ vô tội, ta sẽ phụ trách việc cứu người, cô không cần lo lắng”

Lời Vô Tình vừa nói cực kỳ có giá trị. Kinh công của chàng lại cực cao, nếu như chàng đuổi theo Lưu Độc Phong, sẽ có khả năng thành công hơn. Biết lúc này không thể hành động bừa bãi, vừa hại mình lại hại người, nên Tức đại nương hỏi: “Cao lão bản, Hách Liên công tử, chúng ta làm sao rút lui cho vẹn toàn?”

Nàng hỏi như thế, hiển nhiên là đã tạm thời bình tâm lại. Mấy người Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy đều thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới bàn cách thoái lui.

Thiết Thủ đề nghị: “Nếu như phải rút, ta còn một vị tiểu huynh đệ họ Đường, và mười mấy vị bằng hữu Lục phiến môn, cùng cần rút luôn.”

Vi Áp Mao chấp thuận: “Được!” Rồi lại hỏi: “Còn bọn Liên Vân tam loạn Lý Phúc, Lý Tuệ thì sao? Có cần cho bọn chúng một đao không?”

Thiết Thủ hơi ngần ngại: “Việc này ... ta cần phải thu hồi Mộng Huyền Thiên La trong Tam bảo hồ lô, không để cho bọn chó săn thương thiên bại lý này sử dụng hại người ...”

Vi Áp Mao đáp: “Việc này ta sẽ tự thu xếp.”

Chợt Vô Tình hỏi: “Có tên phản đồ Liên Vân trại nào bị các người bắt giữ không?”

Thiết Thủ đáp: “Cũng có bộ hạ của Hoàng Kim Lân nữa.”

Vô Tình vui vẻ: “Thế thì tốt rồi! Hoàng Kim Lân và Cổ Tích Triều đều không phải hạng dễ trêu, dứt khoát bọn chúng đã bố trí cẩn thận rồi mới tấn công. Chúng ta liêu lĩnh xông ra không phải là cách hay. Bọn này sẽ rất hữu dụng”

Mọi người đều biết Vô Tình là người đứng đầu Tứ đại danh bộ, túc trí đa mưu, có nhiều việc trọng đại Gia Cát tiên sinh không thể thân chinh xử lý được, bèn giao cho chàng giải quyết thay. Thấy chàng làm việc cơ trí hơn người, mọi người liền vội nghe chàng phân phó.

Vô Tình dặn dò Vi Áp Mao cùng bộ hạ thả bọn Lý Phúc, Lý Tuệ, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy ra. Thiết Thủ cũng mở Tam bảo hồ lô ra, thu hồi Mộng Huyền Thiên La. Sau đó chàng cho bịt mắt bọn Phùng Loạn Hồ lại, trao đổi y phục, ép bọn chúng mỗi người nuốt một viên thuốc. Bọn chúng đã sợ chết khiếp, nào dám cãi lại?

Vô Tình hạ lệnh: “Khi ta quát ‘Cút’, các người lập tức nhắm hướng đông bắc chạy cho nhanh, không để ta bắt được thì may ra còn sống sót. Hơn nữa, các người đã uống phải Tam Thi Hủ Nào Hoàn của ta, nếu các người không chạy cho nhanh khiến chất thuốc theo mồ hôi ra khỏi người thì sẽ lập tức bị nổi điên, chất độc công lên não mà chết.

Các người có sống sót được hay không, là do các người chạy có đủ nhanh, dùng có hết sức hay không mà thôi.”

Bọn này nghe xong, sợ đến run rẩy, mà không biết rằng viên thuốc không có độc, mục đích chính là muốn bọn chúng bỏ chạy thật nhanh.

Vô Tình liền ra ám hiệu cho Vi Áp Mao hạ lệnh thủ hạ rút lui vào trong khách sạn. Đợi đến khi đại quân Hoàng Kim Lân, Cổ Tích Triều vừa đến, chàng bèn hạ lệnh cho bọn Liên Vân tam loạn chạy trốn. Vô Tình cùng bốn tiểu đồng vừa hò hét rượt đuổi, vừa phóng ám khí theo. Bọn tham sống sợ chết này thấy đồng bọn trúng ám khí ngã nhào ra đất, sợ đến mức chỉ mong mọc thêm chân, cắm đầu chạy thực mạng.

Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân và Tiên Vu Cừ chém giết đến đây, cũng đoán nhóm Tức đại nương quyết không ngồi trong khách sạn chờ chết. Giờ đây, bọn chúng lại thấy một nhóm người trốn chạy, hơn nữa Vô Tình đang toàn lực truy đuổi nên càng tin trong khách sạn không còn nhân vật nào quan trọng, nên cũng ra sức chạy đuổi theo sau. Tuy Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều biết Thiết Thủ bảo vệ nhóm Tức đại nương nhưng lại không biết Vô Tình cũng giúp đỡ mấy người này. Bọn chúng vừa gặp Lưu Độc Phong, tuy lão không chịu giao Thích Thiểu Thương cho chúng, nhưng cũng có nhắc qua rằng việc bắt giữ Thích Thiểu Thương được thuận lợi thế này là do được sự hỗ trợ của Vô Tình. Cho nên bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều đều xem Vô Tình như “người mình.”

Tuy Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều đều muốn tự tay giết chết Thích Thiểu Thương cho hả dạ, nhưng Lưu Độc Phong nói thế nào cũng không chịu, hầu như không nể hà gây gỗ, kiên quyết bảo vệ trọng phạm. Bọn Hoàng Kim Lân cũng không dám quá tay, đành thâm suy tính: dù sao thì Thích Thiểu Thương cũng bị áp giải về kinh sư cho Phó đại nhân, trước sau gì cũng không tránh khỏi cái chết nên việc gì mà phải lo lắng? Chúng bèn lập tức hạ lệnh toàn lực tấn công khách sạn An Thuận.

Bọn Liên Vân tam loạn che mặt chạy thực mạng nên đương nhiên nhóm Cố Tích Triều không nhận ra chúng là ai. Bọn chúng cũng không biết Thiết Thủ đang ở trong khách sạn và đã cùng Vô Tình bàn bạc cách cứu nhóm bằng hữu giang hồ nghĩa khí này.

Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân phát động chủ lực đuổi theo, cung tên bắn như mưa, hạ hết bảy tám tên; hai mươi tên còn lại càng sợ mất vía, đã không dám quay đầu, còn không dám dừng bước, guồng chân lên mà chạy tán loạn, thảm hại không kể xiết.

Tiên Vu Cừ ở lại, dẫn một toán quân lục soát khách sạn An Thuận.

Chúng vừa ừa vào, liền gặp ngay nhóm chủ lực gồm Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Thiết Thủ, Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao, Hi Lai Cẩm và Đường Khăng.

Những người này bị thương thì bị thương, mệt mỏi thì mệt mỏi nhưng phần lớn đều có võ công cao hơn Tiên Vu Cừ. Do đó, ngay lập tức Tiên Vu Cừ bị Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết và Vi Áp Mao bao vây đến cùng đường.

Thiết Thủ hô lớn: “Đừng ham đánh!” Chàng luôn nghĩ rằng báo thù là việc ngày sau, chẳng may bọn Hoàng Kim Lân dẫn đại quân quay lại thì sẽ không dễ đối phó. Nhưng Tức đại nương đang say máu, nàng chỉ muốn giết sạch đám cường thù mới thôi.

Trong lúc Tiên Vu Cừ đang vạn phần nguy cấp, đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã.

Đội nhân mã này không đông nhưng rất tinh nhuệ.

Vừa thấy bọn chúng, Thiết Thủ biến sắc, quát nhanh: “Lui mau!” Chàng nhắm thấy nguyên khí của mình khôi phục chưa tới một hai thành. Đó cũng là nhờ Vi Áp Mao đã nhẹ tay khi điểm huyết, lão cũng không phong bế yếu huyết. Cho nên khi bị nhốt trong tù, tuy không thể cử động nhưng chàng vẫn có thể vận khí điều tức, phục hồi được một phần nhỏ nguyên khí. Nhưng bên phe mình, Tức đại nương đã quá mệt mỏi, căn bản không nên tái chiến; Hách Liên Xuân Thủy cũng chảy máu nhiều; chỉ còn Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao thể lực tương đối chưa bị hao tổn. Nhưng đối phương tăng viện rất nhanh, nếu cả bọn vẫn vì giết Tiên Vu Cừ mà ham đánh thì thật không hay chút nào.

Tiên Vu Cừ vung tít thanh Lạc Đà trượng có hai núm gỗ lên, quát chú ngựa Thương Hoàng đột phá vòng vây. Nhưng Cao Kê Huyết lại đột nhiên ôm chặt đầu ngựa, khiến cho con ngựa khỏe mạnh, cũng biến thành xương cốt nhão như bùn, ngã nhào xuống.

Tiên Vu Cừ ngã xuống đất nhưng vẫn chiến đấu không ngừng.

Thanh ngân thương của Hách Liên Xuân Thủy đang bức hấn vào đường cùng.

Sau lưng đã là tường đá.

Trước mặt là song kiếm của Tức đại nương muốn lấy tính mạng hần.

Nhưng cũng không thể xem thường Tiên Vu Cừ, đang khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, hần đập cây quái trượng ra sau một nhát, đánh đổ bức tường đá, vượt tường bỏ chạy.

Nóng lòng báo thù, Tức đại nương cũng vội đuổi theo qua chỗ tường đổ.

Không ngờ Tiên Vu Cừ lại đầy kinh nghiệm chiến đấu, dù lâm nguy vẫn lợi hại, ngay khi vượt qua chỗ hồng hần đã ra sát thủ: quật ngược lại một trượng ngay khi Tức đại nương vừa vượt qua lỗ hồng.

Song kiếm của Tức đại nương chéo lại, đỡ một gậy của hần, mũi kiếm ép xuống, đâm vào hai núm trên quái trượng.

Tiên Vu Cừ xoay trượng lại. Mũi kiếm của Tức đại nương mắc vào trượng, chuỗi kiếm lại ở trong tay, nàng mượn thế lướt đến.

Tiên Vu Cừ kinh hãi, vồ ra một chưởng. Song kiếm của Tức đại nương đều đã găm vào thân trượng, thể lực lại đang suy nhược nên nhất thời nàng không kịp ứng biến. Nhưng chưởng của Tiên Vu Cừ lại “bịch” một tiếng, đập vào một ống tay áo.

Ống tay áo chứa đầy chân khí, căng như mặt da trống. Tiên Vu Cừ đánh phát chưởng này vào ống tay áo, cổ tay bị chấn động muốn trật khớp. Vi Áp Mao vừa thay Tức đại nương chặn nhát chưởng này xong, chân đã đá về phía Tiên Vu Cừ!

Vi Áp Mao phía trên dùng tay áo che chắn, phía dưới lại đá ra, im hơi lặng tiếng, thật khó đề phòng. Nhưng Tiên Vu Cừu lâm nguy không loạn, thấy bả vai của Vi Áp Mao nhúc nhích liền lập tức phóng người lên cao. Không ngờ, người vừa nhảy lên, trên vai đã trúng một nhát, hấn la lên đau đớn, bay xéo ra xa.

Tiên Vu Cừu bị ăn đòn nhưng hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao Vi Áp Mao vung cước phía dưới mà hấn lại bị thương trên vai.

Hắn không biết ngoài môn tụ công “Thiết dực nghênh phong”, trên giang hồ Vi Áp Mao còn nổi tiếng với quái chiêu “chỉ đông đánh tây, vung tay nhưng chân đá, đánh mình mà đá thương người khác.” Lão vung chân che mắt Tiên Vu Cừu, nhưng thật ra đã xuất chiêu đánh trúng người hấn.

Tiên Vu Cừu mượn lực bay ra sau, nhưng lại gặp phải Đường Khăng.

Đường Khăng càng không thèm nói tiếng nào, vung đao chém ngay.

Đang khi đau đớn loạng choạng thối lui, Tiên Vu Cừu không cách nào tránh được.

Đang vung đao nửa chừng, chợt Đường Khăng dừng tay, nhỏ toẹt xuống đất, mắng: “Giết người như thế này không phải hảo hán!”

Nhưng gã bộ đầu Hi Lai Cẩm bên cạnh lại không nghĩ như vậy.

Hắn vung xích sắt nhằm đầu Tiên Vu Cừu nện xuống.

“Không giết để lại thành hậu hoạn, không được mềm lòng!” Hi Lai Cẩm quát.

Tuy nhiên, dù Tiên Vu Cừu chỉ còn chút hơi tàn nhưng vẫn dũng mãnh, vung trượng phản kích; xích, trượng chạm nhau chát chúa. Tuy công lực Tiên Vu Cừu hơn xa Hi Lai Cẩm nhưng hấn đón đỡ trong lúc hoảng hốt, lại đã bị thương trước nên quái trượng bị đôi xích của Hi Lai Cẩm kẹp cứng.

Tiên Vu Cừu lâm cảnh bốn mặt thọ địch, điên cuồng chống trả, dũng mãnh, gan lì. Hi Lai Cẩm đã được nghỉ dưỡng sức, nhỏ cò muốn nhỏ tận gốc, hạ thù không chút lưu tình. Nên nhất thời hai người giằng co bất phân thắng bại.

Đột nhiên, một bóng người bay vọt qua đầu mọi người, móc câu nhằm Hi Lai Cẩm đánh tới.

Đường Khăng hoành đao cản lại, đại đao trong tay suýt bị kéo bay. Gã trời sinh ngoan cường, lập tức gồng mình kéo lại, không để cho kẻ địch lơi đi. Kẻ nọ một câu chưa thành, hừ nhẹ một tiếng, loáng cái vung chân quét ngã Đường Khăng.

Đường Khăng vừa lao đao, móc câu của tên kia đã nhằm cản cổ gã móc xuống.

Nghe keng một tiếng, móc câu móc trúng một thanh ngân thương.

Là Hách Liên Xuân Thủy vung thương cản lại.

Người nọ kéo ngược vũ khí lại, lưỡi câu ma sát với cán thương rít lên chói tai. Hách Liên Xuân Thủy bị kéo đến hai bước, đột nhiên kẻ nọ buông câu, thanh câu không trở về mà lại bật ngược tới.

Phải biết Hách Liên Xuân Thủy đang bị lực của thanh câu lôi kéo về phía trước, đầu câu lại nhắm ngực y đập tới; lực vừa lôi vừa đẩy rất mạnh, nếu bị đánh trúng, không tránh khỏi Hách Liên Xuân Thủy chết ngay đương trường.

Kẻ vừa đến có câu pháp thập phần độc ác, linh xảo nhưng hấn lại sơ ý quên rằng thương pháp của Hách Liên Xuân Thủy là “Tàn sơn thặng thủy đoạt mệnh thương”!

“Đoạt mệnh thương” là chỉ thương pháp giết người, còn bốn chữ “tàn sơn thặng thủy” (đống tro tàn sót lại) ám chỉ thương pháp này sẽ càng phát huy uy lực khi ở vào tình huống nguy cấp, tính mệnh chỉ mảnh treo chuông!

Một chiêu thất thế, Hách Liên Xuân Thủy bèn đâm thẳng ngọn thương tới trước!

Thương là binh khí dài, nên phải rút về đâm ra mới có lực; bằng không, chỉ có thể dựa vào các thế chọc thẳng, quật ngang, đâm vọt mới có thể phát huy hiệu lực. Nhưng nhất thương này của Hách Liên Xuân Thủy lại từ cự ly gần nhằm ngay mặt của đối phương xia đến.

Kẻ địch ứng biến cực nhanh, lập tức ngửa đầu, ngọn thương hiểm hóc vút qua mũi. Hách Liên Xuân Thủy mượn lực của thế thương, xoay ngang, nghe “cách” một tiếng, chặn vũ khí của đối phương.

Kẻ địch tuy đầu ngửa ra sau nhưng tay trái đã như quỷ mị bấu vào mạch môn của Hách Liên Xuân Thủy!

Hách Liên Xuân Thủy vùng không thoát, bèn vọt người lên, giựt cùi chỏ.

Xưa nay phàm là danh gia sử dụng thương đều giữ khoảng cách với địch nhân để chiếm thế thượng phong. Nhưng Hách Liên Xuân Thủy lại áp sát đối phương từng bước, quyết liệt tấn công, chiết chiêu cận chiến. Nghe binh một tiếng, y đã đánh trúng xương sườn đối phương.

Nhưng kẻ địch cũng đã bước chéo một bên, khiến Hách Liên Xuân Thủy ngã người nửa bước.

Có điều Hách Liên Xuân Thủy cũng đã kịp đánh gãy hết hai, ba thanh xương sườn của hắn.

Hách Liên Xuân Thủy vừa ngã người, lập tức mượn lực phản chấn của ngân thương vọt dậy; kẻ địch cũng ôm ngực đứng lên. Hách Liên Xuân Thủy cùng kẻ địch cận chiến quyết liệt, khi mặt đối mặt cả hai đều đã bị thương. Nhưng kẻ kia bị thương trầm trọng hơn một chút, vết thương của Hách Liên Xuân Thủy tậht không đáng kể tới. Y thấy đối phương khi ra tay, bất kể binh khí hay quyền cước, đều lấy “câu pháp” làm chủ, võ công rất kỳ lạ nên không nhìn được bèn liếc nhìn đối phương.

Chỉ thấy đối phương mày thanh, mắt sáng, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là vết thương nơi sườn không nhẹ.

Hách Liên Xuân Thủy giật mình, sắc mặt vụt biến đổi, đột nhiên nhớ tới tướng mạo của một nhân vật võ lâm, buột miệng: “Thư Tự Tú!”

Đương nhiên kẻ Hách Liên Xuân Thủy e ngại không phải là Thư Tự Tú.

Mà là do hắn biết hai người Thư Tự Tú và Quảng Liên có một chỗ dựa lớn.

Chính là Văn Trương.

Kẻ Hách Liên Xuân Thủy sợ là Văn Trương!

Tuy nhiên, Văn Trương đã đến nơi từ lâu!

Tiên Vu Cừu cùng Hi Lai Cẩm trao đổi được ba chiêu, hắn càng đánh càng hăng, nội lực khôi phục rất nhanh, đẩy Hi Lai Cẩm rơi vào thế hạ phong.

Nhưng ống tay áo của Vi Áp Mao lại bỗng quán lấy thanh quái trượng của hắn.

Người Tiên Vu Cừu úy kị nhất chính là Vi Áp Mao.

Một ống tay khác của Vi Áp Mao cũng đã cuốn lấy cần cổ Tiên Vu Cừu!

Ngay lúc đó, một ống tay áo khác lại công đến.

Tiên Vu Cừu kinh hồn bạt vía, không ngờ Vi Áp Mao lại có ba ống tay áo. Chỉ hai ống tay áo thôi, hắn đã đối phó không xuê, huống chi lại đến ba ống!

Thế nhưng ống tay áo này lại nửa đường chặn lấy ống tay áo của Vi Áp Mao, quán vào nhau.

Thân thể Vi Áp Mao lập tức biến đổi.

Người lão vốn khô gầy, nay đột nhiên phồng lên.

Lão cũng thả lỏng ngay ống tay áo đang quán lấy quái trượng của Tiên Vu Cừu, quay sang tấn công kẻ mới xuất hiện.

Ống tay áo trắng của kẻ địch cũng thả lỏng ra; hai ống tay áo một xanh một trắng cùng gặp nhau nơi cổ tay áo; đập dềnh như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, vùng lên khuấy động. Cũng không biết được hai bàn tay khuấy trong tay áo đã đấu với nhau bao nhiêu chiêu, bao nhiêu thức.

Tiên Vu Cừu thấy có người giỏi đến giúp, mừng hết sức, muốn thừa cơ tấn công Vi Áp Mao nhưng song kiếm của Tức đại nương đã công đến.

Cao Kê Huyết đập vỡ bức tường, sai bước đi qua, bỗng nhiên thấy một văn sĩ mặc áo trắng, thần thái ung dung hiền hòa, rần rờ, đầy anh khí đang dùng đôi ống tay áo chiến đấu với đôi ống tay áo của Vi Áp Mao. Vừa thấy, Cao Kê Huyết biết ngay tình thế không hay, gọi lớn: “Y chính là Văn Trương! Sư đệ hãy cẩn thận!”

Đột nhiên một đao chém vù tới. Kẻ này sắc mặt uy mãnh, râu tóc bạc phơ, chính là Cao Phong Lượng!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đao và Quạt

Võ công của Cao Kê Huyết vốn linh hoạt, uyển chuyển, nhưng trong trận chiến với Vô Tình vừa rồi, vì ám khí của chàng quá mãnh liệt nên võ công của

hắn không kịp phát huy. Một đao quét tới của Cao Phong Lượng lúc này khí thế bức người, Cao Kê Huyết lùi nửa bước, vung quạt ra gạt đao đi.

Lưỡi đao sắc bén vô cùng, có thể chém sắt như chém bùn.

Nhưng không ngờ quạt lại gạt được đao.

Cao Phong Lượng quát lớn: “Được lắm!” Một đao biến thành muôn vạn ánh đao, như mưa như gió phủ đầy trời, uy phong đánh tới.

Cao Kê Huyết xòe quạt ra, trên quạt ghi năm chữ “Cao xử bất thắng hàn” (cây càng cao gió càng mạnh, người ngời cao thì cô độc), như con rồng quẫy mình xé quạt bay lên. Quạt của hắn vừa xòe ra, xoay một vòng che chắn bốn phía, cản đao lại.

Cao Kê Huyết tán thưởng: “Hảo đao pháp! ‘Bát phương phong vũ lưu nhân đao’ (Chiêu đao: tám phía gió mưa chẳng chạm người).”

Cao Phong Lượng đã nổi giận thật sự, vuốt chòm râu trắng xóa như cước một cái, hai tay múa đao, tận hết sức bình sinh, khí thế mạnh mẽ vàng đá cũng tan, hét lớn: “Còn có ‘Ngũ quỷ khai sơn đao’ nữa!”

Một đao chặt vút đến!

Cao Kê Huyết quát to một tiếng, quạt giấy đâm vào mười một yếu huyệt của Cao Phong Lượng.

Đao của Cao Phong Lượng bổ vào Cao Kê Huyết, còn quạt của Cao Kê Huyết lại tấn công vào chỗ yếu hại trên người Cao Phong Lượng, hai chiêu hoàn toàn chẳng có gì giống nhau, lại còn chẳng màng đến thể tấn công của đối phương. Nhưng kì lạ thay, hai chiêu thức khác biệt đó lại gặp nhau giữa đường. Vừa giao kích, người của Cao Phong Lượng chao đi, còn thân hình của Cao Kê Huyết lại rung lên. Hai người đều quát lớn: “Được lắm!”

Đao pháp của Cao Phong Lượng lại thay đổi. Hai tay lão nắm chặt lấy lưỡi đao, dùng cán đao làm mũi nhọn, thét lên: “Thử đao pháp ‘Điên đảo chúng sinh, thụ nhân vu bính’ của ta xem!” (đâm người bằng cán, thế giới đảo điên)

Đao của lão vừa đâm ra, Cao Kê Huyết đã vút người xông đến. Tuy hắn mập mạp như vậy nhưng động tác lại cực kì khéo léo, cả thân hình béo quay bình một tiếng đập vào người Cao Phong Lượng.

Cao Phong Lượng bị hấn va mạnh vào, ngã lui bảy tám bước, khí huyết nhộn nhạo, nhưng chuôi đao của lão cũng đã đâm trúng bụng Cao Kê Huyết.

Cao Kê Huyết rên lên một tiếng, cũng lùi ba bốn bước, cố gắng dựa vào chiếc cột, nhưng phần bụng đã bị thương bởi đao khí.

Nếu không phải là hắn dùng “Di đà tiểu phạt đồ bị công” (Công phu bụng Phật Di Lặc) để phòng ngự, thì đao đã đâm thấu vào tận trong người, không tránh khỏi cảnh xương nát thịt tan.

Thế đao của Cao Phong Lượng lại thay đổi.

Lão dùng cả hai tay huy đao, vòng lên cao quá đầu, để lộ vùng ngực. Đao xoay vòng rất nhanh tạo nên luồng gió mãnh liệt.

Cao Kê Huyết thét to: “Đao pháp Long quyền phong (con lốc xoáy) được lắm!” Rồi hắn vụt nhảy lên cao, lộn vòng ra xa, tránh được hết luồng đao phong của Cao Phong Lượng.

Cao Phong Lượng động nộ, đao pháp lại thay đổi lần nữa, cả thanh đao nặng gần sáu mươi cân được lão sử nhẹ như không, tựa như lông hồng.

Cao Kê Huyết lúc này mới bắt đầu biến sắc.

Hắn biết đây mới là bản lĩnh chân chính của Thần Uy tiêu cực: Bào Đình đao pháp (xem chú thích chương 11)

Cao Kê Huyết là hảo thủ số một giới lục lâm, còn Cao Phong Lượng là cao thủ nhất lưu giới hộ tiêu. Vốn trời sinh hai người là đối thủ, nhưng lần này vì quan phủ vì bằng hữu mà lại càng đối đầu sống chết, xuất thủ không nương tay.

Khi hai người đang tận lực khổ chiến thì ngược lại, Tức đại nương chỉ muốn bỏ chạy.

Nàng và Hi Lai Cẩm đang cùng nhau kịch chiến với Tiên Vu Cừ. Vết thương của nàng chưa lành, suốt đường lại bốn ba chạy trốn nên mệt càng thêm mệt, võ công giảm đáng kể. Nhưng vì hợp lực cùng Hi Lai Cẩm đánh với một mình Tiên Vu Cừ nên nàng vẫn chiếm được chút thượng phong, có thể quan sát được toàn trường.

Cao Kê Huyết đang khổ chiến với Cao Phong Lượng, bất phân thắng bại.

Hách Liên Xuân Thủy quyết chiến với Thư Tự Tú, đang chiếm thượng phong.

Vi Áp Mao toàn lực đấu với Văn Trương, tình huống đang nguy hiểm khôn lường.

Đường Khảng giao đấu với Dững Thành, xem ra cả hai đều chưa tận hết sức.

Thiết Thủ đang thống lĩnh mười gã nha dịch, bốn mươi bộ hạ của Vi Áp Mao và tám thủ hạ của Hách Liên Xuân Thủy cùng ác chiến với toán người đang

ào ào xông lên như thủy triều, gồm có quân binh, phản đồ của Liên Vân trại và các đệ tử của Thần Uy tiêu cực. Người bên phía Thiết Thủ võ công cao hơn có thể ứng phó dễ dàng nhưng quân binh càng lúc càng đông, nếu cứ tiếp tục thế này thì khó tránh khỏi cảnh toàn quân bị diệt vong.

Cho dù Tức đại nương có muốn liều mạng đi nữa, thì nàng làm sao nhẫn tâm để những người nghĩa khí này chết theo mình được?

Trong chốc lát, Tức đại nương hạ quyết tâm cho dù như thế nào đi nữa thì nàng cũng phải sống sót để báo thù cho các tì muội và để giải thoát Thích Thiểu Thương. Đây cũng là điều mà y mong mỏi nhất ở nàng.

Suy nghĩ xong, Tức đại nương không màng đến việc cố giết Tiên Vu Cừu nữa. Nàng tung ra một loạt bảy tám chiêu sát thủ ép Tiên Vu Cừu phải luống cuống chân tay, rồi cánh tay ngọc của nàng chợt rung lên, phi đao như con măng xà, bay vút ra.

Tiên Vu Cừu xoay quải trọng chống đỡ, nhưng phi đao lại đột nhiên xoay mấy vòng, vẫn bắn nhanh về phía lão. Không muốn thả quải trọng ra, Tiên Vu Cừu chỉ kịp lắc người nghiêng sườn nhưng phi đao đã bắn trúng ngực phải của lão.

Hét lớn một tiếng, lão ôm ngực thối lui.

Tức đại nương hô lên: “Chạy mau!”

Tiếng hô này của nàng thật sự có hiệu quả.

Chiếc quạt của Cao Kê Huyết bỗng bắn vút ra, xoay vòng đuổi theo Cao Phong Lượng làm lão phải vội vã nhảy tránh ra xa, ngưng thần chờ đợi. Nhưng Cao Kê Huyết lại lẳng không lên cao, thu quạt lại, quay người chạy.

Khinh công của hắn không dưới Cao Phong Lượng, nhưng hắn lại trẻ hơn lão nhiều, nên Cao Phong Lượng thật sự không đuổi kịp hắn.

Hách Liên Xuân Thủy vốn đã chiếm thượng phong, đang vùng vẫy thương tấn công dồn dập thì đột nhiên hai tay gã nắm lấy đuôi thương, toàn thân nhảy lên cao như muốn toàn lực đánh xuống.

Thư Tự Tú đã từng thấy qua thương pháp liều mạng thế này, nên vừa đưa móc câu lên đỡ, vừa tán lực lùi nhanh.

Không ngờ với tư thế tấn công mãnh liệt vô cùng đó, Hách Liên Xuân Thủy lại lộn mình trên không, cầm thương rút lui. Hắn hợp cùng Cao Kê Huyết, Hí Cẩm Lai và Tức đại nương đang muốn chạy trốn.

Đáng tiếc Vi Áp Mao lại đang bị nguy khốn.

Võ công của Văn Trương thật cao thâm khó lường.

Đúng lúc đó, Thiết Thủ đột ngột lướt đến, quát to: “Nhất định phải đánh!” rồi túm lấy Vi Áp Mao, vùng chưởng tấn công Văn Trương.

Tức đại nương, Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy thấy Thiết Thủ hoảng kinh như vậy cũng ngạc nhiên, lướt đến bên cạnh Vi Áp Mao. Lúc này ông tay áo của Văn Trương cũng không còn quần lấy lão nữa. Ba người chạm vào Vi Áp Mao mới phát hiện ra dưới lớp quần áo đó không còn cái xương nào lành lặn, khoe miệng lão rướm máu, răng nghiền chặt, dĩ nhiên là trong miệng vẫn còn ngậm một ngụm máu tươi chưa kịp phun ra. Sờ lên mũi lão, không còn hơi thở nữa rồi.

Tức đại nương, Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy đau đớn bị phần, nhất tề vùng chưởng tấn công Văn Trương.

Thật ra thì nội công của Văn Trương không hơn được Vi Áp Mao.

“Thiết tụ nghênh phong” của Vi Áp Mao đem chân khí bao phủ khắp thân thể, nhưng chân khí của lão lại từ tự công mà sinh ra, không phải là chân nguyên của bản thân. Còn Văn Trương xuất thân lại rất phức tạp, sở học cũng nhiều, nhưng nội tức lại có nguồn gốc từ “Kim Cương quyền” và “Đại Vi Đà Sư” của Thiếu Lâm, nên nguyên khí sung mãn cương mãnh, liên miên bất tuyệt. Sở trường của hắn cũng là “Đồng hải thủy vân tự công”, Dùng ông tay áo đầu ông tay áo, hai người đứng là kì phùng địch thủ, nhưng giao thủ trong ông tay áo thì Văn Trương chiếm thượng phong hơn hắn.

Đầu tiên hai người đầu chưởng, Văn Trương tuy chiếm ưu thế nhưng nhất thời chưa thể chế trụ được Vi Áp Mao. Rồi Văn Trương chơi bản, giấu đao trong ông tay áo, rạch lên ngón tay giữa của Vi Áp Mao.

Ngày trước, trong vụ án “Khô Lâu Họa,” Văn Trương cũng dùng đầu mũi dao găm như thế này để giết chết Lỗ Văn Trương. Khi hai người đối chưởng trong ông tay áo, Văn Trương dùng mũi dao làm Vi Áp Mao bị thương, đau đến thất thần, rơi vào thế bất lợi. Nội lực của Văn Trương lập tức ào ào đổ qua, đầu tiên là chấn gãy khớp đầu trong ngón tay giữa của Vi Áp Mao, tiếp đó dùng đầu khớp này chấn đứt khớp thứ hai, rồi lại tập hợp lực của hai khớp đã gãy đó chấn gãy khớp thứ ba.

Ba khớp xương bị vỡ vụn hết, nội lực của Vi Áp Mao thất tán, còn nội lực của Văn Trương thì lại ồ ạt tràn vào, tiếp tục dùng khớp xương thứ ba chấn nát xương bàn tay, lại dùng xương bàn tay chấn nát xương cánh tay, cứ thế lan lên, tiếp tục chấn nát xương bả vai, xương sườn. Bị xương sườn đâm vào tim, Vi Áp Mao không kịp kêu nửa tiếng đã mất mạng.

Một phát đánh chết Vi Áp Mao, Văn Trương đang đắc chí trong lòng thì không ngờ giữa lằn ranh sống chết Vi Áp Mao lại phản đòn, đá về phía hắn.

Văn Trương vận lực lên tay, lách người né tránh, đồng thời nhấc tay trái lên muốn chụp lấy cẳng chân đang đá tới; nào ngờ chụp hụt, trên ngực lại dính

một chưởng.

Vi Áp Mao vừa sử dụng bản lĩnh giữ nhà “Đương đông kích tây” của mình. Nhìn thì có vẻ như là lão ra đòn chân, nhưng thật ra là tạo khoảng trống cho tay chặt ra một chưởng. Tuy lão luyện cáo già nhưng trong lúc sơ ý, Văn Trương cũng dính đòn. Có điều lúc này Vi Áp Mao đã sức cùng lực kiệt, còn Văn Trương thì nội kinh phân bố khắp cơ thể, nên một chưởng này của lão chỉ có thể làm cho hãn huyết khí nhộn nhạo mà thôi.

Nhưng lúc này Thiết Thủ đã nhận ra tình thế nguy hiểm của Vi Áp Mao, nên cấp tốc lướt tới, vung chưởng đánh hãn.

Huyết khí Văn Trương vẫn chưa bình ổn, chưởng lực cũng loạn, đành phải cố gắng tiếp chiêu.

Nếu là lúc bình thường, với nội công cao cường, Thiết Thủ đủ sức đánh Văn Trương phun máu đương trường. Nhưng giờ nguyên khí của chàng đang bị tổn thương nghiêm trọng, chưởng đánh ra chỉ còn hai thành công lực, nên Văn Trương muốn trực tiếp đối chưởng cũng không phải là không được.

Có điều đúng lúc này, chưởng lực của ba người Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết cũng ập tới.

Bất ngờ rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng Văn Trương lâm nguy không loạn, tay trái đối chưởng với Thiết Thủ, ồng tay áo bên phải phát lên, ra chiêu “Đông hải thủy vân tụ” chặn đứng ba luồng kinh lực mạnh mẽ.

Kinh lực đụng nhau, Văn Trương bị đẩy lui luôn năm xích, trong miệng thấy mặn, ủa ra một ngụm máu tươi.

Nhóm Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Thiết Thủ đang muốn tấn công tiếp thì Cao Phong Lượng, Thư Tự Tú và Tiên Vu Cừu đã ào đến bảo vệ Văn Trương.

Cao Kê Huyết mắt thấy Vi Áp Mao bị giết chết, trong lòng bị phản cuồng hận, đau đớn kêu lên: “Sư đệ!”

Cảm thấy Vi Áp Mao, Vũ Toàn Thịnh chết đều vì việc của mình, nên lúc đầu gã căm phẫn, thống hận như điên. Nhưng rút lại, vẫn là một đại tông sư có nhiều năm kinh nghiệm trong việc lãnh đạo đồng đạo lục lâm, gã tự biết nếu mình không lui thì người khác vì thương cảm Vi Áp Mao cũng sẽ không rút lui. Như vậy thì dù có giết chết được Văn Trương, cả bọn cũng sẽ bị tiêu diệt ở đây. Đã quyết tâm lấy đại cục làm trọng, gã hét to: “Rút mau!”

Lệnh của Cao Kê Huyết, nào ai dám không theo.

Tức đại nương nhanh chóng rút lui. Hách Liên Xuân Thủy truyền lệnh cho bộ hạ mau lui. Còn Thiết Thủ cũng hô hào nhóm nha dịch bỏ chạy nhanh.

Đường Khăng vẫn không quên công Vụ Tri Vị chạy theo. Thật ra thì gã không hề biết Vụ Tri Vị là địch nhân, chỉ thấy hãn ta cũng ở trong khách sạn và bị phong bế huyết đạo. Nhưng vì thủ pháp điểm huyết rất đặc biệt, Đường Khăng không đủ công lực nên cũng chẳng giải khai giúp hãn được. Gã bèn không quản hãn là địch hay là bạn, dù gì thì cũng sẽ cùng nhau chạy trốn thôi. Như thế, tên đáng ghét Vụ Tri Vị chỉ đành nghiêng răng tức tối.

Văn Trương là người tinh minh, đoán chắc trong khách sạn vẫn còn yếu phạm, nên hãn cố ý ở lại thảo phạt lập công. Nhưng qua trận huyết chiến trên, Vụ Tri Vị vẫn nằm trong tay nhóm Tức đại nương.

Cao Kê Huyết đang công Vi Áp Mao chạy.

Làm như vậy, bộ hạ của Vi Áp Mao đều nhầm tưởng là lão chưa chết, toàn bộ chạy trốn theo Cao Kê Huyết.

Cao Phong Lượng vốn không hào hứng gì việc bắt nhóm người này, Thư Tự Tú thì bị Hách Liên Xuân Thủy đã thương không nhe, chỉ lo bảo vệ Văn Trương, không dám đuổi theo. Chỉ có Tiên Vu Cừu là hung hãn, nhất quyết dẫn quân binh truy đuổi.

Hãn chạy theo được vài bước thì Thiết Thủ đột ngột dừng lại, đánh ra một chưởng.

Tiên Vu Cừu rất sợ thần uy của Thiết Thủ, thấy vậy bèn đứng sững lại. Không ngờ công lực của Thiết Thủ đã suy giảm nhiều, chàng chỉ hư trương thanh thế, nhưng vẫn làm cho Tiên Vu Cừu sợ cứng cả người.

Tiên Vu Cừu trước mắt bộ hạ bị hạ nhục, tức điên lên, vội cuồng chân đuổi tiếp, quyết ít ra cũng phải giết được một tên trọng phạm mới hả giận.

Trên đồi này có rất nhiều kẻ muốn đuổi cùng giết tận người thất thế. Vì đối phương bỏ trốn lại càng kích thích cái bản tính luôn bị đè nén của hãn, hơn nữa lại háo hức lập công nên Tiên Vu Cừu dẫn quân điên cuồng đuổi theo. Khi hãn đuổi gần kịp Hách Liên Xuân Thủy, y không đợi hãn ra tay, đã trầm mình xuống, xoay nửa bước, ra một cú “Hồi mã thương”

Một thương này đâm thẳng vào ngực, thanh thế mới nhanh nhẹn, lợi hại làm sao. Nhưng Tiên Vu Cừu kiêu dũng thiện chiến, ứng biến thần tốc, đúng là có khả năng hơn người. Trong lúc đang chạy nhanh như thế, hãn hét một tiếng to, hai chân cắm ngập xuống đất như hai cây đinh, tư thế trầm ổn, xoay trượng chặn ngang, “kịch” một tiếng, thương đâm ngập vào núm u trên trượng.

Tiên Vu Cừu ra sức xoay thanh trượng, muốn giật bay cây ngân thương của Hách Liên Xuân Thủy đi. Ngón giữa tay trái vừa mới bị đứt nên cầm thương không vững, Hách Liên Xuân Thủy bèn bỏ thương, vịn người nhảy lên, “bình” một tiếng va vào người Tiên Vu Cừu.

Tiên Vu Cừu hét to một tiếng. Sau lưng hãn bảy tám tên tinh binh ào lên, nhưng nhóm Thập Nhất Lang, Thập Nhị Lang và Thập Tam Muội đã chém tới rất nhanh, làm rối loạn trận tuyến của địch nhân. Tức đại nương giờ tay lên, ngọn phi đao phóng vào mặt Tiên Vu Cừu.

Tiên Vu Cừu cấp bách khua trượng quán chặt lấy dây phi đao. Sợi dây quán nhanh quanh trượng vài vòng, mũi đao vẫn bắn thẳng về hướng Tiên Vu Cừu. Mắt tinh tay lẹ, Tiên Vu Cừu vươn tay chụp được. Thấy mình trong chốc lát đã đánh bay binh khí của hai đại cao thủ, trong lòng vô cùng đắc ý, đang muốn khoe khoang thì bỗng nhiên hắn thấy lạnh ở vai trái, cổ phải, rồi đau nhói lên.

Thì ra lúc Tức đại nương bắn phi đao ra, tay kia khẽ xoay ra sau, âm thầm phóng ra hai mũi ám khí. Chỉ lo đối phó với ngọn phi đao, sơ xuất trúng phải hai mũi tên, Tiên Vu Cừu kinh hãi trong lòng. Tức đại nương lại lướt đến, tung cước đá vào bụng hắn.

Tiên Vu Cừu trúng phải cú đá, không hề ngã ra sau mà lại ôm bụng gấp người về phía trước. Tức đại nương vừa rút chân phải về thì Tứ đại gia tộc bật nhảy lên phía trước bảo vệ, còn nàng và Hách Liên Xuân Thủy cùng nhau lùi nhanh.

Cao Phong Lượng và Dũng Thành cũng đã đuổi tới gần, đỡ lấy Tiên Vu Cừu. Lúc đó chúng mới biết trên mũi giày của Tức đại nương có giấu mũi đao sắc, đã đâm vào bụng Tiên Vu Cừu. Giờ hắn ở trong tình trạng hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Toán truy binh thấy nhóm Tức đại nương lợi hại như vậy, đều chần chừ, không dám đuổi tới gần. Cao Phong Lượng thì vốn cũng không tận sức lắm, Văn Trương thì đang thụ thương, đợi hắn điều tức xong thì nhóm Hách Liên Xuân Thủy đã sớm chạy mất tung mất tích rồi.

Đoàn người nhón nhào chạy đến Thanh Thiên trại, nơi giáp giữa huyện Nam Yên và ngòi Cự Mã.

Cư trú nơi vùng Cự Mã không phải là cường đạo, cũng chẳng phải phi khấu, mà là một nhóm hảo hán phương Bắc sống bằng nghề nuôi ngựa.

Lãnh tụ của nhóm hảo hán này nguyên là “Tam Tuyệt Nhất Thanh Lô” Ngũ Cương Trung, một người nghĩa bạc vân thiên, hào sảng phóng khoáng. Nhưng Ngũ Cương Trung đã chết trong khi theo Thiết Thủ truy đuổi “Diệt Tuyệt Vương” Sở Tương Ngọc. Toàn bộ trọng trách của Thanh Thiên trại đè lên vai con rể lão là “Cấp Điện” Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong vốn là bạn thanh mai trúc mã với Ngũ Thái Vân, con gái rượu của Ngũ Cương Trung, hai người ân ái mặn nồng. Nhưng Ngũ Thái Vân lại chết thảm trong vụ án “Đàm Đình Hộ”. Sau khi vụ án này xảy ra, mặc dù hung thủ đã bị Vô Tình và Truy Mệnh giết chết, nhưng cái chết của Ngũ Thái Vân đã khiến cho Ân Thừa Phong đau đớn tuyệt vọng, tâm tính biến đổi, không lý gì đến sự đời nữa. Thanh thế của Thanh Thiên trại vì thế cũng một đi không trở lại.

Trong võ lâm, vốn Thanh Thiên trại được xưng là Nam trại. Cái tên này không phải do vị trí trại thuộc về phương nam, mà là vì trại được xây dựng ở gần nhánh phía nam của sông Dịch Thủy. Nam trại vốn cùng với Đông bảo, Tây trấn và Bắc thành hợp nên “Võ lâm tứ đại gia”. Nhưng trải qua nhiều cuộc chiến loạn, biến cố, “Hám Thiên Bảo” Hoàng Thiên Tinh đã qua đời, Tây bảo suy yếu. Còn “Phục Tê Trấn” Lam Nguyên Sơn của Tây trấn thì vì bộc lộ dã tâm mà vợ yêu Hoắc Ngân Tiên phải chết. “Vũ Dương Thành” Chu Bạch Tự, thành chủ của Bắc thành thì vì có tư tình với Tiểu Hoắc, vợ của Lam Nguyên Sơn mà nhục nhã với hảo hán thiên hạ, cả hai đã cùng nhau tự sát. Vũ Dương Thành vốn đã bị “Ma Cô” Cơ Diệu Hoa tấn công mà đại tổn nguyên khí, nên có thể nói là suy vong hoàn toàn. Tất cả những biến cố hưng vong thịnh suy đó đều được kể trong hai bộ “Hội Kinh Sư” và “Đàm Đình Hộ” của Tứ đại danh bộ.

Ân Thừa Phong tuy dùng đứng với thế sự nhưng y vẫn là trại chủ của Nam trại.

Tức đại nương là thành chủ Hủy Nặc thành, vốn có mối quan hệ thân tình với Ngũ Thái Vân; còn Thích Thiếu Thương là trại chủ Liên Vân trại, thanh thế của Liên Vân trại hậu sinh khả úy, nên y cũng có mối quan hệ thân thiết với Ân Thừa Phong. Cao Kê Huyết là “kẻ trung gian” trong giới lục lâm, tuy không thân với Ân Thừa Phong, nhưng lại có mối giao hảo thâm tình với Ngũ Cương Trung.

Thiết Thủ đã từng cùng Ngũ Cương Trung xử án, còn Vô Tình chắc chắn cũng quan hệ mật thiết với Ân Thừa Phong.

Nếu không có Vô Tình, chưa chắc Ân Thừa Phong đã báo thù được cho vợ.

Trước giờ phút Hủy Nặc thành bị phá, Tức đại nương đã hẹn với chúng tôi muối gặp nhau ở sông Dịch Thủy, tuy không nói ra nhưng ai cũng thầm hiểu đó là Thanh Thiên trại.

Bởi mối giao tình với Liên Vân trại và Hủy Nặc thành, không thể nào Thanh Thiên trại lại thấy chết mà không cứu, thờ ơ ngồi nhìn được.

Địa điểm mọi người tập trung chính là Thanh Thiên trại, một thời từng nằm trong Võ Lâm Tứ đại thế gia.

Phía nam sông Dịch Thủy.

Nơi ngòi Cự Mã.

Nam trại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngòi Cự Mã, trại Thanh Thiên.

Cuối cùng, nhóm người Túc đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Thiết Thủ, Cao Kê Huyết, Đường Khăng, Hi Lai Cẩm cũng đến được bờ nam sông Dịch Thủy, nơi ngòi Cự Mã trong khuôn viên Thanh Thiên trại.

Túc đại nương đem cả Toái Vân Uyên ra hỗ trợ Thích Thiểu Thương dẫn đến Hủy Nặc thành bị công phá, từ đó phải chạy trốn không ngừng. Tâm trí nàng chỉ nghĩ tới Thích Thiểu Thương nên bây giờ dù tạm thời được an toàn, tâm tình nàng cũng không vui vẻ gì.

Vì giúp đỡ Túc đại nương nên Hách Liên Xuân Thủy cũng như Cao Kê Huyết đều bị liên lụy, phải lặn lội chạy trốn. Lúc này Hách Liên Xuân Thủy mang theo bảy thuộc hạ, Cao Kê Huyết dẫn ba mươi một đệ tử của Vi Áp Mao đến Thanh Thiên trại tìm chốn ẩn nấp. Trên đường, dĩ nhiên họ cũng trải qua đánh giết. Bên phía Hách Liên Xuân Thủy bị chết Thập Nhị lang, còn Cao Kê Huyết cũng mất ba thuộc hạ; có thể nói là tổn thất nghiêm trọng.

Vì cứu Thích Thiểu Thương mà Thiết Thủ bị thương nặng, nội công chưa hoàn toàn khôi phục nên không thể thi triển được võ công kinh thế hãi tục của mình. Thân Uy tiêu cực vì tình thế bức bách mà bất đắc dĩ phải đầu nhập quan phủ, giúp đỡ quan quân tiêu trừ giặc cướp, nên Đường Khăng bị dẫn dắt tới chuyện ra tay giúp đỡ Thiết Thủ, cùng nhau trốn chạy; đến giờ gã lại đi cùng với nhóm Túc đại nương, trở thành một phần tử trong nhóm lớn những người đào vong này.

Tuy nhiên, nhân vật quan trọng nhất khiến bọn họ phải bỏ chạy là Thích Thiểu Thương, rốt cuộc vẫn còn bị Lưu Độc Phong bắt giữ, không thể cùng bọn họ trốn vào Thanh Thiên trại.

Lúc mới thấy cả đám người đông này, đệ tử Thanh Thiên trại tưởng là địch, sau mới biết rõ chân tướng, vội vã báo cho trại chủ Ân Thừa Phong. Lúc đó y đang ở trong dinh mượn rượu giải sầu, nghe thấy nhóm Túc đại nương tới, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng. Túc đại nương là bạn tâm giao với Ngũ Thái Vân, còn y với Thích Thiểu Thương ý hợp tâm đầu, hai trại cùng hỗ trợ nhau. Khi Liên Vân trại phát sinh biến cố, y rất lo lắng; nếu là ngày xưa, dứt khoát sẽ phát binh cứu trợ, nhưng hiện nay, ý chí đã mất, cũng không muốn chen vào ân oán chốn giang hồ, cho nên y chưa hề có hành động gì. Không lâu sau, lại nghe Hủy Nặc thành bị công phá, ngay cả phân đường Phích Lịch đường cũng bị liên lụy, trong lòng khản trương, y tìm tới trại chủ "Tam Nhân quái" Tiết Trọng Nhất bàn xem có cần mang quân cứu Thích Thiểu Thương, Túc đại nương, Lôi Quyền hay không?

"Tam nhân quái" Tiết Trọng Nhất là anh của Tiết Trọng Nhị. Y với "Hắc Sát Thần" Thiết Trọng Nhị, "Địa Tranh Dao" Nguyên Hồn Thiên và "Thượng phương kiếm" Thịnh Triều Quang là bốn đại cao thủ của Nam trại. Nhưng Tiết Trọng Nhị, Nguyên Hồn Thiên đều hi sinh anh dũng trong chiến dịch "Độc thủ". Thế nên Tiết Trọng Nhất lên làm Phó trại chủ, còn Thịnh Triều Quang làm tổng đầu mục.

Là người trọng nghĩa, hảo thắng, Tiết Trọng Nhất cực lực cổ vũ việc điều binh xuống núi cứu viện. Nhưng Thịnh Triều Quang có quan điểm thận trọng hơn, ra sức phản đối. Y cho rằng lúc này, Đông Bảo đang suy yếu, Bắc Thành đã bị hủy diệt, Tây Trấn muốn ra tay cũng vô lực, Nam Trại nhân lực thiếu hụt, không nên khoe khoang gây thù. Hai người tranh cãi không dứt. Bản thân Ân Thừa Phong lại luôn thương nhớ Ngũ Thái Vân, tâm hồn nguội lạnh, mà vài hôm trước lại có hai vị khách quý phương xa đến thăm. Đối với việc cứu viện, tuy vẫn canh cánh trong lòng, nhưng y vẫn chưa đưa ra quyết định, càng chậm chạp trong việc phát binh, không ngờ đoàn Túc đại nương đã đến tận nơi.

Càng bất ngờ hơn nữa, cả Thiết Thủ, một trong Tứ đại danh bộ cũng đi cùng đoàn. Lúc trước, sở dĩ Thịnh Triều Quang ngăn không cho Thanh Thiên trại hạ sơn cứu viện, một trong những lý do chủ yếu là không muốn đối địch với Tứ Đại danh bộ. Võ Lâm Tứ đại gia có quan hệ cực kỳ thân thiết với Gia Cát tiên sinh và bốn vị danh bộ, cùng liên minh hỗ trợ. Thịnh Triều Quang e rằng Tứ đại danh bộ sẽ đảm nhận việc truy bắt Thích Thiểu Thương, nếu thế Nam trại sẽ thành địch thủ của Tứ Đại danh bộ, rất là không đáng, lại càng bất trí. Nhưng y không ngờ Thiết Thủ lại lại có thể đồng hành với Túc đại nương, đến nương nhờ Thanh Thiên trại!

Ân Thừa Phong vội ra lệnh Thịnh Triều Quang mời mọi người vào trại, còn y lật đặt rửa mặt, thay áo rồi cùng với hai vị khách quý vừa ghé thăm trại vài hôm trước đến Triều Hà đường đón khách.

Túc đại nương, Cao Kê Huyết, Thiết Thủ vừa liếc thấy Ân Thừa Phong đều giật mình kinh hãi. Ân Thừa Phong ngày xưa sáng láng anh tuấn, mà nay mặt đầy râu, hình dáng gầy gò. Vừa nhìn đã có thể tưởng tượng ra được y thương nhớ Ngũ Thái Vân, thương tâm thống khổ ra sao.

Mọi người chào nhau xong, Ân Thừa Phong cùng Túc đại nương hai miệng một lời đều cùng hỏi đối phương: "Vì sao thành nông nổi như vậy?" Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng đã biết đáp án, biết có hỏi cũng vô ích, cả hai cùng không nói nữa.

Thiết Thủ bảo: "Chúng tôi chạy đến quý trại, nếu như có gì bất tiện, xin cứ nói rõ. Thật sự chúng tôi không muốn lại làm liên lụy đến người khác."

Ân Thừa Phong ngẩng cao đầu, chấp tay đáp: "Thiết nhị ca nói gì vậy! Các vị trên giang hồ vì nghĩa liều mình, không ngại mạo hiểm khó khăn, nay vất vả lãnh nạn. Còn tại hạ ở chỗ này uống rượu thương tâm, thực sự cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nếu lúc này không ra sức vì chư vị thì còn có thể là người hay sao!"

Cao Kê Huyết nghe Thiết Thủ nói như thế, tất nhiên là quang minh lỗi lạc, nhưng hắn luôn có thói quen buôn bán, thực hư thế nào không để người ta biết, trong lòng e rằng sẽ khiến cho Thanh Thiên trại có cơ khước từ không đáp ứng, vội nói: "Ân Thừa Phong trại chủ không cần lo lắng. Lần này chúng ta chạy tới đây, là đã sớm thoát khỏi tầm mắt của quan phủ, đương đông kích tây khiến cho bọn chúng cũng không biết được chúng ta đã vào tới quý trại."

Nhưng Thiết Thủ lại nói: "Mặc dù bọn họ chưa phát hiện ra, nhưng Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều đâu phải là hạng người hời hợt. Trong vòng trăm dặm quanh đây, nói về thế lực, và nghĩa khí, thì còn chỗ nào hơn Nam trại? Bọn chúng nhất định sẽ hoài nghi."

Cao Kê Huyết cấp bách đến độ nháy mắt lia lia với Thiết Thử: "Ôi dào, bọn chúng có nghi cũng không có chứng cứ, lẽ nào lại tùy tiện mang quân xâm nhập Thanh Thiên trại hay sao?"

Tổng đầu mục Thanh Thiên trại Thịnh Triều Quang tính tình luôn trầm tĩnh cẩn thận, lại góp lời: "Điều này cũng khó nói. Ta thấy triều đình phát quân tiêu diệt Liên Vân trại, lại tung quân đánh Hủy Nặc thành, là một chuỗi hành động liên kết nhau. Bọn họ chỉ cần nắm được một chút manh mối, lập tức có thể tìm cách gây hấn, phát động cuộc chiến mới, không thể không đề phòng."

Phó trại chủ Tiết Trọng Nhất không nhịn được nữa, vỗ bàn lên tiếng: "Ta chẳng quan tâm đến chuyện bọn chúng có xuất quân hay không! Nếu như bọn chúng dám đến đây, thì tới một, giết một, tới một đôi, mổ cả cặp. Nếu tới mười tên, trăm tên, cũng giết sạch không cần tính toán!"

Thịnh Triều Quang không phục, cười lạnh nói: "Hiện tại Thanh Thiên trại chúng ta ác chiến nổi với quan binh sao?!"

Tiết Trọng Nhất trừng hai mắt như lục lạc đồng, hỏi: "Cái gì không chống nổi?! Nhớ thuở lão trại chủ còn sống, có trận chiến đấu nào mà không đưa vai gánh vác? Hiện tại thời thế thay đổi, nhưng muốn hao hán Thanh Thiên trại tham sống sợ chết, làm rùa đen rút đầu, thì họ Tiết ta là người đầu tiên không chịu!"

Người bên cạnh Ân Thừa Phong đột nhiên cất tiếng: "Tại hạ lại có một đề nghị, không biết có tiện nói không?"

Ân Thừa Phong vội giục: "Tạ huynh cứ nói, xin đừng ngại!"

Người đó nói: "Thanh Thiên trại gồm toàn huynh đệ không sợ chết, đoàn Túc đại nương không hơn bốn mươi người. Ân trại chủ có thể dùng kế kim thiên thoát xác, ám độ Trần Thương, dẫn dắt quan binh truy bắt đi chỗ khác." Nói đến đây, y mỉm cười, ngừng lại.

Ân Thừa Phong lập tức hỏi: "Thế nào là kim thiên thoát xác, ám độ Trần Thương, xin Tạ huynh chỉ rõ."

Người họ Tạ cười, nói: "Trước tiên trại chủ phái hơn tám mươi người, chia làm hai nhóm, cải trang thành đoàn người Túc đại nương, một nhóm theo đường núi Dục Đông, một nhóm đi thuyền về Giang Nam, dụ truy binh rồi đi. Bọn Cố Tích Triều tự nhiên sẽ không nghi ngờ nhóm Thiết nhị gia, Hách Liên công tử đã vào Thanh Thiên trại."

Mọi người nhìn về phía người kia, chỉ thấy y lông mày thanh tú, mắt sáng kỳ dị, vẻ mặt tươi cười, ăn nói văn nhã, nghi biểu quả nhiên bất phàm. Ân Thừa Phong hiểu ý, giới thiệu với mọi người: "Vị này chính là Tạ Tam Thắng, thất đệ tử của Cửu Cửu Phong Liên Mục thượng nhân. Năm xưa Liên Mục thượng nhân là lão huynh đệ cùng gia phụ sáng lập sơn trại, sau đó người rửa tay gác kiếm, rời khỏi giang hồ, quy ẩn trên Cửu Cửu Phong, nghiên cứu Phật pháp, võ công. Tạ huynh chính là đồ đệ xuất sắc của Thượng nhân, đi cùng huynh ấy là vị sư muội Diệu nữ hiệp ..."

Nàng họ Ôm quyền, chào: "Ta là Diệu Tiểu Văn."

Mọi người cũng ôm quyền đáp lễ. Tạ Tam Thắng nói tiếp: "Hàng năm gia sư đều đến ngôi Cự Mã thăm Thanh Thiên trại, cùng Ngũ lão trại chủ ôn chuyện xưa. Thế nhưng, hai năm nay, Ngũ lão trại chủ đã qua đời, gia sư không muốn trông cảnh nhớ người, cho nên bảo tại hạ cùng với sư muội đến thăm Ân thiếu trại chủ, đặc biệt xin lãnh giáo."

Ân Thừa Phong đáp: "Tạ huynh khách khí rồi, huynh đến tề trại, chỉ điểm, làm lợi cho Thanh Thiên trại không ít."

Tạ Tam Thắng khiêm tốn: "Ân trại chủ nói quá lời, tại hạ quấy rầy nhiều ngày, không khỏi xấu hổ."

Cao Kê Huyết nói: "Ý kiến Tạ huynh vừa đưa ra rất có lý. Tuy nhiên, một lúc phái ra hơn tám mươi người, không phải là chuyện nhỏ, như vậy sợ rằng không hay cho Nam trại ..."

Ân Thừa Phong nói: "Đây là chuyện nghĩa phải làm. Mặc dù mấy năm gần đây Thanh Thiên trại thiếu nhân lực, nhưng phái ra gần một trăm nhân thủ cũng là việc bình thường, không ảnh hưởng gì."

Thịnh Triều Quang trầm ngâm lên tiếng: "Tuy nhiên, huynh đệ của trại nếu cải trang thành nhóm Thiết nhị gia, lỡ bị bọn Hoàng Kim Luân bắt được, khó bảo đảm bọn họ không khai ra sự thật, chẳng phải là muốn khéo mà thành vụng sao?"

Tiết Trọng Nhất nhịn không nổi nữa, bảo: "Lão Thịnh, người cho là huynh đệ Thanh Thiên trại bọn ta là hạng người rất sợ chết, ăn cây táo, rào cây sung hay sao? Người yên tâm, bọn họ một lòng trung thành, quyết không làm liên lụy mọi người đâu!"

Thịnh Triều Quang hơi bực, gắt: "Nếu bị quan binh bắt giữ thật, dùng nghiêm hình hỏi cung, người dám cam đoan bọn họ không khai sao? Cứ cho là bọn họ không khai, nhưng các huynh đệ này, có người gia quyến ở trong trại, nhưng cũng có người gia quyến lại ở bên ngoài trại, chỉ cần bị quan phủ bắt trời, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, người có thể đảm bảo không ai khai ra chút nào sao?!"

Tiết Trọng Nhất phản bác không được, chỉ cười lạnh nói: "Lão Thịnh, người lo lắng nhiều quá đó! Dù cho bọn cậu quan biết là Thanh Thiên trại chúng ta nhúng tay vào thì sao? Nam trại chúng ta đã lâu không nhiệt náo một phen, đây cũng là dịp tốt để bắt bọn chúng tề đao! Lão gia hỏa nhà người vài năm nay không nhúc nhích, có phải tay mềm gan yếu rồi không?"

Lần này Thịnh Triều Quang không nén được giận, phản nộ: "Tiết lão đại, ta nghĩ vậy chỉ là vì Nam trại. Nếu này sinh xung đột với quan phủ, thảm họa chiến tranh dây dưa, có lợi cho ai? Các vị Túc đại nương, Thiết nhị gia giả làm Thanh Thiên trại chúng ta, chúng ta phải bảo vệ các vị ấy bình an mọi mặt, chứ nếu đối chọi với quan binh thì được gì?! Nếu cần cầm lấy binh khí, đổ máu liều mạng, Nhất ca xông lên vị trí thứ nhất, lão Thịnh ta quyết không đứng

ở vị trí thứ hai. Người nói như thế chính là cho rằng họ Thịnh ta là loại tránh việc, sợ phiền phức sao?! Tiết lão nhị, Nguyên lão đệ mất đi, Thanh Thiên trại chỉ còn nhờ Trại chủ cùng mấy người chúng ta chống đỡ. Nếu khoe cái dũng thì lão Thịnh ta đã thoải mái đi trả ân thù từ lâu rồi, không chờ người lái nhai!"

Tiết Trọng Nhất bị Thịnh Triều Quang mắng một tràng, nhất thời nói không ra lời. Thiết Thủ vội nói đỡ: "Thịnh huynh nói quá rồi!"

Điều Tiểu Văn bỗng góp lời: "Kỳ thực điều này cũng không phải khó gì. Chỉ cần huynh đệ quý trại dẫn dụ quan binh đi một đoạn đường, sau đó tạm ghé thị trấn hay thành nào đó gỡ bỏ lớp hóa trang, khôi phục hình dáng tướng mạo ban đầu, rồi chia thành tốp nhỏ mà đi. Bọn Hoàng Kim Lân chẳng thể nào hiểu tại sao, huynh đệ trong trại cũng không nhất thiết phải mạo hiểm đến mức bị bắt."

Cao Kê Huyết vỗ tay cười nói: "Chính thế! Kế ấy rất hay!"

Tức đại nương nhìn Điều Tiểu Văn, chỉ thấy nàng ta khuôn mặt trái xoan, mảnh mai thanh tú, liền cười nắm tay nàng nói: "Hảo muội muội, nếu như Hủy Nặc thành vẫn còn, ta thật muốn mời muội đến chơi." Chợt nàng thấy tay nàng ta lạnh ngắt đi.

Ân Thừa Phong nói: "Đã như vậy, không nên chậm trễ nữa." Nói rồi, liền lập tức triệu hơn tám mươi huynh đệ trong trại đến, dựa theo hình dáng tướng mạo của mọi người mà hóa trang, cùng ra khỏi trại, y kế hành sự.

Đội mọi việc xong xuôi, Ân Thừa Phong mời đại phu trong trại đến chữa thương cho mọi người, nghỉ ngơi một chút rồi cùng nhau dùng bữa tối, còn Vưu Tri Vĩ thì tạm thời bị giam lại. Chạng vạng ngày kế, chợt nghe đầu mục báo lại: "Có hai gã kiểm đồng của Tứ đại danh bộ Dư Thành Nhai cầu kiến trại chủ."

Ân Thừa Phong giục: "Mau mời vào."

Mấy người Thiết Thủ chợt nghe hai trong bốn gã kiểm đồng thân cận của Vô Tình quay lại, mà không có Vô Tình, nên không khỏi lo lắng.

Đội hai kiểm đồng vào tới Triều Hà đường, lần lượt vái chào mọi người, Thiết Thủ mới hỏi: "Tình hình ra sao?"

Thiết Kiềm đáp: "Công tử bắt đám ác nhân che mặt bỏ chạy trốn chết, bọn chúng bị quan binh phóng ám khí loạn xạ, bị thương tám, chín người. Chạy thêm một đoạn nữa thì gặp phục kích của bọn Liên Vân trại Du Thiên Long và Thần Uy tiêu cục Dừng Thành, cả toán xông lên giết bảy, tám tên, mới phát hiện ra đó chính là ba tên chuyên gây loạn và hai tên hề họ Lý. Buồn cười chết người đi được!"

Đồng Kiềm tiếp lời: "Đúng vậy, cười chết đi được! Bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều đuổi tới, cùng bọn Liên Vân tam loạn và Phúc tuệ song tu nhận ra nhau, ha ha. Khi biết là phe ta giết phe mình, thì bọn chúng tức giận sùi bọt mép, trợn mắt trắng dã!"

Đường Khăng bảo: "Năm người bọn Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy, Lý thị huynh đệ không chết, cũng coi như bọn họ mạng lớn!"

Thiết Thủ lại hỏi: "Kim kiếm với Ngân kiếm đi đâu rồi? Công tử các người đâu?"

Thiết Kiềm đáp: "Công tử muốn chúng tôi về Nam trại trước, bẩm báo mọi việc để chư vị khỏi lo lắng."

Tức đại nương nhíu mày hỏi: "Nhưng y lại đi đâu?"

Lần này đến lượt Đồng Kiềm đáp: "Công tử giao cho chúng tôi kính báo đại nương một tiếng: công tử sẽ cùng Kim kiếm, Ngân kiếm đuổi theo Lưu Độc Phong đại nhân."

Tức đại nương giật mình, kêu lên: "Cái gì?"

Thiết Thủ thở dài một tiếng: "Ta đã biết đại sư huynh đối với việc này canh cánh trong lòng, nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn."

Tạ Tam Thắng hỏi: "Như vậy, công tử các người sẽ về lại đây hay không?"

Thiết Kiềm, Đồng Kiềm đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ ám ức, thần sắc lo lắng, lần lượt đáp: "Công tử có nói qua, nếu cứu Thích trại chủ không được thì người cũng không còn mặt mũi nào mà gặp gỡ chư vị anh hùng, thế cùng Lưu bộ thần chiến đấu tới cùng."

"Nếu như cứu được người, dĩ nhiên sẽ quay lại; hai chúng tôi cũng muốn cùng đi với Kim Kiếm, Ngân Kiếm sư huynh nhưng công tử lại không đồng ý, ra lệnh chúng tôi tới đây bẩm báo chư vị tình hình thực tế ... Nhị gia, chúng tôi nên làm gì bây giờ đây?"

Câu cuối cùng, chính là hỏi Thiết Thủ. Thiết Thủ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hai kiểm đồng, an ủi: "Công tử các người khi muốn làm chuyện gì, dù có khó khăn thế nào, dù có trở ngại thế nào, huynh ấy cũng đều khắc phục được. Trước đây, đã có chuyện hầu như không có khả năng cũng đã được huynh ấy giải quyết xong. Tuy hiện nay sự tình có chút rắc rối, nhưng nhất định sẽ ổn thôi, các người không cần lo lắng."

Hai kiểm đồng khẽ chớp đôi mắt trong sáng, gật đầu nghe lời ...

Nhưng trong lòng Thiết Thủ lại rất hoang mang: Lưu Độc Phong là đệ nhất hảo thủ lục phiên môn, trước kia từng là bộ khoái tên tuổi. Vô Tình là đại sư huynh của Tứ đại danh bộ, hiện nay là nhân vật kiệt xuất trong đám thanh niên cao thủ. Mà nay Vô Tình phải cứu người trong tay Lưu Độc Phong, cục diện sẽ như thế nào?

Ai thắng? Ai thua?

Thiết Thủ cũng không thể nào minh bạch: Vô Tình vì sao lại tham dự chuyện này? Với tác phong trầm tĩnh gần như tàn nhẫn, hẳn Vô Tình sẽ không chỉ do tự trách mình góp sức làm Thích Thiếu Thương bị bắt, mà phải đối địch với Lưu Độc Phong! Hơn nữa, chính Hoàng thượng đã hạ mật chỉ cho Lưu Độc Phong bắt người. Vô Tình làm như thế này, chẳng phải là kháng lại thánh chỉ sao?

Nhưng Tức đại nương lại nghĩ khác.

Nàng vốn hận Vô Tình đến chết, hận luôn Tức đại danh bộ; bởi vì nàng nghĩ, Thích Thiếu Thương bị cái gì đó bộ thần bắt đi, mà Vô Tình lại xuất thủ ngăn nàng trong chốc lát, nên nàng không kịp cứu Thích Thiếu Thương.

Nàng ghét cay ghét đắng tất cả bọn quan binh, sai nha.

Nàng là một người phụ nữ như vậy, địch bạn phân minh, yêu ghét rõ ràng. Nàng có thể vì người nàng thương mà không màng sống chết; cũng có thể không nề hà điều gì để trả thù kẻ nàng căm hận.

Thế nhưng nàng thật không ngờ, chàng thanh niên áo trắng tàn phế, lãnh ngạo, tuấn tú dưới ánh trăng đêm ấy, lại đột nhiên thực hiện lời hứa của mình, đi cứu Thích Thiếu Thương!

Nàng không khỏi nhớ kỹ lại hình dạng nét mặt của thanh niên áo trắng đó, nghĩ thầm:

- Nếu như hẳn thực sự có thể cứu Thích Thiếu Thương về, ta nguyện ý hi sinh tất cả báo đáp hẳn.

Chỉ cần Thích Thiếu Thương có thể vô sự trở về.

Thích Thiếu Thương thực sự có thể bình an trở về đoàn tụ với Tức đại nương không?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Âm mưu.

Đúng là Thiết Kiếm và Đồng Kiếm đã kể lại tình hình thực tế, nhưng còn giấu diếm một số chuyện.

Đó không phải là những chuyện không nói ra được với các vị hiệp khách, cũng không phải là hai đồng tử không muốn nói, mà là do Vô Tình đã từng dặn dò hai em “không được kể.”

Vô Tình không muốn bọn họ biết quá nhiều.

Vì nếu thế thì nhóm Tức đại nương không thể nào yên tâm mà dưỡng thương.

Vô Tình đặc biệt hy vọng Thiết Thủ sẽ bình phục sớm, khôi phục được công lực. Minh có mệnh thì mới có thể kháng địch được.

Muốn trừ được cường bạo thì trước hết bản thân mình phải đủ mạnh mẽ.

Giờ chàng biết rất rõ nhóm Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết đều không đủ mạnh, ngay cả Thiết Thủ và Ân Thừa Phong cũng không phải đang ở trạng thái tốt nhất.

Vô Tình là người bị tàn tật; khi còn đang quần tẩu, kẻ thù giết cha làm nhục mẹ đã cắt luôn gân chân của chàng. Nhưng chàng vẫn kiên cường không gục ngã, từ đáy tuyệt vọng vẫn kiên trì đấu tranh không mệt mỏi, tự nâng cao bản thân, cuối cùng cũng luyện thành được tuyệt kỹ.

Nếu muốn đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, mà bản thân không đủ mạnh thì chỉ là chuyện viễn vông, không thực tế; lại còn phải gặp cảnh cá lớn nuốt cá bé.

Nếu muốn giúp người thì trước tiên mình phải có sức; nếu muốn duy trì chính nghĩa, bảo vệ đạo đức, thì bản thân phải hùng mạnh.

Đôi chân của Vô Tình không còn tác dụng, nhưng nhờ khổ luyện mà khinh công của chàng có thể được xếp hạng nhất nhì trong giới võ lâm. Không thể luyện được nội công cao thâm nhưng thủ pháp ném ám khí của chàng khó ai bì kịp.

Vô Tình quyết không khuất phục trước vận mệnh.

Chàng nhận thấy ông trời không ưu ái mình, giấu cột mình, nhưng cũng vì vậy mà cho chàng cơ hội để vượt qua tất cả chướng ngại, trở thành một người phi phàm.

Cho nên chàng mới thành đại sư huynh của Tứ đại danh bộ, đồng thời cũng là nhân vật được kính nể nhất trong Lục phiên môn.

Chàng thi hành một kế nhỏ, để cho bọn Cổ Tích Triều và Hoàng Kim Luân hồ đồ truy sát thủ hạ của chúng cả buổi. Còn chàng thì cùng với bốn Kiếm đồng ẩn nấp trên cây, nghe lỏm được Liên Vân tam loạn và Phúc Tuệ song tu tưởng mình trúng phải chất kịch độc, tuyệt vọng chán nản, hôn hà hôn hên thóa mạ vận rủi gặp phải tên Cổ Tích Triều bại hoại chỉ muốn tranh công.

Lúc ấy Hoàng Kim Luân mới biết mình trúng phải kế điều hổ ly sơn, cũng biết Cổ Tích Triều vì mạo hiểm tranh công mà làm mất đi hai đại tướng Vu Tri Vĩ và Lãnh Hồ Nhi. Trong lòng hấn tức giận nhưng không tiện phát tác, kêu Lý Phúc, Lý Tuệ lại gần hỏi han kĩ lưỡng rồi mới lột khăn bịt mắt của chúng ra quan sát một hồi, rồi điểm tinh huyệt: “Bọn thổ phỉ đó cho các ngươi uống loại độc được gì?”

Lý Phúc vốn đã sợ đến xanh mét mặt mày, run rẩy đáp lời: “Bọn chúng bảo ... bắt ta uống cái thuốc gì gọi là ‘Tam thi hủ não’, uống vào thì toàn thân sẽ ngứa ngáy, mất đi tri giác rồi tự cắn lưỡi mà chết.”

Lý Tuệ mặt méo như muốn khóc, hỏi: “Hoàng đại nhân, loại thuốc độc này có giải được không?”

Hoàng Kim Luân mỉm cười: “Là ‘Tam thi hủ não hoàn’ à?”

Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ cùng đồng thanh đáp: “Đúng vậy ạ!”

Hoàng Kim Luân quét mắt một vòng, quan sát khí sắc của cả bọn, trong lòng thầm suy tính. Liên Vân tam loạn là tâm phúc của Cổ Tích Triều, Phúc Tuệ song tu lại là thủ hạ của Văn Trương, bọn Cao Phong Lượng cũng chịu sự khống chế của Văn Trương, mà giờ nghe lệnh mình thì cũng không hề có sự xung đột nào trên phương diện quyền hạn. Hơn nữa hai võ tướng Lãnh Hồ Nhi và Tiên Vu Cừu, một thì đã chết, một thì không có mặt ở đây. Bản thân mình có vẻ như là thân cô thế mỏng nhất, cần phải cấu kết với người mới được. Nghĩ như thế, hấn bèn bảo: “Các ngươi đã bị người ta lừa rồi. ‘Tam thi hủ não hoàn’ là một loại kì độc của phái Thiên Sơn, ai uống phải thì chỉ sau nửa canh giờ lòng trắng mắt đã lốm đốm điểm đen, dài tai lòi ra, nước mũi, nước dãi, mồ hôi túa ra không kiềm lại được, còn da thì nung mủ như nhồi. Các ngươi không có các triệu chứng trên, lợi cũng không bị chảy máu, đương nhiên không uống phải ‘Tam thi hủ não hoàn’ rồi.”

Phúc Tuệ song tu thì vui mừng ra mặt, còn Liên Vân tam loạn thì bán tin bán nghi.

Tổng Loạn Thủy thắc mắc: “Nhưng sau khi uống xong thì đúng là có cảm giác toàn thân đều có cái gì đó khó chịu...”

Hoàng Kim Luân hỏi: “Khó chịu ở đâu?”

Tổng Loạn Thủy lấp bắp: “Cái ... cái này không biết làm sao mà tả.”

Hoàng Kim Luân cười cười giải thích: “Đó là do tâm lý mà thôi. Có kẻ nói các ngươi đã uống chất kì độc, tự nhiên các ngươi sẽ cảm thấy không được khỏe. Bọn ta đã từng hành hình một phạm nhân. Đầu tiên là bỏ đói hấn mười mấy ngày để làm tiêu tan ý chí của hấn, sức cùng lực kiệt. Sau đó bịt hai mắt hấn lại, cột vào giường đá, dùng băng cửa lên cổ tay hấn, rồi để nước chảy nhỏ giọt ra từ chiếc thùng gỗ. Bọn ta bảo với hấn là đã dùng dao cửa đứt mạch máu của hấn. Cứ như vậy để hấn trong phòng tối hai ngày hai đêm, quả nhiên là hấn chết. Thật ra thì hấn không hề bị thương, nhưng lại cho rằng máu mình đang chảy cạn, mất hết hy vọng và ý chí sinh tồn mà chết. Đó là đòn tâm lý.”

Tổng Loạn Thủy vui mừng: “Thật sao?”

Lý Phúc ca ngợi: “Hoàng đại nhân tinh thông y đạo, nổi tiếng khắp triều. Ngài đã nói vậy dĩ nhiên là không sai rồi.”

Lý Tuệ hấn học: “Như vậy, bọn ta bị lừa thật rồi.”

Vô Tình đang cùng bốn Kiếm đồng ẩn nấp ở chỗ khuất, ban đầu thì cảm thấy vui vẻ, nhưng sau thấy Hoàng Kim Luân bình tĩnh xử lý mọi việc như vậy chàng cũng kinh ngạc, thầm quan sát kĩ hấn hơn. Chỉ thấy hấn mặt vuông mồm rộng, mũi sư tử, mắt tròn, khăn đội đầu phát phơ, áo chiến bào được thắt lại ngang lưng, giày xanh bước đi hùng dũng, rất có khí phái. Vô Tình bắt đầu thăm cảnh giác, cảm thấy hấn là một kinh địch không thể xem thường.

Một gã tráng hán cao to, vai rộng, lưng quyền cao, râu ria đầy mặt tức giận trách cứ: “Kêu các ngươi đi bắt người thì kết quả lại bị người ta lừa, làm mọi người bị lộ hành tung hết. Thế này thì phí cả công bố trí phục binh trong rừng của đại đương gia.”

Kẻ vừa lên tiếng là Du Thiên Long, xếp cuối trong Cửu đại đương gia ở Liên Vân trại. Hấn gia nhập Liên Vân trại từ hồi Lao Huyết Quang còn là đại đương gia. Sau này khi Thích Thiệu Thương đánh bại tám đại đương gia, được bầu lên làm thủ lĩnh, một mình gánh vác Liên Vân trại, Du Thiên Long cũng được trọng dụng. Nhưng cho dù có được trọng dụng thế nào đi nữa, với tài cán của hấn cũng khó có thể thắng được tám đại đương gia còn lại. Cho đến khi Cổ Tích Triều vào Liên Vân trại, cân nhắc hấn lên vị trí quan trọng làm hấn cảm kích vô cùng. Sau này bởi họ Cổ vừa dụ dỗ vừa đe dọa, nên hấn phản bội lại Liên Vân trại, chỉ còn biết tận trung với Cổ Tích Triều.

Du Thiên Long cuối cùng vẫn là lão thần của Liên Vân trại, đối với bốn tên “Tần quý” Phùng Loạn Hồ, Trương Loạn Pháp, Tổng Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ không vừa mắt đã đành, mà cũng không hợp rơ với các nhân vật quan phủ chính thống. Hấn vừa rồi nấp trong rừng để phục kích người đến, không biết đó là người phe mình nên đã đánh Tổng Loạn Thủy một cốn, nhưng cũng trúng một chưởng của Hoắc Loạn Bộ, rồi lại đánh nhau bất phân thắng bại với Phùng Loạn Hồ. Vết thương giờ vẫn còn đau, thù cũ hận mới nên con giận bốc lên tới đỉnh đầu.

Mấy câu của Du Thiên Long lập tức làm Liên Vân tam loạn bốc lửa giận. Tống Loạn Thủy mắng át: “Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là đồ chết bầm, biết là người mình rồi mà còn ám toán lão tử! Vậy phải tính sao đây?”

Tống Loạn Thủy không mắng còn đỡ, hắn nói xong làm Du Thiên Long nổi máu Trương Phi, lửa giận bốc lên, chỉ vào Hoắc Loạn Bộ, rủa lại: “Ngươi cũng đánh ta một chưởng sau lưng, là chiến hữu cùng phe mà làm thế thì gọi là gì?”

Phùng Loạn Hồ lạnh lùng bảo: “Đánh ngươi thì sao nào, vừa rồi nếu không có đại đương gia chạy lại thì chỉ thêm vài chục chiêu nữa ngươi cũng chết dưới tay ta!”

Lý Tuệ vì hận Liên Vân Tam loạn không ra tay cứu trợ lúc ở khách sạn An Thuận nên cười lạnh chen vào: “Thật ra thì vừa rồi ta đã khuyên mọi người đừng có chạy loạn lên. Nhưng ba vị cao nhân tên có chữ ‘Loạn’ của Liên Vân trại lại cứ hoảng hốt cả lên, nếu không cũng chẳng bị người mình đánh nhầm rồi.”

Hoắc Loạn Bộ trầm giọng: “Vừa rồi kẻ kêu khóc ầm ĩ, tham sống sợ chết không lẽ cũng là ba huynh đệ bọn ta?”

Lý Tuệ tức giận: “Các ngươi là ba tên thảo khấu cướp đường, ăn nói phải biết giữ mồm giữ miệng đấy!”

Phùng Loạn Hồ quay đầu lại rống lên: “Ngươi kêu bọn ta là gì? Bốn anh em bọn ta một lòng theo Cổ công tử, cho dù xuất thân từ Liên Vân trại, nhưng cũng là vì triều đình tiêu diệt mối họa.”

Du Thiên Long sợ nhất là người khác nói về xuất thân của mình, liền không nhịn được, to tiếng bảo: “Ta thật sự là theo lệnh của Cổ đại đương gia mai phục trong rừng. Các ngươi tự mình xông vào, phá hỏng cả kế hoạch, không lo tạ tội với đại đương gia, còn ở đây đùn đẩy trách nhiệm, đây dựa cái gì?”

Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ nghe thế cũng cảm thấy có lý, sợ bị Cổ Tích Triều trách cứ, lăm lăm nhìn về phía y. Cổ Tích Triều sắc mặt rất khó coi, nhưng không hề phát tác, chỉ bảo: “Các ngươi không cần đổ lỗi cho nhau nữa. Sau này ai bắt được Thích Thiệu Thương, giết được Tức đại nương, tóm được Thiết Thủ, cầm tù được đám phản nghịch thì cứ theo đó mà luận công lãnh thưởng.”

Bốn tên phản đồ Liên Vân trại cúi đầu cung kính: “Dạ.”

Lý Phúc, Lý Tuệ đưa mắt nhìn nhau, tự biết mình thân cô thế yếu, vừa rồi nhất thời hồ đồ, tức giận chửi mắng bọn tam loạn, khó tránh khỏi có chỗ đắc tội với Cổ Tích Triều. Hai tên tự nhiên có khuynh hướng nghiêng về phía Hoàng Kim Lân. Lý Phúc nhỏ nhẹ: “Hai huynh đệ thuộc hạ chưa thể hoàn thành nhiệm vụ, phó thác thân mình cho đại nhân. Xin đại nhân định tội.”

Lý Tuệ tâm ý tương thông với Lý Phúc, cũng bẩm: “Lần này bọn thuộc hạ bị kẻ địch lừa, toàn là nhờ ơn đại nhân hóa giải cho. Vạn lần xin đại nhân cho bọn thuộc hạ cơ hội đổi công chuộc tội.”

Hoàng Kim Lân đương nhiên hiểu ý, cười bảo: “Bên đối thủ có tăng viện, trận thua ngày hôm nay không thể trách các ngươi được, sau này nêu cao cảnh giác hơn là được. Đây là lúc cần người, các ngươi cứ theo phối hợp chặt chẽ với Cao cục chủ, rồi sẽ sớm bắt được khâm phạm, báo ơn thánh thượng.”

Lý Phúc, Lý Tuệ đồng thanh: “Dạ.”

Hoàng Kim Lân quay sang Cổ Tích Triều: “Cố huynh!”

Cổ Tích Triều mỉm cười: “Hoàng đại nhân!” Cả hai người đều rất khách khí.

Hoàng Kim Lân nói: “Tình hình hiện tại là bọn cướp kia đã cao chạy xa bay. Cổ công tử có diệu kế gì không?”

Cổ Tích Triều cười lãnh đạm: “Diệu kế thì không dám, nhưng có thật là Hoàng đại nhân nghĩ chúng đã chạy xa rồi không?”

Hoàng Kim Lân không hề đổi sắc, cười bảo: “Cố huynh thật là tinh tường, hiểu tận chân tơ kẽ tóc. Hạ quan thật sự cũng có nghi ngờ, cứ nhìn vào kế đương đông kích tây này, chỉ e bọn chúng vẫn ở tại ...” Nói đến đây hắn dừng lời, nhìn Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều biết bản thân không nói không được, phải tiếp lời: “Khách sạn An Thuận.”

Hoàng Kim Lân vỗ tay: “Cổ công tử đúng là có cùng cách nhìn với hạ quan.”

Nhưng Cổ Tích Triều lại nói: “Nếu chẳng may chúng ta đoán đúng, bọn chúng vẫn còn ở An Thuận sạn ... thì khó có thể không lo lắng cho tình hình của Tiên Vu tướng quân được.”

Hoàng Kim Lân cười: “Nhưng đã có một ngư dân sớm đặt lưới từ lâu rồi!”

Cổ Tích Triều giật mình, hỏi: “Văn đại nhân ư?”

Hoàng Kim Lân không đáp thẳng: “Xem ra bọn ta chỉ công cốc mà thôi, đại công vẫn là do Văn Trương độc chiếm ngôi đầu rồi.”

Cổ Tích Triều lãnh đạm thêm vào: “Có lẽ so với Văn đại nhân, chúng ta chỉ đáng làm tiên phong và do thám thôi.”

Cả hai cười ha hả, cùng có ý thù địch với kẻ thù chung.

Đúng lúc đó, một thót ngựa phi gấp tới.

Người cưỡi ngựa là quan binh cải trang.

Tên quan binh kia vội vàng xuống ngựa thi lễ với Hoàng Kim Lâm và Cố Tích Triều, rồi nhanh chóng bám với hai người mấy câu.

Là báo tình hình chiến trận ở khách sạn An Thuận.

- Tiên Vu Cừ tử trận.

- Văn đại nhân bị thương.

- Bên phía địch thì ngoại trừ Vi Áp Mao bị chết, còn lại đều đã trốn thoát, trong đó có cả Thiết Thủ.

Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lâm nghe xong sắc mặt trầm xuống. Trong lòng hai người vừa sợ vừa mừng, vừa giận vừa vội.

- Mừng là vì Văn Trương không lập được đại công. Bọn họ suốt hành trình gian khổ mệt nhọc, trải qua nhiều trận ác chiến, bắt được yếu phạm, đương nhiên là không muốn kẻ nhàn nhả đến sau như Văn Trương độc chiếm công đầu.

- Sợ là vì không ngờ Tức đại nương lại có thể chạy thoát.

- Giận là vì luôn cả Tiên Vu Cừ cũng mất mạng trong tay kẻ địch.

- Vội là vì cho dù thế nào đi nữa, cũng không thể thả hổ về rừng, để cả toán người có thâm cừ đại hận với bọn họ trốn thoát.

Cả hai đều biết đây là thời điểm nghiêm trọng, khẩn cấp, không thể để việc kỳ thi, xích mích xảy ra. Hoàng Kim Lâm lên tiếng trước: “Bọn ta lập tức điều đại đội qua đó!”

Cố Tích Triều phản phó: “Du đương gia, người ở lại đây xem xem bọn phản nghịch có lưu lại dấu vết không, rồi đến tụ tập với bọn ta.” Nói rồi bọn chúng dẫn bộ hạ vội vã chạy về An Thuận sạn, chỉ để lại Du Thiên Long và mười chín người thu dọn xác trong rừng và tìm kiếm xem thử có dấu vết của kẻ địch lưu lại hay không.

Nói là thanh lý xác chết chứ thật ra những kẻ này lục trong người xác chết xem có cái gì giá trị không, như ngân lượng chẳng hạn, còn xác người thì vứt xuống đầm là xong.

Vô Tình thấy đại quân đã đi xa, trong lòng nảy ra một kế, nhỏ giọng bảo với bốn Kiếm đồng: “Ta phải bắt sống tên này.” Bốn Kiếm đồng từ nhỏ đã được Vô Tình dạy dỗ, biết rõ tính chủ nhân, có thể phối hợp nhuần nhuyễn, nghe vậy lập tức gật đầu chuẩn bị.

Đợi cho các thủ hạ bên cạnh Du Thiên Long tản ra xa, chỉ còn lại ba tên, Vô Tình nhẹ gạt đầu, “rít” một tiếng, bắn ra một cành cây.

Cành cây bắn “bịch” vào một lùm cây bên dưới.

Du Thiên Long lập tức cảnh giác, vẫy tay ra hiệu hai tên thuộc hạ đi xem xét.

Ngay lúc đó, Kim kiếm và Ngân kiếm đồng thời vọt ra từ bụi cây, nhanh như chớp chế ngự huyết đạo của hai tên phản đồ Liên Vân trại.

Đồng kiếm từ trên cây phi thân xuống, đá ngã tên còn lại rồi nhanh chóng điểm huyết hấn.

Du Thiên Long vừa mới phát hiện ra có điều không ổn thì đúng một phút, một bóng người từ trên cây hạ xuống ngay sau lưng hắn.

Du Thiên Long vội vàng xoay người, vung côn định đánh, nhưng thấy đó là một đứa nhỏ, chính là Thiết kiếm, nên hắn chần chừ không hạ côn.

Chính lúc hắn xoay người lại, Vô Tình vẩy năm ngón tay, bắn nhanh ra ba đạo ám khí.

Du Thiên Long nghe tiếng gió muốn xoay người lại lần nữa, nhưng chậm mất rồi.

Phản ứng của hắn cũng có thể gọi là nhanh. Đầu tiên là nằm xuống tránh một mũi ám khí, rồi lại lăn mình tránh thêm một cái nữa, sau đó là lộn mình tránh mũi ám khí cuối cùng. Người hắn như con cá chép quẫy mình, vọt đứng dậy đang muốn gọi tiếp viện thì thấy trên ngực nhô một cái, đã trúng ám khí rồi.

Mũi ám khí thứ tư của Vô Tình im hơi lặng tiếng mà đến.

Cái chàng thực sự muốn bắn ra chỉ là mũi ám khí thứ tư này.

Sau đó, Ngân kiếm và Kim kiếm dùng hai thanh tre, đặt chàng lên rồi chạy nhanh đi.

Còn Thiết kiếm và Đồng kiếm, kẻ ôm đầu người xách chân Du Thiên Long chạy theo.

Mục đích của Vô Tình là muốn bắt Du Thiên Long, và cũng không muốn ai biết.

Kinh công của bốn Kiếm đồng còn khá hơn cả võ công, cả bốn ra sức chạy được một, hai canh giờ đã đến một khu làng xóm.

Lúc này thì hầu hết nông phu đã ra đồng làm ruộng. Vô Tình lấy vải bịt mặt lại rồi mới giải huyệt cam cho Du Thiên Long, để hắn đối mặt với chàng.

Du Thiên Long trừng mắt hỏi: “Ngươi bắt ta làm gì?”

Vô Tình đáp: “Ta muốn giết ngươi.”

Du Thiên Long hiên ngang đáp: “Thì giết đi!”

Vô Tình lại hỏi: “Ngươi không sợ chết à?”

Du Thiên Long đáp: “Ta ở trong tay ngươi, sợ thì có ích gì?”

Vô Tình hỏi tiếp: “Ngươi bại nhưng không phục, phải không?”

Du Thiên Long lộ vẻ không phục: “Ám toán thì anh hùng gì!”

Vô Tình búng hai ngón tay, một viên đá bay tới giải huyệt cho Du Thiên Long.

Du Thiên Long lập tức đứng lên. Vô Tình đưa tay ném thanh côn bằng đồng bên đầu gối ra, Du Thiên Long chụp lấy, múa côn vun vút.

Du Thiên Long thần lực trời sinh, côn pháp nghiêng về đường lối nhanh nhẹn, mạnh mẽ. Hắn mới tiện tay múa mấy đường mà kinh khí đã rung động mãnh liệt không ngừng.

Vô Tình điềm đạm bảo: “Xin mời!”

Du Thiên Long trừng mắt hỏi lại: “Mời cái gì?”

Vô Tình vẫy tay: “Tấn công ta.”

Du Thiên Long giận dữ nhìn chàng, thấy chàng vẫn nhã, yếu ớt, bất giác bảo: “Ngươi đứng dậy đi chứ.” Không ngờ hắn dường như chẳng nhận ra hai chân chàng bị tật.

Vô Tình đáp: “Ta ngồi thế này được rồi.”

Du Thiên Long càng tức giận hơn: “Lấy binh khí ra đi.”

Vô Tình lại đáp: “Ta dùng ám khí.”

Du Thiên Long thấy đối phương xem thường mình thì quát to lên: “Chết ngươi nè!” Rồi hắn ra sức vung côn đồng, phát ra âm thanh như sấm sét, đập thẳng vào bả vai trái của Vô Tình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Không phải bức cung.

Côn này của Du Thiên Long nhằm vào vai của đối phương, không phải là chỗ yếu hại. Đối phương đã chế ngự được y nhưng lại thả, cho y cơ hội chiến đấu một cách công bằng nên y cũng không muốn chỉ một côn đập chết đối phương.

Vô Tình vẫn bất động.

Côn đến mang theo tiếng gió rít, thổi lay động tay áo của chàng.

Du Thiên Long quát lớn: “Còn không tránh đi?”

Đột nhiên Vô Tình xuất thủ.

Chàng đợi cây côn quất đến gần vai mới ra tay.

Một mảnh phi thạch.

Bắn sau nhưng đến trước, mảnh đá bắn trúng khuỷu tay Du Thiên Long.

Tay trái Du Thiên Long tê rần, tay phải chấn động, thanh đồng côn quật ngược trở lại; thần tình thay, cây côn đập vào trán y.

Du Thiên Long la oái một tiếng, tuy chưa bị đập ngay chính giữa đầu nhưng thanh côn cũng suýt qua một chút, khiến y sưng một cục trên trán.

Rồi ngay cả hai chân cũng tê rần, y quì sụp xuống đất.

Chàng thanh niên yếu nhược ấy vẫn ngồi ngay ngắn, chưa hề động đậy, hỏi hần: “Sao rồi?”

Du Thiên Long hừ lạnh: “Chả sao hết!”

Vô Tình hỏi: “Ngươi không phục?”

Du Thiên Long sờ sờ cục u: “Ta sợ ngươi bị ta đánh một côn chết tươi nên ra tay còn nương nhẹ.”

Vô Tình vươn tay búng, hai miếng đá nhỏ vút bay ra cùng hai tiếng vút vút, giải khai huyết đạo trên đùi Du Thiên Long: “Côn vẫn còn trên tay ngươi đó!”

Du Thiên Long nắm lấy thân côn, bật đứng lên, dương mắt nhìn trừng trừng Vô Tình.

Vô Tình bảo: “Lần này không cần phải nương tay.”

Du Thiên Long tức giận: “Ngươi!”

Vô Tình giục: “Xin mời!”

Suy nghĩ một lúc rồi Du Thiên Long vung côn quất: “Được!”

Côn đánh chưa tới đích, người của y đã bắn tới. Chiêu côn đang nhắm đánh vào trước mặt lại biến thành tập kích vào sau lưng Vô Tình!

Nhưng ngay khi hần lướt qua đỉnh đầu Vô Tình, chàng giơ tay lên.

Một vốc cát.

Du Thiên Long chỉ thấy trước mắt tối sầm, đòn tấn công phủ đầu đành phải biến thành chiêu phòng thủ, thân hình bay xéo ra xa hơn trượng. Đợi khi cát bụi lắng bớt, y đang muốn xem thử kẻ địch ở đâu, chợt nghe tiếng hừ lạnh ngay sau lưng, cách không đầy hai thước.

Du Thiên Long đột ngột xoay người, nâng côn muốn đập, nhưng bỗng nhiên lại dừng lại.

Vô Tình bảo: “Đánh đi, còn chờ gì nữa?”

Du Thiên Long giậm chân, quăng côn, trợn mắt giận dữ nhìn Vô Tình.

Vô Tình hỏi: “Thế nào?”

Du Thiên Long thờ phỉ phò: “Phục rồi.”

Vô Tình hỏi: “Không đánh nữa à?”

Du Thiên Long đáp: “Ta không phải đối thủ của ngươi. Muốn giết cứ giết đi.”

Vô Tình hỏi: “Ngươi muốn chết?”

Du Thiên Long đáp: “Không muốn!”

Vô Tình bảo: “Ta muốn hỏi ngươi vài câu, nếu ngươi trả lời đúng sự thật, ta có thể tha chết cho ngươi.”

Du Thiên Long đáp: “Còn xem ngươi hỏi cái gì đã.”

Vô Tình uy hiếp: “Tinh mệnh ngươi nằm trong tay ta, ta muốn giết là giết. Nếu ngươi không muốn chết thì không thể không trả lời.”

“Ta không muốn chết.” Du Thiên Long đáp: “Nhưng ta đáng chết. Nếu ngươi giết ta, chính là ta bị quả báo, có chết cũng không sao.”

Vô Tình không hiểu: “Bị quả báo?”

Du Thiên Long thần nhiên đáp: “Ta phản bội huynh đệ mình, là kẻ đáng chết!”

Nguyên Vô Tình rất muốn tìm hiểu về vụ việc này, nên lập tức chàng lấy thái độ làm tiên: “Ngươi vốn là kẻ muốn vinh hoa phú quý, quan to bổng hậu, nhưng không đạt được nên đành phải cam tâm làm cường đạo. Nay, đương nhiên ngươi phải vì đại nghĩa diệt thân rồi.”

“Đại nghĩa diệt thân ư?” Du Thiên Long nổi câu: “Năm xưa, ta bị quan phủ đẩy vào bước đường cùng, chính Liên Vân trại đã thu dụng ta. Bọn họ thân với ta như anh em, mọi người có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Tuy bọn ta làm cường đạo, nhưng chuyên cứu người yếu, giúp người nghèo. Ngươi thấy đó, lũ cầu quan khiến cho trăm họ chịu khổ, dân chúng lâm than; cái loại quan chỉ biết ức hiếp dân lành như thế, thua xa bọn cường đạo ta!”

Vô Tình cố ý hỏi: “Nếu như vậy, vì sao ngươi lại cải tà qui chính, gia nhập quan binh để tiêu diệt Liên Vân trại?”

Du Thiên Long oán hận đáp: “Đều là do Cổ Đại đương gia mà ra.”

Vô Tình hỏi: “Thế à?”

Du Thiên Long nắm chặt nắm tay: “Đều do ta không tốt, nhẹ dạ tin lời Cổ Tích Triều.”

Vô Tình hỏi tiếp: “Hắn đã nói gì?”

Đột nhiên Du Thiên Long sinh lòng cảnh giác: “Vì sao ta phải nói cho ngươi biết? Ngươi là ai? Ngươi muốn biết việc này làm gì?”

Vô Tình thần nhiên đáp: “Ngươi không cần biết ta là ai. Ngươi nói xong, cùng lắm cũng là chết; còn không nói thì chết ngay lập tức. Lương tâm ngươi còn có điều hổ thẹn, kể ra hết rồi mới chết thì chẳng phải là sẽ chết một cách lỗi lạc, anh hùng, an lòng nhắm mắt sao!”

Du Thiên Long tròn to đôi mắt, trừng trừng nhìn Vô Tình hồi lâu, mới đáp: “Hắn bảo triều đình chiêu an, nguyên là muốn trọng dụng các trại chủ, nhưng Thích Đại trại chủ cùng Lao Nhị trại chủ khăng khăng cố chấp, không nghe lời khuyên. Hắn muốn ta cùng Thất trại chủ giúp hắn trước tiên phát động binh biến, sau thuyết phục nhóm đại trại chủ và nhị trại chủ. Hắn nói thế này: suốt đời chịu đói rét ở núi hoang rừng thẳm, chìm đắm trong kiếp giặc cướp, chỉ bằng phục vụ triều đình, tận trung với nước, hơn nữa sẽ làm ít ăn nhiều, danh chính ngôn thuận, được lợi nhiều bề ...”

Y dừng một chút rồi kể tiếp: “Hắn luôn luôn trọng dụng thất trại chủ và ta, còn hứa khi Liên Vân trại biến thành quân đội chính qui một cách thuận lợi, sẽ cho ta làm đại nguyên soái một đội binh mã. Huống chi ...” Y cúi gầm mặt: “Ta bị ép đến mức phải làm cướp, trở thành đầu sỏ bị quan phủ truy nã. Ta rất mong có ngày áo giáp về làng, để cho mẹ già ta vẫn bị người ta xem thường, có thể được một phen nở mày nở mặt trước bà con trong họ ...”

Vô Tình lãnh đạm hỏi tiếp: “Cho nên ngươi mới bán đứng Thích Thiếu Thương?”

Du Thiên Long mặt mày đỏ bừng, cả giận: “Ta không ngờ bọn chúng lại tuyệt tình đến thế, tàn độc đến thế, hạ thủ không chút lưu tình ...”

Vô Tình không đồng ý: “Nhưng ngươi có thể ngăn cản hay tiết lộ phong thanh, hoặc ít nhất, cũng có thể giữa chừng rút ra khỏi bẫy rập thủ túc tương tàn mà?”

Du Thiên Long đáp: “Lúc đó, thân ta đã ở trong rọ, nhất cử nhất động đều bị Mạnh lão lục giám thị. Ta mà có chút dị động, chỉ sợ đại đương gia lập tức khừ ta. Ta, ta còn có thể làm được gì?”

Vô Tình mỉm cười: “Nhìn ngươi oai phong凛冽 thế mà không ngờ cũng tham sống sợ chết, bán bạn cầu vinh!”

Du Thiên Long nổi giận, quát: “Nếu ngươi si nhục ta, chỉ bằng giết ta đi!”

Vô Tình đáp: “Đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi phản bội anh em, bị người ta trách mắng vài câu, có gì mà chịu không nổi?!”

Bị chọc tức, Du Thiên Long quát to: “Ngươi thấy ta hào hùng gan dạ, sẽ là loại người không bao giờ bán đứng bằng hữu, có phải không? Ta nói cho ngươi biết, thật ra, loại người như bọn ta, khi nhất gan thì nhất gan hơn ai hết; khi sợ hãi thì sợ hơn ai hết; khi sợ chết thì sợ chết hơn ai hết; khi bán đứng người khác thì không dám đặt lòng tin vào ai cả. Ngay cả kẻ bị bán đứng cũng là những người suy nghĩ giống như bọn ta, có thể sẽ làm những chuyện như vậy.”

Vô Tình lắng lặng nghe y kể tiếp.

“Trong Liên Vân trại, mọi người đều bảo ta và Mục tứ trại chủ là những người chính trực, dũng mãnh, trọng nghĩa khí, nhưng đó là nói quá rồi. Ta tự biết rõ đó là do người ta đồn đại mà thành. Tuy nhiên, một khi mang cái danh này vào người thì có không muốn thành thật, liêm khiết, dũng mãnh, trọng nghĩa cũng không được. Đối với bất cứ việc gì cũng phải thành thành thực thực, nếu không, mọi người sẽ rất thất vọng; gặp nguy hiểm, đương nhiên phải dũng mãnh xông lên; nhất định phải lấy nghĩa khí làm trọng, nếu không, mọi người sẽ lắc đầu, thờ dài. Có khi gặp một việc gì đó, rõ ràng mình muốn ích kỷ một chút, nhưng không được, vẫn phải lấy nghĩa khí làm trọng. Cũng có khi, phía trước rõ ràng là lãnh ít dữ nhiều, tự mình cũng sợ sệt muốn co vòi, nhưng không được: ta đã nổi tiếng oai hùng, nhất định phải xung phong trận đầu. Cũng có khi muốn tự tư tự lợi một chút, nhưng một kẻ cương trực ngay thẳng, làm sao có thể làm được những việc như thế!” Du Thiên Long cười khổ: “Một người là ta, người nữa là Mục Cửu Bình, bọn ta đều khôn đốn! Thế nhưng bọn ta không thoát được cái vòng ràng buộc vô hình khôn khổ đó.

Mục lão tử tốt hơn ta, hẳn đúng là một người trung thực, đừng cảm, hẳn vui vẻ trong vòng cương tỏa đó. Còn ta thì sao?”

“Thứ nhất, đó không phải là ta thực sự; ta cũng hèn nhát, ích kỷ, ham muốn vinh hoa phú quý. Thứ nhì, cho dù ta có làm tốt đến đâu đi nữa, ta cũng không thể thành lãnh tụ như Thích trại chủ, ngay cả với hình tượng như thế, ta cũng không thành công bằng Mục Curu Bình!” Du Thiên Long lớn tiếng: “Như thế, ta là thứ gì?”

Vô Tình mỉa mai: “Vậy nên ngươi cam chịu để Cố Tích Triều dụ dỗ, phản bội Liên Vân trại, bán đứng Thích Thiếu Thương ư?”

Du Thiên Long cắt hứng: “Nếu ta biết hậu quả nghiêm trọng như thế, ta đã không tham gia việc này. Nhưng sau đó thì ta không thể rút lại được nữa. Cho dù ta buông tay không làm nữa thì một khi Thích trại chủ khôi phục thế lực, ông cũng không bỏ qua cho ta. Ta chỉ có thể một là không làm, hai là không dùng tay, hề làm thì phải làm tới cùng.”

Vô Tình lãnh đạm bảo: “Ngươi nổi tiếng thật thà, cương trực, anh dũng. Chỉ cần ngươi ra mặt phản bội Thích Thiếu Thương, tự nhiên sẽ có rất nhiều người tin lời ngươi, làm theo ngươi. Xem ra, trước kia Thích Thiếu Thương tin tưởng ngươi như vậy, chính là chỗ thất bại của y.”

Du Thiên Long thần nhiên đáp: “Không sai. Lúc Thích trại chủ hạ sơn đối phó với binh lực của quan quân, nếu không giao cho ta trọng trách bảo vệ trại thì Thích Thiếu Thương cũng không đến nỗi bị Cố Tích Triều tập kích bất ngờ, thảm bại như thế.”

Vô Tình cổ tình nói: “Ngươi có thể giải tán quân đội tinh nhuệ của Liên Vân trại, kích động tạo phản, thì có lẽ đó cũng là chỗ chưa được của Thích Thiếu Thương, không thu phục được lòng người mới đến nổi như thế.”

Du Thiên Long cười lạnh: “Cố công tử đã hạ lệnh, ai dám không nghe? Ai không phục, chỉ có đường chết. Đương nhiên cũng có người không sợ chết. Nhưng trong mười phần, có hai phần tham sống sợ chết, chỉ có nước tuân theo; hai phần tham giàu, thích sang, sợ đỡ nịnh hót; thêm hai phần nữa trước đó đã bị tiêu diệt, chế ngự; hai phần nữa bị điều đi xa không thể về được, quá nửa đã bị quan quân mai phục trừ khử; còn lại chưa đến hai phần thì trở tay không kịp bị giết, hoặc theo Đại trại chủ trốn chạy lâu nay, chỉ sợ chẳng còn được mấy người.”

“Đại trại chủ đúng thật là một nhân tài, nhị trại chủ cùng bọn huynh đệ đồng sinh đồng tử, chúng huynh đệ rất biết ơn. Nhưng đáng tiếc là bọn họ chỉ biết hết lòng trung nghĩa, thà chết chứ không phục, không nghĩ đến mọi người một chút, cứ thế mãi, bọn huynh đệ làm gì có tương lai? Đại trại chủ sáng suốt tài giỏi, nhưng cũng chỉ là một trại chủ. Ông ta nắm quyền sinh sát vài ngàn huynh đệ, nhưng bọn huynh đệ bình thường thì được gì nào? Năm này qua tháng khác chiến đấu, phòng thủ, trốn chạy trên lưng ngựa, có ai không mong mỏi có được một cuộc sống bình yên?”

Vô Tình hơi kinh ngạc với Du Thiên Long. Hắn có vẻ ngoài thô lỗ, nhưng bên trong lại rất tinh tế, hơn nữa, qua lời nói cũng đã biểu lộ suy nghĩ chu đáo, chặt chẽ. Chàng gật đầu, đáp: “Ngươi cùng bọn họ xuất thân giống nhau, đương nhiên có thể hiểu rõ tâm tình của anh em Liên Vân trại hơn Thích Thiếu Thương. Nhưng còn Lao Nguyệt Quang thì sao?”

Du Thiên Long hừ lạnh: “Nhị trại chủ một lòng một dạ khâm phục đại trại chủ, làm theo lời y như một cái máy.” Hắn lắc đầu, nói tiếp: “Tuy Thích đại ca uy vũ hơn người, nhưng cũng không phải thập phần hoàn mỹ. Y phong lưu phóng túng, nên khó tránh khỏi liên quan đến ít nhiều chị em trong trại. Trong số những cô gái đó, một số người sau này trở thành vợ của bọn anh em trong trại. Như vậy, Cố lão đại càng dễ đồn đại, xúi bẩy hơn, đúng là khiến cho đại trại chủ mất đi một phần nhân tâm...”

Vô Tình chợt ngắt lời: “Thích Thiếu Thương qua lại với chị em trong trại như thế, có ai không tình nguyện không?”

Du Thiên Long hơi ngần ngại: “Điều này thì không có.”

Vô Tình hỏi tiếp: “Có ai là vợ ngươi khác rồi mà Thích Thiếu Thương vẫn cưỡng đoạt không?”

Du Thiên Long ngập ngừng một lúc: “Thật ra, đó đều là việc ta tình, ngươi nguyện cả. Chỉ có điều sau đó, nhà gái thường đổ lỗi cho đôi phương dụ dỗ, ép buộc...”

Vô Tình lại ngắt lời: “Đương nhiên điều này là trọng tâm kế ly gián của Cố Tích Triều.”

Du Thiên Long cười lạnh: “Thật ra Cố Tích Triều so với Thích Thiếu Thương còn phải kiểm điểm gấp mười lần!”

Vô Tình cũng bảo: “Chuyện Thích Thiếu Thương lưu tình khắp nơi, sớm đã được đồn đại khắp giang hồ. Đàn ông phong lưu trên đời này nhiều không đếm hết, nên cũng không thể buộc tội được y nếu chỉ dựa vào đó.”

Du Thiên Long nói thêm: “Cố lão đại đã nói: khi muốn đánh bại một người, phải chụp cho họ cái mũ tội lỗi tày trời, chỉ với ác danh như thế, mới có thể đường đường chính chính được, tiện lợi trăm bề.”

Vô Tình hỏi: “Ngoại chuyện đó, ngươi thấy Thích Thiếu Thương còn có chỗ nào đáng chết nữa không?”

Du Thiên Long trầm ngâm một hồi mới đáp: “Ngươi biết không? Thật ra cả đời ta chỉ bội phục nhất Thích Thiếu Thương mà thôi.” Hắn nhớ lại rồi kể tiếp với giọng mang nhiều cảm xúc: “Y tuy quyền thế tập trung trên người, nhưng luôn quan tâm đến bộ hạ; cơm no áo ấm, hết lòng lo nghĩ cho con em. Khi phải phán tội cho ai, y không tiếc sức lực tận tụy điều tra, thường là muốn lật lại bản án. Bất kỳ anh em nào đến cầu xin giúp đỡ, y cũng không từ chối. Khi y phát hiện ra tài cán của một bộ hạ nào đó, y cao hứng hơn tất thảy; khi y trọng dụng một người thì không vì lỗi lầm hay những câu nói lỗ lòi mà thay đổi. Y thật sự xem cả đám người cùng khổ ở Liên Vân trại như anh em ruột thịt. Nửa đời người, phần lớn thời gian, sức lực của y đều đổ vào đó.”

Du Thiên Long thờ dãi, nói tiếp: “Ta biết, người như y, nếu toàn lực vì tương lai của chính mình, bất kể là trong triều đình hay ngoài dân dã, thì giàu sang

phú quý, quyền lực công danh hưởng không hết.”

Vô Tình bảo: “Nhưng giờ y là kẻ địch của các ngươi, bọn ngươi đã mất y rồi.”

Du Thiên Long cười tự giễu: “Bọn ta không phải là kẻ địch của y, bọn ta không đủ tư cách. chỉ có Cố Tích Triều mới xứng.” Hắn vẫn dùng giọng bốn cột đó nói tiếp: “Không có y, Liên Vân trại có còn là Liên Vân trại không? Đó cũng chỉ là quan phủ áp bức bóc lột, nhiều lắm là một chỗ bè đảng biển tướng mà thôi!”

Vô Tình lặng yên không nói.

Du Thiên Long trừng mắt: “Ngươi còn muốn hỏi ta gì nữa không?”

Vô Tình lạnh lùng quét mắt qua người hắn.

Du Thiên Long bảo: “Nếu muốn giết ta thì khỏi phải nghĩ nhiều. Ta là kẻ bất trung, bất nghĩa, cũng đáng bị quả báo.”

Vô Tình chợt bảo: “Ngươi đi đi!”

Du Thiên Long bỗng hỏi: “Hình như ngươi không hề đứng dậy?”

Vô Tình không đáp.

Du Thiên Long nói tiếp: “Cho nên ta biết ngươi là ai. Thủ pháp phóng ám khí của ngươi đúng là thiên hạ vô song. Nhưng cứ xem như ta không biết gì.”

Về mặt của hắn lúc nói câu này không hề có một chút gì quê mùa, thô kệch.

Nói xong Du Thiên Long trừng mắt nhìn Vô Tình.

Nhìn thật chăm chú.

Rồi bỏ đi.

Gã hán tử lừng lững như cột sắt này, mỗi khi cất bước, chỉ sợ khó có điều gì khiến hắn phân tâm, dừng bước.

Sau khi Du Thiên Long bỏ đi, tứ kiếm chợt lại lộ mặt ra.

Bốn đứa trẻ đứng bên cạnh Vô Tình, không đứa nào lên tiếng.

Bình thường thì thỉnh thoảng Vô Tình cũng cùng bọn chúng cười nói, thậm chí đùa nghịch ồn ào. Nhưng mỗi khi Vô Tình nghiêm nghị trầm tư, không ai dám làm nhiều loạn luồng tư tưởng của chàng.

Thật lâu sau, Vô Tình thở ra một hơi dài.

“Ta bắt tên này, chính là muốn có một quyết định chính xác nhờ vào câu trả lời của hắn.”

Chàng không hề nói quyết định về vấn đề gì.

Chàng chỉ hỏi: “Các ngươi có thể cho ta biết: theo những điều ta dạy bảo các ngươi từ trước, muốn thực sự hiểu rõ một người, nên dựa vào lời của một số người nào thì điều hiểu biết đó đáng tin cậy?”

Đối với bốn đứa trẻ chưa trưởng thành này mà nói, vấn đề trên thật là thú vị.

“Dựa theo lời bằng hữu của y. Mỗi lời nói, mỗi hành vi của một con người, tự nhiên bạn bè của y sẽ hiểu rõ nhất.”

“Dựa theo lời người thân của y. Con người có thể đóng kịch, nhưng bản tính thực của y thì không thể giấu được những người chí thân.”

“Theo lời của kẻ thù. Ưu điểm và khuyết điểm của một người, chính kẻ thù của y là người biết rõ ràng, tường tận nhất.”

“Theo lời của những người không hề quen biết y. Những người này chỉ có ấn tượng về y bởi lời nói, việc làm, nhất định là khách quan nhất.”

Những ý kiến của bốn kiếm đồng lại có vẻ rất chín chắn.

Vô Tình nở nụ cười.

Chàng khen: “Giỏi lắm! Bây giờ chúng ta sẽ đi hỏi thăm người quanh đây.”

Nhưng chàng không cần phải hỏi.

Chàng thấy có ba người đi vào làng, nhằm hướng ngôi nhà tranh khá to, bước vào trong.

Dựa theo trang phục của bọn chúng, Vô Tình biết chúng là người của Liên Vân trại, hơn nữa bọn chúng còn nằm trong nhóm người cùng Du Thiên Long lưu lại trong rừng.

- Bọn chúng đến đây làm gì?

- Có phải đến kiếm Du Thiên Long không? Hay là tìm nhóm Túc đại nương? Hoặc là tìm chính ta?

Vô Tình cũng muốn xem xem bọn chúng vào ngôi nhà tranh để làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Biến mất trong không khí

Ba kẻ phản đồ Liên Vân trại đập tung cửa, xông vào ngôi nhà rơm.

Cửa vừa đổ, trong nhà vọng ra tiếng kêu kinh hãi của phụ nữ lẫn tiếng khóc của trẻ em.

Một người phụ nữ mặc áo vải thô, tay bồng con, sợ hãi lắp bắp: “Đại gia ... các ngài đến có chuyện gì?”

Tên đại hán mặt đỏ trong bọn cười hô hô: “Sao? Bọn ta không đến được sao?”

Một tên đại hán khác, mũi tẹt đậm thêm: “Bọn ta là người Liên Vân trại, thích đến thì đến, muốn làm gì thì làm đấy.” Hắn cười khan hai tiếng khá ó, bàn tay xòe rộng đập rầm một cái lên chiếc bàn gỗ, quát: “Cút đi, kêu Hàn lão đầu về ngay! Bằng không, ta sẽ giết con ngươi, chém heo chém gà, còn vui vẻ với ngươi nữa đây!”

Người đàn bà sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, ôm chặt đứa bé trong lòng, cúi gầm đầu vội vã chạy đi.

Ba tên kia cười to ha ha đắc ý.

Một tên cất tiếng: “Nếu ả ta xinh đẹp một chút thì ta chắc ngươi chẳng bỏ qua đâu!”

Tên đại hán mũi tẹt khịt mũi ho khan, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, bảo: “Lão Cửu, chuyện này không phải là giả, nhưng lão tử đã lâu rồi không giải trí, nên nhân lúc này cũng muốn vui vẻ một tí. Nếu quả thật ả đó khiến ta có hứng thì cho dù mục có nạ dòng đến thế nào bọn ta cũng sẽ làm cho ả kêu sống kêu chết.”

“Nên cẩn thận một chút!” Tên hán tử được gọi là lão Cửu nhắc nhở: “Từ khi Liên Vân trại đổi chủ mới, hình như mấy người dân này còn chưa biết rành bọn ta lắm.”

Tên đại hán mặt đỏ sảng giọng mắng: “Biết cái con mẹ ngươi! Mấy kẻ này đều bị lão họ Thích làm hư hết. Cả một sơn trại lớn như vậy mà không có đủ hồng tang (đồ cống phẩm), bảo ngân (tiền bảo kê), còn muốn bọn ta quanh năm bảo vệ, phân phát lúa gạo. Chẳng ai dư dả để phụng dưỡng vợ con cả!”

Tên đại hán mũi tẹt nhổ thêm một bãi nước bọt, đồng ý: “Được lắm! Có Cố đại đương gia làm chỗ dựa rồi thì bọn chúng ăn cái gì cũng phải nôn ra!”

Lão Cửu lo lắng: “Chỉ e mấy kẻ này không chịu.”

Tên mũi tẹt rút thanh đại đao sau lưng ra, thả bịch xuống bàn, lớn tiếng: “Tên nào không nghe lời thì ta cho ăn đao ngay. Có giết cũng chẳng sợ quan phủ truy cứu.”

Đúng lúc đó ngoài cửa có mấy người bước tới, tất cả đều ăn mặc kiểu nông dân, quần áo vải thô lấm bùn đất lổ chỗ, vai vác cuốc. Trong nhóm có một người lớn tuổi, hai người trung niên, ba người còn lại thanh niên tuổi trẻ. Có lẽ vì làm nông vất vả nên ai nấy đều to cao mạnh khỏe.

Người đàn bà lúc nãy còn chưa hết kinh hoàng, đứng đằng xa chỉ tay vào nhà bảo: “Là họ đó!”

Tên mặt đỏ nhìn qua mấy người kia, lên tiếng: “Hàn lão đầu, ngươi về đúng lúc lắm. Năm lượng bạc, bảy con heo, sáu con dê, ba con trâu mà làng An Lạc tiến cống đã chuẩn bị xong chưa?”

Những người nông dân nhìn nhau hoang mang .

Một nông phu trung niên tức giận phản kháng: “Cái gì? Lúc trước chỉ cần năm con heo, hai con trâu thôi là được mà. Sao lại có thêm sáu con dê nào nữa?”

Tên mặt đỏ cười lạnh: “Sáu con dê à? Đó là tiền trà nước cho ba anh em bọn ta. Vì mấy cái cống phẩm chẳng đáng gì của các ngươi mà bọn ta phải đi đi lại lại mấy lần rồi. Các ngươi đưa thêm sáu con dê cũng đúng thôi.”

Lão Cửu cười hi hi tiếp: “Biết điều thì bắt gà, ngỗng đưa đây cho bọn lão gia đem đi.”

Tên mũi tẹt cười híp mắt, thêm vào: “Còn nữa, chưa hết. Làng các ngươi không phải là có cô nương xinh đẹp sao, đưa ra cho bọn ta hưởng với chứ. Thế mới không uổng đại công đại đức lão gia bảo vệ tài sản và mạng sống cho các ngươi.”

“Hừ!” Một nông phu phản đối: “Nơi đây lúc nào cũng bình an, có phát sinh chuyện gì cũng đều là do bọn các ngươi gây nên. Trong làng đã có mấy người chết rồi, còn mặt dày đến đây đòi cống phẩm cái gì nữa!”

Người này giận quá đỗi, làm mấy người bên cạnh vội ngăn lại.

Tên mặt đỏ sầm mặt, chống nạnh quát: “Chà! Các ngươi tính sao? Không chịu trả hả?”

Một người thanh niên trong nhóm lớn tiếng: “Bọn ta không mắc nợ, bằng vào cái gì mà bắt bọn ta trả!”

“Bằng vào cái này này!” Tên mặt đỏ vung đao chặt cái bàn gỗ ra làm hai, rồi chỉ đao vào đám người kia, đe: “Nếu các ngươi dám không nộp thì coi như chống lại Liên Vân trại. Trại bọn ta luôn theo khẩu hiệu thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Không sợ chết thì cứ tự nhiên mà phản đối đi!”

Một người nông phu trong nhóm hòa hoãn cất tiếng: “Các vị đại ca, trước đây Liên Vân trại không có cái lệ này. Thích trại chủ luôn chiều cố cho bọn ta, sao nay lại thành thế này?”

Tên mũi tẹt nghe người khác đề cập đến Thích Thiếu Thương thì càng giận điên lên, nhảy lên phía trước tát người đó một cái chảy cả máu mũi, mắng: “Thích trại chủ cái gì! Giờ chỉ còn Cố đại đương gia thôi, không có Thích trại chủ gì nữa.”

Lão Cửu lại cảm thấy ác danh nên gán cho người khác, vội đề vào: “Bọn ta là do Thích trại chủ phái đến. Y muốn các ngươi giao bạc với lễ vật, bọn ta cũng không còn cách nào khác.”

Mấy người nông dân này tuy khỏe mạnh nhưng võ công thì một khiêu cũng không thông, tên mũi tẹt nhảy ra, vừa đánh một cú đã trúng ngay. Bọn họ chẳng cách nào chống lại nổi, tự biết không phải là đối thủ của bọn này, trong lòng uất giận nhưng không dám nói.

Tên mặt đỏ quét mắt, hỏi: “Thế nào? Giao hay không giao?”

Hàn lão lên tiếng: “Ba vị hảo hán, mong các vị xem xét giúp. Bọn ta không phải là không giao, mà là do gần đây mùa màng thất bát, cống lễ lại nhiều như vậy thì bọn ta làm sao mà trả nổi?”

Tên mặt đỏ cười hắc hắc: “Không trả nổi à? Không trả thì bọn ta sẽ phóng hỏa thiêu rụi ruộng của các ngươi, xem các ngươi trả có nổi không?”

Mấy người thanh niên đã nhìn không nổi, nhưng Hàn lão lại van lơn: “Các vị làm quá rồi ... Có thể nào nương tay một chút, thu ít đi một chút được không?”

Tên mũi tẹt cười: “Cũng được! Có điều phải đem cô nương xinh đẹp kia dâng lên đây, bọn ta nếu vừa ý thì sẽ không bắt các ngươi nộp nhiều nữa!”

Một nông phu dễ bị kích động giận dữ hét lên: “Các ngươi là cái thứ gì? Vô pháp vô thiên, cướp bóc người dân vô tội. Trước đây Liên Vân trại đâu có loại này ...”

Tên mũi tẹt sắc mặt biến đổi, chém tới một đao, mấy người nông dân cũng vung cuốc cản lại. Họ tuy không biết võ công nhưng đang uất hận nên tên kia trong vòng mấy chiêu chưa đánh ngã được họ. Lão Cửu và tên mặt đỏ bèn nhất tề nhảy ra, tay cầm chân đá chỉ vài chiêu đã đánh ngã cả bọn. Tên mũi tẹt xoắn tóc người nông phu tính tình nóng nảy, cười lên lưng y, vung đao cười cuồng dại: “Ta giết ngươi trước cho mấy tên kia biết không nghe lời thì sẽ như thế nào ...” Hàn đang muốn chém xuống thì thỉnh linh trước mắt hiện ra hai đứa trẻ.

Trông chúng rất dễ thương, tóc cột nhòng trên đầu, hai mắt đen láy, tròn xoe, răng trắng môi đỏ, hai má hồng hồng. Tên mũi tẹt ngăn cả người, sao đột nhiên lại có một đôi tiên đồng từ trên trời rơi xuống thế này? Thanh đao cũng vì thế mà chưa chặt xuống.

Hai đứa trẻ nghiêng đầu nhìn hần, hần cũng nghiêng đầu nhìn lại, nhìn đến rồi tung cả đầu.

Một đứa nhanh nhẩu lên tiếng: “Ba người các ngươi thật là bậy quá. Sao lại làm hại người tốt?”

“Cái gì?” Tên mũi tẹt phát tức, hần chưa từng bị đứa nhỏ nào mắng nhiếc như vậy.

Đứa trẻ linh lợi kia lại bảo: “Đây là cơ hội cuối cùng cho các ngươi đó. Mau biến đi!”

Tên mũi tẹt không nhìn nổi nữa, quát: “Đồ trẻ con láo toét, không biết đi thì ông cho một đao chết tốt bây giờ.”

Nhưng hai đứa trẻ lại cười nói: “Bọn ta không sợ. Ngươi giết đi!”

Gã mặt đỏ và lão Cửu giờ tay ra, muốn xách hai đứa nhỏ lên như hai con mèo.

Nhưng đúng lúc đấy, ánh kiếm nháy lên.

Ánh kiếm không sáng lắm, nhưng lại cực nhanh.

Tên mặt đỏ, tên mũi tẹt và lão Cửu đang muốn đỡ thì thiết kiếm của đứa bé bên trái đã cắt phăng tai phải của tên mặt đỏ, lại còn chặt đứt ngón tay trái của lão Cửu. Còn đồng kiếm thì chọc mù mắt tên mũi tẹt trước, rồi cắt luôn tai trái của tên mặt đỏ. Sau đó hai kiếm giao lại vào nhau, kêu “keng” một tiếng, đứt vào vỏ. Hai đứa trẻ lấy tay vỗ vỗ như muốn rũ hết bụi trên người, nhìn ba tên bị thương đang kêu la thảm thiết: “Công tử nhà ta nói các ngươi đáng chết. Nhưng nếu chưa ra tay giết tội ta thì có thể miễn cho tội chết.”

“Công tử chúng ta nói các ngươi về báo với Cố Tích Triều không được mạo danh Thích Thiếu Thương để làm điều ác nữa. Nếu không, vương tử phạm tội cũng sẽ bị xử như thứ dân.

Những nông dân này không ngờ hai đứa trẻ đẹp như tiên lại có võ công và kiếm thuật cao như vậy, xuất thủ cũng rất lợi hại, nên tán thưởng không dứt. Hàn lão gia không kìm được, hỏi: “Công tử nhà các cháu là ai vậy?”

Đồng kiếm đáp: “Các bác đã nghe qua Tứ đại danh bộ bao giờ chưa?”

Thiết kiếm tiếp lời: “Chủ nhân của bọn cháu là Vô Tình công tử.”

Mấy người nông dân này cả đời ít khi nào được vào thành, ngoài Hàn lão gia là đã từng nghe qua uy danh của Tứ đại danh bộ thì còn lại đều không biết “Vô Tình” là thần thánh phương nào.

Nhưng ba tên đại hán đang bị thương mới nghe hai chữ Vô Tình đã nuốt hết những tiếng rên vào bụng.

Tên bị chặt tay thì nhặt tay lên, tên bị chọc mù mắt thì che mắt lại, tên bị xẻo tai máu chảy đầm đìa xuống má thì lo lấy hai tay ôm lấy tai, cả ba tên nhanh chóng linh đi. Sau đó bọn chúng còn chúc mừng nhau vì may mà người hôm nay ra tay không phải là Vô Tình.

Nếu gặp phải Vô Tình thì bọn chúng dù có muốn sống cũng chỉ e là ở kiếp sau.

Vào thời điểm này Thiết kiếm và Đồng kiếm không phải đang ở cùng với Vô Tình và hai vị sư huynh.

Vô Tình tận mắt chứng kiến hết mọi việc.

Chàng nhìn ra giữa Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm, và Văn Trương ngoài mặt có vẻ như đồng lòng chống địch, nhưng bên trong lại ganh đua với nhau. Cố Tích Triều muốn dựa vào việc tiêu diệt Liên Vân trại để củng cố địa vị của mình, làm nổi bật thành tựu của bản thân trong chốn triều đình; còn Hoàng Kim Lâm là Mục loạn tổng chỉ huy (tổng chỉ huy dẹp loạn bên ngoài), Văn Trương lại là Mị loạn đốc sát sử. Bọn chúng vừa là nhận lệnh từ Thiên tử, vừa muốn phục vụ Phó thừa tướng, nên có lòng đố kỵ nhau rất cao.

Du Thiên Long là một trong Cửu đại đương gia ở Liên Vân trại nhưng sau lại phản bội Thích Thiếu Thương. Vô Tình bắt cóc hắn là muốn từ hắn tìm hiểu thêm về việc Thích Thiếu Thương là người như thế nào, Liên Vân trại là tổ chức ra sao.

Giờ đây thấy hành vi của ba tên phản đồ Liên Vân trại, chàng càng hiểu được rằng tác phong của Liên Vân trại trước đây và bây giờ rất khác nhau.

Chàng giao cho Thiết kiếm và Đồng kiếm xử lý ba kẻ ức hiếp lương dân kia. Còn bản thân chàng thì quyết định đem theo Kim kiếm và Ngân kiếm đi làm chuyện khác: Đuổi theo Lưu Độc Phong

Không nên để Thích Thiếu Thương bị bắt.

Rất nhiều kẻ trộm cướp vô lại hoặc loại người cùng hung cực ác gặp Vô Tình thì sợ đến chân tay run lấy bầy, như chuột sợ mèo, vì biết thủ đoạn của chàng tàn nhẫn, xử việc rất lạnh lùng. Gặp chàng, chúng còn giữ được mạng là may quá rồi.

Nhưng Vô Tình chỉ giết những người cần giết.

Chàng biết Thích Thiếu Thương không đáng chết.

Chàng cũng biết nếu Thích Thiếu Thương bị giải về kinh thì không khỏi mất mạng. Phó Tông Thư đã muốn y chết, còn ai bảo vệ được y!

Cho nên chàng muốn đuổi theo Lưu Độc Phong, hy vọng có thể thuyết phục được lão thả Thích Thiếu Thương.

- Lưu Độc Phong sẽ đồng ý sao?

Chắc chắn điều đó không thể được.

- Thế có đuổi kịp được Lưu Độc Phong không?

Vô Tình cũng không nắm chắc lắm.

Nhưng chàng biết một điều: việc cần làm nhất định phải làm.

Mặc dù chàng không quen biết mấy với Thích Thiếu Thương, hơn nữa cũng chẳng muốn làm mất lòng Lưu Độc Phong.

Đuổi theo dấu vết của Lưu Độc Phong là chuyện không phải cứ cật lực là được, mà còn rất dễ thất bại.

Lưu Độc Phong xuất thân thế gia vọng tộc, được bọc trong kén, ăn ngon mặc đẹp. Trước đây, khi lão hành tẩu giang hồ thì tùy tùng như mây, ở nhà sang, đi xe đẹp, thanh thế vang dội, uy phong lẫm liệt. Nhưng lần này lão ném đủ mọi đắng cay mới bắt được Thích Thiếu Thương, sáu cao thủ tùy tùng trung thành thì chết đến bốn, nên Lưu Độc Phong càng đề cao cảnh giác hơn. Vô Tình chạy dọc theo những nơi mà Lưu Độc Phong chắc chắn phải qua, nhưng đã đuổi suốt hơn hai trăm dặm rồi mà vẫn không thấy tăm hơi bốn người kia đâu.

Vô Tình biết rõ Lưu Độc Phong luôn rất để ý đến khí phái, hơn nữa tuy xuất thân quý tộc nhưng lão lại là nhân vật trác tuyệt nhất trong những bộ khoái tiền bối. Nếu lão thật sự muốn giấu thân phận để tránh phiền toái thì trừ phi chính tam sư đệ Truy Mệnh ra tay, còn muốn tìm được hành tung của lão là chuyện hầu như vô vọng.

Vô Tình không phải là kẻ nhụt chí nên lại đuổi theo thêm hơn trăm dặm nữa.

Bản thân Vô Tình công lực rất yếu. Kinh công tuy cao, thân pháp lại nhanh, nhưng không được bền. Với sức chàng mà đuổi theo Lưu Độc Phong thì dĩ nhiên là không cách gì kéo dài được. Trên đường, thường xuyên Kim kiếm và Ngân kiếm dùng cang tre kiệu chàng. Kim và Ngân đều còn bé, nội lực chưa thâm hậu, nên dù có nhanh nhẹn đến đâu cũng sẽ phải chậm dần, ngoài ra còn cần phải nghỉ ngơi. Do đó Vô Tình trong lòng không tránh khỏi hoài nghi bản thân đã bị đoàn người của Lưu Độc Phong bỏ xa rồi. Vì thế, dù chàng không kể gì ngày đêm gấp rút đuổi theo, dọc đường lại tra xét rất kỹ, nhưng vẫn bằng bật bóng chìm tăm cá.

Bị bức vào tình thế vô vọng như vậy, Vô Tình đã quyết định làm một chuyện.

Ở mỗi nha môn quan phủ, chàng để Kim kiếm và Ngân kiếm xuất trình Bình Loạn ngọc bội.

Đó là mảnh ngọc bội được Hoàng thượng trao cho mỗi người trong Tứ đại danh bộ nhờ lập được đại công Dịch Bình. Một khi Bình Loạn ngọc bội được trình ra thì nhất định sẽ nhận được sự phối hợp và ủng hộ toàn lực của các quan viên và quân binh địa phương. Khi hành tẩu giang hồ, rất ít khi Tứ đại danh bộ dùng đến miếng ngọc bội này, vì không muốn cựa vào quyền hành mà xử việc. Nếu cứ làm thế sẽ càng khiến cho người giang hồ khinh ghét hơn.

Lần này Vô Tình dùng đến Bình Loạn ngọc bội là muốn tìm hiểu một chuyện.

- Có thể phát hiện được dấu vết của Lưu Độc Phong hay không?

Vô Tình đoán trên đường về kinh, Lưu Độc Phong nhất định sẽ lưu lại dấu vết, nhưng lại chẳng thấy gì cả. Chàng chỉ cần trình ra Bình Loạn ngọc bội thì quan viên lớn nhỏ nơi châu hương sẽ cúi đầu vâng lệnh, điều tra cả công khai và ngầm ngầm... Đặc biệt là các bộ dịch nha sai ở Lục Phiên môn, vốn đã ngưỡng mộ uy danh Tứ đại danh bộ từ lâu, nay biết Vô Tình thân chinh đến nhờ cậy thì sẽ đi do thám khắp nơi, mong được Vô Tình coi trọng, đề lập công giương danh.

Có điều, cuối cùng cũng chỉ là vô vọng.

- Lưu Độc Phong rút cuộc đã đi đâu?

Vô Tình suy nghĩ, đoán Lưu Độc Phong sợ bạn bè của Thích Thiếu Thương tới cứu, lại muốn đề phòng chàng và Thiết Thủ ra tay can thiệp, nên che giấu hành tung, khiến người khác không cách nào tìm ra lão.

Bản thân chàng cũng cải trang ngày nghỉ đêm đi, không quản gian khổ chỉ để bắt một kẻ phạm nhân cụt tay thân hoài tuyệt kỹ. Muốn hoàn toàn tránh tai mắt người đời cũng không phải là chuyện dễ.

- Lưu Độc Phong dùng biện pháp gì để che giấu hành tung đây?

Cho dù lão có dùng cách gì đi nữa, với tính tình thích an nhàn, tiện nghi của Lưu Độc Phong mà phải đi gấp rồi lại lén lút như vậy thật là một chuyện quá trái lẽ thường. Lão vì an toàn mà thực hiện hạ sách này, kiên nhẫn gánh trách nhiệm, thật khiến Vô Tình cảm phục vô cùng.

Điều này càng khiến chàng kiên quyết điều tra cho ra tung tích của lão.

Chàng vốn truy bắt Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Tử, nhưng đã trì hoãn lại. Cứ đi, đi mãi như vậy, chàng đã vượt qua gần bảy trăm dặm đường, mất bảy ngày rồi mà vẫn không có chút manh mối nào. Tin tức về lần đầu Lưu Độc Phong truy đuổi nhóm người Thích Thiếu Thương thì nhiều người có thể cung cấp được, nhưng chuyển trở về kinh lần này của lão thì chẳng ai biết gì cả.

- Làm sao một toán người lại có thể biến mất như bọt xà phòng trong không khí như vậy được

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ký sự loài kiến!

Ký sự loài kiến!

Một ngày, Vô Tình đến một vùng đất tên là Thổ Khanh, khá gần Toái Vân Uyên. Tiểu trấn này chỉ có khoảng năm, sáu trăm hộ dân, sống bằng nghề trồng lúa mỳ. Vì rất ít khi ra khỏi trấn nên lý dịch ở đây có kiến thức nông cạn, đến Tứ đại danh bộ là những người như thế nào chỉ sợ họ cũng chưa từng được nghe qua. Nhưng hỏi đến nhóm Lưu Độc Phong, bọn họ lại có một số tin tức.

Đó là tin tức khi Lưu Độc Phong vừa mới đến đây, công phá Hủy Nặc thành và truy kích nhóm Tứ đại nương.

Rõ ràng người dân ở vùng này rất yêu mến những nữ tử Hủy Nặc thành, nên không hài lòng với hành vi nổi giáo cho giặc của Lưu Độc Phong. Tuy nhiên trên đường Vô Tình đã đi qua, đại đa số đều “đám giận mà không dám nổi”. Dân ở Thổ Khanh trấn lại bộc trực, thấy Vô Tình dò la hành tung của lão đều không mẫn mà tiếp chuyện.

Khi nhắc đến việc Hủy Nặc Thành bị đồ sát thê thảm và những hành vi như lang sói của đám quan binh, dân làng đều không khỏi nghiêng răng căm giận.

Nghe xong, Vô Tình cảm thấy cõi lòng nặng trĩu. Quan binh cư xử ngang ngược như thế, làm sao mà cai quản tốt thiên hạ được đây?

Một sai dịch còn trả lời chàng với thái độ thù địch: “Vị công tử gia này! Nếu ngài muốn dò hỏi về vị quan gia áp giải phạm nhân thì tiểu nhân thật sự không biết gì, nếu có người biết cũng không đến lượt tiểu nhân. Nhưng về các vị quan gia đánh từ Liên Vân trại đánh đến Toái Vân Uyên thì ngửa của họ giẫm nát mạ xanh, chân họ đạp bằng lúa non của chúng tôi, còn phóng hỏa thiêu cháy ruộng đồng, cưỡng bắt đàn bà con gái đi và ăn sạch lương thực dự trữ của chúng tôi nữa. Vụ việc này chúng tôi đã trình lên trên, hương thân không xét, huyện nha cũng không xử, vậy phải giải quyết như thế nào đây?”

Vô Tình cũng không biết nên đáp thế nào.

Một tên sai dịch khác giọng đầy phẫn nộ: “Cả cánh đồng Ngũ Trọng Khê rộng lớn bị thiêu rụi hết, còn lại mấy xác chết. Trong đó có một thi thể bị chôn xuống đất, chỉ chừa lại cái đầu, ngũ quan đều bị đốt sạch. Lửa là do quan binh đốt, vậy đã xảy ra chuyện gì? Cho dù có xử tử phạm nhân, cũng không cần phải dùng hình phạt tàn khốc như thế! Và lại, chúng tôi cũng muốn được bồi thường số thóc gạo bị đốt cháy.”

Một lão sai dịch lớn tuổi cảm thán: “Sớm biết thế này, chúng ta thu hoạch sớm vài ngày thì đã không đến nỗi mùa đông năm nay chịu đói.”

Nghe thế, Vô Tình chợt đề ý: “Các vị có biết người bị chôn rồi bị thiêu cháy đó là ai không?”

Nhà dịch đáp: “Làm sao chúng tôi biết được! Ngũ quan đã bị thiêu hủy, nhìn không ra. Cho dù cha mẹ hắn đến đây cũng chẳng thể nào nhận ra được hắn.”

Lão bộ dịch bỗng nhớ ra: “Bên cạnh xác chết còn có một ngọn thương làm bằng vàng bị thiêu nám đen.”

Nhà dịch cười nói: “Nếu không bị cháy đen thui, ngọn thương vàng làm sao mà còn tại chỗ đó được, sớm đã bị đám quan quân không bằng cường đạo đó ... Ủm, đám người đó cướp đi rồi.”

Vô Tình giật mình, lập tức hỏi: “Ngọn thương đó đang ở đâu?”

Lão bộ dịch hỏi lại: “Công tử muốn kiểm tra hung khí sao?”

Gã nhà dịch lầm bầm: “Công tử nếu muốn thì cứ lấy cũng không sao. Nơi này đất đai khô cằn, người dân nghèo khó nên cũng chẳng có gì để biếu tặng.”

Vô Tình nghiêm trang: “Các vị, lần này ta đến đây là để tra án. Một khi thu thập đủ chứng cứ về việc quan binh không tuân phép nước, ngang nhiên hại dân, nhất định ta sẽ báo lên trên, mang chúng ra công lý. Mong các vị vạn lần chớ vì con sâu làm rầu nồi canh mà oán trách triều đình. Ta là người tàn phế, vạn dặm xa xôi đến đây điều tra chính là muốn tìm hiểu kỹ xem thử bên trong có oan tình hay không để lật lại bản án. Nếu không vì thế thì ta đi cả ngàn dặm gió bụi mệt mỏi, khổ sở như vậy làm gì? Hai chân ta bị liệt rồi thì chức cao bổng hậu, vinh hoa phú quý đâu có ý nghĩa gì? Được các vị trợ giúp đỡ, giữ gìn phép nước, Thành mỗ cảm kích khôn cùng!”

Những vị sai nha này nghe được những lời chân thành thẳng thắn của Vô Tình, lại thấy rõ thân dưới của chàng đã tàn phế, nên đều xúc động và nghiêm chỉnh lại. Họ đưa chàng vào phòng trực, mang trường thương ra để chàng xem xét.

Vô Tình quan sát cẩn thận thanh kim thương. Chẳng thấy tuy cán thương bị đổi màu, nhưng đúng là được thép bằng vàng thô. Mũi thương có hình gọn sòng, càng đặc biệt hơn chính là mũi thương đã tách ra khỏi cán thương, chỉ nối với nhau bằng một dây xích sắt nhỏ, phía trong có cơ quan. Có lẽ trong lúc đánh nhau kịch liệt, người dùng thương đã phóng mũi thương ám toán đối phương, nhưng lúc kim thương rời khỏi tay, chắc là hấn đang mười phần gấp gáp nên chưa kịp gắn mũi thương vào cán thương trở lại.

Vô Tình hỏi mọi người: “Có thể làm phiền chư vị đưa chúng tôi đến hiện trường xem xét được không?”

Nhóm lão bộ dịch đều đồng ý: “Được!”

Trên đường đi, Kim kiếm nhỏ giọng hỏi Vô Tình: “Công tử, thanh thương đó có điều gì đặc biệt vậy?”

Vô Tình đáp: “Thanh thương này không có gì đặc biệt. Chỉ có điều, nếu ta đoán không sai, người sử dụng thanh thương này chính là thất trại chủ Mạnh Hữu Uy của Liên Vân trại.”

Ngân kiếm hỏi tiếp: “Mạnh Hữu Uy ư? Đúng là ‘Kim xà thương’ Mạnh Hữu Uy sử dụng kim thương, nhưng sao hấn lại bỏ rơi vũ khí?”

Vô Tình đáp: “Cho nên ta mới nghi Mạnh Hữu Uy cũng bị chết thiêu. Nếu không, sau hỏa hoạn, có lẽ hấn đã trở lại tìm kiếm kim thương rồi. Trận chiến khốc liệt có thể khiến cho Mạnh Hữu Uy bị giết rất đáng cho chúng ta đến xem xét.”

Vậy là cuối cùng bọn họ cũng đến Ngũ Trọng Khê.

Vô Tình bảo các vị sai dịch trở lại trấn; để cho Kim kiếm, Ngân kiếm mò tìm bắt cá chơi bên suối. Còn chàng một mình lặng im suy nghĩ giữa chốn hoang vu.

Thật ra, gọi đây là cánh đồng mệnh mông bị thiêu cháy hết thì đúng hơn là vùng đất hoang vu.

Một đàn quạ đen đang lượn trên không. Có lẽ vài hôm trước chúng còn sinh sống ở cánh đồng này, nhưng hôm nay thóc lúa bị thiêu sạch, bầy quạ không có chỗ trú ngụ, kêu quang quác trên không.

Ráng chiều đỏ thắm phía chân trời.

Bốn bề mệnh mông, từ xa con suối Ngũ Trọng ánh lên như đai vàng.

Những gốc cây cháy dở, những mảnh tro than khắp nơi khiến nơi đây mang một vẻ thê lương, lạnh lẽo.

Sau đám cháy chỗ nào cũng có vệt tang thương như vậy.

Vùng đất này muốn hồi sinh trở lại, ít nhất cũng phải đến ba, bốn năm sau. Cả cánh đồng phì nhiêu như thế lại bị một mối lửa cháy rụi, không trách người dân đều oán hận.

Vô Tình thở dài một hồi.

Chàng nhìn ráng chiều, nhìn đàn quạ bay về tổ, nhìn dòng suối lấp lánh ánh vàng phía xa xa, trong đầu chẳng có chút manh mối gì.

Nghe nói trên mặt đất cháy đen, từng phát hiện thi thể một nam, một nữ đang ôm nhau. Nhưng sau đó đã bị “các vị quan quân nghiền xương tung tro” hài cốt cũng không còn.

Nghĩ tới điều này, Vô Tình cho rằng: xem ra bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều đã từng có mặt trong toán cao thủ toàn lực vây bắt phạm nhân ở đây. Trận chiến khốc liệt khiến cho Mạnh Hữu Uy mất mạng, nhưng cũng có hai đại cao thủ, một nam, một nữ trong nhóm phạm nhân bị giết chết.

... Đương nhiên một nam một nữ này không phải là Thích Thiểu Thương và Tức đại nương, vậy thì họ là ai nhỉ?

Trong những ngày qua, Vô Tình cũng dần dần nắm rõ một số thông tin: Lôi Quyển - Đường chủ phân đường Giang Nam của Phích Lịch đường - cùng với nhân tài trẻ tuổi Thẩm Biên Nhi, và Đường nhị nương, Tàn tam nương của Hủy Nặc thành cũng bị lôi vào vòng gió tanh mưa máu này.

Nếu như đây là nơi toán quân của Cố Tích Triều kịch chiến với nhóm người của Tức đại nương, thì chẳng liên quan gì đến việc Lưu Độc Phong áp giải Thích Thiểu Thương. Xem ra bản thân chàng đã đi một chuyến dài nhưng uổng công rồi.

Đột nhiên trong lòng Vô Tình nảy ra một ý niệm kỳ quái. Chàng khấn thầm với đôi nam nữ bị thiêu cháy: nếu quả hai vị nam nữ là anh hồn của những người bạn đồng lòng giúp đỡ Thích Thiểu Thương, xin phù hộ cho chàng có khả năng tìm được đầu mối, cứu được Thích Thiểu Thương.

Vô Tình mặc niệm như thế một hồi, nhưng chẳng có linh cảm gì, chỉ thấy ánh chiều càng lúc càng âm đạm, sắc mây càng lúc càng sẫm mà thôi. Thật ra, chàng cũng không mong mỏi nhận được kết quả gì. Cúi đầu trầm tư một hồi, chàng đang muốn quay về thì bỗng nhiên lưng bàn chân nhói đau như có một vật gì đó chích vào.

Ban đầu chàng ngỡ là muỗi đốt, lúc đưa tay bắt lấy mới biết là bị kiến cắn.

Có mấy chú kiến bò lên chiếc xe chàng đang ngồi, đó là loại kiến lửa, chích rất đau.

Vô Tình cũng không để ý mấy.

Thậm chí chàng chẳng buồn giết chú kiến đó nữa.

Chàng chỉ phui phui nó đi. Chẳng qua đó chỉ là một con kiến nho nhỏ mà thôi.

Trên mặt đất còn có rất nhiều chú kiến đang kéo nhau đi như đang hành quân, cùng bò qua đồng tro rất nhíp nhảnh.

Vì Vô Tình khê di động một chút nên một số kiến bình thiện chiến, cảnh giác cao độ, ngừng lại ngẩng cao đầu, hươ rêu liên hồi, giống như muốn dùng tư thế đó để hù dọa những địch nhân xâm phạm.

Bất giác Vô Tình mỉm cười.

Chàng phát giác những chú kiến này đang khiêng một con thằn lằn chết đưa về tổ, hành động rất có quy luật, tuân thủ trật tự.

Có một con gián đang bị một chú kiến cắn chặt một chân, vùng vẫy mãi chưa thoát, con kiến thứ hai lại bò quần lên mình nó. Con gián càng vùng vẫy dữ dội hơn nhưng vẫn không thoát.

Số phận con gián đã được an bài.

Đàn kiến bu lại, cuối cùng cũng cắn chết được con gián.

Trên thân con gián đầy kiến. Sau đó những chú kiến nhỏ bé đồng tâm hiệp lực, rêu kè rêu, cùng nhấc chân khiêng chú gián to như thế lên, tha về tổ.

Vô Tình bỗng cảm thấy rất bội phục.

Những sinh vật nhỏ bé này có sức chiến đấu kiên cường, oai dũng, lại đoàn kết một lòng, thật hơn xa loài người.

Trong tâm trí chàng, ngoài cảm giác đó ra còn có điều gì nữa lẩn cấn nhưng chàng không đặc biệt lưu tâm lắm.

Loang thoảng nghe tiếng cười đùa của Kim kiếm và Ngân kiếm từ xa vọng lại, lòng chàng thấy rất thoải mái.

Chàng cho hai trẻ Kim kiếm và Ngân kiếm ra bờ suối chơi đùa cũng vì không muốn chúng phải căng thẳng, ngột ngạt thái quá. Đây là lứa tuổi được vui vẻ nô đùa mà chàng lại dạy chúng kiếm pháp ngoan độc, võ công ác hiểm nhằm đối phó với những kẻ trưởng thành gian xảo, lật lọng. Điều này thật quá sức với tâm lý của thiếu nhi.

Từ bé thơ, chàng đã mất cha mẹ, thân bị tàn phế. Bất cứ điều gì người khác thực hiện một cách dễ dàng, chàng đều cần phải dốc sức khổ công gấp mấy lần mới đạt được. Vì đáp đền ơn nghĩa của Gia Cát tiên sinh, chàng đã sớm thành danh, chia xẻ lo âu, gánh vác công việc của ông nên chưa từng hưởng được nhiều lạc thú tuổi thơ. Đương nhiên chàng không muốn bốn kiếm đồng sẽ dẫm lên vết xe đổ của mình.

Bốn kiếm đồng là những đứa trẻ bị bắt cóc. Khi Vô Tình phá án đã cứu được chúng ra, nuôi dưỡng dạy dỗ hết lòng nên chúng mới được một thân bản lĩnh như ngày nay. Vì nội tức bị tắc nên hai chân chàng xem như bỏ đi. Nhờ tinh thông ám khí nên chàng có thể phòng thân ở cự ly xa, nhưng không thể luyện tập kiếm thuật được. Do đó chàng dốc sức truyền thụ kiếm pháp cho bốn kiếm đồng nhằm bổ khuyết.

Chàng cùng bốn kiếm đồng không những chỉ có quan hệ chủ tớ mà còn có một loại chân tình sâu sắc. Chàng biết rõ bản thân ăn cơm của công, cho dù là hảo thủ đệ nhất ở Lục Phiến môn, thì cuộc sống chẳng có chút ổn định nào, ngày ngày đối diện với thanh đao cây kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Cho nên chàng hy vọng đến khi bốn tiểu đồng lớn lên, sẽ rút bọn chúng ra khỏi giang hồ, cho làm một viên chức hoặc kẻ buôn bán, tóm lại, có cuộc sống ổn định mới là điều quan trọng nhất.

Còn chàng thì sao?

Chàng là người tàn phế, trời sinh ra đã chịu sự bất hạnh và tịch mịch.

Nhưng chàng lại sợ cô tịch, sợ không được hạnh phúc.

Nghĩ đến ba người sư đệ đồng môn, vốn là những kẻ cũng sống trong chốn giang hồ hiểm nguy, sôi động nhưng lại cô độc, đầy biến động nhưng cũng rất bình thường. Tuy nhiên, gần đây họ lại có một số thay đổi.

Lãnh Huyết cùng với Tập Mân Hồng là một đôi oan gia vui vẻ.

Thiết Thủ cùng Tiểu Trần, một cương một nhu, đúng là một đôi tình lữ khiến kẻ khác thêm muốn.

Truy Mệnh luyện ái Li Li trong đau khổ, đúng là “nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm”.

Chỉ còn chàng...

Vô Tình bất giác cười khổ: chàng khó động chân tình, nhưng một khi đã rung động thì khó mà rũ bỏ được. Chàng cùng Cơ Dao Hoa từ yêu thành hận

đã khiến lòng chàng đau đớn mãi không thôi.

Con người luôn luôn muốn có một chốn dừng chân êm ấm, chàng hy vọng ngày sau bốn kiếm đồng được hạnh phúc hơn chàng.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng chàng lại thoáng chấn động.

Tư tưởng con người đôi khi rất kỳ quái. Ngẫu nhiên có một linh cảm trong thoáng chốc, nhưng lại không dễ nắm bắt, dễ dàng tuột mất, khó lòng nhớ lại.

Vô Tình cũng đang cảm thấy khó hiểu: Có chuyện gì vậy? Đây là lần xuất hiện thứ hai rồi! Thông thường, phải là điều phát hiện cực kỳ trọng yếu mới xảy ra tình trạng như vậy. Nhưng rốt cục là ý niệm gì vậy?

Chàng bắt đầu nhớ lại những điều vừa suy nghĩ, cố gắng liên tưởng xem thử sự việc liên quan như thế nào. Thông thường, đây là cách rất hữu hiệu khi một người muốn gọi lại ký ức của mình.

“...Con người luôn luôn muốn có một chốn nghỉ ngơi êm ấm...” Chàng vừa nhớ đến câu này, ý niệm đó lại lóe lên trong đầu chàng. Chẳng lẽ ý niệm đó và câu này lại có liên quan hay sao?

Chợt chàng hiểu được.

... kiến!

Chàng ngồi thẳng người lại.

Thường khi gặp đại địch hoặc xử lý vụ việc quan trọng, chàng đều có phản ứng căng thẳng như thế này.

Trong lúc suy tư vừa rồi, bất giác chàng nhìn chăm chú hàng ngũ của đàn kiến, nhớ đến câu “...Con người luôn luôn muốn có một chốn nghỉ ngơi êm ấm...” Kiến, chúng cũng đang đi về “chốn nghỉ ngơi êm ấm” của chúng.

Vốn điều này chẳng có gì là lạ, nhưng, chốn này vừa trải qua một trận hỏa hoạn lớn, mọi thứ đều cháy sạch, sao lại còn ổ kiến được?

- Làm sao mà bầy kiến lại có thể chọn làm ổ trong vùng vừa bị bà hỏa viếng thăm?

Sào huyết của kiến luôn luôn ở không xa vùng có thể kiếm ăn được; hơn nữa, vùng này vừa bị thần Lửa ghé thăm, lại còn có cả thần lẩn và gián!

- Vùng có những loài vật này phải là vùng có chỗ tích trữ đồ ăn thức uống.

- Nhưng, vài ngày trước, vùng này đã bị một trận hỏa hoạn lớn thiêu sạch mọi thứ!

- Vậy thì vì sao?

Vô Tình lần theo lối của đàn kiến đến một nơi hoang phế, có vài rui kèo cháy rụi. Hiện nhiên trước khi xảy ra hỏa hoạn đã có một ngôi nhà dựng tại đây.

Nó đã bị trận hỏa tai thiêu rụi, chẳng còn gì.

Đàn kiến lại từng hàng chui xuống dưới đất.

- Chẳng lẽ dưới đó lại có một thế giới khác?

Vô Tình lập tức bắt tay hành động.

Chàng suy đoán lúc trước ở quanh đây có một ruộng lúa lớn, nếu một ngôi nhà được xây lên thì vị trí đại khái phải thế nào. Rồi từ những vết tích của rui kèo còn lại, chàng suy đoán được phương vị cũng như đồ đạc bên trong nhà, sau đó, nhanh chóng tìm được trọng tâm.

Trong tứ đại danh bộ, Vô Tình là người tinh thông kỳ môn độn giáp, ngũ hành, bố trận. Do đó, chàng nhanh chóng suy luận: nếu muốn đặt địa đạo bí mật ở quanh đây, mà địa đạo đó còn chống được lửa, có nguồn nước riêng, thì sẽ đặt ở đâu?

Chàng đã tìm được một chỗ như thế.

Tiếp đó chàng dùng ba loại thủ pháp, năm loại mảnh khước, cuối cùng cũng gạt sang bên một đồng lớn đồ vụn vặt, nâng được nắp hầm bị thiêu cháy nhưng vẫn khít với miệng hầm lên.

Chàng vừa dỡ nắp sắt lên, một luồng dao quang đã bắn vào mặt!

Vô Tình rất rành ám khí.

Chàng cũng rất giỏi ứng biến.

Khi nắp hầm sắp được mở hẳn ra, chàng cũng đã ngằm phòng bị.

Khinh công chàng siêu tuyệt, chỉ cần có điều khác thường, lập tức xoay mình vọt đi.

Thế nhưng luồng đao quang này lại rất nhanh, rất hiểm, rất sắc bén, khiến chàng không kịp ứng biến, không kịp chống đỡ, không kịp thối lui!

Tay chàng đang cầm nắp sắt, đột nhiên đập xuống!

Trong nháy mắt nắp hầm hạ xuống cùng với sức nặng của nó, vừa khéo kịp thời đẩy miệng hố lại!

“Bang!”

Đao đâm lủng tấm sắt, nhô lưỡi đao nhọn hoắt, dài một thước ra ngoài!

Tấm sắt này dày gần nửa tấc. Tuy đã bị hóa thiêu nhưng chất sắt không hề tổn hại. Mà đao của người dưới lòng đất kia lại có uy lực như thế!

Thanh đao bị nắp hầm chặn lại, mũi đao cách chớp mũi của chàng không đầy một tấc!

Vô Tình biết rõ chàng vừa quay về từ cửa điện diêm la.

Đã trải qua vô số trận đánh lớn nhỏ, nhưng chàng chưa hề gặp nguy hiểm nào như nhát đao vừa rồi.

Nếu chàng không cầm nắp hầm sắt trong tay, chắc chắn sẽ không tránh được nhát đao.

Chàng hít dài một hơi, khen ngợi:

“Hảo công lực!”

Chàng không ca ngợi ám khí nhanh, đao pháp hiểm!

Nếu như người nọ rành đao pháp, giỏi ám khí, thì lúc này chàng đã không còn cách nào nói chuyện được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hoàng hôn xuống, bình minh sẽ lên

Vô Tình thở phào một hơi dài mới bình tĩnh lại sau cơn chấn động thừa sống thiếu chết vừa rồi. Chàng cao giọng hỏi vọng xuống: “Tôn giá là ai? Tại hạ không biết bên dưới có người nên mới mạo phạm như vậy. Xin mời xuất hiện gặp mặt.”

Phía dưới không hề có tiếng người đáp lại.

Vô Tình đợi một lúc rồi mới ngồi xuống giữa đồng cũi gỗ điêu tàn, áo bào trắng quét đất, vẻ ngoài an tường.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Vô Tình thở dài: “Lối vào địa huyết tuy không dễ đột nhập nhưng nếu ta muốn thì chẳng có gì là khó cả. Phía trên thì tròn, phía dưới thì như bàn cờ, tường phía đông ở góc bốn độ dưới bóng tà dương chiếu vào. Nếu dùng chất nổ thì toàn bộ sẽ bị thiêu trụi, các hạ sợ là sẽ khó thoát thân đấy. Cho dù bốn góc có lỗ thông khí đi nữa thì việc bịt lại cũng không khó khăn gì. Các hạ còn muốn ép ta phải làm gì nữa?”

Một lúc lâu sau thì thoảng có mấy con quạ xà xuống vùng điêu tàn sau hoả hoạn, nhưng vẫn không hề có tiếng hồi đáp.

Vô Tình khẽ nhủ mảy, hỏi: “Tôn giá chưa tin lời tại hạ phải không?”

Chợt chàng nghe tiếng “ôi” từ xa vọng lại, tiếp đó là hai tiếng “vút vút” của kiếm rút nhanh ra khỏi vỏ. Vô Tình tái mặt, thầm kêu không hay. Hóa ra thạch thất dưới đất còn có một lối ra khác, kẻ đó lợi dụng lúc chàng đang nói đã trốn ra ngoài, nhưng lại bị Kim Ngân hai kiếm đồng phát hiện, đang động thủ với nhau.

Vô Tình biết địch nhân võ công rất cao, nội lực cao thâm, Kim kiếm và Ngân kiếm không phải là đối thủ của y. Chàng bèn vỗ tay xuống đất, định xoay mình lướt ra.

Ngay khi chàng xoay người, không còn tập trung chú ý vào tấm sắt thì “bình” một tiếng, tấm sắt bị một chường đánh mở toang ra!

Vô Tình không kịp xoay người trở lại.

Muộn lực ấn xuống đất của hai tay, chàng gấp người lao nhanh ra xa.

Một luồng chỉ phong phá không bắn vọt tới, sượt qua đỉnh đầu chàng khiến chiếc mũ thư sinh trên đầu rơi xuống đất, tóc xỏ tung ra.

Vô Tình vẫn không hề xoay người lại.

Hai chân chàng cử động không được thuận tiện, mà chàng lại biết sau lưng mình là kinh địch thuộc hàng nhất lưu.

Nếu vừa rồi chàng xoay người lại rồi mới ứng phó thì đã bị chỉ đó đâm thủng trán rồi.

Người phía sau cũng đã nhảy lên mặt đất.

Y dường như cũng không thể ngờ được đối phương lại có thể tránh được nhát chỉ đó của y.

Vô Tình rất sốt ruột.

Nhưng chàng vẫn không quay người lại, vì nếu làm thế sẽ vĩnh viễn không thể xoay người trở lại được nữa.

Lòng chàng lo lắng cho sự an nguy của Kim Ngân kiếm hai đồng tử.

Một lúc sau, người kia khẽ ho nhẹ, khen: “Nhanh lắm!”

Vô Tình hỏi: “Mặt trời lặn cũng nhanh thật nhỉ?”

Sắc hoàng hôn đã trở nên rực rỡ, ánh tà dương chiếu lên thân cây bị thiêu rụi tạo nên cảm giác hoang lương, tịch mịch.

Người kia không đáp mà lại bảo: “Cả hai lần ngươi đều tránh rất nhanh.”

Vô Tình cũng khen lại: “Chỉ pháp của ngươi cũng nhanh lắm.”

Người kia lại ho húng hắng, được một lúc thì như bị hụt hơi, thở hổn hển bảo: “Ta không biết chân ngươi ...”

Vô Tình ngồi thẳng người lên.

Người kia dừng một chút mới nói tiếp: “Nếu ta biết trước thì đã không ám toán ngươi rồi.”

Y gần từng tiếng: “Bọn ta có thể quyết chiến một trận công bằng.”

Mặt lạnh băng, Vô Tình đáp: “Chẳng có gì là không công bằng cả! Ngươi có ám toán cũng không giết được ta đâu!”

Người kia thản nhiên đáp: “Như vừa rồi thì ta không thể đắc thủ, võ công của ta cũng e không bằng ngươi. Nhưng ta có ba ưu thế.”

Vô Tình tự nói: “Ngươi có chân, ta không có chân.”

Người kia tiếp: “Ta đang ở sau lưng ngươi.”

Vô Tình hỏi: “Còn gì nữa không?”

Người kia vỗ tay một tiếng.

Phía trước Vô Tình khoảng một trượng xuất hiện một cô gái.

Tay cô ta cầm một thanh đao.

Đao đặt trên cổ hai đứa trẻ.

Tất nhiên đó là Kim kiếm và Ngân kiếm.

Đôi mắt của hai đồng tử lộ ra vẻ sợ hãi.

Hai đứa không sợ chết, mà sợ Vô Tình trách cứ.

Trong ánh chiều tà, cô gái áp giải hai đứa nhỏ có cặp lông mày như hai lưỡi đao đen nhánh, còn ánh mắt thì sắc như kiếm.

Đao đẹp dễ.

Kiểm mỹ miều.

Anh khí của nàng ta càng rực rỡ hơn trong sắc màu hoàng hôn.

Vô Tình không dám xem nhẹ cô gái này một chút nào.

Nàng ta có thể trong chớp mắt không chế được Kim Ngân song kiếm thì đương nhiên võ công phải cao.

Chàng liếc qua cũng biết hai đứa nhỏ không bị thương tổn gì.

Ngoài mặt chàng không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng rất lo lắng.

Chàng với bốn kiếm đồng thân thiết như anh em.

Người phía sau không nhìn thấy mặt chàng nhưng dường như cũng đã biết đây là điểm yếu của chàng, đánh tiếng hỏi: “Chúng là thủ hạ của ngươi sao?”

Vô Tình thân nhiên hỏi lại: “Đây là ba ưu thế của ngươi sao?”

“Không phải,” người kia đáp như chém đinh chặt sắt, “ta không dùng chúng để uy hiếp ngươi, có điều, bọn ta có hai, ngươi chỉ một mình.”

Vô Tình im lặng một hồi rồi mới lên tiếng, nhấn từng chữ một: “Có câu này ta phải nói với ngươi.”

Ngươi kia cũng bảo: “Xin mời.”

Vô Tình đáp: “Ngươi không hề có một chút ưu thế nào cả.”

Lời vừa nói xong, thì hai chớp sáng đã được bắn vọt ra, một trước một sau, nhanh đến nỗi không phát ra chút âm thanh nào.

Người phía sau đã đoán trước Vô Tình sẽ xuất thủ nên đã có tâm phòng bị.

Nhưng dù vậy, dường như y không có cách nào ứng phó được với ám khí nhanh như thế.

Ngay sát na chớp sáng lóe lên, toàn thân y đã vọt dậy.

Động tác của y rất nhanh, nhưng ám khí giữa không trung lại xoay chiều, bắn dọc lên trên, nhanh như chớp đánh vào vùng ngực.

Hai ngón tay cái của y, một uốn, một duỗi búng mạnh lên mũi ám khí.

Khi bắn ra chỉ đó, y còn chưa biết đó là loại ám khí gì, sát na ngón tay chạm vào ám khí mới nhận ra đó là một lưỡi đao.

Rất mỏng!

Chỉ này tập trung công lực của cả đôi y, búng lên mình ám khí làm lưỡi đao bay “vút” lên không. Nhưng đột nhiên chiếc cột đã bị thiêu rụi phía trên cùng với bụi đá lại rơi ập xuống ngay đầu y.

Ngay lập tức, hai tay y chống xuống, lướt nghiêng ra ngoài. Trong chớp mắt đó y biết tuy phi đao đã bị mình búng trúng, nhưng toàn bộ ứng biến, phương hướng và lực đạo của bản thân y đã được đối phương tính toán chính xác tới từng ly từng tí. Phi đao bị búng ra xa đã chém đứt cây cột cháy, khiến nó đổ ập xuống người y.

Mũi chân vừa chạm đất, y ngược mắt lên nhìn, thấy cục diện đã có sự thay đổi lớn.

Trước khi cô gái kịp có bất cứ hành động gì, một lưỡi ám khí khác của Vô Tình đã đánh bay thanh đao của nàng. Đồng thời chàng cũng lướt tới giải khai huyết đạo, cứu Kim Ngân song kiếm.

Khi người kia chạm đất thì Vô Tình đã đảo ngược được cục diện, đang nhìn về phía y.

Vô Tình hỏi: “Có đúng không? Ta đã nói ngươi không có một chút ưu thế nào rồi mà.”

Người kia cuối cùng cũng nhìn rõ được diện mạo của chàng, giọng lạnh tanh: “Ngươi là Vô Tình, Vô Tình của Tứ đại danh bộ.”

Người tàn tật như vậy, tuổi chừng này, ám khí, kinh công như thế, trong võ lâm không có người thứ hai.

Vô Tình khiêm tốn: “Nếu không phải là do ngươi bị thương chưa lành, ám khí của ta chưa chắc đã cản được ngươi, Lôi đường chủ.”

Người kia giật mình, cười khỏ: “Xem ra trên giang hồ người có khuôn mặt bệnh tật, thân thể ốm yếu cũng không nhiều.”

Vô Tình bảo: “Nửa ngón tay kéo được nõ cứng, một ngón tay định cả càn khôn.” Các hạ lúc này ở đây, trong hoàn cảnh như thế, lại còn trùm một chiếc áo bông dày, nếu không phải là Lôi Quyển chủ thì còn ai có thể bung roi được ám khí của tại hạ nữa?”

Lôi Quyển cười khò: “Ngươi vốn đã tính là ta sẽ tiếp một đao đó, nên mới lợi dụng lực ngón tay của ta khiến đao chặt đứt cột trụ cháy, cản đường ta. Nói cách khác, trước khi xoay người lại ngươi đã biết ta là ai rồi.”

Vô Tình chỉ bảo: “Trước khi xoay người, ta chỉ suy đoán, chưa xác định được.”

Lôi Quyển hỏi: “Nếu ta không phải là Lôi Quyển, không tiếp được ám khí của ngươi thì sao?”

Vô Tình đáp: “Thế thì ta sẽ phóng ra một ám khí còn nhanh hơn, bắn roi phi đao đó.”

Lôi Quyển thờ dãi: “Thì ra ám khí của ngươi còn có thể nhanh hơn được nữa. Trước khi ngươi phóng ra ám khí ta cũng đã đoán được ngươi là ai, nhưng không chắc chắn.” Lão tự lẩm bầm với mình: “Bọn chúng quả nhiên đã phái Tử đại danh bộ đến.”

Vô Tình xoay người bảo: “Ta đang muốn tìm cô nương. Vị này có phải là đương gia của Hủy Nặc thành không?”

Cô gái đó giọng nói nhỏ nhẹ, mắt thấy Vô Tình trong chớp mắt đã đánh roi đao trong tay mình, còn cứu được cả Kim Ngân song kiếm nhưng nàng không tỏ vẻ sợ hãi chút nào: “Ta họ Đường, Đường nhị nương, Đường Văn Từ chính là ta. Đại bộ đầu muốn bắt ngươi thì xin mời.”

Vô Tình lắc đầu: “Ta vì sao phải bắt cô?”

Đường Văn Từ nhìn chàng chăm chăm: “Ngươi muốn bắt người thì cần gì phải hỏi phạm nhân lý do!” Nàng chậm rãi đưa cổ tay lên gần mặt, kẻ môi xinh hút lấy máu rướm ra trên cánh tay trắng ngần.

Lưỡi phi đao vừa rời của Vô Tình bắn vào cán đao, chấn bay thanh đao trên tay nàng, khiến hồ khẩu toạc máu.

Vô Tình nhìn dáng vẻ nút máu từ vết thương của nàng, trong lòng chợt rung động, như con gió nhẹ thoảng qua, như đóa hoa đầu cành rơi xuống. Chàng chưa từng thấy ánh mắt nào mạnh mẽ đến vậy, nhưng lại sâu thẳm mỹ lệ khiến lòng người cũng chơi vơi.

Nó khiến Vô Tình nhớ lại những chuyện muốn quên đi:

- Cơ Giao Hoa trước khi chết, đôi mắt đầm nước mắt đã bị khói làm mờ đi.

Hồi ức làm chàng quên trả lời câu hỏi của Đường Văn Từ.

Lôi Quyển bỗng hét lên một tiếng vang vọng cả đất trời.

Lão gầy gò, trắng nhợt, lúc nào cũng thu mình trong chiếc áo bông to sụ, như không chịu nổi cả cơn gió thoảng.

Nhưng tiếng hét này của lão như tiếng sấm bên tai, ngay cả Vô Tình cũng bất giác giật mình, còn Kim Ngân song kiếm đều đồng loạt ngã ngửa ra.

Lôi Quyển áo quần phất phật trong gió, nhảy phốc tới.

Vô Tình xoay nhanh lại, muốn đối phó với Lôi Quyển, chàng có ít nhất phải bảy tám cách, nhưng chàng lại muốn làm rõ việc Lôi Quyển đánh thốc tới là với mục đích gì?

Chỉ có hai khả năng: một là muốn tấn công chàng, hai là vì chỗ chàng đang đứng vừa hay là góc chết chặn mất khả năng liên thủ của Lôi Quyển và Đường Văn Từ. Lôi Quyển muốn ào qua để cùng hội hợp với Đường Văn Từ, như vậy vừa có thể bảo vệ được nàng, vừa có thể phối hợp với nàng tập kích chàng.

Nếu với mục đích thứ nhất thì chàng sẽ không cho lão cơ hội.

Nếu là mục đích thứ hai thì chàng phải làm như thế nào đây?

Khi chàng còn đang do dự thì bỗng nhiên trước mắt trống trơn, bóng áo bông giữa chừng không đã biến mất, Lôi Quyển thật ra không hề di chuyển nửa bước, còn Đường Văn Từ đã lướt mình đến cạnh lão.

- Thì ra Lôi Quyển không hề di chuyển.

- Lão dùng áo bông để che mắt, khiến đối phương tưởng rằng lão đang phát động thế công, nhưng thật ra là tạo cơ hội cho Đường Văn Từ thâm lướt đến cạnh lão.

- Với kẻ bịt tai cướp chuông này, nếu vừa rồi Vô Tình tấn công nhắm vào chiếc áo bông, thì Lôi Quyển lại có cơ hội chiếm ưu thế.

Lôi Quyển đã ở cùng một chỗ với Đường Văn Từ.

Trong lòng lão dấy lên một cảm giác khó tả: dường như chỉ cần bọn họ được bên nhau thì dù có chết cũng không còn điều gì phải hối tiếc.

Lão biết đối thủ trước mắt là một trong mười người khó đối nhất võ lâm, tuy chàng còn trẻ, tàn tật lại không có võ công. Dù vậy trong lòng lão, nhân vật và sự việc khó ứng phó có rất ít, vô cùng ít.

Lão và Đường Văn Từ nhìn sâu vào mắt nhau.

Lão hít sâu một hơi, khen ngợi: “Định lực tốt lắm!” Ý lão muốn nói đến việc vừa rồi Vô Tình chỉ đưa mắt nhìn mà không hấp tấp phát động thế công.

Vô Tình chỉnh lại: “Ta không nhìn ra, với lại, ta cũng còn chưa quyết định nên ứng phó như thế nào.”

Lôi Quyển hỏi: “Ngươi hiện giờ đã nghĩ ra cách đối phó với bọn ta chưa?”

Vô Tình đáp ngay: “Ta không hề có ý định đối phó với các ngươi.”

Lôi Quyển và Đường Văn Từ cùng ngây người ra.

Lôi Quyển ngạc nhiên: “Nhưng toàn bộ quan binh, quân đội, bộ khoái, sai nha trong thiên hạ đến truy nã bọn ta.”

Vô Tình thản nhiên: “Bọn họ là bọn họ, ta là ta.”

Lôi Quyển chợt quay qua nói với Đường Văn Từ: “Ta ban đầu có nghe Thiết nhị bộ đầu trương nghĩa giúp đỡ mấy người Thích Thiếu Thương, vốn không tin mấy. Giang hồ đồn đại Tử đại danh bộ tuy người cửa công nhưng lại hoàn toàn theo nghĩa khí giang hồ, quy củ võ lâm mà hành sự, ta cũng không tin là vậy, nhưng giờ,” lão càng thu mình vào chiếc áo bông hơn, “ta muốn không tin cũng không được. Thì ra, mấy người đó là mấy người đó, còn Tử đại danh bộ vẫn là Tử đại danh bộ.”

Vô Tình lên tiếng: “Ngươi có muốn biết bằng hữu của mình đang ở đâu không?”

Lôi Quyển và Đường Văn Từ đều im lặng không đáp.

Nhưng vẻ mặt của bọn họ còn hơn cả muôn vạn lời nói.

Người thật sự coi trọng tình bằng hữu thì cho dù có chịu đau khổ thế nào đi nữa cũng không thể rũ bỏ được sự quan tâm đối với bạn bè.

Vô Tình đáp luôn: “Thích Thiếu Thương đã bị Lưu Độc Phong bắt đi. Bọn Tức đại nương và Hách Liên Xuân Thủy đã lui về Thanh Thiên trại, tạm thời không có gì nguy hiểm cả.”

Đường Văn Từ nhoen miệng cười.

Thân hình nàng đã đến độ chín muồi như ánh hoàng hôn, là một người phụ nữ hấp dẫn nồng nàn, nhưng khi cười vui sướng, trông nàng như cô bé con.

Nàng thật sự vui.

Nàng sai bước dài đến bên cạnh Vô Tình, như muốn ôm bọn chàng vào lòng, nhưng rồi nhảy nhót về bên Lôi Quyển, cười rạng rỡ. Nàng vui vẻ nói với Vô Tình: “Đại nương không sao cả, ngươi thật là người tốt.”

Nhưng Lôi Quyển lại ho sụ lên.

Lão vừa ho vừa co mình hơn vào chiếc áo bông, dường như thế giới bên ngoài quá lạnh giá đối với lão.

Đường Văn Từ đỡ lấy lão, lo lắng hỏi: “Ngươi sao thế?”

Chiếc áo bông của lão ép chặt vào má, khiến gương mặt lão càng trắng bệch hơn, hai gò má đỏ như than hồng: “Không ngờ.”

Lão ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Không ngờ Thích Thiếu Thương không tránh được kiếp nạn này.”

Vô Tình chợt lên tiếng: “Ta đến đây lần này là muốn tìm một người.”

Lôi Quyển và Đường Văn Từ không hỏi lại.

Không phải bọn họ không muốn biết mà là không biết có nên hỏi hay không.

- Người có thân phận như Vô Tình thì có nhiều chuyện không tiện cho người khác biết.

Vô Tình tự đáp luôn: “Ta đến tìm Thích Thiếu Thương.”

Lôi Quyển trong lòng trầm xuống, chậm rãi hỏi: “Ngươi muốn bắt Thích Thiếu Thương lại?”

Vô Tình gật gù đầu: “Vì ta nên y mới bị Lưu bộ thần bắt đi.”

Lôi Quyền rất chậm rãi thở sâu một hơi, hỏi: “Và để y trốn đi?”

Vô Tình lắc đầu: “Không phải vậy.”

Lôi Quyền bực mình: “Hắn đã bị bắt rồi, ngươi còn tìm hắn làm gì?”

Đường Văn Từ cất giọng giận dữ: “Có phải ngươi muốn giết y trong quá trình áp giải không?”

Vô Tình cười: “Nghe giang hồ đồn đại: Thích Thiếu Thương vốn là người của Phích Lịch đường, là do một tay Lôi lão đại tài bồi mà lên. Nhưng đến khi y đủ lông đủ cánh, võ công có thành quả rồi thì lại bỏ Phích Lịch đường, xoay lưng lại với Lôi môn, bỏ ngươi mà đi, không biết có đúng không?”

Lôi Quyền không cần nghĩ, đáp luôn: “Đúng thế.”

Vô Tình lại tiếp: “Ngươi tài bồi y, y phản bội lại ngươi. Giờ đây hắn bị người ta bán đứng không phải là hợp ý ngươi sao? Ngươi không thỏa mãn sao? Hắn bị người ta bắt đi thì liên quan gì đến các ngươi đâu!”

Lôi Quyền chợt nói một câu không đầu vào đâu: “Ngươi nhìn trời xem.”

Vô Tình nhìn ra, mặt trời vàng rực, những đám mây đỏ như máu, bầu trời phía tây đẹp một cách kì lạ.

Vô Tình thở dài: “Hoàng hôn là giờ phút đẹp để cuối cùng của vầng thái dương.”

Lôi Quyền nói: “Có điều, ngày mai ánh mặt trời lại chiếu sáng nhân gian ...” Lão chỉ vào bãi đất hoang, nói tiếp: “Bây giờ nơi đây là một mảnh đất khô cằn, nhưng hai ba tháng nữa sẽ có mầm non, ba năm nữa sẽ có thảm cỏ đầy ... Ngươi nói xem, mặt trời có cần chúng ta đánh thức hay không? Nơi này có cần chúng ta cày xới chăm bón hay không?”

Vô Tình biết Lôi Quyền đang ám chỉ đến chuyện khác nên im lặng đợi lão nói tiếp.

Lôi Quyền tiếp tục: “Một nhân tài chân chính thì không nhất thiết phải được tài bồi. Cũng giống như ánh mặt trời, dù có tắt một lúc nhưng rồi vẫn sẽ chiếu sáng; cũng giống như mảnh đất màu mỡ sẽ tự nhiên có hoa cỏ sinh sôi ... Nhân tài chân chính sẽ khắc phục được hoàn cảnh khó khăn mà đột phá. Chỉ cần có một chút may mắn, kết hợp với thời cơ và tính kiên nhẫn thì sẽ không có chuyện uống phí tài năng.” Lão ho hai tiếng rồi nói tiếp: “Người tự cảm thấy mình có tài nhưng không gặp thời chưa chắc đã là người tài thật sự.”

Vô Tình gật đầu: “Chữ ‘tài’ còn bao gồm cả khả năng khắc phục khó khăn, tạo nên cơ sở cho bản thân.”

Lôi Quyền nói tiếp: “Cho nên bọn ta đừng nghĩ rằng bản thân mình đã tài bồi cho ai đó, đừng mong họ sẽ báo đáp, sẽ mang ơn, cho rằng chẳng có chúng ta thì họ sẽ không thành công. Trên thế gian này làm gì có người không thể sống được nếu thiếu ai đó.” Lão cho hai tay vào áo lông, có vẻ như rét lắm, sắc mặt vẫn một màu trắng bệch không đổi. Lão lại tiếp:

“Bọn họ chỉ như kẻ dạo chơi đi lướt qua, và tình cờ là ngươi có ở đó. Không kể là ngươi dạy họ hay họ giúp ngươi, đó là mối quan hệ hai bên đều có lợi, chẳng ai nợ ai.” Lông mi của lão rợp như sắc đêm ở phía đông, cả người toát lên vẻ cảm xúc. Lão vẫn đều giọng tiếp tục: “Bọn họ không có ta vẫn có thể sống tốt, vẫn công thành danh toại. Nếu bọn họ nhớ mối ân tình này thì đó là điều ngoài cả mong đợi, không nhớ thì ...” Lão cười: “cũng chẳng sao.”

Vô Tình chợt lên tiếng hỏi: “Y có nhớ không?”

Lôi Quyền hỏi ngược lại: “Ai?”

Vô Tình đáp: “Thích Thiếu Thương.”

Lôi Quyền bỗng im lặng, cúi gập mình xuống. Sắc mặt Vô Tình trắng bệch như màu áo. Chỉ có Đường Văn Từ là càng đẹp thêm trong sắc hoàng hôn đậm dần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người bệnh và kẻ tàn tật

“Thực ra Thích Thiếu Thương cũng là một người rất trọng tình nghĩa.”

Lôi Quyền chậm rãi đưa tay ra chấp sau lưng nhìn ánh chiều tà phía trời tây, nói tiếp: “Rất nhiều người cho rằng y là kẻ vong ân bội nghĩa. Nhưng ta biết, nếu Giang Nam Phích Lịch đường gặp nguy hiểm, y cũng sẽ liều mạng giúp đỡ.”

Ánh mắt Vô Tình sáng lên: “Chính vì thế nên ông mới không tiếc tất cả giúp đỡ y trong lúc hoạn nạn ư?”

Lôi Quyền nhú chặt đôi mày rậm lại, trầm giọng hỏi: “Người muốn tìm y sao?”

Vô Tình đáp ngay: “Phải.”

Lôi Quyền hỏi: “Y là kẻ người đã giúp Lưu Độc Phong bắt, sao lại mất tung tích của y được?”

Vô Tình đáp: “Lúc ta giúp Lưu bộ thần bắt y, ta cũng chưa biết vì sao y lại bị truy nã.”

Lôi Quyền nhướng mày, ngạc nhiên: “Người còn chưa rõ sự tình mà đã bắt người rồi sao?”

Vô Tình gật đầu: “Phải.”

Lôi Quyền khinh thường: “Tứ Đại Danh Bộ chỉ cũng thế thôi!”

Vô Tình phân bua: “Ta hy vọng ông có thể hiểu được một chuyện.”

Lôi Quyền lạnh lùng đưa mắt nhìn chàng.

Vô Tình giải thích: “Lưu bộ thần là trưởng bối của ta, cả đời ông ấy xem trọng danh dự, quyết không làm trái nguyên tắc bao giờ. Còn Thích Thiếu Thương thì ta mới chỉ nghe qua tên, còn chưa quen biết. Khi ấy đang lúc hỗn chiến, địch đồng ta ít, Lưu bộ thần muốn bắt Thích Thiếu Thương, ta tất nhiên phải ra tay trợ giúp.”

Lôi Quyền đưa mắt nhìn về phía xa, trầm giọng hỏi: “Vậy việc gì người phải đi tìm y nữa?”

Vô Tình đáp: “Ta muốn giải quyết vụ án này.”

Cặp mày Lôi Quyền giãn ra, hỏi: “Thượng cấp muốn người lật án cho Thích Thiếu Thương sao?”

Vô Tình lắc đầu: “Không phải.”

Lôi Quyền liền hỏi tiếp: “Có người muốn người cứu Thích Thiếu Thương sao?”

Vô Tình nói: “Nhị sư đệ của ta và Thích Thiếu Thương rất hợp tính, nhưng y cũng rất hiểu ta nên không hề mở miệng cầu xin. Tứ đại nương và Thích Thiếu Thương tình sâu nghĩa nặng, vì chuyện này mà nàng ấy không thể tha thứ cho ta. Nhưng nếu Thích Thiếu Thương đáng chết, thì vẫn phải chết.”

Lôi Quyền bèn hỏi: “Vậy tại sao người còn nhúng tay vào?”

Vô Tình thờ dãi: “Vi ta phát hiện Thích Thiếu Thương không hề đáng chết, mà một khi y bị áp giải về kinh sư thì chắc chắn phải chết. Ta không thể thấy chết mà không cứu!”

Lôi Quyền quay đầu lại, vừa rồi lão chưa từng liếc nhìn đến Vô Tình, lúc này đôi mắt lại đỏ rực lên như mắt quỷ nhìn chăm chăm vào mặt chàng, nói: “Ta biết, Lưu Độc Phong ở trong triều rất có danh vọng. Người so với ông ta chỉ là hạng hậu bối, người nhúng tay vào vụ án này rất có thể sẽ khiến ông ta không vui; hơn nữa, cũng chưa chắc người là đối thủ của ông ta.”

Vô Tình đáp: “Ta cũng biết thế.”

Đôi mắt đỏ rực như mắt quỷ của Lôi Quyền chớp động, đôi mày rậm như một con sâu đen ngo ngoáy nhướng lên: “Người đã biết sao còn sinh sự?”

Vô Tình nói: “Có thể ta đã làm sai, nhưng ta không thể đã sai rồi cứ sai mãi. Hơn nữa, chỉ cần ta biết có án oan, thì chẳng thể không đi giải oan.”

Lôi Quyền lại đưa mắt nhìn về phía xa, cất tiếng: “Người có biết vì sao triều đình lại muốn tiêu diệt Liên Vân trại và bắt Thích Thiếu Thương không?”

Vô Tình thành khẩn: “Xin thỉnh giáo.”

Lôi Quyền nói rất rõ ràng từng chữ một: “Nhà Tống hèn kém không quản lý được toàn lãnh thổ, còn tàn hại nhân dân; không đi chống kẻ địch bên ngoài, chỉ đàn áp dân chúng trong nước; chướng khí ngập tràn triều đình, sưu cao thuế nặng, dân chúng khổ sở không còn đất sống; có mấy huyện dân chúng còn ăn hết cả cỏ lẫn vỏ cây, cuối cùng phải ăn thịt lẫn nhau mà sống. Đại thần trong triều thì chỉ biết mua vui hưởng lạc, cái thứ Ngự sử tam viện gì gì mà thực ra lại chưa từng đi tuần tra, cứu tế, giải án oan, trừ tham nhũng, tiến cử nhân tài; ngược lại còn câu kết với đám quan viên khốn nạn của địa phương, hối lộ tham nhũng từ địa phương cho tới tận triều đình. Cho nên, các nơi đều có lực lượng do trăm họ tổ chức nên, vốn chủ yếu là để chống quân Kim xâm lược. Nhưng gian tướng một lòng cầu hòa, Hoàng đế thì không có lòng tác chiến, sợ sự hăm dọa của người Kim, cho nên liền sai người đi bình định cái được gọi là ‘loạn đảng’ ấy, đồng thời còn phái đại tướng trong triều đình đi trừ nã ‘phản loạn’, ngầm sai cao thủ đi sát hại những lãnh tụ mà mọi

người tôn sùng. Liên Vân trại chính là một tổ chức như thế, Thích Thiếu Thương chính là một lãnh tụ như thế.”

Lôi Quyền nói đến đây liền dừng lại một chút, hỏi: “Người cảm thấy ta nói như thế là rất đại nghịch bất đạo đúng không?”

Đôi mắt sắc bén của Vô Tình nhìn chăm chăm vào lão, không di động chút nào, bình tĩnh nói: “Ta biết lời ông nói là sự thật.”

Lôi Quyền cười khan một tiếng rồi nói: “Chỉ riêng câu nói này của người, nếu đến được tai gian tướng là đã đủ để tru di cửu tộc rồi.”

Vô Tình chẳng hề chớp mắt, bảo: “Nói tiếp đi!”

Lôi Quyền kể tiếp: “Năm đó, Thích Thiếu Thương coi trọng ‘Diệt Tuyệt Vương’ Sở Tương Ngọc, kẻ có thể hiệu triệu mười vạn quân dân kháng Kim, khi Hoàng đế hạ lệnh giết Sở Tương Ngọc, y vẫn bảo vệ người này. Về sau, Sở Tương Ngọc bị đồng môn của các hạ là Thiết nhị bộ đầu giết chết, nhưng nhị bộ đầu chẳng hề truy cứu chuyện này với Liên Vân trại.”

Sắc mặt lão càng lúc càng trắng, cặp mày rậm vẫn nhú chặt: “Nhưng tin tức vẫn đến tai gian tướng và hôn quân, Liên Vân trại trở thành cái gai không thể không trừ đi.” Nói tới đây, Lôi Quyền lại ho lên dữ dội.

Đường Văn Từ bèn nói tiếp: “Nhưng Thích Thiếu Thương là lãnh tụ được trăm họ yêu quý, sỹ khí quân đội bùng bùng, lại được lòng dân, cố thủ nơi hiểm trở, Phó Tông Thư tuy cấm hặn vô cùng nhưng cũng chẳng làm gì được y.”

Sau khi ho xong, Lôi Quyền lại tiếp: “Cho nên Phó Tông Thư liền nhắm vào nhược điểm của Thích Thiếu Thương là yếu tài! Lão sai con nuôi là Cố Tích Triều trà trộn vào Liên Vân trại nhằm phá hoại và ly gián. Nào ngờ Thích Thiếu Thương coi trọng nhân tài đến mức nhường luôn vị trí trại chủ cho hắn làm. Thế nhưng Cố Tích Triều vẫn lòng lang dạ sói, hủy diệt trại Liên Vân, tất nhiên cũng không buông tha cho Thích Thiếu Thương.”

Vô Tình nói: “Loại người như Thích Thiếu Thương sinh ra vào thời buổi này, không thể có kết quả tốt được.”

Lôi Quyền trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Hôn quân và gian tướng đều coi y như cái gai trong mắt, do đó mới không tiếc phái những nhân vật như Lưu Độc Phong, Văn Trương, Hoàng Kim Giáp, Cố Tích Triều đến để tiêu ‘ph’ bình ‘loạn’.”

Vô Tình cảm thấy lạ: “Kỳ quái!”

Lôi Quyền bèn hỏi: “Sao vậy?”

Vô Tình đáp: “Không biết Phó thừa tướng có dụng ý gì?”

Lôi Quyền nhíu mày lại, giữa trán hiện lên một nếp nhăn thẳng tắp, sâu như đao cắt.

Vô Tình nói tiếp: “Mấy người Hoàng Kim Lâm, Cố Tích Triều và Văn Trương đều là đại tướng trong tay Phó thừa tướng. Hoàng Kim Lâm và Cố Tích Triều nội ứng ngoại hợp, Hoàng Kim Lâm vốn luôn là tâm phúc của lão trên quan trường, Cố Tích Triều là con nuôi của lão. Còn Văn Trương vốn thất thế trên quan trường, may nhờ lão một tay đề bạt, trở thành nhân vật quan trọng. Lần này Phó Tông Thư phái luôn ba thủ hạ đắc lực cùng đi giải quyết vụ án này, không biết có thâm ý gì đây?”

Lôi Quyền hỏi: “Nói như vậy là Lưu Độc Phong phụng chỉ đến bắt Thích Thiếu Thương sao?”

Vô Tình đáp: “Người phụng chỉ bắt thượng chắc chắn không chỉ có mình ông ta.”

Lôi Quyền lại hỏi: “Liệu còn có ai khó dây vào hơn cả ông ta cơ chứ!”

Vô Tình trả lời: “Có một người.”

Lôi Quyền rất ngạc nhiên: “Ai?”

Vô Tình đáp: “Cửu U Thần Quân ở Thường Sơn.”

Lôi Quyền chấn động: “Lão ta ư?”

Vô Tình nói: “Tiên Vu Cửu và Lãnh Hồ Nhi đều là môn đồ của lão. Năm đó bốn sư huynh đệ chúng ta đã từng giao thủ với hai đệ tử đắc ý của lão là Độc Cô Uy và Tôn Bất Cung, võ công của bọn họ rất quý dị, khó mà thắng được. Vốn Cửu U Thần Quân luôn ẩn cư không xuất hiện, nhưng gần đây lại mang theo hai đệ tử rời khỏi Thường Sơn, lạng lẽ đi về phía đông. Gia Cát tiên sinh dùng bò câu đưa tin cho ra, chỉ rõ việc này có khả năng liên quan đến việc trốn nã Thích Thiếu Thương.”

Lôi Quyền thở dài: “Đối phó với một mình Thích Thiếu Thương việc gì phải dùng nhiều cao thủ như thế!”

Vô Tình nhướng mày, phán đoán: “Như thế, trên người Thích Thiếu Thương nhất định có một bí mật gì đó quan trọng vô cùng khiến có người không thể không giết y. Điểm này e rằng ngay bản thân Thích Thiếu Thương cũng chưa chắc đã biết.”

Lôi Quyền bảo: “Nếu người tham gia chuyện này, lại xử lý theo lẽ công bằng, chỉ sợ sẽ không gánh vác nổi đâu.”

“Ta trước nay chưa từng sợ những chuyện thế này.” Vô Tình mỉm cười rồi nhướn mày nói: “Lôi đường chủ đang khích tại hạ đó chăng?”

“Không dám, nhưng quả thực ta có ý đó.” Lôi Quyền thân nhiên đáp: “Nếu ngươi vì chuyện này mà đắc tội với Lưu bộ thần, với Phó Tông Thư, kết thù kết oán với đám Cửu U Thần Quân, Hoàng Kim Luân, Cổ Tích Triều, Văn Trương, những kẻ có quyền có thế lại rất khó đây, như thế chẳng phải là rất ngu xuẩn sao?”

Vô Tình cười, cười lớn, cười vang, thậm chí còn cười rất đẹp. Đường Văn Từ ở bên cạnh nhìn thấy thế, không biết tại sao trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Cặp mày của Vô Tình giãn ra: “Bọn chúng có thể làm gì cơ chứ? Sống trên đời không thể nào chỉ chọn làm những việc không đắc tội với người khác được.”

Ánh mắt Lôi Quyền không khỏi có thần sắc kỳ dị, thong thả hỏi: “Vừa rồi không phải ngươi hỏi tại sao ta lại xả thân cứu Thích Thiếu Thương sao?”

Vô Tình gật đầu, nhìn về phía lão.

Lôi Quyền nói: “Nhà Phật có thứ gọi là nghiệp lực. Nghiệp lực là gì? Trong thiên hạ, mọi người đều suốt ngày bận rộn vì danh lợi, đi chung theo một hướng, thế là hình thành nên một cộng nghiệp. Nếu như cùng chung một chí hướng, nỗ lực để dân chúng được hạnh phúc, hòa bình chung sống, thanh bình vui vẻ, đó cũng chính là cộng nghiệp, nhất định có tác dụng cho sự tiến bộ, giúp mọi người đều được ấm no hạnh phúc. Có điều chuyện đời thường không được như ý nguyện, người Kim muốn xâm chiếm đất đai phì nhiêu của Đại Tống, hai nước giao tranh thì chiến hỏa liên miên, sinh linh đồ thán. Trăm họ hy vọng đẩy lùi ngoại xâm, an cư lạc nghiệp; nhưng triều đình lại một lòng cầu an, lo bề khoái lạc, kẻ nắm quyền thế lại tàn hại nhân dân, pháp luật hà khắc, một ít người lại không chế vận mệnh của đại đa số mọi người. Nghiệp lực hại người vạn kiếp chẳng thể tái sinh đã trở thành mối họa trước mắt.”

Lôi Quyền nói đến đây liền thở dài một hơi: “Con người giống cái gì? Tựa như vốc lên một vốc nước, trong nước có rất nhiều sinh vật nhỏ bé không thể nhìn thấy, giãy giụa cầu sinh. Lại giống như đàn kiến trên mặt đất, suốt ngày bận bịu, không biết vì cái gì. Đây là cộng nghiệp. Nỗ lực và ý nguyện của cá nhân chỉ là biệt nghiệp, luôn phải chịu sự thao túng của cộng nghiệp, thân bất do kỷ. Cái gọi là nhân quả tuần hoàn, thiện có thiện báo, ác có ác báo, cuối cùng vẫn là điều chẳng thể tin được. Song, một khi tình thế thay đổi, người có thể một lòng kiên trì với ‘biệt nghiệp’ không chừng có thể cứu được thiên hạ, trợ giúp vạn dân trong cơn nước lửa, chuyển thành ‘cộng nghiệp’. Thích Thiếu Thương chính là một người như thế, y biết rõ không thể mà vẫn cứ làm, kết cục của loại người này luôn là bị kịch. Nhưng nếu ngươi gặp y rồi, sẽ luôn mong rằng người tốt như thế, chuyện tốt như thế không bị hủy diệt, không bị mất hết hy vọng, đúng không?”

Lão gượng cười một tiếng rồi tiếp: “Có người nói Thích Thiếu Thương phản bội Lôi môn, còn ta lấy đức báo oán, cứu giúp y. Thực ra không phải vậy. Y ra đi dựa vào ba thước kiếm, quán chuyện bất bình trong thiên hạ, thế chính là phát triển Lôi môn, dương danh Phích Lịch đường, ta lấy đó làm vinh dự.”

Ánh mắt Vô Tình lộ ra vẻ kính phục: “Có phải ở Giang Nam Phích Lịch đường ai cũng đều nghĩ như vậy?”

Lôi Quyền ngẩn ra rồi đáp: “Không chắc.”

Vô Tình lại hỏi: “Người trong Lôi môn có phải người người đều giống ông không?”

Lôi Quyền lặng yên một chút rồi đáp: “Cũng không chắc.”

Vô Tình nói: “Đáng tiếc.”

Lôi Quyền hỏi: “Đáng tiếc điều gì?”

Vô Tình đáp: “Nếu người người đều nghĩ như ông, có nỗi lo nào của thiên hạ mà không thể dẹp yên cơ chứ?”

Lôi Quyền lắc đầu, nói với vẻ đầy u rú: “Người đáng tiếc không phải ta, mà là ngươi.”

Vô Tình hơi ngạc nhiên: “Sao?”

Lôi Quyền nói: “Ngươi vừa nói đó, loại người như Thích Thiếu Thương sinh vào thời này sẽ không có kết quả tốt. Rất không may, bản thân ngươi cũng chính là loại người này.”

Vô Tình nhướn mày nói: “Là ta sao? Ta lại cho rằng chính là ông đó.”

Hai người nhìn nhau bật cười.

Vô Tình từ nhỏ đã phải xa rời người thân, thương tàn cô độc, cho nên tính cách trở nên hơi khó gần, rất ít khi cười đùa vui vẻ nói chuyện tâm tình. Lôi Quyền thì từ nhỏ đã gặp phải đủ kiếp nạn, thương tật đầy mình, tính ưa cô độc, cũng rất ít nói cười. Giờ đây hai người hiểu nhau, trong lúc nói chuyện tâm tình trở nên thoải mái, như là tri giao, mặt mày rạng rỡ.

Đi theo Lôi Quyền một quãng thời gian, rất ít khi Đường Văn Từ thấy lão cười vui như vậy; Kim Ngân nhị kiếm hầu hạ Vô Tình đã lâu, cũng chẳng mấy khi thấy chàng tỏ ra vui vẻ. Mà giờ đây bọn họ thấy hai người nói cười thoải mái như thế, đều cảm thấy tâm tình khoan khoái.

Lôi Quyền cười nói: “Vừa rồi ta ám toán ngươi một đao một chỉ là do ta cho rằng ngươi và đám Cổ Tích Triều là cùng một bọn, lại không biết ngươi là

một người tàn phế, thật xấu hổ quá!”

Vô Tình cười lớn bảo: “Cái đồ rùa đen lão! Bệnh đã đến mức vậy mà không ngờ còn có chí lực như thế! Đáng tiếc thủ pháp ám khí lại chỉ là hạng cửu lưu!”

Lôi Quyền phá ra cười ha hả: “Mất ngươi mà rồi phải không! Nếu ta không bị thương nặng, ngươi tránh nổi một đao một chỉ đó không?”

Nụ cười của Vô Tình hơi thu lại, nói: “Lão bị thương quả thực không nhẹ.”

Lôi Quyền chỉ vào chiếc áo lông trên người bảo: “Đã khôi phục sáu thành rồi, sao ngươi nhìn ra được thế?”

Vô Tình hỏi: “Ai gây ra vậy?”

Lôi Quyền đáp: “Nhiều người lắm, trong đó Văn Trương và Cố Tích Triều gây hại nặng nhất.”

Vô Tình nói: “Bệnh của lão cũng không nhẹ.”

Lôi Quyền cười sang sảng đáp: “Bệnh này đã hai mươi năm rồi, giờ còn chưa chết được.”

Vô Tình nói: “Phải cẩn thận, bệnh không làm chết người, thường là thứ bệnh đáng sợ nhất.”

Lôi Quyền chuyển chủ đề: “Ngươi tìm thấy hành tung của Lưu Độc Phong chưa?”

Vô Tình đáp: “Chưa.”

Lôi Quyền lại nhíu mày, đôi hàng lông mày rậm như liền lại với nhau thành một dải trên ấn đường: “Không có chút manh mối nào ư?”

Cặp mắt Vô Tình thoáng qua những tia trí tuệ, đáp: “Vốn là không có.”

Lôi Quyền lại hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Vô Tình nói: “Lão nói cho ta hay rồi.”

Lôi Quyền ngạc nhiên: “Ta đã nói với ngươi ư?”

Vô Tình mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chín đồ đệ của Cửu U thần quân.

Vô Tình bảo: “Một đao của lão giúp ta biết phía dưới kia có cao thủ, và để ta biết ‘nguy hiểm’ là tình huống như thế nào. Nhưng một chỉ kia thì đúng là rất hiệu quả đó.”

Lôi Quyền trầm ngâm: “Có phải ý ngươi là ta để Nhị nương linh ra bắt hai vị tiểu ca đang chơi đùa bên bờ suối, nhằm phân tán sự chú ý của ngươi, rồi thừa cơ chấn bay nắp sắt, ám toán một chỉ sau lưng ngươi, phải không?”

Vô Tình hỏi lại: “Ta thủ ở lối thông hơi vốn là đã chiếm ưu thế lớn lắm rồi, sao lại còn gần như rơi vào bẫy của ngươi?”

Lôi Quyền đáp ngay, không cần nghĩ ngợi: “Là vì ngươi cho rằng ta đang ở bên bờ suối, không nghĩ đến việc ta vẫn còn phục dưới nắp hầm.”

Vô Tình bảo: “Đó gọi là kẻ ‘duyệt đông kích tây’.” Chàng ngừng một chút, ánh mắt sáng lên: “Ta cho rằng ngươi đã lên ra bên bờ suối, nhưng ngươi vẫn còn ở dưới hầm.”

“Ta luôn nghĩ rằng Lưu bộ thần đang trên đường áp giải Thích Thiếu Thương về lại kinh sư,” Vô Tình có chút hưng phấn: “Nhưng thật ra, có thể ông ta chưa từng rời khỏi nơi đó. Ông ta đoán có thể sẽ có người cản đường, ông ta vừa không muốn đả thương người khác, vừa không muốn giao thủ với bằng hữu của Thích Thiếu Thương. Cho nên cách tốt nhất là ông lấy tình chế động, tạm thời bất động khiến địch nhân nản lòng đành bỏ cuộc. Lúc ấy ông ta mới giải người về kinh thì sẽ đảm bảo an toàn. Rốt cuộc Lưu Độc Phong vẫn là lão hồ ly.”

Lôi Quyền hỏi: “Giờ thì ngươi có thể tìm được nơi ở của Lưu Độc Phong rồi chứ?”

Vô Tình đáp: “Cho đến thời điểm này, ta chỉ biết hướng truy tìm trước đây của mình là sai lầm mà thôi.”

Lôi Quyền ho hai tiếng, nói: “Có điều, ta vẫn còn nợ ngươi một chỉ một đao.”

Vô Tình mỉm cười hỏi: “Sao các ngươi lại ở chốn này?”

Lôi Quyền đáp: “Dường thương để báo thù.”

Vô Tình nhìn Lôi Quyền dò xét một lúc rồi bảo: “Bị thương thì cần phải nghỉ, nhưng bị bệnh cũng cần phải nghỉ ngơi nữa đó.”

Lôi Quyền đáp: “Bị thương khiến cơ thể không sung sức, không chiến đấu được, cho nên mới phải nghỉ dưỡng. Chứ ta bị bệnh này hành hạ hơn hai mươi năm rồi, ta không để nó giết chết mình mà nó cũng không để ta sống khỏe mạnh, chẳng ai chịu nhường ai nên ta mới không quan đến nó nữa.”

Vô Tình lại hỏi: “Nếu muốn dưỡng thương sao ngươi không trở về Phích Lịch đường?”

Lôi Quyền cười nhạt, bảo: “Ta dấy vào chuyện này chưa chắc đã được sự đồng ý của Giang Nam Phích Lịch đường. Đây chỉ là chuyện cá nhân ta. Mà ta cũng đã làm liên lụy đến ba vị huynh đệ phải bỏ mạng và một vị bằng hữu tín cẩn phải hy sinh rồi.”

Vô Tình nói: “Thế thì ngươi cứ dưỡng thương của ngươi, còn ta đi tìm người của ta.”

Lôi Quyền phản đối: “Ta muốn dưỡng thương nhưng cũng muốn tìm người.” Lão quay qua hỏi Đường Văn Từ: “Ý của nàng thế nào?”

Đường Văn Từ đáp: “Lúc trước chúng ta không biết nhóm đại nương ở đâu nên đành phải ở lại đây dưỡng thương, nhưng giờ đã biết bọn họ đang ở đâu rồi thì cũng nên nhanh chóng đến Thanh Thiên trại hội hợp cùng mọi người thôi.”

Lôi Quyền đồng ý: “Đúng vậy!”

Vô Tình chấp tay bảo: “Nếu vậy thì nhờ tôn giá chuyển lời của tại hạ đến Túc đại nương rằng chuyện của Thích Thiếu Thương, dù thế nào đi nữa tại hạ cũng sẽ làm rõ công đạo cho nàng.”

Lôi Quyền chăm chú nhìn chàng, thốt lên: “Tiếc là không có rượu ở đây!”

Vô Tình hỏi: “Ngươi muốn uống à?”

Lôi Quyền lắc đầu: “Không, chỉ là muốn kính ngươi một chén, tiễn ngươi lên đường.”

Vô Tình cười: “Rượu thì đợi đến lúc chúng ta gặp lại nhau hãy uống. Mà Lôi đường chủ vẫn đang bị thương, còn mang bệnh trong người thì cũng không nên uống. Và lại giữa đồng giữa rừng thế này cũng không tiện say sưa.”

Lôi Quyền bảo: “Hẹn lúc nào đó lại cùng túc hạ uống đến say mới thôi.”

Vô Tình mỉm cười nhìn hai người: “Lúc đó chẳng lẽ ta lại uống một bát thôi sao?”

Sau khi chiếc kiệu của Vô Tình được Kim Ngân song kiếm công chạy đi, Đường Văn Từ chợt bảo: “Giang hồ vẫn đồn rằng y độc ác vô tình, thật đúng là không nên tin lời thiên hạ.”

Giọng Lôi Quyền buồn đi nhiều: “Điểm yếu lớn nhất của người này là quá xem trọng tình nghĩa, nhưng bề ngoài lại tỏ ra lạnh nhạt tàn nhẫn.”

Có nhiều người khi không có bằng hữu ở bên, cả người cứ như trống rỗng.

Đường Văn Từ bỗng xoay người lại, nhìn lão thăm thẳm “Là ông đó phải không?”

Lôi Quyền cười khổ: “Là ta sao?”

Đường Văn Từ chớp chớp mắt: “Ông là kẻ vô tình hay đa tình đây?”

Lôi Quyền đáp: “Ta ư? Ta không còn chút tình nào nữa rồi.”

Đường Văn Từ cup mắt lại, giọng buồn buồn: “Ta biết là ông sẽ vậy mà.”

Lôi Quyền cười: “Tình cảm của ta dành hết cho nàng rồi thì còn gì trên người nữa đâu chứ?”

Đường Văn Từ nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, đầm thềm thụp lên ngực lão:

“Ông cũng khéo tham lam lắm đó!”

“Vi nàng không tưởng được sẽ nói thế mà.”

“Đồ không biết xấu hổ, ai cần tình cảm của ông chứ!”

“Vây là ta vừa vô duyên vừa vô tình.”

Đường Văn Từ lại cười, đắm yêu lão.

Người phụ nữ lúc đang yêu là lúc đẹp nhất.

Mỗi nét cười của Đường Văn Từ lúc này đều rạng rỡ đẹp đẽ hơn cả ánh chiều tà lóa mắt.

Lôi Quyền nhìn mà đau lòng.

Lão thật sự mong có thể cùng nàng yên ả bình an nửa đời còn lại.

Nhưng lão không thể.

Đàn ông con trai phải có chí nguyện và sự nghiệp.

Lôi Quyền còn rất nhiều việc phải làm.

Phải trùng hưng lại Phích Lịch đường.

Phải mở mang Lôi môn.

Phải cứu bằng hữu.

Phải báo thù.

*****

Chim bay về tổ, mặt trời xuống núi, Vô Tình khởi hành giữa đêm, tiếp tục con đường vô tình nhưng có nghĩa của chàng.

Ngày thứ hai, Lôi Quyền và Đường Văn Từ cải trang đến Bích Kê trấn. Họ theo đường vòng mà đi, đích đến là Cự Mã cầu.

Lúc trời sập tối, họ đã đến Nam Giác Khẩu, một thị trấn nhỏ cách Hoàn Tây thành ở vịnh Tiểu Từ không đến mười tám dặm. Theo lý mà nói họ phải đi thêm một đoạn đường nữa mới dừng chân.

Lúc đến gần thị trấn Nam Giác khẩu, thì xuất hiện hai con khoái mã đang từ đường cái phóng nhanh tới.

Theo thói thường, ngựa đến đường chính của trấn thì dù có vội thế nào cũng đều chạy chậm lại để khỏi gây tổn thương đến người và súc vật khác, nhưng hai người này hoàn toàn không có ý đó.

Nhưng người cưỡi ngựa kỹ thuật rất điêu luyện, không hề va vào một ai cả. Khi hai thót ngựa phóng qua khu chợ, cả hai đồng thời nghiêng qua trái phải một chút, một tên chụp lấy con gà bên đường, còn một tên thì nâng chai rượu trước cửa tiệm, rồi ngênh ngang phóng đi.

Lôi Quyền và Đường Văn Từ đã sớm nhảy tránh sang một bên. Thính lực của họ rất tốt, ngoài tiếng chửi rủa của ông chủ tiệm gà, họ còn nghe thấy hai tên kia cười nói với nhau: “Con gà đồ của ngươi không được mập mập lắm, bọn ta còn có hai vị sư huynh muội đang đợi phía trước ...”

“Có thịt có rượu thế là vui vẻ rồi, chỉ cần đừng nói đến việc của sư phụ là ...”

Tiếng nói xa dần, trở nên khó nhận biết hơn.

Ngoài việc hai tên này đặc biệt to béo, hung hãn ra, Đường Văn Từ thấy giọng nói của chúng cũng không giống người ở ngoại biên ải lắm, chẳng qua cũng chỉ là phường gian ác hắc đạo mà thôi. Phải lúc bình thường, nàng đã túm cổ chúng lôi xuống ngựa cho một trận rồi.

Nhưng nàng lại nhận thấy sắc mặt Lôi Quyền biến đổi.

Lôi Quyền kéo thấp chiếc nón lá xuống, nhanh chóng vào trấn.

Đường Văn Từ vội vàng bước theo, không hỏi câu nào.

Đi được một lúc thì đến trước một khách sạn, Lôi Quyền bảo: “Chúng ta vào đây nghỉ.”

Đường Văn Từ gật đầu.

Sau khi hai người bước vào, tên chưởng quỹ thấy hành động của họ cổ quái, hiển nhiên có chút nghi ngờ. Đường Văn Từ lấy ra một đỉnh bạc ném lên bàn.

Tên chưởng quỹ lập tức thay đổi thái độ, cười tươi rói bảo: “Hai vị muốn một gian thượng hạng sang trọng, thoải mái, rộng rãi, tinh tế, đẹp đẽ hay là hai gian vậy?”

Lôi Quyền ngớ ra, không biết nên trả lời thế nào.

Đường Văn Từ đáp ngay: “Một gian!”

Tên chưởng quỹ cười càng rạng rỡ hơn, vội vàng bảo: “Số bạc còn lại tiêu hiệu sẽ giữ cho hai vị, đợi lúc thanh toán sẽ ...”

Đường Văn Từ cắt ngang: “Không cần, bọn ta ở lại một đêm rồi đi thôi, chuẩn bị com rượu hảo hạng cho bọn ta là được.”

Nụ cười trên mặt tên chưởng quỹ càng nở rộng hơn, đáp: “Dạ, dạ ...” Đường như rất vui vẻ sao đó, một mặt hân cao giọng bảo người làm chuẩn bị com rượu, một mặt kêu người dọn phòng, bung nước nóng lên cho hai người rửa mặt, còn đích thân đưa họ lên phòng.

Lôi Quyền thấy căn phòng vừa bé, vừa chật, vừa bẩn thỉu, vừa lộn xộn thì không nhịn được cười: “Đây gọi là phòng thượng hạng sao?”

Chưởng quỹ sợ hai vị khách không vừa lòng sẽ bỏ đi mất nên cúi gập người đáp: “Tiểu điểm là thương hiệu lâu đời nhất ở trấn này, phục vụ tận tình nhất, là khách sạn nổi tiếng nhất, có phòng rộng rãi nhất. Quý khách nếu không vừa ý thì còn có hai gian phòng nữa bên cạnh, mời hai vị dời bước sang xem.”

Lôi Quyền thấy ba bốn gian phòng bên cạnh cũng không tốt gì hơn, mà cái khách sạn này cũng chỉ có khoảng sáu bảy phòng. Không muốn đòi co nhiều, lão miễn cưỡng bảo: “Được rồi, người đi đi.”

Tên chưởng quỹ vui vẻ rời đi. Không lâu sau, người làm đã cẩn thận bung com rượu lên, Đường Văn Từ đưa cho họ một ít bạc vụn, bọn họ dường như rất cảm động. Đường Văn Từ dặn dò: “Cất cẩn thận vào, đừng để ông chủ các ngươì thấy, lại chia mất bây giờ.”

Sau khi người phục vụ rời đi, Đường Văn Từ dịu dàng hỏi Lôi Quyền: “Ông có khó chịu việc tôi hoang phí tiền bạc không?”

Lôi Quyền cười: “Sao?” Đi cùng nàng mấy ngày này nên lão cũng dần dần dễ nỡ nụ cười hơn trước nhiều.

Đường Văn Từ bảo: “Cái này gọi là ‘cầu nhân khán nhân đề’ (mắt chó thì không nhận ra người), lại nói ‘người thì nhò về ngoài, phật thì cạy áo vàng’. Nếu cho họ một ít tiền thì ta sẽ được phục vụ tốt hơn. Đối với những người nghèo khổ, chúng ta cũng thường nên cho họ chút ít. Chỉ sợ bọn họ không biết giấu kỹ, bị tên chưởng quỹ lừa lấy mất.”

Lôi Quyền mỉm cười: “Nên lắm!”

Đường Văn Từ dẫu môi, hỏi: “Nếu nên làm thì sao lúc cười ông vẫn nhíu mày thế?”

Lôi Quyền trầm ngâm không nói.

Đường Văn Từ nhảy cảm hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lôi Quyền chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Văn Từ hỏi ngay: “Hai thớt ngựa trên đường lúc nãy...?”

Lôi Quyền gật gật đầu, hỏi nhẹ: “Nàng có biết bọn họ là ai không?”

Đường Văn Từ không biết: “Là ai vậy?”

Lôi Quyền ưu phiền đáp: “Là Hồ Chấn Bi và Thiết Thốc Lê.”

Đường Văn Từ nhíu mày: “Là loại người nào vậy?”

Lôi Quyền vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhấn từng từ: “Là hai đệ tử của Cửu U thần quân.”

Đường Văn Từ giật cả mình, thất thanh kêu lên: “Cửu U thần quân ư?”

Lôi Quyền đáp với vẻ nghiêm trọng: “Thường Sơn Cửu U thần quân là một người rất đáng sợ. Nghe nói, năm đó, triều đình muốn cử quốc sư, Gia Cát tiên sinh và Cửu U thần quân bắt đầu tranh đấu với nhau. Binh bộ thị lang Phụng Úc Cương, ngự sử Thạch Phụng Toàn và tả hữu ti gián đề bạt Gia Cát tiên sinh, nhưng Sái Kinh và Phó Tông Thư lại ủng hộ Cửu U thần quân. Hai bên cũng minh tranh ám đấu một thời gian, Cửu U thần quân thua sát sao, bèn về ẩn thân nơi góc bể chân trời, để cho Phó Tông Thư nắm đại quyền từ đó tới nay đã được mười sáu năm nay.”

“Nhưng Cửu U thần quân và Phó thừa tướng vẫn ngầm cấu kết với nhau. Có thể nói lão là đòn sát thủ ngầm của Phó Tông Thư trong võ lâm.” Lôi Quyền bình thường vốn ít nói nhưng khi ở cùng ở Đường Văn Từ, lão nói nhiều gấp mấy lần. “Cửu U thần quân có chín đồ đệ, đều là những tên tuổi lớn trên giang hồ.”

“Bọn họ gồm có: Tôn Bất Cung, Độc Cô Uy, Tiên Vu Cừu, Lãnh Hô Nhi, Hồ Chấn Bi, Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà, Thiết Thốc Lê và Phao Phao.”

Lôi Quyền nói thêm: “Tôn Bất Cung ngoại hiệu là Thổ Hành Tôn, Độc Cô Uy lại có ngoại hiệu là ‘Nhân Tại Thiên Lý, Thương tại Nhân Tiên’ (người ngoài ngàn dặm, thương đã ở trước mặt.) Hai người này đều đã táng mạng dưới tay Tứ đại danh bộ, càng khắc sâu thêm mối thù giữa Cửu U thần quân và Gia Cát tiên sinh. Lãnh Hô Nhi và Tiên Vu Cừu đều đang làm tướng quân, lần này đánh Liên Vân trại và Huyết Nặc thành cũng có phần của chúng.”

Đường Văn Từ tò mò hỏi thêm: “Còn Thiết Thốc Lê thì sao? Phao Phao là ai?”

“Nàng đừng xem nhẹ hai cái tên này,” Lôi Quyền nói, “Thiết Thốc Lê nghĩa là gì?”

Đường Văn Từ đáp: “Là một loại ám khí.”

Lôi Quyền nói thêm: “Thiết Thốc Lê vào cơ thể gây đau đớn, người dùng không thành thạo thì chưa đã thương được người, mình đã bị thương trước. Loại ám khí này tuy nhỏ nhưng khi tấn công địch nhân thì xoay vòng kêu rít lên, không dễ đối phó.”

Lão dừng lại một chút rồi tiếp: “Bong bóng (phao phao) chỉ như ảo ảnh, nàng bắt được thì nó vỡ ra, nhưng lại lóa mắt một cách thần kì, khiến người ta không có tâm phòng bị.”

“Mấy năm gần đây, số người chết vì không cảnh giác bởi Phao Phao chẳng phải là ít. Ngay cả những người có võ công cao hơn hẳn cũng chết như thế.” Lôi Quyền nói tiếp: “Còn Anh Lục Hà là kẻ khó chơi nhất trong số chín đệ tử của Cửu U thần quân.”

Đường Văn Từ hỏi: “Bọn họ đến đây làm gì?”

Lôi Quyền thở dài một hơi, ôm ngực ho khục khục, mày nhíu chặt.

Đường Văn Từ đỡ lão, mỉm cười dịu dàng nhìn lão: “Bất kể chúng tôi đây làm gì thì ông vẫn phải dưỡng bệnh cho lành đã rồi mới tính.”

Lôi Quyền gạt đầu, vỗ nhẹ nhẹ lên tay nàng: “Vết thương của nàng cũng còn chưa lành đó.”

Đường Văn Từ trấn an: “Chẳng sao cả đâu.”

Lôi Quyền nhìn nàng tha thiết: “Vẫn còn đau phải không?”

Đường Văn Từ cười, rút tay lại, hỏi: “Bọn ta đua thử xem ai khỏe nhanh hơn nào?”

Lúc hai người đang ăn cơm thì dưới lầu chợt vọng lên tiếng ồn ào. Đường Văn Từ nghiêng tai lắng nghe, Lôi Quyền phán đoán: “Dưới kia có lẽ là khách không mời mà đến.”

Chỉ thoáng sau thì nghe có tiếng chân người chạy lên lầu. Đường Văn Từ và Lôi Quyền đều đoán kẻ này đến sinh sự với mình, ai ngờ tiếng chân băng qua phòng họ rồi dừng lại ở gian bên cạnh. Sau đó còn nghe thấy tiếng kẻ đó lớn giọng quát mắng người phục vụ, mấy người đó chỉ dám vâng vâng dạ dạ chứ chẳng dám nói lại câu nào. Đường Văn Từ thầm thì: “Kẻ này bước chân rất mạnh, một mình hẳn bước còn mạnh hơn ba người phục vụ.”

Lôi Quyền chăm chú lắng nghe: “Còn có thêm một người nữa, bước chân rất nhẹ, khiến người khác hoàn toàn không phát giác được.”

Đường Văn Từ “Ồ” lên một tiếng, hơi ngạc nhiên. Nàng lắng nghe thêm lúc nữa thì phía phòng bên kia vang lên tiếng phụ nữ: “Ra nhanh đi, liệu mà đem com rượu lên, đừng làm người khác phải tức giận.” Nghe vậy, Đường Văn Từ gật gù đầu với Lôi Quyền, ý bảo lỗi tại lão đúng là rất thính.

Vang lên thêm vài tiếng “Bốp bốp,” rồi “cộp cộp” và “bịch bịch” liên tiếp. Hiển nhiên mấy người phục vụ đã bị một nam một nữ kia đánh bay xuống lầu.

Đường Văn Từ nhỏ giọng bảo: “Thật là mấy kẻ phách lối!” Lôi Quyền nhẹ lấy tay đặt lên vai nàng, tay kia ra dấu “suyt”

Lúc này hai người đứng rất gần nhau, Đường Văn Từ xinh đẹp từ đôi mày đến ánh mắt, làm lão nhìn đến ngẩn ngơ. Nàng đưa đầu lưỡi lên liếm nhẹ đôi môi.

Đúng lúc đó, bên kia vang lên giọng nói của nam tử to khỏe kia: “Có lẽ Thiết sư huynh và Hồ sư ca còn đi chưa xa, sao bọn ta lại ở lại cái khách sạn bé tẻo tẻo này mà không vội theo?”

Giọng người nữ kia nhẹ hơn nhiều, nếu không phải là người có nội công thâm sâu như Lôi Quyền hay thính lực cực tốt như Đường Văn Từ thì không thể nghe ra à ta đang nói cái gì. Nhưng lời của nam tử vừa rồi khiến hai người giật cả mình, biết hai kẻ kia cùng Cửu U thần quân tất có liên quan, cho nên càng lưu ý lắng nghe kĩ hơn.

“Thất sư ca! Bọn ta phải vội vàng đi gặp mặt các huynh ấy làm gì cơ chứ? Chuyến đi này nhằm lấy mạng lão đại và lão nhị trong Tứ đại danh bộ, tất có thương vong. Bọn ta việc gì mà phải xung phong lên tuyến đầu?”

“Anh sư muội nói như vậy, bọn ta tạm ở đây, thành ra kháng lệnh sư phụ sao? Hừ, Tứ đại danh bộ cái gì cơ chứ, Long Thiệp Hư ta chẳng sợ ai bao giờ.”

“Ai dám làm trái lời sư phụ cơ chứ?! Ai mà lại có thể không vâng lời thế được? Tiểu muội chỉ cảm thấy là mình có thể chậm một chút, với lại chúng ta cũng có dịp hàn huyên một lúc ... Sư ca, huynh không chiều muội được à? Sao lúc nào huynh cũng dữ dằn vậy?”

“Ta nào có dữ dằn với muội đâu ... có điều là muội đối xử với các sư huynh đệ khác đều như nhau. Nhưng vì Cô sư ca lạnh nhạt với muội nên muội mới đối tốt với ta ...”

“Bốp” một tiếng, giống như có ai đó bị tát đến nỗi đom đóm mắt. Giọng nói sắc lạnh của người nữ kia rít lên: “Ngươi vừa nói cái gì?! Lão nương vừa mới giả ngọt ngào với ngươi một tí, ngươi đã tự dất vàng lên mặt, dám nói mĩa lão nương à! Ngươi đúng là đồ chẳng biết tốt xấu là gì!”

Tiếng áp ứng bồi hồi của người nam kia vang lên: “Ta ... ta...”

Một lúc sau, có tiếng nữ nhân nọ thân mật: “Muội đánh huynh mà huynh không giận sao?” Tiếp đó là tiếng ú ớ của nam nhân kia, hiển nhiên là đang bị ả nọ kích động. Hai người hứng tình bắt đầu rên rỉ không thôi.

Lôi Quyển và Đường Văn Từ cùng nghe thấy vậy cũng có chút mất tự nhiên. Đường Văn Từ cười nhỏ: “Đúng là đồ không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lửa ngập trời, hận đầy lòng.

Có tiếng thở ra thỏa mãn của Long Thiệp Hư, giọng điệu đã hòa hoãn hơn rất nhiều: “Như vậy thì khi nào chúng ta mới lên đường?”

“Huynh vội gì chứ?” Anh Lục Hà nói bằng giọng mon trón như muốn câu hồn đoạt phách. Không biết câu này ả nói đến việc Long Thiệp Hư vội vã lên đường hay là chỉ việc hấn làm chuyện khác vội vàng quá. Ngừng một lúc, ả ta nói tiếp: “Chủ ý của sư phụ là lấy mạng chó của Vô Tình và Thiết Thủ; nhưng Phó tướng gia còn muốn nhiều hơn, cả cái đầu của Lưu Độc Phong nữa. Hay nhất là Lưu Độc Phong và Tứ đại danh bộ từ chiến một trận, ngọc đá đều ra tro. Ái tướng của Hoàng đế gặp chuyện không hay như vậy sẽ khiến long nhan nổi giận, đương nhiên đổ lên đầu Gia Cát tiên sinh. Chỉ cần có khúc mắc, Phó tướng gia sẽ thừa nước đục thả câu. Chúng ta cũng nên học theo gương đó.”

Long Thiệp Hư rên rỉ: “Học thế nào?”

Anh Lục Hà bèn đáp: “Trước tiên cứ để các vị sư huynh liều mạng vài trận với bọn chúng, rồi chúng ta mới đến thu thập tàn cục thì chẳng tốt hay sao? Huynh có nhớ chuyện Tôn đại sư huynh cùng Độc Cô lão nhị lúc trước không? Bọn họ lấy cứng chọi cứng với Tứ đại danh bộ, kết quả không phải thành ra học nghề chưa xong đã vong mạng hay sao? Chúng ta sẽ không ngu ngốc như thế đâu!”

Long Thiệp Hư đồng ý: “Đúng đó.” Giọng nói có vẻ đã lo lắng. Rồi vang đến tai hai người những tiếng rên rỉ.

Đường Văn Tinh và Lôi Quyển đột nhiên nghe được tin tức của Tứ đại danh bộ với Lưu Độc Phong, nên hết sức lưu ý, nín thở lắng nghe, nhưng tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của đôi kia. Chợt vang lên tiếng của Anh Lục Hà bảo: “Chậm đã!”

Long Thiệp Hư khàn giọng: “Ta mặc kệ, nài lại...”

Giọng Anh Lục Hà ngọt ngào: “Ồ! Không phải đâu! Nếu như những lời vừa rồi của chúng ta bị người ở phòng bên nghe được thì làm sao?”

Lôi Quyển và Đường Văn Từ đều giật mình.

Chỉ nghe Long Thiệp Hư đáp: “Đương nhiên không thể để họ nghe được.”

Anh Lục Hà vẫn lo lắng: “Lỡ ra họ vẫn nghe được thì làm sao?”

Long Thiệp Hư bực mình, giải thích: “Ồ cái thị trấn bé tí xa xôi này, ai mà nghe được chứ? Có ai ở chốn này lại để ý chúng ta nói gì? Có nghe được cũng không liên quan đến chuyện của hấn, để ý đến hấn làm chi!”

Anh Lục Hà phản bác: “Không thể nói như vậy được. Tai vách mạch rừng, cẩn thận vẫn hơn. Rủi mà những lời đó đến tai sư phụ, chúng ta còn mong được toàn thân sao?”

Lôi Quyển và Đường Văn Từ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có cảm giác: Cô ả nghe danh mà chưa biết mặt Lục Anh Hà này đích thực là hạng người cẩn thận, tàn nhẫn.

Giọng của Long Thiệp Hư khẩn trương hẳn lên: “Làm sao có người nghe được cuộc chuyện trò của chúng ta?”

Anh Lục Hà đáp trả: “Ta nói nhỏ nhưng giọng người lại to. Sự tình nếu có lan ra cũng đều là do lỗi của người cả thôi.” Chỉ một lời, à ta đã phui sạch hết trách nhiệm.

Long Thiệp Hư nóng ruột: “Thế ... thế thì làm sao bây giờ?”

Anh Lục Hà đáp: “Rất đơn giản! Cứ đến hai phòng bên cạnh, không cần biết họ có nghe được hay không, cứ giết sạch. Không phải sư phụ thường dạy chúng ta: ‘Nhỏ cỏ không sạch rễ, đến xuân sang năm cỏ lại mọc’ hay ‘thà là giết lầm, còn hơn bỏ sót’ hay sao?”

Đường Văn Từ liếc mắt nhìn Lôi Quyền, ý muốn hỏi: có cần đào tẩu không, hoặc là tiên hạ thủ vi cường? Nhưng Lôi Quyền lắc đầu.

Long Thiệp Hư bảo: “Đã thế thì chi bằng giết hết người ở đây, đốt sạch quán rồi hãy bỏ đi.”

Anh Lục Hà hết sức hoan nghênh: “Có thể chứ! Đấy mới là không chút sơ hở. Dù sao chúng ta cũng đang thiếu tiền bạc chi tiêu, sẵn dịp này lấy một ít cũng tốt!”

Lôi Quyền và Đường Văn Từ đều nhận thấy hai kẻ này là những kẻ lòng lang dạ sói, chỉ vài câu đã quyết định sinh tử của toàn bộ người trong quán trọ.

Lại có tiếng Anh Lục Hà nói tiếp: “Vừa rồi ở dưới lầu có nghe nói hai vợ chồng ở phòng bên trái rất hào phóng, chúng ta hạ thủ họ trước đi.”

Đường Văn Từ biết bọn chúng sẽ đến, thấp giọng hỏi nhanh: “Thế nào?”

Lôi Quyền chỉ cửa sổ: “Nàng đi trước đi, việc này để ta đối phó!”

Đường Văn Từ không hiểu: “Vì sao?”

Lôi Quyền đáp: “Chúng ta không thể giết chúng được, vì nếu thế nhất định Cửu U Thần Quân sẽ chia mũi dùi vào chúng ta. Mà cũng không thể chạy được vì nếu cùng chạy, tức sẽ lộ ra chuyện chúng ta đã nghe lỏm được, nhất định bọn chúng sẽ không bỏ qua. Giờ nàng chạy trước, ta ở lại ứng phó. Nàng yên tâm, bọn chúng không biết ta có võ công, ta sẽ đối phó được thôi.”

Đường Văn Từ vẫn chưa yên tâm.

Lôi Quyền thuyết phục tiếp: “Nàng đến dưới trụ cây cầu nhỏ trước cửa thị trấn chờ ta. Dù chuyện gì xảy ra, nàng cũng không được trở lại đây!”

Mắt Đường Văn Từ đầy vẻ quyến luyến: “Ông ...”

Lôi Quyền nhấn mạnh: “Nhất định ta sẽ tìm gặp nàng!”

Đường Văn Từ thở nhẹ, đôi mắt đẹp đăm đăm nhìn Lôi Quyền, cắn nhẹ môi: “Ông nhất định phải tìm gặp ta.”

Lôi Quyền gắng sức gạt đầu.

Có tiếng mở cửa, đôi nam nữ phòng bên cạnh đã ra khỏi phòng.

Lôi Quyền đẩy nhẹ vào lưng Đường Văn Từ, thúc dục: “Đi mau!”

Đường Văn Từ nhẹ nhàng phóng qua cửa sổ xuống mái ngói, lúc người ở trên không còn quay lại nhìn Lôi Quyền.

Lôi Quyền cũng nhìn qua cửa sổ, nhưng bên ngoài chỉ một màu ngói xám hòa vào màu trời âm đạm, không còn thấy dáng hình nàng.

Lúc đó, có tiếng gõ cửa phòng.

Lôi Quyền kéo mũ ni xụp xuống một chút, giả giọng trầm đục, giọng lão thường đã như hực hoi, nay có ý làm già, càng ra vẻ giọng của một người bị bệnh nhiều năm: “Ai vậy? Bà về rồi đó à?”

Đôi phương không đáp, vẫn gõ cửa.

Trước tiên Lôi Quyền lấy một túi bạc từ trong người ra đặt trên bàn, rồi vừa khập khiễng bước ra mở cửa vừa cảm râm: “Ta bảo bà đi hốt mấy thang thuốc, là muốn bà mang tiền đến các tiệm thuốc để người ta sao, sắc cho luôn luôn, đỡ phải bị mấy tên phục vụ không biết gì ở đây quấy loạn thuốc lên. Những thứ thuốc này quý lắm, lỡ mà chúng lấy đi một ít thì thuốc không đủ công hiệu ... Nói thế rồi mà sao bà lại về sớm vậy?” Cửa mở ra rồi, lão còn giả bộ bận hứng háng ho, không nhìn thấy rõ người ngoài cửa, hỏi thêm: “Có phải còn có vị thuốc chưa mua được phải không?”

Ngoài cửa có một nam một nữ đang đứng.

Lôi Quyền lén liếc nhanh một cái.

Bởi vì lão biết rằng mình phải nhớ kỹ nét mặt của chúng.

Người nam đứng trước cửa lưng gấu eo cộp, râu quai nón quanh hàm, mày thô mắt lớn, đáng vẻ không ngờ lại có đến bảy phần anh tuấn uy vũ, đáng tiếc ánh mắt có vài phần si ngốc.

Người nữ giống như búp bê tròn vo, tóc cắt ngắn, mày cong lá liễu, mắt nheo nheo, mặt đánh phấn. Cả người trông rất mềm mại, cho người đối diện có cảm giác nàng ta ngoan hiền.

Người nam đưa mắt liếc người nữ.

Người nữ gật đầu.

Người nam lập tức ra tay.

Trước khi Long Thiệp Hư định xuất thủ, Lôi Quyền đã biết trước.

Nhưng lão không hề tránh né, vì nếu vậy, đối phương sẽ biết lão có võ.

Lão cũng không vận nội lực bảo vệ thân thể, làm thế thì cũng chẳng khác gì tránh né.

Lão chỉ thăm vận chân khí bảo vệ tâm mạch.

“Bình” một tiếng, Long Thiệp Hư đã đá trúng ngực lão!

Lão rên lên, miệng phun máu tươi, văng xa hơn một trượng, nằm bất động trên sàn nhà.

Long Thiệp Hư cười lạnh: “Đồ bỏ đi!” Đoạn hần phóng nhanh đến mở túi vải trên bàn ra, thấy rõ bạc bên trong mới cất vào người.

Long Thiệp Hư lục soát trong ngoài một lượt rồi lật người Lôi Quyền lên, sờ mũi lão, cười bảo: “Lão già bị bệnh lao này xong đời rồi. Thế cũng đỡ phải sống mà chịu khổ!” Hần lại tìm thêm một ít bạc trên người lão.

Anh Lục Hà hỏi: “Chết rồi hả?”

Long Thiệp Hư cười: “Lão đã trúng một cước của ta rồi mà!” đoạn tiếp: “Đáng tiếc bà già đi mua thuốc chưa về.”

Anh Lục Hà bức tức: “Đáng tiếc cái gì! Người làm như ta không biết chủ ý quỷ quái của ngươi đấy!”

Long Thiệp Hư vội chối: “Đâu có! Đâu có!”

Anh Lục Hà bảo: “Chúng ta đến những đây phòng khác, giết sạch rồi phóng hỏa thôi!”

Long Thiệp Hư sải bước ra ngoài, Anh Lục Hà đi sau, khi bước ngang qua người Lôi Quyền, đột nhiên ả ta vung gậy như ý (côn) đánh xuống lưng lão!

Đương nhiên Lôi Quyền chưa chết.

Lão chỉ giả chết.

Lão muốn Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà không ngờ lão còn sống, chỉ giết người, đoạt bạc rồi đi. Đó mới là kế sách vẹn toàn.

Nhưng lão không ngờ Anh Lục Hà tầm ngầm chẳng nói lại ra tay tàn nhẫn.

Khi lão phát hiện thì gậy như ý đã đến sát lưng.

Lão chỉ có ba sự lựa chọn:

Một là tránh;

Hai là phản kích;

Ba là cắn răng chịu đựng.

Cách thứ nhất và thứ hai đều khiến công sức lúc trước của lão đổ xuống sông xuống bể. Hơn nữa, lão đã gồng mình hứng chịu một cước của Long Thiệp Hư, bây giờ thực lực dĩ nhiên không đủ để liều mạng với bọn chúng. Chẳng tha lúc đầu, lão liền thủ với Đường Văn Từ dốc sức chiến đấu với hai đại sát tinh này còn hơn.

Lôi Quyền tuyệt không tránh né, âm thầm vận huyền công, cố sức chịu đòn.

“Bịch” một tiếng, thiết như ý đã đập trúng lưng Lôi Quyền.

Ra chiều xong, Anh Lục Hà thần nhiên nhận xét: “Đúng là chết rồi!”

Long Thiệp Hư đã bước ra khỏi phòng, nghe tiếng động lạ sau lưng, bèn quay đầu lại hỏi: “Lão đã chết rồi, nàng còn đánh lão làm gì?”

Anh Lục Hà đáp: “Cẩn thận vẫn hơn.” Đoạn lẩm bẩm: “Người đã trúng lão một cước, khi lão vắng đi, ta thấy thân hình của lão hơi nhẹ nhàng một tí, nên không an tâm. Để cho yên tâm, ta bồi lão thêm một cú. Không ngờ, đúng là lão bị bệnh ăn mòn người rồi.”

Nói xong, à ta lại bước qua “xác” Lôi Quyền, cùng Long Thiệp Hư đi xuống lầu.

Tiếng kêu thảm, tiếng khóc thét, tiếng van xin, tiếng rên rỉ không dứt vang lên bên tai.

Những âm thanh này lan nhanh từ trên lầu xuống dưới lầu, tràn lan khắp mọi góc ngách của khách điểm.

Nhưng cũng lặng đi rất nhanh.

Cặp sát tinh này đúng là những kẻ giết người không chớp mắt, bất kể già trẻ lớn bé đều không tha.

Lôi Quyền nghiêng chặt răng.

Lão vẫn nằm giữa vũng máu của mình.

Tuy vết thương trên người cũng khiến lão đau đớn nhưng chuyện đáng giận đang xảy ra chung quanh càng khiến lão thông khổ hơn.

Nhưng lão phải cố nén, nhẫn nhục.

Nhẫn nhục để đến một ngày nào đó, chính mình mới có khả năng vì mình, vì những người này mà báo thù!

... Nhưng mà, ngày đó chừng nào mới đến đây?

Một lúc lâu sau, cuộc chém giết tàn nhẫn mới kết thúc.

Tiếp đó là ngọn lửa rần rật thiêu đốt cả khách sạn đầm máu.

Khi lửa bốc cháy đến tận trời, Lôi Quyền mới yên lặng rời khỏi đám cháy. Lão vừa chạy vừa thổ huyết. Nhưng lão nhất định phải chạy đến dưới trụ cầu, gặp mặt Đường Văn Từ. Lão tuyệt đối không được ngã gục. Lão phải báo thù. Lão nhất định phải báo thù. Muốn báo thù thì nhất định không được gục ngã.

Lão không thể ngã.

Lão phải báo thù.

Lão nhất định phải báo thù.

Lão nhất định không thể ngã.

Đường Văn Từ vẫn đợi dưới trụ cầu. Lúc chiều tối nàng đã thấy khói bốc lên từ phía khách sạn cùng với ánh lửa ngập trời.

Đã mấy lần nàng định quay trở lại khách sạn nhưng nhớ những lời căn dặn của Lôi Quyền, nàng lại ráng nhẫn nại.

Nàng biết Lôi Quyền nói vậy là đã có tính toán.

Tuy nàng quen biết lão không lâu nhưng nàng hoàn toàn tin tưởng lão.

Bề ngoài lão có vẻ trầm tĩnh, lãnh đạm, nhưng nàng biết lão có cái tâm sắt son với chính nghĩa, và tấm lòng nhiệt huyết với thế gian.

Lúc đó, có hai khoái mã vọt qua cầu.

Tong bóng chiều tà tím sẫm, nàng nhận rõ hai người một nam một nữ trên lưng ngựa, chúng nói chuyện với nhau:

“Hôm nay tiền bạc không thiếu...”

“Đến thành thị trước mặt, chúng ta có thể thoải mái một phen...”

Đường Văn Từ không biết ở khách điểm đã xảy ra chuyện gì, Lôi Quyền ra làm sao? Nhưng nàng biết rõ, dù điều gì xảy ra, mức độ hy sinh là rất lớn.

Đột nhiên nàng thấy rằng cần phải nhẫn nhục.

Từ lúc nàng gia nhập Huyết Nặc thành cùng Tức đại nương, đích thật là thời gian thoải mái trả thù trả ơn, hành hiệp trượng nghĩa. Hôm nay gặp nạn, chạy

trốn khắp nơi, thật không giống như một người đường đường chính chính.

Tuy nhiên, dù có chịu sự vũ nhục lớn đi nữa cũng không bằng lòng nàng đang lo lắng cho Lôi Quyền.

Nàng nhìn ánh lửa hùng hực, bất giác lệ rơi trên má.

... Quyền ca, y mau trở lại.

... Chúng ta còn phải cùng nhau báo đại thù!

Cũng do ý niệm “báo thù” mà Thích Thiếu Thương mới còn sống đến bây giờ.

“Báo thù” sẽ thành oan oan tương báo, không bao giờ kết thúc. Đối với một số người, tuy đó không phải là chuyện tốt, nhưng lại là động lực chủ yếu cho sự sống sót.

Rất nhiều người bám vào ý niệm đó mà phấn đấu đi lên, dùng sức mạnh ý chí kinh người để hoàn thành những sự việc mà người bình thường không thể thực hiện được.

Có một số người dựa vào tâm nguyện này mà nhận được những điều không thể nhận, vượt qua nguy hiểm, trui rèn khắc khổ; cuối cùng trong lẫn ranh của sự sống chết cũng đã đào luyện nên được một nhân vật bền gan vững chí.

Đó là nguyên nhân Thích Thiếu Thương còn sống sót.

Nếu không có sự căm thù đến điên cuồng đó, y đã chết cả trăm lần rồi ... không kể là người khác muốn giết y hay y tự giết mình.

Nhưng y phải báo thù nên không được phép chết.

Trong mấy ngày đầu tiên, y không biết Lưu Độc Phong muốn bắt mình để làm gì?

Lưu Độc Phong bắt được y xong, phong bế huyệt đạo rồi cùng Trương Ngũ, Liêu Lục đi suốt đêm. Nhưng lão không đi xa, chỉ đến huyện Nam Yên kề bên trấn Tư Ân, tiến thẳng vào nha môn rồi không có thêm hành động gì nữa.

Người có thân phận cao quý như Lưu Độc Phong đến trấn Nam Yên, đương nhiên là chuyện lớn. Danh vọng của lão khiến cho viên quan nhỏ “Tam lão” Tân Đông Thành sợ đến nỗi gần như muốn ba lạy, chín vái, mang tất cả những vật dụng tốt nhất trong thành ra dâng lên lão.

Nhưng Lưu Độc Phong chỉ muốn hắn làm một việc:

Không được phô trương.

... Tuyệt đối không được phô trương, không được làm kinh động bất kỳ ai.

Viên quan nhỏ họ Tân vâng vâng dạ dạ, trong lòng tự nhủ phải hết lòng tiếp đãi vị hồng nhân, người có thể đeo kiếm trước mặt hoàng thượng.

Thật sự Lưu Độc Phong đã làm được việc “không nhiều nhưng người dân”.

Đối với những “chiều đãi” của Tân Đông Thành, lão không hề đổi sắc mặt, đều trả về. Lão chỉ cần một ngôi nhà công vụ sạch sẽ, thoáng đãng, cùng chỗ ngủ thơm mát cho nhóm Trương Ngũ, Liêu Lục và Thích Thiếu Thương. Ngoài những thứ đó ra, lão dứt khoát từ chối mọi lời mời com khách, yến tiệc.

Tân Đông Thành là một viên quan địa phương nhỏ, nhiệm vụ chỉ là thu thuế, quản lý công nợ, nhiều nhất là thụ lý các vụ án của địa phương, khai khẩn ruộng hoang, mở mang thủy lợi, xây dựng đê điều, và những việc duy trì, bảo dưỡng ... Hôm nay hắn được vị chuyên gia phá trọng án Lưu Độc Phong ghé qua, đúng thật là tay chân luống cuống, không biết làm sao cho phải.

Lưu Độc Phong điểm huyệt Thích Thiếu Thương để y không thể hành động. Ngoài trừ việc đó ra, lão cho y ăn uống thơm mát, dùng thuốc thang trân quý của mình trị thương cho y, còn thường xuyên xem xét vết thương của y, thậm chí lão còn vận nội công hỗ trợ y khôi phục nguyên khí.

Ngoài ra, lão không hề nói gì với y.

Thích Thiếu Thương không hiểu vì sao Lưu Độc Phong đối đãi tử tế với mình như thế, nhưng vẫn lưu lại Nam Yên trấn, không đi tiếp.

Tuy trong bụng đầy nghi vấn nhưng y chỉ hỏi Lưu Độc Phong một lần.

Lưu Độc Phong cũng chỉ cười, không đáp.

Thích Thiếu Thương từ đó không hỏi nữa.

Ngày kế, y bắt đầu tuyệt thực.

Chương 59: Người biết nhiều sẽ khổ.

Tuyệt thực được ba ngày thì Lưu Độc Phong đến gặp Thích Thiếu Thương để đàm phán.

Lưu Độc Phong hỏi: “Người làm như vậy là có ý gì?”

Thích Thiếu Thương hỏi ngược lại: “Người làm như thế là có ý gì?”

Lưu Độc Phong nheo nheo mắt.

Thích Thiếu Thương bảo: “Người bắt được ta rồi, không trở về kinh, cũng không lên đường, chỉ bằng cứ thoải mái giết ta cho xong!”

Lưu Độc Phong cười hỏi: “Vì sao ta phải giết người?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Người không giết, không áp giải về kinh, cũng chẳng thả ra. Cho nên ta phải hỏi người mới đúng chứ, rốt cuộc là người có ý gì?”

“Không có ý gì cả.” Lưu Độc Phong trả lời: “Là canh giữ người, cũng là bảo vệ người.”

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên: “Bảo vệ ta?”

Lưu Độc Phong vuốt râu, cười hỏi: “Người không biết sao?”

Thích Thiếu Thương cười gằn dữ: “Đề san bằng Liên Vân trại, các lộ nhân mã của kinh thành đều xuất động, có phần xem trọng Thích mở quá đáng. Ta từ đầu đến cuối chẳng hiểu gì hết!”

“Chỉ bằng vào Liên Vân trại thì cũng chẳng làm nên trò trống gì, không đủ thành đại họa, đứng ra không cần huy động nhiều người như thế để truy bắt người.” Lưu Độc Phong nói, “Nhưng bất hạnh thay là người biết hơi nhiều chuyện một chút, người kết bạn cũng hơi hỗn tạp một chút.”

Thích Thiếu Thương hừ lạnh: “Không sai! Quen biết với hạng người như Cố Tích Triều là ta có mất cũng như mùi, khiến liên lụy đến nhiều người khác.”

Lưu Độc Phong bình thản: “Cũng không phải chỉ có Cố Tích Triều, còn Sở Tương Ngọc nữa.”

Thích Thiếu Thương khẽ giạt mình, thất thanh: “Sở Tương Ngọc?”

Lưu Độc Phong gật đầu: “Tuyệt diệt vương.”

Thích Thiếu Thương tròn mắt: “Việc này có quan hệ gì đến y?”

Lưu Độc Phong đáp: “Đương nhiên là có liên quan rồi. Vì Sở Tương Ngọc biết được một bí mật quan trọng của Hoàng thượng. Mà trước khi hắn bị Thiết Thủ giết chết, hắn từng ghé qua Liên Vân trại. Hơn nữa, Sở Tương Ngọc luôn luôn cực kỳ ca ngợi người, xem trọng người. Do đó, rất có khả năng hắn đã từng kể bí mật này cho người nghe.”

Lão tiếp tục giải thích rành mạch: “Có người không muốn người công bố bí mật này nên liền hạ lệnh đốc toàn lực tiêu diệt Liên Vân trại. Phó Tông Thư phái Cố Tích Triều đến nắm vùng, kết quả đúng là từ miệng người biết được Sở Tương Ngọc từng nói cho người một số việc. Vốn Phó Tông Thư đã phái Văn tướng Hoàng Kim Lân cùng Vũ tướng Tiên Vu Cừu, Lãnh Hồ Nhi bao vây, tiểu trừ người. Nhưng vì muốn do thám bí mật này, hắn bèn phái tâm phúc là Văn Trương đến âm thầm xử lý mọi sự, dự tính sau khi từ miệng người biết được mọi việc, sẽ giết người diệt khẩu ngay tại chỗ. Do đó khi đương kim thiên tử biết người nắm được một sự kiện bí mật, liền ra lệnh cho ta đến bắt người về kinh.”

Thích Thiếu Thương cười to: “Thì ra là vậy ... Ha! Ha! Ha!”

Lưu Độc Phong không giận không phiền, chỉ hỏi lại: “Người cười như vậy là có ý gì?”

Thích Thiếu Thương chột đáp: “Vốn căn bản ta không biết đó là một điều bí mật ... Tên hôn quân này quậy tung một hồi, lại khiến ta rõ chân tướng của sự việc!”

Lưu Độc Phong hỏi: “Bí mật đó người ban đầu không tin à?”

Thích Thiếu Thương bảo: “Ta có thể kể cho người việc đó.”

Lưu Độc Phong vội gạt: “Cảm ơn người, nhưng xin miễn! Nếu đó quả đó là một điều bí mật, ta càng không nên nghe. Ta không muốn rước họa sát thân, cũng không hiếu kỳ, càng không muốn biết nhiều chuyện; người biết nhiều sẽ chẳng sung sướng gì.”

Thích Thiếu Thương cười khỏ: “Nói đúng lắm. Vì ta biết được nhiều...”

Lưu Độc Phong để thêm “Lại kết giao không thận trọng...”

Thích Thiếu Thương nói tiếp: “Nên mới chịu cảnh ngộ như thế này!”

Lưu Độc Phong mỉm cười nhìn y, bảo: “Ai muốn biết sự thật, đều phải trả giá đắt. Kẻ có lắm bạn bè, nhất định gặp nhiều chuyện phiền phức.”

Thích Thiếu Thương nói: “Tuy nhiên, không phải ta muốn báo cho người biết bí mật gì. Ta chỉ muốn nói cho người rõ; tuy Sở Tương Ngọc là bạn bè của ta nhưng đối với cách hành sự tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn để tranh giành quyền lực của y, ta không cho là đúng.”

Lưu Độc Phong ngạc nhiên: “Ồ?”

Thích Thiếu Thương khẳng định: “Không sai, ông ta là lãnh tụ của nghĩa quân, cũng là tiền bối của ta, nhưng phương thức hành sự của đôi bên khác nhau nên ông ta với Liên Vân trại cũng không có quan hệ gì mật thiết lắm.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Nhưng khi y gặp nạn phải chạy trốn, Liên Vân trại các người vẫn còn che chở cho ông ta?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Đó là việc nghĩa đáng làm, việc đương nhiên phải làm. Tuy nhiên, bọn ta cũng chỉ ngăn cản một đợt truy binh, không toàn lực bảo vệ cho ông ta. Sau này ông ta bị giết, ta cũng cảm thấy áy náy; nhưng vì đại cục, ta không muốn vì ông ta mà Liên Vân trại phải trả giá.”

Lưu Độc Phong nhận xét: “Người không hề nghĩ đến kết quả vì ông ta mà Liên Vân trại bị tiêu diệt.”

Thích Thiếu Thương đồng ý: “Không hề nghĩ đến.”

Mắt Lưu Độc Phong sáng lên, lão nói tiếp: “Nhưng ngày đó khi Sở Tương Ngọc trốn đến Liên Vân trại, nói với người một số việc, người chỉ nghe qua, không hề tin tưởng. Bây giờ, không khỏi khiến người phải tin.”

Thích Thiếu Thương bảo: “Đã khiến cho mặt rồng nổi giận, lao sư động chúng. Nếu điều ông ta nói không phải là sự thật thì hà tất phải bày binh bố trận như thế này làm gì? Ta há dám không tin sao?”

Lưu Độc Phong thờ dãi: “Cho nên Hoàng thượng muốn bắt người lại cũng có lý của người.”

Thích Thiếu Thương thần nhiên đáp: “Đã bắt được rồi, nhất định lập đại công rồi, sao người còn không hồi kinh, lưu luyến chốn này làm gì?”

Lưu Độc Phong đáp: “Vậy ta cũng không ngại nói cho người rõ. Hiện tại ta chưa trở về kinh, không phải là không muốn trở về mà là trở về không được.”

Thích Thiếu Thương kinh ngạc: “Trở về không được?”

Lưu Độc Phong đáp: “Hiện tại, Phó Tông Thư muốn biết chuyện bí mật này trước một bước. Dĩ nhiên Văn Trương chạy đến đã truyền mật lệnh: nhất định trước tiên phải bắt được người, ép người tiết lộ điều cơ mật này, rồi sát nhân diệt khẩu khiến Hoàng Thượng không thể truy hỏi được. Phó Thừa tướng lại có thể dùng bí mật này để uy hiếp Hoàng Thượng.”

Thích Thiếu Thương bừng tỉnh: “Người sợ bọn Văn Trương, Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều bắt được ta, cướp mất đại công của người... Không ngờ mạng của ta lại còn giá trị đến thế!”

Lưu Độc Phong khề lắc đầu: “Tùy người nói gì thì nói. Ta đã nhận lệnh bắt người nên sẽ quyết không để người giữa chừng rơi vào tay người khác, cũng không để người chết không minh bạch. Hơn nữa, ta lại không sợ mấy tên đó...”

Thích Thiếu Thương thấy lạ, hứng thú hỏi: “Còn có kẻ nào lợi hại hơn nữa hay sao?”

Lưu Độc Phong gật đầu.

Phát hiện thần sắc nghiêm trọng của Lưu Độc Phong, Thích Thiếu Thương buột miệng hỏi: “Ai vậy?”

Lưu Độc Phong đáp: “Năm xưa, nếu không phải là Gia Cát tiên sinh dùng ra tay đã bại lão ta, chỉ sợ hai mươi năm trước thiên hạ đã đại loạn.”

Thích Thiếu Thương dò sắc mặt: “Thường Sơn...”

Lưu Độc Phong nặng nề nói lời: “Cưu U Thần Quân.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Vẫn là tên ma quân đó. Thế nhưng ngươi phụng chỉ bắt ta. Tuy Cửu U thần quân hung tàn bạo ngược, nhưng vẫn tuân theo lệnh vua, đâu đến nỗi công nhiên kháng chỉ như thế?”

Lưu Độc Phong lắc đầu cười khỏ: “Thực ra Hoàng thượng có ra lệnh cho Cửu U thần quân tham gia hay không, ta cũng chẳng biết. Cho tới bây giờ, tất cả chỉ là suy đoán mà thôi. Tuy nhiên, Cửu U thần quân ngoài mặt dưới quyền Hoàng thượng nhưng thực ra lại cấu kết với Phó thừa tướng. Bởi vậy, Cửu U thần quân nghe lệnh Hoàng thượng nhưng làm theo ý Phó thừa tướng. Nếu như Hoàng thượng phái Cửu U thần quân đi bắt ngươi, chính là hợp với ý của Phó Tông Thư. Ngươi rơi vào tay lão ta thì so với chết còn tệ hơn.”

Thích Thiếu Thương cũng góp lời: “Ta biết Cửu U thần quân không phải là người; lão càng ra sức khiến cho người khác không còn bộ dáng con người.”

Lưu Độc Phong nói: “Càng tệ hơn nữa là có khả năng lão ta có thánh chỉ trong tay. Gặp lão, ta chỉ có thể tránh một chút chứ không thể đối kháng quyết liệt được.”

Thích Thiếu Thương thắc mắc: “Như vậy ngươi lo lắng cho ta?”

Lưu Độc Phong lặng thinh một hồi mới hỏi: “Ngươi không sợ sao?”

Thích Thiếu Thương bật cười thảm: “Ta còn gì phải sợ? Ta chỉ là con thỏ bị què, bay không đến trời, trốn không tới đất, dù bị ai bắt được thì kết quả cũng thế mà thôi. Chỉ có điều, ngươi cho ta chết thoải mái một chút, còn bọn chúng muốn ta chết bằng đủ loại khổ sở... nhưng cũng chẳng đáng gì. Nếu thấy tình thế bất lợi, ta lập tức tự sát là xong. Trong lúc bọn ngươi đang tranh giành con thỏ, nếu có cơ hội ta lập tức bỏ trốn. Chết là cùng chứ gì, còn hơi đâu lo lắng gì nữa?”

Lưu Độc Phong trở mặt nhìn y một lúc, rồi lên tiếng: “Ngươi nói cũng đúng!”

Thích Thiếu Thương thắc mắc: “Tuy nhiên điều khiến ta lăm lăm chính là việc ngươi biết Cửu U thần quân làm điều xằng bậy, giúp sức cho kẻ ác, dựa thế của Phó Tông Thư, sao ngươi không bẩm báo rõ ràng, lại để cho lão ta tiếp tục hành động không rõ rệt ta như vậy?”

Lưu Độc Phong cười: “Ngươi muốn ta can gián vua, hạch tội bọn chúng trước triều đình ư?”

Thích Thiếu Thương hỏi lại: “Chẳng lẽ không nên hay sao?”

Lưu Độc Phong thờ dãi, bảo: “Có bốn điều mà ngươi không biết. Hoàng thượng rất tin yêu Phó thừa tướng, đó là điều thứ nhất. Ta từng nợ ơn Phó thừa tướng, không muốn can dự vào việc của người, đó là điều thứ hai. Hoàng thượng không phải là người có thể tiếp thu những lời nói thẳng, ta không muốn vì thế mà làm liên lụy đến người thân, đó là điều thứ ba. Thực ra Hoàng thượng cũng có ý để Cửu U thần quân duy trì thực lực, nhằm kiềm chế Gia Cát tiên sinh và ta, đó là điều thứ tư.”

Thích Thiếu Thương phá lên cười.

Lưu Độc Phong trừng mắt nhìn y.

Thích Thiếu Thương vừa cười vừa nói: “Thì ra là thế... thì ra là thế... Ngươi sợ chết, nên không dám nói thẳng. Ngươi cố giữ gìn mọi mặt, không muốn đắc tội với tiểu nhân. Ngươi sợ kẻ khác nói ngươi tranh sủng nên ra vẻ thanh cao tự trọng. Ngươi mất thấy hôn quân tự cao tự đại, ra vẻ khôn ngoan, đem thế lực của bọn ngươi chia rẽ, kềm chế lẫn nhau, nhưng lại không có ý cản ngăn, không dám ngăn con sóng dữ, bèn để cho điều sai trái cứ tiếp diễn... Xem ra ngươi cũng chỉ là loại người chỉ lo cho bản thân, tham sống sợ chết. Ta đã đánh giá cao nhà ngươi quá rồi!”

Lưu Độc Phong sầm mặt, hỏi lại: “Ngươi tự cho mình là người phi thường hay sao? Ngươi không giống người bình thường hay sao? Nếu như ngươi ở đủ lâu trong chốn quan trường, để sống sót, e rằng ngươi còn lươn lẹo hơn ta, còn tệ hại hơn ta!”

Lão cười lạnh: “Bọn các ngươi, tự xưng là anh hùng hiệp nghĩa, vì dân mà hy sinh, không ngần ngại phát động bạo loạn, cho rằng đó là hành động vì hạnh phúc muôn dân. Kết quả thì sao? Bao nhiêu máu đã chảy, bao nhiêu người đã hy sinh, đổi được cái gì? Cho dù các ngươi được lên ngôi hoàng đế, một mai đoạt được đại quyền, có quyền cao chức trọng, các ngươi cũng không áp bức dân chúng, xem mạng người như cỏ rác như vậy hay sao? Nào có để bách tính vào lòng?”

Nói thật dễ nghe, bụng đầy lý tưởng, chưa chắc có thể làm nên đại sự, gánh vác được việc lớn!”

Thích Thiếu Thương đồng ý: “Ngươi nói rất đúng. Ta là loại người như thế! Lãnh đạo một đám huynh đệ, nhìn có vẻ như khiến cho họ đoàn kết một lòng, cùng sinh sống vui vẻ, hạnh phúc, lấy lợi ích của bách tính làm trách nhiệm của bản thân. Kết quả chỉ là khiến bọn họ khổ, hại bọn họ chết! “

Lưu Độc Phong giật mình. Lão không tưởng được Thích Thiếu Thương lại thản nhiên thừa nhận bọn y đã đưa Liên Vân trại đến cực diện thê thảm như thế. Lập tức lão cũng tỉnh ngộ: trong lúc chạy trốn tui nhục như thế, những huynh đệ bên cạnh Thích Thiếu Thương hầu như đã thương vong hết, hơn nữa còn làm liên lụy đến không ít anh hùng hảo hán; sự thực tàn khốc đã sớm khiến y phản tính sâu sắc.

Lưu Độc Phong hơi hối hận mình đã dùng từ quá nặng, bèn trở về chủ đề cũ: “Do mấy tên sát tinh đó, bọn ta động không bằng tĩnh, đừng để bọn chúng bắt được, liều mạng không phải là việc tốt.”

Thích Thiếu Thương cũng đồng tình: “Ta đã rõ rồi!”

Lưu Độc Phong vui vẻ: “Vậy ngươi không tuyệt thực nữa chứ?”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Như vậy, ngươi chỉ có một mình, còn bọn chúng cả bầy?”

Lưu Độc Phong đáp: “Cũng không phải cả bầy, bọn chúng cũng bất hòa với nhau.”

Thích Thiếu Thương bảo: “Xem ra, giữa những người đang đuổi bắt ta, rơi vào tay ngươi là kết cục tốt đẹp nhất của ta.”

Lưu Độc Phong khẳng định: “Điều này chẳng sai một mảy may.”

Thích Thiếu Thương lại hỏi: “Ngươi có biết ta còn sống là vì cái gì không?”

Lưu Độc Phong yên lặng, chờ y nói tiếp.

Thích Thiếu Thương tự đáp: “Báo thù!” Khi y nói hai chữ này, người khác không hề nhận thấy một chút kích động nào, dường như hai chữ này được khắc sâu trong tâm trí y từ lúc cha sinh mẹ đẻ.

Lưu Độc Phong khẽ thở dài, nói: “Thực ra, oan oan tương báo đến khi nào xong? Thật sự ngươi cũng không cần phải...”

Thích Thiếu Thương quả quyết ngắt lời: “Tự bản thân ngươi không hề trải qua những tai họa này, đương nhiên không biết nỗi khổ nhục đó! Cho dù ta không trả thù cho ta, thì những anh em, bạn bè của ta bị hại đến nhà tan cửa nát nào có tội tình gì? Ngươi là người ngoài cuộc, muốn nói gì mà chẳng được, còn ta bị hại thế thảm đến thế, còn sống mà không báo thù thì không phải là người!”

Lưu Độc Phong không tranh luận với y, chỉ nói: “Tốt, có lẽ dựa vào ý chí mạnh mẽ như thế nên ngươi mới có thể sống sót được.”

Thích Thiếu Thương trào phúng: “Nếu vì ta mà các ngươi tự tàn sát lẫn nhau, ta càng vui vẻ muốn sống tiếp. Cho nên, bây giờ ta đói bụng rồi.”

Lưu Độc Phong cười: “Câu này hay đấy!”

Bọn họ kết thúc cuộc nói chuyện thân tình như vậy...

Lưu Độc Phong gọi Trương Ngũ đi kiểm một chút thức ăn ngon, còn Liêu Lục tiếp tục trông chừng Thích Thiếu Thương.

Thế nhưng Trương Ngũ đi một lúc lâu vẫn chưa thấy về.

Lưu Độc Phong biết rõ năng lực làm việc của Trương Ngũ.

Trương Ngũ già dặn, sâu sắc, gan dạ nhưng tinh tế, phản ứng rất nhanh, tuy hơi sốc nổi, có chút táo bạo, nhưng khi gặp việc lớn cũng có thể nhẫn nại. Ở cái huyện lỵ nhỏ bé này, võ công của y chắc chắn là vô địch.

Trừ phi có chuyện đặc biệt ngoài ý muốn, Trương Ngũ không thể gặp rắc rối gì.

Vừa khi Lưu Độc Phong nhận thấy có điều gì đó bất thường, Liêu Lục đã đến xin được đi tiếp ứng Trương Ngũ.

Lưu Độc Phong đồng ý.

Lão tự mình “trông chừng” Thích Thiếu Thương.

Cứ như thế được vài canh giờ.

Đột nhiên Thích Thiếu Thương cất tiếng: “Lần này, e rằng ta muốn ăn cũng chẳng được ăn.”

Lưu Độc Phong chẳng lộ vẻ gì khác lạ, lão vẫn ngồi bên song cửa đọc sách dưới ánh chiều.

Thích Thiếu Thương lẩm bẩm: “Hai tên đệ tử của ngươi đi lâu như vậy, chỉ sợ khó tránh gặp phải sự cố... Ngươi không lo lắng hay sao?”

Lưu Độc Phong thông thả đặt cuốn sách xuống, đáp: “Ta không lo lắng, vì...”

Lão nói tiếp: “Họ đã về đến rồi.”

Trương Ngũ, Liêu Lục đã theo Lưu Độc Phong nhiều năm, đương nhiên lão phân biệt được tiếng bước chân của bọn họ. Trương Lục trong vẻ mau lẹ nhanh nhẹn lại hơi nóng nảy, nhưng khi gặp đại sự thì có thể chịu nhịn, chịu khổ; Liêu Lục trong vẻ chín chắn hơi có vẻ chậm chạp nhưng khi gặp biến thì rất có thể trấn tĩnh. Tất cả những điều trên, Lưu Độc Phong đều rõ như lòng bàn tay.

Lão vẫn thường cảm thán: số phận con người có thể biến hóa bất thường, nhưng tính tình của con người lại rất khó đổi. Đó gọi là “non sông dễ đổi, bản tính khó dời”. Bản tính của con người, dù che giấu như thế nào, cũng lắm cũng chôn giấu tại nội tâm mà thôi, thực chất không hề biến đổi. Ngày nào đó bản tính được khơi dậy, lại biến thành trầm trọng hơn, một khi bùng phát thì không thể kìm nén được.

Lão tùy tính từng người mà nuôi dạy, nên sáu thuộc hạ của lão đều có võ công và sở trường khác nhau.

Dựa vào điểm này, lão phát hiện con người vô cùng công bình. Trương Ngũ thông minh, nhanh nhẹn nên tiếp thu võ công nhanh, nhưng công phu cơ bản lại không đủ thâm hậu; hắn có thể nhìn nhin nhưng không đủ sức chịu đựng đã kích nạng. Liêu Lục học tập rất chậm, luyện được đến mức thành thực càng ít hơn nhưng nền tảng lại rất tốt, y tính tình đằm đằm nhưng hơi thiếu dũng khí.

Từ khi Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Chu Tứ mất, Lưu Độc Phong càng thương yêu hai thuộc hạ còn lại. Vân Đại thật thà, đôn hậu, Lý Nhị dũng cảm cả quyết; Lam Tam dùng nhu thắng cương, Chu Tứ ra tay tàn nhẫn, lại thêm Trương Ngũ phản ứng lạnh lẽo, cộng với Liêu Lục kiên nhẫn, cẩn thận từng bước. Sáu người này phối hợp, bổ sung cho nhau rất tốt.

Ngờ đâu chỉ trong cuộc truy đuổi này, sáu chết mất bốn. Nghĩ đến đây, Lưu Độc Phong vẫn hận không thể một kiếm đâm chết Thích Thiếu Thương.

Thật ra, Trương Ngũ và Liêu Lục cũng căm giận Thích Thiếu Thương.

Không có y, bọn Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Chu Tứ đã không bị giết.

Lưu Độc Phong đã phải dùng khá nhiều tâm sức để áp chế mình khỏi kích động muốn giết người vì oán riêng, đồng thời cũng kiềm chế ý niệm muốn trả thù của Trương Ngũ, Liêu Lục.

Đôi khi lão trầm nghĩ cần gì mình phải ra tay, chỉ cần để cho nhóm Cổ Tích Triều bắt được Thích Thiếu Thương là xong, cừu oán gì cũng trả được.

Nhưng lão đã lập tức dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Vì vậy, khi lão nghe Thích Thiếu Thương cứ luôn miệng đòi báo thù, lão cũng gào thét trong lòng:

“... Nếu như ta cũng muốn báo thù cho bốn tên thù hạ thì sao?”

Nhưng lão không hề lên tiếng, cũng chẳng có hành động báo thù nào. Bởi vì lão cũng biết Thích Thiếu Thương bị ép buộc phải chống cự, y không còn con đường nào khác để lựa chọn, hơn nữa y cũng không hề tự tay giết bộ hạ của lão; hung thủ thực sự chính là cái “vụ án” này. Từ lúc bắt đầu cho đến nay, nó đã giết chết biết bao người.

Nhưng có vẻ như sẽ còn nhiều người nữa phải hy sinh tiếp.

Lão vừa nghĩ đến đây, đã nhìn thấy hai gương mặt đầy vẻ khác thường của Trương Ngũ, Liêu Lục đang bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Không chọn đường quan

Trương Ngũ và Liêu Lục bước vào phòng, liếc mắt nhìn nhau rồi cùng chấp tay vái chào Lưu Độc Phong: “Lão gia!”

Lưu Độc Phong gật gật đầu.

Hai người bọn họ lại trao đổi ánh mắt với nhau một lần nữa, rồi Trương Ngũ mới bẩm: “Thuộc hạ đã làm lỡ việc khiến lão gia phải nhọc lòng, xin được nhận tội.”

Liêu Lục cũng tiếp lời: “Thuộc hạ không làm theo sự phân phó của lão gia, khiến cho công việc bị lỡ, cũng xin tạ tội.”

Lưu Độc Phong vẫn ngồi yên trên chiếc ghế tựa tiện nghi được bọc bằng lông cáo trắng, vừa như nhìn hai người lại vừa như chẳng nhìn ai cả.

Liêu Lục và Trương Ngũ lén nhìn nhau.

Bấy giờ Lưu Độc Phong mới lên tiếng: “Kể ra được rồi đó.”

Trương Ngũ và Liêu Lục đều lộ vẻ kinh ngạc. Lưu Độc Phong cười: “Hai người theo ta đã lâu như vậy rồi, có chuyện khó nói gì mà ta không nhìn ra được chứ? Trong lòng có gì cứ kể hết đi... Hay là không tiện nói chuyện ở đây?”

Ý lão ám chỉ là có mặt Thích Thiếu Thương ở đây có chút gì bất tiện hay không? Trương Ngũ mồm miệng lạnh lợi liền đáp: “Không phải ạ! Lão gia quả thật tinh tường. Lần này thuộc hạ ra ngoài đã gặp một số việc không bình thường.”

“Nói ra thì cũng thật là kỳ quái. Mấy ngày vừa rồi, ở huyện Tư Ân đã xảy ra một vụ án lớn. Đồn quân phòng đóng ở Từ Vũ trấn gần đó, chỉ trong một đêm cả hai mươi bảy người đều bị giết sạch, không một ai sống sót. Tri huyện của huyện Tư Ân, Lương Ki Văn thì bị người ta cắt mất đầu. Ngoài ra, mười hai hộ dân ở núi Vô Chung cũng bị thiêu trụi.” Trương Ngũ càng nói lại càng kích động: “Mười một cô khuê nữ ở Yến Nam trấn mất tích hai ngày trước. Vừa rồi thuộc hạ ra ngoài phân phó viên quân sự mới của lão gia đưa thức ăn tới thì nghe nói trên sông có xác chết trôi, liền chạy ra xem cho rõ. Mười một nàng khuê nữ trinh bạch, xinh đẹp đó đều đã bị lột sạch quần áo, thả xác trôi sông!”

Lưu Độc Phong chẳng phản ứng gì, chỉ chậm chậm nâng chén trà lên rồi cúi đầu nhấp một ngụm. Thích Thiếu Thương ngồi ở khá gần nên phát hiện cơ mặt lão hơi thoáng co giật.

Trương Ngũ vẫn chưa nín được sự kích động và phẫn nộ: “Cho nên, thuộc hạ đã nán lại trên cầu Không Tước kiểm tra xem có manh mối gì không, vì vậy nên chậm trễ một chút.”

Đến giờ Lưu Độc Phong mới hỏi: “Thế có manh mối gì không?”

Trương Ngũ liền đáp: “Là mấy tên bại hoại trong võ lâm làm chuyện đồi bại!”

Lưu Độc Phong lại hỏi: “Sao ngươi biết?”

Trương Ngũ nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Các nàng đó sau khi bị cưỡng bức đã bị ‘Lạc Phượng chương’ phá nát kinh mạch mà chết, còn bị quăng xác xuống sông.”

Lưu Độc Phong chưa kịp hỏi tiếp, Thích Thiếu Thương đã biến sắc, thất thanh: “Lạc Phượng chương!”

Giọng nói của Trương Ngũ tràn ngập vẻ căm hận: “Chính là Lạc Phượng chương! Thứ chương lục mà càng cưỡng bức được nhiều trinh nữ thì càng lợi hại đó.”

Lưu Độc Phong trầm ngâm: “Ngươi không nhìn lầm chứ?”

Lưu Lục trả lời thay: “Ngũ ca nhìn không sai đâu ạ, bởi vì ‘Ngọa Long trảo’ cũng đã xuất hiện rồi.”

Lưu Độc Phong ngạc nhiên: “Vậy sao?”

Liêu Lục liền đáp: “Thuộc hạ ra ngoài vốn để kiểm lão Ngũ, nhưng nghe thấy bên ngoài đang sôi sục xôn xao. Thì ra tất cả phạm nhân trong đại lao đều được thả ra hết, làm loạn khắp nơi, còn cai ngục thì bị giết sạch. Thuộc hạ không nhìn được liền tới đó xem xét, thấy trên mặt lính cai ngục bị hại đều có năm cái lỗ ...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Ồ hai mắt, nhân trung, ấn đường và yết hầu phải không?”

Liêu Lục cắn phẫn trả lời ngay: “Đúng ạ!”

Trương Ngũ không kìm được, nói thêm: “Khi luyện ‘Ngũ Long trảo’, nếu bản thân không giữ được thân đồng tử để luyện Đồng tử công thì phải sát hại trẻ con, càng tàn ác vô nhân đạo!”

Lưu Độc Phong nói: “Trước đã có Lạc Phượng chương thì sự xuất hiện của Ngũ Long trảo cũng chẳng có gì lạ.” Chợt bên ngoài có tiếng âm ỉ huyền não, Lưu Độc Phong liền dừng lời để lắng nghe.

Liêu Lục nói: “Bên ngoài biến loạn không ngừng, Tân lão gia tất nhiên vô cùng ngạc nhiên và tức giận, trong huyện cũng đã báo tin đến Hi tướng quân, xin điều binh khiển tướng đến tra rõ chuyện này.”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Nếu thật sự là người sử dụng ‘Lạc Phượng Chương’ và ‘Ngọa Long Trảo’ làm loạn, thì dù Hi Thuấn Tài có phái bao nhiêu người đến giúp, e rằng cũng vô dụng.”

Trương Ngũ nói: “Cho nên, theo ý của thuộc hạ, chúng ta vừa khéo lại gặp phải thế này, chi bằng...”

Lưu Độc Phong lập tức ngắt lời: “Ngươi muốn nhúng tay vào vụ án này sao?”

Trương Ngũ đáp: “Dù sao...”

Lưu Độc Phong nói như chém đinh chặt sắt: “Không được.”

Trương Ngũ nài nỉ: “Lão gia...”

Lưu Độc Phong bảo: “Ngươi có biết vụ án này nhằm vào ai không hả?”

Trương Ngũ ngẩn người.

Lưu Độc Phong nói tiếp: “Bọn chúng chặn chúng ta trên đường về kinh không thấy, liền đoán chúng ta vẫn dừng lại ở gần đây. Cho nên chúng mới gây

nên mấy vụ án lớn ở vùng này, dù chúng ta ra tay. Chỉ cần chúng ta ra tay, chúng sẽ lập tức biết được chúng ta đang ở đâu. Bọn chúng đang nhắm vào chúng ta mà đến đây, mục tiêu là Thích trại chủ.”

Trương Ngũ ngạc nhiên: “Bọn chúng...”

Liêu Lục cũng nghi hoặc hỏi: “Bọn chúng là ai?”

Lưu Độc Phong đáp: “Trong võ lâm, người đồng thời biết sử dụng cả ‘Lạc Phụng Chương’ và ‘Ngọa Long Trảo’ không nhiều, Cửu U Thần Quân là một trong số đó.”

Trương Ngũ tức giận nói: “Cửu U lão yêu là người của Phó thừa tướng, lão dùng thủ đoạn bỉ ổi này, không sợ bị người ta vạch tội hay sao!”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Cửu U lão quái làm chuyện này, chẳng ai có thể chứng minh là lão ra tay cả, mục đích của lão chỉ là bắt được kẻ đầu sỏ, trước nay luôn không từ thủ đoạn. Ngoài ra, chuyện này cũng chưa chắc là do lão ra tay, những năm gần đây Cửu U lão quái cũng rất ít khi đích thân làm chuyện ác.”

Liêu Lục nói: “Nhưng đệ tử của hắn chẳng có tên nào là ra hồn cả!”

Trương Ngũ thêm: “Tiểu nhân thấy chuyện này không chừng là do hai tên chó má Tiên Vu Cửu và Lãnh Hô Nhi làm!”

Lưu Độc Phong đáp: “Bọn chúng thân là quan viên, còn chưa dám to gan thế đâu. Hơn nữa võ công của hai kẻ này còn chưa đến đâu cả, chắc gì đã biết dùng hai môn yêu công ác độc cùng cực ấy!”

Liêu Lục bèn hỏi: “Lão gia, vậy chúng ta nên làm gì đây?”

Thích Thiệu Thương chợt lên tiếng: “Giải ta giao cho bọn chúng đi.”

Lưu Độc Phong hơi ngạc nhiên bảo: “Không phải vừa rồi ngươi đã nói phải cố gắng sống sót để báo thù rửa hận sao?”

Giọng điệu của Thích Thiệu Thương mang vẻ bình tĩnh sau khi tất cả mọi hy vọng đều đã tiêu tan: “Không sai, ta muốn báo thù cho các huynh đệ và bằng hữu đã hy sinh. Nhưng không ngờ lại liên lụy đến biết bao nhiêu người vô tội mà ta chưa từng gặp mặt.”

Lưu Độc Phong đột nhiên đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, đi qua đi lại vài vòng. Không ngờ lần này lão lại chẳng hề để ý đến bụi bặm trên mặt đất: “Cho dù là ai, loại hành vi này đạo trời đều không tha.”

Sau đó, đột nhiên lão dừng lại, nhìn chăm chú Thích Thiệu Thương nói: “Cho nên, bọn ta càng không thể giao ngươi!”

Thích Thiệu Thương hơi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Lưu Độc Phong đáp: “Tốt xấu gì ngươi cũng là một người hiệp nghĩa. Cho dù ta phải giao nộp ngươi, cũng tuyệt đối không giao cho đám tiểu nhân bỉ ổi nhục mạ sát hại hảo hán!”

Thích Thiệu Thương bật thốt: “Ông...” Sau đó nghẹn lời, không nói tiếp được nữa.

Lưu Độc Phong chợt quát lớn: “Ai?”

Một người hoang mang đi vào, sụp lạy Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong bước lên một bước đỡ người đó dậy, nói: “Tân huynh, ta sớm đã nói rồi, hai chúng ta không cần dùng nghi lễ triều đình khi gặp nhau.”

Người đến chính là quan viên ở trấn này – Tân Đông Thành. Hắn cứ cố bái lạy là muốn lấy lòng Lưu Độc Phong, mong được kết giao, nhưng lại bị Lưu Độc Phong phát tay áo đỡ lấy. Hắn cảm thấy như có một luồng lực mềm mại đỡ cơ thể mình dậy, không thể nào bái tiếp được.

Tân Đông Thành hoang mang phân trần: “Hạ quan không biết Lưu bộ thần cùng các vị đang bàn chuyện quan trọng, tùy tiện xông vào, thật nên nhận tội với Lưu đại nhân.”

Lưu Độc Phong biết con người Tân Đông Thành này lắm nghi lễ phàm tục tầm thường, lại hay ăn nói văn vẻ mà rỗng tuếch, quả thực không thể nhẫn nại nói kỹ với hắn, chỉ hỏi: “Bên ngoài là những ai thế?”

Tân Đông Thành đáp: “Chín đại hộ vệ bên cạnh Hi tướng quân trong thành. Chín vị dũng sỹ này ai nấy đều dũng cảm thiện chiến, từng lập công lớn. Lần này Hi tướng quân đã ân chuẩn cho họ đến bảo vệ tấm thân vàng ngọc của Lưu đại nhân, cũng coi như là một phen tâm ý của hạ quan và Hi tướng quân...”

Lưu Độc Phong chấn động, nói: “Chậm đã! Ngươi nói Hi tướng quân điều ‘Vô Định Cửu Vệ Sỹ’ từ trong thành đến đây sao?”

Tân Đông Thành vội vàng đáp: “Dạ vâng! Chín vị đại anh hùng, đại dũng sỹ này là ái tướng bên cạnh Đô tướng quân, lần này Si tướng quân chịu phái chín vị vệ sỹ bên cạnh đến, chính là vì nể mặt Lưu đại nhân. Tấm thân quý trọng của ngài tuyệt không thể để đám yêu nhân gây loạn gần đây quấy rầy được, cho nên mới đặc biệt phái chín vị...”

Lưu Độc Phong liền lập tức hỏi: “Vì sao Hi Thuần Tài lại biết ta đã đến đây?”

Sau khi Tân Đông Thành nghe lão gọi thẳng tên của Hi tướng quân thì thầm biết không hay, nhưng lại không biết đã đắc tội với Lưu Độc Phong ở chỗ nào, chỉ đành run sợ đáp vội: “Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết! Hạ quan thấy gần đây chuyện lạ nổi lên khắp nơi, tai họa sinh ra không ngừng, tù phạm vượt ngục, lại lo rằng thuộc hạ của mình bất tài không thể bảo vệ chu toàn cho Lưu đại nhân. Hơn nữa lại đã từng đồng ý với Hi tướng quân, nếu có quý nhân nào đến nhất định phải thông báo trước với ông ấy một tiếng... Cho nên, hạ quan ngu xuẩn lỗ mãng, hôm qua đã thông báo cho Hi tướng quân. Hi tướng quân vừa nghe Lưu đại nhân đến liền không hề do dự, sáng nay đã phái ngay chín vị dũng sỹ này đến... Lưu đại nhân đừng phiền lòng, chín vị dũng sỹ này tuy còn xa mới sánh được với thần công cái thể của ngài, nhưng một lòng trung thành, vô cùng can đảm, còn...”

Lưu Độc Phong xua tay ngăn không cho hắn luyện thuyền tiếp nữa, quay sang hạ lệnh cho Trương Ngũ và Liêu Lục: “Chuẩn bị lên đường.”

Tân Đông Thành bắt đầu hoảng sợ, nhưng hắn lại không biết mình sai ở đâu: “Lưu đại nhân! Xin ngài bớt giận, hạ quan bảo bọn họ đi là được, xin ngài...”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Không liên quan gì đến chín người này. Người không nên nói chuyện ta đang ở đây với Hi Thuần Tài. Bọn ta sẽ đi ngay đây. Chuyện bọn ta đã từng đến đây, ngàn vạn lần người không được tiết lộ ra ngoài lần nữa.”

Lão dừng lại một chút rồi trầm giọng bảo: “Bằng không, sau khi ta về kinh, cái mũi cánh chuồn của người e rằng khó giữ được.”

Tân Đông Thành không ngờ lần này mình định vỗ mông ngựa mà lại vỗ nhằm đuôi ngựa, cảm thấy chiếc mũi cánh chuồn trên đầu thật sự sắp bay mất, sợ hãi nói: “Da dạ! Dạ dạ..., hạ quan...”

Lưu Độc Phong vỗ vai y an ủi: “Người ra ngoài trước đi, những vụ án kỳ lạ gần đây người không xử lý được đâu. Người cố gắng đi an ủi thân quyến của người chết, trợ cấp thêm tiền nhiều một chút là được rồi.”

Tân Đông Thành chỉ biết vâng dạ.

Lưu Độc Phong mở cửa bảo: “Mời.”

Tân Đông Thành đành thất thủ đi ra.

Lưu Độc Phong trầm tư quay vào. Liêu Lục bèn hỏi: “Lão gia, chúng ta thật sự phải đi sao?”

Lưu Độc Phong nặng nề đáp: “Không đi không được.”

Trương Ngũ hỏi: “Tại sao?”

Lưu Độc Phong đáp: “Nếu những vụ án kỳ lạ kia đều là để thăm dò xem chúng ta ở đâu, vậy hành tung của Tân Đông Thành nhất định đã bị kẻ địch theo dõi, thêm vào đó lần này Hi Thuần Tài cố ý lấy lòng, phái ra chín gã thủ hạ quan trọng đến đây. Nếu đối phương là người tinh tế hẳn sớm đã để ý đến rồi. Chúng ta còn ở đây nữa thì vô cùng không an toàn, không thể không đi.”

Trương Ngũ nói: “Hay là...” Sau đó chợt im bặt.

Lưu Độc Phong liếc nhìn y một cái như điện chớp, chỉ thốt ra một chữ: “Nói!”

Trương Ngũ nói: “Chúng ta đối mặt liều một trận với chúng luôn!”

Liêu Lục cũng chen vào: “Đúng, bọn chúng gây ra vụ án lớn như thế, chúng ta cũng nên vì dân trừ hại.”

Lưu Độc Phong lắc đầu bảo: “Không.”

Trương Ngũ và Liêu Lục đều tỏ ra thất vọng.

Thích Thiệu Thương nói: “Hai người có chỗ chưa biết, không phải ông ấy không dám liều, mà là chẳng may đối phương có thánh chỉ, mang mật lệnh trên người, nếu cứ cố lấy cứng chọi cứng thì là làm trái mệnh lệnh của Hoàng thượng. Cho dù đối phương không có thánh chỉ, ra tay đấu đá như thế rõ ràng là đối địch ra mặt với Phó Tổng Thư. Ta thấy ‘lão gia’ của hai người trước nay luôn cố gắng hết sức né tránh tình trạng ấy.”

Lưu Độc Phong nhẹ nhàng bảo: “Người nói đúng một nửa.”

Thích Thiệu Thương liền hỏi: “Không biết có nửa nào sai vậy?”

Lưu Độc Phong đáp: “Chắc bọn chúng không hề có thánh chỉ, nếu không bọn chúng đã có thể danh chính ngôn thuận hạ lệnh quan viên các tỉnh các huyện giao tại hạ và túc hạ ra rồi. Một là tại hạ không muốn đối địch chính diện với Phó thừa tướng, hai là... giữa tại hạ và Cửu U lão quái có chút dây mơ rễ má, ta hy vọng lão ta đừng ép người quá đáng!”

Thích Thiệu Thương cười ha hả nói: “Trong quan trường các ông, dây mơ rễ má thật không ít!”

Lưu Độc Phong tựa như không nghe ra ý trào phúng trong giọng điệu của y, chỉ nói: “So với nhân duyên của người cùng các bằng hữu trên giang hồ cũng không kém bao nhiêu.”

Liêu Lục hỏi: “Vậy chúng ta nên đi thế nào?”

Lưu Độc Phong nhíu mày lại hỏi: “Ở đây có mấy con đường để về kinh?”

Liêu Lục đáp: “Một đường là quan đạo, đi qua huyện Yên Nam đến thành Đan Dương, chuyển qua Ba Đạo rồi về kinh; còn một đường khác là đi thẳng, vượt qua Vô Chi sơn, lại vòng đến Nghiệp Thành, sau đó qua con đường nhỏ trên Tích Dương Nhai, vòng vòng vào vào như thế rồi về kinh.”

Lưu Độc Phong trầm ngâm một chút rồi nói: “Hai con đường lớn nhỏ này Cửu U lão quái nhất định đã để ý, không thể đi.”

Liêu Lục nói: “Còn có một đường.”

Trương Ngũ nói: “Thủy lộ.”

Liêu Lục lại tiếp: “Chúng ta có thể ngồi thuyền đi về hướng tây, đi vào Dịch Thủy, dùng thủy lộ che giấu hành tung, đợi sau khi rời khỏi vùng này mới lên bờ về kinh.”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Thủy lộ thì vạn vạn lần không được, vì Cửu U lão quái tinh thông thủy tính. Gặp phải lão ta ở trong nước, địch ưu ta nhược, địch tối ta sáng, chắc chắn không địch nổi!” Lão dùng tay vỗ vỗ nhẹ vào nắp chén trà, hỏi tiếp: “Không phải đường về kinh thì có mấy đường?”

Liêu Lục sáng mắt lên, đáp: “Tổng cộng có ba đường, một là...”

Lưu Độc Phong ngắt lời: “Ba đường đều không đi.”

Liêu Lục và Trương Ngũ đều ngẩn người.

Lưu Độc Phong nói: “Chúng ta đi vào chốn không có đường, tránh những nơi có nước, tránh những vách đá cheo leo thích hợp để bày loạn thạch trận. Đó là những nơi mà Cửu U lão quái dễ dàng phát huy sở trường bày bố trận pháp. Chúng ta đi không lưu dấu chân, không chọn đường lộ, mang nhiều lương khô, lều bạt, ăn nấu mấy ngày, để cho Cửu U lão quái không lần ra được manh mối rồi hãy bàn tiếp.”

Liêu Lục nói: “Nhưng...”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Nhưng cái gì? Không có nơi nào thích hợp thế sao?”

Liêu Lục nghi hoặc và sợ hãi nói: “Có thì có, nhưng đều rất lời thôi, bần thiêu... Chúng con, lại chỉ còn lại có hai huynh đệ tiểu nhân, sợ rằng hầu hạ lão gia không chu...”

Lưu Độc Phong nhìn đôi tay sạch sẽ của mình, lại nhìn đến đôi chân trắng tinh, khẽ thở dài một hơi và bảo: “Thôi, giờ là lúc nào rồi, bần một chút không sao, chỉ là vất vả cho hai người thôi.” Lão dừng lại một chút, nhìn chiếc nhẫn ngọc phi thúy trên ngón giữa của mình, đồng thời nhìn thấy ngón út đã cụt, đang băng bó bằng vải trắng, thỉnh thoảng lại rỉ máu, trong lòng vô cùng buồn bực, lẩm bẩm: “Quả thực không nên đi chuyến này.”

Lão ở kinh thành địa vị cao quý, cuộc sống vinh hoa, vốn có thể không cần đích thân đi bắt Thích Thiểu Thương. Cho dù hoàng thượng hạ chỉ, lão cũng có thể giả bệnh từ chối, hoàng thượng cũng chẳng đến nỗi giáng tội cho lão. Và bản thân lão cũng không ngờ trong quá trình đuổi bắt và áp giải lần này lại xảy ra nhiều chuyện bất ngờ và không như ý như thế. Điều này khiến lão rất bức dọc. Vốn lão quyết ý coi lần truy bắt này là lần cuối cùng, hơn nữa để giải cứu một vài hảo hữu đang phải chịu cảnh gông cùm ở kinh sư, nên lão quả quyết nhận nhiệm vụ vừa nặng nề vừa chẳng hay ho gì này. Kết quả là bây giờ lão phải gánh trên mình mấy tầng mâu thuẫn mà khó khăn, tiền thoái đều không được. Lão vừa không thể hoàn toàn hành sự theo lẽ “công”, bởi vì lão phát giác cái “công” này lại hãm người ta vào chỗ bất nghĩa; lão lại không thể hoàn toàn đứng về phía chính nghĩa để đối kháng với cường địch, bởi vì lão có quá nhiều thứ cần lo lắng, khiến lão không thể quả quyết được. Lão chỉ đành duy trì trách nhiệm “bỏ đầu” của mình, vừa không để người khác làm tổn thương tù phạm mình áp giải, cũng không để “đồng liêu” của lão xâm phạm đến quyền uy của bản thân, đồng thời, cũng không thể để “tù phạm” của mình trốn thoát.

Trong chuyện này, ít ra lão đã tổn thất một ngón tay cùng với bốn ái tướng.

Lão nghĩ ngợi mà có chút khổ não, bèn bảo: “Các người không cần để ý tới ta, chăm lo cho Thích trại chủ là được.”

Thích Thiểu Thương nói: “Nếu các vị muốn nhẹ nhàng một chút, hãy giải huyết đạo ở hai chân ta, ta đáp ứng chỉ cần các vị vẫn không chế được đại cục, ta sẽ không trốn.”

Lưu Độc Phong liếc xéo Thích Thiểu Thương, hỏi: “Người không trốn ư?”

Thích Thiểu Thương đáp: “Ta không trốn.”

Lưu Độc Phong lại hỏi: “Người sẽ phối hợp hành động với bọn ta ư?”

Thích Thiểu Thương lại đáp: “Bọn chúng đến để bắt ta, nếu ta rơi vào tay chúng còn thảm hơn rơi vào tay ông cả trăm lần. Nếu ta trốn, cũng là trốn khỏi ma chướng của chúng, không phải ông.”

Lưu Độc Phong biết nếu Thích Thiệu Thương bằng lòng hợp tác thì sẽ giảm bớt phiền hà, bèn nói: "Người đã nói thì phải giữ lời đó."

Thích Thiệu Thương đáp: "Ta cũng phải nói trước cho rõ ràng, nếu như ông vẫn còn có thể kiểm soát được đại cục trong tay thì ta ở lại, bằng không ta sẽ bỏ chạy để bảo vệ tính mạng của mình."

Lưu Độc Phong trầm ngâm một chút rồi nói: "Một lời đã định, có điều... thương thế của người..."

Thích Thiệu Thương gượng cười: "Mấy ngày nay điều dưỡng cũng đã đỡ hơn trước rồi."

Lưu Độc Phong vuốt râu, bảo: "Vậy thì tốt rồi!"

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng âm ỉ xôn xao, rồi "bình" một tiếng, có bóng người xông vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Quyết định bước ngoặt

Mấy người này xông vào, đồng loạt quỳ xuống hành lễ: "Thuộc hạ thỉnh an Lưu đại nhân."

Lưu Độc Phong giống như cười mà không phải cười, chỉ nói: "Các người tới thật đúng lúc đấy nhỉ."

Tân Đông Thành nhón nhác, gọi giật: "Ai bảo các người tới! Về mau, về mau!" Vừa rồi hắn đã hết sức ngăn cản chín tên vệ sỹ thân cận của tướng biên phòng Hi Thuần Tài tiến vào, nhưng chín người này không chịu nghe nên giờ hắn chỉ lo bị Lưu Độc Phong trách mắng. Đối với một viên quan phụ mẫu ở cái huyện xa xôi hẻo lánh này, tuy việc lấy lòng một viên tiểu tướng biên phòng cũng khá có lợi, nhưng chuyện đó làm sao so sánh được với một mệnh quan triều đình có thể lên tiếng trước mặt Hoàng thượng. Hắn thà đắc tội với Hi tướng quân chứ không dám làm méch lòng Lưu bộ thần.

Đại hán dẫn đầu nhóm người cười rộ rồi trả lời: "Tân lão gia, chuyện này là ngài không đúng rồi."

Tân Đông Thành tức giận đến trắng bệch cả mặt. Hai gã nha dịch bên cạnh hắn đã đặt tay lên cán đao, một tên quát: "To gan!" tên kia quát: "Câm miệng!"

Tân Đông Thành xua tay ngăn hai gã thủ hạ đang định ra tay. Hai tên nha dịch đang khi thì hành nhiệm vụ, không thể không hò hét mấy tiếng làm bộ làm tịch. Chứ nếu bảo bọn chúng thật sự ra tay đối phó với những kẻ thân tín của tướng lĩnh biên phòng, thì quả thật là muốn lấy mạng chúng rồi! Trong lòng Tân Đông Thành thầm tính toán, mình còn phải sống tiếp ở đây, tốt xấu gì cũng là quan địa phương trực tiếp phụ trách trị an, nhưng Hi Thuần Tài mới là người nắm binh phù, có hết sức dùng làm mắt mũi nhau là tốt nhất. Vì thế hắn bèn cố nhẫn nhịn, hỏi: "Hồng phó thống lĩnh, ngài có cao kiến gì chăng?"

Đại hán khề nộ nụ cười, nhưng lời nói vẫn không chút nhượng bộ: "Cao kiến thì không dám! Tân lão gia là người hiểu thi thư lễ nghĩa, Hồng Phóng ta đây thì dù có phóng chữ lên to bằng cái đầu cũng chẳng nhận ra, chỉ biết rằng Lưu bộ thần là đại bộ đầu mà vạn dân kính ngưỡng, lần này vì việc công mà đến chỗ vắng vẻ chúng ta. Đô tướng quân của chúng tôi ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, thành tâm muốn kết giao. Tân đại nhân lần này cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, đóng cửa giấu một nhân vật danh chấn tám phương như Lưu bộ thần đi như thế, những người kính ngưỡng Lưu bộ thần há lại chẳng đều không thể gặp được ngài cả sao? Lão gia làm như thế này, há lại chẳng khiến cho tướng quân nuối tiếc, bỏ lỡ cơ hội kết giao sao?"

Tân Đông Thành tức giận bảo: "Nếu ta có ý ẩn giấu hành tung của Lưu bộ thần, Hi tướng quân sao lại biết được Lưu bộ thần đã tới? Lần này ngài cũng thật quá vô lý rồi!"

Hồng Phóng vẫn nở nụ cười rất nhún nhường, đáp: "Thuộc hạ không dám vô lễ. Lần này Lưu bộ thần rõ ràng muốn đi, tướng quân sớm đã liệu được việc này, muốn chúng tôi tới trước một bước bảo vệ Lưu đại nhân, tướng quân sẽ tới sau."

Tân Đông Thành tức giận gặm chân, chỉ nói được: "Lưu đại nhân, ngài xem, thế này... Thật khó cho tôi quá nhỉ."

Lưu Độc Phong biết Tân Đông Thành không cần nổi chín người này nên mới để bọn họ tiến vào, chứ quả thực không phải ý có ý bày trò, bèn nói: "Chính ta bảo ông ấy không cần phải phô trương quá, ông ấy thông báo cho Hi tướng quân, ta rất không vui. Lần này ta đến đây do có nhiệm vụ quan trọng, không định thông báo cho bất kỳ người nào."

Dường như Hồng Phóng không ngờ Lưu Độc Phong lại nói như vậy nên ngăn người ra, sau đó vẫn tươi cười nói: "Tướng quân sợ đường đi không được yên ổn, cho nên biệt phái chín người chúng tôi đến hầu hạ Lưu đại nhân."

Tân Đông Thành bèn bảo: “Hừ, đường đi không yên ổn ư? Lưu đại nhân vô địch thiên hạ, ai dám trêu chọc đến chứ? Dựa vào các người mà bảo vệ nỗi Lưu bộ thần chắc?”

Lưu Độc Phong hơi nhíu mày: “Các vị hãy về đi, ta phải giải quyết một số vụ án, không tiện tiếp đãi các vị. Xin hãy báo lại với Đô tướng quân một tiếng: hảo ý của tướng quân, tại hạ chỉ xin tâm lĩnh.”

Mấy người bọn Hồng Phóng đưa mắt nhìn nhau, một tên gầy gò trong nhóm bèn nói: “Đô tướng quân lệnh cho chúng tôi đến đây, nếu chúng tôi kháng lệnh tự quay về, nhất định sẽ bị phạt nặng. Lưu đại nhân liệu có thể đợi cho một lát, sau khi Hi tướng quân đích thân đến bái kiến rồi xem sao được chăng?”

Lưu Độc Phong trầm nghĩ: Hi Thuần Tài mà đến lúc này thì sẽ càng thêm lộ liễu. Lão bèn lập tức gạt ngang: “Không cần, giờ bọn ta đang muốn lên đường ngay bây giờ đây.”

Hồng Phóng nói: “Chắc Tướng quân đã lên đường rồi, Lưu đại nhân không cần chờ lâu, chỉ một lát thôi, tướng quân chắc chắn sẽ đến ngay...”

Lưu Độc Phong nghiêm mặt lại bảo: “Ta đang bận việc công, nếu để lỡ việc, các người có gánh nỗi không?”

Chín hán tử đồng loạt biến sắc, cùng cúi đầu khẽ đáp: “Không dám.”

Lưu Độc Phong biết câu nói của mình đã có tác dụng, trong lòng không khỏi áy náy: Thế này đúng là lợi dụng chức quyền. Quyền uy, quả thực có thể hưởng thụ rất nhiều thứ mà người thường không thể nhận được. Bản thân mình vốn luôn muốn tránh né, nhưng có lúc vì tình thế bắt buộc, vẫn không thể làm gì khác. Chỉ cần có lần đầu lạm dụng đặc quyền, rồi sẽ bắt tri bắt giác tha hóa, trở nên hống hách ngang ngược. Bản thân mình mà còn như thế, những người không đủ định lực thì càng chẳng cần phải nghĩ nhiều. Thực ra, lúc này lão chẳng có nhiệm vụ đặc biệt gì, chỉ vì tránh né kẻ địch truy sát nên chỉ đành nói như vậy để khỏi bị đám người này bám lấy nhằng nhẵng mà thôi. Nhưng nói gì thì nói, lão tự biết mình đã cạy thế dọa người, quả thực có chút thẹn trong lòng.

Lão chấp hai tay lại, chào chín người: “Các vị tự tiện.” Dứt lời bèn bước nhanh ra ngoài, Trương Ngũ, Liễu Lục cũng lập tức áp giải Thích Thiếu Thương theo ra khỏi Tân phủ.

Con đường quanh co đầy bùn đất, xuyên qua nhà phủ chẳng biết kéo dài đến tận nơi đâu? Nơi góc tường đổ có một bụi cỏ, dưới ánh dương quang mấy giọt nước long lanh trên đám cỏ màu xanh biếc, thoạt nhìn còn tưởng cả bụi cỏ đều bạc trắng đầu.

Đường dài lê thê.

Bọn họ không lập tức rời khỏi Yến Nam trấn.

Trong trấn có hai khách điểm, một lớn một nhỏ. Khách điểm lớn khá sạch sẽ, khách điểm nhỏ thì khá bẩn thỉu. Giá cái lớn lại đắt hơn ba lần cái nhỏ. Những khách qua đường, ai không có tiền hầu như đều chọn quán nhỏ, khách điểm lớn không hề đông khách nhưng một khi có khách đến ở, chi phí của một người đã đủ dùng cho bốn người ở khách điểm nhỏ. Cho nên, tính kỹ ra thì khách điểm lớn vẫn kiếm được tiền, khách điểm nhỏ thì chỉ gắng gượng duy trì mà thôi.

Con người vốn là như vậy, chỗ nằm chẳng qua cũng chỉ ba thước đất, nhưng vẫn cứ cần phải tốt, phải sạch, phải chú ý thể diện. Cũng vì thế, khách điểm càng mở nhiều càng đẹp ra, còn con người thì vì chút thể diện, thủ đoạn lại ngày càng bẩn thỉu.

Mấy người nhóm Lưu Độc Phong bước vào khách điểm nhỏ.

Đây đương nhiên không phải thói quen của Lưu Độc Phong.

Trước nay lão luôn chú trọng đến hưởng thụ, phô trương và thoải mái.

Bọn họ đi vào từ cửa trước, chưa đến nửa canh giờ đã lên ra từ cửa sau.

Lúc tiến vào và lúc đi ra, hình dạng bọn họ đã hoàn toàn thay đổi.

Lưu Độc Phong biến thành một thương nhân, bộ râu dài năm chòm để thả dưới cằm nay quấn sang hai bên má, đôi mắt vô cùng uy phong lẫm liệt nhưng sau khi đắp thêm chút đất sét màu thịt lên trên mí mắt, liền trở nên như bị đao cắt. Râu ngô nhuộm đen được dính lên đôi mày và để rũ xuống khóe mắt. Thân lão mặc bộ áo gấm Vân Nhạn mua trong thành, đầu đội mũ rộng vành, chân mang giày da, nhìn trông có vẻ tròn trịa. Hình dáng hoàn toàn biến đổi.

Thích Thiếu Thương thì quần mình trong chiếc áo khoác lớn, đầu đội mũ chụp, trông như người đang bệnh, đi đứng cũng không có sức, ánh mắt như chẳng nhìn thấy gì.

Trương Ngũ và Liễu Lục thì khoác áo da mặc quần đen, đầu quấn khăn vải, chân quấn hành triền (vải quấn chân, dùng cho binh sĩ phải đi xa). Bốn người thuê một chiếc xe ngựa, sau khi trả đủ ngân lượng, Trương Ngũ diu “bệnh nhân” Thích Thiếu Thương lên xe, sau đó Lưu Độc Phong cũng vén rèm chui vào. Liễu Lục ở ngoài đánh xe, vội vã rời khỏi Yến Nam, đi thẳng tới núi Vô Chi.

Yến Nam là một thị trấn lớn, thương nhân qua lại tất nhiên không ít, chuyện này trông cũng giống như một thương nhân mang theo con cháu bị bệnh đi vào thành chữa trị, chẳng ai lại nghĩ ngờ.

Mấy món hóa trang này dĩ nhiên là chiêu của Trương Ngũ, nhằm che mắt kẻ địch.

Còn về chuyện có thể tránh được sự chú ý của kẻ địch hay không? Hay là kẻ địch chỉ nằm trong tưởng tượng của họ, chứ căn bản không tồn tại? Đó đều là những chuyện khó mà đoán trước được. Trước khi điều bất ngờ xảy ra, việc cảm giác được nguy cơ đang rình rập và tìm cách tránh khỏi nó, chính là một môn học vắn cao thâm nhất. Bởi vì tuy rằng có nguy cơ, nhưng nếu ta đã liệu trước được mà tránh đi một bước, hoặc hủy diệt nó một cách triệt để, nguy cơ sẽ không tồn tại nữa. Có điều chẳng ai biết liệu nguy cơ có thật sự xảy ra không, để không phải hối hận rằng sao lúc ban đầu không biết rõ chuyện sẽ như thế mà tránh đi.

Người cao thủ thực sự phải là người phát giác được nguy cơ trước khi nó xảy ra, chứ không phải sau khi nguy cơ xảy ra rồi mới hối hận.

Lưu Độc Phong hóa trang thành thương nhân, với rất nhiều “râu giả” và “thịt bunn”, trở nên vô cùng phức tạp. Lão tất nhiên không thích làm một thương nhân phản ứng chậm chạp.

Xuất thân từ gia đình quyền quý giàu sang, cuộc sống cực kỳ thoải mái, nhưng lão vẫn thường xuyên giữ gìn thân thể cẩn thận, luyện công rất chăm chỉ, cho nên vẫn khỏe mạnh cứng cỏi. Quảng thời gian này, vì truy bắt và áp giải Thích Thiệu Thương nên lão đã phải chịu không ít cực khổ, giờ còn phải đắp bunn đắp đất lên hóa trang thành một gã thương nhân béo tròn, trong lòng lão tuy không muốn, nhưng vẫn không một lời oán than.

Bởi vì lão biết, nếu không như vậy thì rất khó tránh các mối nguy cơ. Muốn áp giải Thích Thiệu Thương còn sống về kinh, lão phải chịu ủy khuất một chút.

Trương Ngũ biết chủ nhân của mình không vui, nên đã cố hết sức hóa trang nhẹ nhàng cho Lưu Độc Phong; chẳng giống như Thích Thiệu Thương, xanh đỏ tím vàng gì hần cũng trát cả một mớ lên mặt y, nếu bỏ cái mũ xuống một chút, sẽ chẳng khác chi cương thi trong mộ cổ.

Xe ngựa lộc cộc chạy đi.

Lúc ban đầu, trên đường còn có người qua lại, chẳng bao lâu sau, người đi đường đã ít dần, con đường cũng trở nên gồ ghề khúc khuỷu.

Liêu Lục quả là một tay đánh xe cừ khôi.

Bọn ngựa dường như rất ăn ý với hấn, muốn chạy nhanh thì chúng chạy nhanh, muốn đi chậm thì chúng đi chậm, cho dù tốc độ nhanh hay chậm, xe cũng không bị xóc.

Thích Thiệu Thương đột nhiên nhớ đến các huynh đệ Liên Vân trại: mỗi người đều có một bản lĩnh riêng. Như “Thiên Lang Ma Tăng” Quán Trọng Nhất, giỏi nhất là gọi thú xua sói, “Trại Gia Cát” Nguyễn Minh Chính sở trường ở bàn mưu tính kế, “Trận Tiền Phong” Mục Cửu Bình có thể ngồi trong trường mà quyết định chuyện thắng bại ngoài ngàn dặm. . . Nhưng cũng có một số huynh đệ lòng lang dạ sói, không ngại bán bạn cầu vinh, uống một thời thân thiện. . .

Chợt nghe Liêu Lục khê kêu lên hai tiếng, rồi lại huýt sáo mấy lần, tựa như đang nói chuyện cùng ngựa, lại tựa như đang lẩm bầm một mình.

Trương Ngũ nói: “Lão gia, thuộc hạ đi thăm dò xem sao.”

Thích Thiệu Thương cảnh giác: “Chuyện gì thế?”

Lưu Độc Phong đáp: “Tiểu Lục Tử phát hiện có kẻ đang theo dõi.”

Thích Thiệu Thương cười cảm hận: “Đám oan hồn bát tán này, thật đúng là không lấy được đầu Thích mỡ thì không chịu thôi!”

Lưu Độc Phong cười nói: “Đầu của ngươi ta đã thu xếp rồi, muốn đầu của ngươi phải hỏi ta trước.”

Trương Ngũ vẻ mặt lo lắng hỏi: “Lão gia, có cần thuộc hạ đi dò đường trước một chút không?”

Lưu Độc Phong bảo: “Ngươi đừng vội, tiểu Lục tử đã đi xem rồi.”

Thích Thiệu Thương hơi sửng sốt, xe ngựa vẫn chạy khá nhanh, Liêu Lục lại không ở phía trước điều khiển, xem ra thuật điều khiển ngựa của Liêu Lục so với thuật dịch dung của Trương Ngũ cũng không kém chút nào. Bốn người khác như Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Châu Tứ chắc cũng đều có bản lĩnh hơn người, tất cả đều vì truy bắt mình mà lần lượt mất mạng, không chỉ đáng tiếc mà trong lòng Lưu Độc Phong và Trương Ngũ, Liêu Lục chắc cũng đau đớn khôn cùng.

Thích Thiệu Thương bắt giác cảm thấy có chút áy náy.

Chợt nghe thấy bên ngoài xe có mấy tiếng hú khê vang lên.

Đó là tiếng của Liêu Lục.

Y đã về đến trước xe, cứ như chưa từng rời đi vậy.

Lưu Độc Phong nói như khẳng định: “Là bọn chúng.”

Trên mặt Trương Ngũ đã không còn khẩn trương như vừa rồi nữa.

Thích Thiếu Thương không kìm được hỏi: “Là ai?”

Lưu Độc Phong đáp: “Chín kẻ đó.”

Thích Thiếu Thương lại hỏi: “Vô Định Cửu Vệ Sỹ ư? Bọn chúng bám theo làm gì?”

Lưu Độc Phong ung dung đáp: “Dở là dở ở chỗ bọn chúng thật sự cho rằng mình là ‘vô định’.”

Trương Ngũ xin ý kiến: “Lão gia, thuộc hạ đuổi bọn chúng đi nhé.”

Lưu Độc Phong trầm ngâm một chút rồi nhìn ra ngoài rèm xe, hỏi lại: “Chúng ta còn cách chỗ dừng chân tiếp theo bao xa nữa?” Giọng nói của lão không hề lớn, cũng không vang vọng, nhưng vừa khéo lại có thể đến tai Liêu Lục, tiếng ngựa hí xe lẫn cũng không át được.

Liêu Lục đáp: “Cách thần miếu ở núi Hoàng Hộc không tới ba dặm nữa, ở đó rất thích hợp để nghỉ ngơi.”

Lưu Độc Phong bèn bảo Trương Ngũ: “Dù sao cũng không vội, đến đó rồi hãy trừng trị chúng một chút, đuổi cả đám nhát nhẽ đó đi.”

Mặt Trương Ngũ lộ vẻ hưng phấn, cung kính đáp: “Vâng.”

Thích Thiếu Thương thấy Trương Ngũ rất dễ dàng lộ ra vẻ hào hứng và ham chơi của tuổi thiếu niên, bèn hỏi: “Dám hỏi Ngũ ca, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trương Ngũ vội cuống quýt đáp: “Thích trại chủ, ngàn vạn lần đừng làm tiểu nhân tổn thọ, gọi tiểu Ngũ là được rồi. Tiểu nhân là Trương Ngũ, vốn đang sau còn có một chữ Khả, năm nay mười chín. Chúng tôi theo hầu lão gia, lấy nhập môn trước sau để định lớn nhỏ, cho nên tuy Liêu Lục lớn tuổi hơn, nhưng do nhập môn muộn hơn tôi hai năm nên đành đứng sau. Y tên thật là Liêu Lục Đức, nhưng mà vô năng vô đức lắm.”

Chỉ nghe Liêu Lục ở bên ngoài cười bảo: “Lão Ngũ đáng chết, ngươi lại ở sau lưng ta nói bừa cái gì thế?”

Trương Ngũ cười mắng: “Cái tên tiểu Lục từ ngươi, chẳng thềm gọi một tiếng ‘Ngũ ca’, thật chẳng biết lớn nhỏ gì cả!”

Lưu Độc Phong cười nói: “Bọn nó cứ vậy đó, thích nghịch lại ham chơi. Vào làm môn hạ của ta, chuyện hăn hoi còn chưa làm được mấy, lại cứ ham đường tã lỏi rẽ, cười đùa suốt ngày...” Nói đến đây, lão đột nhiên nhớ đến Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Châu Tứ đã chết, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, bèn không nói tiếp nữa.

Thích Thiếu Thương vì chuyện trước đó đã áy náy rất nhiều, giờ biết Lưu Độc Phong đang thương tâm, nhưng y chẳng có cảm xúc gì đặc biệt, ngược lại trong lòng còn sinh ra một sự đối chiếu kỳ quái: Sáu người bọn Vân Đại vào làm môn hạ của Lưu Độc Phong, lấy trước sau để định thứ bậc, cũng giống như “Tứ Đại Danh Bộ” vào dưới trướng Gia Cát tiên sinh. Nhưng “Tứ Đại Danh Bộ” thì danh vang thiên hạ, uy chấn tám phương, còn sáu người thì thì chẳng có chút danh tiếng nào trong võ lâm, cũng không có chút công lao hiển hách, có thể thấy số mệnh của mỗi người khác nhau đến thế nào.

Quyết định trong lúc vô ý của một người, đủ để thay đổi cả cuộc đời của người đó.

... Nếu Túc đại nương không bảo vệ y, giờ Hủy Nặc thành chắc vẫn còn vững như bàn thạch.

... Nếu Lôi Quyền không ủng hộ y, Lôi gia ở Giang Nam cũng không phải bình bại người vong.

... Nếu huynh đệ Liên Vân trại không đi theo y, có lẽ sẽ không gặp phải tai họa lớn như thế này!

“Đến rồi!”

Âm thanh ấy đã kéo Thích Thiếu Thương trở lại với hiện thực.

Vén rèm xe lên thấy trời đang lúc hoàng hôn, vài cây tùng già che phủ cả một góc miếu.

Thích Thiếu Thương nhìn lên tấm hoành phi cũ kỹ, bên trên có viết mấy chữ “MIẾU SƠN THẦN” đã bị mạng nhện và bụi che đến mức gần như chẳng thể nhìn ra.

Miếu này đã nhiều năm không được tu sửa. Liêu Lục tìm lấy một nơi nền đá còn khá sạch sẽ, lại tìm hai tấm nệm rách nát, một cái đặt xuống cho Lưu Độc Phong, cái kia định để cho Thích Thiếu Thương. Thích Thiếu Thương xoa xoa tay cảm ơn: “Không cần đâu.”

Khi Liêu Lục nhóm lửa định hâm nóng lương khô và rượu trong hồ lô, Trương Ngũ đã lặng lẽ lên về.

Tuy y lách vào qua cửa miếu lặng lẽ như một con mèo nhưng Lưu Độc Phong vẫn phát giác ra, hỏi: “Sao rồi?”

Trương Ngũ lập tức ngăn ra, chắp tay khom người đáp: “Bẩm lão gia, bọn chúng biết chúng ta ở trong miếu này nghỉ ngơi, nên cũng dừng chân tại trại lính cách đây một dặm. Tiểu nhân đã đi xem xem, đúng là chín vị ‘nhân vật vô định’ ấy.”

Lưu Độc Phong đang định vuốt râu, thì phát hiện ra chòm râu dài của mình đã được dính qua bên má, miệng nói: “Chín kẻ này không ngờ cũng có thể theo kịp, cũng xem như không phải tầm thường.”

Trương Ngũ hỏi: “Lão gia, có cần tiểu nhân đến đuổi chúng đi không?”

Lưu Độc Phong bèn bảo: “Vội cái gì? Đợi tiểu Lục tử nấu nướng xong rồi hai người các ngươi cùng đi một thể.”

Trương Ngũ nói: “Lão gia, đuổi bọn chúng chỉ cần một mình tiểu nhân là được rồi.”

Lưu Độc Phong liếc nhìn sắc trời rồi đáp: “Trời sắp tối rồi, đợi đến lúc tối hẳn rồi mới ra tay thì sẽ tiện hơn nhiều, hơn nữa cũng tránh để cho bọn chúng nhận ra được các ngươi.”

Trương Ngũ quay đầu nhìn Liêu Lục reo lên: “Tiểu Lục tử, còn không mau làm thức ăn nhanh lên, chúng ta sắp được đi chơi đó.”

Liêu Lục cho thịt khô lên đồng lửa nướng, rắc thêm một chút gia vị, cười nói: “Sắp rồi! Sắp rồi! Chúng ta đi đuổi mấy vị đại gia vô địch kia đi xong, lửa trên mấy ngọn cỏ này có khi còn chưa tắt đó!”

Lưu Độc Phong nhìn Thích Thiệu Thương cười nói: “Ngươi xem, mấy người đi theo ta thật giống đám tiểu tử thích đùa thích nghịch.”

Thích Thiệu Thương lại nghĩ đến cảnh các huynh đệ cùng ăn miếng thịt to, cùng uống chén rượu lớn, cùng cười đùa sáng khoái, lòng bất giác buồn mênh mang.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Không phải tiếng thét của người.

E rằng lương khô là thứ người giang hồ sợ ăn nhất nhưng lại quen thuộc nhất.

Trên đường đi, không phải chỗ nào cũng có tiệm cơm, quán rượu để đỡ đói lòng, cho nên để không bị đói nơi núi hoang đồi vắng, cần phải đem theo lương khô.

Nhưng rất ít người có được món lương khô ngon lành như của bọn họ. Qua bàn tay chế biến của Liêu Lục, món lương khô của hắn khiến người ta chảy nước miếng thèm thuồng còn hơn cả thịt cá ề hề.

Thích Thiệu Thương không khỏi lên tiếng khen ngợi: “Tay nghề của Lục ca thật tuyệt quá! Xem ra ‘Trù Vương’ Vu Tri Vị cũng phải nhường ngôi lại thôi.” Vừa nhắc đến Vu Tri Vị, y liền nhớ đến Tức Đại Nương, đau lòng đến mức không thể nói thêm được nữa.

Tìm y đang cuồng thét rằng bản thân đừng nhớ, đừng nhớ đến nàng ... rằng y bây giờ mạng mình còn khó giữ, cuộc đời chẳng có chút hi vọng nào, nếu lại còn muốn nghĩ đến Tức Đại Nương và các huynh đệ trước đây thì chẳng ích gì ngoài việc xát thêm muối vào vết thương lòng.

Liêu Lục khiêm nhường vài câu rồi cùng Trương Ngũ quét dọn sạch sẽ, dùng chiếu cỏ lót đệm, lại phủ tấm nhung lên, xếp đủ gối, thảm ấm, khơi lửa thêm đượm rồi mới bấm với Lưu Độc Phong: “Lão gia, thuộc hạ với lão Ngũ đi đuổi đám đáng ghét kia đây.”

Lưu Độc Phong ngồi xếp bằng, mắt sụp xuống, mũi đóng lại, tay bắt quyết, đang lặng lẽ luyện huyền công, “Đi đi, nhưng đừng giết hại người ta.”

Trương Ngũ vâng lời: “Dạ!” Nhưng hai gã vẫn chưa chịu đi.

Được một lúc, Lưu Độc Phong ngạc nhiên bảo: “Đi đi!”

Liêu Lục bấm: “Dạ, lão gia!” Tuy nhiên, gã vẫn không rời khỏi chỗ.

Lưu Độc Phong mở to mắt: “Sao?”

Mắt Liêu Lục chớp chớp hướng về chỗ Thích Thiệu Thương ngồi: “Lão gia, xin bảo trọng!”

Lưu Độc Phong cười mỉm: “Không hề gì. Thích trại chủ không nhân cơ hội này mà bỏ trốn đâu!”

Thích Thiệu Thương hiểu ý, nói chen vào: “Ta dù có muốn trốn cũng không thoát khỏi tay Lưu đại nhân đâu.”

Liêu Lục bảo với Trương Ngũ: “VẬY, CHÚNG TA ĐI THÔI!”

Lưu Độc Phong xoa tay nói: “Đi ĐI!” Nhưng trong lòng lão hơi ngạc nhiên: thế nào mà hai tên bộ thuộc theo mình bấy lâu tối nay lại rề rà như vậy chứ?

Trương Ngũ, Liêu Lục thường kiêu Lưu Độc Phong truy bắt phạm nhân, trèo đèo lội suối, nhưng vẫn không để kiêu của Lưu Độc Phong bị xóc, dĩ nhiên khinh công cực cao, họ còn dựa vào bóng tối mà dùng phép ẩn thân ngũ độc, thần không hay – quỷ chả biết.

Họ chia nhau ra đi thám thính, không lâu sau gặp nhau dưới một gốc cây cổ thụ bị sét đánh cháy mất phân nửa. Liêu Lục thè lưỡi nói: “Tên Hồng Phóng kia nhữ lực không tệ, xem chút nữa ta bị hấn phát hiện rồi.”

Trương Ngũ nói: “Bọn chúng phân thành ba nhóm theo ba hướng Đông – Nam – Bắc, mỗi nhóm gồm ba tên bố trí cách Sơn Thần miếu khoảng một dặm. Cứ theo tình hình này, một khi có động, bọn chúng tất sẽ liên lạc với nhau bằng ám hiệu riêng.”

Trương Ngũ ngẫm nghĩ một lát rồi nhận xét: “Trận này rõ ràng là bao vây ba mặt, chỉ mở mặt Tây là nơi có vách đá cheo leo của dòng Dịch Thủy xuôi Nam, chẳng ai qua nổi.”

Liêu Lục bảo: “Bọn chúng một nhóm ba người, phân thành ba nhóm, đỡ cho chúng ta nhiều rồi.”

Trương Ngũ cũng đồng ý: “Bọn chúng lực lượng phân tán, hai ta đánh phá từng chỗ một.”

Liêu Lục cười mỉm: “Không phải đánh phá, mà là hù phá.”

Trương Ngũ bật cười: “Lẽ nào người định...?”

Liêu Lục cười cười: “Chẳng phải việc này rất thú sao?”

***

Ngọn lửa cháy không được đượm lắm.

Ba tên vệ sĩ đang ăn lương khô, bọn chúng không dám làm ồn ào quá, cũng không dám khơi lửa cho to, vì không muốn kinh động đến người ở Sơn Thần miếu cách đó một dặm.

Dĩ nhiên ba tên vệ sĩ này đang oán hận vô cùng.

Chúng ngồi vây quanh đống lửa, cảm râm không dứt:

“Tướng quân cũng thật vô lý, lại bắt chúng ta theo lão họ Lưu kia, chịu đói chịu rét, thật vô lý!”

“Ai bảo chúng ta là kẻ dốt! Tướng quân bảo ta đi hướng Đông, ta dám đi hướng Tây sao!”

“Tướng quân phái cả chín huynh đệ bọn ta đi hết, chẳng may có người ám toán ngài thì chả nguy hiểm à!”

“Cái chỗ bé tí này có ai dám động đến cọng tóc của ngài? Bấy giờ đâu phải như lúc xưa, chúng ta theo tướng quân trừ loạn phi, lúc đó thật là nguy hiểm trùng trùng.”

“Bấy giờ tướng quân hưởng bổng cao lộc hậu, thái bình an định rồi, chúng ta thì sao? Chẳng phải vẫn ngồi đây dãi gió dầm sương sao!”

“Xem ra Tướng quân vẫn chỉ tin tưởng một mình Hồng lão đại, chúng ta trong mắt ngài chẳng là cái thá gì hết!”

“Thôi ngừng đi, bớt nhiều lời một chút.” Một hán tử đứng tuổi trong bọn lên tiếng, “Hồng Phóng so với bọn ta tàn nhẫn hơn, công phu cũng cao hơn. Hai ngày gần đây, hình như hấn lại thay đổi tính tình, trên mặt xuất hiện toàn những vết ung nhọt, không biết có phải đã nhiễm độc kỹ viện rồi hay không? Tính khí hấn vốn rất hung hăng, giờ mà dây vào hấn thì chẳng tốt lành gì cả, nói ít đi một chút là hơn.”

“Không nói thì không nói.” Tên cao cao cần nhân nhiều nhất bọn vuron vai đứng dậy, “Ta đi tiêu đây.”

“Dư Đại Dân chỉ giỏi chuyện phóng uế,” Tên trẻ hơn ngậm miệng khịt mũi, “Người đó, cứ ỉa đái cả đời cho đã!”

Hai tên kia cười cười cợt nhả, Dư Đại Dân không thèm để ý đến chúng, chậm chậm đi về phía bụi cỏ cao cỡ đầu người. Đúng lúc cúi xuống, đột nhiên hấn cảm thấy trong đám cỏ có vật gì đang động đậy.

--Hóa ra là rắn!

Dư Đại Dân chợt nảy ý: Nếu đúng là rắn, ta bắt đem nướng ăn cũng ngon.

Nghĩ đến đây, ngón trở ngo ngoáy, vừa mới khom người định xuất thủ, thì hấn chợt cảm thấy ánh lửa chớp chồn sau lưng, có âm thanh như nỉ non, lại như nước nỏ, chui vào màng nhĩ.

Âm thanh này như có như không, nghe thật không dễ chịu gì. Dư Đại Dân vẫn chưa rõ chuyện gì đang diễn ra thì dưới chân bỗng vướng phải vật gì đó khiến hắn xém chút té ngã, ngấm kỹ lại, chỉ thấy một thi thể mặc áo dài rộng, không đầu!

Dư Đại Dân cũng không phải hạng nhất gan, giết người tắm máu chẳng có gì là chưa trải qua, nhưng đang ở chốn hoang vu lại thấy một thi thể ngay trước mắt, cũng khó tránh khỏi lạnh người, thàn thán: “Có trách thì đừng trách, ta không phải cố ý dẫm lên người, cô hồn dã quỷ vạn lần đừng trách...”

Nhưng thứ âm thanh kỳ quái kia vẫn âm râm truyền đến.

Dư Đại Dân lúc này nghe rõ mồn một, sờn cả gai ốc.

Thanh âm đến từ phía sau.

Dư Đại Dân rút đôi Lục hợp câu ra cực nhanh, nắm chắc trong tay mới dám quay đầu lại.

Đằng sau không có ai hết.

Một bóng ma cũng không.

Âm thanh vẫn vọng tới, thê thảm vô cùng.

Tiếng kêu khóc từ dưới chân vang lên.

Dư Đại Dân sợ hãi nhìn xuống, thấy một vật:

Đầu người!

Đầu người bị chém rụng xuống.

Máu bắn tung tóe khắp mặt.

Càng đáng sợ hơn là, cái đầu bị chém rụng xuống kia đang nhấp nháy môi: “Trả... mạng... cho... ta...”

Dư Đại Dân rú lên một tiếng, rút chân muốn chạy, nhưng hai chân không tài nào sải bước được.

Hắn kinh hoàng nhìn lại, thấy hai cánh tay từ dưới đất đưa lên đang nắm chặt hai mắt cá chân hắn.

Huyết thù!

Nghĩ rằng quỷ đang kéo chân mình, hắn sợ đến sờn gai ốc, tìm đập như trống làng, muốn chạy nhưng không thể nhúc nhích. Nhất thời hắn chỉ có thể rú lên một tiếng kinh hoàng, sau gáy bỗng bị đập một cái ngắt lịm đi.

Lúc Dư Đại Dân phát ra tiếng hét kinh hãi đầu tiên, hai tên đồng bọn ngồi quanh đồng lửa đều cảm thấy tức cười.

“Té ra Dư Đại Dân dẫm lên cương thi rồi.” Tên trẻ hơn cười nói.

“Không thể nào, một người lúc đi cầu...” Tên lớn tuổi nhất trong bọn nói đến đây, đột nhiên nghe thấy tiếng rú thảm thứ hai của Dư Đại Dân, hắn lập tức ngưng bật, rút đơn đao ra, bật dậy, nói: “Hình như có chuyện không hay rồi.”

Tên trẻ hơn vẫn chưa đề phòng gì cả: “Sao cơ?”

Lão kia bảo: “Dư Đại Dân không phải là kẻ vô cơ la hoảng.”

Tên trẻ hơn cũng bất chợt rút ngay đôi côn bằng đồng ra, nói: “Đi xem xem.”

Hai tên vút vào bụi cỏ, chợt thấy dưới lớp cỏ dày có vật gì đó nhấp nhô. Gã trẻ tuổi Lâm Các và lão hán Trần Tổ hét lên một tiếng, một trái một phải vây đến.

Lâm Các lướt đến, thấy đám cỏ hơi lay động, quát: “Này! Còn không mau rút ra!” Đang giờ còn muốn nện, thì đột nhiên một bóng người bật dậy, hắn chỉ thấy một cái đầu cương thi hiện ra, khuôn mặt nứt toác, răng cửa với lưỡi nhe ra, tóc rối bù, mặt đỏ sẫm như máu.

Ngay lúc này, cả hai bên đều không lên tiếng.

Quay ngoắt lại, Lâm Các rú to một tiếng, xoay người bỏ chạy. Trong mấy tên ở đây, hắn là kẻ nhất gan nhất. Vì đã từng giết người nên đêm hôm thường gặp ác mộng, sợ đến vã mồ hôi lạnh. Lần này gặp quỷ thật, hắn sợ đến nỗi chẳng còn hồn vía nào, co cẳng chạy điên cuồng.

Không chuẩn còn được, đằng này vừa xoay người hắn lại đâm sầm vào một khuôn mặt đầy máu me khác. Cả khuôn mặt máu thịt bầy nhầy, mồm ngoác đến tận tai, khoe mắt rách đến tóc mai, giữa trán có một vết nứt xéo đến dưới hàm, mặt đã chẳng còn là mặt, rách ngang xẻ dọc, lông lều chỉ chực rớt ra

mà thôi.

Khuôn mặt này còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ.

Mùi hôi thối của xác chết xộc vào mũi Lâm Các.

Lâm Các giờ còn định đánh, nhưng bỗng cổ tay bị vặn ngược, thanh côn bay vút đi.

Quả thật là “bay khỏi tay”, không biết bay đi đâu nữa.

Hai xác chết, một trước một sau, kẹp sát người hắn. Lâm Các vừa sợ vừa hoảng, rú to một tiếng: “Quý!!!!!!!!” rồi cảm thấy có người đập vào trán một cái, ngất lịm đi.

Lúc Lâm Các thấy quý, Trần Tổ lướt đến ngoài chỗ đám cỏ rung rung, thì thấy Dư Đại Dân đang nằm trên đất, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật.

Trần Tổ xóc hấn dậy, dụng lực ở hai ngón tay xoa xoa trán hắn, Dư Đại Dân tỉnh được một lát, lồm bồm lồm bẫm một câu: “Quý...có...quý...”

Trần Tổ nghe mà rùng mình. Hắn đi lại trên giang hồ đã nhiều, chuyện ma quỷ nghe cũng có mà mắt thấy cũng từng, mấy thứ tà môn hắn cũng đụng chạm vài lần. Dư Đại Dân một mực không tin tà ma, nay nếu chẳng phải đã gặp phải cái gì rất quái đản thì dứt khoát không thể bị dọa đến mất hồn mất vía như thế này. Dư Đại Dân cứ lăm nhăm nãy lăm hắn cũng cảm thấy xung quanh sương khói mờ ảo, quỷ khí dày đặc.

Đúng lúc này, tiếng rú của Lâm Các truyền đến: “Quý!!!!!!!!” rồi im bật.

Dư Đại Dân mới tỉnh dậy một lúc, thoát nghe thấy vậy, giật nảy mình, xô Trần Tổ ra, phóng chạy trời chết, mặt tái mét kêu lớn: “Quý - - Quý! Tha cho ta, tha cho ta.”

Trần Tổ càng không nghi ngờ gì nữa, mắt thấy tình thế không tốt, người đầu không lại quý, đơn đao hươu hươu vài đường, miệng niệm niệm mấy câu trừ tà dân gian, chân như mọc cánh, chạy bay theo sau Dư Đại Dân. Bọn chúng cũng không còn hơi sức đâu mà quan tâm đến tên đồng bọn còn lại nữa.

Cảnh này làm Trương Ngũ và Liêu Lục cười muốn té ngửa.

“Quý”, đương nhiên là do hai người bọn họ bày trò.

Trương Ngũ và Liêu Lục, võ công chính đạo chẳng ra sao, nhưng lại biết không ít những trò hù dọa người. Hai người ăn mặc đủ để khiến người ta sợ đến kinh hoàng, trên mặt bôi loang lỗ máu tươi, một người vui đầu dưới đất, chỉ để lộ thân ra ngoài; một người vui thân xuống bùn, lộ đầu lên trên. Hai người cùng nhau phối hợp, biến thành xác chết không đầu biết nói, hù Dư Đại Dân đến hồn phi phách tán, nói gì đến gã nhát gan Lâm Các.

Màn diễn thành công, hai gã vui còn hơn cả đánh giặc thắng trận, ôm bụng cười lăn lộn.

Trương Ngũ nói: “Xem bọn chúng bị hù đến mất mật, còn dám không cút về quê à!”

Liêu Lục cổ nhin cười: “Còn hai nhóm nữa, chúng ta vẫn phải diễn hai vở tuồng nữa.”

Trương Ngũ bảo: “Việc này có gì khó. Chi bằng mỗi người diễn một vở, người đi hù đám nhóc mạn Đông, ta đi hù mạn Bắc, đầu xem ai đắc thủ trước thì đó chính là vua hù người.”

Liêu Lục nói có chút do dự: “Việc này, không ổn đâu...”

Trương Ngũ trước nay vẫn luôn hiếu thắng: “Có gì không ổn nào! Nếu lỡ để chúng phát hiện rồi đánh lại, lẽ nào chúng ta lại thua cái bọn thô để tự cho mình là vô địch đó sao?”

Liêu Lục nghiêm nghị: “Ta công mạn Đông, có Hồng Phóng ở đó, hắn là người kiên định, tất nhiên người công nhóm kia sẽ dễ đắc thủ hơn.”

Nghe vậy, đương nhiên Trương Ngũ nhin không được, vỗ ngực: “Thế này vậy, người đi mạn Bắc, ta phụ trách mạn Đông. Tên quan vô dụng họ Hồng đó là cái thá gì, đợi mà xem, ta chỉ cần ra vài chiêu là thu thập được hắn thôi!”

Liêu Lục vội nói: “Hù người ta không được thì nếu chưa đến mức cấp thiết, không được làm tổn hại họ! Người không nghe lời lão gia dặn dò à!”

Không nhẫn nại, Trương Ngũ gật gật đầu: “Nghe rồi chứ. Đám bảo hắn bị hù cho vãi đái, cụp đuôi mà chạy. Cứ thế mà làm!” Rồi gã nhắm hướng Đông mà đi.

Liêu Lục đã quen với tính tình của Trương Ngũ. Xem ra Hồng Phóng cũng chỉ có vài chiêu xem được, vừa hay gã cũng vừa thấy qua, hơn nữa, sự thực thì võ công của Trương Ngũ cũng cao hơn của gã, không việc gì phải lo ngại. Nghĩ như vậy, Liêu Lục liền tung người phóng về hướng Bắc.

Chạy được một đoạn, chợt loáng thoáng nghe thấy ở đằng trước có tiếng người nói chuyện một cách khẩn trương, gã liền ẩn sau đám loạn thạch, thò đầu ra nghe ngóng. Nghe được một lúc thì gã phì cười.

Thì ra Dư Đại Dân chạy đến gặp ba huynh đệ trên mạn Bắc, hỗn hển thuật lại chuyện lúc nãy gặp quý. Ánh lửa dập dờn chiếu lên mặt ba tên kia, đang

cứng lại với nụ cười không được tự nhiên cho lắm, xem ra trong lòng chúng cũng tin đến quá nửa.

Liêu Lục thấy vậy, biết đại cục đã định: Thật là trời giúp ta vậy! Dư Đại Dân kể ra hết chuyện này, đã làm nhụt chí ba người kia rồi, chỉ cần hù thêm một tý nữa là thành công. Xem ra, hán tử có tuổi kia có thể đã đến hướng Đông báo cáo, mình muốn thắng Trương Ngũ thì phải làm nhanh nhanh mới được.

Ở bên này, Dư Đại Dân vẫn còn sợ ba người chưa tin, run lấy bầy nói: “Ta xin thề, đó thực sự là một cái đầu đã bị chặt rụng, máu vương đầy đất, nhưng nó... nó vẫn có thể nói, việc này...”

Một tên mặt khi nhện không được, lên tiếng: “Dư sư huynh, chỉ tiếc là lần này huynh gặp ác quý, không phải là nữ quý xinh đẹp! Hơ hơ hơ!”

Câu này của hắn làm cho hai tên kia đang bản thần trong không khí mà quý đều cười phá lên.

Mặt Dư Đại Dân lập tức dài ra, nhỏ giọng hỏi: “Nghê Bốc, ý ngươi là gì?”

Hán tử tên Nghê Bốc kia liền phản trả: “Dư sư huynh, không phải là đệ không tin huynh, nhưng những gì huynh vừa nói, thực quá ... Xin lỗi, đệ chỉ đùa một câu thôi, huynh đừng để tâm.”

Một gã tai như tai chuột cũng nói: “Gần đây chẳng yên bình được. Mấy ngày trước, trên Loạn Táng Cương cũng chết mấy người. Có người tận mắt nhìn thấy một yêu nữ áo choàng không chân, hai hốc mắt đỏ máu, lơ lửng trên không, luôn miệng: ‘Trả mạng cho ta, trả mạng cho ta ...’.”

Gã tai chuột còn muốn kể tiếp thì chợt thấy ba người đối diện đều biến sắc.

Gã đã muốn nín thinh, nhưng âm thanh thâm thiết như có như không: “Trả ... mạng ... cho ... ta ...” đang lớn vồn trong gió đêm.

Tay của bốn người đều nhất tề cầm lấy binh khí.

Trừ Dư Đại Dân vẫn luôn siết chặt đôi lục hợp câu ra, ba người kia đều chạm phải không khí.

Binh khí của bọn họ, có người đeo trên lưng; có người dắt bên hông; còn tên còn lại, để thương trên lưng ngựa. Nhưng cả ba thanh binh khí, tất cả đều biến mất.

Đồng lửa dưới đất, bỗng nhiên lặn đi, biến thành sắc xanh, rọi lên khuôn mặt bốn người đang run sợ.

Thanh âm quý dị nửa nam nửa nữ kia, như đang phiêu phiêu bồng bồng: “Ta ... chết ... rất ... thảm ... Trả ... mạng ... cho ... ta ... Trả ... mạng ... lại ...”

Gã tên Nghê Bốc đột ngột gào lên: “Nhược Lan sơn trang!” Cả bốn đều rú lên, đồng thời nghĩ đến một chuyện cuồng dại mà bọn họ đã từng nhúng tay. Chín người bọn họ trong lúc hành quân đã từng mượn danh tiểu phi để vào “Nhược Lan sơn trang” thực hiện những hành vi man rợ mà người ngoài không biết. Tuy đã có những hành động sát nhân cảm thú đó, nhưng trong lòng bọn chúng không tránh khỏi dằn vặt, giờ nghe thấy thanh âm đòi mạng kia, tự nhiên đều nghĩ đến những chuyện xấu xa mình đã từng làm, càng thêm sợ đến phát cuồng.

Lúc này, một bóng trắng đang từ từ bay lên không trung.

Trong bốn người, Nghê Bốc và Dư Đại Dân sớm không còn đầu chí. Ngoài ra, hai tên còn lại, một người không hoàn toàn tin vào chuyện trên thế gian thật sự có quỷ, một người cảm thấy nên liều một phen. Đúng lúc đó, một tiếng thét kinh tâm động phách, đáng sợ đến cùng cực, từ xa vọng tới.

Nếu không phải là gặp chuyện quý dị, khủng bố đến tột cùng, chẳng ai có thể phát ra tiếng thét như thế.

Bọn họ nhận ra đó là tiếng của nhị sư huynh Chu Hồn.

Chu Hồn có ngoại hiệu “Thất Hồn”. Người này chỉ biết giết kẻ địch đến mất hết tính người, một đời có thể nói là chưa bao giờ biết sợ là gì.

Chu Hồn trước nay là một kẻ có chết cũng không kêu than một tiếng.

Nay hắn cũng phát ra tiếng thét thảm thương đến thế, tình hình thế nào cũng có thể tưởng tượng ra được.

Tiếng thét thảm khiến cho đầu chí của bốn người bị đập tan.

Cả bốn cùng gào to, nhắm rừng hoang mà chạy.

Liêu Lục đã hù dọa thành công bốn tên này.

Nhưng hắn không hề cảm thấy vui vẻ, mà bắt đầu cảm thấy kỳ lạ.

--Hắn ngạc nhiên vì sao Trương Ngũ lại có bản lĩnh làm cho đám người vẫn lẫn lộn trong giang hồ này thét lên một tiếng chẳng ra tiếng người!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thấy bóng mình trước khi chết

Liêu Lục quyết định phải qua bên mạn đông xem thực hư thế nào.

Bốn bề im ắng, trời nổi trong không gian là một màn sương mờ ảo, ánh trăng bàng bạc. Tất cả gợi nên một cảm giác bí ẩn không diễn tả nên lời.

Ánh trăng lúc mờ lúc tỏ. Lúc sáng thì trải dài bao la, lúc tối thì giống như bị thú hoang trong rừng nuốt mất.

Cái không khí u ám này gợi cho Liêu Lục một cảm giác kì lạ. Nó giống như cảm giác trước đây khi gã nghe một câu chuyện: Một nhóm người lúc đêm tối lên núi để đào hai viên ngọc phát sáng lấp lánh. Người ở dưới núi từ xa nhìn lại vẫn thấy ánh lửa trên núi. Nhưng lúc đến gần nơi có ngọc quý thì đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên phá hủy tất cả. Những người kia cũng không trở về nữa. Nhưng chìm chết vì mồi, người chết vì cửa, vẫn còn rất nhiều người đem theo cung cứng, tên nhọn, chó tinh, ngựa giỏi lên núi đào ngọc, kết quả vẫn không thay đổi, không một ai trở về.

Sau này dân làng phát giác ra rằng ngọn núi đó không ngờ lại có thể di động, thế mới biết: đó không phải là núi.

Mà là một con trăn tinh nghìn năm nằm phục ở đó từ rất lâu rồi.

Hai viên ngọc sáng lấp lánh đó dĩ nhiên chính là hai mắt nó.

Những người đi tìm “ngọc quý” đương nhiên phải đi qua cái miệng khổng lồ của nó, chẳng khác nào dâng đầu nộp mạng. Cái miệng khát máu đó chỉ cần mở ra một cái là nuốt trọn cả đoàn người vào bụng.

Liêu Lục đứng là đang có cảm giác như vậy.

Hắn cảm thấy mình đang ở nơi “miệng trăn”

Nguy cơ chỉ chờ bùng phát nhưng gã lại không biết nó đang ở đâu.

Gã vỗ vỗ vào túi tiêu thêu kim tuyến bên hông, tìm kiếm khắp nơi, chu miệng uốn lưỡi giả giọng ếch nhái kêu, ba dài một ngắn rồi lại một ngắn ba dài.

Đây chính là ám hiệu liên lạc với Trương Ngũ.

Không có tiếng hồi đáp.

Liêu Lục đợi thêm một lúc nữa, trong lòng buồn bực, chợt mũi ngửi thấy mùi khói trong không khí.

Từ mùi khói phảng phất như không có đó, Liêu Lục lập tức phân biệt được phương hướng, gã núp trong đám cỏ rậm mà đi.

Sau khi vượt qua một thảm cỏ dại, từ trong bụi cỏ nhìn ra, gã có thể thấy một bãi đá hoang với những viên đá hình thù kì dị, lớn nhỏ không đồng đều. Liên tiếp đó là một khe suối, nước chảy róc rách, trong đêm nghe như tiếng niệm bùa chú lảm rảm. Ngoài trừ mấy con sóng nhấp nhô trên mặt đá, cả con suối như một tấm vải xám. Nấp trong bóng đêm, chẳng ai thấy rõ mặt ai.

Bên sông có một đồng cũi sắp tàn, lửa vừa mới tắt nhưng khói vẫn tản mát bay lên.

Liêu Lục thầm nghĩ: lão Ngũ nhanh thật, không ngờ làm cho cả ba tên ác nhân đó chạy mất rồi.

Nhìn thêm một lúc nữa, đang lúc muốn giả tiếng ếch kêu để liên lạc với Trương Ngũ thì khóe mắt gã chợt thấy một vật:

Một đôi chân, thò ra từ sau tảng đá lớn.

Có người nằm sau tảng đá.

Liêu Lục nằm phục xuống, bò đến gần tảng đá.

Gã không xoay người ra sau tảng đá ngay. Tuy có thể phán đoán là đối người nằm ngửa trên mặt đất, nhưng gã vẫn đề phòng trường hợp bị dụ vào tròng.

Gã có thể khẳng định đó không phải là chân Trương Ngũ.

Trương Ngũ không mang đôi giày cỏ loại này.

Liêu Lục đợi bên tảng đá một lúc, đôi chân kia vẫn chẳng nhúc nhích chút nào.

Liêu Lục bỗng giơ tay búng một cái, một viên đá bắn vào mu bàn chân của đối phương.

Đồng thời, Liêu Lục chớp người lên, tiếp cận đôi chân từ một góc khác.

Mục đích của gã là muốn trong sát na đối phương phát giác ra phần chân bị tấn công, gã sẽ từ một hướng khác tiến tới gần, chớp lấy tiền cơ.

Đôi chân bị hòn đá bắn bịch một cái, nhưng vẫn không hề có động tĩnh gì.

Nhằm giương đông kích tây, Liêu Lục vụt ra sau tảng đá, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến gã kinh hoàng sững sờ.

- Chỉ có chân.

- Chẳng thấy đầu đâu.

Đó là một cặp chân chi tới hông, vết cắt ngang hông máu thịt bầy nhầy, khiến người khác không khỏi sợ chết khiếp.

Liêu Lục kinh hãi tột độ, bước lùi một bước, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là: sao lão Ngũ lại ra tay độc ác thế được!

Lúc thối lui, đột nhiên gã phát giác ra trên đầu mình hình như có cái gì đó che mất ánh trăng.

Gã đưa tay lên che phần đầu, thân mình nghiêng đi, ngẩng mặt nhìn lên thì phát giác ra bản thân gần như đối mặt với một người khác.

Người này đang cúi xuống, tay buông thõng. Lúc Liêu Lục phát hiện thấy thì cũng đã rất gần người đó, nhưng vì lưng quay lại phía ánh trăng nên không nhìn rõ bộ dạng thế nào. Liêu Lục tránh người ra nhìn lại mới biết người này hai mắt đã lòi ra ngoài, ngũ quan tước máu, rõ ràng đã chết được một lúc lâu.

Liêu Lục trong lòng hoài nghi: cuối cùng thì ở đây đã xảy ra chuyện gì? Lúc này gã cũng đã nhận ra người này là một trong Cửu đại hộ vệ, bị người ta chặt làm hai, đầu một nơi thân một nẻo, thân dưới nằm trên mặt đất, lộ một chút bàn chân ra ngoài tảng đá, còn thân trên thì ở ngay trên tảng đá, máu chảy tong tong. Vì tảng đá cũng cao, mà ánh trăng lại lơ lửng nên Liêu Lục lúc này không để ý mấy, chẳng biết phía trên còn có một nửa xác chết.

Liêu Lục bước lùi hai bước nữa, bàn chân chợt đạp phải một vật.

Đá cuội bên bờ sông rất cứng, nhưng chân gã lại bỗng chạm vào cái gì đó mềm mềm.

Liêu Lục phản ứng rất nhanh, chân chưa đạp xuống đã lập tức bật người lên, lúc đang ở trên không thì bật đao xuất thủ. Giờ gã mới thấy nhận ra một người đang nằm ở đó, cũng không biết là còn sống hay đã chết.

Mũi chân trái của Liêu Lục vừa chạm đất, chân phải đã nhanh như cắt hất một cái, người nằm trên đất bị hất lật người lại, thành ra mặt ngửa lên trời.

Mây mù dạt đi, dưới ánh trăng trắng tối trắng sáng, vật nằm trên đất trông cũng lạnh lẽo đi.

Liêu Lục mới liếc một cái đã nhận ra ngay đó chính là người đứng tuổi hơn trong ba kẻ vừa rồi bị gã và Trương Ngũ phối hợp dọa ma.

Giờ đây lão hán Trần Tổ đang nằm trên đất.

Đon đao cũng rời khỏi tay.

Trên lưỡi đao có vết máu.

Cổ hán cũng chỉ còn dính lỏng lẻo bởi chút da mỏng.

Hắn ta vội vàng chạy đi thông báo cho đồng bọn nhưng nay lại chết ở đây, lẽ nào lão Ngũ vì ham tranh công mà ra tay tàn nhẫn như thế, quên mất lời dặn dò của lão gia?! Liêu Lục trong lòng đang thấy nghi ngờ, thì chợt thấy hai xác chết nằm xấp phía xa. Một chìm nửa người trong nước, một nằm bên lùm cỏ nơi hẻm núi.

Liêu Lục vừa nhìn thấy thì tim như thể bị ai đó đâm cho một nhát.

Gã nhận ra kẻ nửa người chìm trong nước chính là thủ lĩnh nhóm Cửu đại hộ vệ, Hồng Phóng.

Còn người kia, dưới ánh trăng mờ mờ, từ trang phục hóa trang có thể nhận ra đó là Trương Ngũ.

- Lẽ nào Trương Ngũ và đám người kia đã đánh nhau đến mức cả hai bên cùng chết?!

Liêu Lục sốt ruột, lướt vội qua, kêu lên: “Lão Ngũ!”

Trương Ngũ rên lên một tiếng, thân hình khẽ động dậy.

Liêu Lục liền cúi xuống, đỡ lấy hắn.

Liêu Lục trong lúc khom người vẫn rất cảnh giác. Nếu có bất kì điều gì bất ngờ, gã ít nhất cũng có đến bảy cách ứng biến, sáu đòn sát thủ, ba đường lẩn tránh. Gã cảnh giác việc bị tập kích từ trái, phải và phía sau. Nhưng phía trước, khi nhìn gần thì đúng là Trương Ngũ thật.

Hắn ta máu me đầy mặt, chỉ còn thở thoi thóp. Trong lúc khẩn cấp, sự đề phòng của Liêu Lục cũng lỏng lẻo đi. Đúng lúc đó, hai mắt Trương Ngũ chớp mở.

Hắn ta lặng lẽ mở mắt ra.

Lập tức Liêu Lục phát hiện ra điều khác lạ.

- Người mình đang ôm là Trương Ngũ, nhưng đôi mắt này chắc chắn không phải là của lão Ngũ.

Cùng lúc với sự phát hiện đó của gã, hai khuỷu tay của “Trương Ngũ” co lại.

Động tác này rất kỳ lạ, giống như khúc tay từ khuỷu trở xuống đột nhiên rút xương lại, nhưng biến hóa lại nảy sinh trên vai.

Nó đến rất nhanh. Đang lúc Liêu Lục thấy tình hình bất lợi, đôi “quái thủ” đó đã như hai thanh sắt đâm xuống hai vai gã!

Gã vốn muốn lập tức buông tay, nhưng không kịp nữa rồi, trong lúc khẩn trương bỗng nhanh trí, hai tay gã đang ôm Trương Ngũ bỗng biến chiêu, nắm ngón tay ấn mạnh, đâm vào bảy huyệt đạo trên mình tên kia.

- Cho dù có bị hai cọng kềm sắt kia phết mất hai tay, gã cũng phải khiến đối phương toàn thân bị chế phục.

Một chiêu này quả nhiên có hiệu lực. Hai gọng kìm của “Trương Ngũ” dừng lại ngay. Cũng không biết bằng cách nào, hai khuỷu tay kẹp lại, giữ chặt hai vai gã, nhưng đôi gọng kìm đó cũng không tiếp tục đâm xuống được nữa.

Ngưng lại như thế một lúc, Liêu Lục đột ngột đập một cái.

“Bịch” một tiếng, hai chân “Trương Ngũ” giống như bị cái gì đó mạnh mẽ đập lên, nảy lên nửa xích (15cm)

Con người một khi rời đất thì rất khó mượn lực, do đó công lực của gã cũng giảm bớt một phần.

Liêu Lục lộn một vòng, lật ngã “Trương Ngũ” xuống!

Gã trước tiên cố gắng thoát thân, xem tình thế thế nào rồi mới quyết định đánh hay lùi.

Đáng tiếc lúc gã lộn vòng cũng là lúc hai lưỡi câu (móc) nhắm vào ngực gã.

Liêu Lục lúc này tay vẫn còn vướng với “Trương Ngũ,” người cũng đang lúc toàn lực lộn vòng, đối với đôi câu sáng loáng đó, tránh cũng không được, mà trốn cũng không xong.

Ngay khi đó, lưỡi câu phải trước tiên đâm vào ngực trái của gã, mũi câu trái móc vào hông phải. Liêu Lục đang lúc cật lực lộn vòng, lập tức từ hông đến ngực, từ trái sang phải bị rạch hai đường, lòi cả thịt ra, máu tuôn trào như suối, lòng đỏ ruột trào.

Liêu Lục hét thảm một tiếng, ra sức kéo ngã “Trương Ngũ”, chân thì đạp cho kẻ tập kích phía sau phải lùi ba bước.

Kẻ tập kích là Hồng Phóng.

Hắn ta chưa chết.

Chớp thời cơ, hắn một kích đắc thủ.

Song câu của hắn vẫn dính trên người Liêu Lục, tạm thời chưa lấy lại được. Gã kia đột ngột đá ra khiến hắn chỉ có đường bỏ câu lùi nhanh.

Liêu Lục cũng đã kéo rách được lớp vải.

Một chiếc gương cổ!

Gương ư!

Một người bị thương nặng, lúc lâm nguy lại rút ra được chiếc gương, vậy là có ý gì?

*****

Nơi miếu hoang.

Ánh lửa dần dần lụi đi, chỉ còn mấy đốm nhỏ. Vì chẳng có ai thêm củi vào, còn củi trước đó đã cháy gần hết rồi.

Thích Thiếu Thương nhắm mắt lại, muốn yên tĩnh vận công điều tức, nhưng trước mặt vẫn còn ánh lửa leo lét, bóng tối theo đó cũng ập tới. Nơi vùng tăm tối đó, những bóng người xuất hiện mỗi lúc một nhiều.

Lao Huyết Quang, Nguyễn Minh Chính, Câu Thanh Phong. ... máu của những anh em kết nghĩa, tiếng khóc than của đệ tử Liên Vân trại, và cuối cùng là ánh mắt ai oán của Tức đại nương.

“Thiếu Thương”

Nàng giờ tay về phía y, yếu ớt đơn côi.

Tiếng sát phạt vang dậy, trong vùng mờ ảo đó cũng không biết có bao nhiêu kẻ địch.

Nơi đó, dường như có một thế lực mạnh mẽ vô biên cuốn nàng đi, kéo nàng xa mãi ...

Cánh tay của nàng như đóa hoa trắng lay lắt trong gió

Ánh mắt ghen ngào ....

“Thiếu Thương”

Vẫn là tiếng gọi đau lòng xé ruột đó, mang nỗi thương nhớ vô vọng.

Đúng lúc đó, một tiếng rú không giống như tiếng người xuyên qua vùng tăm tối, vọng đến tai Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương mở choàng mắt.

Lập tức y nhìn thấy một đôi mắt sáng rực trong bóng tối.

Đôi mắt đó lấp lánh sắc lục.

Là mắt của Lưu Độc Phong.

Ánh mắt của lão còn mãnh liệt hơn.

Khi Thích Thiếu Thương mở mắt ra, cùng lúc đó, Lưu Độc Phong cũng đã mở mắt.

“Người nếu không điềm tĩnh đã tọa thì vết thương càng khó lành.” Ánh mắt của Lưu Độc Phong như nhìn thấu tâm can y.

Thích Thiếu Thương cũng cảm thấy xấu hổ: “Ta ...”

“Ta biết.” Lưu Độc Phong ngắt lời y.

“Tiếng rú thảm thiết đó ...?” Thích Thiếu Thương hỏi.

Lưu Độc Phong nhíu mày: “Cũng có thể là tiểu Ngũ và tiểu Lục quá nghịch ngợm, âm thanh đó không phải là giọng của chúng.” Nói vậy nhưng giọng nói của lão cũng có chút bất an. Lúc này ánh lửa cũng đã tắt, chỉ còn lại mấy đốm lửa tàn, cùng với đó là tiếng gió gào rít ngoài trời. “Người nên ổn định tinh thần. Người học võ trước hết phải có khả năng định tâm, sau đó mới có thể đạt được tu vi. Những người theo con đường võ học, trước tiên phải tĩnh sau mới định được, thế mới thành bậc đại trí tuệ.” Hai mắt lão sáng rực nhìn Thích Thiếu Thương: “Người rất có năng khiếu, chiêu thức đặc biệt sáng tạo, biến hóa phức tạp, thật sự có thể ở cảnh giới của chữ ‘ngộ’ Nhưng nội lực chưa đủ, định lực vẫn còn thiếu.”

Thích Thiếu Thương thừa nhận: “Cho nên ta chẳng phải là đối thủ của người.”

Lưu Độc Phong nói: “Nhưng sau này nào ai biết được ta còn địch nổi người không.”

Thích Thiếu Thương nhướng mày, giọng mang vẻ buồn nản: “Ta bị thương thế này, e rằng muốn khôi phục lại công lực như trước đây cũng chẳng có mấy khả năng.”

Lưu Độc Phong động viên: “Người đừng quên Vô Tình bẩm sinh đã không thể luyện võ, hán còn bị tàn phế đôi chân nữa đó.”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Thật ra, thương thế trên thân thể Thích mỗ cũng chẳng để tâm, nhưng vết thương trong lòng lại khó mà lành được.”

Lưu Độc Phong mỉm cười: “Hiện tại người cảm thấy rất đau lòng phải không?”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Độc Phong như rà từng phân trên mặt Thích Thiếu Thương: “Trước đây ngươi chưa từng trải qua những nỗi đau như thế phải không?”

Thích Thiếu Thương trải lòng: “Ta vốn xuất thân thế tộc, nhưng do bị người xấu hãm hại nên từ nhỏ đã lưu lạc. Mười ba tuổi đã rong ruổi giang hồ, đây đó khắp chốn, còn nỗi khổ nào ta chưa từng gặp cơ chứ? Nhưng rơi vào tình cảnh như hiện nay, bị cô độc, thân thể tàn phế, chí cùng lực kiệt, bế tắc cùng đường, thân nằm trên thớt, đòi người còn có gì đau khổ hơn?”

Lưu Độc Phong điềm nhiên bảo: “Ta cũng từng trải qua quãng thời gian khó khăn, có lẽ không kinh khủng như ngươi. Nhưng nếu muốn vượt qua được thời khắc gian khổ nhất, cách tốt nhất là xem nó như chuyện đã qua, giờ chỉ là kí ức: Hoàn cảnh càng khó khăn thì lúc vượt qua được, kí ức đó càng đáng giá. Khi nó chỉ là quá khứ và đã vượt qua được rồi thì còn đau khổ gì nữa.”

Thích Thiếu Thương nhìn Lưu Độc Phong, bật cười, rất ngạo mạn nhưng cũng rất thâm trầm: “Ta rõ ý ngươi rồi.”

“Ngươi cứ thử xem” Lưu Độc Phong bảo.

Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương đều nhắm mắt lại.

Đúng lúc đó, tiếng kêu thảm thiết như xé gan xé ruột của Liêu Lục vọng đến, một lần nữa đập vào tai Thích Thiếu Thương.

Y lập tức mở mắt.

Đôi mắt màu lục đỏ đã biến mất trong bóng tối.

Lưu Độc Phong đâu rồi?

Lẽ nào Lưu Độc Phong trong chớp mắt đã không còn ở trong miếu?!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngươi là ai? Ta là ai?

Tiếng kêu thảm vừa vang lên, Lưu Độc Phong đã vọt ra khỏi miếu.

*****

Ngay khi thấy Liêu Lục lấy kính ra, Hồng Phóng vừa vội phóng người lướt tới, vừa quát to: “Đừng để cho hắn soi kính!”

Không biết bằng cách nào trên tay hắn đã xuất hiện một mũi tiêu có cột dây xích, đưa tay ra sau lấy đà, hất phóng vèo mũi tiêu về phía Liêu Lục.

Đã bị trọng thương, Liêu Lục không thể né tránh.

Gã chỉ có thể chiếu chiếc kính về phía Hồng Phóng.

Mất thấy mũi tiêu của mình sẽ trúng đích, đột nhiên Hồng Phóng phát hiện một người đang bắn tiêu về hướng mình.

Ứng biến rất nhanh, Hồng Phóng vút người lên cao, thoát khỏi mũi phi tiêu.

Ngay lúc đó, hắn phát hiện một người nữa cũng đang nhảy lên cao, phóng tiếp một mũi tiêu về phía hắn. Nhưng người này lại chính là hắn!

Hồng Phóng vội vận thiên căn trụ rơi nhanh xuống đất, lăn một vòng rồi chồm dậy. Đang lúc tưởng đã tránh thoát được mũi tiêu đó, hắn lại thấy một người lần tới gần, nhả dưới sườn hắn bắn chéo lên một mũi tiêu khác.

Chỉ trong một hơi thở đã tránh thoát được hai mũi phi tiêu, đến mũi thứ ba Hồng Phóng chợt tỉnh ngộ. Động tác không hề chậm lại, hắn liên tiếp xoay tròn tám vòng như con vù, không những tránh được mũi phi tiêu mà thân hình cũng áp sát gần Liêu Lục.

Thế nhưng mũi phi tiêu lại vèo một tiếng, bay vòng trở lại bắn thẳng vào lưng hắn.

Hồng Phóng đã hạ quyết tâm nên dây xích phi tiêu trên tay vẫn quấn một vòng xiết quanh cổ Liêu Lục, cười gằn: “Đó chỉ là ảo ảnh của chiếc gương mà thôi, ta không tin...” Lời chưa dứt, một luồng gió mãnh liệt đã ập tới ngay lưng hắn.

Có thể nói lần này Hồng Phóng sợ đến mất cả hồn vía, không màng đến việc giết Liêu Lục nữa, hắn chỉ kịp hơi nghiêng người tránh, “phụp” một tiếng, phi tiêu đã cắm vào sau xương cánh tay trái của hắn.

Hồng Phóng đau đến chết đi sống lại. Liêu Lục lại giương kính lên, trong kính xẹt ngang một bóng người đang nhắm Hồng Phóng phóng một mũi tiêu!

Hồng Phóng đau đến hồn vía bay mất, đau còn sức tránh né.

Nhưng ngay lúc đó, thân hình Liêu Lục chợt cứng đờ, giật nảy lên rồi ngã gục xuống đất, trên lưng cắm hai thiết xoa (nĩa sắt).

“Trương Ngũ” xuất hiện ngay sau lưng y.

Cái kính đã lọt vào tay “Trương Ngũ”.

Mắt tên “Trương Ngũ” này lóe sáng, tay y nắm chặt chiếc kính, miệng lẩm bẩm: “Hiên Viên Hạo Thiên Kính! Đúng là Hiên Viên Hạo Thiên Kính! Quả nhiên là thần vật!”

Đột nhiên một tiếng rú đau xót vang lên: “Lão Lục!”

Hồng Phóng vội gọi lớn: “Cẩn thận!”

Một luồng kinh phong theo bóng người tấn công “Trương Ngũ” già.

Trong lúc cấp bách, tên “Trương Ngũ” già vội ngửa người, dùng thế “tỷ ngư đã đỉnh” (cá chép quẫy mình), “đã hạc từng lâm” (chim hạt tung cánh) bật người như hoàng oanh phóng vút lên cao, chuyển người bỏ nhào quặp lại kẻ tấn công!

Chỉ trong nháy mắt, tên “Trương Ngũ” già đã lấy công làm thủ, cũng đã cất kính vào người, liền tiếp sử dụng bốn loại thân pháp ép kẻ tấn công hắn vào tuyệt địa. Chiếc khóa “Âm Dương Tam Tài Đoạt” trên tay hắn vung về phía đối phương.

“Âm Dương Tam Tài Đoạt” đây gai thép, trên dưới như lưới câu, có thể khóa binh khí đối phương dễ như trở bàn tay. Mũi thép nhọn hình mõ vẹt, sóng hơi lõm, tấm chất độc cực kỳ lợi hại gặp máu là gây hôn mê, máu văng ra cũng có thể khiến người bị thương, là binh khí cực độc.

Nhưng kẻ kia lại đột nhiên rút ra một thanh vũ khí.

Thứ vũ khí này khiến “Trương Ngũ” già bất ngờ.

Đó chỉ là một cây bút.

Một cây bút mà dám đối chọi với thanh “Âm Dương Tam Tài Đoạt” người giang hồ vừa nghe hơi đã biến sắc?!

Âm Dương Tam Tài Đoạt là độc môn binh khí do sư phụ truyền cho hắn. Tam Tài Đoạt toàn bộ có hai thanh, thanh hắn đang cầm là Dương đoạt, toàn thanh tỏa ánh sáng trắng nhợt khiến người ta không rét mà run.

Loại vũ khí này có chín chiêu, hắn chỉ học được một chiêu.

Chiêu đó là chiêu “Chỉ Thiên Hoa Địa” (chỉ trời về đất).

Nhưng chỉ cần một chiêu đó thôi cũng đủ tạo nên ngoại hiệu của hắn.

Thanh “Tam Tài Đoạt” của hắn đã từng chụp đứt mười hai đầu người, bảy cánh tay, bốn cái chân, còn có hai người bị chụp đứt ngang hông.

Nếu như hai mươi lăm người đó không bị huy vào tay hắn thì trên giang hồ có ít nhất trên ngàn nhân vật hắc đạo lợi hại phải lần trốn suốt đời, không dám xuất hiện.

Cho nên “Trương Ngũ” già rất tin tưởng vũ khí của mình.

Hắn cũng biết địch thủ là ai.

Chính là “Trương Ngũ” thật.

Trương Ngũ không hề do dự chút nào.

Cây bút thanh mảnh của gã vừa vung ra đã bị quấn vào trong Tam Tài Đoạt.

Tên “Trương Ngũ” giả chưa kịp sử chiêu thứ nhất mà bút và đoản đã khóa chặt lấy nhau rồi.

Nhưng kết quả lại khiến Hồng Phóng và “Trương Ngũ” giả kinh hoàng.

“Âm Dương Tam Tài Đoạt” như một cành cây, còn cây bút nhỏ trên tay Trương Ngũ lại như thanh đao bén, từng nhát từng nhát gọt tọt.

Chỉ trong chốc lát, Tam Tài đoạt bị tia thành một cây gậy trọc lóc.

Mũi bút đã đâm vào giữa. Đó là chiêu thức giết người lợi hại nhất trong bút pháp “Xuân Thu bút” của Trương Ngũ, mỗi nhát bút đều tạo ra cuồng phong mãnh liệt, cứ như đang ở giữa cảnh chiến trường sát phạt hùng tráng!

“Trương Ngũ” giả hú lên một tiếng quái dị, trong lúc cấp bách vội rút Hạo Thiên Kính ra, qua sự phản chiếu của kính, chiêu thức giết người của Xuân Thu bút lại nhắm vào Trương Ngũ phản công ngược lại!

Trương Ngũ và Liêu Lục là đồng môn, tình cảm giữa hai người cũng rất gắn bó.

Đương nhiên gã biết uy lực lớn nhất của Hiên Viên Hạo Thiên Kính là ở chỗ: lợi dụng ảo ảnh, mang thể công của đối phương phản kích lại đối phương. Khi đối phương xem đó như là trắng dưới nước, hoa trong kính, chỉ là ảo ảnh mà thôi, thì nó biến thành chiêu thức giết người thật sự. Còn khi đối phương cẩn mật phòng ngự, thì chiêu thức lại biến thành ảo ảnh không thật.

Thể công của đối phương càng sắc bén, đòn phản kích lại càng mãnh liệt.

Thế bút của Trương Ngũ chậm lại, không ngờ gã lại vẽ trên không một bức tranh phong cảnh.

Thế công của “Trương Ngũ” giả bỗng nhiên ngừng lại.

Hắn đang giữ Hạo Thiên Kính, vật với tâm phải tương thông, tạm thời khó có thể điều khiển nên tâm ý mơ hồ, phòng bị sơ hở. Hồng Phóng thấy tình thế bất lợi, quát to: “Ngũ sư huynh, huynh làm gì thế?!”

Đột nhiên Trương Ngũ thực hiện một động tác kỳ lạ: gã đâm bút vào yết hầu.

Trong lúc mơ hồ, “Trương Ngũ” giả cũng thọt kính vào cổ họng.

Chiêu bút “hoành tảo thiên quân” (quét sạch ngàn quân) này không tấn công đối phương mà lại tự đánh chính mình.

Nếu Trương Ngũ vung bút tấn công về phía kính, gương sẽ phản chiếu lại thể công của gã. Nhưng nếu gã vung bút tự tấn công chính mình, chiếc kính sẽ mất tác dụng, người lại trở thành gương.

Bút của Trương Ngũ đâm tới cổ họng đột nhiên mềm đi, giống như một cây bút bình thường, mũi bút chỉ quệt nhẹ lên yết hầu của gã để lại một vết mực nhàn nhạt, chỉ thế mà thôi. Đúng là Xuân Thu bút có thể cứng có thể mềm, tùy tâm người sử dụng.

Nhưng “Trương Ngũ” giả lại chưa biết sử dụng Hạo Thiên Kính. Món sát khí vào tay “Trương Ngũ” giả lại biến thành mối nguy cho chính hắn.

Ở mép của Hiên Viên Hạo thiên kính có gắn một mũi nhọn!

“Trương Ngũ” giả xoay tay tự đâm mình, không khác gì tự tìm lấy cái chết.

Mất thấy tình thế khẩn cấp như vậy, bất chấp đau đớn trên lưng, Hồng Phóng vung tay lên, ba mũi thiết tạt lê xé gió bắn ra!

Một mũi nhắm vào mũi nhọn trên kính!

Một mũi nhắm vào chuôi kính!

Một mũi nhắm thẳng mi tâm của Trương Ngũ!

Trương Ngũ đã liều mạng.

Gã đã thấy từng người Vân Đại, Lý Nhị, Lam Tam, Chu Tử ra đi trước mặt mình, vừa rồi lại thấy Liêu Lục chết thảm.

Gã quyết tâm giết chết hai kẻ trước mặt để báo thù cho Liêu Lục, đồng thời đoạt lại Hạo Thiên Kính.

Ngay khi thấy vũ khí “Âm Dương Tam Tài đoạt” gã đã biết kẻ địch là ai.

Chính là “Chi Thiên Hoa Địa” Hồ Chấn Bi và “Thiết Tật Lê”.

Đó là hai đại đệ tử của Cửu U Thần Quân.

Hồ Chấn Bi hóa trang thành gã, còn “Thiết Tật Lê” giả làm Hồng Phóng, hoặc Hồng Phóng chính là Thiết Tật Lê. Cả hai tên đã hợp sức giết chết Liêu

Lục.

Gã biết rõ mình không địch nổi Hồ Chấn Bì và Thiết Tật Lê liên thủ, nhưng nổi bị phần đã che mờ tất cả, gã quyết định phải đối đầu với hai tên ác ma để đoạt lại pháp bảo độc môn của Lưu bộ thần.

Gã vẩy mạnh tay, một đám mực bay vù ra, vừa hay bắn trúng mũi thiết tật lê đang bắn tới như phi đạn.

“Phạch” một tiếng, đám mực kết thành một khối cứng rắn, sau khi va vào thiết tật lê thì vỡ thành vô số mảnh vụn nhưng thiết tật lê cũng bị đánh lệch hướng, không biết bay đi đâu mất.

Cùng lúc đó, Hiên Viên Hạo Thiên Kính trên tay “Trương Ngũ” giả cũng bị một mũi thiết tật lê đánh lệch. Mũi nhọn không đâm trúng yết hầu mà chỉ vạch trên cổ hấn một vết trầy nhỏ.

Còn mũi thiết tật lê cuối cùng lại bắn lên cổ tay của Hồ Chấn Bì làm Hạo Thiên Kính rơi xuống đất.

Thiết tật lê của “Thiết Tật Lê” tẩm chất kịch độc, toàn thân đầy gai nhọn. Nhưng mũi bắn lên cổ tay Hồ Chấn Bì lại chỉ đánh rơi Hạo Thiên Kính mà không làm trầy da của gã kia. Có thể thấy thủ pháp phóng ám khí của Thiết Tật Lê trong lúc khẩn cấp vẫn giữ được độ chuẩn xác, không sai chệch chút nào.

Hạo Thiên Kính vừa rơi, Hồ Chấn Bì như tỉnh giấc mộng, không ngờ sư đệ Thiết Tật Lê lại ám toán mình, hấn nổi giận quát lớn: “Người làm cái gì thể...” Nhưng rồi chợt tỉnh ngộ biết rõ mối nguy hiểm vừa rồi, hấn lập tức biến sắc.

Trương Ngũ vung bút lên, người phóng đến chỗ Hạo Thiên Kính!

Gã quyết không để món bảo bối này lọt vào tay kẻ thù!

“Thiết Tật Lê” cũng quyết tâm đoạt lấy.

Hấn phẩy tay, hai mũi thiết tật lê chia trên dưới bắn tới.

Trương Ngũ vừa nhui người xuống, vuron tay với tới Hạo Thiên Kính, hai mũi thiết tật lê đã bay đến!

Nếu vẫn chụp lấy Hạo Thiên Kính, gã sẽ bị thiết tật lê bắn trúng!

Còn nếu như gã lùi lại tránh né thì Hạo Thiên Kính chắc chắn sẽ lọt vào tay đối phương!

Nếu thế thì uy lực của Xuân thu bút sẽ bị kềm chế, gã cũng sẽ chết trong tay địch nhân.

Còn nếu cố đoạt Hạo Thiên Kính, gã sẽ không kịp tránh né hai mũi thiết tật lê.

Cái chết sẽ rất thảm khốc.

Chắc chắn là chết.

Trương Ngũ quyết định đặt mình vào chỗ chết để tìm cái sống.

Gã đã quyết một trận sống mái.

Thân pháp gã không đổi, chỉ đột nhiên tăng tốc.

Kính đã nằm trong tay gã.

Thiết tật lê cũng đã đến trước mặt, ngay mắt và ngay ngực!

Gã xoay kính chiếu lại, chiếu vào hai mũi thiết tật lê trên dưới!

Thời điểm này, hai mũi thiết tật lê đã tới rất gần. Ngay khi Hạo Thiên Kính chiếu trúng, hầu như hai mũi ám khí này chỉ trong nháy mắt sẽ cắm vào người Trương Ngũ!

Nhưng Hạo Thiên Kính đã kịp thời chiếu vào chúng!

Do Trương Ngũ quơ kính chiếu vội nên góc độ không thể nào chính xác được. Kính chỉ chiếu được hơn nửa mũi thiết tật lê phía trên đang bắn vào trán, còn mũi bắn vào ngực chỉ chiếu được non nửa.

Tuy nhiên, năng lực kỳ diệu của Hạo Thiên Kính cũng đã được phát huy.

Trong hai mũi, mũi phía trên lập tức bay ngược về!

Còn mũi phía dưới, bắn tới thì không được, lùi cũng không đủ lực nên khựng lại giữa không trung rồi “bạch” một tiếng, nổ tan tành.

“Thiết Tật Lê” phóng ra hai mũi ám khí tuyệt học, cho rằng thành công đã trong tầm tay, bất kể Trương Ngũ chọn cách tránh né hay chịu chết, hắn cũng đoạt được Hạo Thiên Kính.

Nào ngờ người vừa nhui tới, thiết tật lê đã bắn ngược trở về!

Người “Thiết Tật Lê” nhào về phía trước, chẳng khác nào lao vào thiết tật lê!

Một bắn tới, một hứng lấy, mới nhanh làm sao!

Nhưng “Thiết Tật Lê” đúng là tài giỏi hơn người, chỉ nghe “vèo” “vèo” hai tiếng, hai mũi thiết tật lê đã được hắn bắn ra!

Mũi thứ nhất triệt tiêu kinh lực của mũi thiết tật lê đang bắn ngược vào người hắn. Mũi thứ nhì đẩy hai mũi thiết tật lê đang lung chừng giữa không trung bay đi mất hút.

“Thiết Tật Lê” vẫn không hề giảm tốc độ.

Ngay khi Trương Ngũ chụp được chuôi kính, tay “Thiết Tật Lê” cũng tóm được vành kính.

Cổ tay Trương Ngũ kéo mạnh, khiến chiếc kính bị ấn xuống.

Vành kính có gờ bén nhọn.

“Thiết Tật Lê” đành phải rút tay!

Đúng lúc đó, Trương Ngũ phát hiện có luồng gió vụt tới sau lưng!

Gã khẽ quay người, một mũi thiết tật lê đã bắn đến chớp mũi.

Mũi thiết tật lê này chính là mũi ám khí bị Trương Ngũ dùng đám mực của Xuân Thu bút đánh bay.

Nhưng rốt cuộc nó không bị đánh rớt mà bay vòng theo một phương hướng khác, im hơi lặng tiếng bắn tới gần Trương Ngũ.

Đợi đến khi Trương Ngũ phát hiện được thì dù có ứng biến thế nào cũng không kịp cứu mình thoát khỏi quỷ môn quan.

Đó là lý do vì sao trên giang hồ, chỉ bằng vào mấy mũi thiết tật lê nhỏ nhỏ mà “Thiết Tật Lê” có thể được chia phần ăn cướp của mười sáu phân đà lục lâm khắp ba sông bốn bể.

“Thiết tật lê, kiến huyết phong hầu, nhất lộ can đao diêm vương điện.” (Thiết tật lê, trầy cũng chết người, sớm gặp Diêm vương.)

Vận mệnh của Trương Ngũ xem ra chỉ có Diêm La mới có thể cứu nổi.

*****

Thích Thiều Thương vừa hé mắt đã phát hiện Lưu Độc Phong không còn trong miếu.

Nhưng y lại có một loại cảm giác kỳ dị.

Trong miếu không phải chỉ có một mình y.

Trong bóng tối nhất định còn có người khác.

Là ai vậy?

Ngay lúc đó, đám tàn lửa lại bùng cháy sáng.

Vài luồng khói bốc thẳng lên, đám than tàn lại bùng cháy sáng. Ánh lửa tuy đượm, nhưng lại khiến quang cảnh trong miếu tối tăm thêm.

Bởi vì ánh lửa có màu lục xỉn.

Vài luồng khói lừng lợ vô chừng, ánh lửa lục lập lòe. Dường như Thích Thiều Thương nghe được từ lòng đất tiếng gào bi thương, tiếng rú thảm thiết, tiếng xích lê lạt xạt.

Y trấn tĩnh lại.

Càng gặp nguy hiểm, càng phải điềm tĩnh.

Hoang mang không ích lợi gì.

Người giang hồ từng trải qua nguy hiểm đều có định lực như thế.

Ánh lửa càng lúc càng hùng hực.

Cả tòa miếu đỏ nát toàn một màu xanh lục xín. Đến cả tượng bồ tát, lưới nhện giăng mắc khắp nơi đều có những chỗ gồ ghề, lung linh ánh lục đậm một cách quái dị.

Làn khói khi tụ khi tán, tạo nên bốn cột khói đang bốc thẳng lên trời, dần dần tụ thành một màng mỏng màu lục như tấm xoa, lừng lờ trên ngọn lửa ba thước (1m).

Thích Thiếu Thương thần nhiên nhìn ngọn lửa màu lục biến hóa bất thường, huyền ảo, kỳ dị đó. Cảm thấy chói mắt, y từ từ nhắm mắt lại.

Nguy cơ trước mắt mà y lại không thèm nhìn đến?

Chỉ nghe có tiếng hỏi: “Ngươi chính là Thích Thiếu Thương?”

So với lúc mở mắt, khi nhắm mắt lại thì Thích Thiếu Thương còn nhạy bén, bình tĩnh hơn hẳn; nhưng câu hỏi này làm lòng y chấn động.

Tuy giọng nói này như quý gào, ma hú nhưng không thể khiến y kinh ngạc, mà là giọng nói này lại vang ra từ cổ họng của y.

Câu hỏi vừa rồi chính là y tự hỏi y.

Giọng nói kia hoàn toàn giống hệt thanh âm của y.

Rốt cuộc là lực lượng gì lại có thể khiến y tự hỏi mình như thế?

Không kèm được, Thích Thiếu Thương buột miệng hỏi: “Ngươi là ai?”

Giọng nói này vẫn dường như từ cổ họng của y phát ra, lại hỏi tiếp: “Ngươi là ai?”

Thích Thiếu Thương đỏ mồ hôi trán, khàn giọng: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Giọng nói của y cũng hỏi giống hệt: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thích Thiếu Thương lẩm bẩm: “Thích Thiếu Thương, ta là Thích Thiếu Thương.”

Giọng nói này đột nhiên phân thành hai loại giọng, một vẫn là tiếng nói của Thích Thiếu Thương: “Ta là Thích Thiếu Thương, ta là Thích Thiếu Thương, ta là Thích Thiếu Thương...” Còn giọng kia như tiếng trẻ con đứt hơi, bệnh nặng hấp hối, thều thào: “Ngươi là Thích Thiếu Thương, ngươi là Thích Thiếu Thương, ngươi là Thích Thiếu Thương...”

Thích Thiếu Thương quát to: “Ngươi là ai?!” Tiếng quát chấn động mái ngói miếu cũ khiến bụi cát ràn rạt đổ xuống.

Tiếng quát của y lại tạo nên tiếng vọng: “Ngươi là ai ngươi là ai ngươi là ai...” Rồi lại phân thành hai giọng: “Ngươi là ai” “Ta là ai”. Sau đó ù ù dội lại thành bốn âm thanh: “Ngươi là ai”, “Ta là ai” “Ngươi là ai, ta lại là ai”, “Ta là Thích Thiếu Thương”... cứ vòng vòng trở lại rồi lại phân thành tám, thành mười sáu giọng khác nhau, đan xen, lòng vòng trong tai trong não Thích Thiếu Thương.

Đột nhiên Thích Thiếu Thương hú dài.

Tiếng hú bén nhọn vút cao.

Ngọn lửa lục chớp sáng bùng, dơi quạ bay tứ tán. Sau đó, tòa miếu cũ bỗng nhiên tĩnh lặng, chỉ có Thích Thiếu Thương đang ngồi xếp bằng một mình đối diện với ngọn lửa. Mây tóc đều nhuộm màu xanh lục. Không một tiếng động. Hoàn toàn tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sấm sét nơi miếu Sơn Thần

Thiết Tật Lê đã đến trước mặt Trương Ngũ.

Tuy Trương Ngũ cơ biến nhưng cũng không kịp có phản ứng gì.

Đây là một thứ vũ khí đoạt mệnh.

Vì lần này không thể tránh được nên trong giây phút đó, nghĩ mình chết chắc, trong đầu Trương Ngũ ngược lại chẳng có chút kinh ngạc, sợ hãi nào, chỉ một chữ “chết” hiện lên.

Nhưng gã cũng không tưởng được rằng mình sẽ chết như vậy!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu Trương Ngũ lúc đối mặt với cái chết.

Gã nhìn Thiết Tật Lê đang bay nhanh tới, không ngờ cả mắt cũng không chớp.

Đúng lúc đó, đột nhiên, một vật bé nhỏ xoay vòng bay tới.

Khi Thiết Tật Lê còn chút nữa là ghim vào sống mũi Trương Ngũ thì vật đó tuy phát ra sau mà tới trước, từ phía bên chạm mạnh vào, “keng” một tiếng, tia lửa bắn tung tóe.

Trương Ngũ thậm chí còn cảm thấy đầu mũi mình ngura ngứa.

Mũi Thiết Tật Lê đó bị va mạnh, đột ngột gia tốc, vòng ngược lại bắn đi nhanh như sao xẹt.

Còn vật nhỏ bé kia đã hết lực, rơi xuống đất.

Trương Ngũ hét to một tiếng, ngửa người ra sau.

Hồ Chấn Bi chợt gầm một tiếng “Đến đây!” rồi vung tay tung ra một hỏa tiễn, sáng rực trong bóng đêm.

*****

Hơi thở của Thích Thiều Thương cũng đã ổn định lại.

Hai mắt y phát ra tia nhìn lạnh lẽo.

Y nhìn ngọn lửa lục, gần từng tiếng một: “Cửu U thần quân! dẫu sao ngươi cũng là tiền bối trong võ lâm, lại giữa đêm tối bày trò giả thần giả quỷ, vậy có đáng gì?”

Một tiếng cười âm trầm vang lên: “Nhân quang tốt lắm! Không ngờ cũng nhận ra được ‘Đoạt hồn hồi âm’ của lão nhân gia ta.”

Thích Thiều Thương lạnh lùng thêm: “Còn ‘Câu Hồn Quỷ Hỏa’ nữa.”

Giọng nói kỳ lạ khi rên khi ri kia chợt biến thành âm thanh yêu kiều của nữ nhân: “Dùng sự bình tĩnh không chút hư niệm để chế trụ huyền hoặc, Thích trại chủ đã rơi vào tình cảnh này rồi mà còn có định lực như thế đấy.”

Thích Thiều Thương cười mỉm: “Quá khen.”

Giọng nói đó chuyển thành như từ cõi âm truyền về, vang lên từ lòng đất: “Nhưng chỉ có định lực thì chưa đủ đâu. Trên giang hồ phải nói đến thực lực, mà giữa ta và ngươi, nếu so về công lực, ...”

Đúng lúc đó, bên ngoài miếu bỗng có cái gì đó sáng lóe lên.

Thích Thiều Thương thấy một đóa hoa kì lạ nở giữa bầu trời đêm, nổ bung rồi rơi xuống như mưa, mặt tường sáng lên một chút. Tiếng cười của Cửu U thần quân lại vang lên: “Lưu Độc Phong còn lo đi cứu thuộc hạ, lão có nhanh cũng không kịp về cứu ngươi đâu.”

Câu nói vừa dứt, tám sa mông màu lục từ lửa nà ra bỗng phát lên, bay tới.

Tám sa mông này chỉ là một loại ảo giác tạo nên lúc lửa cháy mà thôi, nhưng tám “lục sa” này không ngờ lại rời ngọn lửa, như một con thú màu xanh lục ập tới Thích Thiều Thương.

Mày mắt Thích Thiều Thương nhuộm một màu lục bích.

Tám “lục sa” đã ập thẳng xuống, mùi cá hôi thối sục thẳng vào mũi.

Thích Thiều Thương bỗng bật kiếm.

Trên mình y không có kiếm, vậy kiếm từ đâu mà ra.

Thì ra kiếm được giấu trong ống tay áo phía tay bị cụt của y.

Lúc kiếm được rút ra, tấm “lục sa” chỉ còn cách đỉnh đầu y chưa tới nửa xích (15cm). Ánh xanh chớp hiện, nhanh hơn sấm sét, rạch tấm sa kia ra làm hai.

Tấm “lục sa” khi bị chém rách liền phát ra tiếng hô thảm thiết, khiến người ta không rét mà run.

Tấm “lục sa” phân làm hai, một trái một phải, một trên một dưới nhắm vào Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương cả đời gặp không ít hiểm nguy, giao đấu với không ít cao thủ, nhưng hôm nay bị một tấm “lục sa” truy bức thế này thì có thể nói là nghe cũng chưa từng nghe, gặp cũng chưa từng gặp.

Thích Thiếu Thương chân bước loạn choạng, bỗng lộn một vòng, xuyên qua khoảng cách rất bé giữa hai tấm sa, ánh xanh chớp lên, chém hai tấm “lục sa” thành bốn miếng.

Kiếm trên tay Thích Thiếu Thương chính là Thanh Long kiếm.

Thanh Long kiếm đã mất trong lần đầu tiên giao thủ với Lưu Độc Phong. Nhưng khi biệt đệ tử của Cửu U thần quân đã xuất hiện, lão giao thanh kiếm lại cho Thích Thiếu Thương, phòng khi cần ứng phó. Thanh Long kiếm là thanh kiếm yêu thích của Thích Thiếu Thương, ngày đó những kẻ phản bội Liên Vân trại đều cho rằng Thích Thiếu Thương đã chết trong vụ nổ, chỉ riêng Cố Tích Triều không thấy Thanh Long kiếm ở hiện trường, liền nhận định Thích Thiếu Thương chắc chắn đã trốn thoát.

Bốn tấm “lục sa” đang kêu lên ai oán, bay lừng lờ trong không trung, bỗng hợp lại làm một, liền mạch không một vết nối, phát ra tràng cười quái dị, lướt nhanh về phía Thích Thiếu Thương.

Tấm “lục sa” này giống như một vật sống.

Thích Thiếu Thương nhất thời cũng không biết ứng phó thế nào cho phải.

Tấm sa mỏng đã nhanh như cắt lướt tới.

Thích Thiếu Thương đạp xuống nền đất khô, như cánh hạc tung trời, cả người bay lên, tấm sa mỏng cắt vào khoảng không, chạm vào trụ miếu, loảng xoảng tiếng ngói rơi, cả cột trụ to như thế bị cắt làm hai, khiến ngôi miếu lâu đời cũng rung lắc dữ dội.

Tấm sa như người sống, lẩy sau lẩy trước, bắn ngược trở lại.

Thích Thiếu Thương đối với vật không có sinh mệnh thì chẳng sợ gì nhưng đối với vật thể dường như có sinh mệnh và hại người, chột trước chột sau thì y chẳng có cách nào, đành lùi ra xa một trượng, mắt thấy tấm lục sa đang ập tới gần.

Thích Thiếu Thương chột động thân.

Sau lưng y là ngọn lửa.

Chân y quét ngang đồng lửa.

Mấy thanh gỗ đang cháy bay thẳng đến tấm lục sa.

Thích Thiếu Thương muốn dùng lửa đốt sa.

Mấy mồi lửa đó khi gặp tấm lục sa quả nhiên là lan rộng ra, mấy chỗ đều bắt lửa. Nhưng những chỗ cháy lại biến thành ống tay áo lửa xanh. Ở giữa thò vào, hai bên ôm lại, trông hệt như một người giang rộng chiếc áo bào rộng ra hai bên, vồ lấy Thích Thiếu Thương.

Tấm sa có thể cắt cả trụ miếu như cắt bùn, lại thêm lửa ngàn ngọn nữa, nếu bị nó trùm lên thì còn có thể sống nữa sao?

Thích Thiếu Thương chưa từng gặp phải “địch nhân” hay “vũ khí” nào như vậy. Bất cứ đòn thế hay phương thức nào dùng để phản công cũng đều làm uy lực của nó mạnh thêm mà thôi.

Thích Thiếu Thương chỉ còn có thể lùi lại. Y lùi đến góc tối tăm của miếu.

Chân y đạp theo “thất khản”, hoành kiếm ngang ngực, tập trung tinh thần đối phó với tấm sa. Bất chợt, cả đất trời tối sầm lại.

Thì ra nơi y lùi lại không phải là nền đất.

Mà là một tấm áo choàng màu xám tro.

Áo choàng đã ụp lại.

Thích Thiếu Thương đang muồn vùng vẫy thì bỗng một làn hương như lan như huệ sộc lên, toàn thân y như rơi vào nơi vô định, hôn mê đi.

Lúc này, Thích Thiếu Thương đã mất hoàn toàn lực kháng cự.

Áo bào phủ lên người y như thiên la địa võng.

Đột nhiên y bị đánh thức bởi âm thanh chất chứa đâm vào tai.

Y vùng dậy, lộn một cái, bay ra ngoài.

Người thoát ra cả trượng (3.3 m), chân vừa ổn định, y thu kiếm về thì thấy tám áo choàng đã bị chém vụn, màu vải bay khắp miếu như bướm bướm.

Nơi áo choàng bị chém có một người ở đó, tay cầm kiếm.

Sắc đỏ lập lòe.

Râu dài ba tấc, mắt hiện thần quang, chính là Lưu Độc Phong.

Ánh kiếm đỏ, màu sa lục hất lên khuôn mặt lão.

Mụn vải áo choàng bay phấp phới. Một giọng nói thê lương vọng trong miếu: “Người không hề đi!”

Lưu Độc Phong đáp: “Ta chưa hề rời khỏi đây.”

Giọng nói đó càng lạnh lẽo hơn: “Người bỏ rơi hai thủ hạ thân tín để cứu tên tiểu tử này sao?!”

Lưu Độc Phong bảo: “Vì ta biết người sẽ đến, người nhất định sẽ đến.”

Giọng nói im bặt đi, tám lục sa đột ngột uốn éo gấp khúc, đan bện với nhau thành một con rắn lục ngoằn ngoèo.

Lưu Độc Phong nói: “Người đã trúng ‘nhất lôi thiên hạ hưởng’ hoàn toàn vô thanh, sức mạnh như ngũ lôi của ta rồi, người đã lãnh đủ rồi.”

Tám lục sa khàn giọng già lão thì thào: “Người ... lão hồ ly người ám toán ta, làm hại đến tinh thần và thể xác của ta ...”

Lưu Độc Phong thờ dài, bảo: “Không sai, ta ám toán người.” Lão rút từ sau lưng ra một thanh kiếm, màu xanh rực rỡ, hợp với thanh kiếm đỏ bên trái thành sắc tím. Trên mặt lão sát khí ngùn ngụt: “Ta còn phải giết người nữa kia.”

Cửu U thần quân đó cất giọng thê lương, thâm nảo: “Ta cũng biết trước rồi, ta và lão Gia Cát đều không thể dung người.”

Lưu Độc Phong thờ dài: “Người làm sao mà dung ta được.”

Tám “lục sa” chột phát ra ánh sáng mạnh mẽ, ném mình lên, lập tức biến hình thành một làn khói lục, lướt ra ngoài miếu.

Lưu Độc Phong hú dài một tiếng.

Nơi cái đỉnh bị nứt trên mặt đất, có cắm một thanh kiếm.

Tiếng hú bật lên, Lưu Độc Phong từ trên cao tiếp dẫn, cách không phát lực, sắc vàng rực lên, phá vỡ kiếm mà ra, chặn luồng khói lục lại.

Làn “khói lục” như có tính người, nửa đường lộn lại, kích ra sau tám màn, lướt về hướng miếu thờ.

Miếu thờ đã bị tạc nhện giăng đầy, mặt sơn thần thế nào cũng khó mà nhận ra.

Lưu Độc Phong trầm giọng quát: “Trốn đâu!” Hồng kiếm và lam kiếm hợp một, như tia điện bắn vào sau tấm rèm, sau đó song kiếm phân ra, một chém đầu, một chặt đuôi làn khói lục.

Thích Thiếu Thương đã trải qua không ít trận chiến, nhưng đấu pháp kì lạ thế này thì trong đời cũng ít gặp. Y chỉ cảm thấy thần trí mê man, tay chân không có sức, chưa thể phục hồi. Lúc này y cũng không biết phải trợ giúp như thế nào cho phải.

Nhưng mắt y thấy Lưu Độc Phong dùng kiếm chém cả hai đầu, làn khói lục chạy vào ngõ cụt. Lưu Độc Phong lướt nhanh đi, tấm rèm cũng đã bị hất lên.

Thích Thiếu Thương nhanh mắt, thấy được bức tượng sơn thần bỗng nhiên nháy mắt.

- Tượng mà cũng chớp mắt được sao?

Đôi mắt đỏ nhanh chóng trở nên hung ác.

“Son thần” chợt động dậy: hai tay kéo một cái, một thanh côn có gắn đao ba mũi chém từ trên xuống vào hông Luru Độc Phong.

Thích Thiếu Thương gượng hét to: “Cẩn thận!”

Luru Độc Phong dừng lại, song kiểm kệp lấy thanh côn.

Đúng lúc đó, tấm rèm màu vàng xoắn lại, cuốn vào hông Luru Độc Phong.

Thời khắc này, trong miếu bỗng ngập tràn tiếng sấm rì rào.

Cả tràng âm thanh đó vang lên khiến Thích Thiếu Thương cảm nhận được một nguồn lực lớn vô hình như sóng dữ đập bờ đá. Tai y ù đi, mũi khó thở.

Một tràng tiếng phụt phụt vang lên, nhìn lại đã thấy tấm rèm quấn quanh hông Luru Độc Phong tan thành từng mảnh.

Tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chẳng phải giọng nam cũng không phải giọng nữ, đâm vào màng nhĩ đau buốt. Lúc này thần tượng trên am thờ cũng như làn khói màu lục tất cả đều biến mất không một vết tích.

Chỉ còn lại một mình Luru Độc Phong, sắc mặt vàng bệch. Hai thanh hồng kiếm (kiếm đỏ) và thanh kiếm (kiếm xanh) đều cắm trên mặt đất trước mặt lão, đang rung động chưa dứt. Hai tay lão ôm thanh hoàng kiếm (kiếm vàng), trông có vẻ bình tĩnh. Thích Thiếu Thương đã nhiều lần lãnh đạo anh em chiến đấu với lão, thậm chí đã từng phá hủy ba cây thanh, hắc, bạch kiếm của lão, nhưng y chưa từng thấy lão sử dụng hoàng kiếm bao giờ.

Thích Thiếu Thương hỏi: “Ông ...”

Luru Độc Phong bừng mở mắt, tia nhìn dữ dội, quát lên: “Lùi lại!” Lời vừa dứt, trong miếu hàng vạn tiếng hét giận dữ kinh hồn động phách cũng vang lên, như giây phút cả chín vạn cung tên cùng bắn ra, cả vạn vạn giọt mưa vùn vủ trong bão tố, tất cả ào vào trong miếu.

Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy cửa miếu bình một tiếng, mở toang ra. Bên ngoài đêm tối như mực không trăng, không sao. Một “tấm màn” màu đen với thanh thế phá tường đoạt thành ập tới.

Thích Thiếu Thương không hề nhìn thấy địch nhân.

Y chỉ thấy một tấm áo choàng đen.

Y thậm chí còn không phân biệt được đó là một tấm màn hay tấm áo choàng.

Màn đen ập tới, cả trời đất cũng tối sầm.

Luru Độc Phong toàn thân bỗng phát ra một tràng tiếng sấm sét, lướt mình đến trước mặt Thích Thiếu Thương, trụ tấn, găm to, song chưởng đánh ra.

Hai chưởng này vừa xuất ra, phía bên ngoài nổ bùng một cái, pháo hoa bắn lên sáng lòa cả bầu trời. Mà tiếng rít ghê rợn cũng đột ngột tăng cao, từ xa đến gần. Kinh khí đầy miếu đột nhiên tiêu tan không một dấu vết.

Trăng sao lấp lánh.

Ngôi miếu cổ yên ắng.

Luru Độc Phong từ từ thu chưởng lại, loạng choạng đứng không vững. Thích Thiếu Thương muốn tới đỡ lão, nhưng cả người chẳng có chút sức lực nào. Luru Độc Phong lao đảo vịn vào kệ gỗ, quay đầu cười khô. Dùng tay áo lau vết máu bên mép, lão nói: “Chưởng này đánh cũng được đấy nhỉ!”

Rồi lão hỏi Thích Thiếu Thương: “Ngươi thế nào rồi?”

Thích Thiếu Thương vẫn cảm thấy như trời đất đảo lộn, chuyện vừa xảy ra giống như cơn ác mộng ào qua.

“Chuyện này là ... sao?” Thích Thiếu Thương bàng hoàng hỏi lại.

Luru Độc Phong thờ dãi: “Địch nhân đã rút rồi.”

Thích Thiếu Thương vẫn cảm thấy ù ù cạc cạc, Luru Độc Phong giải thích thêm: “Ngươi đã trúng chất độc ‘thi cư dư khí vô tâm hương’ may mà ngươi có nền tảng về ‘nhất nguyên thân công’ cho nên trúng độc không nặng lắm. Nhưng e rằng là vẫn khó phục hồi lại trong thời gian ngắn được. Ngươi cần phải ngồi tĩnh tâm, vận hành máu huyết để đẩy chất độc ra. Trương Ngũ và Liêu Lục có lẽ đã gặp nguy hiểm, ta phải đi tìm chúng đã. Theo như ta đoán thì địch nhân đã đi xa rồi và sẽ điều binh tinh nhuệ đến tấn công lần nữa, nhưng tạm thời chưa cần phải lo về chuyện đó.”

Thích Thiếu Thương biết lão trong lòng lo lắng cho thuộc hạ nên vội thúc: “Ta không sao đâu, ngươi đi cứu họ đi.”

Luru Độc Phong giậm chân, chợt nói: “Ta không an tâm. Bọn ta nên ở cùng một chỗ thì tốt hơn.”

Thích Thiếu Thương biết lão lo lắng cho an nguy của y chứ không phải lo y bỏ trốn, cảm động trong lòng. Luru Độc Phong vỗ lên vai y, bảo: “Ngươi không cần tốn sức chạy, chỉ cần đề khí là được.” Rồi lão dùng tay kéo Thích Thiếu Thương theo.

Lưu Độc Phong và Thích Thiều Thương đến nơi con suối bên bãi đá và lùm cây, tìm thấy mấy xác chết.

Một xác bị chặt làm hai.

Một xác lão hán đầu chỉ còn dính với cổ bởi chút da.

Một xác nữa bị người ta phanh bụng, lưng còn cắm chiếc nĩa sắt, chính là Liễu Lục.

Lưu Độc Phong vuốt đôi mắt còn tròn trừng cảm hận của Liễu Lục. Lão nức nở: “Tiểu Lục tử, ngươi chết mà không nhắm mắt. Ta biết các ngươi gặp nguy hiểm nhưng ta không đi cứu. Là vì ta cũng biết được mục đích của Cửu U lão quái là muốn dụ ta đi để giết hại Thích Thiều Thương. Bọn chúng bày ra trò này là phòng trừ trường hợp ta ngăn cản. Cho nên ta ngàn vạn lần không thể để mình trúng kế, không thể bỏ lại Thích Thiều Thương một mình được.”

Lưu Độc Phong bình tĩnh lại, bảo: “Ta tuy không thể kịp thời tới cứu nhưng ta nhất định sẽ báo thù cho các ngươi. Nhất định là vậy.”

Nhờ gió lạnh đêm khuya nên Thích Thiều Thương cũng tỉnh táo được nhiều, hơn nữa trên đường đi máu huyết lại được lưu thông, do đó một ít chất độc còn lại trong người đã bị ép ra ngoài hết. Y đương nhiên biết trong lòng Lưu Độc Phong đau khổ đến nhường nào. Trong lòng y vừa đau khổ vừa tiếc hận. Y cũng biết Lưu Độc Phong không nỡ bỏ lại y nên không cách nào tới kịp cứu hai gã thuộc hạ thân thiết.

Y chỉ biết góp thêm lời: “Trung Ngũ không có ở đây, có thể là vẫn còn sống.”

Lưu Độc Phong bầm bầm: “Đúng vậy, gã có thể vẫn còn sống.”

Thích Thiều Thương cúi đầu: “Đều là tại ta, hại chết...”

Lưu Độc Phong thở dài: “Cũng không phải là do ngươi tất. Ta đã liệu trước được là Cửu U lão quái sẽ dùng các đệ tử của lão thí kế diệu hổ ly sơn. Lão cho rằng ta sẽ đi cứu người, đến khi quay về thì đại khái cũng đã chế trụ được ngươi. Lão cũng chẳng có cách nào giết được ta. Cho nên, ta mới để cho lão làm tưởng là ta đã rời đi, rồi nhân cơ hội ra tay trước chiếm ưu thế, một kích đã làm lão bị thương nặng trước.”

Thích Thiều Thương vẫn mơ hồ hỏi: “Lão cuối cùng là người hay quỷ? Là yêu ma phương nào? Làm sao lão biến thành làn khói màu lục được? Mà làn khói đó cuối cùng là cái thứ gì?”

Lưu Độc Phong đáp: “Cửu U lão quái có khả năng hơn người, võ công rất cổ quái. Lão có thể mượn phép ngũ hành ngũ độn tập kích đối phương, rất khó đề phòng. Tầm lục sa do lửa đốt thành chính là một trong những hóa thân của thân thể và tinh thần lão. Nếu có thể làm tiêu tán tầm lục sa đó thì có thể giết được lão. Nhưng ta lại quá sơ suất rồi.”

Thích Thiều Thương cũng muốn biết rõ ngọn nguồn, nên hỏi tới: “Vì sao?”

Lưu Độc Phong đáp: “Ta quên mất y còn có một đồ đệ tên là 'Phao Phao'!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 66: Mai táng

Thích Thiều Thương nhíu mày hỏi: “Phao Phao ư?”

Lưu Độc Phong kể rõ: “Phao Phao là đệ tử đặc ý của Cửu U lão quái, học được không ít bản lĩnh của lão. Trong trận chiến vừa rồi, ban đầu kẻ âm thầm hóa thành ‘lục mạng’ là Cửu U lão quái, sau đó là do Phao Phao phụ giúp, hắn biến thành chiếc áo choàng màu tro trùm lấy ngươi. Cũng do ‘Thị cư dư khí vô tâm hương’ của Phao Phao mà ngươi mất hết sức phản kháng. Lão quỷ cho rằng ta vẫn đang ở nơi xa, không về kịp nên mới hiện thân ra tay, nên trúng một kiếm Phong Lôi của ta bị thương.”

Lão nói đến đây thì bé Liễu Lục đến chỗ cao hơn, đặt nơi bùn đất tương đối mềm. Lão bắt đầu dùng đôi ngân câu roi trên đất đào một cái hố.

Thích Thiều Thương biết ý của lão.

Lưu Độc Phong muốn chôn cất Liễu Lục.

Thích Thiếu Thương cũng có ý đó.

Y luôn cảm thấy năm người trong số sáu người mà Lưu Độc Phong đem theo đều bị y gián tiếp hại chết.

Y chẳng có cách nào trả lại mạng sống cho những người này, nhưng thâm quyết tâm không để Liêu Lục phải phơi thây nơi chốn núi hoang rừng thẳm.

Nên y cũng dứt kiếm lại vào bao, nhặt lấy một thứ binh khí được gọt đều như cán cây búa rồi ra sức đào cùng Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong bỗng lên tiếng: “Cây gậy trên tay ngươi là một trong những binh khí thuận tay của Cửu U lão quái, được gọi là Âm Dương Tam Tài Đoạt. Xem ra Hồ Chấn Bi đã đến rồi. Trên mặt đất còn có mấy viên thiết tặc lè, vậy nhất định Thiết Tặc Lê cũng đã qua nơi này. Khi giao thủ ngươi cần phải đề ý, trên tay Cửu U lão quái còn có một cành Âm Đoạt, có thể đánh ra chín chiêu, phát ra bảy loại cơ quan. Cần phải cẩn thận.”

Thích Thiếu Thương nhìn thanh Ngốc Bổng (gậy nẩy nhui) trên tay, dựa vào ánh trăng ngắm kĩ nó một chốc rồi bảo: “Ta thấy nó có gì lạ đâu. Thanh binh khí này bị gọt thành hình dạng kì quái như vậy thì cũng chẳng có gì là đặc biệt.”

Lưu Độc Phong hừ lạnh: “Đó là vì nó gặp phải thứ binh khí khác tinh: Xuân Thu bút.”

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu nhìn lão, nghiêm trang: “Bút tắc bút, tước tắc tước, Xuân Thu chi bút, nghiêm như phủ việt.”

(Bút ra bút, gọt ra gọt, bút Xuân Thu còn bén hơn búa rìu.)

Lưu Độc Phong gật đầu: “Xuân Thu bút nằm trong tay Trương Ngũ.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Như vậy Trương Ngũ cũng đã đến nơi này rồi sao?”

Lưu Độc Phong nhẹ thở dài: “Liêu Lục gặp nạn làm sao Trương Ngũ không tới cứu được? Sáu thuộc hạ của ta là loại gặp nguy hiểm vẫn trượng nghĩa, không có kẻ tham sống sợ chết!”

Thích Thiếu Thương sợ khơi lại mối thương tâm của lão nên vội chuyển sang chuyện vui hơn: “Có lẽ Trương Ngũ thoát được rồi, nhưng không biết là đang ở đâu?”

Lưu Độc Phong lấy chiếc câu chi chi trên mặt đất, nhẹ hát hàm, bảo: “Ngươi xem!”

Đôi câu bị lão dùng lực đào đất, va phải đất đá, lưỡi câu cong queo. Lưu Độc Phong hận nó là một trong những hung khí giết chết Liêu Lục nên khi đào chẳng giữ gìn gì.

Thích Thiếu Thương thấy trước mặt mình có vết hai hàng bánh xe, bị đứt đoạn bởi đá sỏi nhưng lại tiếp tục trên mặt bùn cách đó không xa. Vết bánh xe này đặc biệt thấy rõ trên đám rêu mọc trên đá.

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên: “Kẻ đến đây ngồi trên xe kiệu có bánh gỗ sao?”

Lưu Độc Phong nhíu mày, nhận xét: “Ta vẫn thấy lạ một điều. Cửu U lão quái bị tật đã nhiều năm phải đi bằng xe nên xuất hiện vết bánh xe cũng chẳng có gì lạ. Nhưng lão đã tập kích chúng ta ở ngôi miếu cũ, sao lại có thể phân thân đến đây đánh Liêu Lục được. Điều này thật kì lạ.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Kẻ nơi miếu có đúng là Cửu U lão quái không?”

Lưu Độc Phong hừ nhẹ: “Nếu không phải Cửu U lão quái tự mình đến, công lực như vậy sao lại để hai kẻ bọn ta sống tới giờ được?” (*)

(*): Câu này khá tối nghĩa! :tetua:

Khi tìm được bản in, chúng tôi sẽ kiểm tra lại.:grin::grin:

Thích Thiếu Thương biết Lưu Độc Phong tuy tuổi đã lớn, đức cao vọng trọng nhưng vẫn còn rất hiếu thắng. Nhưng lời lão nói cũng có lý, nên y tóm tắt lại: “Tắm áo choàng màu tro nơi miếu đỏ - Cửu U lão quái - đã bị trúng một kiếm của ngươi, rõ ràng là đã hóa thành một làn khói xanh, bị ngươi chặn đường lui, sao lại...?”

Lưu Độc Phong đáp: “Ngươi trúng phải thuốc mê Thi Cự Dư Khí (hơi thở cuối cùng) nên bị vừa như mơ hồ, vừa như ảo giác. Nếu là người khác thì gục rồi, nhưng nội lực của ngươi không tệ, lại đã trải qua trăm đắng ngàn cay, nên mới có thể giữ được nguyên khí. Không sai, Cửu U lão quái bị trúng một kiếm của ta. Vì cho rằng lão âm thầm hóa thành tấm Lục sa, rồi chuyển thành làn khói xanh trốn mất nên ta muốn thừa cơ đuổi theo. Không ngờ làn khói xanh là trò yêu của tên đệ tử Phao Phao, còn lão thì trốn sau tấm rèm, thừa lúc ta bị bức tượng sơn thần do đệ tử Long Thiệp Hư của lão hóa thành tập kích, lão cũng đánh ta được một chiêu.”

Lão cười khò, nói tiếp: “Nếu không phải là ta đã đánh lão bị thương không nhẹ, lại thêm pháo hoa bắn lên ra hiệu có biến thì Cửu U lão quái với Long Thiệp Hư, Phao Phao đã không vội vã chạy trốn.”

Thích Thiếu Thương thắc mắc: “Pháo hoa ư? Báo hiệu sao?”

Lưu Độc Phong phán đoán: “Cửu U lão quái nhất định còn có đệ tử khác ở bên ngoài canh gác. Phát pháo hoa đó hiển nhiên là ám hiệu cho lão biết ta

đã vội đến đây, ý là muốn thúc giục lão động thủ. Phát pháo hoa thứ hai có lẽ là để báo động, ngoài ra còn có ý nghĩa gì khác thì ta cũng không biết. Trước khi rút lui lão vẫn không cam tâm, còn toàn lực phản công, hai bên cùng đối chọi. Ha ha, chẳng ai có kết quả tốt cả.”

Thích Thiếu Thương hơi trầm ngâm: “Có điều tin tức do phát pháo thứ nhất truyền đi không tránh khỏi sai lầm. Căn bản người không hề rời khỏi miếu.”

Lưu Độc Phong không hề ngừng tay, bảo: “Ừ, ta cũng thấy kì quái.” Chợt lão cong người ôm bụng, rên một tiếng.

Thích Thiếu Thương biết lão bị thương không nhẹ, lo lắng vội hỏi: “Người có sao không?”

Lưu Độc Phong lập tức thẳng lưng lại, kiên quyết: “Ta không sao.” Cặp lông mày nhanh chóng giãn ra, lão thở sâu một hơi, hỏi ngược lại: “Còn người thì sao?”

Thích Thiếu Thương biết lão hiểu thắng nên đáp: “Vẫn còn hơi lơ lơ một chút. Nếu không phải bộ thần đến nhanh thì ta mê mang đến độ có bị người ta xé thành tám mảnh cũng chẳng biết gì.”

Lưu Độc Phong vỗ vỗ vai Thích Thiếu Thương, cười: “Làm sao mà tệ thế được! Ta năm đó cũng bị trúng mê hương, chỉ dựa vào một hơi chân khí để chế ngự bảy tên cướp, sau đó mới gục ngã, hôn mê đến một ngày một đêm. Khi tỉnh lại thì bảy tên kia vẫn chưa giải khai được huyết đạo, còn làm gì được ta? Ha ha ...” Lão cười mấy tiếng, không biết là do vậy mà đụng đến vết thương hay đột nhiên nhớ đến nỗi đau trong lòng mà lại vỗ ngực nhún nhún, ho khan mấy tiếng.

Thích Thiếu Thương lái câu chuyện sang hướng khác: “Có vẻ như Cửu U lão quái bị thương lần này cũng cần phải một thời gian nữa mới hồi phục được.”

Lưu Độc Phong sắc mặt càng lúc càng xấu đi. Dưới ánh trăng, Thích Thiếu Thương thấy lớp sương trắng trên đầu lão càng lúc càng đậm, nhìn kỹ thì còn thấy sắc đen ẩn hiện. Tim y không khỏi nhảy lên một nhịp lo sợ.

Lưu Độc Phong đào mạnh thêm vài cái nữa, lại rên lên vài tiếng, chợt hỏi: “Người đang lo lắng cho vết thương của ta phải không?”

Thích Thiếu Thương không trả lời mà lại bảo: “Trời sắp sáng rồi. Trương Ngũ không biết có quay về miếu tìm bọn ta không nữa? Chỉ bằng việc chôn cất Liêu Lục cứ để ta làm, Lưu đại nhân về miếu trước nghỉ ngơi đi.”

Lưu Độc Phong giải thích: “Người chỉ thấy ta đào đất, nhưng thật ra là ta đang dùng lực chân khí đào đất để trị thương, điều khí. Ta bị thương nơi thận, trong Ngũ hành thì thủy thuộc về màu đen, trên đầu ta đang có sắc đen, đó là do ta muốn để vết thương trong thận phát tán đi mà thôi. Chính là ta đang tán khí đi trong khi đào đất, đưa dòng chảy của nước trong cơ thể về lại trạng thái bình thường. Người bảo ta về miếu trị thương, khác nào bảo ta bỏ nơi gần, tìm nơi xa.”

Thích Thiếu Thương giờ mới tỉnh ngộ. Lưu Độc Phong nói tiếp: “Trương Ngũ nếu có thể quay về miếu, cũng sẽ đến đây tìm chúng ta thôi, chi e hán...”

Thích Thiếu Thương vội ngắt lời: “Trương Ngũ ca cơ trí hơn người, hơn nữa trên tay ca ấy còn có Xuân Thu bút do người đích thân truyền lại. Chỉ cần không phải là Cửu U lão quái ra tay thì ai cũng khó làm gì được ca ấy!”

Lưu Độc Phong thở dài: “Ta biết người nói vậy chỉ để an ủi ta. Liêu Lục chết rồi, hán cũng có Hiên Viên Ngô Thiên kính, mà giờ cũng không cánh mà bay. Có lẽ ngoài Cửu U lão quái ra còn có thêm cường địch nữa.” Thích Thiếu Thương nghe vậy chợt nhớ ra: “Giang hồ đồn đại rằng người truyền cho sáu vị thuộc hạ sáu món pháp bảo, tất cả đều là vũ khí lợi hại bá đạo, có đúng thế không?”

Lưu Độc Phong nhẹ mỉm cười: “Người có biết sáu loại vũ khí đó tên gọi là gì không?”

Thích Thiếu Thương khiêm nhường: “Chỉ có nghe người ta nói qua.”

Lưu Độc Phong khuyến khích: “Cứ kể ra thử xem”

Thích Thiếu Thương bèn đáp: “Diệt ma đạn Nguyệt Loan, Hậu Nghệ xạ Dương Tiễn, Thu Ngự đao, Xuân Thu bút, Nhất Cửu thần nê, và Hiên Viên Ngô Thiên kính.”

Lưu Độc Phong gật gù, bảo: “Không sai. Sáu người bọn họ võ công không cao, ban đầu ý ta là đưa cho bọn họ để phối hợp với nhau, cho dù đôi phương có là cao thủ cũng khó mà ứng phó nổi.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Trương Ngũ ca sống chết chưa biết thế nào, Hiên Viên Hạo Thiên kính của Liêu Lục ca có lẽ đã rơi vào tay địch, ba món vũ khí còn lại không biết có phải ở chỗ Lưu đại nhân không?”

Lưu Độc Phong ánh mắt khác lạ, đáp: “Nhất Hoàn Thần Nê đã bị Chu Tứ dùng hết. Lúc Lam Tam và Lý Nhị chết, Liêu Lục có nhặt lại Thu Ngự đao và Hậu Nghệ xạ Dương Tiễn đem về giao cho ta, hiện ta vẫn giữ.” Lão ngừng một chút, trầm giọng hỏi: “Người vì sao không hỏi bốn món mà chỉ nói ba món?”

Thích Thiếu Thương giải thích: “Đó chính là điều ta muốn đề cập đến. Ngày đó, Chu Tứ bắn Nhất Hoàn Thần nê về phía ta và Tức đại nương. Trong trận đó, nàng cũng đã tiện tay đem Diệt Ma đạn Nguyệt Loan theo. Về chuyện này ta cảm thấy nên nói với người một tiếng.”

Lưu Độc Phong xua xua tay: “Không sao, không sao, có cũng được, không có cũng chẳng sao. Nhìn thấy sáu bảo vật ấy chỉ thêm đau lòng mà thôi. Ta thường dùng sáu thanh kiếm là Hoàng Vân (mây vàng), Hồng Hoa (hoa đỏ), Bích Đài (lục bích, xanh rêu), Lam Ngọc (xanh dương), Hắc Sơn và Bạch

Thủy, giờ chỉ còn lại Hoàng, Thanh, Hồng ba kiếm. Thật ra trên thế gian này có cái gì là vĩnh viễn đâu. Kiếm báu rồi cũng chỉ là thứ vũ khí tạm bợ mà thôi.”

Lúc này lão đã đào được một cái hố khá to rộng. Luru Độc Phong rút thanh thiết xoa (xiên sắt) trên lưng Liêu Lục ra, máu tuôn đầm ướt cả tay lão. Lão bình thân nói: “Liêu Lục, ta biết kẻ giết ngươi là Hồ Chấn Bi và Thiết Tật Lê, mấy thứ này đều là ám khí độc môn của bọn chúng. Ta nhất định sẽ báo thù, ngươi cứ yên lòng mà nhắm mắt.”

Nói xong, lão đặt xác Liêu Lục vào hố, bắt đầu phủ đất bùn lên.

Thích Thiếu Thương ở bên cạnh cũng phụ lão một tay.

Luru Độc Phong chẳng nói lời nào.

Tay chân lão dính đầy bùn đất.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, Thích Thiếu Thương chợt cảm thấy vị đại nhân tôn quý luôn sống trong nhung lụa này lại như một ông lão cô độc không nơi nương tựa, đau khổ, đáng thương.

Luru Độc Phong đang cố sức đắp đất, hình như quên chính bản thân mình dính đầy bùn đất.

Bên cạnh lão không còn có người hầu hạ.

Bỗng nhiên Luru Độc Phong run nhẹ, quay mặt đi, chòm râu trắng như cước của lão cũng nhẹ rung rung.

Thích Thiếu Thương rất muốn đến bên dìu đỡ lão.

Luru Độc Phong cảm nhận được ngay.

Lão đứng thẳng dậy.

Cả người lão như bức tường thành kiên cố, không địch nhân vào phá nổi.

Phía trên hố đã phủ đầy đất, lão đập đập thêm vài cái cho bằng phẳng rồi bảo: “Cửu U lão quái chẳng thể nào tha cho bọn ta, trên đường khó tránh khỏi nợ kia.”

Thích Thiếu Thương cúi đầu, một lúc sau mới bồi hồi bảo: “Tại hạ cảm thấy ... đại nhân ...”

Luru Độc Phong mỉm cười cắt ngang: “Gọi ta bằng Luru Độc Phong là được rồi.”

Thích Thiếu Thương ngập ngừng, rồi thốt lên: “Luru tiên bối.”

Luru Độc Phong kiên quyết sửa lại: “Nếu còn coi trọng ta, thì chúng ta thành bằng hữu. Cứ gọi ta là Luru Độc Phong.”

Thích Thiếu Thương khiêm nhường: “Không được đâu.”

Luru Độc Phong ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Thích Thiếu Thương chỉ đáp: “Lúc này thì không được.”

“Vi sao?” Luru Độc Phong thắc mắc.

Thích Thiếu Thương giải thích: “Bây giờ ngài đang áp giải tại hạ, nếu chúng ta là bằng hữu thì sẽ không tiện cho ngài.”

Luru Độc Phong gạt phắt: “Sai rồi. Bạn là bạn, mà áp giải là áp giải. Cho dù ngươi là bạn của ta, nhưng nếu ngươi phạm tội thì ta vẫn bắt ngươi thôi.”

Thích Thiếu Thương phản đối: “Ta thì khác. Nếu ta làm bạn với ai đó, thì ra sẽ bảo vệ hắn, dù hắn có làm sai ta cũng bao che cho hắn. Trừ phi hắn có chết cũng không hối cãi thì ta mới đành ra tay trừng trị.”

Luru Độc Phong gạt đầu: “Cho nên khi ngươi gặp nạn cũng có rất nhiều người liều mạng vì ngươi.”

Thích Thiếu Thương đồng ý: “Chúng ta là hai con người hoàn toàn khác nhau.”

Luru Độc Phong bảo: “Đó chỉ là về tính cách mà thôi. Giữa người với người, không nhất định tính tình giống nhau mới thành bạn được. Chỉ cần cùng chí hướng là thành tri giao được rồi.”

Thích Thiếu Thương lại bảo: “Nếu ta làm bạn của ngài thì sau khi đối phó với Cửu U lão quái, dù có cơ hội ta cũng không trốn được. Vì làm vậy là không phải với bạn bè. Ta cả đời chẳng phải là không có lúc làm những chuyện như vậy, nhưng ta luôn cố sức tránh những chuyện đó. Nhưng lần này chỉ cần có cơ hội là ta phải trốn ngay vì ta cần phải báo thù cho bằng hữu. Ta vẫn gọi ngươi là Luru bộ thần thôi.”

Lưu Độc Phong thở dài: “Ngươi đã cố chấp như vậy, ta cũng không ép. Nhưng trong lòng ta vẫn xem ngươi là bạn.”

Hai người cùng im lặng một lúc.

Lưu Độc Phong lên tiếng trước: “Vừa rồi ngươi muốn nói gì?”

Thích Thiếu Thương bảo: “Ta cảm thấy Cửu U lão quái chính là muốn giết ta, ngươi không cần phải can thiệp vào. Nếu ta có thoát được tay lão cũng là nhờ ngươi tất cả. Cho nên ngươi đừng vì ta mà mang vạ vào thân.”

“Cái này thì ngươi nghĩ sai rồi.” Lưu Độc Phong phân tích: “Nếu Cửu U lão quái chỉ muốn dụ ta ra khỏi miếu thì đã không giết Liễu Lục rồi. Như vậy thì ta mới có thể tin mục đích của lão là lấy mạng ngươi. Lão ra lệnh sát hại Liễu Lục là đã không ngại kết thù với ta. Xem ra thì mệnh lệnh của Phó Tổng Thư không chỉ là lấy mạng ngươi mà còn cái đầu của ta nữa. Vậy thì thù cũ hận mới giữa ta với lão, nhiều năm đối đầu nhau cũng đã đến lúc nên tính sổ rồi.”

Lão vuốt râu bảo: “Giờ thì ta với ngươi đã chung một thuyền, ngươi không cần lo lắng làm liên lụy đến ta. Sau khi đánh lui cường địch, ngươi cứ nghĩ cách trốn thoát, còn ta vẫn cứ áp giải ngươi.”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Cũng đành vậy.” Y bỗng kêu lên: “Nhìn kia!”

Lưu Độc Phong nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ thấy một mảng tối đen. Nhưng nhìn kĩ thì lơ mờ cảm thấy nơi chân trời tối đen hình như có ánh sáng vàng le lói.

Lưu Độc Phong lấy làm lạ: “Ánh lửa à?”

Thích Thiếu Thương đã nhiều năm giữ chức trại chủ ở Liên Vân trại, nên biết rất rõ về lửa và khói. Y hỏi: “Lúc chúng ta đi, đồng lửa trong miếu đã tắt chưa?”

Đúng là kúc bọn họ rời miếu đã dập tắt đồng lửa vì e lửa trong rừng sẽ gây ra họa.

Lưu Độc Phong hiểu ý, xác nhận lại: “Là lửa nơi miếu phải không?”

Thích Thiếu Thương nhìn về hướng chân trời, thẳng người đón gió, y mím chặt môi khẳng định: “Trong miếu có người.”

Trong miếu có người.

Là địch hay là bạn?

Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương đều không có ý định tránh đi.

Nếu là địch có tránh cũng không được. Nếu là bạn thì cần gì phải tránh?

Cho nên cả hai cùng nhau lướt về phía có ánh lửa.

Ngon lửa cũng được dần.

Bên cạnh việc hai người đang dần dần tiếp cận với ánh lửa, tự bản thân ngon lửa cũng đang được quạt thêm.

- Người quạt lửa dường như có chỗ dựa nào đó nên không biết sợ!

Lúc Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương đến gần cửa miếu thì đột nhiên chia nhau ra. Thích Thiếu Thương như cánh vạc đêm phóng lên gò ngói, treo mình nhảy xuống nhẹ nhàng như bông, động tác nhanh hơn cả khi vượn.

Lưu Độc Phong một tay cầm kiếm, tay kia vuốt râu. Lão thở hơi quát to, chân đạp tung cánh cửa miếu đang khép hờ.

Đột nhiên ánh lửa lóa mắt, một thanh củi cháy rực bay vù tới.

Lưu Độc Phong chớp mình, rướn người lên, ánh kiếm xanh lóe sáng chặt thanh củi làm hai. Đầu lửa rơi xuống đất, trúng chân của một người mũi trắng.

Gã ta đau đớn hét lên, vẫn kịp gọi: “Lão gia...”

Lời thốt ra đến đó thì ngừng, âm thanh im bật.

Kiếm của Thích Thiếu Thương đã kề bên cổ gã.

Y đã âm thầm lặng lẽ áp sát sau lưng gã kia.

Lưu Độc Phong nghe được giọng nói đó liền quát lớn: “Chậm đã!”

Lúc này ba người mới nhìn rõ mặt nhau, đều ồ lên: “Là người!”

Gã kia chính là Trương Ngũ.

Mũi của Trương Ngũ trắng toát một cục.

Là màu miếng vải băng vết thương trên mũi của gã.

Trương Ngũ không chết.

Một tay gã còn ôm Hạo Thiên kính, tay kia đang nắm chặt Xuân Thu bút, chuẩn bị quyết một trận sống mái với địch nhân.

Nhưng giờ gã đã bị chế trụ, đồng thời cũng nhận ra được đối phương.

Đó là chủ nhân mà gã luôn canh cánh trong lòng.

Trương Ngũ vẫn còn sống, nhưng ngay cả gã cũng cho rằng mình đã chết.

*****

Vật đó va chạm với thiết tặc, rơi xuống đất. Thì ra đó là một đồng tiền.

Trương Ngũ cả người mềm nhũn. Mà vết tê rát trên mũi càng đau hơn.

Lúc gã ngã ngửa người ra cũng đã nhìn thấy Hồ Chấn Bi bắn pháo hoa lên trời, sáng chói lòa.

Gã còn thấy viên thiết tặc vừa bị va chạm bắn ngược trở lại không ngờ đang bay về phía gã “Thiết Tặc Lê”.

Tên “Thiết Tặc Lê” vốn đã nắm chắc phần thắng, nhưng tình thế biến chuyển bất ngờ làm hắn nhất thời luống cuống tay chân.

Trương Ngũ cũng nghe thấy một giọng nữ kêu lên: “Đang tới đó!” Sau đó gã ngất đi không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thương – Mâu - Kích

Tỉnh lại, Trương Ngũ phát hiện mình đang ở trong tòa miếu hoang, nơi mũi hơi đau. Gã đưa tay sờ thử thì phát hiện mũi đã được băng bằng miếng vải thô màu trắng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê mờ mẫn, Trương Ngũ thấy như trên ngực có một vật nhẹ giống một mảnh lụa. Trong miếu tối om nên gã lui cui đánh lửa để soi, đột nhiên một vật như con dơi bay vào, lướt vút qua người gã.

Thần trí chưa tỉnh, Trương Ngũ cố sức né tránh nhưng chân trụ không vững, ngã nhào xuống đất.

“Vật thể bay” kia chỉ nhoáng lên rồi biến mất, trong đêm tối cái gì cũng không thấy rõ, nhưng cũng không có đợt tấn công tiếp nữa.

Khi Trương Ngũ đứng lên được thì mảnh lụa cũng không còn thấy đâu.

Gã đốt lửa lên soi tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy.

Đốt to đồng lửa, Trương Ngũ nhớ tới Liêu Lục đã chết, sáu anh em chỉ còn lại một mình mình, gã chợt cảm thấy bị thương.

Đang lúc buồn đau, đột nhiên cửa miếu bị đá tung. Trương Ngũ cho rằng có kẻ địch tấn công nên vội chụp lấy một thanh cùi chày dờ, đâm thẳng tới trước.

Nhưng không phải địch, người xông vào là Lưu Độc Phong!

Trương Ngũ chỉ biết đến thế.

Thậm chí gã chẳng biết bằng cách nào mà mình lại về được ngôi miếu hoang.

Lưu Độc Phong vỗ vỗ vai y, an ủi: “Không sao! Thế là tốt rồi, tốt rồi!”

Trương Ngũ rơi nước mắt: “Nhưng mà Lục đệ, y...”

Lưu Độc Phong gắng gượng gạt đầu: “Ta biết. Ta đã mai táng y rồi.”

Trương Ngũ không kiềm được nước mắt: “Lục đệ cũng đã mất rồi, chỉ còn lại một mình thuộc hạ. Năm xưa, còn nhớ sau khi bắt được Hiền đạo thần Lý Hóa nơi núi Trung Điều, lập được đại công, bọn thuộc hạ được Bình bộ tâu với thánh thượng, người hoan hỷ mà giáng chỉ sắc phong cho. Văn Đại mới nói: ‘Hôm nay chúng ta được vinh hoa như thế này, tất cả là nhờ lão gia đề bạt.’ Huynh khác nói: ‘Chúng ta vinh viễn cũng không được quên ân điển của lão gia.’ Một huynh khác thêm vào: ‘Chúng ta vinh viễn không chia lìa.’ Thuộc hạ cũng góp lời: ‘Đúng, hợp lại cùng nhau mới là sức mạnh.’ Tứ ca nói, đại khái: ‘Chúng ta phải phục vụ lão gia cả đời. Người đối với chúng ta ơn nghĩa như núi, chúng ta có cố gắng suốt đời cũng khó có thể đền đáp.’ Lý Nhị ca bảo: ‘Không có lão gia, chúng ta không biết thế nào là tốt. Lão gia mất chúng ta, có lẽ cũng sẽ đau lòng và gặp nhiều bất tiện.’”

Gã nói thêm: “Lần trước thấy lão gia có ý nghỉ ngơi an dưỡng tại Kinh thành, sáu người thuộc hạ đều tưởng rằng tuy phải trải qua mưa máu gió tanh trên giang hồ, nhưng cuối cùng cũng có thể cáo lão quy ẩn tại Kinh sư... Ngờ đâu, mới chỉ được vài tháng.. bọn họ... bọn thuộc hạ... chỉ còn lại một mình thuộc hạ.”

Dứt lời, gã khóc không thành tiếng.

Chòm râu bạc khẽ rung, Lưu Độc Phong bảo: “Đều tại ta! Lẽ ra phải sớm rửa tay gác kiếm, không nên mang theo bọn người vào chuyện rắc rối này. Văn Đại từng khuyên ta...”

Đột nhiên lão không kiềm được, lệ già tuôn rơi, run run: “Thật ra, các người đều đã khuyên ta. Nếu như lòng ta không hiếu thắng như thế, muốn trước khi buông tay qui ẩn để tiêu dao viễn cảnh, lại làm thêm một vụ án, khoe tài thêm một lần, thì các người... đâu đến nỗi này!”

Trương Ngũ rơi nước mắt: “Lão gia, đều do bọn thuộc hạ thường ngày chây lười, ham thích mấy trò bàng môn tả đạo mà không chịu rèn luyện võ công, mới gặp phải kiếp nạn này.”

Lưu Độc Phong thở dài sườn sượt: “Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma (*), giang hồ có mấy người được kết cục tốt đẹp. Ta đã thấy đường đến tuổi vàng không còn xa. Các huynh đệ của người không còn đợi lâu nữa đâu.”

Nghe vậy lòng Trương Ngũ đau như bị dao cắt, chỉ biết gọi một tiếng: “Lão gia!”

Thích Thiếu Thương cũng thấy sợ hãi trong lòng. Mặc dù chàng biết rõ Lưu Độc Phong đối đãi với thuộc hạ như cha con. Thường ngày lão ăn ngon, mặc đẹp, nhà cao cửa rộng, mà lần này gặp biến cố liên tiếp, mất luôn mấy thuộc hạ thân tín, chí mòi, lực suy, lại long đong vất vả, nhưng lão vẫn một lòng kiềm nén nỗi bi thương. Nay gặp được Trương Ngũ từ cõi chết trở về, lão không còn kiềm chế được, mới bộc bạch hết nỗi lòng. Nhưng lời vừa rồi của Lưu Độc Phong lại có diễm bất tường, cường địch còn đó, sao lão lại mất hết đầu chí?

Thích Thiếu Thương không khỏi khản trương trong lòng.

Khóc được một lúc, chợt Lưu Độc Phong bảo: “Người lắng nghe cho kỹ, có người đến đây.”

Thích Thiếu Thương giật mình.

Mặc dù đang lúc buồn đau, nhưng tai mắt Lưu Độc Phong vẫn tỉnh táo, phản ứng vẫn bén nhạy.

Thích Thiếu Thương nghiêng vai, ghé tai sát đất.

“Tiếng chân của bốn người”

Lưu Độc Phong ừ nhẹ.

“Chúng còn mang theo một vật.”

Lưu Độc Phong gật gù.

“Một vật nặng, là một người.”

Lưu Độc Phong tự hỏi: “Làm sao mà lão ta hồi phục nhanh như thế?”

“Đã đến trước cửa!” Thích Thiếu Thương chợt báo.

Là do những kẻ mang vác đó đột nhiên tăng tốc.

Cửa miếu vẫn khép hờ.

Bên ngoài vẫn không hề có động tĩnh gì.

Trương Ngũ cảm thấy Xuân thu bút trong tay.

Lưu Độc Phong nắm lấy cổ tay Trương Ngũ, tỏ ý giữ dừng hành động bừa bãi.

Từ bên ngoài vang đến một giọng nói từ tốn: “Lưu bộ thần, mời ngài ra ngoài nói chuyện.”

Trên con đường lớn, dưới ánh trăng hiện lên bốn người đang khiêng một chiếc quan tài.

Cả bốn người đều đứng ngay đơ như xác chết, sắc mặt nhợt nhạt, trơ như gỗ, không lộ chút tình cảm gì. Mỗi tên đều mang chéo sau lưng một bao giấy dầu lớn, mũi hơi thổi bốc ra nồng nặc, không biết là chứa thứ gì.

Ba người Lưu Độc Phong, Trương Ngũ, Thích Thiểu Thương mở rộng cửa miếu, cùng bước ra.

Chú ngựa cột bên cạnh miếu ngựa đầu hí vang.

Ba người liền ngang tiến tới trước.

Vừa sai bước, Lưu Độc Phong vừa nhỏ giọng dặn dò Trương Ngũ: “Bốn kẻ khiêng quan tài kia đều đã uống phải độc dược ‘Áp Bất Lư’ của dây Phong Ma vùng Lĩnh Nam nên mất hết bản tính, bị kẻ khác khống chế hoàn toàn, không còn màng đến tính mệnh. Khi cùng chúng giao thủ, cho dù giết hết cả bọn cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngươi phải biết rõ điều này.”

Lão vừa nhỏ giọng dặn dò, vừa đưa cho Trương Ngũ một cây cung cùng năm mũi tên. Thân tên nhẹ nhàng thanh tú còn mũi tên lại loáng ánh kim quang.

Nhưng thanh âm hiền hòa lúc này đột nhiên biến thành một tràng cười cuồng ngạo: “Lưu bộ thần, ngươi bị thương tại vùng tam tiêu (nơi bụng dưới), thái dương và thận. Đều không nhẹ!”

Lưu Độc Phong khen: “Nghe âm thanh biết thương thế, đủ thấy là người cao minh!”

Lão đột ngột dừng lại.

Thích Thiểu Thương bên trái, Trương Ngũ bên phải cũng nhất loạt dừng bước.

Giọng nói kia bắt đầu có chút thô lỗ: “Ngươi nói đúng! Những ‘dược nhân’ này đều là nô lệ của ta, mặc ta điều khiển, nghe hiệu lệnh của ta. Bản thân bọn chúng không còn tính mệnh, tính mệnh của chúng là của ta.”

Lưu Độc Phong bật thốt: “Không có người nào mà tính mệnh thuộc về kẻ khác cả!”

Giọng nói kia dừng một lát, đoạn bật cười: “Nhưng tính mạng của họ đều thuộc về ta. Ngươi biết bọn họ là ai không? Bọn chúng đều bị ta giết sạch cả nhà hoặc bố mẹ, tàn hại sư môn hoặc cả gia đình họ. Còn lại là những kẻ quyết chí báo thù rửa hận, ta tha không giết, cho bọn họ uống ‘Áp Bất Lư.’ Nam thì cả đời nghe lệnh ta, nữ để mặc ta làm nhục. Ngươi nói thử xem khoái chí hay không, có thích hay không?”

Sắc mặt Trương Ngũ tái mét.

Lưu Độc Phong đáp: “Khoái chí!”

Thích Thiểu Thương gần giọng: “Quá thích!”

Giọng nói đó tiếp: “Đúng thế! Hơn nữa, khi đã uống phải loại thuốc này của ta thì không còn cách nào chữa trị được. Chỉ có thể làm cho chúng điên loạn chứ không thể hồi phục được bản tính của chúng. Ngươi xem, bọn chúng còn hy vọng gì phục thù, còn ý nghĩa gì để sống?”

Giọng nói dừng lại một chút, biến thành giọng điệu khuyên nhủ chân thành: “Làm kẻ địch của ta, sẽ nhận hậu quả không tốt đâu! Tuy phụ nhân Lưu bộ thần mất đã lâu, nhưng vẫn còn một cô con gái chưa xuất giá... Thích trại chủ còn vị tức đại nương hình như đang phải trốn tránh khắp nơi.”

Lưu Độc Phong chợt hỏi Thích Thiểu Thương: “Khi trước, cũng có một nhân vật võ lâm chuyên chế tạo dược nhân để sử dụng, sau này y phải nhận hậu quả như thế nào?”

Thích Thiểu Thương đáp ngay: “Việc này ta cũng nghe qua. Kẻ khiến người ta mất hết bản tính là Cơ Diệu Hoa. Sau này ả bị Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bộ giết chết, thiêu rụi, cả hài cốt cũng chẳng còn.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Thật ư?”

Thích Thiểu Thương đáp: “Đúng thế!”

Lưu Độc Phong bảo: “Đó chính là ác giả ác báo.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Sớm muộn gì cũng bị quá báo.”

Giọng nói kia ngừng một hồi lâu mới hỏi: “Người các ngươi vừa nói đến có tên là gì?”

Lưu Độc Phong cùng Thích Thiếu Thương đều không biết lão quái hỏi như thế là có dụng ý gì. Trương Ngũ giành đáp: “Đó là Vô Tình, đại lão gia Vô Tình!”

“Vô Tình? Thành Nhai Dư?”

Đột nhiên giọng cười the thé trỗi lên. “Bình,” nắp hòm văng ra, sương khói bốc lên. Lưu Độc Phong truyền âm: “Cẩn thận! Không được hít thở.”

Từ trong hòm nhô lên hai cánh tay.

Tay thanh tú, trắng như tuyết.

Bàn tay trắng nổi bật trong màn đêm.

Cánh tay lộ đến khuỷu thì đột nhiên không thấy tiếp nữa

Chỉ có hai vòng máu thâm.

Hai cánh tay cụt này do hai cánh tay gãy đứt như que củi đưa lên.

Lúc này Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương mới rõ: hai cánh tay trắng ngần không phải là tay của người nằm trong quan tài.

Đôi tay quý gầy guộc mới là tay của hắn, còn cánh tay trắng nằm trong tay quý.

Đôi tay trắng đã bị người ta tiện phẳng.

Lưu Độc Phong hơi biến sắc: “Ngươi có ý gì?”

Giọng nói đầy quý khí như từ chốn ma quái vọng về chợt từ hòa: “Không có ý gì cả. Chẳng qua chỉ muốn cho ngươi thấy đôi cánh tay này.”

Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương như cùng bị đánh trúng một quyền.

Người trong quan tài lại bảo: “Yên tâm! Đôi tay này không phải là đôi tay búp măng của Lưu Ánh Tuyết, thiên kim tiểu thư của Lưu đại nhân; cũng không phải đôi tay ngọc của Tức đại nương, đây chỉ là...” Giọng nói âm u phá ra cười: “Đôi tay của người đứng đầu Tứ Đại Danh Bộ, đôi tay của Vô Tình!”

Nghe vậy, Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương đều chấn động.

Giọng đó cười quái dị một hồi đoạn nói tiếp: “Nếu như không tin, xin mời xem.”

Tay hắn khẽ rung, một tờ giấy trắng tà tà bay về phía ba người Lưu, Thích, Trương, giống như được một con thú vô hình nâng qua.

Lưu Độc Phong nói nhỏ hết cỡ: “Đề phòng hắn gian trá, không được chạm tay vào.”

Một mặt lão bảo: “Hay cho chiêu ‘Vô Cực Hàm Nhất Cực’. Lão huynh không những luyện tới đỉnh cao võ công tà môn mà nội công chính đạo cũng luyện tới mức tinh thông...”

Kẻ trong quan tài cười to: “Kẻ hèn được bộ thần đề cao, còn hơn được vạn người ca tụng.”

Lưu Độc Phong cất ngang: “Tuy nhiên, ngươi bị thương ở ba vùng ‘Thiên Tông’, ‘Cách Dư’, ‘Thân Trụ.’ E rằng vết thương do kiếm cũng không nhẹ.”

Giọng nói trong quan tài chợt ngừng bật.

Kẻ trong quan tài vừa phô diễn một ngón huyền công lại khiến cho Lưu Độc Phong khám phá được thương thế của lão.

Giọng nói của lão quý biến hóa khôn lường, khiến người ngoài không cách nào nắm bắt được tình thế thực sự của lão. Ban đầu Lưu Độc Phong cũng tưởng lão không bị thương hoặc chỉ bị thương nhẹ. Nhưng một chiêu dùng ‘Vô Cực Hàm Nhất Cực’ đẩy tờ giấy mỏng đi đã khiến cho Lưu Độc Phong phát hiện công lực của lão quý khi hoàn nguyên trở lại hơi bị ngăn trở, ngưng thần phản hư có chỗ khuyết nên nhận định được thương thế của địch thủ.

Trương Ngũ rút Xuân thu bút ra, dùng bút nâng ngang bức thư.

Xuân Thu bút không hề chuyển màu.

Giấy không có độ.

Đúng lúc ấy, Trương Ngũ lại cảm thấy từ tờ giấy mỏng xô đến một luồng lực đạo hùng hậu. Gã không chống nổi, phải thối lui một bước. Nhưng dù lùi một bước, luồng lực đạo càng như vạn ngọn sóng công phá bờ đê, vẫn âm ầm xông tới. May mà Thích Thiếu Thương kịp thời đặt tay lên vai hắn.

Cái đặt tay này khiến từ người gã phát sinh luồng lực đạo đương cự được, đứng vững trở lại.

Thích Thiếu Thương rút tay lại.

Trước khi rút tay về, năm ngón tay của y vung lên trên vai Trương Ngũ.

Cái vung tay giúp cho Trương Ngũ thoát khỏi cảm giác nghẹn uất ở ngực.

Lưu Độc Phong chợt cất tiếng: “Xem ra lực kháng dương trong chiêu ‘Vô Cực Hàm Nhất Cực’ của ngươi không đủ. Đương nhiên không phải là do các hạ thiếu hỏa hầu mà do vết thương ở ‘tì du’ chưa lành. Như vậy, khi ngươi hóa thân thành màn che cuộn lấy hông của ta, ta đâm một nhát cũng hiệu quả, nhỉ?”

Cửu U Thần Quân hừ lạnh: “Thích trại chủ cũng mang thương trên mình. Thật là phong phú, muốn gì có đấy đây.”

Lúc này, dưới ánh trăng, Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương thấy rõ dấu ấn đóng trên tấm giấy.

Đối với con dấu trên quan trường, Thích Thiếu Thương hoàn toàn không biết gì, nhưng Lưu Độc Phong lại biến sắc mặt.

“Chính là ấn tín của Vô Tình, do Gia Cát tiên sinh trao cho y, ‘Bình Loạn Ngọc Bội’!”

Quý thủ trong quan tài đưa lên một tấm ấn chương dưới ánh trăng: “Ấn tín của y hiện nằm trong tay ta, y còn có thể sống được sao?”

Lưu Độc Phong nghĩ đến tài năng của Vô tình cùng với việc chàng hỗ trợ lão bất Thích Thiếu Thương, giận quát: “Cửu U lão quý! Ngươi giết Vô Tình, ta với Gia Cát tiên sinh không bỏ qua cho ngươi!”

Cửu U Thần Quân cười lớn: “Chính ta đang muốn ngươi không bỏ qua cho ta!”

Lưu Độc Phong quát: “Nói hay lắm!”

Lời vừa xong, lão như điều hâu phóng vọt lên trời cao. Từ trên cao như có tiếng sấm ì ùng vang lên, bầu trời xám xịt như sắp mưa, khí thế bức người.

Ánh xanh lóe lên, Lưu Độc Phong đã vung Bích Đài kiếm tấn công.

Từ trong quan tài đột nhiên nhô lên một thanh trường thương.

Tua thương hồng pháp phối, mũi thương ánh vàng rung vun vút, trong chớp mắt đã đâm không biết bao nhiêu thương, ra không biết bao nhiêu đòn sát thủ về phía Lưu Độc Phong đang lơ lửng trên không.

Trường thương có xuất xứ lâu đời nhất, có thể đánh địch ở xa, có thể ngăn địch ở gần, công như rồng quấy nước, thủ như hổ vượt núi.

Năm xưa, trong chiến dịch Tứ Đại Danh Bộ Hội Kinh Sư, một người trong trong Thập Tam Sát Thủ: “Nhân tại thiên lý, thương tại nhân tiên” (người ở ngàn dặm, thương đã ngay trước mắt) Độc Cô Uy, chính là một trong chín đệ tử của Cửu U Thần Quân. Đương nhiên Cửu U Thần Quân lại càng tinh thông thương pháp.

Bất kể trường thương đâm cắt thế nào, tấn công mãnh liệt ra sao, đều bị Lưu Độc Phong vung kiếm hóa giải, tung hoành giữa trời.

Nhưng Lưu Độc Phong cũng không tấn công được đến quan tài.

Hai người, một trong quan tài, một ở trên không, giao chiến sáu mươi bảy chiêu. Lưu Độc Phong dùng kiếm cản lực tấn công của trường thương, duy trì trạng thái lơ lửng trên không, chẳng hề rơi xuống.

Tiếng sấm sét càng lúc càng lớn!

Ánh đỏ lóe lên, sắc lục càng hùng hậu.

Mũi thương đã bị chém gãy!

Hai tay hai kiếm, Lưu Độc Phong ép thẳng xuống quan tài.

Đột nhiên, từ trong quan tài lại xuất hiện một mâu một kích điên cuồng đâm về phía Lưu Độc Phong.

Mâu là binh khí dài, mũi nhọn, hình dẹt, hai cạnh sắc uốn khúc như rắn. Đòn đâm này như hổ nhập bình nguyên.

Kích gần giống như mâu, nhưng mũi gắn dao, phang thẳng, đâm ngang, móc ngược cắt xiên, là chủ lực phá vạn quân, thế không thể cản.

Thần Nha tướng quân Lãnh Hô Nhi vốn thiện dụng mâu, kích; mà hấn cũng là một trong những đệ tử của Cửu U Thần Quân.

Vốn mâu với kích đều là binh khí dài và nặng, dùng rất tốn sức, nhưng Cửu U Thần Quân lại sử dụng mâu kích một cách dễ dàng khiến cát bay đá chạy, kinh phong ào ạt. Mỗi chiêu tấn công đều mang theo luồng gió rít gào, khiến thế phong quyền lối hành của Lưu Độc Phong cũng phải kém sắc.

Thích Thiếu Thương cùng Trương Ngũ lập tức tấn công.

Bọn họ muốn chế ngự bốn tên được nhân, như vậy không lo gì người trong quan tài không chịu nhảy ra.

Bọn họ cũng muốn xem thử tên đại ma đầu khiến người ta nghe danh phải hồn kinh đáng tởm, từng hoành hành trên giang hồ năm mươi năm nay là nhân vật như thế nào?

Thân hình bọn họ vừa động, trong bóng tối lập tức có bốn người lao ra.

Trương Ngũ giận dữ gầm lên: “Chính bọn hấn đã giết Lục đệ!”

Hai trong bốn kẻ vừa xuất hiện chính là Hồ Chấn Bi và Thiết Tật Lê.

Bọn chúng vẫn mặc y phục hóa trang, vẫn là một kẻ làm “Hong Phóng”, một kẻ giả “Trương Ngũ”.

“Hong Phóng” đương nhiên là Thiết Tật Lê, còn “Trương Ngũ” chính là Hồ Chấn Bi.

Còn hai kẻ kia, một kẻ nhìn giống như một pho tượng sơn thần bằng sắt.

Gã chính là “Sơn Thần,” hùng vĩ uy mãnh, oai phong凛冽 nhưng ánh mắt có phần si ngốc.

Kẻ còn lại là một phụ nữ.

Người phụ nữ này giống như cô gái nhỏ đánh phấn.

Thiếu nữ khi cười, gương mặt như hồ nước mùa xuân. Nhưng nước mùa xuân thì thanh khiết vô cùng, còn ả này thì có vẻ đẹp như hoa, lẳng lơ quen nết.

Đó chính là Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà.

Cả bốn người đều là bốn đại đệ tử của Cửu U Thần Quân.

Hồ Chấn Bi, Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà, Thiết Tật Lê đều đã đến.

Còn Phao Phao ở đâu?

Chú thích:

(1) Nguyên văn: Ngõa quán bất lý tình thượng phá, tướng quân nan miễn trận tiền vong (lộ sánh vỡ không xa miệng giếng, tướng quân khó tránh khỏi cái chết trong khi lâm trận), ý nói cái gì cũng có cái lý của nó, đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Quan tài bốc cháy

Chiến lược của Cửu U thần quân như sau:

- Dùng Hồ Chấn Bi và Long Thiệp Hư để giữ chân Thích Thiếu Thương.
- Lại dùng Anh Lục Hà và Thiết Tật Lê giết Trương Ngũ trước, rồi sau đó bốn người hợp sức lại chế ngự Thích Thiếu Thương.

Anh Lục Hà và Thiết Tật Lê cản đường Trương Ngũ.

Trương Ngũ và Thiết Tật Lê đúng là kẻ thù gặp mặt, lửa hận bùng bùng.

Thiết Tật Lê giả làm Hồng Phóng, dùng “Tứ mẫu thiên ma cầu” ám toán Liêu Lục bị thương nặng nên Liêu Lục mới đến mức bị “Tứ ngọ thẩu cốt xoa” của Hồ Chấn Bi đâm chết. Nhưng sau đó, Thiết Tật Lê phóng ám khí, cùng hợp sức với “Âm dương tam tài đoạt” của Hồ Chấn Bi đánh nhau với Trương Ngũ, sắp giết người đoạt được bảo vật tới nơi thì liên tục gặp phải sự cố, việc chẳng thành nên trong lòng hắn cũng rất uất hận.

Trương Ngũ trừng trừng nhìn Thiết Tật Lê.

Thiết Tật Lê chớp thân người, ngay khi nghiêng người mũi tiêu có nối dây đã phóng vọt tới.

Trương Ngũ ngã người ra, bút phi tới nhắm gót hai đùi Thiết Tật Lê.

Thiết Tật Lê lướt ngang hơn cả trọng (3.3 m) người chưa xoay thì mũi tiêu đã từ bên ngực hắn bắn xuống.

Trương Ngũ chột vron người vọt thẳng lên, Xuân Thu Bút dựng đứng khiến cho mũi tiêu bắn vào khoảng không nhưng dây tiêu lại vướng vào thân bút, gã bèn dùng sức cuốn lại.

Thiết Tật Lê biết Xuân Thu Bút bén đến mức có thể thổi đứt tóc, gọt sắt như bùn. Vì thế hắn một mặt mượn lực xoay thân, muốn thoát khỏi vướng mắc với Xuân Thu Bút để giữ lấy “Đỉnh giáp thần tiêu.” Món binh khí này hắn đã luyện đến năm sáu thành hỏa hầu, nên rất hy vọng sau này ngoại trừ danh hiệu “Thiết Tật Lê” đã vang danh giang hồ, tên của hắn còn có thể thêm vào thành: “Đỉnh giáp thần tiêu Thiết Tật Lê.”

Đồng thời, tay trái hắn giơ lên bắn nhanh ra hai mũi Thiết Tật Lê vào hạ bàn của Trương Ngũ.

Một bên đùi của Trương Ngũ đã bị thương. Thiết Tật Lê nhắm trúng vào điểm yếu của đối phương mà tấn công.

Nhưng cánh tay trái của Thiết Tật Lê trước đó đã bị chính phi tiêu của hắn đâm vào, vết thương cũng không nhẹ, thêm vào đó, hắn còn hứng một cước trước khi chết của Liêu Lục, người đang mang nội thương. Cho nên so với Trương Ngũ thì hắn cũng chẳng thuận lợi gì hơn.

Nếu Trương Ngũ muốn cuốn đứt Đỉnh Giáp thần tiêu thì nhất định phải trụ chân ra lực.

Nhưng nếu gã đứng yên thì chắc chắn sẽ trúng ám khí ngay lập tức.

Thiết Tật Lê lần này dùng chiến lược vây Nguy cứu Triệu, tấn công bên kia thì đối phương tất phải cứu mình.

Nhưng Trương Ngũ không cứu mình, mà lấy Hạo Thiên kính ra.

Vừa nhìn thấy Hạo Thiên kính, Thiết Tật Lê biết ngay tình thế không hay.

Một loạt tiếng phụt phụt vang lên, Đỉnh Giáp thần tiêu của hắn bị đứt rời thành từng đoạn.

Thiết Tật Lê của hắn cũng đang bắt đầu bắn ngược trở lại.

Trương Ngũ dùng Hạo Thiên kính và Xuân Thu bút đánh cho Thiết Tật Lê xất bắt xang bang nhưng gã cũng chẳng khá khẩm hơn gì.

Vì Anh Lục Hà đã âm thầm lên đến dùng Thiết Như Ý đâm vào đằng sau tấm kính.

Anh Lục Hà không hề tấn công trực diện vào Hạo Thiên kính vì ả biết chiếc kính này có khả năng phản chiếu mọi vật ngược trở lại.

Ả nhắm vào mặt sau kính mà đánh.

Cách! Nội lực truyền qua làm mặt kính nứt toác. Hiên Viên Hạo Thiên kính đã bị hủy.

Trương Ngũ giận dữ quát lớn, Xuân Thu Bút đuổi tới đâm vào lưng Anh Lục Hà.

Anh Lục Hà hăm hở muốn một đòn phá tan Hạo Thiên kính nên khó tránh khỏi sơ hở phía sau lưng. Nhưng ả đột ngột vùng tay tung ra một chiếc khăn găm ngũ sắc.

Trương Ngũ thấy mảnh khăn găm thì biết ngay đây là độc môn mê hồn hương của ả, nên vội vàng thu bút lại, cấp tốc lướt về phía quan tài.

Gã đang đánh nhau với Thiết Tật Lê và Anh Lục Hà thì đột nhiên bỏ chạy làm hai tên Thiết, Hà ngầy người. Bọn chúng đang tính đuổi theo thì ánh kiếm chột lóe lên lạnh lẽo.

Thích Thiếu Thương đã công về phía chúng một kiếm.

Chỉ một kiếm. Nhưng hai người bọn họ đều cảm thấy nhất kiếm này tấn công về phía mình nên đều vội nhảy tránh.

Chẳng phải chỉ mình chúng có cảm giác như vậy, cả Hồ Chấn Bi và Long Thiệp Hư cũng không ngoại lệ.

Nhát kiếm của Thích Thiếu Thương cũng hình như đang công về phía chúng.

Bọn họ vội vàng né tránh rồi phản kích.

Nguyên hai tên này định cầm chân Thích Thiếu Thương, nhưng sau bảy tám chiêu lại bị dẫn dụ tiến tới hai chục bước, thành ra đến gần trận chiến giữa Trương Ngũ với Thiết Tật Lê và Anh Lục Hà.

Ngay khi Trương Ngũ bỏ chạy thì kiếm của Thích Thiếu Thương đã tức khắc trám vào.

Thiết Tật Lê và Anh Lục Hà phải ứng phó với bảo kiếm của Thích Thiếu Thương nên chẳng thể đuổi theo Trương Ngũ.

Một mình Thích Thiếu Thương dùng Thanh Long kiếm cầm chân bốn tên Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà, Hồ Chấn Bì và Thiết Tật Lê.

Y không phát ra nhiều chiêu, nhưng mỗi chiêu đều dường như đang tấn công vào cả bốn người.

Một kiếm dĩ nhiên không thể một lúc chém cả bốn người.

Nhưng chẳng ai chắc chắn được y đang truy sát ai, cho nên cả bốn người đều phải bảo vệ bản thân mình trước đã.

Còn Trương Ngũ thì đang cuống chân chạy về phía quan tài.

Lưu Độc Phong đã tấn công trên không đến bảy lần nhưng chẳng thể xông đến gần chiếc quan tài được.

Trương Ngũ lướt nhanh lại gần, không đợi cho bốn tên được nhân ra tay, gã đã cúi người lấp tên vào cung, bắn phụt ra một mũi.

Một “duộc nhân” trong đám vươn tay ra chụp mũi tên, nhưng mũi kim tiễn vẫn bay nhanh làm cổ tay phải hắn bị kéo đứt dính trên thân tên, bay thẳng đến quan tài.

Mũi tên đâm xuyên qua quan tài, vút qua phía bên kia. Tay của “duộc nhân” đụng phải quan tài nên bay thẳng lên, trong quan tài cũng vang lên một tiếng kêu thảm.

Cùng lúc đó, quan tài bốc cháy.

Thế lửa rất mạnh, không thể dập tắt ngay được.

Lúc này, một tấm áo choàng đen đột nhiên bay ra từ trong quan tài đang cháy.

Một phát Hậu Nghệ Xạ Dương Tiễn thành công, Trương Ngũ lại giương cung nhắm vào chiếc áo choàng đang phóng ra, định bắn phát thứ hai.

Đôi hồng, thanh kiếm của Lưu Độc Phong lập tức bay lên đấu với tấm áo choàng đen giữa không trung, kịch liệt đến mức cát bay bụi nổi, ở bên dưới thì ngọn lửa bùng lên trời cao. Trương Ngũ chỉ thấy sắc đỏ và xanh kệp bóng đen lại, cùng quần nhau như chong chóng, nên gã nhất thời không xác định được ai với ai, giương cung ngắm kỹ nhưng lại không dám bắn.

Bốn “duộc nhân” vẫn mang quan tài đang cháy trên vai, ngoan cố không chịu buông xuống.

Ngay cả tên “duộc nhân” đứt tay cũng không hề động đậy. Từ vết tay đứt chỉ có một chất lỏng như keo chảy xuống, hoàn toàn không vết máu. Có lẽ Cửu U lão quái đang dồn hết sức để chiến đấu nên chưa kịp ra lệnh cho bọn chúng.

Hai người giao thủ trên không, chân không ngừng đạp lên đầu bốn tên “duộc nhân” mượn lực mà chúng cũng chẳng tránh đi.

Bóng người giao nhau, gió rít sấm rền. Trương Ngũ thấy mấy giọt máu tươi rơi xuống trên đầu bốn “duộc nhân.”

- Trong hai người chắc chắn có một người đã nhò máu.

Nghe đến đây thì Trương Ngũ càng lo lắng hơn, chỉ sợ Lưu Độc Phong bị thương nên gã rất muốn giúp một tay. Nhưng trong trận chiến kịch liệt như vậy, chẳng nhìn rõ ra ai với ai, gã giương cung lên mà không dám bắn.

Mấy đệ tử của Cửu U thần quân biết đây là lúc quyết định sinh tử nên cố hết sức thoát khỏi lưới kiếm của Thích Thiếu Thương. Nhưng vào lúc này, Thích Thiếu Thương cũng đem toàn bộ võ công kiếm pháp ra phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu không phải y chỉ còn một tay, lại đang bị thương thì mỗi nhát kiếm cũng có thể khiến cho bốn tên địch trước mặt phải chịu áp lực như trăm ngàn kiếm.

Nhưng đối với bọn Hồ Chấn Bì, Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà và Thiết Tật Lê thì mỗi kiếm của Thích Thiếu Thương vẫn mang lực ngàn cân.

Tuy nhiên, Thích Thiếu Thương chỉ còn một cánh tay.

Nội ngoại thương đều chưa lành.

Ba người tập trung đánh vào cánh tay gãy của y. Thiết Tật Lê kéo giãn khoảng cách để phóng ám khí.

Cả người Thích Thiều Thương hóa thành một con rồng xanh giận dữ.

Y biết mục đích của bốn tên địch này.

Y nhất định không thể để bọn chúng xông qua giáp kích Lư Độc Phong.

Y kiên cường giữ vững phòng tuyến này, cũng là để bảo vệ mạng sống quý giá của mình.

Y nhất quyết không để kẻ địch vượt qua, như vậy mới có thể giúp Lư Độc Phong toàn lực đối phó với Cửu U thần quân. Như thế Lư Độc Phong mới có hy vọng giải quyết được lão quái đó.

Nhiều khi trong lúc đối địch, sự đoàn kết và ngầm hiểu nhau còn quan trọng hơn là sự can đảm và võ công của cá nhân. Lư Độc Phong, Thích Thiều Thương và Trương Ngũ tuy lấy ít địch nhiều, nhưng tìm họ đập cùng một nhịp, chân bước cùng một hướng.

Hồ Chấn Bi, Anh Lục Hà, Thiết Tật Lê và Long Thiệp Hư tuy nóng lòng nhưng vẫn không thể vượt qua được phòng tuyến chắc chắn của Thích Thiều Thương.

Trương Ngũ lúc này cũng đã chạy đến rất gần.

Trận kịch chiến trên không cũng đã thành tiếng kiếm rít và tiếng sấm ì ầm.

Bốn “được nhân” ánh mắt vẫn si ngốc như trước, đứng một chỗ ngay đơ, quan tài trên vai vẫn đang cháy, thậm chí cả thanh đòn gánh cũng đã bắt lửa nhưng bọn chúng vẫn hoàn toàn không có cảm giác gì.

Trương Ngũ quyết định bắn tên.

Vào lúc này, luồng ánh sáng xanh đỏ trong trận chiến chợt sáng rõ, một con lốc xoáy màu đen bốc thẳng lên cao. Trương Ngũ hét lớn một tiếng, buông tay bắn tên.

Tiếng tên rít như ngàn vạn tiếng sấm.

Phóng đi như tia chớp.

Bất chợt, một bong bóng lớn, trong suốt, hình thoi, không màu không vị bay vọt lên.

Mũi tên bắn thủng bong bóng nhưng không xuyên qua nổi.

Trương Ngũ kinh hãi. Trên mặt một trong bốn “được nhân” đã có phản ứng.

Trong tay hắn có một ống tre thổi bong bóng.

Ống tre đó đang chĩa về phía mũi tên của Trương Ngũ.

Trương Ngũ đang đứng gần “được nhân” nên rất bất ngờ. Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, căn bản không thể tránh được. Chợt nghe một tiếng rít dài, sấm nổi lên, trong khoảnh khắc ánh kiếm lóe lên, đôi mắt “được nhân” đó nhuộm màu ngọc bích, hắn rướn người thối lui.

Lúc lùi hắn còn phóng một cước đá bắn một “được nhân” khác về phía ánh kiếm.

Lư Độc Phong từ trên đánh xuống, kịp thời cứu Trương Ngũ. Lão bỏ qua trận chiến sinh tử với Cửu U thần quân, nhưng không đành giết chết tên “được nhân” đang thần trí mê mẩn nên thu kiếm khí lại.

Đám mây đen cũng rơi xuống, dính trên lưng “được nhân” thổi bong bóng, đồng thời huýt một tiếng vang dội.

Hai “được nhân” còn lại lập tức đặt quan tài đang cháy xuống, mở bao dầu trên lưng ra đổ xuống đất.

Một dòng chất lỏng nhừ nhụa bắn thiu, đầy cận bã, có màu nửa xanh nửa lục chảy về phía trước.

Bất kể là chất nhờn nhơ bẩn đó có độc hay ko, sắc mặt của Lư Độc Phong đều biến đổi.

Lão nắm chặt kiếm, hai mắt nhìn chăm chăm vào chất nhớt bắn thiu đó, ánh lửa chiếu lên cơ mặt méo mó.

Lư Độc Phong sống nơi quyền quý, gia đình dòng dõi, luôn được sung sướng, áo giáp lượt là, hơn nữa bản lĩnh của lão cũng thật sự hơn người, đức cao vọng trọng, có bao giờ phải chịu khổ bằng rừng vượt núi đâu? Huống chi lúc nhỏ gia đình lão bị người ta vu hại, phải ở trong thiên lao một thời gian. Phải trải qua hoàn cảnh đó khiến lão sợ chết khiếp những vật dơ dáy, bắn thiu. Suốt dọc đường, lão đã phải gồng mình chịu đựng nỗi ám ảnh và vượt qua rào cản tâm lý. Nhưng khi thấy cái dòng chất lỏng nhơ nhớp đang chảy về phía lão này, lão thật không biết phải làm sao mới phải.

Phong Lôi kiếm pháp của lão luôn là từ trên cao đánh xuống, nên cần phải tung người lên cao, sau khi khống chế kẻ địch xong thì không chạm chân xuống đất mà lại quay về trong kiệu. Ngay cả đất thường lão cũng không muốn giẫm lên chứ nói gì đến thứ nhộp nhúa kia.

Lưu Độc Phong có một thân bản lĩnh cũng vô ích, không thi triển được.

Trương Ngũ nhanh trí, kêu lên: “Lão gia, xe ngựa!”

Lưu Độc Phong đạp chân xuống đất, lướt về phía sau, phóng lên xe ngựa.

Bốn người đang giao thủ với Thích Thiếu Thương đột nhiên tản ra bốn hướng khác nhau.

Thích Thiếu Thương vốn đang dốc sức cản đường bốn kẻ địch, nhưng không lường trước được bọn chúng bỗng dưng bỏ chạy, nên nhất thời có đuổi cũng không kịp.

Lưu Độc Phong ở trên xe ngựa thấy bốn đệ tử của Cửu U thần quân tiến thoái có tổ chức nên vội la lên: “Đừng đuổi theo, coi chừng bị lừa.”

Tám vãi màu đen trên lưng Phao Phao chột phồng lên như thể bên trong đang có vật gì ngo ngoáy, lại giống như có sinh vật gì đó bên trong đang vật lộn kịch liệt. Một giọng nói u oán vang lên: “Lưu Độc Phong, quyền dịch tiên tương của ta không dính được lên người ngươi, hỏa tiễn của ngươi cũng không thiêu chết được ta. Ngươi cũng đủ mệt rồi, bọn ta sẽ ở nơi hòn đá hình lân dưới cây tùng đợi ngươi!”

Lưu Độc Phong nói to: “Muốn phân thắng bại sống chết thì ở đây là được rồi, cần gì phải phiền phức thế!”

Chiếc áo choàng màu đen trên lưng Phao Phao nói xong thì lập tức bỏ đi. Lưu Độc Phong gạt chéo hai kiếm, đang muốn rướn người lướt qua đám nhầy dơ bẩn để đuổi theo Cửu U thần quân thì thấy từ chiếc áo choàng đen bắn ra hai vật đen thui cắm trên lưng hai tên “được nhân” đang ngây ngốc đứng như phỗng đá.

Hai “được nhân” gào một tiếng điên cuồng, cúi người xuống đất bốc thứ nước tằm lợm kia ném về phía mấy người Lưu Độc Phong.

Không những Lưu Độc Phong kinh hoàng, mà ngay cả Thích Thiếu Thương cũng sửng sốt.

Lưu Độc Phong hét to: “Mau lên xe!”

Thích Thiếu Thương và Trương Ngũ lướt người lên xe, Lưu Độc Phong co mình chui vào trong xe. Cho dù chất lỏng đó có bắn tới cũng chỉ dính bên ngoài xe, không chạm được vào họ.

Nhưng Thích Thiếu Thương giữa không trung đã chụp lấy Hậu Nghệ Xạ Dương Tiễn trên lưng Trương Ngũ. Y vừa lên xe đã xoay người bắn ra một mũi tên chói sáng, bắn xuyên qua ngực hai “được nhân” về phía Phao Phao.

Uy lực của phát tên này được sử dụng trên tay Thích Thiếu Thương lại càng lợi hại hơn so với Trương Ngũ.

Tiểu là Phao Phao đã nhanh chóng trốn thoát vào trong rừng. Xạ Dương Tiễn bắn gãy mấy cái cây rồi mới ghim vào một tảng đá lớn.

Lưu Độc Phong hét lên: “Bọn ta đuổi theo hần!”

Trương Ngũ kéo cương, đôi tuần mã hí lên, phóng vọt đi.

Thích Thiếu Thương chẳng kể gì đến chất lỏng kia có độc hay không, đưa kiếm ra gạt hết mấy thứ bầy nhầy dính bên ngoài xe, đồng thời hỏi: “Không sợ bị lừa sao?”

Cảnh vật hai bên đường trôi qua vun vút, cây cối rào rạt. Lưu Độc Phong hít một hơi sâu, giải thích: “Ta đánh nhau với Cửu U lão quái, không ai chiếm được ưu thế. Nhưng mũi tên của tiểu Ngũ bắn đúng lúc làm lão quái lơ là một giây, mới trúng phải một chiêu của ta, lại càng bị thương thêm. Nhưng ta phải cứu tiểu Ngũ nên không kịp giết lão, tuy vậy vết thương của lão khá nặng. Đây là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt lão, không thể bỏ qua.”

Trương Ngũ nghe thấy mình lập được đại công thì rất vui mừng, gã vừa điều khiển xe vừa lớn tiếng: “May có Thích trại chủ chặn bốn tên kia lại, không thì thuộc hạ cũng chẳng bắn được tên.”

Lưu Độc Phong vừa quan sát địa hình, vừa bảo: “Đừng có tự đắc quá! Phao Phao ở ngay trước mặt ngươi, ngươi còn lơ mơ không biết nữa là. Nếu như ... Dừng lại!”

Xe ngựa dừng ngay.

Một bên là vách đá cheo leo, sừng sững.

Một bên là rừng cây âm u, gió rít từng cơn. Dưới ánh trăng hiện ra một cây tùng lâu năm uốn cong, một nửa khô héo, nửa kia xanh tốt. Một chiếc xe âm trầm dừng giữa đường, vừa giống chiếc kiệu, lại trông như cỗ quan tài.

Cả ba người Lưu Độc Phong, Thích Thiếu Thương và Trương Ngũ đều cảm nhận được một luồng hơi lạnh từ chiếc xe thâm trầm đó truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bóng đen tay áo xanh đỏ

Một bên là vách đá cao ngàn thước dựng đứng, có thể nghe văng vẳng thấy tiếng nước suối chảy xiết bên dưới, nhưng không rõ vực sâu bao nhiêu.

Một bên là rừng tùng cổ thụ cao vút tầng mây, dây leo ken đặc, cành cây to như thân trâu đan xen vào nhau, trên cành các loại dây mây quấn dày đặc.

Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc kiệu kì lạ vẫn im lìm, tối om, hoàn toàn không chút động tĩnh.

Ba người ở trên xe ngựa cũng bình tĩnh lại.

Gió thổi từng cơn, suối chảy róc rách.

Một hai tiếng ngựa giậm chân khẽ vang lên.

Xe ngựa, chiếc kiệu cứ như vậy im lìm dừng trên vách đá trong rừng tùng.

Một lúc lâu sau, Lưu Độc Phong mới lên tiếng: "Cửu U lão quái, giờ này ở đây nguoi cần gì phải giả thần giả quỷ nữa!"

Bỗng từ trong kiệu vang lên giọng một người còn trẻ nhưng có vẻ như đang bị thương: "Nguoi là ai? Mau gọi người đang lên vào rừng tùng dừng lại, bằng không ta sẽ chẳng khách khí nữa!"

Những lời này làm Lưu Độc Phong rất ngạc nhiên.

Thích Thiếu Thương đang dán nguoi vào vách đá định lên vào rừng, rồi dựa vào cây rừng rậm rạp chuyển cảnh di chuyển lên trên, đợi lúc Lưu Độc Phong thu hút sự chú ý của đối phương sẽ bắt ngờ trước sau cùng tấn công. Y cũng giật mình ngừng lại.

Người trong kiệu đã biết hành động của y.

Nhưng với giọng trả lời lại vừa rồi, chẳng lẽ người trong kiệu không phải là Cửu U Thần Quân sao?

Giọng nói của Cửu U lão quái thiên biến vạn hóa. Chẳng ai biết giọng nói nào mới là giọng thực của lão. Nhưng mà giọng nói vừa rồi lại rất quen thuộc!

Lưu Độc Phong hỏi: "Nguoi là ai?"

Giọng nói của người trong kiệu bỗng nhiên lộ vẻ kinh hãi: "Người trong rừng có phải chỉ còn một tay không?"

Thích Thiếu Thương cũng không biết có nên trả lời hay không.

Lưu Độc Phong cười lạnh: "Nguoi hỏi câu này thừa rồi!"

Người trong kiệu lại nói: "Ta không hỏi thừa. Chỉ vì từ bộ pháp của y, ta nhận thấy thiếu một nửa bên trái, nên mới hỏi vậy."

Người này ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Cụt một tay, nhưng vẫn có công lực như thế, nhất định y phải là Thích trại chủ. Nếu thế thì có lẽ các hạ là Lưu bộ thần!"

Lưu Độc Phong giật mình, chợt nhớ tới một người, kêu lên: "Vô Tình!"

Người trong kiệu cất giọng chua xót, cũng lớn tiếng đáp lại: "Lưu đại nhân!"

Lưu Độc Phong không nhịn được bật hỏi: "Có phải nguoi đang bị thương...?"

Vô Tình phẫn nộ đáp: "Cửu U lão thất phu ... Lão lừa gạt ta...!"

Lưu Độc Phong vén rèm xe bước ra ngoài, dừng lại đằng xa hỏi: "Hiện chất, nguoi... có thể ra khỏi kiệu một chút không?"

Vô Tình gọi: "Thiết kiếm!"

Một đứa bé tóc búi trên đầu chậm chậm từ sau kiệu bước ra, đầu lòng thưa: "Công tử!"

Vô Tình bảo: "Đem ấn giám của ta giao cho Lư đại nhân."

Lư Độc Phong nói: "Vô Tình, ngươi..."

Vô Tình ngắt lời lão: "Lư đại nhân, hai chân ta sớm đã bị phế, hiện giờ hai tay lại đứt, sống không bằng chết, cũng không muốn người khác nhìn thấy... Thân thể ta đã như vậy, chỉ mong đại nhân đem ấn giám của ta chuyển giúp đến Gia Cát tiên sinh, nói Vô Tình đã ... phụ sự ưu ái của lão nhân gia..." Nói tới đây, Vô Tình cũng không nói tiếp được nữa.

Lư Độc Phong bi ai an ủi: "Hiện chất, ngươi đừng nghĩ như vậy..."

Lúc này kiếm đồng kia đã chui vào trong kiệu, chốc lát sau trở ra. Thân hình nó tuy nhỏ, nhưng hành động lại có chút cứng đờ, có thể là do trên người cũng bị thương.

Hai tay nó bùng một vật, cúi đầu đi tới.

Trương Ngũ vội ném dây cương, nhảy xuống xe nói: "Lão gia, để thuộc hạ tới tiếp."

Lư Độc Phong gật đầu: "Đi nhé! Hiện chất, mối thù này ta nhất định sẽ đòi lấy công đạo từ Cửu U lão quái. Hơn nữa, ngươi hãy theo ta quay lại kinh thành, nói rõ ràng với Gia Cát huynh rồi sau hẵng tính tiếp! Ngàn vạn lần không nên thoái chí khiến dã tâm của Cửu U lão quái được thỏa mãn!"

Vô Tình bị phần đáp: "Lư đại nhân, ngài ngắm xem một người toàn bộ tứ chi bị phế mà vẫn sống thì còn có lạc thú gì?"

Lúc này, Thiết Kiếm đã bê ấn giám đặt vào tay Trương Ngũ.

Trương Ngũ tiếp lấy ấn giám, đột nhiên thấy tay lạnh ngắt, cảm giác lạnh đó rất đặc biệt. Gã lấy làm lạ hỏi: "Đây là cái gì vậy..." Gã xòe tay ra thì thấy "ấn giám" chỉ còn là một chất lỏng dính dính!

Trương Ngũ chấn động. Gã vốn đã phòng bị cẩn mật. Câu nói "Đi nhé!" của Lư Độc Phong là ám hiệu nhắc nhở gã "Cẩn thận phòng bị". Nếu không, bình thường Lư Độc Phong sẽ nói "Đi đi" hoặc "Được." Trương Ngũ vẫn đề phòng Thiết Kiếm ra tay bất ngờ, nhưng không thể lường được cái ấn giám ngoan ngoãn nằm trong tay bỗng nhiên lại hóa thành vài giọt chất lỏng, gặp nhiệt liền tan ra, toàn bộ thấm vào trong lòng bàn tay gã!

Trương Ngũ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh đến nỗi run rùng mình một cái, vừa muốn kêu lên thì đầu lưỡi đã dính chặt vào răng, không thể thốt được tiếng nào.

"Thiết Kiếm" đột nhiên ra tay!

Lư Độc Phong vốn đã cảnh giác, liền nổi giận quát: "Ngươi muốn làm gì?!"

Hai tay "Thiết Kiếm" đã đặt trên khuỷu tay của Trương Ngũ!

Trương Ngũ toàn thân cứng ngắc không thể động đậy. Thiết Kiếm chạm vào hai khuỷu tay hắn, năm ngón tay vẩy bắn ra mấy cái, lại nhanh chóng ấn xuống khớp chân gã!

Lư Độc Phong hú dài một tiếng, tay áo như cánh bướm no gió, thanh kiếm bay lên không, kiếm khí vút tới, ngăm mang theo tiếng sấm, chém tới "Thiết Kiếm"!

Hai mắt "Thiết Kiếm" bỗng trở nên xanh ngắt!

Vốn "bé" là một đứa nhóc ngoan ngoãn nhưng đột nhiên hai mắt xanh ngắt, sáng ngời như mắt yêu quái, mà xương cốt toàn thân cũng bỗng dựng dài ra. Miệng hắn hét lên, hai tay đã áp vào đầu gối Trương Ngũ.

Tại thời điểm khấn trương này, hành động của "Thiết Kiếm" đúng là không hợp với lễ thường!

Kiểm phong của Lư Độc Phong đã chém tới trên đầu!

Thân hình "Thiết Kiếm" dài ra, ánh sáng lục bích từ hai mắt bắn ra lạnh lẽo như ánh kiếm!

Lư Độc Phong từ sự phản chiếu qua con ngươi của "Thiết Kiếm" bỗng liếc thấy một tấm vải màu đỏ đang im hơi lặng tiếng lén bay tới nhanh tới sau gáy mình!

Lư Độc Phong đổi khí trên không, nhanh nhẹn đẩy người lên, lộn vòng như cánh diều. Ánh trăng chiếu nghiêng, ánh kiếm đã quay về cắt dài vải đỏ. Nhưng ngay khi toàn bộ tư thế của lão hết sức biến hóa ở giữa không trung như vậy, chân phải cũng đồng thời đá vào đỉnh đầu "Thiết Kiếm"!

Lúc thân hình của Lư Độc Phong thay đổi một cách nhanh chóng, dải vải đỏ đã bay tới, cuốn lấy eo lưng của "Thiết Kiếm" kéo về trong kiệu, nhanh vô

cùng

Mặc dù tấm vải đỏ rút về rất nhanh, nhưng tới nửa đường, một luồng sáng trắng chọt lóe lên, kiếm của Thích Thiếu Thương đã chém xuống!

Bỗng có tiếng Lưu Độc Phong giận dữ quát lớn: "Cẩn thận!" Lão đã cầm kiếm chặn ở trước người Trương Ngũ. Thì ra ở thời khắc lão như điều hầu chụp thỏ thì tay trái đã đánh với "Thiết Kiếm" ba chiêu, đoạt lại Xuân thu bút từ tay "Thiết Kiếm", kiếm quang chém về sau, là để cản đột tấn công bất ngờ của dải vải đỏ, đồng thời đá một đòn tới "Thiết Kiếm" thật ra là muốn lật ngược tình thế. Lão tính người trong kiệu sẽ cứu "Thiết Kiếm", như thế lão sẽ có thể bảo vệ được Trương Ngũ.

Quả nhiên dải vải đỏ cuốn "Thiết Kiếm" thoát, nhưng "Xuân thu bút" cũng được lão đoạt lại!

Nhờ tiếng hét của lão, Thích Thiếu Thương đột nhiên phát hiện một chiếc khăn lụa như con rắn đang lạng lẹ trườn tới!

Nếu y vẫn chém đứt dải vải đỏ thì eo lưng cũng sẽ bị tấm khăn lụa cắt thành hai!

Thích Thiếu Thương đã quyết định, một chiêu "Nhất Phi Trùng Thiên" bắn thẳng người lên, tiếp theo là chiêu "Nhất ý cô hành", người và kiếm hợp làm một, rồi đến chiêu "Nhất lạc thiên trượng", cả người rơi nhanh xuống, cuối cùng là chiêu "Nhất vãng vô tiền", ở giữa không trung đón chém chiếc khăn lụa!

Y quyết tâm lấy lực kiếm khí vô biên của Thanh Long kiếm để chống lại cái vật vừa như luồng sáng vừa giống tấm vải kia!

Lưu Độc Phong thấy vậy, không chần chờ gì nữa, giương cung cài tên. "Phụt" một tiếng, một tia sáng chói lọi từ trên tay Lưu Độc Phong bắn nhanh ra. Nơi nó bay qua, ánh vàng rực rỡ, tỏa sáng như ban ngày!

Từ trong kiệu đột nhiên nhảy ra một bóng đen!

Bóng đen này vừa ra, hai dải lụa xanh đỏ lập tức rút nhanh về. Thích Thiếu Thương xoắn kiếm lại, chém hụt vào khoảng không. Y vội thu liễm tinh thần hạ xuống đất. Bóng đen trước kiệu dùng một bên là tay áo hồng, một bên là tay áo lục chớp tia sáng vàng vào trong!

Lưu Độc Phong giận dữ quát to: "Mở!" Tiếng thét của lão thực sự có oai dòn núi lấp sông!

"Ầm" một tiếng, hàng vạn tia sáng bắn tung ra từ trong cái bọc màu đỏ, lục, đen!

Tiếng nổ vừa vang lên, chiếc kiệu lập tức lịch kịch chuyển động, phóng vọt đi.

Lưu Độc Phong đã giương cung lắp một mũi tên khác, nhưng đó đã là mũi tên cuối cùng vì không thể ngắm chuẩn mục tiêu. Chỉ trong nháy mắt, chiếc kiệu đã biến mất bên trong rừng tùng.

Lưu Độc Phong giậm chân tức tối: "Lại để hấn chạy mất!"

Thích Thiếu Thương hỏi nhanh: "Vì sao không đuổi theo?" Chàng vừa liếc sang thì thấy ánh mắt Trương Ngũ đại ra, thần trí mê man!

Thích Thiếu Thương nói: "Ngũ ca ..."

Lưu Độc Phong bảo: "Ôm gã lên xe trước đã! Lão quái đã bị thương hết lần này tới lần khác, lúc này nếu không trừ đi, sẽ lưu lại mầm họa!"

Lão nói xong, một tay nâng Trương Ngũ lên, như chim ưng cắp thỏ bay vút lên xe, giục cương ngựa đuổi theo sau.

Thích Thiếu Thương biết bản thân mình có thể thi triển khinh công đuổi theo cổ kiệu, nhưng tình hình Trương Ngũ không ổn, mà Lưu Độc Phong lại sợ đồ bản, đệ tử của Cửu U lão quái thì giỏi ném đồ vật ô ւế nên y quyết định không bỏ xe đi trước nữa!

Đuổi theo một lúc, rừng tùng càng rậm rạp hơn, bóng cây che kín, gió thổi vi vu. Các loại tùng cổ thụ hình dáng không giống nhau, có cây như con rồng xanh ngụp biển, có cây lại như cá quẫy trên sông, có cây thì giống như quần ma giương vuốt xuyên mây cướp trắng, có cây như mây nâng mặt trời, trang nghiêm độc lập. Mà con đường nhỏ đến đây bỗng chia thành ba ngã: trái, phải, giữa.

Thích Thiếu Thương nhanh nhẹn đánh ngựa đuổi theo đường bên phải có vết kiệu!

Chợt nghe từ sau lưng tiếng của Lưu Độc Phong từ trong xe nói ra: "Người nhìn thấy gì cũng coi như không thấy, cứ tiếp tục chạy xe."

Nhờ Lưu Độc Phong nhắc nhở, Thích Thiếu Thương vẫn tiếp tục chạy xe, nhưng cũng lưu ý nhiều hơn. Bỗng nhiên chàng phát hiện trên một cây tùng to mấy người ôm không hết, có vật gì đó đen xì đang lắc lư!

Nếu không lưu ý nhìn kỹ, thì rất dễ bỏ qua vật treo ở trên cây này.

Thích Thiếu Thương cố chăm chú nhìn, mặc dù bóng cây tối um, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một cổ kiệu.

Bóng kiệu theo gió núi lay động, như hòa lẫn vào bóng cây tùng.

Thích Thiếu Thương thầm kêu nguy hiểm. Nếu không nhìn thấy, cứ giục ngựa phóng qua thì cũng khó mà đề phòng sát chiêu của người trong kiệu tập kích từ trên xuống!

Nói thì chậm nhưng thực tế mọi chuyện xảy ra rất nhanh, xe ngựa đã phóng qua dưới bóng cây tùng lớn kia!

Chợt thấy một đạo thanh quang từ trong xe ngựa bắn nhanh ra, bay vọt lên ngọn cây tùng, nhắm thẳng tới cổ kiệu ở trên cây. Kiếm phong mang theo âm thanh sấm rền trong chốc lát đã lấn át thanh âm ào ào của núi rừng.

Thích Thiếu Thương thầm hô to “Hay!”

Lưu Độc Phong đã dùng chiêu gây ông đập lưng ông, trong lúc đối phương nghĩ mình bị trúng kế rơi vào bẫy thì lập tức tấn công làm chúng ứng phó không kịp!

Dễ thấy chiêu kiếm này Lưu Độc Phong đã xuất toàn lực, chỉ được thành công, không cho phép thất bại!

Kiếm vọt lên trời cao!

Kiếm khí vượt khoảng không!

Kiếm ý tỏa sát khí!

Sát khí tràn ngập khiến chiếc xe ngựa đang chạy nhanh phải dừng lại.

Tiếng ngựa hí dài.

Tiếng người nổi giận quát to!

Một tiếng kêu thảm!

Một người từ giữa không trung rơi xuống!

Ở trên cây một bóng trắng chợt lóe lên, chỉ trong giây lát thanh âm giống như trời mưa vang lên, nhỏ, mịn mà nhanh, gấp!

Thân hình gầy nhỏ đã rơi xuống, vừa vọt rơi trên nóc xe ngựa, “Ầm” một tiếng rồi mới tung lên, rơi xuống trước ngựa.

Thích Thiếu Thương một tay tiếp lấy, âm thầm vận “Nhất nguyên thần công”, ngưng thần nhìn kỹ, thấy đó là một tiểu đồng tóc trái đào, máu me bê bết trước ngực.

Thích Thiếu Thương đưa tay sờ khắp thân hình đứa bé, tâm thần chấn động:

Đó là một tiểu đồng!... Là xương cốt của một cậu bé!... Không dịch dung hoá trang gì hết!

Trong chín tên đồ đệ của Cửu U lão quái, chỉ có “Thỏ Hành Tôn” Tôn Bất Cung là kẻ lùn xị, nhưng Tôn Bất Cung tuổi đã trung niên, chỉ có xương cốt nhỏ hơn người mà thôi. Mặc dù Phao Phao giỏi dịch dung, khó biết được hình dáng thực, thậm chí hắn còn thông thạo “Súc cốt pháp”, nhưng chắc chắn không phải là một tiểu hài tử!

... Mà người trúng kiếm rơi xuống lại thật sự là một tiểu đồng!

Lòng Thích Thiếu Thương mờ mịt một hồi, tuy nhiên đó chẳng qua cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ngẩng đầu nhìn lên, chàng đã thấy bóng trắng cùng Lưu Độc Phong đã ba lần hợp, ba lần phân. Cả hai thân ảnh đều cùng lác lác lay động như muốn ngã nhưng lại không rơi!

Thích Thiếu Thương nhìn thấy tình hình không hợp lý, vừa muốn thét ngưng tay, lại thấy bóng người trên đầu đã hợp rồi lại phân. Lưu Độc Phong bỗng kinh ngạc thốt: “Tại sao...”

Bóng trắng cũng thờ dốc nói: “Là ngươi...”

Ngay lúc đó, hai luồng gió lốc như dùi non lấp biển từ sâu trong rừng tung bắn ra!

Một tay áo màu xanh, như mây xuyên cây rừng bay cuộn đến, trùm lên bóng trắng!

Một tay áo màu hồng ngồn ngồn như rắn nhanh chóng bắn ngang quét về phía Lưu Độc Phong!

Một loạt tiếng ầm ì, lụp bụp vang lên, chỉ trong giây lát cây tùng cổ thụ đã cành gãy lá rơi, trở thành một thân cây trụi lủi!

Thích Thiếu Thương vội giục ngựa tránh.

“Ầm” một tiếng, cổ kiệu trên cây chợt rơi xuống đất!

Thích Thiếu Thương ghim cứng dây cương, cành cây cùng toàn bộ cổ kiệu đều rơi xuống chỗ vốn là nơi xe ngựa vừa đỗ.

Không ngờ cổ kiệu từ trên cao rơi xuống lại không vỡ, chỉ thay đổi hình dạng.

Lúc này, ánh trăng đã có thể chiếu một ít xuống dưới đất.

Tay áo hồng đã quần lấy bóng trắng.

Tay áo xanh đã bao lấy Lưu Độc Phong.

Điều kỳ lạ chính là cả hai tay áo cùng căng thẳng phồng cứng, giống như người phát ra hai dải tay áo này đang toàn lực đối kháng với Lưu Độc Phong cùng bóng trắng, ngang tài ngang sức.

Tay áo xanh nhấp nhô không ngừng, giống như có vô số thanh xà đang quay cuồng bên trong. Tay áo hồng không ngừng rung động, như chứa đựng ngàn vạn cơn sóng đang cuộn mãi không dừng.

Thích Thiếu Thương biết tình hình không ổn, vội đặt Trương Ngũ vào xe, lấy "Xuân thu bút" bên hông hất ra, rút ra Thanh Long kiếm. Kiếm ngân như rồng ngâm, vừa rút ra đã phóng người lên, cả người lẫn kiếm bắn về phía tay áo xanh!

Lúc này, hai tay áo hồng, xanh bỗng xoay ngược quay về!

Một bóng người bắn lên không trung, nhắm thẳng Thích Thiếu Thương phóng ra một món đồ gì đó.

"Bong bóng"!

Thích Thiếu Thương là trại chủ Liên Vân Trại. Trước khi vào Liên Vân Trại, chàng sớm lấy văn kết bạn, dùng võ kết giao, đối với võ công bí kỹ các môn các phái trên giang hồ đều rõ như lòng bàn tay.

Ngày nay tuy trại bị phá hủy, đệ tử tứ tán, tay cụt người bị thương, nhưng sự hiểu biết và phản ứng của chàng vẫn đủ để ngạo thị với đám hảo thủ thuộc thế hệ trẻ tuổi của võ lâm!

Bình khí – hoặc ám khí - đó của địch nhân đúng là một vật vừa như trong suốt lại vừa như vô hình, là "Bong bóng" vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng, đúng là khiến cho chàng không thể ứng phó!

Phương án thứ nhất của chàng chính là đem một chiêu nhân kiếm hợp nhất "Nhất tả thiên lý" công tới "Bong bóng", lấy kiếm khí mạnh mẽ công phá vật không đáng để ý này!

Ngay lúc này, tâm niệm Thích Thiếu Thương bỗng thay đổi thật nhanh. Chàng nhớ tới lúc Trương Ngũ bắn "Hậu Nghệ xạ dương tiên" vào "Bong bóng", nhưng mũi tên vàng lại bị "Bong bóng" bao phủ, không phát huy được chút uy lực nào.

... Dùng "Hậu Nghệ xạ dương tiên" còn không công phá được "Bong bóng", còn mình cả người và kiếm cùng vọt tới, chẳng phải là chui đầu vào rọ hay sao?!

Lúc này, dưới ánh trăng chiếu sáng "Bong bóng" đang phản chiếu ra ngàn vạn tia sáng mê hoặc lòng người.

Dường như mỗi một tia ánh sáng đều đầy khát khao, đều chứa mơ ước.

Ai muốn tự tay phá vỡ cõi mộng của chính mình?

Ai lại nhẫn tâm cắt đứt khát khao của chính mình?

Trong lúc mơ hồ như vậy, "Bong bóng" đã bắn tới.

Thanh Long kiếm đã đâm vào "Bong bóng".

"Bong bóng" lập tức nứt nẻ, nhưng lại có một loại ma lực kỳ dị nhanh chóng hàn gắn vết nứt lại. Những chỗ nứt vỡ tự động liền lại, bao phủ Thanh Long kiếm.

... Thích Thiếu Thương trong chiêu nhân kiếm hợp nhất đang ở đâu?

... Có phải chàng cũng bị "Bong bóng" nuốt chửng rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ai lại muốn mang cừu oán?

“Bong bóng” đã bao trùm "Thanh Long kiếm".

Kiểm khí của "Thanh Long kiếm" làm cho bọt khí bành trướng, nứt rạn.

Nhưng bong bóng vẫn đang bao quanh mũi kiếm, hơn nữa còn lấn tới cánh tay lẫn thân hình Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương lập tức tung kiếm!

Bình thường "Ngự kiếm thuật" phải đem tất cả tinh khí thần lẫn công lực của người cùng với kiếm hợp làm một, tạo thành thể tấn công sắc bén cứng rắn không gì cản nổi. Đây là một kiểu vào chỗ chết để tìm lối sống – là đầu pháp một kích toàn lực, liều mạng sinh tử, không ngại chuyện ngọc đá đều tan.

Người cùng kiếm đã hòa làm một thể, người chính là kiếm, kiếm tức là người. Chiêu pháp này người không có công lực thâm hậu không thể sử dụng được. Người luyện võ bình thường, kiếm là kiếm, người là người. Người điều khiển kiếm. Thậm chí người đạo hạnh kém còn phụ thuộc vào kiếm, trở thành kiếm điều khiển người.

Người công lực cao thực sự có thể điều khiển kiếm đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng đó vẫn chỉ là "Kiếm pháp". Khi đưa kiếm pháp dung nhập vào tâm tư tình cảm của chính mình sẽ đạt tới "Kiếm thuật". Tuy nhiên, người chân chính có thể mang thanh kiếm biến thành chính mình, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, mới có thể kích phát ra toàn bộ nhuệ khí của kiếm cùng toàn bộ tiềm lực của cơ thể; cả hai hợp làm một là cực hạn của người và kiếm hợp nhất, được gọi là phép "Ngự kiếm".

Nhưng khi đã "Ngự kiếm", thì khó có thể phân tách người và kiếm. Một khi kiếm hủy, người cũng không thể tồn tại.

Thanh Long kiếm của Thích Thiệu Thương bị “bong bóng” bao phủ trong bọt khí, mắt thấy chính chàng cũng sẽ bị nuốt gọn.

Nhưng không ngờ Thích Thiệu Thương lại có thể ném kiếm đúng lúc.

Chàng đã có thể "Ngự kiếm", nhưng cũng đã tiến thêm một bước: kiếm vẫn là kiếm, người vẫn là người. Nguyên khí của người cùng tinh hoa của kiếm hợp nhất cùng tấn công, nhưng chỉ cần một ý niệm là có thể phân tách. Khi gặp nguy hiểm, chàng vẫn có thể rời hình thu thần, người phân ly với kiếm!

Kiếm là kiếm, người là người! Người dùng kiếm ngăn địch, nếu kiếm không địch nổi, việc gì người phải chết theo?

Thích Thiệu Thương vừa vút kiếm, thân hình liền hạ xuống.

Chàng chỉ có một tay.

Nhưng ngay thời điểm bỏ kiếm, chàng cũng lập tức rút "Xuân thu bút" ra.

Xuân Thu bút nhắm đúng vào khe nứt chưa khép lại hoàn toàn dưới đáy bong bóng cất vào!

Mặc dù Thanh Long kiếm bị bong bóng nuốt chửng, nhưng bong bóng vẫn bị thủng một khe hở ngay chỗ kiếm đâm qua, chỗ hở đang nhanh chóng khép lại.

Nhưng lát cắt của Xuân thu bút đúng vào khe nứt đã khiến cho bong bóng nổ tung!

Thích Thiệu Thương dùng Thanh Long kiếm phối hợp với Xuân Thu Bút đã phá được cái "bong bóng" rất kỳ dị này!

Bong bóng vừa vỡ, chợt nghe thanh âm một người con gái kêu rên.

Dưới bóng tùng chập choạng phủ, một thân ảnh nhỏ gầy hơi chút nghiêng ngả. Người Thích Thiệu Thương đang ở giữa không trung đột nhiên sa xuống. Ngay lúc chàng phá hủy bong bóng, chân vẫn chưa chạm đất, cành tùng trên đầu đột nhiên phát ra một tiếng nổ thật lớn!

Thanh âm này giống như ngàn vạn ma quỷ bị một trận gió xoáy cuốn đi. Thích Thiệu Thương vội ngẩng đầu nhìn lên. Một bóng đen thật lớn đang lao qua giữa các bóng cây, hai bên bóng đen tựa như có một đôi cánh, một xanh một hồng. Màu xanh làm lòng người lạnh ngắt, màu hồng làm lòng người sợ hãi.

Mà bóng dáng nhỏ gầy kia cũng theo Ma Ảnh đó nhanh chóng phóng đi mất dạng.

Hầu như cùng lúc đó, có bốn bóng người từ bốn cây tùng xếp thành hàng hạ xuống.

Bốn người này vừa lảng không hạ xuống đất liền thẳng hướng ép sát tới cây tùng cổ thụ cạnh gầy lá rơi tại kia.

Ở đó, trên một chạc cây có hai người một trái một phải ngồi ngay ngắn.

Nhờ ánh trăng chiếu, chàng có thể thấy một người chính là Lưu Độc Phong, còn người kia chính là kẻ đứng đầu "Tứ đại danh bộ": Vô Tình!

Tâm thần Thích Thiều Thương chấn động.

Chàng vẫn cảm giác được Lưu Độc Phong với mình đã phạm một sai lầm gì đó không thể sửa chữa. Chỉ là vào thời điểm khẩn cấp vừa rồi chàng không có thời gian để suy nghĩ thêm.

Chàng vươn người đứng ngăn ở dưới cây tùng.

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau rồi phân thành hình rẽ quạt, nhưng vẫn tiếp tục ép lên phía trước.

Bốn kẻ đó chính là Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà, Thiết Tật Lê, Hồ Chấn Bi.

Bốn đại đệ tử của Cửu U Thần Quân!

Trường kiếm của Thích Thiều Thương đang chặn trước cây tùng.

Bất luận kẻ nào muốn đến gần cây tùng này, mặc kệ bay trên trời hay chui xuống đất, trước hết đều phải vượt qua xác của chàng.

Điều đó cũng nghĩa với việc phải hỏi qua thanh bảo kiếm ở trong tay chàng.

Thích Thiều Thương hiểu rõ cục diện này hiển nhiên là do Cửu U lão quái hao tổn tâm cơ tạo ra. Trước tiên lão giả vờ đào tẩu, dụ Lưu Độc Phong đuổi theo rồi làm tướng cô kiêu của Vô Tình là của kẻ địch, nên ra tay giết chết một kiếm đồng của Vô Tình. Vô Tình phần nộ phần kích, đến lúc cả hai cùng bị trọng thương mới phát hiện ra đối phương là ai. Nhưng Cửu U lão quái lại nhân cơ hội đó đột nhiên hạ sát thủ, đánh trọng thương cả hai người. Chỉ sợ nhất thời cả hai người đều khó có thể phục hồi như cũ, không thể tái chiến. Về phần Cửu U lão quái, tựa như lão cũng ăn phải quả đắng, bị Lưu Độc Phong cùng Vô Tình hợp lực phản kích bị thương, đã cùng với Phao Phao bị kiếm cùng bút của mình phá vỡ bong bóng bỏ chạy. Còn bốn đệ tử hung thần ác sát này của Cửu U lão quái sẽ ở lại lấy mạng của Lưu Độc Phong, Vô Tình cùng mình và Trương Ngự!

Thích Thiều Thương quyết không cho phép người khác giết mình.

Chàng còn muốn sống sót. Sống sót để báo thù.

Chỉ có người chân chính chưa từng trải qua cừu hận mới có thể nói kiêu: "Sao phải báo thù? Cần gì phải khổ sở báo thù!"

Thích Thiều Thương năm xưa có thể rộng rãi khoan dung với mọi người, thu hút người giỏi, kết nạp người hiền, nhưng đến khi chàng thực sự tự mình trải qua huyết hải thâm cừu mới biết trên đời có những mối cừu hận mà dù người muốn không báo, muốn tìm cách tránh đi, cũng vứt không ra, tránh không thoát!

Thích Thiều Thương không bao giờ mong ước có một ngày chính mình lại nhận biệt hiệu "Báo thù"!

Sao chàng lại không muốn khoan dung, nhẫn nhịn, tha thứ cho người khác chứ!

Chỉ là hiện tại nếu không vùng kiếm tự vệ, chàng còn có con đường khác để đi sao?

Nếu chàng không chặt đứt con đường của địch nhân, bản thân chàng còn có đường lui hay sao?

Người không có cừu hận sẽ không hiểu người mang mối cừu hận thâm sâu phải đau đớn chịu đựng thế nào. Người không có cừu hận thật may mắn và hạnh phúc. Nhưng không phải vì vậy mà có thể nĩa mai những kẻ đáng thương đang mang thù oán trong lòng!

Ai mong muốn mang cừu oán?

Ai trông mong phải luôn nhớ tới cừu oán?

Thích Thiều Thương nhìn hình tính thế. Chàng không thể rơi vào trong tay bốn ác ma này, hơn nữa cũng quyết không cho phép bất cứ kẻ nào chạm một ngón tay vào Lưu Độc Phong và Vô Tình!

Lưu Độc Phong là quan sai bắt giữ, áp giải chàng.

Vô Tình là người tiếp sức bắt giữ chàng.

Nhưng bọn họ lại là hai hảo hán. Thích Thiều Thương quyết không thể để bọn họ rơi vào tay đám ác đồ này.

Chàng có thể đào tẩu.

Giờ phút này hình như bốn kẻ kia chỉ tập trung vào Lưu Độc Phong và Vô Tình. Một khi chàng bỏ trốn, cùng lắm đối phương cũng chỉ phân ra hai người truy kích chàng!

Chàng không thể địch lại bốn người, nhưng chàng có thể dễ dàng giải quyết hai tên.

Nhưng Thích Thiều Thương không thể chạy trốn.

Chàng không thể chỉ dùng một cánh tay mà mang ba người đều bị thương nặng chạy đi.

Lưu Độc Phong, Vô Tình, Trương Ngũ... Không một người nào không bị trọng thương, ngay cả sinh tử cũng chưa biết ra sao.

Chàng chỉ có thể nghiêng chặt răng lại.

Hồ Chấn Bì, Long Thiệp Hư, Thiết Tật Lê, Anh Lục Hà đưa mắt nhìn nhau.

Đêm nay, nếu bọn họ có thể giết chết Lưu Độc Phong, Vô Tình, Thích Thiều Thương thì

sẽ lập được công rất lớn với sư phụ. Hơn nữa đó cũng là một đại sự chấn động thiên hạ!

Tuy nhiên, muốn giết chết Lưu Độc Phong cùng Vô Tình, trước tiên bọn họ phải diệt được Thích Thiều Thương đang đứng chặn ngang trước mặt!

Dưới ánh trăng, bên sương lạnh, Thích Thiều Thương chỉ còn một tay vẫn bắt khuất hoành kiếm đứng cạnh thân cây, có dáng vẻ rất kiên trì chỉ một người cũng đủ giữ vững quan ải, dù chết cũng không hối hận.

Anh Lục Hà cười hi hi nói: "Thích trại chủ, người chỉ có một người, chúng ta có bốn người. Lưu bộ thân cùng đại bộ đầu Vô Tình đã bị sư phụ ta đánh cho thoi thóp, đang bó tay chờ chết. Ta xem ra người nên ngoan ngoãn đầu hàng, đừng ngoan cố chống lại chúng ta, vô ích!"

Thích Thiều Thương thân nhiên đáp: "Chuyến đi này ta đại khái đã vượt qua hai ngàn dặm đường, rất hiếm khi gặp cục diện lấy một địch bốn." Chàng dừng một chút rồi nói tiếp "Thông thường ta đều lấy một địch mười, lấy một cân trăm."

Anh Lục Hà thấy Thích Thiều Thương dáng vẻ tả tơi nhưng vẫn tiêu sái, bộ dáng cao ngạo dựa vào hiểm địa chống chọi mọi người, nên nảy lòng yêu thích. Ắt rất muốn không phải đổ máu vẫn thu phục được chàng, cùng phóng túng thỏa thích một phen. Ắt bèn nói: "Người xem dưới thân uy của sư phụ ta, hiện tại không phải Lưu Độc Phong cùng Vô Tình đã bị đánh như đồng bùn nhão, ngồi im ở trên cây không thể động đậy chút nào sao? Người có thể hủy diệt pháp bảo 'Phao Phao' của Tiểu sư muội ta, dù thấy người cũng là người cao mình. Nếu như triều đình đã coi người là một mối họa, không bắt người xử tử không được thì người cần gì phải che chở cho đám nha môn chó má, bộ đầu thối tha này. Người cứ một kiếm giết sạch bọn họ rồi nhập bọn với chúng ta! Ta sẽ mang người đến nói giúp với sư phụ. Không chừng lão nhân gia trong lòng vui mừng, lại thu người làm tiểu sư đệ cũng không biết chừng..."

Nói xong, nàng khúc khích cười, cười tươi đến mức run rẩy cả người, đôi mắt ướt át nhắm tít lại, bộ dáng xinh đẹp, nhìn thật mê người.

Thích Thiều Thương cúi đầu chăm chú nhìn mũi kiếm trên tay nói: "Võ công của lệnh sư cao cường thật sao? Lão chặt vật bỏ đi như vậy, chỉ sợ cũng bị thương không nhẹ hơn hai vị ở trên cây kia đâu!"

Mặt phấn của Anh Lục Hà ở dưới ánh trăng trở nên trắng nhợt, nàng nói tiếp: "Thích Thiều Thương, đây là người không chết không cam lòng sao?"

Thiết Tật Lê cười lạnh: "Dụ dỗ hấn làm gì? Hấn chỉ đơn giản muốn kéo dài thời gian thôi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Anh Lục Hà hát lên, "Người đang chờ đợi cái gì? Lưu Độc Phong cùng Vô Tình bị đá thương bởi 'Không Kiếp Thân Công' của sư phụ ta. Người công lực càng cao, bị thương lại càng nặng. Làm sao bọn họ có thể phục hồi như cũ được? Trương Ngũ trúng phải 'Ma Vân Nhiếp Phách' của tiểu sư muội ta, hi hi, cũng không thể hồi phục được. Người chờ cứu binh sao? Uống công thôi!"

Diện mạo Anh Lục Hà khá xinh đẹp, mặc dù chưa đến nỗi nguyệt thẹn hoa nhường. Dáng vẻ của ả hoàn toàn là của một tiểu cô nương khờ dại ngây thơ, nhưng khi nói chuyện, eo lưng không ngừng uốn éo, hơi thở hỗn hển run rẩy, cử động thật chỉ có nữ tử phong trần già đời trên sông Tân Hoài mới có nổi.

Thích Thiều Thương vừa đưa mắt nhìn ả, đột nhiên cảm thấy hoa cả mắt.

Không biết vì sao, màu da trắng của Anh Lục Hà khiến người ta lập tức nảy sinh một loại mong muốn xấu xa: Chỉ muốn xé bỏ quần áo của ả, nhìn xem thân hình bên trong của ả có còn trắng nõn mịn màng như vậy hay không, chỉ muốn ôm nghiền vầy vò ả thành nước mới thôi.

Thích Thiều Thương biết đôi phương đang thi triển tà thuật, lập tức không thèm nhìn ả nữa, chàng nhìn mũi kiếm.

Mũi kiếm bỗng nhiên trở nên xanh biếc.

"Nhất nguyên thân công" được dồn vào trong thân kiếm.

Anh Lục Hà bật cười: "Nhìn ta đi, sao không dám nhìn ta?"

Long Thiệp Hư bỗng nhiên rống to: "Dài dòng với hấn làm gì! Đề ta giết hấn!"

Hồ Chấn Bì lạnh lùng liếc gã, nói: "Ta còn chưa ra lệnh, người gấp cái gì!"

Trong đám đông môn, vai vế của Hồ Chấn Bi cao hơn Long Thiệp Hư. Long Thiệp Hư nhất thời không thể nói được gì chỉ hung hăng vung một cước. Một gốc cây tùng nhỏ bị hấn đá gãy, ầm ầm đổ xuống!

Hồ Chấn Bi cười lạnh: "Xem ra ngươi không phục phải không? Ngươi đã quên sự phụ dưỡng bảo gì sao?"

Vừa nghe thấy hai chữ "Sự phụ", Long Thiệp Hư vội vàng đè nén cơn giận, không dám thốt lên bất cứ lời nào nữa.

Hồ Chấn Bi hai mắt lóe sáng như sải lang, nhìn Thích Thiệu Thương vỗ tay cười nói: "Thích trại chủ thật là lấy ơn báo oán! Người ta muốn bắt ngươi đi chém đầu, ngươi vẫn gắng sức bảo hộ người ta. Quả là rất giỏi, rất khó gặp!"

Thích Thiệu Thương cười cười không nói gì.

Hồ Chấn Bi nói: "Ngươi thật sự muốn lấy một địch bốn sao? Ta thành toàn cho ngươi nha!"

Thích Thiệu Thương mỉm cười nói: "Vừa rồi tại hạ không được ngươi thành toàn cũng đã từng lấy một địch bốn."

Sát khí trên mặt Hồ Chấn Bi chợt bốc lên. Hấn lui lại một bước nói: "Được!".

Dừng một chút, hấn lại nói tiếp "Người trong cổ kiệu hồng kia, lăn ra ngoài!"

Lời hấn chưa dứt, bảy đạo bóng mờ đã từ trên tay Thiết Tật Lê bên cạnh hấn bắn ra!

Thiết Tật Lê vừa ra tay, ám khí bay vào trong kiệu, lại như trâu chìm vào biển.

Sau đó, dưới ánh trăng, chỉ thấy một thân hình nhỏ bé nhanh như chớp phóng ra ngoài, nhanh như chuồn chuồn vụt bay.

Đó là một tiểu đồng tóc trái đào.

Thích Thiệu Thương vừa đối mặt với bé, đã thấy tiểu đồng này cốt cách thanh kỳ, mi thanh mục tú, nhưng bộ dáng bi phần, nước mắt đầy mặt.

Thích Thiệu Thương chú tâm quan sát thật kỹ càng xem đối phương có phải thật sự là một tiểu đồng hay không. Tiểu đồng vừa hạ thân xuống đất, nhìn thấy thi thể một tiểu đồng khác nằm trên xe ngựa, tức thời khóc lên nức nở.

Vừa rồi Thích Thiệu Thương đã quan sát kỹ biết y không dịch dung, quyết không phải đối trá. Chỉ thấy tiểu đồng đang rơi lệ kia vái chào Thích Thiệu Thương: "Thích trại chủ."

Thích Thiệu Thương lưỡng lự: "Ngươi là..."

Đôi mắt trong sáng của tiểu đồng ướt đẫm. Nó gạt nước mắt trên mặt rồi nhìn Thích Thiệu Thương đáp: "Thích trại chủ, ngài không cần phải hoài nghi. Chúng ta đã từng gặp nhau ở nhà trọ An Thuận, trấn Tư Ân. Lúc ấy công tử nghĩ rằng ngài là phi đồ gian ác nên ra tay trợ giúp Lưu gia bắt giữ ngài. Sau đó mới nghe một loạt anh hùng hảo hán kể đủ loại sự tích về ngài, tâm sinh ngưỡng mộ, bèn xung phong đảm nhận việc cứu ngài từ tay Lưu gia ra... Nào ngờ Lưu gia vừa đến đã hạ sát thủ, giết chết tiểu huynh đệ của ta, cũng làm công tử bị thương nặng, tất cả là..." Tiểu đồng nói tới đây lại khóc rống lên.

Thích Thiệu Thương thấy vậy trong lòng đau khổ liền an ủi: "Ngươi đừng khóc nữa!"

Anh Lục Hà cười nói: "Nó chỉ bị sợ hãi thôi." Lúc nói ánh mắt ả vẫn vuốt ve khắp người Thích Thiệu Thương.

Không ngờ Anh Lục Hà vừa nói xong, trong tay tiểu đồng đã có thêm một thanh tiểu kiếm màu bạc.

Ngân kiếm vừa ở tay, mũi kiếm đã tới cổ họng Anh Lục Hà!

Anh Lục Hà giật mình sợ run.

Ả vẫn biết bốn gã kiếm đồng của Vô Tình đều có khả năng hơn người. Nhưng vạn lần không ngờ chúng ra tay lại vừa nhanh vừa độc như vậy. Hơn nữa nó chưa nói câu gì đã ra tay sát thủ.

Huống chi, vừa nhìn thấy dáng vẻ cao ngạo lôi lạc của Thích Thiệu Thương dưới ánh trăng, tâm thần Anh Lục Hà sớm đã nhũn hơn một nửa. Nên khi ngân kiếm đâm tới, ả cơ hồ không thể tránh thoát.

Hồ Chấn Bi đang thờ ơ đứng bên cạnh. Thái độ biệt đãi của Anh Lục Hà đối với Thích Thiệu Thương sớm đã làm hấn ghen tức dữ dội. Long Thiệp Hư thì sớm đã nổi trận lôi đình, hấn không thể phân Thích Thiệu Thương thành tám khối, càng không chú ý đến việc Ngân Kiếm lại đột nhiên ra tay!

Ngay cả Thích Thiệu Thương cũng không đoán được Ngân Kiếm lại đột nhiên ra đòn sát thủ như vậy!

Anh Lục Hà tâm thần cả kinh, vội giậm chân thoái lui. Một bước lùi đã hơn trượng. Ngân Kiếm vội nhấn ngón trở một cái. "Băng" một tiếng, mũi kiếm bắn vút ra, vẫn nhắm yết hầu của Anh Lục Hà!

Đúng vào lúc này, một tiếng "vút" vang lên. Một mũi Thiết Tật Lê to bằng nắm tay đã lượn vòng bay đến, tuy ra sau lại đến trước, đánh vào mũi kiếm!

Mũi kiếm rung động, Ngân kiếm đồng tử giữ không nổi, kiếm rời tay bay ra. Đồng tử vội vàng túm lấy dây xích của kiếm, đứng vững lại. Lúc này Anh Lục Hà mới phát được một tiếng kêu to.

Đã thấy tóc nàng tuy không dài nhưng tán loạn phủ khắp mặt. Tóc nàng tết và buộc bằng dây màu. Nàng đã rút ra một chiếc thiết như ý, quát lên uốn người xông về phía trước, nhằm đầu và thân của Ngân kiếm đồng tử tận lực giáng xuống!

Thích Thiếu Thương nhìn vậy liền biết Anh Lục Hà đã thật sự nổi giận.

Sợ Ngân Kiếm gặp nguy hiểm, chàng vừa định tiến lên thì Hồ Chấn Bi đã quát lớn: "Lên!"

Tay của Thiết Tật Lê giương lên. Năm đạo bóng mờ đã bắn thẳng vào bên trong xe ngựa!

Bóng mờ theo cửa xe mà chui vào.

Chỉ nghe thấy một tiếng hừ trầm.

Thích Thiếu Thương vành mắt như muốn nứt ra, rống lên giận dữ: "Trương Ngũ!"

Hồ Chấn Bi nhanh như chớp đã nhảy vọt lên cao phóng thẳng về phía cây tùng.

Mục tiêu của hắn chính là Lưu Độc Phong và Vô Tình!

Thích Thiếu Thương đang muốn tiến lên chặn lại, Long Thiệp Hư đã như một ngọn núi đè tới.

Toàn thân gã căng phồng, sắc mặt như xung huyết. Cả người gã giống như một chiếc bơm đồ no gió, cũng giống như một con tắc kè đang phồng mồm tức giận, nhằm lưng của Thích Thiếu Thương ôm choàng!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Gặp nhau sau tai kiếp

Thích Thiếu Thương vừa gấp vừa giận, thân hình chớp lên, Long Thiệp Hư đã chụp vào khoảng không.

Thích Thiếu Thương đang muốn phi thân lên trên ngăn cản Hồ Chấn Bi hạ độc thủ với Lưu Độc Phong và Vô Tình, nhưng Long Thiệp Hư đã xoay người phóng đến.

Thích Thiếu Thương đổi bước chuyển chỗ, trong lúc vội vã vẫn có thể nắm bắt rất chuẩn, lách qua khoảng trống, y lướt người lên cao. Nếu đối phương còn ngăn cản nữa thì trừ phi hắn không muốn sống.

Xem ra Long Thiệp Hư thật sự muốn liều mạng.

Thích Thiếu Thương nghiêng rằng, mũi kiếm đâm ra nhanh như điện.

Kiếm đâm thẳng vào ngực Long Thiệp Hư.

Người y cũng bị Long Thiệp Hư chớp trúng.

Thích Thiếu Thương phát hiện ngay một sự thật.

Nhát kiếm đó như đâm phải tường đồng vách sắt.

Ngay khi Long Thiệp Hư chụp được hai vai của Thích Thiếu Thương, lúc chưa bị đối phương kéo về phía trước, y đã phóng liền ba kiếm.

Vào rốn, ức, yết hầu.

Đó chính là ba tử huyết của các võ lâm cao thủ luyện khí công ngành môn.

Long Thiệp Hư cao lớn cường tráng, nửa thân trên của Thích Thiếu Thương đã bị hán giữ chặt nên muốn đâm vào mặt hán cũng khó

Y chỉ có thể đâm vào ba chỗ yếu hại đó.

Ba kiếm đều trúng đích nhưng cả ba kiếm đều vô dụng.

Long Thiệp Hư đã giữ chặt được Thích Thiếu Thương, kéo y lại gần. Thích Thiếu Thương đã thấy vết thương bên tay trái đau thấu tim, còn xương cốt toàn thân không chịu được áp lực cực lớn đó, phát ra những tiếng lục cục trầm đục.

Đến lúc này Thích Thiếu Thương mới biết: Thiết Tật Lê sở trường dùng thiết tật lê, còn Long Thiệp Hư thì đã luyện thành công “Kim Chung Tráo”.

Về cơ bản, các môn khí công ngành môn có thể chịu được đao thương được chia thành năm nhóm lớn: “Thập Tam Thái Bảo hoành luyện,” “Thiết Bố Sam,” “Đồng Tử công,” “Kim Cương bất hoại thiện công,” “Kim Chung Tráo”.

Người luyện những loại võ công này đều phải chịu đựng nhiều gian truân, đau khổ.

Luyện “Đồng Tử công” phải giữ thân đồng nam, do đó môn Long Thiệp Hư luyện chắc chắn không thể là “Đồng Tử công.” “Kim Cương bất hoại thiện công” lại là Phật môn chánh tông. “Thiết Bố Sam” chỉ là một loại khí công ngành môn nhập môn, chắc chắn không thể chống đỡ được độ sắc bén của Thanh Long kiếm. Người luyện “Thập Tam Thái Bảo hoành luyện” mặc dù toàn thân như tường đồng vách sắt, nhưng lại sợ bị công kích vào các huyệt đạo. Còn Long Thiệp Hư không sợ Thanh Long kiếm cực kỳ sắc bén đâm vào các huyệt vị, nên môn mà hán luyện tất nhiên phải là “Kim Chung Tráo!”

Người luyện “Kim Chung Tráo” không dễ để cho người khác tìm được “tráo môn” (cửa lồng, ý chỉ điểm yếu hại) của mình!

Trước khi bị Long Thiệp Hư ôm chặt, Thích Thiếu Thương đã kịp làm một việc.

Song chỉ của y bung ra, Thanh Long kiếm hóa thành một con rồng xanh bắn vào người Hồ Chấn Bi.

Một chiêu này y đã chuẩn bị từ trước

Long Thiệp Hư đã dám liều mình lao đến, không màng đến thanh kiếm sắc bén trong tay Thích Thiếu Thương thì tất nhiên hán phải có cách khắc chế y.

Bản thân y không thể thoát thân cũng nhất định phải ngăn cản Hồ Chấn Bi hạ độc thủ.

Kiểm vừa thoát khỏi tay, cổ tay y liền xoay lại, muốn rút Xuân Thu bút ra.

Đáng tiếc y chỉ có một tay.

Long Thiệp Hư đã dùng lực ôm chặt lấy Thích Thiếu Thương, hán đang vận độc môn khí công Kim Chung Tráo muốn lần lượt chấn nát toàn bộ xương cốt của y.

Do phân tâm, bị mất thế chủ động nên Thích Thiếu Thương đành miễn cưỡng vận Nhất Nguyên thần công kháng cự.

Cho dù đang trong lúc nguy cấp, y vẫn phân tâm

Phân tâm lo lắng cho an nguy của Vô Tình và Lưu Độc Phong trên cây.

Phân tâm lo lắng cho sinh tử của Ngân Kiếm đang khổ chiến với Anh Lục Hà.

Phân tâm lo lắng cho sự sống còn của Trương Ngũ trong xe ngựa.

Phân tâm càng khiến y cảm thấy tuyệt vọng...

Kiểm của y vừa bắn khỏi tay, Thiết Tật Lê liền lao người lên không đuổi theo.

Hán đuổi kịp chụp lấy kiếm giữa không trung, vừa lộn một vòng vừa cười nói: “Kiếm tốt! Đa tạ!”

Hạ mình xuống bên cạnh xe ngựa, hán tỉ mỉ xem xét Thanh Long kiếm trong tay.

Khi Hồ Chấn Bi phi thân lên ngọn cây, hán cười lạnh: “Bộ Thần Lưu Độc Phong, Danh bộ Vô Tình, các người cũng có ngày hôm nay!” Dứt lời, song chưởng từ từ đẩy ra.

Hán dùng “Cách Không Phá Sơn chưởng” tấn công hai người từ xa. Trong lòng hán vẫn có chút úy kỵ, với lại tính vốn cẩn thận nên dù biết rõ hai người đã bị thương rất nặng, không còn sức kháng cự, nhưng hán vẫn không dám tiến lại gần hai đại cao thủ, tránh phải mạo hiểm.

Một mặt phát chưởng, một mặt hán đề phòng Vô Tình và Lưu Độc Phong phản kích, cũng đồng thời đề phòng Thích Thiếu Thương ngăn cản.

Quả nhiên Thích Thiếu Thương ra tay.

Y phóng kiếm đến.

Hồ Chấn Bi vừa nhìn thấy kiếm bay đến, lập tức thu chiêu, lòng thầm nhủ: Từ lâu đã nghe Thích Thiếu Thương có một thanh ‘Thanh Long kiếm,’ mình cứ đoạt nó trước, chiếm chút tiện nghi đã.

Không ngờ giữa chừng lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim.

Thiết Tật Lê đã chớp lấy thanh kiếm.

Hắn biết rõ tâm tính của mấy sư huynh đệ của mình, người nào đã kiếm được món tốt thì nhất quyết sẽ không nhường cho kẻ khác.

Hắn thầm hận, đành đẩy song chường ra. Giết được Lưu Độc Phong và Vô Tình là một đại công, dĩ nhiên có phần của cả bốn người, nhưng nếu chuyện hai người tiếng tăm lừng lẫy bị chết dưới chường của hắn được lan truyền khắp giang hồ thì chắc chắn uy danh của hắn trong võ lâm càng tăng thêm.

Đang nghĩ thế thì đột nhiên hắn phát hiện ra một việc rất đáng kinh ngạc.

Từ trong xe có bóng người vọt ra.

Trương Ngũ đã bị tiểu sư muội khổng chế, chẳng khác gì phế nhân, lại thêm trúng ám khí của Thiết sư đệ, khó tránh khỏi cái chết. Vậy làm sao lại có bóng người im hơi lặng tiếng vọt ra khỏi xe cho được chứ?

Bóng người lại không chỉ có một!

Hắn vừa muốn lên tiếng cảnh báo, bóng người đã xuất thủ.

Hai bóng người, một trái một phải. Bóng bên trái phóng đến sau lưng Thiết Tật Lê, bóng bên phải lướt thẳng về hướng Anh Lục Hà.

Hồ Chấn Bị vội vàng hét lớn: “Cẩn thận!”

Tiểu là ngay trước khi hắn kịp hét báo động, bóng người phía sau Thiết Tật Lê đã quát lớn: “Xem đòn!”

Thiết Tật Lê hoảng sợ, vội xoay người lại.

Trong lúc hắn chuyển thân, đòn chưởng thủ tám lõi còn thân người thì bật ngược về phía sau, tay phải thủ sẵn bảy tám thiết tật lê, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắn ra.

Hắn vừa xoay người lại, bóng đen liền xuất thủ.

Ngón trở tay phải ấn xuống, đầu ngón ấn vào trán hắn.

Thiết Tật Lê có đến bảy tám loại thân pháp, hơn chục đòn sát thủ, nhưng lại tránh không được, ra tay không xong, trên đầu bị dính một chỉ.

Hắn chỉ thấy người trước mặt khoác một chiếc áo lông cừu thật dày, thân người gầy gò, mặt lạnh như tiền, đôi mắt như hai luồng điện.

Ý thức của hắn chỉ nhớ được đến đó.

Lúc này thân thể của hắn đã bị hút văng đi hơn một trượng ngã chổng vó xuống đất, sâu trong rừng tùng.

Hồ Chấn Bi đang muốn lao xuống, người nọ đã đưa bàn tay gầy gò trắng bệch từ trong áo cừu ra chụp lấy Thanh Long kiếm, mũi kiếm chỉ lên ngọn tùng, hỏi hắn: “Ngươi muốn tiếp tục giết người trên cây, hay là muốn xuống đây giết ta?”

Thấy cặp mắt giống như ma trơi của kẻ nọ, Hồ Chấn Bi cảm thấy rừng mình chạy dọc thân.

Trước khi ra tay với Thiết Tật Lê, người mặc áo lông cừu còn quát một tiếng báo hiệu. Nhưng người phụ nữ lao về phía sau lưng Anh Lục Hà lại im hơi lặng tiếng chém xuống một đao.

Anh Lục Hà đã cảnh giác.

Đó là do tiếng hét cảnh cáo của Hồ Chấn Bi, với lại ả thấy vẻ vui mừng quá đỗi từ trong mắt của Ngân Kiếm.

Ả đột nhiên quay người, Thiết Như Ý đưa ngang ngực, chặn được nhát đao. Tia lửa bắn tung tóe khiến cả hai đều rất cả mặt.

Trong chớp mắt tia lửa lóe lên, Anh Lục Hà cũng kịp nhìn thấy dung nhan tuyệt đẹp của đối phương.

Đao thứ hai của đối phương đã nhanh như chớp chém đến.

Anh Lục Hà chỉ còn cách đưa Thiết Như Ý lên đỡ tiếp.

Hai người đều cảm thấy cổ tay đau nhức, hồ khẩu tê rần, nhưng đao thứ ba đã chém tới, đao sau nhanh hơn đao trước.

Anh Lục Hà thét lên một tiếng chói tai, năm ngón tay xòe rộng chụp vào mặt người phụ nữ kia.

Mái tóc đen xoả tung, nhưng không ngờ nàng ta chẳng tránh né mà lật tay chém đao vào mặt Anh Lục Hà.

Anh Lục Hà vốn cho là mọi phụ nữ xinh đẹp đều yêu quý dung nhan của mình, nghĩ rằng dùng trao huy dung mạo của đối phương sẽ khiến thế công về phía mình chậm lại. Không ngờ đối phương không tránh chẳng né, không sợ mặt hoa bị hủy mà còn muốn một đao bửa mặt của mình làm đôi.

Anh Lục Hà vội rút tay, dùng Thiết Như Ý cản lại, tia lửa bắn tung. Hai người áp sát nhau, mặt cả hai đều bị các đốm lửa bắn vào đau nhói.

Lúc này đã kịp nghỉ ngơi một lúc, Ngân Kiếm lại vung kiếm lao đến.

Sau vài lần giao thủ, Anh Lục Hà đã biết võ công của người mới đến chỉ có thể hơn chứ không thể kém ả. Mắt thấy lại thêm tên tiểu linh tinh tham gia trận chiến, ả hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh thì phát hiện Thiết Tật Lê đang sống dở chết dở nằm dài xa xa, còn Hồ Chấn Bi thì không biết đã đi đâu mất rồi. Thấy tình hình không ổn, trong đầu hốt hoảng, miệng ả phát ra một tiếng rít sắc nhọn, y phục đột nhiên nát vụn bay tung tóe!

Vốn Anh Lục Hà mặc một bộ quần áo tay bó thêu hoa màu đen viền đỏ. Lúc này bộ quần áo đột nhiên nát vụn ra, một cơ thể trắng nõn hiện ra. Trong lúc ả xoay người như chóng chóng, hai luồng sáng từ trước và sau người lóe lên, người phụ nữ và Ngân Kiếm đều cảm thấy lóa mắt.

Anh Lục Hà thu Thiết Như Ý đập mạnh vào đầu của Ngân Kiếm, như thể không đánh văng óc đứa nhỏ này ra thì không cam lòng.

Do ánh sáng quá chói, không thể nào mở mắt ra được nên Ngân Kiếm chỉ có thể một mặt vội vàng lui lại, một mặt hươ kiếm loạn lên ngăn trở.

Còn nàng kia cúi đầu, nhắm mắt, chém liên ba đao thẳng vào lưng Anh Lục Hà.

Anh Lục Hà đành vung Thiết Như Ý chống đỡ. Nàng kia vẫn nhắm mắt, chỉ nhắm cận chiến, hầu như mỗi chiêu đều phải lùi tay lại phía sau, mũi đao mới có thể đâm trúng đối thủ. Hơn nữa, đầu gối, khuỷu tay, cổ tay, vai đều tì sát tấn công khắp nơi, khiến Anh Lục Hà vốn xưa nay giao hoạt cũng không ứng phó nổi, chỉ đành thu tay vũ vào trước ngực.

Thì ra là phía trên thân thể lỏa lồ của ả, giữa ngực và sau lưng đều đeo một chiếc kính lấp lánh bảy màu. Khi gặp biến, các loại màu sắc kỳ dị này hợp thành một luồng ánh sáng mãnh liệt, đối thủ của ả tuyệt nhiên không thể mở mắt nổi.

Nếu như đối thủ là nam tử có định lực kém thì mắt chỉ nhìn thấy thân thể ả, bị mê hoặc bởi ảo ảnh của Đăng Tâm kính (kính có tác dụng làm lung lay tâm trí người khác) mà mặc cho ả xử lý.

Đồng tử Ngân Kiếm chưa bao giờ nhìn thấy thân thể phụ nữ nên vừa nhìn đã sợ hãi nhắm mắt lại. Anh Lục Hà sắp đắc thủ, nhưng nữ nhân liều mạng kia khi nhắm mắt lại càng bấp chấp tính mạng, tấn công điên cuồng hơn.

Anh Lục Hà hú lên một tiếng quái gở, vọt mình lên không, thoát ra khỏi vòng chiến. Dưới ánh trăng, ả giống như một con chim trắng vô cùng quyến rũ.

Ả chỉ mong trốn cho nhanh.

Ả thăm nguyên rủa: “Sao lại xuất hiện một ả liêu lĩnh như vậy, cô ta là ai chứ ...”

Bỗng bên tai ả vang lên tiếng nói: “Ngươi từng ám toán ta một lần trong khách sạn. . .” “Bình” một tiếng, ả bị trúng một đòn vào sau lưng.

Toàn thân Anh Lục Hà co giật, nhưng thân thể vẫn không dừng lại, máu tươi bắn tung như mưa.

Người đó vẫn lạnh lùng nói tiếp: “Hãy nhớ cho kỹ, ám toán ngươi là Lôi Quyển và Đường nhị nương”.

Anh Lục Hà ghi nhớ trong lòng.

Nhưng ả không dám trả lời, chỉ mong thoát thân.

Thực ra, thương thế của ả lúc này cũng khiến ả không còn đủ sức mà đối đáp nữa.

Ngay lúc đang chạy trốn chết, tai ả vẫn nghe thấy một tiếng gầm giận dữ của Long Thiệp Hư.

Ả cũng không dám quay người lại cứu giúp.

Thậm chí cũng không dám nhìn lại.

Trong quan niệm của chín đệ tử dưới trướng Cửu U Thần Quân, không có tính mạng của người nào quan trọng hơn tính mạng của mình, cho dù đó là của người thân yêu nhất.

Trong ý nghĩ của Anh Lục Hà, ả không hề sẵn lòng vì Long Thiệp Hư mà hy sinh một mảnh móng tay.

Long Thiệp Hư gầm lên một tiếng thảm thiết, bởi vì hắn cảm giác thấy mình dùng thế Thái Sơn áp đỉnh đè xuống một thân thể mềm yếu nhưng thân thể ấy lại từ từ biến thành than hồng. Tình thế này giống như là mình dùng sức vung quyền nhưng lại đâm phải một cây đinh.

Thấy có người đến cứu viện, Thích Thiểu Thương an tâm trở lại. Nhất Nguyên thần công của chàng được toàn lực thi triển.

Long Thiệp Hư giống như một con hổ.

Thích Thiểu Thương lại như con bọ chết.

Long Thiệp Hư dùng hết sức lực nhưng không làm gì được Thích Thiểu Thương.

Nhân lúc đối phương chưa kịp khôi phục khí lực, Thích Thiểu Thương bắt đầu phản kích.

Long Thiệp Hư bắt đầu phát hiện hắn đang ôm phải một con nhím.

Một con nhím có thể công phá được Kim Chung Tráo của hắn.

Trước sau đã ba lần cố gắng vận hết sức lực, nhưng Long Thiệp Hư đều không công phá được phòng tuyến của đối phương, mà còn bị nội lực của đối phương phản chấn trở lại. Hắn không còn chịu đựng nổi, lực đạo từ từ thoát mất, tay từ từ lỏng ra.

Tay vừa được nối lỏng, Thích Thiểu Thương liền rút Xuân Thu bút ra.

Bút đâm vào bụng Long Thiệp Hư.

Hắn rú lên lồng lộn, buông tay chạy trốn.

Thích Thiểu Thương không truy kích ngay.

Bởi vì y phát hiện đến Xuân Thu bút cũng không thể đâm thủng được da bụng Long Thiệp Hư, chỉ có thể khiến hắn cảm thấy chỗ bị đâm đau rát, sợ quá bỏ chạy mà thôi.

Quả thực Kim Chung Tráo của Long Thiệp Hư đã luyện đến mức cả thần binh cũng khó lòng phá được.

Có điều là Thích Thiểu Thương lại rút bút ra đâm trong hoàn cảnh hung hiểm nên đương nhiên lực đạo sử dụng không chuẩn. Bằng không, với sự sắc bén của Xuân Thu bút, dứt khoát Long Thiệp Hư không thể chịu đựng nổi.

Thế nên hắn mới chỉ sợ hãi mà chạy mất.

Còn một nguyên nhân nữa khiến Thích Thiểu Thương không truy kích chính là vì chàng nhìn thấy Lôi Quyền và Đường Văn Từ.

Chỉ cần là giữa hai bên còn có sự quan tâm đến nhau thì còn gì vui hơn niềm hạnh phúc khi gặp lại nhau sau kiếp nạn tương đã xa cách ở hai thế giới.

Đường Văn Từ đợi Long Thiệp Hư chạy khuất mới vọt mình đến trước mặt Thích Thiểu Thương, lên tiếng: “Chào!”

Thích Thiểu Thương cũng cười đáp: “Chào!”

Đường Văn Từ vuốt tóc cười nói: “Đừng trách ta không giúp ngươi một đao. Các ngươi một chọi một, đối phương lại đồng trang đồng lứa với ngươi, ta giúp ngươi thì khác gì ta thương cảm ngươi chỉ còn một cánh tay... Ngươi không cần người khác thương hại, đúng không?”

Thích Thiểu Thương chỉ đáp: “Đúng!”

Đường Văn Từ cười tươi: “Hai người các ngươi chẳng lẽ lại không có gì để nói với nhau?”

Thích Thiểu Thương cảm thấy khi liếc nhìn Lôi Quyền, đôi mắt trong như nước hồ thu của Đường Văn Từ có sự quyền uyển và thâm tình khó tả, y bỗng nhận ra một điều.

Lôi Quyền vẫn mặc một chiếc áo lông cừu, sắc mặt trắng bệch, so với trước còn gầy gò hơn, chắc bệnh còn nặng hơn. Nhưng kỳ lạ thay, ánh sắc bén lạnh lẽo trong mắt lão lại bớt đi rất nhiều, giống như có hai ngọn nến đang dần dần sưởi ấm hàn ý trong mắt lão.

Thích Thiểu Thương gọi: “Quyền ca!”

Lôi Quyền gật đầu.

Thích Thiểu Thương hỏi: “Vì sao hai vị lại đến đây?”

Từ khi ly tán tại Hủy Nặc thành, bọn họ cùng bật tin, chẳng biết gì về nhau.

Lôi Quyền kể: “Chúng ta gặp được Vô Tình ở Ngũ Trọng khê, sau đó tại Cự Mã câu lại tình cờ biết được Cửu U lão yêu dẫn đồ đệ tìm các người gây chuyện nên thăm theo dõi bọn chúng. Trên đường đi, sợ bọn họ phát hiện nên bọn ta không dám lại quá gần. Đêm nay bọn ta muốn lên đến miếu sơn thần báo tin cho các người, vừa may đến kịp chỗ này.”

Thích Thiếu Thương biết Lôi Quyền chỉ đơn giản kể mấy câu như vậy, nhưng để đến được đây, kỳ thực bên trong lão cũng chịu những hung hiểm phức tạp nói ra không hết. Y không nén nổi lòng, cất tiếng hỏi: “Còn Biên Nhi đâu?”

Lôi Quyền không đáp.

Lòng Thích Thiếu Thương đau đốn, đau như cắt.

Hai người nhìn nhau, không gian tĩnh lặng.

Chuyện cũ như gió thoảng qua.

Đường Văn Từ bảo: “Lưu bộ thân và Vô Tình cùng người trong xe đều bị trọng thương, hãy cứu họ trước rồi hãy nói chuyện tiếp!”

Nàng và Lôi Quyền nhân lúc Cửu U Thần Quân và Phao Phao tẩu thoát lên đến gần. Khi Thích Thiếu Thương ngăn cản bốn kẻ địch, cả hai lén chui vào trong xe ngựa. Tất cả ám khí của Thiết Tật Lê nhằm giết Trương Ngũ đều bị Lôi Quyền dùng áo lông cừu chặn lại, rồi lại giả vờ như bị trúng ám khí, hét thảm một tiếng. Tiếp đó, vào lúc nguy cấp, cả hai vừa ra tay liên đánh trọng thương Thiết Tật Lê và Anh Lục Hà; dọa Hồ Chấn Bi bỏ chạy, còn Thích Thiếu Thương đánh lui Long Thiệp Hư.

Vì Thích Thiếu Thương và Ngân Kiếm lấy hai chọi bốn; ngoài ra Ngân Kiếm chỉ là một đứa trẻ, còn Thích Thiếu Thương đã bị thương, đối phương lại là bốn tên đại ác sát nên Lôi Quyền mới chịu ra tay đánh lén. Nhưng trước khi lão động thủ đã lên tiếng cảnh báo trước, tuy vậy vẫn không chế được Thiết Tật Lê bằng một chỉ. Còn Anh Lục Hà trước đây đã dùng Thiết Như Ý đánh lén vào lưng lão nên lão chẳng khách khí gì đánh nát tấm kính trên lưng ả. Hai chiếc kính này do Cửu U Thần Quân truyền cho ả, cùng Hiên Viên Hạo Thiên kính của Lưu Độc Phong một chính một tà, công hiệu cũng hoàn toàn khác nhau.

Hiên Viên Hạo Thiên kính có thể khiến cho binh khí của đối phương phản ngược trở lại. Chỉ cần binh khí của kẻ thù soi vào trên kính thì ảnh của nó có thể phản kích lại chính chủ; thật giả khó phân nên rất khó đối phó. Do đó cho dù đang bị trọng thương, Liêu Lục vẫn có thể đánh cho Thiết Tật Lê và Hồ Chấn Bi tay chân rối loạn.

Xá Nữ Nhíp Dương kính của Anh Lục Hà lại có thể đem bắt kẻ nhiệt lực hoặc ánh sáng tụ vào trong kính, rồi lại phản xạ ra thành một tia sáng cực kỳ sắc bén. Yêu thì có thể huyền hoặc tâm nhìn của đối phương, mạnh thì có thể khiến cho đối phương thụ thương. Thân thể của Anh Lục Hà không ngừng xoay tròn, thậm chí còn bỏ hết y phục, chính là muốn dùng toàn bộ công lực bên trong cơ thể để hấp thụ ánh sáng. Quảng sáng phản xạ từ tấm kính khiến cho Đường Văn Từ và Ngân Kiếm không cách nào mở được mắt. ả cũng đang muốn thừa thắng xông lên (*) thì Lôi Quyền đã một chỉ đâm nát tấm kính.

(*) Tác giả nhầm: Anh Lục Hà đang bỏ chạy chứ không phải đang quyết đấu.

Thấy Anh Lục Hà đã bị thương, Lôi Quyền bèn không hạ sát thủ nữa.

Trừ khi bắt đắc dĩ, ám toán đã thương người vốn không phải là cá tính của Lôi Quyền, huống chi đối thủ là một phụ nữ.

Đường Văn Từ lại trái ngược hoàn toàn. Nàng mặc kệ, bất chấp tất cả.

Nàng lao lên, hoàn toàn không hề vướng bận tư tưởng ám toán hay không ám toán. Mục đích của nàng chính là hạ gục địch nhân, chỉ như thế mà thôi.

Suốt cả chặng đường dài, Lôi Quyền và Đường Văn Từ đồng lòng sống chết, cùng hội cùng thuyền, kẻ vai chiến đấu, đồng cam cộng khổ với nhau; nhưng về tính nết, chẳng ai chịu ảnh hưởng ai.

Lôi Quyền thâm trầm kín đáo.

Đường Văn Từ hiệp nghĩa hào phóng.

Hai người tính cách khác biệt – Nhưng đối với những người có tính cách khác biệt, chỉ cần có sự thông cảm và thấu hiểu thì đều có thể yêu thương, chung sống với nhau.

Có thể cùng nhau trải qua gian khổ, đó cũng là một điều hạnh phúc. Thích Thiếu Thương nhìn thấy hai người bọn họ song song bay lên cây, trong lòng không khỏi than thầm: “Đại nương, Đại nương ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thuận Nghịch Thần Châm

Thích Thiều Thương cũng phi thân lên cây. Đột nhiên nghe tiếng Ngân Kiếm gọi thất thanh “Công tử!”, y mới phát hiện tình thế nghiêm trọng hơn mình tưởng nhiều.

Trên người Lưu Độc Phong trúng ba mũi phi đao: ngực trái, ngực phải, giữa bụng.

Ba mũi đao vẫn còn dính trên ngực lão.

Từ mũi Lưu Độc Phong ứa một vệt máu nhỏ.

Lưng Vô Tình bị kiếm chém rách một vết, máu thấm đỏ cả chiếc áo trắng.

Trên người chàng không còn vết thương nào khác.

Thích Thiều Thương, Đường Văn Từ, Lôi Quyền phóng lên ngọn cây còn Ngân Kiếm chuyển từ cành này sang cành khác lên theo. Lúc này Vô Tình từ mờ mắt, nói: “Chúng ta không thể ở lại đây!”

Tiểu đồng Ngân Kiếm tuân lệnh: “Dạ” nhưng có vẻ rất mờ mịt.

Đường Văn Từ bảo: “Chúng ta lên xe ngựa đã rồi bàn tiếp.”

Thích Thiều Thương hơi ngập ngừng: “Nhưng, chỉ có hai con ngựa...”

Hai con ngựa kéo một chiếc xe bảy người, e rằng không thể đi nhanh, huống chi đây là đường núi gập ghềnh.

Lôi Quyền đáp: “Chỉ cần vượt qua khe núi này. Không quá nửa dặm đường, bọn ta còn hai con ngựa giấu ở đằng đó.”

Thích Thiều Thương hiểu hai người Lôi Quyền, Đường Văn Từ không muốn kinh động kẻ địch nên đã bỏ ngựa khi đến gần chốn này. Khi y muốn rút đao để bôi thuốc, Lưu Độc Phong xoay mình, mở mắt, cầm tay Thích Thiều Thương, lắc đầu bảo: “Không được rút ra!”

Vừa nhìn thấy ánh mắt Lưu Độc Phong, lòng Thích Thiều Thương lạnh buốt, bởi vì đôi mắt luôn luôn sắc bén của lão nay đã mệt mỏi vô thần.

Lưu Độc Phong nói tiếp “Không nhả đao ra, ta còn có thể giữ được hơi thở, lên xe rồi nói tiếp. Vết thương thực sự của ta không phải ở ba mũi đao này đâu.”

Lão nói lời này để cho Vô Tình nghe. Cũng có thể là do lão cao ngạo, cũng có thể là lão muốn trấn an Vô Tình.

Vô Tình không đáp, chỉ nhắc lại: “Chúng ta không thể ở lại đây!”

Đường Văn Từ hỏi Lôi Quyền: “Chúng ta nên đi đâu?”

Lôi Quyền cũng chưa có chủ ý. Lão tự lượng sức không phải là đối thủ của Cửu U thần quân, nhưng không biết Cửu u lão quái bị thương ra sao? Rốt cuộc là nên chống cự hay là nên tìm cách chạy trốn?

Vô Tình bảo: “Cửu U lão yêu sẽ trở lại đó. Chúng ta cần phải tìm tới chỗ đông người gần nhất, tìm đến dinh viện của một người dòng dõi vương công quý tộc nào đó, đi!”

Lôi Quyền cùng Thích Thiều Thương đều lưỡng lự. Vùng này không thuộc phạm vi thế lực của Giang Nam Phích Lịch đường cũng như của Liên Vân trại. Cho dù có phải đi chăng nữa, tin tức về chuyện này đã lan truyền khắp nơi, còn ai dám liều cả gia đình để chứa chấp bọn họ?

Lưu Độc Phong giận nói: “Đi đến phủ của Hi tướng quân!”

Thích Thiều Thương hỏi: “Y ư?”

Lôi Quyền nhay bén: “Sao?”

Lưu Độc Phong bảo: “Trong vòng mười dặm quanh đây, chỉ có chỗ của gã là thích hợp nhất.”

Thích Thiều Thương đáp: “Điều này sẽ đáp ứng được lòng mong mỏi của Hi Tuấn Tài rồi.”

Vô Tình hỏi Ngân Kiếm: “Kim nhi ra sao?”

Trong mắt Ngân Kiếm lấp lánh ánh lệ.

Lưu Độc Phong cúi đầu.

Vô Tình hít một hơi dài: “Nhớ kỹ phải mang theo cùng.”

Ngân Kiếm bi thương đáp: “Công tử yên tâm! Ngân nhi quyết không bỏ rơi Kim ca ca đâu.”

Chợt Lưu Độc Phong cất tiếng: “Ta...”

Lão chỉ thốt được một tiếng, không thể nói tiếp được, trong mắt tràn đầy nỗi hồ thẹn lẫn ân hận.

Vô Tình thấp giọng: “Chúng ta lên đường rồi nói tiếp, chần chờ ở đây, chi e lão yêu lại đến.”

Ánh mắt Đường Văn Từ như hai hồ nước dán chặt vào người Vô Tình: “Người không sao chứ?”

Vô Tình chỉ mỉm cười.

Thích Thiệu Thương và Lôi Quyền vừa nghe đều biết hình như vết thương của Cửu U lão quái không nặng, trong lòng bắt đầu lo lắng. Cửu U lão quái không phải là loại tâm thường. Nếu là bọn “Phúc Tuệ song chư”, “Liên Vân tam loạn” thì cùng lắm bọn chúng chỉ có thể ra tay ám toán, không đáng phải lo; còn bọn Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân thì công lực tương đương với họ, chỉ cần đề phòng kỹ lưỡng thì cũng có thể đối phó được. Chỉ có Cửu U lão quái, không những môn đồ đã đông, vũ công lại cao, lại rành yêu pháp, thuật lạ; chỉ cần bọn họ sơ sẩy một chút sẽ gặp họa ngay, cho dù có dốc hết sức cũng chưa chắc chống cự được với lão.

Đường Văn Từ nóng lòng: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?”

Lưu Độc Phong nhẹ gật đầu, gượng đứng lên, Thích Thiệu Thương đỡ một bên. Hai người nhảy xuống đất, lướt thẳng vào xe. Lưu Độc Phong cũng vừa dùng hết chút khí lực cuối cùng, lồng ngực phập phồng không ngớt, nói không nên lời.

Thích Thiệu Thương đưa mắt nhìn ra ngoài xe, thấy Ngân kiếm ôm Vô Tình nhảy xuống. Vì em tuổi trẻ sức yếu, cây lại cao nên giữa chừng Lôi Quyền phải phụ một tay.

Thấy thế, trong lòng Thích Thiệu Thương phát lạnh: nhìn tình hình thế này, thương thế của Vô Tình còn trầm trọng hơn của Lưu Độc Phong.

Chi e việc đối phó với lão ma đầu Cửu U lão quái này chỉ còn do Quyền ca, Đường nhị nương và chính mình nhận lãnh!

Lại nghe Đường Văn Từ bảo: “Trong rừng còn có một gã nằm bất động, để ta cho gã một đao!”

Lôi Quyền gạt ngang: “Có phải gã phóng thiết tạt lê không? Không cần đâu! Gã có sống cũng không khỏe mạnh được!”

Nằm trong xe nghe thế, Lưu Độc Phong biết kẻ được tha chính là Thiết Tật Lê đệ tử của Cửu U lão quỷ, cũng chính là một trong những hung thủ giết chết Liêu Lạc. Vốn lão muốn đến trả hận cho Liêu Lạc nhưng lại cảm thấy trời đất quay cuồng, lồng ngực bị tắc khí, nhất thời không nói được tiếng nào.

Xe ngựa trầm xuống.

Vô Tình và Ngân Kiếm cùng vào, ngồi xuống.

Tay phải Ngân Kiếm đang đỡ Vô Tình với sắc mặt trắng bệch.

Trên đùi Ngân Kiếm nằm một người: đó là Kim Kiếm, áo quần đầy máu.

Bên cạnh Lưu Độc Phong cũng có một người ngồi, đó là Trương Ngũ đang như kẻ si ngốc.

Lưu Độc Phong thấy thế càng buồn lòng hơn, thu hồi ánh mắt, cũng vừa kịp thấy đôi mắt sắc bén của Vô Tình đang nhìn mình.

Tiếng ngựa hí vang, cảnh vật bay lùi về phía sau.

Tâm tình của Lưu Độc Phong cũng rối loạn như rừng tùng, cảnh núi.

Vô Tình nhìn lão chăm chú, giọng yếu ớt: “Người trong giang hồ đều bảo ta là kẻ cô độc, bạc bẽo; thật ra ta không một lời oán hận.”

Lưu Độc Phong đợi chàng nói tiếp.

“Đó là do ta cũng có người thân, cũng có huynh đệ, cũng có bằng hữu.” Vô Tình nói tiếp, “Thân nhân của ta chỉ có một, đó chính là Gia Cát tiên sinh, là người ta cảm kích cả đời.”

Vô Tình cười nhẹ, khẽ xiết chặt vai gầy của Ngân Kiếm: “Còn huynh đệ của ta, mọi người đều biết, chính là Thiết thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết. Ngoài ra, còn có bốn người được ta xem như em nhỏ, chính là Kim nhi, Ngân nhi, Đồng nhi, Thiết nhi.”

“Chỉ cần những người này bị bất kỳ sự bất nạt, ức hiếp nào, ta đều không bỏ qua cho đối phương...” Cuối cùng chàng nói tiếp: “Thế nhưng hiện giờ Kim nhi đã chết.”

Chàng gần từng tiếng: “Chính lão đã giết nó!”

Lưu Độc Phong gật đầu.

Trương Ngũ lại đang cười ngây ngốc.

Lưu Độc Phong thấy lồng ngực mình co rút, đau nhói.

Lão bảo: “Ta hiểu rõ tâm tình của ngươi.” Lão dừng một chút, đoạn nói tiếp: “Trong chuyến đi này, sáu người thù tạc của ta đã chết mất năm. Ta đã từng muốn giết Thích Thiệu Thương. Túc đại nương để báo thù cho bọn họ.”

Vô Tình đáp: “Lão hiểu được là tốt!”

Lưu Độc Phong nhẹ lắc đầu: “Nhưng ta không hiểu.”

Vô Tình cũng lắc đầu: “Ta cũng có vài điều không rõ lắm.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Vì sao ngươi đến đây?”

Vô Tình đáp: “Lần trước, tại khách sạn An Thuận ở trấn Tư Ân, ta chưa biết đầu đuôi câu chuyện, thấy lão bắt người bèn ra tay giúp. Về sau ta rất hối hận vì chuyện này.”

Lưu Độc Phong nói: “Lần đó nếu không có ngươi, không chắc ta đã có thể bắt được Thích Thiệu Thương đang được bọn chúng liều mạng bảo vệ.”

Vô Tình hỏi: “Bây giờ ta thấy lão và chàng có giao tình không tệ.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Như vậy, ngươi vì cứu Thích Thiệu Thương mà đến đây?”

Vô Tình đáp: “Không sai! Ta nhiều lần đi nhầm đường nên bị mất thời giờ, không tìm thấy lão. Nhưng nhờ đó ta thăm dò được nhiều chuyện liên quan đến Thích Thiệu Thương, càng khiến cho ta mong muốn cầu xin lão nói tay một lần, không nên áp giải Thích Thiệu Thương về kinh. Sau đó, đánh nhau một hồi ta gặp được Lôi đường chủ. Hai bên quyết chiến một trận mới biết có thể lão không hề rời đi, vẫn lưu lại trấn Tư Ân.”

Lưu Độc Phong đỡ lời: “Cho nên ngươi lập tức chạy đến đó.”

Vô Tình nói tiếp: “Ngay khi chúng ta đến đó thì lão vừa rời đi. Ta thấy phủ Hi tướng quân phái chín tên thị vệ theo gót lão, ta liền lùi lại bám theo từ xa.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Nói như vậy, Tiểu Ngũ từng báo cho ta biết, ngay khi hần sắp bị thiết tặc lê đã thương, đã được người cứu mạng, đem đến miếu sơn thần. Chắc chính là ngươi.”

Vô Tình đáp: “Ta nhớ tới tác phong thường nhật của lão là ban đêm không di chuyển nên cố đuổi theo trong đêm để mau đuổi kịp. May gặp lúc Trương Ngũ đang bị Thiết Tặc Lê và Hồ Chấn Bi vây công, ta phóng ra một loạt ám khí, ép Anh Lạc Hà cùng Long Thiệp Hư phải xuất hiện. Bọn chúng không dám tham chiến mà bỏ chạy trốn chết. Ta thấy Trương Ngũ cũng bị trúng vết thương dính độc nên không đuổi theo...”

Mắt Lưu Độc Phong đầy cảm kích: “Ngươi còn khoét đùm y vết thương ở mũi, cứu y mạng về miếu.”

Vô Tình kể tiếp: “Ta biết lão và Thích trại chủ sẽ trở về nên không nán lại ở miếu, viết một mảnh giấy đặt trên người Trương Ngũ.”

Lưu Độc Phong đổi sắc mặt: “Mảnh giấy? Mảnh giấy nào?”

Vô Tình biến sắc: “Lão không hề đọc sao?”

Lưu Độc Phong kinh ngạc hỏi: “Ngươi viết cái gì?”

Vô Tình ngược mặt lên trời than dài, vuốt đầu Kim Kiếm, cố gắng kể với giọng đau đớn: “Chính là ý trời, cũng là do ta sơ ý mới thành ra kiếp nạn này.”

Lưu Độc Phong vội hỏi: “Ngươi viết một mảnh giấy? Tiểu Ngũ không hề giao cho ta, ọe! Ngươi viết cái gì?”

Vô Tình khẽ đưa tay, Lưu Độc Phong liền im bật.

Ở bên cạnh, Ngân Kiếm không kìm được bèn kể: “Công tử của ta sợ xuất hiện quá đường đột, nên mới viết một phong thư, khẩn cầu Lưu gia buông tay, tha cho Thích trại chủ lần này, công tử cảm kích vô cùng. Bất kể là ngài đồng ý hay không, đều phiền ngài tới cửa rừng tùng Thiết Lâm gặp gỡ. Do sợ ngài không tin, công tử mới lưu lại ấn giáp của mình, rất mong Lưu gia quá bộ đến thương lượng... Nào ngờ”.

Lúc này Lưu Độc Phong mới tỉnh ngộ, giậm chân than dài: “Cái này... Ta...”

Vô Tình nói: “Ta hiểu rồi. Đều do ta nhất thời bất cẩn, không tính đến việc cả Cửu U lão quái cũng tham gia. Lão đoạt thư cùng ẩn giám trước một bước, dùng mọi mưu kế lôi kéo ngài đến cửa rừng tùng, khiến ngài tưởng lầm bọn ta là địch!”

Lưu Độc Phong lập tức cảm thấy phát sinh đủ loại đại hận, khí tức trong cơ thể không còn kiểm chế được nên vận chuyển tán loạn. Vô Tình nhìn thấy, vội nói: “Lưu đại nhân! Khí nạp đan điền, hơi thở thông suốt, đại địch trước mặt, ngài cần bảo trọng!”

Lưu Độc Phong đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng điều hòa hơi thở, một lúc sau mới miễn cưỡng bình phục, cười thâm nói: “Ta hiểu rồi, ngươi vì không muốn liên quan đến có ân phải báo, chỉ cầu quang minh lỗi lạc, nên mới gửi thư cho ta trước, nói rõ chuyện này, rồi hẹn nói chuyện tiếp. Nhưng Cửu U lão quái đã đến sớm một bước lấy mất bức thư, đọc được nội dung, sau đó lão cố ý xuất hiện bằng quan tài và kiệu. Lão lại đưa ẩn giám của ngươi làm bằng, khiến ta trong lúc phấn nộ gây ra sai lầm lớn đó... Ta vừa nhìn thấy cổ kiệu trên cây tùng, liền vội hạ độc thủ. Một kiếm đó phá kiệu đâm vào, giết chết tiểu ca, làm ngươi bị thương”. Nói đến đây, lão ân hận không nói lên lời.

Ngân Kiếm phản nộ đáp: “Công tử vừa nhìn thấy xe ngựa của ngài, liền giam bó tề phòng. Khi ngài vùng kiếm lao lên, chúng tôi đều vô cùng kinh hoàng... Nếu như chúng tôi để phòng trước, làm sao ngài có thể dấn thương công tử, giết được Kim ca ca cơ chứ!”

Lưu Độc Phong xấu hổ nói: “Ta thực là lỗ mãng! Cửu U lão quái mấy lần nấp trong quan tài, kiệu, lại còn chấp nhận bị thương để dẫn dụ bọn ta đến đây. Ta nghĩ là lão phục kích ở bên trên, liền lẳng lặng tấn công trước, nhưng lại... lại hại chết vị tiểu ca này. Ta nhất định sẽ đền trả công đạo cho công tử nhà các người”.

Ngân Kiếm hừ lạnh: “Người đã chết rồi, ngài có thể có công đạo gì được nữa!”

Vô Tình trầm giọng: “Ngân nhi!”

Ngân Kiếm lập tức câm bặt, nhưng vẫn lộ vẻ vô cùng bị phẫn.

Im lặng một lúc, Vô Tình mới kể tiếp: “Lúc đó trăng mờ rừng rậm, ta vừa thấy có người xuất kiếm, sát khí sắc bén, không lưu đường lui, cũng nghĩ không phải là ngài... nên mới toàn lực ra đòn.”

Lưu Độc Phong biết Vô Tình nói như vậy cũng để bào chữa cho ông, chỉ có thể nói: “Ta... cũng làm cho ngươi bị thương.”

Vô Tình cười ngạo nghễ: “Nhưng ngài cũng không được lợi thế”.

Thích Thiệu Thương đột nhiên tham gia câu chuyện: “Sau khi các người bị thụ thương Cửu U lão quái mới ra tay ám toán phải không?”

Nãy giờ chàng vẫn để tâm lắng nghe. Hai người trong xe nói chuyện cũng có ý để cho chàng nghe rõ. Lúc này chàng hỏi cũng có ý muốn xoa dịu đi cừu hận giữa hai bên. Hỏi xong, chàng liền quay người tiếp tục đánh xe.

Lưu Độc Phong nói: “Ta cùng Vô Tình giao đấu ba chiêu, hai người đều cho là gặp phải kinh địch nên đều dùng hết sức lực, cả hai đều bị thương... Nhưng qua chiêu thức của đôi phương bọn ta phát hiện có điều không ổn, trong lòng nghi ngờ, đang muốn dừng tay quát hỏi, đột nhiên Cửu U lão quái tri triển độc thủ...”

“Phần lớn thế công của lão quái đều do một mình Lưu đại nhân đón đỡ. Nếu không, hiện giờ ta cũng không còn mạng để ngồi ở đây”. Vô Tình kể tiếp, “Hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực dốc sức phản kích, nhưng đã bị trọng thương nên không cản được thế công của lão. Phải nhờ Lưu đại nhân toàn lực ngăn cản công kích của lão, ta mới có thể thừa dịp thương cho lão ba mũi ‘Thuận Nghịch thần châm’.”

Lưu Độc Phong hỏi: “Thứ lão trúng phải chính là ‘Thuận Nghịch thần châm’ hay sao?”

Vô Tình đáp: “Nếu không phải là ‘Thuận Nghịch thần châm’ vô thanh vô tức, vô ảnh vô hình, làm sao có thể dưới chướng phong của Không Kiếp thần công đã vang danh ‘gặp mạnh càng mạnh, gặp phải là thua’ lại có thể xuyên qua chướng lực, bắn trúng nếp tay, đầu ngón tay và tay áo của lão được?”

Lưu Độc Phong gật gù: “Chẳng trách mấy đạo ám khí nhỏ đến mức gần như không nhìn thấy gì đó chỉ dính vào ống tay áo, cũng đã có thể tiến vào bên trong quần áo, bay nhẹ như tơ, tiến thẳng vào cổ tay của Cửu U lão quái. Nghe nói ‘Thuận Nghịch thần châm’ theo máu công vào tim. Nếu như dùng nội lực để kháng, thì lập tức châm di chuyển ngược chiều chân khí, đâm vào não, giết chết đôi phương.”

Vô Tình đáp: “Đúng!”

Lưu Độc Phong nói: “Nghe nói trên thế gian này không có loại thuốc gì có thể chữa trị được Thuận Nghịch thần châm. Chỉ cần trúng một cây, thì không bị thủng tim cũng bị lúng não, không chết cũng tàn phế!”

Vô Tình đáp: “Đúng!”

Lưu Độc Phong nói: “Như vậy...”

Vô Tình thở dài một hơi: “Đáng tiếc lão lại là Cửu U lão quái.”

“Đúng là không có thuốc gì cứu chữa được Thuận Nghịch thần châm. Nhưng lại có thể dùng nội lực cực kỳ thâm hậu ép nó ra ngoài. Người có nội lực cao cường như vậy, cả thế gian này chỉ được vài người. Cửu U lão quái lại là một trong số vài kẻ như vậy”.

Y dừng lại một hồi rồi nói tiếp: “Còn ám khí của ta, từ trước đến nay chưa bao giờ tẩm độc”.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Không Kiếp Thần Công

Vào lúc này, Lôi Quyền cười ngựa đi phía trước, Đường Văn Từ thúc ngựa phía sau. Cả hai một trước một sau bảo vệ cỗ xe ngựa do Thích Thiếu Thương điều khiển.

Lưu Độc Phong xuất thân một lúc, rồi thở dài một hơi.

Vô Tình gọi: “Lưu đại nhân...”

Lưu Độc Phong vỗ vỗ mu bàn tay Vô Tình, nói: “Đã đến tình thế này, phải đồng sinh cộng tử, còn gì mà cứ đại nhân với không đại nhân! Nếu người không rẻ bỏ, cứ gọi ta ‘đại ca’ là được.”

Vô Tình không đồng ý: “Gia sư là Gia Cát tiên sinh. Mặc dù do người đã thu phải một tên đồ đệ đại nghịch bất đạo, nên đã từng lập thế với trời đất, vĩnh viễn không bao giờ thu đồ đệ nữa, nhưng người coi chúng tôi chẳng khác gì con đẻ. Người với ngài là mệnh quan đồng triều, là đồng liêu của nhau, tiên sinh còn phải gọi ngài bằng ‘huynh’, làm sao ta có thể vượt vai vế cho được.”

Lưu Độc Phong lắc đầu nói: “Thối tục, thối tục, bỏ đi, bỏ đi!”

Vô Tình cười nói: “Vậy ta gọi ngài là Lưu bộ thần vậy!”

Lưu Độc Phong đáp: “Vậy tùy ý người!” Rồi đợi Vô Tình nói tiếp.

Vô Tình hỏi: “Khi đến đây dường như Cửu U lão quái cũng đã bị thương?”

Lưu Độc Phong cười khổ nói: “Lần đầu ở trong miếu, ta bị trúng một đòn của lão vào hông nhưng ta cũng đâm được lão một kiếm. Cuộc chiến thứ nhì ở bên ngoài miếu, tranh thủ thể lữa ta phách cho lão một chưởng. Ở trước sườn núi, lão giả trang là người dụ ta mắc bẫy, Trương Ngũ bị trúng phải độc thủ của bọn chúng, nhưng lão cũng bị Xạ Dương tiễn của ta bắn bị thương. Trước giờ giao chiến với nhau, lão chưa bao giờ chiếm được thượng phong...”

Nói đến đây ông lại than thở: “Đều là tại ta hồ đồ, ba mươi năm giao chiến cùng ác phi cường địch, không ngờ vẫn bị rơi vào tròng của lão yêu. Lần thứ ba đụng độ trong miếu sơn thần, lão bày mưu giết được Liễu Lục, nhưng không tính được ta vẫn phục ở trong miếu. Khi lão đang định hạ độc thủ với Thích trại chủ, ta đánh lão bị thương, nhưng thủ hạ của lão đông, ta cũng bị trúng một đòn của lão, coi như là hòa. Sau đó, bởi vì lão có Bình Loạn ngọc bội cùng với bút tích của người, liền bày mưu trốn trong quan tài, khiêu chiến với ta ở bên ngoài miếu, nhưng cũng không chiếm được chút thượng phong nào, chỉ dẫn dụ ta đến trước rừng tùng đầu núi. Lão lại chuẩn bị một chiếc kiệu giống như của người, đột ngột tấn công bọn ta rồi chạy trốn, dụ ta thừa thắng truy kích, bởi vậy ta mới lỡ tay làm người bị thương, rồi cùng người trúng ám toán của lão.” Lưu Độc Phong lắc đầu cười lạnh nói: “Lão yêu đó thật giỏi nhẫn nại, ta cũng phải phục lão.”

Vô Tình áy náy: “Nếu không phải là ta muốn tránh hiềm nghi, sớm gặp thẳng ngài bẩm báo thì đã không xảy ra chuyện như thế này.”

Lưu Độc Phong đáp: “Nếu không phải là ta cố chấp muốn bắt Thích Thiếu Thương thì cũng sẽ không xảy ra hàng loạt chuyện như thế này!”

Ông cười tự trào rồi nói tiếp: “Xem ra, bây giờ lại chính là y đang bảo hộ cho chúng ta.”

Vô Tình khẽ nhướn mày hỏi: “Thương thế của ngài?”

Lưu Độc Phong thở dài một hơi: “Hết rồi!”

Vô Tình áy náy: “Ba đao đó của ta... Quả tình...”

Lưu Độc Phong đáp: “Ba đao của người đánh ta bị thương, nhưng ta cũng chém trả người một kiếm, hơn nữa, còn đã thương kinh mạch ở tay phải của người. Bằng không, người cũng không đến nỗi bị ‘Không Kiếp thần chưởng’ của Cửu U lão quái đánh trật khớp cổ tay trái!”

Vô Tình giải thích: “Bản thân ta vốn không có nội công. Ta tu luyện nội kinh chỉ để phát ám khí, khác xa so với các loại nội công khác. ‘Không Kiếp thần

công' của Cửu U lão quái gặp mạnh càng mạnh, gặp kháng cự càng lợi hại, do đó nếu không gặp phải kinh địch, lão không dễ gì thi triển Không Kiếp thần công. Một chưởng đó chỉ có thể khiến tay trái của ta không dùng được lực, chứ không đã thương được ta."

Lưu Độc Phong vui mừng hỏi: "Mất bao nhiêu thời gian nguoi mới có thể khôi phục được?"

Giữa đôi mày của Vô Tình không khỏi lộ nét buồn rầu: "E rằng cũng phải đến sáng mai mới có thể chuyển động, một ngày một đêm mới có thể dùng lực. Muốn khôi phục hoàn toàn, sợ rằng phải mất hai ngày hai đêm."

Lưu Độc Phong nhẹ lắc đầu, than: "Kiếp số! Kiếp số! Còn tay phải thì sao?"

Vô Tình đột nhiên hỏi lại: "Vừa rồi giao thủ trên cây, khi ta phát ra đao thứ ba, ngài có thể dùng 'Phong Lôi kiếm pháp' chặt đứt một tay của ta, nhưng đột nhiên lại đổi, dùng một thứ binh khí ngăn đâm vào. Theo lý thì cánh tay đó của ta không giữ được mới đúng!"

Lưu Độc Phong cười nhẹ: "Tuy Cửu U lão quái võ công cao cường, nhưng chưa bao giờ lão sử dụng thứ ám khí quang minh lỗi lạc như thế, cho nên ta mới phát hiện được có thể đó chính là nguoi."

Vô Tình biết ơn: "May mà ngài hạ thủ lưu tình, nếu không thì cánh tay này của ta...", đột nhiên chàng nhớ đến cánh tay cụt của Thích Thiếu Thương, bèn nín lặng.

Lưu Độc Phong áy náy cười nói: "Binh khí ta dùng là 'Thu Ngư đao', bất kể bộ phận nào bị nó chạm vào đều tê liệt một mõi, ít ra cũng phải ba ngày ba đêm mới có thể hồi phục."

Vô Tình kinh ngạc hỏi: "'Thu Ngư đao' là một trong sáu món bảo bối của Thần Bộ, tại hạ đã từng nghe qua, nhưng sao lại...?"

Lưu Độc Phong đáp: "Thực ra 'Thu Ngư đao' không phải là đao, mà là cá."

Vô Tình càng thêm vô cùng kinh ngạc: "Cá?"

Lưu Độc Phong giải thích: "Đó là một loại cá có thân thể trong suốt ở trong ao Thiên Trì trên đỉnh núi thánh của Thiên Trúc. Những người lặn xuống nước nếu như chạm phải nó, toàn thân liền bị tê liệt. Loại cá này vốn có tên là 'Thu Kí Thanh Minh', có nghĩa là điện thần, gọi tắt là Thu Ngư, chỉ xuất hiện trong những ngày mùa thu, số lượng cực kỳ ít, nghe đồn là đã tuyệt chủng. Xương sống của loài cá này trong suốt, chỉ ở trong nước mới có thể nhìn thấy xương sống của nó. Loại cá này rất khó bắt, được coi là thần vật ở vùng đó. Hơn nữa tuổi thọ của nó rất ngắn, chỉ gần được ba tháng là chết. Một khi chết đi, lực lượng khiến người ta tê liệt hoàn toàn biến mất, nó trở thành thức ăn cho các loại cá khác tranh giành. Chỉ có con Thu Ngư trong tay ta, nghe nói đã sống hơn ba trăm năm, rốt cuộc nuốt phải một thanh đao thần sắc bén dưới hồ mà chết. Vây lưng nó cùng với lưỡi đao hỗn hợp thành một thể, trở thành thanh Thu Ngư đao. Cũng nhờ có cơ duyên xảo hợp ta mới có được nó.

Thử hỏi tất cả các loại vũ khí sắc bén trên thế gian này, nếu không phải là làm thế nào giết người cho nhanh, thì cũng là làm thế nào cọng tóc thổi qua cũng đứt, chém sắt như chém bùn. Còn vũ khí trên tay ta lại có thể chế ngự người mà không cần giết người. Ta cho rằng đó mới thực sự là bảo đao."

Vô Tình nói: "Xem ra sáu thần vật của ngài đều có lai lịch!"

"Ta còn có sáu thanh bảo kiếm nữa!"

Đang đắc ý, đột nhiên Lưu Độc Phong nhìn thấy Trương Ngũ đang mất hết thần tính bên cạnh, liền đau lòng nói: "Nhưng sáu người vốn giữ sáu bảo vật đó, nếu không phải là đã chết thì cũng bị thương thành ra thế này!"

Vô Tình ngắt lời: "Nhưng cũng chính nhờ 'Thu Ngư đao' mà cánh tay của tại hạ mới giữ được!"

Lưu Độc Phong đáp: "Nhưng đến lúc quan trọng này, hai tay của nguoi không thể phát lực, còn ta...", Nói đến đây, trong lòng lão đã quyết, bèn vội cười một tiếng, nói tiếp: "Không ngờ mạng của ta lại mất trong tay Cửu U lão quái!"

Vô Tình biết lão bị thương nặng, nhưng không biết là lão bị nặng đến mức nào, chỉ đành ân cần hỏi: "'Không Kiếp thần công' càng gặp phải nội lực cao thâm thì lực phản chấn càng lớn. Văn bối thấy ngài bị trúng một chưởng vào lưng."

Lưu Độc Phong ngắt lời: "Ta bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, nhờ vào Lô Lệ Phong Hành đại pháp ta khổ luyện ba mươi lăm năm nay, gặp phải thương thể càng nặng càng dễ áp chế". Ông cười ha hả rồi nói tiếp: "Vừa rồi ta nói 'hết rồi', thực là quá nản chí. Đợi đến khi Cửu U lão quái trực được Thuận Nghịch thần châm của lão đệ, không chừng thương thể của chúng ta đã hồi phục được bảy tám thành rồi!"

Vô Tình ánh mắt chớp động, nói: "Chỉ mong như thế!"

Kỳ thực Lưu Độc Phong chỉ miễn cưỡng gượng cười. Cửu U lão quái đã tính toán cẩn thận, trăm phương ngàn kế, không tiếc ba lần đem thân mình dẫn dụ, mục đích chính là phẻ một tay của Vô Tình, đánh vào lưng lão một chưởng. Tất nhiên chưởng đó không tầm thường!

Tuy chưởng đó dùng 'Không Kiếp thần công', nhưng khi lực từ tay áo quét đến, chưởng lực từ tay lão quái còn tiềm phục nội kinh của Lạc Phong chưởng và Ngọa Long trảo. Hai loại nội công này, một loại chuyên đoạt nguyên âm của thiếu nữ để luyện thành, một loại hấp thu nguyên dương của đồng tử để tu được. Hai phương pháp luyện công đều vô cùng tàn độc khiến người ta căm hận, hai loại công lực này đều chuyên nhằm phá cương khí hộ thể nội gia. Cho dù là tuyệt thế cao thủ, một khi trúng phải, nếu như may mắn kịp thời bảo vệ kinh mạch thì không lập tức vong mạng nhưng cũng phải mất trên ba tháng vận công khổ tu, tĩnh tọa hành công mới có thể loại bỏ hoàn toàn âm kinh dương sát đó.

Thế nhưng trong hoàn cảnh này, trong thời điểm này, thử hỏi Lưu Độc Phong còn bao nhiêu cơ may để có thể hành công vận khí?

Lưu Độc Phong sợ mình làm Vô Tình nản lòng, liền hỏi lại: “Người xem với công lực của Cửu U lão quái, nếu lão muốn bức hết ba mũi Thuận Nghịch thần châm thì cần bao lâu?”

Vô Tình đáp: “Nhanh thì một ngày, chậm thì ba ngày.”

Lưu Độc Phong lắc đầu nói: “Như thế, ba người ta, người và Cửu U lão quái đều tạm thời mất năng lực chiến đấu.”

Vô Tình khẽ nhướn mày, nói: “Đáng tiếc là khiếu của vân bối đã bị hỏng nên các cơ quan đều không còn sử dụng được nữa.”

Lưu Độc Phong thở một hơi dài, nói: “Cửu U lão quái còn có năm tên đệ tử.”

Vô Tình nói: “Thiết Tật Lê bị trúng một chỉ của Lôi lão đại, cho dù giữ được mạng thì cũng không giữ được nguyên khí. Chỉ còn Phao Phao, Hồ Chấn Bi, Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà.”

Lưu Độc Phong nói: “Phao Phao khó đối phó, thân phận lại không rõ.”

Vô Tình đáp: “Nhưng độc môn binh khí của ả đã bị Thích trại chủ phá, người cũng đã bị thương. Ngược lại, tên Hồ Chấn Bi đã luyện thành những môn công phu âm độc như ‘Lạc Phong chuông’, ‘Ngọa Long trảo’ mới là kẻ không thể không đề phòng.”

Lưu Độc Phong tiếp lời: “‘Xá Nữ Nhiếp Dương kính’ trên người Anh Lục Hà có thể hấp thu bất cứ ánh sáng nào để chuyển thành ánh sáng chói lòa nhức mắt. Tuy nhiên ả đã bị Lôi bảo chủ phá hủy mất một tấm.”

Hai người bọn họ khi nói chuyện đều cố ý nói to hơn một chút, nhằm Thích Thiệu Thương cũng có thể nghe rõ.

Nghe được thì sẽ chú ý.

Chú ý mới có thể phòng bị.

Trường chiến đấu hiện nay không còn phụ thuộc vào Cửu U Thần Quân, Vô Tình, Lưu Độc Phong, mà lại dựa vào Thích Thiệu Thương, Lôi Quyền, Đường Văn Từ cùng bốn tên đệ tử của Cửu U Thần Quân để phân thắng phụ. Ít nhất là trong vòng hai ngày tới, tình thế xem ra sẽ như vậy.

Tuy đau buồn về cái chết của đồng tử Kim Kiếm, nhưng nhìn thấy Trương Ngũ thần tình ngớ ngẩn, Vô Tình không dẫn được hỏi: “Y bị trúng độc à?”

Lưu Độc Phong nhìn Trương Ngũ, lo buồn lắc đầu: “Trúng độc còn có thuốc chữa, chỉ sợ hiện giờ thần trí của y bị khống chế. Cởi chuông cần phải là người buộc chuông; trừ phi bắt được Cửu U lão quái hoặc Phao Phao, bằng không...”

Vô Tình vừa muốn nói, đột nhiên nghe Thích Thiệu Thương hét to một tiếng, xe ngựa đột ngột dừng lại.

Xe ngựa khựng lại bất ngờ, Trương Ngũ và thi thể của Kim Kiếm suýt bị bắn văng ra khỏi xe, Lưu Độc Phong vội vung hai tay chụp lại.

Vô Tình thò đầu ra khỏi rèm xe, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thần sắc Thích Thiệu Thương ngưng trọng, quai hàm giật giật, y nói: “Quyền ca đã tiến vào rồi.”

Vô Tình quan sát thấy dọc đường cắm hàng trăm thân trúc bị chặt lớn nhỏ không đều nhau, kéo dài đến vô tận. Cứ cách khoảng chục thân trúc lại có một ngọn đèn leo lét treo trên đầu ngọn trúc, tỏa ánh sáng âm u. Ở phía xa còn không biết bao nhiêu thân trúc như thế, nhưng ở giữa chúng là một con đường nhỏ, vừa đủ cho một con ngựa phi qua.

Vô Tình hỏi thất thanh: “Lôi bảo chủ đã tiến vào trận rồi?”

Thích Thiệu Thương nhìn chằm chằm vào giữa đám thân trúc đó, không kìm được bản khẩu đáp: “Quyền ca vừa nhìn thấy chỉ buông một câu ‘Có thể có gian trá, ta đi xem sao!’, liền giục ngựa tiến vào.”

Lúc này Đường Văn Từ đã thúc ngựa đến bên cạnh, nhú mày hỏi: “Cái đồng rác rưởi này để chơi trò gì vậy?”

Lưu Độc Phong lẩm bẩm: “Là trận thế.”

Sắc mặt Vô Tình cũng lạnh lẽo, nặng chịch: “Trận này trừ phi Cửu U lão quái thì không ai bày được!”

Lưu Độc Phong biến sắc nói: “Chẳng lẽ Cửu U lão quái đã trực được ‘Thuận Nghịch thần châm’ ra khỏi người?”

Chỉ suy nghĩ một chút, Vô Tình liền khẳng định: “Trận này đúng là do Cửu U bày ra. Nhưng việc lão bố trí trận pháp lại đủ chứng tỏ lão đã không còn lực xuất thủ. Nhưng lão là người suy nghĩ chu đáo, hành động mau lẹ, có thể tiên phát chế nhân, bố trí mai phục trước. Hoặc là lão sai đồ đệ bố trí ‘Trúc Li cừu hạn trận’ nhằm chặn đường chúng ta!”

Đường Văn Từ khẽ nường đôi mày xinh đẹp, hiển lộ rõ nét cân quắc anh thư, vung roi ngựa quát: “Đó là trận gì? Ta cũng muốn thử xông vào thử xem!”

Lưu Độc Phong cùng Vô Tình đồng thanh cản: “Không được!”

Đúng lúc này, một âm thanh quái dị vang đến.

Thích Thiếu Thương nghe như một tiếng kêu bi thương của Túc đại nương.

Vô Tình nghe được tiếng gầm giận dữ của Thiết Thủ.

Ngân Kiếm nghe được tiếng hét thảm của Kim Kiếm.

Lưu Độc Phong nghe được một tiếng rú khiếp hãi của Liêu Lục.

Đường Văn Từ nghe được một tiếng gọi cầu cứu của Lôi Quyền.

Âm thanh quái dị đó đều truyền vào tai mọi người, nhưng cảm thụ của mỗi người lại mỗi khác.

Lúc này cơ mặt của Trương Ngũ co giật, nhưng không ai chú ý đến.

Mọi người đều bị âm thanh yêu dị đó chấn động.

Tuy công lực Ngân Kiếm yếu kém, nhưng em biết Kim Kiếm đã chết, không thể nào kêu lên như thế.

Mỗi người đều nghe âm thanh một cách khác nhau, nhưng đều vọng ra từ trong khu vực cấm những thanh trúc đó.

Trước mắt, trong bóng tối, con đường quanh co giữa những thanh trúc treo đèn toát ra một cảm giác kỳ dị không diễn tả được.

Đường Văn Từ quát lên một tiếng, vung đao giục ngựa lao vào con đường trúc: “Hừ! Để ta xem đây là cái quỷ trận gì!”

Vô Tình vội vàng kêu to: “Cản cô ta lại!”

Nói thì chậm, thực tế thì nhanh, ngay khi Đường Văn Từ giục ngựa chạy qua chiếc xe, Thích Thiếu Thương đã vung cánh tay duy nhất của mình ghim chặt cương ngựa của nàng.

Ngựa hí vang, khiến người cưỡi đứng bật dậy.

Đường Văn Từ tức giận quát: “Làm gì vậy?!”

Vô Tình trả lời: “Trong đó nguy hiểm, không thể tiến vào!”

Đang lúc khẩn cấp, Đường Văn Từ vung đao chém ngược vào cổ tay Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương chỉ còn biết rút tay lại.

Y chỉ còn có một cánh tay.

Y không đề phòng chiều này, chỉ đành phải rút tay. Đường Văn Từ liền giục ngựa tiến vào giữa những thanh trúc, mái tóc búi cao của nàng lắc lư để lộ chiếc gáy trắng như ngọc.

Lưu Độc Phong giậm chân: “Cô ta tiến vào có ích lợi gì chứ!”

Thích Thiếu Thương nói: “Nhị nương tiến vào, không chừng có thể giúp được Quyền ca một tay”.

Vô Tình lập tức lắc đầu: “Không ích gì! Bao nhiêu người tiến vào trận này cũng đều giống như một người đơn độc. Trừ phi hủy được trận, bằng không cho dù có một người thoát được ra khỏi trận, những người khác cũng khó được an toàn.”

Thích Thiếu Thương rút Thanh Long kiếm ra, kiếm rung như rồng ngâm: “Chúng ta cùng nhau chém hết đám trúc này, xem thử trận này còn phát huy được bao nhiêu hiệu năng!”

Vô Tình lập tức ngăn cản: “Không được chặt! Trên những thanh trúc này đều có tấm độc được, dưới chân lại chôn thuốc nổ. Một khi khơi nổ, cho dù người ngoài trận an toàn, người trong trận cũng gặp tai ương.”

Thích Thiếu Thương gấp rút: “Vậy...”

Vô Tình nhìn Lưu Độc Phong: “Theo ý kiến của ngài?”

Lưu Độc Phong trầm ngâm một hồi lâu rồi bảo: “Mục đích của Cửu U lão quái là muốn vây khốn rồi tiêu diệt một vài người của chúng ta. Ta cho rằng lão sẽ còn có những đòn lợi hại hơn để đối phó với những người xông vào trận!”

Vô Tình nói: “Do đó không thể chậm trễ, đánh phải lập tức phá trận!”

Thần quang trong ánh mắt của Lưu Độc Phong bạo phát, nhưng rồi lập tức âm trầm trở lại. Lão tập trung toàn bộ tinh thần vào suy tư: “Quý thần khó đoán là mấu chốt, thiên địa sáng tạo là thần diệu. Nhất hạn chín biến, chín hạn tám mươi một biến. Đáng lẽ đây phải là biến hóa và sinh khắc của tám cửa: Hư, Sanh, Thương, Đố, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, tại sao lại có cửa thứ chín?”

Nghe được điều này, Vô Tình bừng hiểu: “Đúng rồi! Đây không phải là sinh khắc kỳ môn, mà là bàng môn tà đạo đón thần sai quỷ câu hồn nhiếp phách. Cửa cuối cùng chính là vạn đoạn pháp môn, theo mà mà sinh chương ngại!”

Ánh mắt Lưu Độc Phong lại sáng lên: “Đúng!”

Vô Tình lập tức hạ lệnh cho Ngân Kiếm: “Dựa vào bốn mùa, biến hóa theo ngũ hành, phối hợp tam tài, bố trí cửu cung. Ngươi nhớ hết được không?”

Ánh mắt trong suốt của Ngân Kiếm lóe lên, em khẳng định: “Nhớ hết!”

Vô Tình nói: “Dựa theo lục đỉnh độn giáp, tham khảo kỳ môn bát quái, gấp ba thì nhỏ, gấp sáu thì chém, gấp chín hủy đèn, hoặc có thể phá đi.”

Ngân Kiếm rút kiếm, vờn vai đáp: “Dạ!”

Vô Tình căn dặn tiếp: “Hãy nhớ, trận này xảo đoạt tạo hóa, dễ sinh ra ảo tượng. Lúc phá trận cần bình tâm không nhìn, không lo không nghĩ, không được nảy lòng lo lắng, sợ hãi. Phải nhớ tay không được chạm lửa, chân không được dính trúc!”

Ngân Kiếm lại đáp: “Vâng!”

Vô Tình phát tay: “Đi nhanh, về nhanh!”

Ngân Kiếm lắc mình, lập tức xông vào trận.

Thích Thiếu Thương kinh hãi, lo lắng nói: “Trận này hung hiểm, chi bằng để ta tiến vào!”

Vô Tình đáp: “Đề phá trận này cần kiên tu ‘điên đảo độn giáp’ và ‘thái cực huyền môn pháp’. Rõ ràng Ngân nhi xông trận là hợp lý.”

Thích Thiếu Thương vẫn chưa yên tâm: “Ta...”

Lưu Độc Phong nói: “Những người ở đây còn gặp phải những gian nan kỳ lạ khó vượt qua hơn, còn dựa vào ngươi...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Thích Thiếu Thương quát to một tiếng, vung kiếm đâm ngập xuống đất.

Từ dưới mặt đất, mười ngón tay vừa thô vừa ngắn vừa mới nhô lên, lập tức lại rút vào đất.

Thích Thiếu Thương rút kiếm lên, thân kiếm dính máu.

Cả ba người nhìn thấy một kẻ kêu rên đau đớn, phá đất chui lên, ôm ngực lão đảo vài bước, đôi mắt oán độc chăm chăm vào Thích Thiếu Thương, chính là Hồ Chấn Bì.

Thích Thiếu Thương đột nhiên xoay người lại.

Một bé gái đáng yêu với khuôn mặt bầu bĩnh xuất hiện.

Vẻ trẻ trung và đầy đặn của cô ta tràn đầy sự mềm mại, nhu nhược.

Thích Thiếu Thương vừa nhìn thấy ả lại giống như một thợ săn giàu kinh nghiệm đột nhiên gặp phải một con cọp.

Thiếu nữ đó than một tiếng, cau mày ai oán: “Ngươi phá hồng bong bóng của ta, còn đánh ta bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ánh trăng như đao.

Cô gái nhỏ này da phấn, mặt bầu bĩnh đỏ hồng, giống như trái đào vừa chín mọng. Cho dù ả không điểm lệ tuyệt đỉnh nhưng cũng xinh xắn vô cùng, trông chẳng diêm dúa lăng lợ mà lại tựa như cô bé hàng xóm ngây thơ và bình dị.

Một cô bé gái như vậy vừa xuất hiện, ba đại cao thủ tại trường là Lưu Độc Phong, Vô Tình và Thích Thiếu Thương đều quay đầu lại nhìn.

Khi cô ta vừa cất lời, mọi người đều nhận ra đó chính là “Phao Phao”.

Một cô gái như vậy lại chính là người đã ba lần hộ vệ cho sư phụ Cửu U Thần Quân thoát vòng vây của những cao thủ, hơn nữa, cũng là người mà Cửu U Thần Quân ba lần bỏ chạy đều mang theo – Phao Phao.

Lưu Độc Phong trầm ngâm: “Ta giao thủ với Cửu U lão quái bốn lần mà mặt mũi lão thể nào vẫn chưa biết. Phao Phao này cũng thần bí khó lường, không ngờ lại chỉ là một cô bé gái nhu mì.”

Thích Thiếu Thương càng như gặp đại địch.

Lôi Quyển, Đường Văn Từ đang bị hãm trong kỳ trận do địch nhân bố trí.

Đồng tử Ngân Kiếm đang lướt vào phá trận.

Trong xe có ba người không còn khả năng chống đỡ, phải nhờ đến kẻ cụt tay như y bảo vệ.

Y không thể thất bại.

Có thể nói mấy người trong xe đều bởi vì y mà rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Tuy y đã phá vỡ kỳ môn binh khí của Phao Phao, nhưng lần này Phao Phao lại dám hiện thân thì chắc chắn cô ta đã tính toán chắc thắng mới dám mạo hiểm như vậy.

Phao Phao nhìn Thích Thiếu Thương, chu mỏ bảo: “Ta không biết, ngươi phải đèn bong bóng cho ta”.

Thích Thiếu Thương cười lạnh đáp: “Ngươi qua đây, ta đèn.” Trong lòng y thầm nhủ: “Ngươi mà dám lại gần, ta sẽ thưởng ngươi một kiếm”. Nghĩ đến đây, y chợt lạnh cả người: “Làm sao đối với một cô gái nhỏ có vẻ trời gà không chặt mà mình lại cũng có thể tàn độc như vậy? Không lẽ khoảng thời gian chạy trốn và chém giết kia đã thực sự biến bản tính của mình trở thành tàn nhẫn như thế này sao?”

Phao Phao hớn hờ đáp: “Được! Ngươi không được nuốt lời nhé!”

Nói rồi tiến lại gần, giơ tay ra.

Lưu Độc Phong đột nhiên nhớ đến cảnh Trương Ngũ bị chế ngự, vội quát: “Không được động vào tay ả!”

Thích Thiếu Thương vốn định vùng kiếm chặt tay của ả, nhưng đối mặt với một cô gái nhìn nhu nhược như vậy, y cũng cảm thấy không thể hạ thủ. Tiếng hét của Lưu Độc Phong khiến y không tự chủ lùi lại một bước.

Bào Bào đuổi lưng ong bắn lên cao, vùng tay điểm vào khoảng không.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy giật nảy người.

Bào Bào lăng không phát tay dường như không có chút kinh lực nào, nhưng rốt cuộc có phải là ả đang vận dụng nội lực cực kỳ cao thâm để cách không đá huyệt, đá thương người từ xa hay không? Thích Thiếu Thương hoàn toàn không nắm chắc. Tâm niệm y lập tức chuyển động, hàng loạt chi pháp hiểm hoi có thể cách không chế ngự người trong võ lâm lướt qua trong đầu: “Kim Cương chỉ, Ha Ma chỉ, Niêm Hoa chỉ, Đa La Diệp chỉ, Lục Mạch thần kiếm, Đàn Chỉ thần thông, Nhất Dương chỉ” nhưng không có loại nào giống như kiểu miệng mỉm cười, thân thể chẳng hề gắng sức, năm ngón tay mềm mại phát pho của cô gái trước mặt.

Đang định nghĩ cách tránh né thì Thích Thiếu Thương phát hiện ra đối phương xuất chỉ không có chút kinh lực nào, bèn quan sát rồi tính tiếp.

Lưu Độc Phong và Vô Tình cũng nhất thời không hiểu đầu đuôi thế nào.

Bỗng chốc Trương Ngũ vươn người dậy, mười ngón tay giương lên, hai tay đã chụp lấy huyệt Linh Đài và huyệt Chí Đường sau lưng Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương nắm chặt kiếm trong tay, nhưng toàn thân không thể cự quấy.

Bào Bào rít lên một tiếng.

Trương Ngũ vươn người phi thân phóng đi, tay vẫn ôm Thích Thiếu Thương lao vào trong cánh rừng tùng rậm rạp.

Chỉ trong giây lát tình thế đã biến đổi đột ngột, Vô Tình và Lưu Độc Phong trong xe cùng chưa kịp trở tay thì Thích Thiếu Thương đã bị người ta khống chế bất mất rồi.

Lưu Độc Phong quát to: “Trương Ngũ!”

Trương Ngũ hoàn toàn không nhận thức được.

Lưu Độc Phong lại gầm lên tức giận: “Trương Ngũ!”

Nhưng gã đã chạy sâu vào trong rừng. Tuy chân đã bị thương, nhưng hiện giờ dường như gã không hề cảm thấy đau đớn gì.

Lưu Độc Phong giận tím mặt, đột nhiên lão khoanh chân tĩnh tọa.

Vô Tình biến sắc: “Không được!”

Bào Bào mỉm cười ngọt ngào.

Ả tiến đến gần xe ngựa.

Hồ Chấn Bi cũng tiến lại gần chiếc xe.

Hai người một phải một trái cùng tiến về chiếc xe ngựa.

Vô Tình hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, cứ lặp lại như vậy.

Sau đó chàng rũ áo, vén rèm, chuyển ra ngồi nơi đầu xe ngựa, đưa mắt nhìn thẳng hai kẻ kia.

Phao Phao đảo mắt, mở lời hỏi thăm Vô Tình: “Đại bộ đầu, ngài khỏe chứ?”

Vô Tình cười nhẹ nhìn ả.

Bào Bào chậm chậm rút từ bên hông ra một đoạn trúc, từ từ nâng lên, cẩn thận nhắm vào Vô Tình rồi hỏi: “Nghe nói đôi chân của ngài đã bị phế, không biết có phải không?”

Vô Tình không hề đáp lời, chỉ nhìn ả.

Bào Bào lại hỏi tiếp: “Cũng nghe nói hiện giờ đôi tay của ngài cũng không được linh hoạt lắm, đúng không?”

Nét mặt Vô Tình không thay đổi, vẫn nhìn ả. Bào Bào đột nhiên cảm thấy lòng lạnh run, không kim được nảy sinh ý định tốc chiến tốc quyết.

Nhưng ả vẫn cười ngọt ngào: “Hơn nữa, chiếc kiệu bảo bối của ngài hình như cũng đã bị hủy. Nói cách khác, ngài không có chân, tay không vận động được, cơ quan cũng đã bị phế, do đó ngài biến thành một kẻ vô dụng, đúng không?”

Vô Tình vẫn lạnh lùng nhìn ả, không đáp một lời.

Bào Bào đưa mắt thăm dò bên trong xe ngựa: “Còn trong đó, vị lão gia bộ thần không những chỉ trúng ‘Không Kiếp thần công’ của gia sư, lại còn trúng phải ‘Lạc Phượng Chưởng’ và ‘Ngọa Long Trảo’, đại khái cũng không khác hơn phế nhân bao nhiêu, phải không?”

Vô Tình giờ mới biến sắc.

Đến lúc này chàng mới biết Lưu Độc Phong không chỉ trúng “Không Kiếp thần công”, mà còn trúng phải hai loại chưởng tà môn âm độc tuyệt luân là “Lạc Phượng Chưởng” và “Ngọa Long Trảo”.

Bào Bào đưa đôi mắt đẹp liếc Hồ Chấn Bi nói: “Đại sư huynh! Có lẽ vị đại bộ đầu của chúng ta và vị lão bộ thần trong xe đều là loại già trái non hột. Huynh còn chưa đến thảnh giẻo hai người sao?”

Dường như Hồ Chấn Bi rất e ngại vị tiểu sư muội này, hần ho khan một tiếng rồi đáp: “Được!”

Đột nhiên, tiếng sấm trời lên bên trong xe ngựa.

Vô Tình vừa quay đầu đã thấy Lưu Độc Phong râu tóc dựng đứng, không gió mà bay, hai mắt sáng rực, thần quang phát ra mãnh liệt, từ ngực phát lên bốn tiếng vang như tiếng sấm động.

Rồi “ầm” một tiếng, mui xe bị thổi tung!

Lưu Độc Phong chỉ buông một câu: “Ta đi tìm Thích Thiểu Thương về!” rồi người đã như một cánh chim lớn bay thẳng ra khỏi xe.

Lưu Độc Phong đang bị trọng thương, không ngờ vẫn còn thanh thản như vậy. Bào Bào định xuất thủ, nhưng lại đổi ý, quay sang Hồ Chấn Bi quát: “Chặn lại!”

Hồ Chấn Bi bay lên như đại bàng sắt, tay trái vung Lạc Phượng, tay phải xuất Ngọa Long, chặn đánh Lưu Độc Phong.

Không phải Hồ Chấn Bi không sợ, nhưng hắn lại nhận định rằng Lưu Độc Phong chỉ hư trương thanh thế chứ chẳng chịu nổi một đòn nên muốn dùng Lạc Phượng chường và Ngọa Long Trảo đánh chết lão.

Chỉ nghe một tiếng sét nổ vọng giữa không trung.

Ánh sáng xanh như điện, lóe lên rồi vụt tắt!

Một bóng người bay lên.

Một bóng người lướt vào rừng.

Kẻ bay lên đập mạnh vào sườn núi.

Cú đập mạnh đến nỗi ngũ quan hắn tuôn máu như suối, một thanh kiếm màu ngọc bích đâm xuyên qua ngực, lút đến tận chuôi, ghim chặt hắn vào vách đá!

Kẻ đó chính là Hồ Chấn Bi!

Còn Lưu Độc Phong không gì cản nổi đã như một con chim khổng lồ lao vào rừng mất hút.

Trong rừng vọng ra một loạt tiếng động như tiếng mưa rơi điên cuồng, càng lúc càng xa.

Bào Bào biến sắc.

Nếu như nhất kiếm đó đâm về phía ả, ả cũng không thể né tránh được. Lúc này nếu không phải ả đổi ý trong tích tắc không tự mình tấn công Lưu Độc Phong nữa, thì chỉ sợ người bị ghim chặt trên vách núi kia không phải là Hồ Chấn Bi mà chính là ả!

Lưu Độc Phong vừa giữ được một hơi chân khí, hơn nữa lão vô cùng thống hận kẻ sử dụng Lạc Phượng chường và Ngọa Long trảo, lại đang vội đuổi theo địch nhân nên liền phóng thanh Bích Đài kiếm trong tay ghim chặt Hồ Chấn Bi lên vách núi.

Hồ Chấn Bi vừa chết, Bào Bào thở phào một hơi.

Ả nhún nhún vai, thè lưỡi cười nói: “Hi! May mà kẻ chết không phải là ta.”

Sau đó ả quay lại nói với Vô Tình: “Lão già tính khí khó chịu kia đã đi mất rồi, chỉ còn lại kẻ tính tình dễ chịu như ngươi thì cũng buồn tẻ quá nhỉ.”

Vô Tình lạnh lùng nhìn ả, trong ánh mắt chứa cái lạnh thấu xương.

Bào Bào đảo mắt qua lại, lúc nhìn phía trước, lúc lại liếc vào rừng, đoạn trúc lác lư chia về phía Vô Tình: “Lão bộ thần trong xe vẫn còn háo thắng đã bỏ đi mất rồi. Chỉ còn lại một tiểu bộ đầu chẳng thêm nhúc nhích, nhưng thực ra là một kẻ tàn tật, muốn chạy cũng chạy không được, có phải không?”

Ánh mắt Vô Tình quắc lên: “Đúng!” Một vật từ trong miệng chàng vụt bắn ra mang theo tiếng rít, như một tia chớp đập vào trán Bào Bào.

Cổ tay Bào Bào hươ lên, thanh trúc rung động bắn ra một luồng ánh sáng vàng nhạt.

Hai con ngựa đột nhiên ngã lăn ra đất, tiếng hí thê lương đứt đoạn, toàn thân rữa nát.

Bào Bào buông tay ngã ngựa ra đất.

Một người từ trên cao hạ xuống. To lớn như tòa tháp.

Đồng thời, một bóng người từ trong rừng lao vụt ra.

Chính là Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà, bọn chúng cùng phối hợp hành động!

Vô Tình vừa cúi đầu, một tràng tiếng dây cung bật vang lên, ba mũi cấp tiễn (tên ngắn, bắn nhanh nhưng không được xa) đồng loạt nhắm vào bụng dưới của Long Thiệp Hư!

Long Thiệp Hư hét lên một tiếng quái dị, xoay người một vòng giữa không trung, rơi ra ngoài một trượng.

Ba mũi tên đều trúng đích, nhưng do hắn có Kim Chung Trảo hộ thân nên chỉ bị trầy da chứ không bị đâm vào thịt.

Anh Lục Hà lập tức dừng bước.

Ả vẫn chưa xuất thủ.

Nhưng ả đã phát hiện cô tiểu sư muội võ công thuộc dạng cao thâm khó dò nhất đã nằm lẩn ra đất không một tiếng động. Còn thất sư ca cũng đã trúng ba mũi tên, nếu gã không mình đồng da sắt, chắc chắn đã toi mạng rồi.

Vô Tình vẫn ngồi ngay ngắn trước mũi xe, cho dù chiếc xe đang từ từ đổ nghiêng xuống đất vì mất đôi ngựa.

Ả tự biết mình không có thiết công hộ thể như Long Thiệp Hư, cũng không xảo trá, khôn ngoan như Bào Bào.

Ả không biết tên thư sinh tàn phế nhìn có vẻ nho nhã một hôm kia còn có pháp bảo lợi hại nào nữa hay không.

Ả cũng không có ý ra tay thử xem sao vì ả không muốn chết.

Vô Tình lạnh lùng nhìn ả.

Cảm giác không rét mà run đó dường như thấm vào tận trong xương cốt của ả.

Ánh mắt của Vô Tình như thể là một loại ám khí vô hình.

“Ngươi muốn thế nào?” Vô Tình hỏi.

Anh Lục Hà nhìn Bào Bào nằm trên đất, trán nhỏ máu tươi, sống chết không rõ. Long Thiệp Hư ngăn người đứng tại chỗ, cũng không biết nên làm gì. Hắn đang cảm thấy may mắn vì trước khi lao xuống chuẩn bị dùng lực đập chết đối phương, hắn đã vận Kim Chung tráo ra bảo vệ toàn thân. Nếu như hắn vẫn ham tấn công nhanh chóng như bình thường, nội kinh hộ thể không đủ chu đáo thì không phải ba mũi tên đó đã lấy mạng hắn rồi sao?

Cho dù không cướp mất mạng sống thì chỉ cần bắn thấp hơn hai tấc, hắn cũng sẽ bị tuyệt tử tuyệt tôn!

Nghĩ đến đây, cái gan to bằng trời của hắn cũng teo lại, chìm ngấm.

Anh Lục Hà nhìn bộ dạng của hắn, thấy suy nghĩ của hắn cũng như mình thì cắn răng giậm chân, nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng một tiểu đồng thốt lên vui mừng: “Các vị đã ra cả đây rồi!”

Anh Lục Hà càng không dám chậm trễ, hét một tiếng: “Chạy!” rồi vội vàng chuồn mất.

Trước giờ Long Thiệp Hư vẫn nghe theo Anh Lục Hà như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, hắn chỉ hơi ngậy người rồi cũng nhanh chóng chạy theo. Hai người đều lần lượt mất hút trong rừng.

Lúc này Vô Tình mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi lại thở ra một hơi thật dài.

Chỉ có chàng mới biết, vừa rồi, Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể giết chết được chàng.

Tất cả ám khí của chàng chẳng cách nào phát ra được vì hai tay không thể dụng lực, còn những món ám khí không cần dùng đến tay đều đã sử dụng hết cả rồi.

Chiếc kiệu ẩn tàng vô số cơ quan và ám khí cũng đã bị hủy mất rồi.

Vô Tình chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh.

Một khi chàng không thể chống đỡ được cục diện thì Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà phản kích, đồng tử Ngân Kiếm bị địch cầm chân thì Trúc La trận không phá được, Lôi Quyển và Đường Văn Từ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Chàng dùng nó đeo trên lưng bắn trúng Long Thiệp Hư, nhưng kẻ này đứng là có chỗ hơn người, bị trúng tên vẫn không bị thương khiến lòng chàng chết lặng.

Vì muốn tiêu diệt đối thủ khó chơi là Bào Bào nên chàng đã bắn ra khỏi phi lãng giấu trong miệng. Nếu như Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà lại áp sát tấn công, chàng thật không còn phương cách gì đối phó.

Nhưng rốt cuộc bọn chúng lại không dám.

Hơn nữa, chỉ mới nghe Ngân Kiếm nói: “Các vị đã ra cả đây rồi!” bọn chúng đã sợ đến nỗi bỏ chạy mất dạng!

Lúc này Ngân Kiếm mới xuất hiện, bộ dạng vô cùng khả ái.

Cậu quay đầu nhìn quanh, hỏi: “Công tử! Hai kẻ ác nhân đó chạy rồi à?”

Vô Tình khẽ cười cười gật đầu hỏi: “Lôi bảo chủ và Đường nhị nương đâu?”

Ngân Kiếm cười hi hi, đáp: “Tiểu nhân thực hiện theo lệnh của công tử, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy ai ra cả.”

Vô Tình hừ một tiếng: “Hảo tiểu tử, lừa được cả ta!”

Ngân Kiếm le lưỡi.

Chợt nghe một tiếng nổ lớn vang lên, dường như là tiếng nổ của một loại mìn có sức công phá rất lớn. Một bóng người bị hất văng ngược lên không, phải lộn một vòng mới rơi xuống.

Người vừa hạ xuống có sắc mặt nhợt nhạt, người gầy gò, toàn thân ủ trong một chiếc áo lông cừu, tóc bị cháy nám vài chỗ, lông cừu cũng lốm đốm cháy đôi chỗ.

Chính là Lôi Quyển.

Vừa hạ xuống đất, Lôi Quyển đã hỏi: “Nhị nương đâu?”

Đột nhiên một loạt tiếng sột soạt vang lên, một bóng hình đỏ tươi từ trong rừng trúc lao vụt ra như một bóng chim.

Bộ trang phục đỏ bó sát đã ướt đầm, càng làm nổi bật thân hình mê người của nàng, mái tóc dài màu đen được buộc lại bằng một dải băng màu đỏ cũng bị ướt lướt thướt càng khiến nàng có một vẻ đẹp động lòng người.

Chính là Đường Văn Từ.

Lôi Quyển lộ vẻ mừng rỡ, bước lên một bước đón nàng.

Đường Văn Từ quay người vuốt tóc, cười ngọt ngào: “Huynh cũng thoát ra rồi!”

Lôi Quyển kể: “Ta vừa tiến vào là thấy sương mù dày đặc, gió mưa vùn vùn, sấm sét đan xen, rồi lửa cháy rừng rực. Ta tả xung hữu đột giữa biển lửa, lửa bao vây bốn phía, tia lửa bắn tung tóe. Những tiếng hô chém giết rung trời giữa biển lửa, nhưng ta lại không nhìn thấy lối đi, cũng chẳng thấy địch nhân. Đang trong lúc nguy cấp thì biển lửa rẽ ra, hiện lên một động tiên. Ta vừa xông vào, liền lập tức như bị sét đánh, hất văng ra ngoài. Lúc đó ta mới biết trúc vẫn còn là trúc, chưa từng bén lửa.”

Đường Văn Từ kể: “Muội thì khác hẳn huynh. Muội vừa tiến vào đã thấy gió mây vùn vùn, biển động ngất trời, sóng cao như núi, hung hăng mãnh liệt. Muội bị nuốt chửng vào trong nước, cho dù có gãy dựa thế nào vẫn bị dòng nước chảy xiết khổng lồ. Muội đã nghĩ lần này khó lòng thoát chết thì không ngờ hai chân chạm đất, nhưng ngựa có lẽ đã chết đuối trong đó.”

Lôi Quyển lẩm bẩm: “Thì ra chỉ là ảo ảnh, trận thế thật lợi hại!”

Vô Tình bảo: “Ngựa bị hãm ở bên trong sẽ không sao cả, một lát nữa sẽ chạy ra thôi.”

Đường Văn Từ hỏi: “Rốt cục tình hình bây giờ ra sao rồi?”

Vô Tình vội đáp nhanh: “Lôi bảo chủ vừa tiến vào trận, Đường nhị nương cũng tiến vào theo. Lưu bộ thần và ta bàn xong cách phá trận liền phái Ngân nhi đi. Không ngờ Bào Bào và Hồ Chấn Bi đột nhiên xuất hiện, Thích trại chủ đang muốn chống cự, nào ngờ vốn là Trương Ngũ đã trúng phải loại ám khí kết hợp giữa ‘Áp bất lộ’ và trùng độc, thần trí đã bị Bào Bào khống chế, nên gã đột nhiên xuất thủ không chế yếu huyệt sau lưng Thích trại chủ, đem y chặt giữa rừng; đại khái là do Cửu U lão quái từ trong rừng phát ra âm thanh điều khiển. Lúc đó tình hình khẩn cấp, rốt cuộc Lưu bộ thần phải vận dụng ‘Lôi Lệ phong hành đại pháp’, miễn cưỡng ép nội thương lại, vừa vùng kiếm đã giết chết Hồ Chấn Bi, sau đó toàn lực đuổi theo Trương Ngũ.”

Chàng dừng lại một chút rồi kể tiếp: “Ta đối đầu với Bào Bào, cuối cùng dùng ám khí đánh ngã ả, nhưng không phải để lấy mạng ả. Ta muốn ả sống để tra hỏi cách cứu mạng Trương Ngũ ca. Không ngờ Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư lại xuất hiện muốn tát nước theo mưa, nhưng vừa đúng lúc Ngân nhi xuất hiện, bọn chúng biết các vị cũng sắp thoát khỏi trận nên không còn dừng khí tái chiến, chạy trốn mất dạng.”

Lôi Quyển liếc nhìn Đường Văn Từ: “Xem ra chúng ta đã gây họa rồi! Đã không suy nghĩ chu đáo cho toàn cục, lại còn phải nhờ công tử cứu giúp.”

Vô Tình nói: “Đừng nói như vậy! Hiện giờ tình hình nghiêm trọng nhất chính là: Lưu bộ thần không chỉ trúng ‘Không Kiếp thân công’ mà còn bị ‘Lạc Phượng Chương’ và ‘Ngọa Long Trảo’ đánh bị thương. Nếu ông ta liêu lĩnh dùng nội lực thâm hậu tạm thời ép nội thương, lại động thủ cùng người khác, thì chỉ sợ...”

Lôi Quyển vội nói: “Ta đi tiếp ứng.”

Đường Văn Từ vừa chuyển thân định đi theo, Lôi Quyển đã bảo: “Nàng ở lại đây!” Rồi như chim yến lướt gió, lao mất dạng vào rừng.

Đường Văn Từ quay đầu lại hỏi Vô Tình: “Chỉ sợ làm sao?”

Vô Tình thở dài: “Nhẹ thì tàn phế, nặng thì tẩu hỏa nhập ma...” rồi chàng chuyển đề tài, nói với Ngân Kiếm: “Ngươi đừng cô gái kia đây, phong bế ba huyệt Khí hải, Kiến lý, Chương môn của ả, lấy thanh trúc trên tay ả lại đây. Cần phải cẩn thận, bên trong ruột trúc là ‘Đại Hóa thai lao’ tối độc của Cửu U môn, không được chạm vào.”

Ngân Kiếm vâng dạ thực hiện.

Đường Văn Từ bước lên một bước, vuốt vuốt mái tóc còn ướt. Khi cánh tay của nàng giơ lên cao, chiếc áo đỏ bó sát lấy thân hình để lộ vẻ quyến rũ. Đường như không để ý đến điều đó, nàng chỉ hỏi: “Làm sao Quyển ca tìm được bọn họ?”

Vô Tình không hề nhìn nàng.

Chàng chỉ nhìn ánh trăng.

Ánh trăng như đao, ngàn năm soi thấu sinh tử.

“Cô nương có nghe thấy tiếng sấm không?”

Đường Văn Từ nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi đáp: “Có! Rất mơ hồ, giống như tiếng vọng ra từ trong quan tài, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.”

Vô Tình nói: “Nếu ta đã nghe thấy, cô nương cũng nghe thấy thì nhất định Lôi bảo chủ cũng nghe thấy.”

Dưới ánh trăng, sắc mặt của chàng càng trở lên tái mét: “Chắc Lư bộ thần cũng phải nghe thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Hắc huyết hoàng thổ

Mô hoang.

Trắng lạnh.

Một tấm hắc bào, phủ lên trên một khối tàn bi.

Nghĩa trang này đã bị bỏ hoang đã lâu. Nhiều năm trước, ở đây có thôn làng, cũng có chiến tranh. Nhưng chiến tranh cuối cùng thôn phệ thôn làng, cộng thêm một trận hồng thủy, khiến những thôn dân còn lại bỏ đi hết. Đây mới trở thành đám mộ hoang của các cô hồn vô chủ, là nơi nhưng con sói hoang bới thi hài, tru lên dưới ánh trăng.

Không còn ai đến nơi này nữa.

Xung quanh đều là bùn đất, chướng khí, thi hài khô cốt, không phải là bị ngâm nước rửa nát, thì cũng bị dã thú cắn xé tan nát. Những đóm lửa xanh lập lòe như quỷ hỏa bay khắp nơi

Một vùng nước tù ô uế bao quanh.

Không biết là vật gì đang phát ra tiếng hú kinh người? Là người? Là thú? Hay là quỷ?

Đây chính là địa ngục của nhân gian.

Cửu U lão quái chọn nơi này.

Bởi vì lão biết rằng, Lư Độc Phong sẽ không đến đây, đồng thời, cũng không dám đến đây.

Lão trùng phải ba mũi Thuận Nghịch thần châm, trước khi chưa bức được chúng ra, lão không muốn liều mạng đấu với Lư Độc Phong hoặc Vô Tình.

Cửu U lão quái đang nhẹ nhàng gõ lên mặt một chiếc trống nhỏ màu đen.

Một tiếng, một tiếng, một tiếng...

Một tiếng vọng đáp lại.

Giống như tiếng tim đập dồn của người sắp chết.

Sau đó, tiếng sói tru phía xa đột nhiên im bật.

Tiếp theo, tiếng côn trùng rí rả xung quanh cũng lắng xuống.

Khi tiếng sói tru từ xa lại vọng lại, giữa nghĩa trang hoang vu đó có thêm hai người.

Một người toàn thân cứng đờ, ôm một người không thể cựa quậy, từ từ thả xuống, sau đó, ngậy ngốc đứng trước tấm bia mộ phủ cái áo bào màu đen.

Kẻ đang đứng thẳng kia chính là Trương Ngũ.

Còn kẻ không thể cựa quậy kia đương nhiên là Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương tuy bị khống chế huyết đạo, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh.

Trương Ngũ tuy có thể hoạt động, nhưng đã mất đi thần trí.

Thích Thiệu Thương biết bản thân mình khó có thể may mắn thoát được.

Chàng biết mình đã rơi vào tay Cửu U lão quái, không thể so được với việc rơi vào tay của Vô Tình hoặc Lưu Độc Phong, thậm chí đến thủ đoạn tàn độc như Cổ Tích Triều, Hoàng Kim Luân cũng không thể so được.

Rơi vào tay Cửu U lão quái, sống không bằng chết.

Thích Thiệu Thương cũng muốn tự tuyệt, nhưng đến sức lực để tự tuyệt chàng cũng không còn.

Hơn nữa, từ trong hàng loạt những thất bại và thất ý, chàng đã học được một điều: "Phải kiên nhẫn đến phút cuối cùng, chịu đựng đến phút cuối cùng, sống đến phút cuối cùng!".

Có thể sống, cho dù phải dày mặt, mất mặt, cho dù thống khổ, tuyệt vọng, cũng chỉ cần phải sống, phải tiếp tục sống, mới có thể có hy vọng thay đổi mọi thứ.

Chính vì muốn tiếp tục sống, Thích Thiệu Thương đã phải chịu đựng không ít đau khổ, khuất nhục, hơn nữa, chàng còn không biết còn bao nhiêu sự tình khổ sở hơn, phần uất hơn đang đợi chàng.

Hiện giờ chàng không thể cựa quậy được.

Mà lại còn phải đối diện với một tuyệt thế ma vương.

Vô Tình, Lưu Độc Phong cộng thêm bản thân chàng... cùng lão ngô chiến bao lần, không ngờ đến bộ dạng của lão yêu cũng chưa từng thấy qua.

Thích Thiệu Thương muốn xem xem: mô dạng thực sự của Cửu U lão quái là như thế nào.

Không có mô dạng

Trên mặt bia mộ là tấm hắc bào.

Bên dưới bia mộ là huyết sâu.

Trong huyết tối đen không thể nhìn thấy vật gì.

Bên cạnh huyết mộ là một tử thi tàn khuyết, máu thịt bầy nhầy.

Khu loạn táng cương này, ít nhất có hai, ba mươi thi thể mất đầu mất chân tay, rữa nát, xú uế.

Trước huyết mộ có một cái trống.

Trống hình tam giác, đen nhánh, không biết là do loại da gì chế thành.

Từng tiếng trống vang lên, giống như nhịp gõ từ vong, chậm chạp mà trầm trọng.

Nhưng lại không thấy người gõ trống.

Lẽ nào đó là một cánh tay vô hình.

Cửu U lão quái có phải là một quỷ hồn vô hình hay không?

Thích Thiều Thương đoán chiếc trống đó bị nội lực cách không gõ lên.

Nhưng lại không nhìn thấy kẻ phát ra nội lực.

Đột nhiên, một thanh âm âm ám vang lên: "Người đã đến". Âm thanh như vang lên bên tai.

Thích Thiều Thương không hề kinh ngạc.

Ở trong sơn thần miếu, chàng đã từng lĩnh giáo Đoạt Phách Hồi Âm của Cửu U lão quái, biết được tiếng của Cửu U Thần Quân có thể vang lên từ bất kỳ nơi nào, sớm đã có chuẩn bị.

Chỉ là âm thanh đó rất gần, giống như là đứng trước mặt nói chuyện với chàng vậy, chàng còn có thể cảm nhận được một cỗ hàn khí từ miệng của đối phương.

Lẽ nào Cửu U Lão yêu thực sự có thể ẩn thân.

Thích Thiều Thương không kìm được đưa mắt nhìn huyết mộ đen ngòm đó.

Huyết mộ tối đen.

Đất vàng.

Trắng lạnh.

Âm thanh đó lại nói: "Người không nhìn thấy ta, nhưng ta lại nhìn được người."

Thích Thiều Thương không đáp.

Âm thanh đó nói: "Ta chỉ sai người chế trụ huyết đạo của người, không cho người cựa quậy, nhưng không để cho người không nói được".

Thích Thiều Thương cười lạnh.

"Người không cần cười kiêu đó. Đến bây giờ người còn chưa chết, chỉ bởi vì ta muốn hỏi người một câu".

Thích Thiều Thương vẫn không đáp.

Âm thanh đó chỉ đành nói tiếp: "Ta muốn hỏi: 'Ngọc ấn của đương kim thiên tử có phải ở trong tay người hay không?'".

Thích Thiều Thương nói: "Thì ra cũng vì vấn đề này".

Cửu U Thần Quân nói: "Còn có kẻ nào cũng đến vì việc này nữa?".

Thích Thiều Thương cười lạnh nói: "Triều đình phái xuất bao nhiêu đại quan mãnh tướng, Chuyện tướng gia cũng xuất động bao nhiêu tả đạo tà môn cao nhân hảo thủ, không phải đều vì việc này hay sao?".

Cửu U Thần Quân nói: "Đó là việc gì?".

Thích Thiều Thương nói: "Phó thừa tướng không phải sai người giết, chứ không phải sai người hỏi hay sao?".

Cửu U Thần Quân nói: "Hiện giờ người đã rơi vào tay ta, muốn giết muốn hỏi, tùy vào tâm tính của ta, nói không chừng, nếu như ta vui vẻ, sẽ thả người ra".

Thích Thiều Thương hừ một tiếng.

Cửu U Thần Quân nói: "Người không nói ư? Ta nghĩ ta sẽ có cách bắt người phải nói ra".

Thích Thiều Thương nói: "Vừa rồi trong miếu hoang, người dùng Đoạt Phách Hồi Âm, lại thi triển Câu Hồn Quỷ Hóa, chính là vì muốn bức ta hồn xiêu phách lạc, cung khai điều bí mật đó ra, nhưng không phải là tổn công vô ích ư".

Cửu U Thần Quân nói: "Nhất Nguyên thần công của người hóa hầu không tệ, nhưng đó chỉ là do ta có ý miễn tài. Nếu không, chắc người cũng nghe qua Áp Bất Lô rồi chứ, ta dùng được tính của Áp Bất Lô hòa với Tam thập tam thiên cửu thập cực nhạc thần bằng, chỉ cần nhỏ một giọt vào lòng bàn tay của người, người hãy nhìn vị ái tướng bên cạnh Lưu Độc Phong kia đi, hiện giờ không phải thành nô bộc trung thành của ta sao?".

Thích Thiều Thương trong lòng tự nhiên sợ hãi, nhưng thần sắc không đổi: "Người dùng được đối với ta, chỉ là thêm một tên được nhân, bí mật trong lòng ta, người sẽ không bao giờ biết được. Người giết chết ta. Bí mật mãi sẽ là bí mật. Nếu như mà ta nói ra, chẳng phải là để cho người lập tức giết ta hay sao?".

Cửu U Thần Quân nói: "Người nói ra, tự nhiên có chỗ tốt của nó. Người không nói, ta sẽ không hạ được, cũng không giết người, chỉ mỗi lần cắt đi một

miếng thịt của ngươi, khoét mắt ngươi, cắt lưỡi ngươi, chặt chân tay của ngươi, vùi ngươi vào giữa đám thi thể, cổ sự ngày xưa Lữ Hậu đối với với sủng phi của hoàng đế năm đó, chắc ngươi cũng đã từng nghe qua".

Thích Thiếu Thương biết lần này chàng so với chết còn thảm hơn, chỉ mong kích nộ Cửu U lão quái, khiến lão tức giận giết chết chàng ngay lập tức: "Phó tướng gia sai ngươi giết ta, ngươi lại chỉ hỏi không giết, hay là ngươi định tìm hiểu bí mật, dùng để uy hiếp hắn? Hay là Phó tướng gia muốn ngươi bức cung ta, để tiện ép thiên tử, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu như ta mà sống sót thoát được, đem sự tình tuyên truyền, ngươi, Phó tướng gia, đương kim thánh thượng, không kẻ nào không gặp họa. Để xem người làm sao gánh vác được".

Cửu U Thần Quân cất tiếng cười quái gở: "Ngươi chỉ muốn kích ta giết ngươi, để ngươi được chết thống khoái! Hôm nay ta mà để cho ngươi được chết dễ dàng, thì ta không phải là Cửu U...".

Thích Thiếu Thương ngắt lời: "Gọi là Bát U, Bát trong Vương Bát đản". (tức đồ ngốc)

Cửu U Thần Quân cười âm hiểm: "Chửi hay lắm! Càng chửi, ta càng hiểu ngươi không sợ chết, nhưng lại sợ thống khổ, sợ không chịu đựng được, sợ nói ra chân tướng".

Lão cười khùng khục nói: "Ta lại càng muốn ngươi thống khổ, khó chịu, phải nói ra chân tướng".

Đột nhiên giọng điệu của lão biến đổi: "Ngươi không nên đến đây".

Thích Thiếu Thương cảnh giác, câu nói này tuyệt không phải là nói với chàng.

Trong câu nói này có ẩn chứa nét kinh hãi, lo sợ, thậm chí không giống như là được nói ra bởi Cửu U lão quái.

Đúng vào lúc này, tiếng phong lôi trời dậy.

Một đạo cầu vồng vụt sáng, như một con thần long.

Kiểm quang cực kỳ cường liệt bao phủ người mới đến.

Chỉ thấy kiếm, không thấy người.

Thích Thiếu Thương đã nhận ra thanh kiếm đó.

Hồng Hoa kiếm.

Bảo kiếm Lưu Tinh của Lưu Độc Phong.

Kiểm đã hiện, người đã đến.

Thích Thiếu Thương vui mừng nhìn lên.

Một kiếm đỏ, với khí thế không thể chống đỡ, nhắm thẳng vào huyệt mộ đó.

Kiểm quang hồng rực, lao thẳng vào huyệt mộ.

Vạn lần không ngờ, tử thi rữa nát tàn khuyết trên mặt đất, đột ngột đứng dậy, hắc bào đã trùm lên người nó.

Hồng sắc kiếm mang từ trong huyệt mộ lao vụt lên.

Hắc bào của Cửu U Thần Quân vung lên, ống tay áo xanh đã cuốn lấy hồng kiếm.

Lưu Độc Phong gầm lên một tiếng, hoàng kiếm lao ra khỏi vò.

Hoàng mang bạo xạ.

Ống tay áo hồng đã cuốn lấy hoàng kiếm.

Hai người lần lượt lùi lại, chỉ nghe một tiếng động ghê rợn vang lên, Hoàng Hồng nhị kiếm, đột nhiên như hai sợi bún, càng kéo càng dài, còn hai ống tay áo màu xanh và màu hồng, lại giống như hai tấm sắt, càng ngày càng cứng.

Kiểm sắt như bông.

Ống tay áo như sắt.

Thích Thiếu Thương không hiểu hai người thắng thua như thế nào, chỉ biết Lưu Độc Phong cùng Cửu U Thần Quân đang tỷ đấu nội lực, sinh tử chiến đấu.

Lưu Độc Phong vốn trước đây đã bị thụ thương, lại còn bị thương ở tay trái, càng chí mệnh hơn là ông ta trúng phải Không Kiếp thần công, hơn nữa còn phải chịu âm độc âm kinh của Lạc Phượng Chương và Ngọa Long Trảo.

Ông bị thương nặng như vậy, theo lý phải tỉnh tức điều khí còn chưa chắc đã kịp, vốn quyết không thể tái động võ.

Lưu Độc Phong liều mạng dùng một hơi chân khí cuối cùng truy đuổi, vượt qua bao địa hình khó khăn, nhưng ông hoàn toàn không để ý, bởi vì lúc này là lúc sinh tử quan đầu, ông không thể để kẻ thù hạ mà ông khổ tâm bồi dưỡng là Trương Ngũ bị người khác khống chế mất thần trí, hại chết khâm phạm mà mình áp giải, cũng là một vị bằng hữu Thích Thiếu Thương.

Ông dùng Lôi Lệ Phong Hành đại pháp, cường hành vận dụng nguyên khí, lại dùng nội lực Nhất Lôi Thiên Hạ hưởng, liều mạng với Cửu U Thần Quân.

Cửu U Thần Quân cũng không liệu được không ngờ Lưu Độc Phong không giữ nguyên khí của mình, lại còn truy đuổi đến đây.

Đại địch số một đã đến, ngoài trừ liều mạng, lão cũng không còn cách nào khác.

Cửu U Thần Quân sử dụng chính là Không Kiếp thần công.

Công lực đối phương càng cao, lực phản chấn càng mạnh.

Lưu Độc Phong đang sử dụng Nhất Lôi Thiên Hạ hưởng.

Dùng lực vạn quân, trong đó có kinh khí bài sơn đảo hải, công phá phòng thủ của đối phương.

Thích Thiếu Thương cảm giác bản thân như đột ngột rơi vào một trường lôi điện giao kích, sát khí tê liệt hư không.

Mọi trường quyết đấu, đều có đối tri.

Chỉ là đối tri dài hay ngắn.

Mọi trường quyết chiến, đều có kết quả.

Bất kể lưỡng bại câu thương, hoặc là nhất chiến công thành vạn cốt khô, đều phải có kết quả.

Mọi người không phải là đều vì các kết quả đó mà chiến đấu hay sao?

Hai ông tay áo, đột nhiên rơi xuống đất.

Hoàng kiếm nát vụn.

Hồng kiếm rơi vào trong huyết mộ tối đen.

Cửu U Thần Quân vội vàng lùi lại.

Hắc bào cuộn bay.

Lưu Độc Phong đang muốn truy kích, đột nhiên, có mười bảy, mười tám cỗ thi thể rữa nát ở xung quanh, đều lao về phía Lưu Độc Phong.

Dòi bọ, thịt thối, xú khí, uế dịch... tất cả đều cuộn tới gần Lưu Độc Phong.

Đó đều là được nhân của Cửu U Thần Quân.

Khi còn sống đều là kẻ địch của lão, sau khi mất đi tri giác, trở thành những kẻ đáng thương bị lão điều khiển.

Lưu Độc Phong né ngang tránh dọc, trên người đã dính không ít dòi bọ, thậm chí có thi hài chụp được vào người ông, trong lúc ông lao đảo, bị kéo xuống một huyết mộ.

Thi thể bên trong vung đôi tay thối rữa lộ ra cả xương, chụp lấy hai vai ông.

Lưu Độc Phong rít lên một tiếng.

Ông rút Thu Ngư Dao.

Dao đi tới đâu, được nhân lần lượt ngã xuống.

Thu Ngư dao chỉ khống chế người, chứ không giết người.

Trong lúc hỗn loạn, lưng của Lưu Độc Phong bị đánh trúng một chưởng.

Một chưởng đó, đủ đánh tan phần nội lực mà Lưu Độc Phong vừa tụ được.

Trong lúc Lưu Độc Phong bị hất văng đi, bảy tám cỗ thi thể rữa nát còn lại đuổi theo ông.

Lưu Độc Phong giữa không trung giương cung lấp tên.

Kim mang xuất hiện, xuyên qua ngực hai được nhân, bắn trúng hắc bào.

Hắc bào lập tức bắt lửa.

Cửu U Thần Quân hét lên đau đớn, nhảy nhót loạn xạ, những đám lửa bùng lên trên hắc bào.

Mũi tên mà Lưu Độc Phong phát ra chính là Hậu Nghệ Xạ Dương tiên.

Đó là mũi tên cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cửu U Thần Quân - Bộ Thần

Lưu Độc Phong nằm ngửa trên đất, đang định dùng tinh di đầu chuyển, thì được nhân đã bao vây xung quanh, không để cho ông một khoảng trống nào để thở.

Lưu Độc Phong một tên bắn ra, bản thân cũng bị trúng mấy quyền, cước, đến kim cung cũng bị đoạt mất, một mặt chống đỡ, một mặt tìm cách vượt qua vòng vây. Nhưng đột nhiên ông cảm giác trời đất quay cuồng, hơi thở gấp gáp, trần khí hư nhược, lại bị thêm hai ba đòn công kích. Có hai được nhân thối rữa còn ôm lấy Lưu Độc Phong, gần như mặt đối mặt cận chiến với ông.

Lúc này Lưu Độc Phong không còn cố kỵ ô uế bản thù nữa, ông phát lực chấn khai mấy được nhân ra. Nhưng một hơi chân khí không trụ được lâu, trong người như có vạn con côn trùng cắn xé, vạn tiễn xuyên tâm.

Lửa đỏ bao phủ trên người Cửu U Thần Quân, hắc bào mang theo lửa cháy lăn một vòng trên đất, chụp lấy cái trống hình tam giác, dùng lực gõ một phát. Một tiếng trống vang lên, Trương Ngũ từ từ mở mắt, nhìn chăm chăm vào Thích Thiếu Thương.

Một tiếng trống nữa vang lên, Trương Ngũ từng bước tiến về phía Thích Thiếu Thương.

Lại thêm một tiếng trống, Trương Ngũ giờ chuông, giáng xuống trán của Thích Thiếu Thương.

Ba tiếng trống đó, chính là tiếng vọng mà Vô Tình hồi Đường Văn Từ có nghe thấy hay không. Đường Văn Từ nỗ lực linh mẫn, ẩn ước nghe thấy tiếng trống.

Trong lòng Vô Tình làm sao mà lại không lo lắng cho được.

Y từ ngàn dặm đến đây, không giúp được Lưu Độc Phong, không cứu được Thích Thiếu Thương, lại trúng phải mưu kế của Cửu U Thần Quân, đấu với Lưu Độc Phong đến mức lưỡng bại câu thương, bị địch lợi dụng.

Tiếc là tay phải của y trúng phải Thu Ngự đao, trong vòng một ngày không thể cử động, tay trái bị Không Kiếp thần công trọng thương, không dụng được lực, lo lắng thì cũng có làm được gì đâu?".

Y tính toán thời gian, cho dù Lôi Quyền có đến kịp, chỉ sợ ác đấu đã có kết quả.

Kết quả như thế nào?

Lưu Độc Phong cường hành bức trụ nội ngoại trọng thương, quyết chiến với Cửu U lão yêu bị trúng ba mũi Thuận Nghịch thần châm, ai thắng ai bại, ai sống ai chết?

Trương Ngũ giờ chuông tấn công Thích Thiếu Thương.

Cửu U Thần Quân như một ngọn đuốc lao xuống huyết mộ tối đen.

Bùn đất ào xuống, phủ đầy huyết mộ.

Lão muốn dùng thổ diệt hỏa.

Lưu Độc Phong đột nhiên gầm lên một tiếng "Đốt".

Thu Ngự đao trên tay ông đột nhiên vỡ vụn.

Mỗi đốt xương hóa thành một màn ngân sắc, dưới ánh trăng ngân, lần lượt bắn trúng sáu được nhân.

Từng tên được nhân bị trúng Thu Ngự đao, lập tức biến thành giống như tượng đất, đờ người ngã thẳng ra đất.

Chỉ còn lại hai tên được nhân, Lưu Độc Phong lần người trên đất, quét chân một vòng, hai được nhân xương chân gãy hết, lăn đùng ra đất, song chưởng của Lưu Độc Phong ấn vào lưng chúng, hai tên được nhân liền không còn thanh tức gì nữa.

Lưu Độc Phong cũng mượn lực của hai chưởng đó, lao đến phía trước Trương Ngũ, một cước hất văng Thích Thiệu Thương ra, thuận tay rút Xuân Thu bút bên hông của ông ra.

Trương Ngũ một chưởng đánh vào khoảng không, quay lại tấn công Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong giận dữ gầm lên: "Trương Ngũ". Một tay ngăn chặn chưởng thế của Trương Ngũ, không ngờ, dưới đất đột nhiên nhô lên một mũi kiếm màu hồng, xuyên qua gót chân trái của Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong đau thấu tận tim, hừ lên một tiếng trầm muộn, Trương Ngũ tranh thủ cơ hội phát ra một chưởng, đẩy một thanh trụ thủ cắm trước ngực Lưu Độc Phong vào sâu lút cán.

Tiếng hừ trầm muộn của Lưu Độc Phong biến thành một tiếng kêu thảm.

Ông cúi người, dùng hết chút sức lực cuối cùng vung bút, chặt gãy lưỡi kiếm màu hồng. Lúc này ông mới rút được chân lên, lên gối thúc Trương Ngũ bay ra xa.

Một tiếng gầm vang lên, một bóng hắc bào phá đất chui ra, tay trái cầm mâu, tay phải cầm kích: "Lưu Độc Phong, ngươi xong rồi".

Lưu Độc Phong chỉ thấy trước mặt tối sầm, mắt nở đom đóm, ông đột nhiên làm một việc.

Rút hai thanh đoản đao trước ngực ra.

Máu tuôn như suối.

Cửu U Thần Quân lùi lại một bước.

Lưu Độc Phong trượt chân lướt về phía trước.

Nhưng tia sinh mệnh lực cuối cùng, được ông dồn hết cả ra.

Xuân Thu bút trong tay ông, giao chiến cùng một mâu một kích, chỉ thấy ngân quang lúc đông lúc tây, lúc tụ lúc tán, tử điện phi không, gió rít quanh người, hai người lao sát vào nhau rồi lập tức phân ra, mâu kích của Cửu U Thần Quân đều bị chặt cụt, chỉ còn lại đoạn thân dài chưa đầy nửa thước trên tay.

Cửu U Thần Quân gầm lên một tiếng giận dữ, rút ra một cây cương trụ gai nhọn hình mỏ vịt, còn chưa kịp xuất thủ, đột nhiên toàn thân chấn động, hai tay ôm chặt lấy đầu, toàn thân run rẩy, vô cùng thống khổ.

Lưu Độc Phong nhìn thấy lão rút ra Âm Dương Tam Tài Đoạt, biết rằng bằng thể lực như đèn dầu cạn của mình, chỉ sợ khó có thể chống đỡ, nhưng Cửu U Thần Quân lại thống khổ co rút toàn thân, hắc bào run rẩy, tuy không nhìn thấy mặt lão, nhưng cần phải biết rằng loại cao thủ như thể này mà đột nhiên bị bệnh, hơn nữa lại còn đau đầu búa bổ, thực sự là sự kiện hiếm gặp.

Lưu Độc Phong đột nhiên tỉnh ngộ, cao giọng nói: "Lão quái, Thuận Nghịch thần châm của ngươi, đã tiến vào trong não rồi".

Cửu U Thần Quân kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân càng run rẩy kịch liệt.

Lưu Độc Phong đang định vung bút tiến lên xuất thủ, nhưng hai chân đột nhiên lão đảo, bị một người khác ôm lấy người.

Người ôm lấy chân ông chính là Trương Ngũ.

Cửu U Thần Quân đột nhiên rít lên ba tiếng.

Tiếng rít làm khu rừng phía ra rung lên, như dùi xuyên qua tai, mỗi một tiếng càng thêm thê lệ, chỉ thấy sau khi rít lên, lão vung Âm Dương Tam tài đoạt, giáng xuống người Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong lúc này không thoát ra được, tức giận hét lên: "Trương Ngũ, bỏ ra".

Trương Ngũ đã mất đi hồn vía, chỉ ôm chặt lấy Lưu Độc Phong không buông, làm sao có thể nghe lệnh của ông được.

Lưu Độc Phong hoang mang vùng Xuân Thu bút lên, mặc dù hai tay đã bị ôm chặt, nhưng bút pháp vẫn uyển chuyển, bút pháp như sơn, bút ý tung hoành, phong trụ thế công của Cửu U Thần Quân.

Âm Dương Tam Tài Đoạt, rơi vào tay Cửu U Thần Quân, quyết không giống như Hồ Chấn Bi thi triển, còn Xuân Thu bút trong tay Lưu Độc Phong quyết không giống như Trương Ngũ sử dụng. Tiếc là toàn thân Lưu Độc Phong bị Trương Ngũ ôm chặt, không thi triển được ra.

"Keng" một tiếng, gai nhọn và móc câu trên Âm Dương Tam Tài Đoạt, đã giữ chặt lấy Xuân Thu bút. Lưu Độc Phong toàn lực giật ra, nhưng những tiếng lách tách liên tục vang lên trên Tam Tài Đoạt, ít nhất có mười sáu mười bảy móc câu giữ chặt lấy Xuân Thu bút.

Cửu U Thần Quân điên cuồng cười ré lên.

Toàn thân xoay quanh Tam Tài Đoạt, quay tít giữa không trung

Xuân Thu bút biến hình, cong queo, tuy chưa gãy, nhưng đã bị biến dạng hoàn toàn.

Lưu Độc Phong gầm lên một tiếng, nhưng tiếng sấm nổ giữa trời, hai tay gồng lên, Trương Ngũ liền bị hất văng ra.

Lưu Độc Phong chấn khai Trương Ngũ, nhân lúc Cửu U Thần Quân còn đang mỉa cười, vùng tay chụp lấy Tam Tài Đoạt, muốn đoạt lấy vũ khí.

Chỉ là, từ mũi của Tam Tài Đoạt, đột nhiên vụt ra một đạo bạch mang.

Bạch mang nhắm thẳng vào mặt Lưu Độc Phong.

Lưu Độc Phong ôm mặt gục xuống.

Cửu U Thần Quân cười lên ha hả.

Trắng lạnh như một lưỡi câu, mặt đất như bị bao phủ một màn băng.

Dưới một vầng trăng lạnh như vậy, Đường Văn Từ có trăm nghìn mối lo âu.

Thích Thiều Thương bị bắt.

Lôi Quyển truy địch.

Trong lòng Đường Văn Từ lo lắng cho an nguy của hai người, trong đó tự nhiên là càng lo lắng cho Lôi Quyển.

Khi Tức đại nương trong lúc dầu sôi lửa bỏng muốn toàn lực cứu Thích Thiều Thương, Đường Văn Từ từng cực lực phản đối. Quả nhiên, Hủy Nặc Thành thành hủy người chết, Đường Văn Từ vẫn ôm oán trách trong lòng.

Nhưng mà, đổi lại ngày hôm nay, người gặp nạn là Lôi Quyển, nàng có nguyện ý xả thân phá gia tương viện.

Nguyện ý.

Đáp án tuyệt đối, không nghi ngờ gì.

Cuối cùng nàng cũng minh bạch tâm ý của Tức đại nương.

Đường Văn Từ hiện giờ không thể cùng Lôi Quyển đi cứu Thích Thiều Thương, chỉ bởi vì ở đây còn có người cần được bảo vệ.

Nhưng trái tim nàng, không cách nào trấn tĩnh được.

Cũng bởi vì như vậy, nàng không còn lưu ý đến mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô, Đường Văn Từ vụt quay người lại, đao xuất khỏi vỏ, đao quang so với ánh trăng còn lạnh hơn vài phần.

Chỉ thấy một đạo lục mang, giống như một màn sương mỏng, bay thẳng vào rừng.

Ngân kiếm cũng đã rút tiểu kiếm cầm tay, bộ dạng vô cùng phần nộ bất cam.

Đường Văn Từ hỏi: "Có chuyện gì?"

Vô Tình tiếc nuối đáp: "Bỏ đi, mệnh của ả chưa tuyệt, với lại ả có thể hồi phục được hay không, chỉ có thể dựa vào ả mà thôi".

Thì ra Bào Bào vốn đang nằm trên đất, trên trán trung phải một mũi phi tiêu của Vô Tình. Tuy ngắt đi nhưng không nguy hiểm đến tính mệnh, chủ yếu là vì hai tay của Vô Tình vô lực, vận lực không đủ, hơn nữa thấy bộ dạng nữ hài tử của Bào Bào, không lỡ hạ sát thủ, do đó không dùng toàn lực.

Ngân kiếm đang định lại phong tỏa huyết đạo của Bào Bào, thì Bào Bào đã tỉnh lại

Mặc dù ả đã tỉnh, nhưng trán vẫn chảy máu, thần chí hỗn loạn

Ám khí của Vô Tình, khiến não của ả bị chấn động dữ dội, trong phút chốc quên hết mọi thứ.

Bản năng của ả chỉ cảm thấy kinh hoàng, phi thân bay lên, đập tay vào mệnh môn, toàn thân hóa thành một màn khói xanh, lao vào trong rừng. Thực ra, màn khói xanh chỉ là che mắt địch, ả nương lợi dụng làn quang mang quý dị đó hộ thân đào tẩu

Ngân kiếm chưa biết kỳ kỳ Thân Huyền Quang Ảnh của Cửu U môn hạ, ngăn người ra một lúc, chỉ cảm thấy hay hay. Còn Đường Văn Từ trong lòng đang bất an, cuối cùng đề cho Bào Bào thoát đi.

Từ cuộc đào thoát này, ngày sau trên giang hồ xuất hiện một tiểu nữ hài xinh đẹp bị mất trí nhớ, trên trán có một vết sẹo, thủ đoạn ngoan độc, võ công quái dị, được gọi là Vô Mộng Nữ, gây ra không ít chuyện kinh nhân, nhưng đó là chuyện sau này.

Vô Tình vốn không có ý giết ả, nhưng thấy ả quá tàn độc, không thể tha được, nhưng Bào Bào đào thoát đi, Vô Tình muốn đuổi theo cũng chỉ là hữu tâm vô lực, đối với Bào Bào mà nói, coi như là ả có một cơ hội tái sinh, có một diện mạo hoàn toàn mới.

Đường Văn Từ phát hiện mình không để ý một chút, đã để một tay kinh địch chạy thoát, có chút không ổn, đành chỉ nói: "Không ngờ tiểu nha đầu này máu me đầy mặt, mà hành động vẫn nhanh nhẹn như vậy".

Vô Tình không đáp, quay người nói với Ngân kiếm: "Ngân nhi, ngươi hãy chặt hết những thân trúc bên đường đi, tránh làm bị thương người khác". Sau đó hướng dẫn cho Ngân kiếm cách chặt trúc. Đường Văn Từ ở bên cạnh nghe thấy, cũng giúp Ngân kiếm chặt trúc dọn đường. Không lâu sau, hai con ngựa của Đường Văn Từ và Lôi Quyển cũng đã thoát ra.

Đường Văn Từ nhìn ngựa, lập tức nhớ đến người.

Lôi Quyển à Lôi Quyển, suốt dọc đường, ta và huynh cùng chung hoạn nạn, huynh đều không chết, quyết không được trong lúc một mình hành động, gặp phải bất hạnh...

Bất kể ai đều có lúc may mắn và bất hạnh.

Trên người Lưu Độc Phong bị nội thương nghiêm trọng, là bất hạnh của ông, do đó mặc dù ông biết bên trong Âm Dương Tam Tài Đoạt có ẩn chứa sát cơ, nhưng vẫn không tránh đi.

Cửu U Thần Quân bị trúng phải Thuận Nghịch thần châm, cũng là bất hạnh, bởi vì lão miễn cưỡng dùng một hơi chân khí động thủ cùng Lưu Độc Phong, bất cẩn để một trong ba mũi châm chạy ngược lên não, một mũi chạy thẳng vào tim, chỉ có một mũi, còn kẹt ở móng tay.

Cửu U Thần Quân đau đớn không nói lên lời.

Kỳ thực, Cửu U Thần Quân cùng Lưu Độc Phong giao chiến, mang lại bất hạnh cho cả hai.

Lưu Độc Phong trúng phải bạch mang, ngã xuống, không đứng dậy nữa.

Bất kỳ ai ngã xuống, đều phải đứng dậy.

Cũng có người nhận thấy rằng, ngã xuống ở đâu, thì cần phải đứng dậy ở đó.

Thậm chí có người nói, ngã xuống là để đứng dậy, hơn nữa vĩnh viễn không ngã lần thứ hai.

Lưu Độc Phong lại không thể đứng dậy được.

Ông đã mất đi năng lực đứng dậy.

Cửu U Thần Quân thấy Lưu Độc Phong ngã xuống, Tam Tài Đoạt xẹt xẹt mấy tiếng, một màn sương màu vàng tỏa ra, bao phủ lấy Trương Ngũ.

Trương Ngũ kêu lên một tiếng kỳ quái, toàn thân từ từ tan ra, biểu tình cực kỳ thống khổ.

Tam Tài Đoạt của Cửu U Thần Quân giáng xuống Lưu Độc Phong đang nằm dưới đất.

Đúng lúc này, thanh quang lóe lên, Thích Thiếu Thương đã cầm kiếm lao tới.

Cửu U Thần Quân quay người đỡ chiêu, hai người giao chiến mấy chiêu, tiến thối mấy bước, Thích Thiếu Thương không phá được màn phòng thủ của Cửu U Thần Quân, Cửu U Thần Quân không đẩy lui được Thích Thiếu Thương.

Chỉ khi bức lui được Thích Thiếu Thương, lão mới đạt được nguyện vọng giết chết Lưu Độc Phong, tận mắt chứng kiến ông đoạn khí mới cam tâm.

Thích Thiều Thương có thể vùng kiếm tái chiến, chính là bởi vì một cước vừa rồi của Lưu Độc Phong.

Một cước đó trúng vào trên huyệt Khí hải, Lưu Độc Phong mượn lực cú đá, truyền nội lực vào trong người Thích Thiều Thương, sau một cước đó, Lưu Độc Phong càng thần kiệt lực suy, thất bại càng nhanh.

Thích Thiều Thương lại được lợi từ cú đá đó, ngấm vận huyền công, trải qua một trận trùng kích, cuối cùng cũng trùng phá được các huyệt đạo bị khống chế, lập tức rút Thanh Long kiếm lao lên tiếp viện, nhưng Lưu Độc Phong đã ngã xuống.

Thích Thiều Thương vội vàng bảo hộ phía trước Lưu Độc Phong, liều mạng công kích, nhưng huyệt đạo của chàng vừa mới giải trừ, vận khí chưa được thông suốt, nếu không phải Cửu U Thần Quân tìm đầu óc nhức, chỉ sợ chàng đã sớm bị Âm Dương Tam Tài Đoạt phân thân rồi.

Thích Thiều Thương cắn răng khổ chiến, nhưng chỉ có thể tiến, hoặc khổ chiến, không được phép lùi, Cửu U Thần Quân thân loạn trí mê, nhưng Tam Tài Đoạt trên tay lão, cơ quan tinh mật, tự động phát động giữ chặt lấy Thanh Long kiếm.

Thích Thiều Thương dùng lực giật mạnh, nhưng không rút được kiếm ra, Cửu U Thần Quân đau đớn phát cuồng, đại lực kéo lại, Thích Thiều Thương tự lực đối kháng, "Bựt" một tiếng, lưỡi kiếm đột nhiên thoát ra, một mảnh lụa rơi xuống.

Dưới ánh trăng, trên mặt tấm lụa trắng viết đầy những chữ bằng máu, Cửu U Thần Quân vui mừng nói: "Thì ra ở đây". Bí mật mà lão bức Thích Thiều Thương phải nói ra, hiển nhiên là nằm trên tấm lụa này.

Cửu U Thần Quân nhanh chóng uốn người xông lên.

Thích Thiều Thương một tay chụp lấy Tam Tài Đoạt.

Cửu U Thần Quân giật Đoạt cuộn mạnh, muốn phá nát tay của Thích Thiều Thương.

Dụng ý của Thích Thiều Thương, không phải là đoạt lấy Tam Tài Đoạt.

Thủ chỉ của chàng nhanh chóng điểm vào một cái nút vô cùng khó phát hiện trên Tam Tài Đoạt, "Phụt" một tiếng, một màn sương vàng nhạt nhanh chóng tỏa ra, trùm lấy đầu Cửu U Thần Quân bên trong hắc bào.

Cửu U Thần Quân hét lên được nửa tiếng rồi im bật.

Thích Thiều Thương lập tức rút tay lại, cổ tay bị cửa rách, chàng dùng một tay xách Lưu Độc Phong dậy, lui về sau ba trượng, mới dám quay người lại.

Chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, tấm hắc bào rung lên bần bật.

Khói trắng từ bên trong hắc bào bốc lên, thân hình bên trong hắc bào dường như càng ngày càng co rút, càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, khói trắng mỗi lúc một đậm, đến cả hắc bào cũng bắt đầu rữa ra.

Tam Tài Đoạt rơi bịch xuống đất.

Thứ vừa bắn vào mặt Cửu U Thần Quân, chính là thứ mà lão bắn vào Trương Ngũ - "Đại hóa cốt dịch". Đó là một loại độc dịch lợi hại vô cùng. Chỉ cần dính vào người, lập tức sẽ hóa thành một vũng nước thi cốt.

Ở gần Sơn Thần Miếu, Thích Thiều Thương từng được Lưu Độc Phong chỉ điểm qua. Trí nhớ của chàng tốt, ngộ tính cao, đã nhớ được cách sử dụng cơ quan của Tam Tài Đoạt, trong lúc khẩn cấp quan đầu, quyết tâm liều một xem, ấn vào cơ quan đó, quả nhiên khiến Cửu U Thần Quân dính đòn gây ông đập lưng ông.

Cửu U Thần Quân rốt cục cũng biến thành một vũng nước thi cốt.

Chỉ là, sẽ không một ai biết được bộ mặt thật của lão.

Thích Thiều Thương ngẩn người ra một lúc, đột nhiên, có hai bóng người, lao về phía chàng.

Trên tay chàng đang ôm Lưu Độc Phong chỉ còn chút hơi tàn, hai người đột nhiên xuất hiện, hàn quang chiếu vào mặt, một cây Tề Mi Côn có ba mũi nhọn đâm vào đầu chàng, còn người nữ kia lao về phía mảnh lụa trên mặt đất.

Đồng thời gian, đột nhiên một giọng trầm muện vang lên: "Xem chiêu".

Trước khi đòn công kích của hai người kịp đánh trúng Thích Thiều Thương, hai ngón tay cái, đã điểm vào lưng hai người. Trên lưng người nữ vang lên một tiếng bụp, dường như là âm thanh vỡ vụn của một vật gì đó, còn nam tử cúi người về phía trước, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hai người không dám ham chiến, chỉ tận lực lao về phía trước đào thoát.

Người phía sau cũng không vội đuổi theo, thân hình như một cách hoa mềm mại, nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhưng trên người lại khoác một tấm cao lông cừu cực dày, ánh trăng soi tỏ khuôn mặt gầy gò nhưng thâm trầm của y.

Người đó đương nhiên là Lôi Quyền.

Khi y đến nơi, Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư đang ám toán Thích Thiếu Thương. Y vô thanh vô tức, tiên phát chế nhân, dùng chỉ phá nốt tấm kính trên lưng Anh Lục Hà, còn Long Thiệp Hư có Kim Chung Tráo hộ thể, bị thương nhưng không chết. Nhưng hai người phát hiện có người "Chim sẻ rình mồi phía sau", sự phụ Cừu U Thần Quân lại thâm tử, không dám ham chiến, liều mạng chạy trốn.

Lôi Quyền vừa đến, biết được trên tấm lụa nhất định có bí mật trọng yếu, nhét tấm lụa lại vào bên trong thân Thanh Long kiếm, không nhìn qua một chữ, rồi lấp lại kiếm, giao lại cho Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương lúc này đang tập trung thần trí trên người Lưu Độc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Phản nghịch

Dưới ánh trăng, Lưu Độc Phong từ từ mở mắt, đôi đồng tử thất thần, lòng trắng vẩn máu, sắc mặt trắng bệch. Có những nơi không trắng bệch, chính là bị máu phủ kín. Thích Thiếu Thương nhìn thấy, trong lòng nặng trĩu.

Lưu Độc Phong sau khi hôn mê tỉnh lại, phát hiện Thích Thiếu Thương đang đỡ lấy ông, đang cầm máu cho ông, lại đang định rút một mũi cương thích màu xanh biếc trên đầu nắm tay trái của ông, lập tức nói: "Ngàn vạn lần không nên...". Thích Thiếu Thương lập tức dừng tay lại.

Lưu Độc Phong hỏi: "Cừu U lão quái đâu?".

Thích Thiếu Thương đáp: "Chết rồi".

Lưu Độc Phong cũng không nói gì, cách một lúc mới cất tiếng: "Ta ở phương Nam, lão ở phương Bắc, mỗi người đều có nhân duyên riêng của mình, không ngờ, lão chú định vì ta mà chết, còn ta cũng bị chú định phải chết trong tay lão".

Thích Thiếu Thương nói: "Đừng có nói như thế. Thương thế của ngài có thể trị được. Ta sẽ dìu ngài về hội họp với bọn Vô Tình, sau đó nhanh chóng tìm đến một thành trấn gần đây, điều trị cẩn thận, chắc không có vấn đề gì.

Lưu Độc Phong lắc đầu cười nói: "Ta bị thụ thương, đương nhiên ta hiểu rõ thương thế của ta hơn người. Quyền đầu của ta trúng phải Tam Âm Tuyệt Hộ Thích, quyết không thể sống được. Hơn nữa, nội thương do độc chưởng trước đây, đã hoàn toàn phát tác, lại vừa cường hành khổ chiến, dẫn đến nội tức chẳng còn. Hiện giờ trên người ta không có một kinh mạch nào có thể nối liền được. Ta vẫn chưa lập tức chết đi, chính là nhờ mũi độc thích này, dĩ độc công độc, trấn trụ âm kinh của bốn loại độc chưởng của Cừu U lão quái. Nhưng mà khi sự khống chế lẫn nhau giữa năm loại độc này mất đi, chất độc liên chạy vào tim, lúc ta cầu chết cũng không được. Mũi cương thích này... hiện giờ không thể rút ra".

Thích Thiếu Thương biết những gì Lưu Độc Phong nói là sự thật, chỉ đành tuân theo: "Vâng".

Lưu Độc Phong cười khổ nói: "Ta là kẻ sợ bẩn nhất trên đời, tuy rằng ta thế tập anh hầu, cầm y ngọc thực, tùy tùng như mây, nhưng tính sạch sẽ này không phải là bản tính của ta. Khi ta còn trẻ, gia đạo từng một lần suy tàn, bị gian thần hãm hại. May mà nhờ một người nô bộc trung thành bẻ trốn vào chuồng lợn, mới giữ được tính mệnh. Đoạn thời gian đó, giữa một nơi bẩn thỉu hôi hám, một ngày dài như một năm, tận mắt chứng kiến người thân bị tàn hại, bản thân lại gặp trọng bệnh, biến thành nỗi ác mộng, khắc sâu trong lòng. Sau này tuy có thể khôi phục lại gia uy, áo gấm vinh quy, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy những nơi dơ bẩn, trong lòng liền nảy sinh cảm giác sợ hãi, giống như ác mộng hiện về, cái chết sắp diễn...".

Ông gượng cười nói tiếp: "Không ngờ rằng, bao nhiêu năm sau, ta thực sự lại phải vật lộn giữa đám bùn đất uế vật này, sau đó chờ đợi giờ phút cuối cùng của đời mình.

Thích Thiếu Thương trong lòng vô cùng khó chịu: "Tất cả đều là tại ta, khiến ngài bị liên lụy...".

Lưu Độc Phong nói: "Nếu như ta có thể nhìn nhận được thủ đoạn thao túng người khác của Phó Tông Thư, ta đã không còn là Lưu Độc Phong. Ta lại không thể để cho Cừu U Thần Quân giết người diệt khẩu, do đó, cho dù người bị giết không phải là người, ta cũng xen vào như vậy. Hơn nữa, cái mà Phó Tông Thư muốn không chỉ là cái mạng của người, mà còn có đầu của ta. Không liên quan gì đến việc của người".

Thích Thiếu Thương biết Lưu Độc Phong đang giải tỏa tâm lý cho chàng, để chàng khỏi nghĩ ngợi nhiều.

"Người từng nói với ta, người nắm được bí mật liên quan đến đương kim thiên tử. Khi đó, ta vẫn còn sống, biết rằng nghe được chỉ chuốc thêm phiền phức, do đó không nghe là hơn". Lưu Độc Phong nói chuyện rất khó khăn, nhưng vận tức vẫn ổn: "Nhưng giờ ta sắp không trụ được nữa, người có thể nói với ta bí mật của người. Các người liên tục bị truy đuổi, cũng không phải là cách, cũng nên tìm một biện pháp đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, tìm một thời cơ an thân lập mệnh".

Thích Thiếu Thương sa lệ đáp: "Nếu như ngài muốn nghe, lúc bình thường ta cũng có thể thân nhiên phụng cáo, nhưng mà hiện giờ ngài đang cần liệu

thương, việc này từ từ hãy nói".

Lưu Độc Phong đột nhiên nắm lấy tay Thích Thiểu Thương nói: "Chậm nữa thì ta còn cơ hội nghe, không thể góp ý cho người được. Đã đến nước này, ta không còn sống thêm được nữa, người không cần phải an ủi ta".

Lôi Quyền lại gần vũng nước do Cửu U lão quái rửa ra tạo thành, cẩn thận thu lấy một cái ấn tín, đó chính là Bình Loạn ngọc bội của Vô Tình. Y vừa thu lấy, nghe thấy Lưu Độc Phong nói như vậy, biết được vị lão nhân này nhiệt tình chu đáo, tuy gần chết nhưng vẫn muốn giúp người khác giải trừ khó khăn, liền nói với Thích Thiểu Thương: "Người còn chưa đem chuyện nói với Bộ Thần đi".

Thích Thiểu Thương nói: "Được. Bí mật của ta đến từ Sở Tương Ngọc. Sở Tương Ngọc đào thoát từ Thương Châu đại lao, từng trốn ở Liên Vân Trại một đoạn thời gian. Y nhiều lần xua binh tạo phản, đều bị đánh dẹp. Lần đó thoát được, dã tâm của y không giảm, nhưng biết rằng triều đình đã phái xuất hảo thủ truy đuổi y, y liền cảm thấy vô cùng bất an. Có một ngày, y bí mật nói với ta, y nắm trong tay bí mật của hoàng đế, chứng cứ chia làm hai, cất một nửa ở chỗ của ta...".

Lôi Quyền đột nhiên hỏi: "Việc này ta có nên nghe không?".

Thích Thiểu Thương nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Lưu Độc Phong ngược lại, thần trí vẫn vô cùng thanh tỉnh: "Việc này nghe cũng được, không nghe cũng được, nhưng mà, hôm nay đã đến nước này, cho dù người chưa từng nghe thấy, làm gì thì trong lòng lúc nào cũng nghi ngờ, cũng sẽ cho rằng người cũng biết mọi chuyện, cũng sẽ không bỏ qua cho người. Chiều theo như thế, việc này có thêm một người biết, cũng không phải là không được".

Lôi Quyền nhẹ nhàng đáp: "Dù sao thì ta cũng đã dấn thân vào vũng nước đục này, không nghe chỉ bằng cứ nghe".

Thích Thiểu Thương nói: "Kỳ thực bí mật rất đơn giản, đương kim thiên tử Triệu Tín, không phải là y theo di chiếu của tiên đế lập lên. Ở bên trong có liên quan đến một trường đấu tranh cung đình, xung đột hoàng thất. Sở Tương Ngọc nói, tình hình bên trong, Gia Cát tiên sinh cũng biết, Phó Tông Thư cũng minh bạch vài phần. Trong đó có việc Thái Kinh đã hai lần bị bãi chức thừa tướng, nhưng thật quyền vẫn nằm trong tay Phó Tông Thư ở hậu đài. Hai phái tàn cự trong triều, không kẻ vào vượt qua được y".

Lưu Độc Phong ngạc nhiên nói: "Thái Kinh thực sự là một tên tiểu nhân đắc thế hại nước hại dân. Hiện giờ triều chính điên đảo, người này chính là tội khôi họa thủ. Nhưng Triệu Tín thực sự do Hưởng Thái hậu lập lên, cũng là chuyện điển lễ thường tình, không ngờ bên trong còn có nội tình khác...".

Thích Thiểu Thương gật đầu nói: "Nghe nói, Thái tử Thái phó chết đột ngột một cách kỳ lạ, Tư Sự Đường biến loạn, Hưởng Thái hậu lâm triều, chỉ nửa năm lại bị bệnh chết một cách bí ẩn. Chương Ngôn của tân đảng bị bãi chức, Hòa Thân vương Triệu Tự lưu vong, đều là do một tay y tạo thành. Sở Tương Ngọc vốn là Tam Thái tử Thiếu bảo, từng hộ vệ Hoàng thúc Triệu Tự đào vong, đầu nhập Nữ Chân bộ, mưu đồ quay lại tranh giành đế vị. Nhưng giữa chừng bị người của Thái Kinh cùng Phó Tông Thư giết chết. Sở Tương Ngọc chạy thoát được, trên người có thủ dụ của Thái hậu và huyết thư của Thái tử, thủ tích đủ để chứng minh Triệu Tín đại nghịch bất đạo, bức hại tông thất. Thủ dụ của Thái hậu, Sở Tương Ngọc mang theo người đào vong, còn huyết thư của Thái tử, giao lại cho ta giữ...".

Lưu Độc Phong xua tay nói: "Triệu Tín khinh người tài, quân thần đưa lời can gián thì đều bị giáng tội, chém đầu, sung quân, bãi chức, chỉ trừ có tên Thái Kinh nịnh bợ vô sỉ, bắt tài vô học. Phàm những kẻ ảnh hưởng đến chính sự, bất kể tông thất, tham quan, tài chính đại thần, thương nghiệp, diêm quan, thuế quan... không kẻ nào là không lộng quyền độc đoán, kiểm chế thiên tử. Bởi vì sự việc Hoa Thạch Cương khiến thiên hạ nổi giận, hoàng thượng vì muốn làm dịu sự phẫn nộ của chúng nhân, tạm thời bãi chức, nhưng chức Tả Phó Xạ vẫn do Phó Tông Thư, một kẻ trung thành với y, vô công cao cường nắm giữ. Đại quyền trong tay, làm loạn triều chính như hiện nay, con dân không biết trông vào đâu mà sống. Nhưng mà hiện nay quốc nạn trước mắt, ngoại địch xâm lược, dòng họ Triệu không có người thừa kế, trong triều mà lại có động loạn, cũng không phải là phúc của xã tắc. Cho dù có huyết chứng thì cũng làm được gì? Thật là đại thể đã mất, yên ổn là phúc à".

Lôi Quyền đột nhiên nói: "Xem ra, Triệu Tín cùng Thái Kinh, Phó Tông Thư mưu đoạt những huyết chứng này, chẳng qua chỉ vì bảo trì danh dự, muốn cho thời gian trị vì của y có được danh tiếng tốt, tránh việc mang tiếng xấu ngàn năm".

Lưu Độc Phong gật đầu nói: "Thiên tử Triệu Tín, với danh dự hoàng đế, tự nhiên phải hủy diệt những chứng cứ bức hại tông thất đó. Nhưng mà, ta thấy thánh thượng muốn truy hồi chứng vật đó để bảo toàn thanh danh. Còn Phó Tông Thư muốn lấy được chứng cứ này, để cùng liên kết Thái Kinh, khiến y có thể dễ dàng hiệu lệnh thiên tử...". Nói đến đây đột nhiên ngực đau nhói lên, toàn thân co rút lại".

Lôi Quyền sớm đã đứng phía sau Lưu Độc Phong, ngón cái tay trái áp vào huyết mệnh môn của ông, từ từ đưa một cỗ nội lực truyền vào. Lưu Độc Phong nghỉ ngơi một lúc, mới nói tiếp: "Mục tiêu của bọn họ giống nhau, nhưng mưu đồ thì khác nhau".

Thích Thiểu Thương cười khò nói: "Như bây giờ, huyết chứng trên tay ta kỳ thực là vô dụng, nhưng lại vì mạng ngọc mà có tội. Một ngày đạo thủ dụ tại ách này còn trong tay, bọn chúng sẽ không bỏ qua cho ta. Cho dù ta có hủy nó đi, bọn chúng cũng phải giết ta để diệt khẩu. Chẳng mịa mai nói: "Ta còn nghĩ Tuyệt Diệt Vương Sở Tương Ngọc ăn nói linh tinh, không cho là thật. Hiện giờ xuất động đến bao nhiêu quyền quý trong triều, phái xuất bao nhiêu võ lâm cao thủ, những chứng vật này tự nhiên cũng thực sự phải có vấn đề. Không ngờ, Sở Tương Ngọc bị giết chết đã lâu, còn gây ra được chuyện lớn như thế này. Liên Vân Trại, Hủy Nặc Thành, Phích Lịch Đường đều gặp liên lụy. Cũng có thể là sau khi Sở Tương Ngọc chết đi, âm hồn oán trách ta năm đó chỉ tấn công quân đội một trận, không giúp y ngăn chặn truy binh. Nhưng mà, tình hình lúc đó, chúng ta cũng coi như là đã dốc toàn lực, Liên Vân trại cũng vì thế mà hao binh tổn tướng".

Lưu Độc Phong nói: "Việc này một ngày chưa được giải quyết, thiên hạ tuy lớn nhưng người vĩnh viễn không có chỗ dung thân, không nơi nào dám chứa chấp. Ta lại có một kiến nghị".

Thích Thiếu Thương biết rằng nếu như bình thường, Lưu Độc Phong tâm trung xả tắc, quyết sẽ không cùng chàng mặt mưu tính kế đối phó triều đình. Hiện giờ lại sẵn sàng hiến kế, người này chắc biết mình không còn sống được bao lâu nữa".

"Chúng ta sẽ tương kế tựu kế, dĩ độc công độc". Lưu Độc Phong nói.

Ánh mắt Lôi Quyền lóe hàn quang: "Ý của Bộ Thần là?".

Lưu Độc Phong: "Người hãy phản đòn, không cần phải trốn tránh nữa, uy hiếp triều đình, bọn họ mà dám làm hại người nữa, người liền đưa chứng vật công cáo với thiên hạ".

Thích Thiếu Thương và Lôi Quyền đều kinh ngạc.

Lưu Độc Phong nói: "Người chỉ cần biểu thị rằng người đã đem huyết chứng và nội tình bên trong nói cho một số người biết. Bọn họ phân tán đi các nơi. Nếu như người bị diệt khẩu, bằng hữu giang hồ sẽ vì người mà công cáo thiên hạ. Như vậy, hôn quân sẽ không những không dám hại người, mà ngược lại còn muốn phải người bảo hộ người, sợ người bị người khác hại, liên lụy đến hắn. Đến Phó Tổng Thư, Thái Kinh cũng không dám vọng động. Như vậy, người đã có thể xoay trời chuyển đất".

Thích Thiếu Thương trợn mắt một hồi, không biết nói gì.

Lôi Quyền hít sâu một hơi nói: "Nhưng mà, nên bắt đầu từ đâu?".

Lưu Độc Phong nói: "Vô Tình".

Lôi Quyền hỏi "Vô Tình?".

Lưu Độc Phong nói: "Y có tâm lòng nghĩa hiệp, lại đồng cảm với các người. Nếu như y ra mặt, việc này có thể thành công. Các người nên nói với y rõ ràng, cũng nói rằng đây là ý của ta".

Ông dừng lại một lúc rồi nói: "Trước tiên các người hãy đến Đô tướng quân phủ. Vô Tình và Đô Thuần Tài có chút giao tình, vấn đề an toàn đại khái không cần lo. Các người ở trong phủ quan, người của Phó Tổng Thư cũng không dám tùy tiện hành sự. Hai tay của Vô Tình đã lành, Vô địch cửu vệ sĩ có thể sử dụng được. Một ngày đi hai trăm dặm, chỉ cần đến Đông thành tìm được Gia Cát tiên sinh, dâng lên chứng cứ này, thì có thể làm chủ được cục diện. Vừa rồi chúng ta muốn đến Yên Nam để mượn người của Đô Thuần Tài bố trận nghênh chiến Cửu U lão quái trong phủ. Hiện giờ, các người vẫn phải đến Đô tướng quân phủ, nhưng tình hình đã khác hẳn".

Thích Thiếu Thương phân vân nói: "Việc này tại hạ đã làm liên lụy đến nhiều hảo hữu rồi, giờ lại phiền đến Vô Tình huynh, lại còn kinh động Gia Cát tiên sinh, thà tại hạ chịu oan khuất, tại hạ cảm thấy không yên tâm".

"Có vấn đề gì đâu". Lưu Độc Phong nói, "Việc của quan trường, do các người tự giải quyết thì tốn nhiều công sức mà hiệu quả lại thấp, có khi còn tổn công vô ích. Việc quan trường nên dùng phương thức của quan trường xử lý, sẽ dễ làm hơn rất nhiều. Gia Cát tiên sinh còn biết tiến thoái hơn ta, biết được phân thốn, chỉ cần ông ta hiểu được chân tướng sự việc, với sự đa mưu trí túc vốn có của ông ta, tất sẽ có biện pháp hóa giải".

Lôi Quyền nói: "Thiếu Thương, việc này Lưu bộ thần nói phải, người đừng có tìm cách từ chối nữa".

"Việc khi quân nghịch chủ thế này, ta vốn không tiện nói". Lưu Độc Phong nói, "Nhưng mà, những việc bọn chúng làm thật là quá lắm. Người Kim xâm lược, Liêu quân tiến sát, bọn chúng chỉ biết bán hòa, né tránh trách nhiệm, ôm lấy cái cũ. Nhưng trong nước lại bóc lột bá tánh, đàn áp thiện lương. Năm xưa, có một vị thần tướng đoán mệnh cho ta, tương lai khó tránh khỏi cuối đời không giữ được, lại nói: 'Là thần nhưng bất trung'. Lúc đó ta tận trung chức vụ, vì quốc gia công hiến, không tin những lời hồ ngôn của y. Bây giờ nhìn lại, đứng vào trước lúc ta lâm chung thì hiệu nghiệm".

Lôi Quyền thấy khí sắc của Lưu Độc Phong so với người chết chẳng khác bao nhiêu, liền nói: "Chúng ta trước hết hãy hội hợp với Vô Tình rồi tiếp tục tính kế", một mặt ngầm vận nội lực, quán nhập chân khí, tận lực hỗ trợ khí tức yếu ớt của Lưu Độc Phong.

"Nếu như ta có thể quay lại đó, thì còn cần gì phải nói rõ mọi thứ ở đây? Ta đã liệu mạng phát ra công lực cả đời, nội tức đã mất hết, tẩu hỏa nhập ma, may mà độc từ vết thương mới lại có thể khắc chế được độc thương lúc trước, mới có thể nói đến được lúc này. Hiện giờ đã bắc khô dầu cạn, chết thì có làm sao? Bất quá chỉ là một trường mộng tỉnh mà thôi. Các người đừng vì ta mà bị thương. Đòi người cho dù có sống thêm được vài chục năm, cũng khó tránh được một lần chết. Hiện giờ, sáu người thân như thủ túc bên cạnh ta, đều đã chết hết, ta cũng nên đi gặp bọn chúng. Bọn ta đã cùng đến, thì cũng nên cùng đi". Lưu Độc Phong thở dài nói: "Còn nếu giống như những kẻ thân thể chưa tan, thần trí bị người khác nô dịch, lại không có thuốc nào cứu được, lần nữa không chết, đó mới là thảm sự đệ nhất thế gian...".

Ông nói đến đây, lục phủ ngũ tạng giống như có trăm thanh tiểu đao đồng thời đâm vào, đau đớn không nói được lên lời.

Thích Thiếu Thương vội vàng gia tăng thêm một đạo chân khí, từ Chí Thất huyết của Lưu Độc Phong truyền vào, Lưu Độc Phong mắt trợn ngược, thanh âm phều phào, đến mở miệng nói chuyện cũng vô cùng đau đớn: "Rút đao".

Thích Thiếu Thương ngăn người, không biết là Lưu Độc Phong nói đến cái gì.

Lưu Độc Phong muốn dùng tay rút thanh đao bị Trương Ngũ đẩy sâu vào trong ngực ra, nhưng ông không còn sức mà cất tay lên, liền rên lên một tiếng: "Rút đao... ra... hộ ta".

Thích Thiếu Thương biết Lưu Độc Phong muốn nhanh chóng được giải thoát, nhưng chàng lại không nỡ nhìn Lưu Độc Phong chết dưới tay của mình.

Lôi Quyền sắc mặt lạnh lùng nói: "Như vậy ông ta sẽ rất đau khổ".

Tay của Thích Thiếu Thương đặt lên chuôi đao, chàng không rút ra, mang theo một tia hy vọng nói: "Nói không chừng còn có thể cứu được".

Lôi Quyền đột nhiên vuron người lên.

Y một churòng đẩy Thích Thiếu Thương ra.

Một tay rút thanh đao trên ngực Lưu Độc Phong ra.

Máu tươi phun ra, Lưu Độc Phong hét lên một tiếng, chết ngay lập tức.

Lôi Quyền mặt không chút biểu tình, cầm đao tiến lại đâm được nhân nằm trên đất, đâm cho mỗi tên một đao.

Thích Thiếu Thương không nhịn được hỏi: "Vì sao lại phải giết bọn họ".

Lôi Quyền không ngừng tay, chỉ đáp: "Khiến cho bọn chúng thành cô hồn vô chủ, hơn nữa lại không có cách nào phản hồn, có phải là còn thảm hơn không?".

Thích Thiếu Thương minh bạch ý của Lôi Quyền, chỉ thấy Trương Ngũ đ%

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thắng lợi trung tương kiến

Huyện Yến Nam trước vốn không phải là trọng địa của binh gia, nhưng bởi vì Kim quốc xâm nhập, Tổng thổ dần dần bị xâm lược, rơi vào tay địch, huyện Yến Nam dần dần thành hậu phương của biên phòng, trở thành nơi quan trọng.

Nơi này dân sinh phong phú, hưng vượng phồn thịnh. Trong đó Yến Nam trấn là một tiểu trấn trong huyện, chức vụ của Tân Đông Thành gần như trấn trưởng. Còn Đô Thuần Tài là Phó tham tướng. Cả nhân già không có chỗ nào hơn người, nhưng lại là một phúc tướng, thường mặc danh kỳ diệu, may mắn đánh thắng được một số trận nhỏ không quan trọng. Lúc này, Tổng Kim đối lũy, sĩ khí tiêu trầm, các tướng lĩnh trung dũng không ai là không gặp phải kết quả bi thảm, không mấy khi nghe được tin Tổng binh thắng trận. Hơn nữa bất kể là hàng trăm người bao vây hàng chục người, hoặc đối phương chỉ là tàn binh già yếu không kham nổi một kích, chỉ cần có thể đánh thắng, chắc chắn trở thành hình ảnh anh hùng dân tộc. Những trận Đô Thuần Tài đánh chỉ là mấy trận vớ vẩn, đối phương người đông thể mạnh, già liên thu cò cật trống chuồn mất, đối phương người ít thể yếu, già liên đuổi cùng đánh tận, không ngờ cũng thắng được hai ba trận, liền tự xưng là Đô đại tướng quân. Cả một vùng cũng không có một tướng trấn thủ quan trọng nào từ triều đình phái xuống, cái danh xưng Đô đại tướng quân tự nhiên cũng không có kẻ nào dám đề xuất dị nghị.

Vô Tình với Đô Thuần Tài cũng chẳng có giao tình gì, nhưng Đô Thuần Tài lại có liên quan tới Gia Cát tiên sinh. Đô Thuần Tài vốn là bộ hạ của ái tướng Trương Thiếp Dật dưới trướng Thái Kinh. Tuy cũng biết a dua nịnh hót, nhưng dù sao cũng kiên định nguyên tắc, do đó cũng không được đặc ý trong chốn quan trường. Năm đó khi Thiên Thủ vương làm loạn tại kinh thành, già dũng mãnh chiến đấu, tuy không lập chiến công, nhưng Gia Cát tiên sinh đánh giá cao hành động dũng cảm hộ chủ, nhiều lần tiến cử, cuối cùng cũng giúp già có được chức tham tướng ở bên ngoài, thoát li được đám Thái Kinh, Phó Tổng Thư, không rơi sâu xuống bùn.

Đô Thuần Tài rời Kinh vài năm, an nhàn thành thói hưởng hạnh phúc, người phát phì ra, không còn cái dũng mãnh của ngày trước. Hơn nữa lúc này triều đình hủ bại, những người thực sự dám dũng cảm kháng địch đều bắt đầu thất chí, còn ở trận tiền đa số là tướng sĩ chỉ muốn cầu hòa. Đô Thuần Tài đã quen với điều đó, tác chiến cũng chỉ là hư trương thanh thế, còn thực sự chỉ tác oai tác quái, tham những tại địa phương mà thôi.

Vô Tình vừa đến Yến Nam, quân gia của Đô tướng quân phủ Phan Thiên Sinh liền sai cháu mình ngầm thông tri cho Tân Đông Thành ở Tư Ân trấn. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Tân Đông Thành là quan văn, Đô Thuần Tài là võ tướng. Luận quan chức, đương nhiên Đô Thuần Tài cao, luận tư cách, thì Tân Đông Thành già hơn. Do đó, hai người bằng mặt nhưng không bằng lòng. Tướng quân đều có binh quyền, nhưng tại địa phương, Tân Đông Thành lại có sức ảnh hưởng không thể coi thường. Phạm là những quý nhân do triều đình phái xuống, hai nhà đều lưu ý mặt thiết, tranh nhau tiếp đãi, cố gắng để quý nhân hồi kinh dùng lời hay tiến cử, đăng thăng quan phát tài.

Lưu Độc Phong từng ẩn cư tại Tư Ân trấn, yêu cầu Tân Đông Thành không để lộ tin tức ra ngoài, Tân Đông Thành đương nhiên là hy vọng như vậy. Chỉ là trong phủ của Tân Đông Thành cũng có người của Đô Thuần Tài ẩn phục, nhanh chóng thông báo cho già. Đô Thuần Tài trăm phương ngàn kế, nhưng đều không tiếp đãi được Lưu Độc Phong, thậm chí đến một lần gặp mặt cũng không được. Già vô cùng cảm giận Tân Đông Thành, gần như trở mặt.

Thảm trọng nhất chính là Vô địch cửu vệ sĩ do già phái đi, do Hồng Phóng dẫn đầu, đuổi theo nghênh đón bọn Lưu Độc Phong, nhưng không ngờ có người giả thân giả quý, cướp đi tính mệnh của hai bộ hạ là Chu Hồn và Trần Tổ. Già đã phái người đến Thập Bát la hán gián điều tra, phát hiện hai người chết vì đao. Nếu như có quý, làm sao biết sử dụng đao. Đô Thuần Tài gần đây không còn đảm khí, nhưng cũng quyết không tin quý thân, do đó càng

thêm giận dữ.

Trong khi gã hạ lệnh cho những thuộc hạ đắc lực truy tra án mạng, đồng thời cũng gia tăng áp lực đối với những tiểu quan trong địa phương của Tân Đông Thành, hạn thời gian phá án. Không ngờ một hôm có một nhóm người đến, trên tấm thiệp không ngờ chỉ ghi ba chữ: Thành Nhai Dur.

Đô Thuần Tài vừa nhìn, phát hiện cái tên này rất quen, nhưng không nhớ ra là ai.

Hồng Phóng nghĩ một lúc, đột nhiên "a" lên một tiếng, thất thanh nói: "Lẽ nào là y?".

Hồng Phóng là kẻ đứng đầu Vô địch cửu vệ sĩ, là ái tướng của Đô Thuần Tài. Năm đó Đô Thuần Tài muốn lựa chọn những thân tín võ công cao cường sai bộ hạ biểu diễn công phu, kẻ là võ công cao thì sẽ trở thành thống lĩnh vệ sĩ. Qua mấy ngày, tất cả vệ sĩ đều có biểu hiện, dùng nhục chương phá gạch, dùng không quyền xuyên tường, chớp mắt bay lên giạt cờ trên cột xuống, hoặc là một hơi chân khí chụp được hai con chim vừa vụt bay ra khỏi lồng. Bọn họ chính là bọn người Dur Đại Dân, Lâm Các, Tăng Bảo Tuyên. Võ công đều tương đương nhau, nhưng vị trí đại thống lĩnh, thì cả hội đều tranh đoạt kịch liệt, không ai phục ai.

Đúng lúc đó, Hồng Phóng bước ra.

"Các ngươi sở trường nội lực và khinh công, ta sẽ dùng nội lực và khinh công chiến thắng các ngươi".

Đô Thuần Tài thấy Hồng Phóng đại ngôn không then, cũng muốn xem bản sự của hắn, liền sai người bê ra hai bao to chứa đầy hạt đậu, muốn hắn biểu diễn Thiết Sa chương.

Không ngờ Hồng Phóng lại nói "Đánh bao cát ư? Đổ tất cả hạt đậu ra nền đá cho ta".

Đô Thuần Tài không hiểu gì, chỉ đành sai đồ đậu ra đất. Hồng Phóng ung dung tiến lại, nằm xuống lăn nhẹ qua. Hắn nằm xuống đâu, lăn người qua đâu, đều không thấy hắn dụng lực, nhưng những hạt đậu đều nát ra thành bột, khảm chặt trên nền đá. Lúc đó mọi người mới biết nội lực của Hồng Phóng, đã đạt đến mức không cần phí lực vẫn có thể tụ được lực vạn quân.

Trong tiếng vỗ tay vang dội, Hồng Phóng càng đắc ý, càng muốn biểu diễn kỹ thuật, bèn nói: "Xin hãy thả chim".

Đô Thuần Tài biết hắn muốn biểu diễn khinh công, không ngoài bắt chim đuôi thỏ, bèn gọi người thả hai con chim. Mọi người nghĩ hắn có giỏi lắm thì cũng chỉ là tay không bắt chim mà thôi. Không ngờ Hồng Phóng nói: "Chưa đủ, thêm một đôi nữa".

Tổng cộng có bốn con chim, đồng loạt bay lên trên không.

Hồng Phóng bay người lên giữa không trung, chim bay tới đâu, tay hắn chặn tới đó, bốn con chim, trong phạm vi mười thước giữa không trung, không một con nào thoát ra khỏi thiên la địa võng tạo thành bởi hai tay của Hồng Phóng.

Mọi người nhìn say sưa quên cả vỗ tay, trợn mắt há hốc mồm quan sát.

Hồng Phóng biểu diễn kỹ thuật một lúc, mới bắt lấy bốn con chim, nhét vào trong túi, hai tay dâng lên cho Đô Thuần Tài. Đô Thuần Tài vốn vũ dũng hơn người, một thanh đại đao múa lên vùn vụt. Vung nhẹ có thể chém đứt tóc mà không chạm đến da đầu, chém mạnh có thể cắt đá như cắt đậu, nếu không, năm đó đã không được Gia Cát tiên sinh xem trọng.

Đại đao mà Đô Thuần Tài sử dụng thực ra là đơn đao. Khi còn đang là tướng ở kinh thành, đao pháp của gã trong mười chiêu thì có chín chiêu rưỡi là công về phía trước, còn nửa chiêu là thủ, nhưng trong thủ vẫn có thể công. Mấy năm gần đây gã lại tu thành một loại đao pháp, trong mười chiêu đao thì có chín chiêu thủ, còn một chiêu thuần túy là thăm dò. Một khi thấy không đánh lại, lập tức múa tít đao... bỏ chạy.

Đô tướng quân gọi đao pháp ngày trước là "Nhất phu đương quan", đao pháp mới sáng tạo gần đây là "Vạn phu mạc địch". Gã tự cảm thấy đao pháp có tiến cảnh, không còn cái bốc đồng bồng bột của ngày trước, tránh hy sinh vô vị, tránh được cái dừng của kẻ thất phu, vân vân.

Đô Thuần Tài thấy Hồng Phóng có khả năng như vậy, tự nhiên phá cách đề bạt hắn làm Đại thống lĩnh. Ngoài ra bọn Dur Đại Dân, Trần Tố, Chu Hồn, Lâm Các, Tăng Bảo Tuyên, Nghê Bốc, Lương Nhị Xương tuy đều có chỗ hơn người, nhưng cũng tự biết không bằng người, trong lòng chưa chắc đã phục, nhưng chỉ đành chấp nhận.

Đó chính là lai lịch của Vô địch cửu vệ sĩ dưới trướng Đô Thuần Tài.

Do Hồng Phóng là bộ hạ đắc ý của Đô Thuần Tài, nói chuyện rất có phân lượng, Hồng Phóng vừa thất thanh la lên, Đô Thuần Tài đã hỏi: "Rốt cục là ai?".

Hồng Phóng hỏi Nghê Bốc: "Có phải là y không?".

Nghê Bốc vừa nhìn danh thiệp, biến sắc thốt lên: "Là y".

Đô Thuần Tài không kiên nhẫn được thốt nên: "Các ngươi chín người chỉ còn lại bảy, sao mà còn nói chuyện nhát gừng vậy? Rốt cục kẻ đến là ai?".

Nghê Bốc nhìn Hồng Phóng. Không phải là lúc cần phải nói, y thường rất ít nói.

Hồng Phóng đáp: "Vô Tình".

Đỗ Thuần Tài nhắc lại: "Vô Tình".

Hồng Phóng nói: "Kẻ đứng đầu Tứ Đại Danh Bộ - Vô Tình".

Đỗ Thuần Tài dậm chân nắm tay nói: "Còn chần chờ gì nữa! Mau mời mau mời! Không, không. Chúng ta ra cửa cung nghênh".

Đỗ Thuần Tài gần đây tuy lười vận động, hơn nữa còn tham sống sợ chết, nhưng cái ân nâng đỡ ngày nào của Gia Cát tiên sinh, gã vẫn chưa bao giờ quên. Huống chi, Vô Tình tuy thân phận chỉ là bộ đầu, nhưng kỳ thực là thân tín của Đương kim Quốc sư Thái phó Gia Cát tiên sinh, cũng là thị vệ trước Kim Loan điện, không thể coi thường. Đỗ Thuần Tài vừa nghe thấy Vô Tình giá lâm, bất kể là công hay tư, đều coi đó là một vinh dự.

Người giữ cửa đưa bọn Vô Tình, Thích Thiểu Thương, Lôi Quyền, Đường Văn Từ, Ngần kiếm tiến vào đại sảnh. Nói chuyện vài câu, Vô Tình liền phân phó Đỗ tướng quân đặt thi hài của Lưu Độc Phong và Kim kiếm vào quan tài trông nom cẩn thận, đợi y hoàn thành xong việc, sẽ đưa linh hồn kinh, chôn cất tử tế.

Đỗ Thuần Tài thấy Lưu Độc Phong đã chết, vô cùng kinh sợ.

Lưu Độc Phong là hồng nhân bên cạnh hoàng đế, ông ta còn có danh hàm cấm cung tổng chỉ huy sứ. Nhưng danh động võ lâm nhất vẫn là danh hiệu Bộ Thần do người trên giang hồ phong tặng. Một trọng thần triều đình chết tại địa phương nhỏ này, gã và Tân Đông Thành chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ.

Vô Tình nói: "Cái chết của Lưu Bộ thần, ta tận mắt chứng kiến, là do một cao quan trong triều gây ra, bên trong còn liên quan đến một đại án. Ta sắp hỏi báo triều đình linh chi".

Đỗ Thuần Tài biết Vô Tình nắm chắc việc phá án, mới yên tâm.

"Người có biết vụ án này nghiêm trọng thế nào không?". Vô Tình hỏi.

Bộ Thần đại danh鼎鼎 cũng phải mất mạng, vụ án này đương nhiên không phải tầm thường.

Trong lòng Đỗ Thuần Tài nghĩ như thế.

"Vụ án này nếu lộ ra, chỉ sợ không ít người phải rơi đầu. Những người này, có hoàng thân quốc thích, có mệnh quan triều đình, có quyền quý văn nhân, có cả những kẻ nổi danh trên võ lâm". Đỗ Thuần Tài tròn mắt lên nghe, Vô Tình mới nói tiếp: "Người thử tưởng tượng xem, nếu như trong việc phá vụ án này, người cũng lập công, phong tước thăng quan, không phải là chuyện khó".

Đỗ Thuần Tài lắp bắp: "Nhưng mà... vụ án này toàn là do đại bộ đầu ngài một mình điều tra, tiểu tướng đến giờ vẫn chưa biết, có thể tránh được trọng phạt, đã cảm ơn không hết rồi".

Vô Tình cười nhẹ nói: "Nếu như muốn người cũng lập công, có gì là khó".

Đỗ Thuần Tài hiểu được ý trong câu nói của Vô Tình, vội vàng nói: "Xin đại bộ đầu chỉ điểm minh lộ".

Vô Tình thoải mái đáp: "Tướng quân chỉ cần cùng hùng binh thủ hạ của ngài, hộ tống chúng ta hồi kinh, thì đã là một đại công rồi".

Đỗ Thuần Tài lập tức vỗ ngực đáp: "Chỉ cần đại bộ đầu phân phó, cho dù dầu sôi lửa bỏng, tiểu tướng không từ nan".

Vô Tình bình tĩnh đáp: "Được". Rồi đem tình hình hồi kinh tâu trình với thánh thượng, nói cho Đỗ Thuần Tài, nhưng không nói ra bí mật về huyết chứng trong tay Thích Thiểu Thương. Chỉ nói nếu bản thân bình an hồi kinh, chỉ cần đưa ra đủ chứng cứ, sẽ phá được án này. Nếu như hộ tống có công, việc thưởng tặng phong tứ là điều đương nhiên.

Đỗ Thuần Tài thấy đây là một dịp tốt, tự nhiên vô cùng cao hứng, ngoại trừ việc lập công, trong lòng cũng thường có ý muốn báo đáp tấm lòng tâu bồi của Gia Cát tiên sinh - bảo hộ đệ tử đặc lực của Gia Cát tiên sinh là Vô Tình phản hồi Kinh sư, không những có thể biểu đạt kính ý đối với Gia Cát tiên sinh, cũng là một việc vinh dự.

Liền hỏi: "Đại bộ đầu chuẩn bị khi nào xuất phát".

Vô Tình đáp: "Sáng mai".

Dó đó, Vô Tình cùng cả bọn về phòng nghỉ ngơi. Bọn Thích Thiểu Thương đi cùng với Vô Tình, Đỗ Thuần Tài tự nhiên dùng lễ đối đãi, dâng lên mỹ tửu giai hào, phục vụ vô cùng chu đáo.

Đến tối, cả bọn Vô Tình ngồi thương nghị kế sách.

Lôi Quyền hỏi: "Hai tay của huynh, ngày mai có thể phục nguyên được không?".

Vô Tình chỉ đáp: "Không vấn đề".

Thích Thiếu Thương đột nhiên chen vào: "Khi ta ở trong xe, nghe huynh từng nói với Lưu Bộ thần, tay của huynh, ngày mai chỉ có thể chuyển động, nếu muốn sử kinh, ít nhất cũng phải sau một ngày nữa. Hoàn toàn khôi phục, càng mất thời gian. Nhưng mà huynh chuẩn bị sáng mai động thân, vạn nhất gặp phải cường địch, không phải là nguy hiểm hay sao?".

Vô Tình đáp: "Ta tự có tính toán".

Lôi Quyền nói: "Chúng ta sẽ cùng huynh tiến kinh".

Vô Tình đáp: "Không được. Các người sớm đã bị vẽ hình truy nã, không thể lộ diện. Đi cùng với ta, ngược lại thành đã thảo kinh xà, khiến bọn Phó Tông Thư sớm có phòng bị, chặn đường ngăn cản".

Lôi Quyền nói: "Huynh hồi kinh như vậy, không phải là quá mạo hiểm sao?".

Vô Tình đáp: "Qua một hai ngày sau, hai tay ta có thể vận kinh như thường, bọn chúng không thể làm gì được ta".

Lôi Quyền nói: "Sợ là sợ xảy ra chuyện trong một hai ngày đó".

Vô Tình đáp: "Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ. Ta hồi kinh sớm một ngày, hy vọng sớm một ngày giúp các người không phải đào vong, sớm một ngày giảm bớt những hy sinh không cần thiết".

Thích Thiếu Thương nói: "Cùng lắm là chúng ta dịch dung hóa trang, đi cùng huynh thì tốt hơn".

Vô Tình lắc đầu nói: "Không được. Các người cũng đâu có rảnh rỗi, cũng có việc cần phải làm".

Lôi Quyền cười lạnh nói: "Còn có việc gì quan trọng hơn việc đưa huynh hồi kinh".

Vô Tình đáp: "Có".

Thích Thiếu Thương ngạc nhiên hỏi: "Việc gì?".

Vô Tình đáp: "Các người đưa ta hồi kinh, chính là vì muốn bảo hộ bằng hữu, nhưng còn một một nhóm hảo hữu ở Thanh Thiên Trại, không biết an nguy thế nào? Các người đi sớm một bước, nói không chừng còn có tuyệt đại hiệu dụng cải tử hồi sinh".

Thích Thiếu Thương nhất thời im bặt.

Chàng nhớ đến Tức đại nương.

Lôi Quyền bình tĩnh lại, một lúc sau mới nói: "Huynh dựa vào cái gì chín kẻ đại tướng quân, vô địch vệ sĩ gì đó hộ tống huynh?".

Vô Tình đáp: "Bọn họ là quan, trên đường có rất nhiều thuận lợi".

Lôi Quyền đáp: "Trong hai ngày, huynh chưa hồi phục, trên đường Nhị nương có thể giúp huynh".

Vô Tình lắc đầu: "Nhị nương và Ngân nhi còn có việc khác".

Lôi Quyền nhìn Vô Tình, trong mắt lóe lên hai đạo hàn quang, chỉ nói: "Được, được, vậy huynh trên đường cẩn thận, thuận buồm xuôi gió".

Vô Tình cũng nhìn hai người nói: "Các huynh cũng vậy. Việc này chúng ta cùng chung một thuyền, đứng chung một trận tuyến. Chúng ta vốn không quen biết, hơn nữa còn là kẻ địch. Hiện giờ, điều khiến chúng ta đứng chung được với nhau, chỉ có hai từ ĐẠO NGHĨA".

Vô Tình nói: "Vì hai chữ này, chúng ta càng không thể bại. Chúng ta có bị thua, cũng không phải thua mất danh dự, không phải thua mất sinh mệnh, mà là thua vì hai chữ trên giang hồ mang lại cho người ta lòng tin, và ý nghĩa".

"Do đó" Vô Tình nói: "Các người mau đến Thanh Thiên Trại. Nhị nương và Ngân nhi có trọng trách trên người, ta phải về Kinh sư".

Chúng ta không thể bại.

Chúng ta phải sống để gặp lại.

Gặp lại trong thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Vũ dữ đồng tình

Mưa rơi lất phất.

Những hạt mưa rơi xuống phần cổ bên ngoài áo, nhồn nhột, khó chịu.

Những hạt mưa phảng phất như tình sầu.

Những nỗi buồn đau của đời người, giống như một cơn mưa vô thường, lúc tạnh thì nhiều mây, vô hình vô định.

Đường Văn Từ đang ở trong hoa viên của Đô đại tướng quân.

Nàng đang đợi Lôi Quyển ra khỏi phòng, bước về phía nàng.

Sáng mai đã phải chia tay, đêm nay không biểu lộ được tình cảm, ngày sau dù có ngàn vạn cảm xúc, có thể tâm sự được cùng ai?

Trăng nhô lên từ phía đông, trăng soi giữa trời, trăng lặn non tây, Lôi Quyển vẫn chưa thấy bước ra khỏi phòng.

Đường Văn Từ không nghe thấy tiếng kẹt cửa mà nàng chờ đợi đã lâu.

Đồ chết tiệt kia, lẽ nào y quên mất sáng sớm là đã chia tay rồi?

Một cuộc chia ly sinh tử chưa rõ.

Lẽ nào y quá mệt, ngủ quên mất?

Đường Văn Từ rõ hơn ai hết, đối với người khác thì có thể xảy ra, nhưng chắc chắn điều đó không xảy ra đối với Lôi Quyển.

Con người nhìn có vẻ ốm yếu bệnh hoạn đó, xương gầy thịt ít, nhưng mỗi phân mỗi tác đều như do đồng đúc thành, không sợ gió mưa, khó nhọc.

Xấu đến mức tim của y xem ra cũng do sắt đá tạo thành.

Không đến, đêm đâu có đợi người, vì sao lại không đến?

Không nói một lời từ biệt ư?

Cứ như vậy mà đi ư?

Đường Văn Từ đột nhiên quay đầu, khu vườn vẫn im ắng, cửa phòng vẫn khép chặt.

Làm sao bây giờ?

Nói không chừng, y cho rằng đó mới là tiêu sái.

Đường Văn Từ đột nhiên ngắt một đoá Long Thở Châu đang khép cánh ngủ say.

Không được.

Nàng lướt đi như một con chim yến nhỏ, vượt qua thềm đá, xuyên qua hành lang, đến trước cửa phòng Lôi Quyển và Thích Thiếu Thương. Đang định gõ cửa, chợt nghe bên trong có người nói: "Huynh cũng nên nói với người ta một câu". Âm thanh ẩn chứa chút bức dọc, chính là tiếng của Thích Thiếu Thương. Một lúc sau, vẫn không thấy ai hồi đáp.

Thích Thiếu Thương lại nói: "Có mù cũng thấy được cảm tình của Nhị nương đối với huynh. Lần này chúng ta chạy nạn, khi mới đến Toái Vân Uyên, nhị nương đã không rời mắt khỏi huynh".

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng khác vang lên: "Không rời mắt khỏi ta ư? Chỉ bởi vì bộ dạng bệnh ôn thân của ta mà thôi". Nói xong cười khan một tiếng, chính là ngữ khí của Lôi Quyển.

Thích Thiếu Thương tự thấy chẳng có chỗ nào đang cười cả, giọng nói càng thúc ép: "Câu đó có phải là huynh thật lòng muốn nói không? Hai người đã trải qua hoạn nạn, còn việc gì không thể ở bên cạnh nhau được nữa? Sang mai hai người đã phải chia nhau ra hành sự rồi, huynh cũng nên nói với người ta một tiếng chứ".

Lôi Quyển đột nhiên hỏi: "Ngày mai đệ thật sự muốn đi Thanh Thiên Trại ư?".

"Phía nam sông Dịch Thủy, Cự Mã Câu, Thanh Thiên Trại, là nơi cần phải đến". Thích Thiếu Thương nói, "Chỉ là, không phải ngày mai".

Lôi Quyển nói: "Đệ muốn đợi đến lúc hai tay của Vô Tình hoàn toàn hồi phục?".

Thích Thiều Thương đáp: "Ít nhất cũng cần hộ tống y một hai ngày".

Lôi Quyển đáp: "Ta cũng có ý đó".

Thích Thiều Thương nói: "Thanh Thiên Trại tuy uy thế không còn được như ngày trước, Ân Thừa Phong tuy không còn tráng chí, nhưng với thực lực của Cự Mã Câu, công thêm địa hình hiểm trở, chỉ cần cẩn thận phòng thủ, Văn Trưng, Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều trong vòng mười ngày nửa tháng, chưa chắc đã hạ được. Vô Tình thân mang trọng nhiệm, hơn nữa lại trọng thương chưa lành, nên mất một hai ngày bảo hộ cho y cũng là điều đương nhiên".

Lôi Quyển đáp: "Xem ra Vô Tình kiên quyết không cần chúng ta hộ tống, khó lòng thay đổi. Chúng ta trên đường ngầm bảo hộ cho y, không cần phải lộ mặt".

Thích Thiều Thương nói: "Vâng". Nói đến đây, ngập ngừng một chút, lại nói: "Nhưng mà, còn Nhị nương, huynh cũng lên từ biệt người ta một câu".

Lôi Quyển vô cùng mất kiên nhẫn đáp: "Ta tự biết rồi. Việc này không liên quan gì đến đệ, đệ cũng đừng phí tâm nữa".

Thích Thiều Thương nói: "Việc này đương nhiên là không liên quan đến đệ. Huynh chuyển đề tài, cũng là không muốn nói chuyện này nữa, đệ biết thế. Nhưng mà, huynh không nên cô phụ tình ý của Nhị nương dành cho huynh".

Lôi Quyển cười lạnh nói: "Như vậy, sao năm xưa khi đệ cô phụ thâm tình hậu ý của Đại nương dành cho đệ?". Một câu vừa nói ra, Lôi Quyển đã tự phát hiện mình đã dùng từ quá nặng.

Thích Thiều Thương ngẩn ngơ một lúc, rồi nói: "Đúng. Đệ đã phụ nàng, đã hại nàng".

Lôi Quyển trong lòng cảm thấy áy náy, quay lại an ủi chàng: "Cũng không thể nói như thế, mọi việc đều có nhân duyên, cường cầu cũng vô ích. Năm xưa hai người đều là nhất phương chi chủ, lại không thể kết thành uyên minh. Một trường động loạn này, lại đưa hai người đến gần nhau, đó không phải là nhân duyên đã định hay sao?".

Thích Thiều Thương đáp: "Lần này chỉ làm liên lụy đến nàng, còn không biết phải liên lụy nàng bao lâu nữa". Chàng hít sâu một hơi, rồi nói: "Đệ với đại nương tình hình khác nhau. Trước đây, đệ tự cho số mệnh phong lưu, trêu hoa ghẹo cỏ. Đại nương là một nữ tử chung tình, nàng không chịu được tác phong của đệ, mới bỏ đi xa, tự xây dựng cục diện cho mình. Quyển ca, đệ biết huynh là một người không dễ động tình, nhưng phạm là những hán tử không dễ động tình, một khi rơi vào thâm tình, làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ được. Huynh và nhị nương đúng là trời sinh một đôi, việc gì huynh phải khổ sở làm ra vẻ bạc tình, việc gì phải làm ra vẻ vô tình như vậy?".

Lôi Quyển buồn bã đáp: "Ta làm ra vẻ vô tình? Đệ thật là...", đột nhiên thờ dài một tiếng: "Không phải là ta giả bộ, mà là ta chỉ là còn một tấm thân tàn, muốn hữu tình cũng không được".

Thích Thiều Thương vô cùng kinh ngạc. Đường Văn Từ đang nghe trộm bên ngoài song cửa cũng vô cùng kinh ngạc. Từ lần đầu tiên gặp Lôi Quyển, nàng đã biết thân thể của y yếu đuối, nhưng quyết không nghĩ là nghiêm trọng đến như thế, trong lòng pháp phùng nghe tiếp.

"Trên người ta có mười bảy mười tám loại nội thương. Hơn nữa, ta biết trong gan ta có một khối u ác tính, không thể dùng nội lực hóa giải được. Một khi phát tác, không thể cứu được". Lôi Quyển nhìn màn mưa bên ngoài song cửa, dứt khoát nói. Kỳ thực, nếu không phải là vì mưa gió bên ngoài, bằng vào sự cảnh giác của Lôi Quyển và Thích Thiều Thương, làm sao lại không biết Đường Văn Từ đang đứng bên ngoài.

"Mấy năm nay, ta càng ngày càng không chịu được sự phát tác của khối u đó, xem ra cũng không còn sống được bao lâu nữa. làm sao ta dám động vào tình chưởng, làm khổ nhị nương đây?".

Lôi Quyển nói không, không kim được ho lên mấy tiếng.

Cả thân hình của y bọc trong một lớp áo lông cừu dày, nhưng run bần bật giống như một kẻ không mặc gì giữa trời đông.

Thích Thiều Thương run rẩy nói: "Quyển ca, những lời của huynh là thật...".

Lôi Quyển kiệt lực nín cơn ho, cười thảm nói: "Ta đối đệ làm gì, đối khó khăn nguy hiểm qua đi, lúc ta gặp lại nàng, cũng chỉ nói với nàng: 'Nàng không biết xấu hổ theo ta làm gì, ta không ưa nàng'".

Thích Thiều Thương còn chưa kịp nói gì, đột nhiên phanh một tiếng, cửa phòng bật mở, một nữ tử tuyệt sắc, đôi mắt đầy lệ, cắn chặt môi lao vào, tát cho Lôi Quyển một cái. Đường Văn Từ xuất hiện quá đột ngột, Lôi Quyển cũng quên cả né tránh, hoặc là y cũng không muốn né tránh.

Đường Văn Từ dậm chân, cổ ngấn dòng nước mắt, từng chữ nghẹn ngào: "Huynh nói cái gì? Huynh nói lại một lần xem".

Lôi Quyển khẽ vuốt khuôn mặt bóng rát, nhất thời không biết nói gì

Đường Văn Từ đột nhiên bước tới, ôm lấy y, gục đầu vào vai y òa lên khóc: "Ta nói cho huynh biết, bắt là huynh nói gì, làm gì. Huynh đánh ta, đuổi ta, chỉ nặng ta, ta đều đi theo huynh. Huynh không muốn gặp ta, đêm nay, ta lại muốn ở bên cạnh huynh, xem huynh làm gì được ta".

Lôi Quyển muốn gỡ Đường Văn Từ ra, nhưng tay vừa chạm vào chỉ cảm thấy mềm mại thom tho, khuôn mặt Đường Văn Từ ướt đầm lệ, càng thêm

kiều điểm, nhất thời trong lòng đau nhói, tinh thần bấn loạn, không nói được nổi một câu.

Đường Văn Từ đột nhiên nhoẻn miệng cười, một nụ cười hòa trộn nét tức giận và hạnh phúc, lệ vẫn chưa khô, vô cùng điểm lệ, Lôi Quyền nhìn ngẩn ngơ cả người.

Thích Thiếu Thương vuốt mũi cười cười: "Đệ đi trước, ngày mai chúng ta y ước hành sự". Cũng không đợi Lôi Quyền phản ứng, tung người bay ra ngoài.

Đường Văn Từ vuốt ve khuôn mặt của Lôi Quyền, đôi mắt lộ ra vạn chủng si mê, môi xinh khê hé: "Ngày mai, ngày mai chúng ta phải chia tay sao?".

Trái tim của Lôi Quyền cũng âm dần lên, nhìn Đường Văn Từ đầy tiếc nuối: "Ngày mai nàng không đi không được sao?".

Đường Văn Từ lúc này vô cùng ôn nhu đáng yêu, không còn vẻ anh khí lẫm liệt hàng ngày. Trong đôi mắt nàng thoáng qua một nét buồn bã, nhưng kiên định gặt đầu.

Lôi Quyền vuốt ve lúm đồng tiền của của nàng: "Là nhiệm vụ gì vậy?".

Đôi mắt trong veo như nước hồ thu của Đường Văn Từ như muốn nhấn chìm y trong đó: "Không được tiết lộ". Nàng lắc đầu: "Trên đường ta sẽ rất nhớ huynh". Nàng vuốt ngực, rồi lại đặt ngọc thủ lên trên bộ ngực gầy gò của Lôi Quyền: "Trên đường huynh nhất định không được xảy ra chuyện gì. Bất luận là huynh ở đâu, trong lòng ta đều có huynh. Còn ta thì sao, trong lòng huynh có ta không?". Nàng ngừng đầu hỏi.

"Nàng cũng không được có chuyện gì". Lôi Quyền bị một cỗ thâm tình tiềm phục đã lâu đột nhiên trỗi dậy cảm động khiến toàn thân nóng bừng lên: "Bất kể là nàng đi đến đâu, ta đều nhớ nàng".

Đường Văn Từ mỉm cười, lờm y một cái, giọng nói khàn khàn nhưng tràn đầy thâm tình: "Vừa rồi, sao huynh lại nói như vậy?".

Lôi Quyền thờ dài cất tiếng gọi: "Nhị nương".

Đường Văn Từ ngẩng đầu, âu yếm nhìn y, dùng giọng mũi ồm một tiếng.

Lôi Quyền khẽ gạt những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, nhìn đôi mắt trong veo của nàng rồi thờ dài, rồi dường như cảm thấy chưa đủ, lại thờ dài thêm một tiếng, cuối cùng hỏi một câu từ lâu canh cánh trong lòng: "Vì sao nàng lại đối với ta tốt như vậy?". Lôi Quyền quyết định hỏi rõ ràng: "Phải chăng nàng đồng tình với ta, hay là thương hại ta".

Đường Văn Từ nhìn y, nét thâm tình chuyển sang sắc lạnh. Nàng rời khỏi vòng tay y, vuốt vuốt lại mái tóc nói: "Áo lông cừu của huynh thật ấm".

"Huynh coi, câu này của ta không phải vô tình mà nói. Bên cạnh huynh ta cảm thấy ấm áp, cảm thấy sự quan tâm của huynh. Nhưng mà, trên thế gian này lại có loại người cho mình là lạnh lùng, cứ như thế thì muốn ấm cũng không ấm lên được".

Đường Văn Từ một mặt nói, một mặt nhìn chăm chăm vào chiếc bác đèn của một chiếc đèn bát giác, nàng hơ tay trên lửa, chớp chớp đôi mi: "Ta là nữ nhân đã luống tuổi, hơn nữa, từng lần lộn tại chốn thanh lâu, tự nhiên có thể nói là đã từng gặp rất nhiều người. Ở thanh lâu, có những vị lão gia có tiền có địa vị tự nhiên dạy cho chị em những tư thế vô cùng kỳ quái, nhưng cũng có thanh niên tuấn tú, văn nhân nho sĩ không chút ngân lượng, còn có những hán tử hiểu được cách khiến cho chị em phục tùng, tất cả đều là những nhân vật được hoan nghênh".

"Trong đó còn có một loại người, đó là hoặc tứ chi tàn phế, hoặc những người mệnh khổ trời sinh dị dạng, có kẻ mù, kẻ lùn, có người vô tình bị cụt chân cụt tay, có kẻ bệnh hoạn chỉ còn chút hơi tàn, bọn ta nếu như có sức có tiền, đều quan tâm lo lắng cho bọn họ. Huynh đừng cho là thanh lâu nữ tử từ bọn ta, đều lạnh lùng tàn nhẫn. Chúng ta đại đa số đều là nữ tử bạc mệnh, bất đắc dĩ mới phải đi vào chốn phong trần. Do đó, rất nhiều người vẫn còn thiện tâm, đối với những kẻ tàn phế đáng thương kia, đều bố thí quyền góp, không thua ai cả". Đường Văn Từ nhìn những ngón tay thô kệch của mình dưới ánh đèn, đang kẹp một đóa Long Thổ Châu.

Lôi Quyền im lặng lắng nghe

"Nói như thế, tỷ muội bọn ta đều là người có lòng tốt có phải không? Kỳ thực điều đó cũng không hoàn toàn. Chúng ta giống như người nghèo gặp phải ăn mày, do đó tự đề tính mình tuy so trên thì chẳng bằng nhưng, nhưng so dưới thì vẫn còn hơn". Đôi môi của Đường Văn Từ dưới ánh đèn đẹp như một cây nến hồng.

"Ta nhìn thấy một số tỷ muội, bọn không không chỉ quyền góp quần áo, gạo nước, thậm chí còn bảo hộ một số thư sinh thi rớt gặp khó khăn, còn đặc biệt chiều chuộng vài kẻ đáng thương trời sinh tàn phế xấu xí. Lúc đầu ta còn cảm thấy bội phục thiện tâm thành ý của bọn họ. Nhưng sau đó ta phát hiện, những kẻ đáng thương đó đều sinh ra ý lại, ăn bám các tỷ muội đó, không còn cả ý chí phấn đấu, chỉ biết chia tay đợi người bố thí. Lại còn cho rằng bản thân mình được nữ nhân thương xót, là do thiên sinh có quý nhân tương trợ, liền dương dương tự đắc, không biết phấn đấu, cứ như vậy, những kẻ đó dù có khuyết tật, nhưng có vẫn còn sức lao động lại bị lòng nhân từ làm hại".

"Kẻ nào lại chẳng biết làm ra vẻ đạo đức. Vài ba câu ôn nhu, mấy ngày quan tâm chăm sóc, ai chẳng làm được. Chỉ là khiến những kẻ có chí khí, tất cả trở thành mấy kẻ ăn bám nữ nhân. Bọn nam nhân đó đã không còn biết thương hại cho bản thân, có lúc còn quá tự phụ, tự tin, lại thỏa mãn ý muốn là bỏ tất sống, có thể cứu trợ người của đám tỷ muội đó". Trên mặt Đường Văn Từ xuất hiện nụ cười gần như mỉa mai, đôi mắt xuất hiện nét tang thương của những kẻ hiểu đời: "Làm việc tốt ai chẳng biết? Huynh đã nghe qua chưa? Ở thành Bắc Kinh có nhiều người có tấm lòng từ thiện, thấy người tàn phế liền quyền tặng bố thí. Sau đó xuất hiện một nhóm buôn người, chuyên bắt trẻ con, khoét mắt chặt tay, có lúc chỉ còn để lại một khuỷu tay mà thôi, rồi vắt bọn chúng ở đầu đường ăn xin. Toàn bộ số tiền đó rơi vào túi của bọn chúng, vụ án này sau đó cũng có người phá được, ta nghĩ huynh cũng đã nghe qua. Như vậy mà nói, những người tự cho là mình làm việc thiện, ngược lại chính là ác".

"Kỳ thật muốn quyền một ít tiền, giúp đỡ kẻ yếu khổ thì có gì là khó? Đồng thời lại tự cảm giác mình có phần cao quý. Đối với nữ nhân mà nói, đó là sự thỏa mãn kiểu mẫu thân đối với nhi nữ. Điều đáng buồn là, những kẻ tàn phế được chiếu cố đó, không biết hư nguy, lại cứ nghĩ đó chính là chân chính, cho rằng thế gian thực sự có cái tình cảm bất biến đó, khắc sâu trong lòng. Sau cùng, đám tỷ muội đó đều chỉ là đùa bỡn, bất động chân tình, không tránh khỏi chân tướng bại lộ, liền rũ áo quay đi. Đám người đáng thương kia mới biết mình vẫn chỉ là mình, không tự lập phần đầu không được, nhưng muốn làm mà không có lực, còn vết thương trong lòng, không thể nhìn ngoại hình mà biết". Đường Văn Từ nói: "Bọn họ chiếu cố người ta, gặp phải lựa chọn, liền không quản mà bỏ đi, hoặc coi như thiện tâm đã làm đủ, sau khi miễn ý liền sinh ra chán ghét, không còn giả vờ lương thiện, tất cả đều khiến những kẻ nghèo khổ, yếu đuối, khuyết tật càng bị tổn thương về mặt tâm hồn".

"Khi ta nhìn thấy thế liền có cảm giác, nếu như ta là người thiện tâm, liền giúp đỡ thực tế, chứ tuyệt không dùng lời lẽ ân cần, mà là động viên bọn họ tiến lên, không phải là để cho bọn họ cảm thấy được an ủi, mà là khiến cho bọn họ nỗ lực phấn đấu. Nếu như cao hứng, sẽ phát tâm từ bi giúp bọn họ, dù sao cũng không phải là chuyện theo bọn họ cả đời. Ta thà không làm việc thiện, nếu làm thì làm đến nơi đến chốn, cái kiểu hư nguy giả tạo thì vạn lần ta không làm". Lời nói của Đường Văn Từ sắc như dao: "Năm xưa, khi ta mới gặp Nạp Lan, y nghèo nhưng có chí, văn chương cái thể, y vừa điên vừa cuồng, nhưng không phải là kẻ mềm yếu, giữa đám phần hoa, y vẫn không thay đổi tính cách của mình, trong lúc khó khăn, không mất đi nét cuồng ngạo, không mượn cái danh văn sĩ phong lưu để làm những việc ô uế. Ta thích cái vẻ ngạo nhiên bất khuất đó của y.

Vừa nhắc đến lần đầu gặp Nạp Lan, ngữ khí của nàng dần trở nên ôn nhu: "Y không phải là người cần thế gian đồng tình. Đó mới đúng là nam tử hán trong lòng ta. Do ta cũng hiểu về y lý, vừa gặp huynh, ta đã biết huynh có bảy tám loại bệnh tật hành hạ cơ thể. Thích Thiếu Thương bị cụt mất một tay, trên người có mười bảy, mười tám vết thương, nhưng đó chỉ là ngoại thương. Huynh thì ngược lại, người khác nhìn không thấy, nhưng không lúc nào là không phải chịu sự hành hạ của các nội thương bên trong".

Nàng cười lên một tiếng rạng rỡ: "Nhưng mà huynh, cái bộ dạng cô ngạo không ai có thể lại gần, tự cao ngạo mạn. các vết thương trên người, nặng đến mức không còn nặng hơn được nữa, nhưng không cho phép ai đụng vào huynh. Thân thể tàn nhược lúc nào cũng đứng bên cạnh người khác, dường như mọi người đều được huynh bảo hộ. Ta nhìn thấy, liền muốn chọc huynh, nhưng một mặt khác, lại kính trọng huynh". Nàng nghiêng đầu, hai tay đan vào nhau chấp sau lưng, nhìn Lôi Quyển hỏi: "Tất cả sự tình ta đều đã nói. Ta và huynh cùng dựa vào nhau, cùng chung hoạn nạn, trong đó không ai là kẻ yếu cả. Huynh nghĩ huynh có phải là một kẻ cần người khác phải thương hại hay không?".

Không đợi Lôi Quyển trả lời, nàng nói tiếp: "Vừa rồi cách nói của ta, rất nhiều muội muội đều cười gọi ta là Bất Từ Bất Bi Đường quan âm. Chỉ có đại nương nói với ta, Văn Từ, người đời chỉ biết là tiểu tử tiểu bi, chỉ có muội là có tâm đại từ bi. Đáng tiếc, chúng ta hành sự hạ thủ đều tàn nhẫn, không xứng với hai chữ HÀNH THIỆN".

Lôi Quyển mỉm cười với nàng: "Muội ngoài mặt thì không biểu lộ đồng tình, kỳ thực là khiến người khác không cần tìm kiếm sự đồng tình. Những gì muội làm nhìn thì vô tình, kỳ thực hữu tình hơn bất kỳ ai".

Đường Văn Từ xấu hổ nhìn y: "Huynh lúc nào học được cái trò miệng lưỡi trơn tuột đó vậy?".

Lôi Quyển hạnh phúc ôm lấy nàng. Một tấm thân mềm mại ấm áp run rẩy bên cạnh y, Lôi Quyển không kim được lòng, hô lên hai tiếng: "Nhị nương...".

Đột nhiên nghe trong tiếng mưa, có một trận ồn ào.

Có người hét vang: "Có thích khách".

Có người hô vang: "Bắt lấy".

Cũng có người quát: "Dừng tay".

Có người la lên: "Là người mình".

Âm thanh cuối cùng, chính là của Vô Tình.

Lôi Quyển cùng Đường Văn Từ nhìn nhau, nhất tề phi thân ra khỏi phòng, lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Độc tí độc kiếm

Lôi Quyển và Đường Văn Từ ra đến đại sảnh, đã phát hiện Vô Tình, Thích Thiếu Thương và bọn Hồng Phóng cùng mấy tên thị vệ đều ở đó. Bọn Nghê Bốc, Tăng thị huynh đệ, Lâm Các đều đang thu vũ khí lại. Còn có hai tên tiểu đồng, nhìn rất tinh quái khả ái, đang tụ tập với Ngân kiếm, trên mặt lộ vẻ thân thiết lâu ngày gặp lại.

Vô Tình nói: "Đây là hai phó đồng của tại hạ, xông vào trong phủ, kinh động các vị, xin thứ tội". Mọi người lúc này mới biết đây chính là hai kiếm đồng Đồng kiếm và Thiết kiếm.

Chỉ thấy hai tên tiểu đồng, đều y phục rách rưới, bần thiêu dơ dáy, Đường Văn Từ liền lấy nước cho hai đứa uống. Hai đứa đều dường như có rất nhiều điều muốn nói. Lúc này đến Đô Thuần Tài cũng bị kinh động, được Lương Nhị Xương và Dư Đại Dân hộ vệ xuất hiện. Vô Tình lại giải thích vài câu, liền cũng người đầu tiên phát hiện có kẻ xâm nhập là Thích Thiểu Thương cùng Lôi Quyển, Đường Văn Từ trở về phòng. Lúc này, hai tiểu đồng tuy chưa nói rõ tình hình, nhưng bốn người trong lòng đều nặng trĩu, có thể đoán được Thanh Thiên Trại có những biến động bất lợi.

Thanh Thiên Trại vốn phái xuất hàng chục người, giả trang thành bọn Túc đại nương, Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, thực sự đã dẫn dụ được truy binh đi. Ân Thừa Phong thấy Phó trại chủ Thịnh Triều Quang sai người đi nghe ngóng, biết được bọn Hoàng Kim Lân quả nhiên trúng kế, trong lòng vui vẻ, thông báo tin tốt lành này cho bọn Thiết Thủ, Túc đại nương, Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy, Đường Khản, Hỷ Lai Cầm.

Ân Thừa Phong nói với Tạ Tam Thắng và Điều Tiểu Văn tán dương: "Kế sách của hai vị thực lợi hại, có thể dẫn dụ bọn sát tinh ra ngoài ba mươi dặm. Xem qua qua hai mươi dặm nữa, quan binh sẽ phân binh hai đường, một đi về phía Dục Đông Sơn, nhằm hướng Phù Đường khó tránh được kiệt sức tại Tam Quan miếu. Một đạo nam hạ, vượt qua Phần Sơn sẽ bị người của chúng ta dẫn đến một dải Sài Gia Tập rồi quấy nhiễu. Không qua hai ba mươi ngày quyết không có khả năng quay lại. Đó là công dụ địch của hai người, không chiến mà thắng".

Tạ Tam Thắng khiêm tốn nói: "Chủ yếu là nhờ người của Ân trại chủ phái đi, tinh thông dịch dung, dũng cảm dụ địch, thiên trường ẩn tàng, mới có thể khiến cho tên chó đẻ Hoàng Kim Lân trúng kế chạy vòng quanh".

Túc đại nương duyên dáng đứng dậy, chấp tay hướng về phía bọn Tạ Tam Thắng, Điều Tiểu Văn và Ân Thừa Phong cảm ơn: "Hai vị diệu kế thối địch, xin được tạ ơn. Ân trại chủ cùng các vị đối với chúng tôi hoạn nạn tương trợ, nuôi ngựa luyện binh, canh phòng cẩn mật, ơn này khắc cốt ghi tâm, cảm tạ thực là không đủ".

Năm người Ân Thừa Phong, Tạ Tam Thắng, Điều Tiểu Văn, Thịnh Triều Quang, Tiết Trọng Nhất đều đáp lễ. Tiết Trọng Nhất còn lớn tiếng: "Đại nương cần gì khách sao. Chúng ta chỉ là làm việc nên làm, cảm tạ như vậy, ngược lại thể hiện chúng tôi chỉ là làm miễn cưỡng, khó khăn. Không cần cảm tạ, vạn lần không cần cảm tạ".

Túc đại nương tinh nhạy, phát hiện lúc Tạ Tam Thắng đứng dậy đáp lễ, thân bên trái có chút bất tiện, bèn hỏi: "Trên người Tạ huynh phải chăng bị thương?"

Tạ Tam Thắng đáp: "Thương cũ chưa lành, không có gì phải ngại".

Túc đại nương đưa mắt nhìn Hách Liên Xuân Thủy, rồi nói với các hảo thủ của Thanh Thiên Trại: "Quan binh đã đi, bọn ta cũng tranh thủ cáo từ".

Ân Thừa Phong ngạc nhiên nói: "Quan binh vừa mới rút đi, thương thế của bọn Thiết nhị ca chưa lành hẳn, sao không chờ thêm dăm bữa nửa tháng, đợi sóng yên gió lặng rồi hãy đi?"

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Thiết nhị ca sẽ ở lại đây, đợi vết thương khỏi hẳn rồi nói. Ta có một vị thể giao cùng gia phụ, sống ở Bát Tiên đài bên kia bờ Dịch Thủy, muốn đến chỗ đó ẩn nấp rồi tính tiếp".

Ân Thừa Phong còn chưa nói, Thịnh Triều Quang đã hỏi: "Vị bằng hữu ở Bát Tiên đài? Chắc là người năm xưa kết bái chi giao với lệnh tôn Hách Liên đại nhân, được người đời gọi là Quý Thủ Thần Tàu Hải Thác Sơn phải không?"

Gần đây Hách Liên Xuân Thủy cùng Thanh Thiên Trại giao tiếp, biết Thịnh Triều Quang trong thô có tình, tâm tư cẩn mật, kiến văn rộng rãi. Hải Thác Sơn ở vùng này cũng có thịnh danh, vốn là một kẻ lực lưỡng đại đạo, cùng phụ thân của Hách Liên Xuân Thủy là Hách Liên Nhạc Ngô không đánh không quen. Một chính một tà, kết thành tri kỷ. Hải Thác Sơn từ đó rửa tay gác kiếm, quan phủ cũng không truy cứu nữa. Chủ yếu là do Hách Liên lão tướng quân quyền thế nổi giúp, còn lão làm một chức châu quan quan trọng tại một dải nam sông Dịch Thủy. Hải Thác Sơn xuất thân võ lâm, hiểu được chỗ khó của hắc bạch lưỡng đạo. Thực lực của Thanh Thiên Trại cường đại, trên võ lâm có chút thanh danh, hơn nữa quyết không xâm phạm lương dân bách tính, binh mã của Hải Thác Sơn cũng chưa từng gây phiền hà cho Nam Trại, hai bên trước giờ vẫn bình an vô sự. Thịnh Triều Quang vừa nghe Hách Liên Xuân Thủy muốn đến Bát Tiên đài, nghĩ một lúc, liền biết ngay đó là Hải Thác Sơn.

Quả nhiên Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Chính là Hải bá bá".

Stịnh Triều Quang không nói gì, chỉ nhìn Ân Thừa Phong. Ân Thừa Phong nói: "Có mấy câu trong lòng, nói ra thì đắc tội, công tử đừng trách. Hải lão võ công tuy cao, hơn nữa thiện dùng Địa Tâm Đoạt Mệnh châm, xưng tuyệt võ lâm. Nhưng nếu luận về binh cường mã tráng, người đông thế mạnh, Thanh Thiên Trại cơ nghiệp bao năm, chỉ sợ so với bằng hữu Bát Tiên đài còn mạnh hơn. Chư vị vì sao không lưu lại đây, lại muốn mạo hiểm lên đường, qua sông nương náu? Lễ nào tệ trại có chỗ chưa chu đáo, mạo phạm chư vị?"

Hách Liên Xuân Thủy không biết nói gì, nhất thời không biết từ chối thế nào. Thì ra đêm qua Túc đại nương tìm y cùng bọn Cao Kê Huyết thương nghị, làm phiền Thanh Thiên Trại đã lâu, giờ đây truy binh đã bị dụ đi hướng khác, muốn tranh thủ ly khai, tránh việc cuối cùng bị bắt, vạn nhất ảnh hưởng đến Nam Trại, bị đại quân của quan phủ tiểu trừ, gặp phải kết quả giống như Liên Vân Trại và Hủy Nặc Thành, thì bọn họ không phải là có hoi cũng không kịp sao? Vừa nghĩ đến đây, Túc đại nương cảm nhận sâu sắc được Ân Thừa Phong có chỗ võ cùng khó xử, tình thế vi diệu, vì liên quan đến bọn mình là gặp phải đại họa. Hách Liên Xuân Thủy liền đề xuất đến chỗ của Hải Thác Sơn. Túc đại nương thấy Hải Thác Sơn lúc trên võ lâm thì tâm ngoan thủ lạt, nhưng vẫn coi nghĩa khí là trọng. Hiện giờ làm quan phong quang, đại khái cũng không quên nghĩa khí của võ lâm đồng đạo, Còn thủ đoạn có độc, vừa hay có thể sử dụng đối phó bọn Văn Trương, Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều ác độc.

Không ngờ Ân Thừa Phong lại cực lực phản đối.

Túc đại nương chỉ đành nói: "Trại chủ cùng các vị huynh đệ đãi chúng tôi ân trọng như núi, khoản đãi hậu hĩnh, chúng tôi làm sao không biết. Chúng tôi ở

đây đã vượt qua được kiếp nạn nguy nan nhất, không thể tiếp tục liên lụy chư vị, chỉ đành đến chỗ Hải thần tẩu, để quý trại khôi phục công việc bình thường".

Tiết Trượng Nhất lắc đầu nói lớn: "Nói sai rồi, nói sai rồi".

Thịnh Triều Quang tiếp lời: "Chư vị đến đây, là đã coi trọng Nam Trại, là vinh quang vô thượng của tề trại, nói một câu không sợ chư vị cười chê, tề trại từ trước đến giờ tự canh tự túc, tự lực tự cường, thỉnh thoảng nhìn thấy có kẻ giàu có bất nhân, thì mới hạ son thu thập. Các vị ở đây, đâu có ảnh hưởng gì đến công việc của chúng tôi. Chúng tôi đâu phải là mở hắc điểm, các vị vào nghỉ ngơi liền không có phòng chiêu đãi các khách nhân khác. Đại nương cả nghĩ rồi".

Tiết Trượng Nhất lại gật gù nói: "Nói đúng lắm, nói đúng lắm".

Tức đại nương trong lòng cảm động: "Thật không dám giấu, ta sợ quan binh truy đuổi vô ích, chuyển sang nghỉ ngơi quý trại, quay lại sưu tra, như vậy liên lụy tất cả mọi người, chúng tôi vô cùng áy náy".

Thịnh Triều Quang hỏi: "Chư vị nếu như trốn ở chỗ Hải Thác Sơn, vạn nhất để quan phủ biết được, không phải là làm liên quỵ thế Hải gia hay sao?".

Tức đại nương nhất thời á khẩu vô ngôn. Ân Thừa Phong nói: "Chư vị, lần này các vị không đúng rồi. Các vị thả liên lụy Thần tẩu, không lẽ liên lụy Thanh Thiên Trại chúng tôi, không phải là khiến nhiệt huyết của huynh đệ Nam Trại nguội lạnh hay sao?".

Cao Kê Huyết vội vàng đứng dậy nói: "Trại chủ quá lời rồi, là chúng tôi cả nghĩ, thỉnh chư vị đại ca đừng để trong lòng".

Ân Thừa Phong lúc này mới vui vẻ nói: "Đã là như vậy, nếu như các vị vẫn còn coi trọng, xin hãy cứ lưu lại tề trại thêm vài ngày, đợi thương thế của Thiết nhị ca, Tức đại nương thuyên giảm rồi hãy nói. Hách Liên công tử, đầu ngón tay của công tử vẫn rỉ máu. Còn Cao lão bản nữa, trên mặt vẫn còn buộc dây băng. Cứ như vậy là đi, xuyên phủ vượt huyện, không phải là phò trương quá hay sao?".

Khuôn mặt của Cao Kê Huyết là do Vu Tri Vị hành hình bức cung đánh nát, không nhắc đến việc này thì thôi, nhắc đến hấn lại vô cùng thống hận Vu Tri Vị, trên đường, không biết hấn đã tát cho Vu Tri Vị bao nhiêu tát, đập cho bao nhiêu đập, nhưng mà vẫn chưa hạ trọng thủ.

Cao Kê Huyết sờ lên mặt, ngón tay không chạm phải băng thì chạm phải phải sẹo, trong lòng vô cùng uất hận. Tức đại nương thấy bọn Ân Thừa Phong quá hiếu khách, biết không tiện từ chối, đành nói: "Như vậy, đành phải làm phiền các vị thêm mấy ngày nữa".

Tạ Tam Thắng đột nhiên hỏi: "Có phải đại nương sợ truy binh quay lại?".

Tức đại nương đáp: "Văn Trương, Cố Tích Triều đều là những kẻ rất tinh minh".

Tạ Tam Thắng nói: "Ta có biện pháp". Rồi nói với Ân Thừa Phong: "Thỉnh trại chủ cấp cho tại hạ ba đạo binh mã, tại hạ cùng Điều sư muội ra ngoài một chuyến, bày bố nghi trận, cho dù truy binh phát hiện đường không đúng, quay lại truy tìm, tại hạ cũng sẽ lưu lại manh mối, khiến bọn chúng đi về phía Bắc của sông Dịch Thủy, đến tận Lão Long khẩu. Như vậy sẽ khiến bọn chúng đi một vòng, khiến bọn chúng tuyệt đối không nghi ngờ Thanh Thiên Trại".

Ân Thừa Phong do dự nói: "Vay nguy hiểm lắm".

Tạ Tam Thắng khề cười: "Tại hạ đã có cách".

Điều Tiểu Văn đứng lên ôm quyền nói với Ân Thừa Phong: "Muội nguyện đi cùng Tạ sư ca, mong trại chủ cho phép".

Ân Thừa Phong trầm ngâm một lúc rồi nói: "Ta sẽ đi cùng các ngươi".

Tạ Tam Thắng vội nói: "Công việc ở trại còn cần trại chủ chủ trì đại cục, chỉ cần tại hạ và Điều sư muội là đủ rồi".

Ân Thừa Phong nói: "Nếu vậy, Thịnh phó trại chủ sẽ đi cùng các ngươi. Y trí tức mưu đa, lại thông thuộc địa hình, có thể giúp được các ngươi".

Tạ Tam Thắng cũng không từ chối nữa, Thịnh Triều Quang hướng y và Điều Tiểu Văn biểu kỳ thân thiết nói: "Các vị vốn là khách, lại vì chuyện này mà vất vả, thật là có lỗi".

Tạ Tam Thắng nói: "Đều là người nhà, đừng nói như vậy".

Sau đó Tạ Tam Thắng, Điều Tiểu Văn chọn ra bốn hảo thủ của Tần Lôị đường và Tật Vũ đường, còn Thịnh Triều Quang chọn ra hai tinh binh của Truy Phong đường, bái biệt lên đường.

Chín thớt khoái mã, phi nhanh ra khỏi Cự Mã Câu.

Tạ Tam Thắng giục ngựa dẫn đường, đuổi theo sơn lộ của Dục Đông Lĩnh, đi được chực dặm, gần đến cửa hàng của Trữ gia, Thịnh Triều Quang giục ngựa chạy lên cùng Tạ Tam Thắng và Điều Tiểu Văn, hét lên trong tiếng gió: "Hai vị muốn đuổi theo quan binh à?".

Hai người Tạ Điều kim cương chạy chậm lại, Tạ Tam Thắng cười nói: "Đương nhiên là không, đuổi theo để quan binh giết chết à".

Thịnh Triều Quang nói: "Hai vị giục ngựa bên trì thế này, chỉ sợ không đến nửa ngày là sẽ gặp phải quan binh rồi".

Diêu Tiểu Văn biết y nói đùa, liền vui vẻ cười nói: "Chúng ta hãy đến cửa hiệu của Trữ gia, rồi sẽ tính tiếp".

Thịnh Triều Quang nói: "Được, trong Trữ gia thôn có một tòa hoa thần miếu, bỏ hoang đã lâu, có thể đến đó trước rồi tính".

Đi thêm một đoạn, đã gần đến Hoa thần miếu, Thịnh Triều Quang nhìn dấu vết trên đường liền nói: "Quan binh đêm qua từng dừng chân ở đây", lại nhìn về phía đình miếu, vội cản đường nói: "Không được đi tiếp".

Diêu Tiểu Văn ngạc nhiên hỏi: "Vì sao?"

Thịnh Triều Quang chỉ một lần khói đang bốc lên trời nói: "Đó là dấu hiệu có người đốt lửa trong miếu. Thôn dân ở cả vùng này, đều truyền miệng nhau là miếu đã bị tà thần chiếm mất, bình thường không dám vào trong. Hoàng Kim Lâm, Văn Trương, Cố Tích Triều không hổ là những kẻ hơn người, khả năng thấy phương hướng truy đuổi không ổn, liền lưu lại người giám sát, ta nghĩ chắc còn chím câu gởi thư và các phương tiện thông tin khác".

Diêu Tiểu Văn đáp: "Phó trại chủ quả nhiên cẩn mật".

Thịnh Triều Quang đáp: "Chỉ là quen địa hình mà thôi. Hay là chúng ta đi vòng đến khu mộ hoang rồi bàn bạc, đảm bảo không ai phát hiện".

Tạ Tam Thắng đáp: "Được".

Ba người liền đi vòng về phía đám mộ hoang.

Đến đám mộ hoang, đóng một ngôi, tây một đôi, còn có một ngôi nhà hoang đồ nát, Thịnh Triều Quang nói: "Nghỉ ngơi ở đây một lúc, rồi lấy lương khô chia cho mọi người ăn".

Tạ Tam Thắng cũng sai bộ hạ lấy túi nước cho mọi người.

Thịnh Triều Quang đột nhiên nói: "Ta có một kế".

Tạ Tam Thắng nuốt vội nói: "Xin được thỉnh giáo".

Thịnh Triều Quang vừa ăn vừa nói: "Cầu quan đã phái người lưu lại đây, chỉ bằng chúng ta đợi đến nửa đêm, bí mật tấn công, bắt sống bọn chúng, tra hỏi biện pháp liên lạc. Nếu như bọn Cố Tích Triều cảnh giác quay lại, chúng dùng có thể dùng cách của chúng chơi lại, khiến cho chúng loạn lên một phen".

Tạ Tam Thắng gợn ngón cái lên nói: "Cách hay. Thịnh phó trại chủ không hổ danh là trí dũng song toàn".

Thịnh Triều Quang khiêm tốn nói: "Ta thấy tạ lão đệ và Diêu gia muội từ vội là người suy nghĩ chu đáo, chân nhân bất lộ tướng, không giống ta nửa đường mới nghĩ ra. Không biết hai vị tính toán bắt đầu như thế nào?".

Diêu Tiểu Văn thấy Thịnh Triều Quang đã ăn xong, liền đưa túi nước cho y rồi nói: "Văn Trương, Hoàng Kim Lâm, Cố Tích Triều đều là những kẻ thông minh, lão luyện giang hồ. Không có lý do nào lại không đề phòng Thanh Thiên Trại xuất thủ cứu người, chỉ là, bọn họ thấy vật sẵn vẫn chạy trước mặt, cho nên chưa nghi ngờ mà thôi".

Thịnh Triều Quang uống nước ừng ực, trên đường khát nước, lại ra nhiều mồ hôi, cho nên cần nhiều nước bổ sung, một mặt nói: "Như vậy, một khi bọn chúng phát hiện đã đi sai đường, rất khả năng sẽ chuyển nghỉ ngơi lên đầu Thanh Thiên Trại".

Tạ Tam Thắng lại gần Thịnh Triều Quang, Thịnh Triều Quang đưa túi nước cho y, Tạ Tam Thắng cầm lấy nói: "Điều này là không thể tránh khỏi".

Thịnh Triều Quang cười nói: "Ta có cảm giác Tạ lão đệ đã có biện pháp vẹn toàn". Ánh mắt dừng lại bên vai trái của y: "Ta có cảm giác... tay trái của Tạ lão đệ... dường như...".

Tạ Tam Thắng cười hỏi: "Dường như làm sao?".

Thịnh Triều Quang nói: "Dường như không thuận tiện cho lắm".

Tạ Tam Thắng sáng khoái xe ống tay áo trái, lộ ra một cánh tay giả bằng gỗ nhìn như thật, không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra.

"Thực sự tại hạ chỉ có một cánh tay".

Thịnh Triều Quang ngạc nhiên nói: "Không ngờ lại là thật. Cánh tay của Tạ lão đệ đã xảy ra chuyện gì?".

Tạ Tam Thắng nói: "Tay của tại hạ, là bị một loại độc vật cắn đứt". Y xắn tay áo lên tận khuỷu, đưa tay lại gần Thịnh Triều Quang, một bên nói: "Huynh xem, vết thương ngày xưa để lại...".

Đột nhiên, tách một tiếng, khuỷu tay của cánh tay giả bắn ra một ám khí nhỏ hình tròn.

Thịnh Triều Quang thét lên một tiếng, ngửa người ra sau, cương châm vọt qua mặt y, thân người lập tức bật dậy, như một con cá vọt lên, đứng thẳng dậy.

Bầu nước trong tay Tạ Tam Thắng bắn ra một đạo thủy tiễn, bắn vào mặt Thịnh Triều Quang. Thịnh Triều Quang che mặt rút kiếm, một kiếm của Tạ Tam Thắng đã đâm vào cổ tay phải của y, thanh đao răng cưa mũi ngắn của Diêu Tiểu Vãn, vung lên, đâm vào eo của Thịnh Triều Quang.

Shịnh Triều Quang kêu thảm một tiếng, nhin đau lùi lại. Người phải dựa vào một cái cây rồi ngã xuống, trừng mắt nhìn hai người.

Tạ Tam Thắng chùi vết máu trên kiếm vào giày, cười nói: "Shịnh phó trại chủ, ngài xong rồi".

Shịnh Triều Quang gắng gượng nói: "Người không phải là... Tạ Tam Thắng".

Tạ Tam Thắng gật đầu đáp: "Tạ Tam Thắng thực sự trên đường đã bị ta giết chết, ta là Độc Tí Kiếm Chu Tiểu Tiếu, còn ả là Thiên Diêu Nhất Phụng Huệ Thiên Từ, chúng ta phạm phải đại án, còn giết chết Cửu Cửu Phong Liên Mộc Thượng Nhân, bị Vô Tình truy đuổi đến giờ, trốn đến đây. Tất cả đều phải trách vị trại chủ trẻ tuổi của các người, cần bản không điều tra rõ chúng ta là ai, liền thu nạp chúng ta. Không ngờ người có thể phát hiện tay ta có điểm bất thường, đáng tiếc người vẫn cho rằng ta là Tạ Tam Thắng, tự nhiên không nghĩ đến Độc Tí Kiếm Chu mỗ này".

Shịnh Triều Quang muốn nói, nhưng vừa mở miệng, máu đã ộc ra.

Chu Tiểu Tiếu cười nói: "Người phát hiện phản ứng của người không nhanh như bình thường, mới thắc mắc phải không? Được rồi, để ta cho người chết tâm phục khẩu phục. Nước trong túi này, đã được bỏ thêm thứ khác vào, nếu là độc được, với sự tinh minh của người, chưa uống đã phát hiện được, nếu là mông hăn được, chỉ sợ cũng không lừa được người, ta chỉ bỏ một chút mê dược, người uống phải cũng chẳng làm sao, quyết không mê man, chỉ phản ứng chậm một chút mà thôi. Chỉ cần người chậm đi một chút, thì làm sao có thể tránh được ám toán của chúng ta".

Quay sang hỏi Huệ Thiên từ: "Đúng không".

Huệ Thiên từ cũng cười nói: "Y không nghe được hết câu nói của huynh rồi".

Shịnh Triều Quang đã chết.

Y chết không nhắm mắt.

Y chết đi, hai đệ tử Truy Phong đường mà y mang theo, cũng chết dưới đòn tấn công của bốn tên kia.

Huệ Thiên Từ nhẹ nhàng cười với Chu Tiểu Tiếu: "Bước tiếp theo làm gì?".

Chu Tiểu Tiếu ôm lấy ả, cười ám muội nói: "Sư huynh sư muội chúng ta đã lâu không thân thiết rồi".

Bộ dạng của Huệ Thiên Từ khiến người ta nhỏ dãi: "Bọn chúng còn đang ở bên ngoài".

Chu Tiểu Tiếu nói: "Có gì khó đâu, kêu bọn chúng đi mời quan binh thủ tại miếu lại đây, ta muốn xóa hết đường của Vô Tình, trừ hết bằng hữu của y, sau đó dùng lực lượng của quan phủ, trở lại làm một kẻ anh hùng đỉnh thiên lập địa.

Huệ Thiên Từ thoát khỏi y, nở nụ cười mê hoặc: "Anh hùng? Không biết huynh muốn làm anh hùng như thế nào?".

Chu Tiểu Tiếu dùng tay véo má ả: "Làm một kẻ anh hùng không qua được ải mỹ nhân".

Chu Tiểu Tiếu và Huệ Thiên Từ chỉ mang theo hai tên đệ tử quay về trại, bẩm báo với Ân Thừa Phong: "Đã bố trí ổn thỏa, nếu quan binh quay trở lại, tất sẽ bị dẫn dụ đi, Shịnh phó trại chủ bởi vì không yên tâm, dẫn bốn đệ tử men theo đường bày bố, đưa quan binh vào bẫy, qua một hai ngày sẽ trở về đại trại".

Ân Thừa Phong hoàn toàn tin tưởng. Hắn biết Shịnh Triều Quang trước giờ vẫn cẩn thận, trí kế đa đoan, hành vi như thế vốn hợp với tính tình của y.

Ân Thừa Phong dù sao cũng không phải là Ngũ Cương Trung.

Nếu là lão trại chủ Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi Ngũ Cương Trung, tự nhiên biết Shịnh Triều Quang vốn là người cẩn thận, thì không có lý do gì tự tác quyết định, không bẩm báo trước mà tự tiện rời trại hành sự. Ân Thừa Phong dù sao cũng là người trẻ.

Hắn phái Tiết Trọng Nhất trong mấy ngày này lĩnh một đội đệ tử tăng cường phòng thủ Thanh Thiên Trại, các điểm canh phòng kéo dài đến ba mươi dặm bên ngoài trại.

Chu Tiểu Tiếu hỏi: "Quan binh không có khả năng quay lại, hà tất phải phí công như vậy?".

Ân Thừa Phong đáp: "Vẫn không thể chủ quan, hai cách thì vẫn hơn".

Chu Tiểu Tiếu nói: "Đã là như vậy, xin trại chủ phân cho đệ tử của hai đường, để tại hạ và sư muội tham gia ám phòng, cống hiến hết sức".

Bọn Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết biết việc này là do bọn họ mà ra, cũng xin Ân Thừa Phong cho tham gia tuần phòng. Ân Thừa Phong chỉ có đệ tử năm đường, giao đệ tử một đường cho Tạ Tam Thắng và Diêu Tiểu Vãn, còn một đường giao cho kẻ bị thương tương đối nhẹ là Đường Khản và Hỷ Lai Cầm bố phòng, năm đường thay nhau trực chiến. Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết cũng không nhân đem những người

đi cùng chia ra, tham gia phòng thủ. Đề phòng là đề phòng, mọi người nghe nói quan binh đã đi xa, không ai là không thở phào một tiếng. Nhưng những việc thực sự ngoài ý, thường thường đều phát sinh vào lúc mọi người tưởng đã yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Họa hoạn

Trên thân Vu Tri Vị bị khóa bảy đạo thiết xích.

Mấy ngày nay dường như chẳng có ai để ý đến lão, người của Nam Trại biết lão từng bán đứng bằng hữu, hại chết Vũ Toàn Thịnh, do vậy đối với lão tỏ ra vô cùng khinh bỉ, đưa cơm bữa có bữa không, hoặc giả bớt đi thức ăn, trộn những đồ ôi thiu vào, cố ý trừng trị lão.

Vu Tri Vị lúc tự do toàn dùng mỹ tửu ngọc thực, chỉ chọn những đồ nấu ngon, mà giờ đây phải ăn gạo mốc cơm thiu, còn có lúc muốn cũng chẳng có, thế nên khổ sở vô cùng không nói cũng biết.

Có điều, lão lại hy vọng đám người Hách Liên Xuân Thủy quên lão đi, nhất là Cao Kê Huyết, vì hận lão giết chết Vũ Toàn Thịnh mà nhìn thấy là tay đâm chân đá, nguyên rủa chửi nằng. Vu Tri Vị sớm đã thương tích đầy mình, chỉ nhìn thấy bóng dáng là đã sợ hãi.

Ngày tháng quả thực qua rất khổ sở, Vu Tri Vị giờ chỉ hy vọng quan binh sớm tấn công Thanh Thiên Trại, do vậy dù có khổ sở thế nào đều cố gắng nhẫn nhịn, điều lão sợ nhất bây giờ đó là cái chết.

Từ cổ đến nay, chẳng có ai là không sợ chết cả. Một người đang sống tốt lành, ai muốn chết cơ chứ? Chỉ có sống bất đắc chí, không tự do, không thoải mái hoặc giả để trốn tránh đau khổ, hoặc cố chấp nguyên tắc, mới tìm đến cái chết, Vu Tri Vị níu kéo được ngày nào hay ngày đấy, phải sống sót.

Lão chỉ không hiểu tại sao đến giờ lão vẫn chưa bị hạ độc thủ.

Có điều, lão rất nhanh chóng hiểu ra điều đó.

Tức đại nương vào hai lần.

Lần thứ nhất bỏ "Ngũ Cổ Yên" vào trong bát cháo "Tư Vị Chúc", lần thứ hai lại cho lão nếm mùi vị mỹ miều của thuốc độc "Tiểu Nghênh Tiên", còn bức lão nói ra phương pháp bí chế mấy loại đặc thù trân hào, xem ra lão vẫn còn giá trị lợi dụng do vậy lưu lại không giết.

Chỉ có điều việc "lưu lại không giết", chỉ sợ sớm muộn gì cũng giết.

Vu Tri Vị không lúc nào không nghĩ tới việc tận lực tháo chạy, thế nhưng ba yếu huyệt trên người đều bị phong kín, còn khóa lên bảy đạo thiết xích, bên ngoài mỗi ngày đều có ba nhóm, mỗi nhóm bảy người canh giữ, Vu Tri Vị biết có thoát cũng không nổi.

Giả sử thoát không được, bị bắt trở lại, không khéo động đến sát tâm của đối phương.

Chết tốt không bằng sống khổ.

Chỉ có không chết, mới có cơ hội.

Vu Tri Vị cuối cùng cũng hiểu tâm cảnh của đám người "tháo vong giả" Thích Thiếu Thương, Tức đại nương.

Những kẻ trên người còn mang nỗi lo lắng an nguy, chỉ cầu được sống bình an vô sự.

Chỉ có những kẻ sống bình an vô sự, mới cầu sống đầy đủ sung sướng, thỏa mãn chí thanh vân.

Thỏa mãn chí thanh vân rồi thì sao? Lúc đấy, lại có dục vọng to lớn hơn, tham vọng to lớn hơn, dục cầu của con người vĩnh viễn không có điểm dừng.

Vu Tri Vị bắt đầu hối hận, lão việc gì phải giúp Cổ Tích Triều làm việc bán đứng vô lâm đồng đạo, lão có thể giúp cả hai bên. Hoặc giả, lão có thể ngấm ngầm chia rẽ thâm tình tương tri của Tức đại nương và Thích Thiếu Thương, hoặc giả, lão có thể nhẫn nhịn Tức đại nương ngoài việc nhờ lão giúp đỡ, còn có hai "tình địch" Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết nhúng tay vào, lão có thể biết mà làm như không biết việc Tức đại nương coi trọng liếc mắt đưa tình, mà quyết không làm việc bán đứng bằng hữu, như vậy, Tức đại nương mới cân nhắc sự nặng nhẹ lợi hại của lão, mà hối hận vì đã bạc đãi lão.

Nếu Tức đại nương chỉ cầu một mình lão giúp đỡ, lão có giúp đỡ không?

Vu Tri Vị trong lòng tự hỏi; nếu Tức đại nương chỉ cầu mình lão, lão có lẽ sẽ bán mạng cho nàng, tuyệt đối không giúp Cổ Tích Triều mà làm hại đến bản thân.

Lúc lão khổng chế hơn nghìn người Tức đại nương ở "An Thuận sạn" từng cố ý nói trước mọi người một câu: "Ta sẽ giết hết sạch đám người ở đây, chiếm đoạt thân thể của Đại nương rồi mới giết nàng, giống như một món ăn mỹ vị phải lưu lại cuối cùng, lúc đó mới tận hưởng được hết hương vị". Câu nói đó, lão nói ra để cố ý dọa đám người Cao Kê Huyết, cũng là để cố ý làm Cổ Tích Triều yên tâm tin nhiệm lão.

Lời lão nói là thực từ trong lòng nghĩ vậy, chỉ có điều, lão không nỡ giết Tức đại nương, lão chỉ muốn có thể dọa nàng khiến nàng phải cầu xin lão, lúc đó mới là lúc lão cảm thấy sung sướng nhất.

Câu nói này giờ thành câu lão hối hận nhất.

Thực ra, lão cũng biết rõ tính cách của Tức đại nương, nếu nàng sợ hãi, cũng đã chẳng phải là Tức đại nương, loại người như tính cách như nàng, là điều hiếm thấy ở những nữ tử khác. Lão nói những lời đó, lại giết "Trung phong", thuộc hạ đặc lực của Vi Áp Mao kẻ tranh chấp địa bàn với lão để ra oai thể hiện uy vọng, do vậy cũng chính thức khiến cho tình đoạn nghĩa tuyệt, khắc sâu thêm thâm thù đại hận.

Đó đều là những việc Vu Tri Vị vô cùng hối hận.

Lão thực sự hy vọng mọi việc có thể trở lại, lão sẽ không giúp đỡ kẻ ác, bán đứng đám người Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, những kẻ tuy rằng đang phải bôn ba lưu vong nhưng đều được sự tôn kính của các nhân vật trong giang hồ, được bằng hữu đồng đạo trông vào, mà giờ lão làm loạn nên như vậy, thì kẻ cả lão có không chết, người trong võ lâm cũng sẽ phỉ nhổ vào hành vi của lão.

Hơn nữa, lão cũng là kẻ già dặn khôn ngoan, nếu hôm đó không giết "Tiểu Thịnh tử" Vũ Toàn Thịnh, thì có lẽ còn có cơ hội sống sót, mà giờ lão giết "Trung Phong", Cao Kê Huyết là người đầu tiên không tha cho lão. Mà gần đây Cao Kê Huyết tại Thanh Thiên Trại có triệu tập được một đại tướng dưới trướng là "Hâm Trận" Phạm Trung cùng với bảy tám thuộc hạ, tên Phạm Trung này trên giang hồ cùng với Vũ Toàn Thịnh hợp thành "Trung Phong Hâm Trận", "Vũ Trung Phong" và "Phạm Hâm Trận" tiêu bất lý mạnh, từng có sinh tử giao tình, một là thân tín của Cao Kê Huyết, một là tâm phúc của Vi Áp Mao, Vũ Toàn Thịnh bị lão giết chết, Phạm Trung quyết không tha cho lão toàn mạng mà rời Nam Trại.

Vu Tri Vị đang lúc nghĩ tới nghĩ lui, suy tính thiệt hơn, trong lòng vô cùng hối hận thì bỗng một bóng người tiến vào phòng giam.

Vu Tri Vị trong lòng sững sờ, thăm kêu không hay, lần này thăm rồi. Lão nghĩ Phạm Trung đang cầm đao, lén lút bước vào kết liễu lão.

Chỉ thấy kẻ đó nhìn quanh quất, rồi rút ra một chùm chìa khóa lớn, thử lấy mấy chìa, sau một lúc cánh cửa sắt mới được ken kết mở ra.

Vu Tri Vị trong lòng vui mừng, cho rằng người đó đến cứu mạng mình, thì thấy kẻ đó chính là mạc khách của Ân Thừa Phong Tạ Tam Thắng, trên tay vẫn còn cầm thanh kiếm sắc, nhất thời cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Chỉ thấy Tạ Tam Thắng hỏi, "Người muốn sống hay không?".

Vu Tri Vị vội nói: "Đến con sâu cái kiến còn tham sống, mong Tạ huynh mở cho tại hạ một sinh lộ".

Tạ Tam Thắng cười gằn, vung thanh kiếm lên, Vu Tri Vị cho rằng lần này xong rồi, không ngờ Tạ Tam Thắng chỉ nhẹ nhàng đâm kiếm vào cổ lão mà không phát lực, thấp giọng nói: "Nếu như ta cứu ngươi, ngươi sẽ báo đáp thế nào?".

Vu Tri Vị run rẩy nói: "Tạ đại ca, chỉ cần đại ca tương cứu, Vu mỗ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, nguyện thịt nát xương tan báo đáp".

Tạ Tam Thắng mặt quang lóe sáng nói: "Ta không phải họ Tạ, ta họ Chu, người trên giang hồ thường gọi là 'Độc Tỷ Kiếm', Chu Tiểu Tiểu chính là ta".

Vu Tri Vị thấy tay trái hần thẳng đuột, mà trên kiếm còn lưu vết máu, nghĩ rằng kẻ này đã giết đám thù vạ, Chu Tiểu Tiểu từ trước tới nay nổi tiếng ác danh, "Độc Tỷ Độc Kiếm" là nhân vật mà cả hai phái hắc bạch đều căm hận, giờ phản lại Thanh Thiên Trại, chắc rằng không giả, bèn nói: "Chu đại hiệp, Vu mỗ tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của ngài".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Sư muội ta từng gặp qua ngươi, nó cũng không phải tên là Diêu Tiểu Văn, nguyên danh Huệ Thiên Từ, võ lâm gọi là 'Thiên Diêu Nhất Phụng', cùng với bọn ta đều là đồng đạo. Bọn ta đêm nay nội ứng ngoại hợp mở cửa trại, tạo thành hỗn loạn, tiếp ứng với Văn, Hoàng nhị vị đại nhân, cùng với binh mã của Cổ công tử, lôi kéo nhân thủ, do vậy cần ngươi xuất lực. Hôm nay kẻ vai sát cánh đánh một trận tại đây, ngày sau giúp đỡ nhau trên con đường công danh hoạn lộ, vì thế ngươi đừng quên việc của tối nay".

Vu Tri Vị biết có cơ hội thoát thân, trong lòng vui sướng, vội vàng nói: "Nhất định nhất định".

Chu Tiểu Tiểu hỏi rõ chìa nào dùng để mở thiết xích trên người Vu Tri Vị, một mặt mở khóa cho lão, một mặt dặn dò: "Thanh Thiên Trại có không ít cao thủ, chúng ta nhân lúc chúng không phòng bị mà tấn công, ám trung hạ thủ, giết được một tên là bớt được một cường địch, rõ không?".

Vu Tri Vị ngoài miệng dạ dạ vâng vâng, trong lòng thì vô cùng khổ sở: Nếu như vậy không phải càng kết thù sâu nặng với Thanh Thiên Trại hay sao? Nhưng lại nghĩ lại, lúc này là lúc sinh tử quan đầu, quyết không thể có lòng dạ đắn đo, muốn giữ mạng sống quyết không thể không sát địch.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Tiểu đột nhiên giật mình nói: "Có người đến!", nói rồi liền lấy những xích sắt quán lên người Vu Tri Vị, khóa lại cửa phòng giam, còn bản thân thì trốn đằng sau cánh cửa.

Chỉ nghe tiếng bước chân một người nhẹ nhàng, từ xa bước lại gần, sau khi đi tuần một vòng, lại dừng lại không đi. Vu Tri Vị sợ hy vọng trốn thoát của lão bị thổi mát, trong lòng thấp thỏm không yên, tim đập thình thịch.

Chỉ thấy cánh cửa gỗ kết một tiếng, bị đẩy mở ra, một thanh niên miệng rộng mũi sư tử, đang mở mắt nhìn lớn bước vào, Vu Tri Vị liếc qua cũng nhận ra đó là một trong "Tứ đại gia tộc" của Hách Liên Xuân Thủy.

Nguyên lai Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết, đều cảm thấy nên có trách nhiệm trong việc phòng thủ Thanh Thiên Trại, do vậy Hách Liên Xuân Thủy sai "Tứ đại gia tộc" lưu ý kỹ càng các nơi, Cao Kê Huyết thì bố trí Phạm Trung và đám thuộc hạ đi tuần thêm phần giới bị. Tên gia tộc này một mình đi qua nơi này, thấy vắng tanh, bốn tên lính canh phòng không biết đi đường nào, liền nổi mũi nghi ngờ, bèn tiến vào xem xét, thấy Vu Tri Vị vẫn bị khóa trên tường, phòng giam vẫn khóa kín, lúc này mới yên tâm.

Gia tộc đang định bỏ đi, đột nhiên thấy trước mặt một bóng người trải dài trên đất, đột nhiên lùi lại mấy bước một tay đặt hồ thủ trước ngực, một tay nắm chặt lấy đốc đao, quát: "Là ai?".

Bóng người đó lập tức bước ra, nói: "Là ta".

Gia tộc nhìn kỹ, nguyên lai là người trong trại Tạ Tam Thắng, liền thu đao, chấp tay nói: "Không biết là Tạ gia, đã có chỗ đắc tội, mong Tạ gia bỏ quá".

Chu Tiểu Tiểu cười nói: "Người không thấy có chút kỳ lạ sao?".

Gia tộc khẽ sững người, không hiểu hẳn tại sao nói vậy.

Chu Tiểu Tiểu cười nói: "Bốn vị huynh đệ trông coi nơi này, đều đi đâu cả rồi?".

Gia tộc nói: "Đúng vậy, tiểu nhân đang cảm thấy kỳ lạ, do vậy tiến vào xem xét".

Chu Tiểu Tiểu giờ tay đưa ra một vật, nói: "Ta phát hiện ra vật này, bên trên còn lưu lại vết máu, người xem có gì khả nghi hay không?".

Gia tộc nhíu mày nhìn lại, phát hiện đó chẳng qua là một thanh cương tiêu, cũng chẳng dính chút máu nào, đang định mở miệng đột nhiên, Chu Tiểu Tiểu vung tay một cái, cương tiêu đã phóng tới trước mặt.

Gia tộc vừa kinh vừa nộ, vội vàng lách người tránh né, cương tiêu cắm ngay vào bả vai, gia tộc đang định mở miệng hỏi, Chu Tiểu Tiểu đã một kiếm đâm vào ngực hắn, miệng cười cười nói với hắn: "Chẳng còn cách nào khác, người đã tự dẫn xác tới, ta không giết người không được, đám người ở đây, muộn cũng chết, sớm cũng chết, người chẳng qua là đi trước một bước mà thôi".

Gia tộc cự tọa (kìm lớn) trong tay nửa thế còn chưa kịp thì triển thì đã ngậm hận mà chết. Chu Tiểu Tiểu kéo xác hắn giả làm hình dáng của Vu Tri Vị ở tại góc tường, rồi lột sạch quần áo trên người gia tộc, kêu Vu Tri Vị mặc vào.

Chu Tiểu Tiểu quay người sang Vu Tri Vị nói: "Người thấy chưa?".

Vu Tri Vị vội nói: "Thấy rồi".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Bình mã của Văn đại nhân, Hoàng lão gia, Cổ công tử, Cao tiêu đầu canh hai sẽ đến. Tuệ sư muội ta đã dẫn người, tả thủ có buộc một dải lụa đen để làm ám ký, cố gắng dẫn dụ Thanh Thiên Trại, nếu dẫn dụ không được sẽ công tói, ta và người ở đây, tiểu trừ những kẻ canh phòng thủ vệ, tốt nhất là giết sạch cao thủ Thanh Thiên Trại, nội ứng ngoại hợp không sợ không phá được Nam Trại, ta còn có vài tên thủ hạ, đã phải đi hành sự khắp nơi, tất cả cô tay đều buộc vải đen làm dấu".

Vu Tri Vị dạ vâng nhưng trong lòng đã định, bất luận chạy về hướng nào, giết người phóng hỏa đều đi theo Chu Tiểu Tiểu, chẳng phải vì cái gì khác mà chỉ vì Vu Tri Vị tự biết mấy ngày hôm nay thân thể bị chịu dày vò khổ ải, vạn nhất gặp phải cường địch, có thể thật sự ứng phó không nổi, chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?".

Vu Tri Vị trong lòng nghĩ vậy, nhưng vẫn cứ hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Đại quân từ Tây, Bắc hai cửa công vào, nhân mã tại Tây môn đã bị khống chế, đại quân một khi tiến tới nhất định hưởng ứng, Bắc môn có Phạm Hâm Trận và tam đại gia tộc ngày đêm canh giữ, do vậy gặp phải tên nào phải lập tức giải quyết tên đó. Phạm Trung kiêu dũng thiện chiến, có gặp phải thì phải cẩn thận. Tứ đại gia tộc thanh khí đồng tâm, mà giờ một tên mất tích, ba tên còn lại tất sẽ đi tìm, để tránh rắc rối, thì phải sớm diệt trừ".

Vu Tri Vị nói: "Vâng, vâng, chỉ có điều tại hạ không thông thuộc nơi này, chỉ mong có thể ở bên cạnh Chu đại hiệp mà hành sự...".

Chu Tiểu Tiểu đưa tay chặn miệng lão lại, thấp giọng nói: "Yên lặng, mau trốn vào góc tường". Rồi nhặt thanh cự tọa vũ khí của tên tộc gia đưa cho Vu Tri Vị, Vu Tri Vị vội vàng tìm chỗ tối ẩn nấp.

Có tiếng người trầm thanh nói: "Năm nay là năm con gì trong mười hai con giáp? Các hạ là ai?".

Chu Tiểu Tiểu biết ngay là ám hiệu liền đáp: "Năm nay là năm con mèo, tại hạ phi nhân".

Người đó lập tức hiện thân, hóa ra lại là một trong "Tứ đại gia tộc", tay cầm cự tiêm (kéo lớn), thấy là Chu Tiểu Tiểu, vội cung kính nói: "Hóa là Tạ gia".

Chu Tiểu Tiểu trả lời nói: "Lão ca cũng đi tuần sát sao?".

Tên gia tộc đó nói: "Lão tam vừa mới đi xem xét chỗ này, nhưng giờ chẳng thấy đâu nữa, không biết Tạ gia có thấy không?".

Chu Tiểu Tiểu chau mày nói: "Có phải là vị huynh đệ mắt to miệng rộng của người không? Ta vừa rồi...", đột nhiên hét lớn, "Là ai? Mau rút ra đây". Nói rồi liền chỉ vào bóng người đang trốn trong chỗ tối, sắc mặt trầm phần lo lắng.

Vưu Tri Vị tâm đầu chột chân động, cho rằng Chu Tiểu Tiểu bán đứng mình. Tên gia tộc đó cũng kinh ngạc, nhìn theo hướng chỉ, chỉ thấy một bóng người mặc quần áo tay cầm cự tọa của lão tam, đang định lại gần hỏi, đột nhiên cảm thấy bồi tâm đau nhói.

Tên tộc nhân đó cũng chẳng phải là phường tiểu tử, hấn ứng biến cực nhanh, vội vọt về phía trước, nhưng mũi kiếm đã đâm vào da thịt ba phần.

Tộc nhân vọt tới phía trước, Chu Tiểu Tiểu cũng vọt tới phía trước.

Mũi kiếm vẫn cắm sau lưng hắn.

Mũi kiếm cũng chẳng thể đâm sâu thêm nữa, nhưng tộc nhân cũng không thể rút bỏ mũi kiếm.

Hai người một đuổi một chạy, tên tộc nhân chỉ cảm thấy đằng sau đau thấu tim, nhưng chân không dám dừng, chỉ muốn đổi lấy một hơi khí mà hô lên gọi người tương cứu, nhưng bóng người trước mặt đột nhiên đứng dậy, cự tọa quét qua, đánh thẳng vào trước ngực của hắn.

Xương sườn của hắn trong chớp mắt gãy bảy tám cái.

Lúc này kiếm đã đâm từ đằng sau đâm tới xuyên qua hậu tâm, lộ ra trước ngực một đoạn.

Tên tộc nhân mắt mở trừng trừng lưỡi thè ra, đổ vật xuống đất chết thảm.

Chu Tiểu Tiểu cười nói: "Lại thêm một tên nữa...".

Vưu Tri Vị biết tình thế liền vội nói: "Chu đại hiệp kiếm pháp thật vi diệu".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Đâu có, là nhờ chúng ta phối hợp ăn ý".

Vưu Tri đạo vội vàng nói: "Tại hạ quyết chí theo ngài".

Chu Tiểu Tiểu nhìn sắc trời tối mịt, nói: "Canh một đã qua rồi, không biết bên Tuệ sư muội có được thuận lợi không?".

"Thiên Diêu Nhất Phụng" Huệ Thiên Từ trước giờ vốn là tay chân đắc lực nhất của Chu Tiểu Tiểu. Vì thế người trong giang hồ đều truyền rằng, Chu Tiểu Tiểu tuy rằng mất đi một cánh tay trái, nhưng có Huệ Thiên Từ thì chẳng khác nào có hai cánh tay phải.

Chu Tiểu Tiểu thực ra không giết người phóng hỏa, cấu kết bè đảng, cũng chẳng hành hiệp trượng nghĩa, ra tay dẹp loạn bắt bình, chỉ thỉnh thoảng trộm cướp, người trong giang hồ gọi hắn là "Độc kiếm", chính là bởi vì tâm dạ hắn trí trá, có thù tất báo, thậm chí những việc còn con nhỏ nhất ngoài da, hắn cũng ghi nhớ trong lòng, lúc báo thù thì vô cùng thâm độc.

Thương Khâu có một tiệm bán vải, chỉ vì chủ tiệm coi thường Chu Tiểu Tiểu, có buông lời khinh bạc vài câu, Chu Tiểu Tiểu lúc đó không làm gì, chỉ đến đêm, xách kiếm đến nhà chủ tiệm đó, cưỡng dâm thê thiếp của chủ tiệm, còn bức chủ tiệm phải gian dâm với con gái. Trần Giang có một tiểu cục tên là Hiếu Lam tiểu cục Cục chủ Cam Hiếu Lam là một lão anh hùng, tính tình cương liệt, nói gì cũng không chịu nộp "lễ bái", Chu Tiểu Tiểu đánh không lại, liền trộm quan nô, công phẩm vứt vào Cam gia, khiến cho Cam Hiếu Lam cả nhà người thì bị chém kẻ thì xung quân, tiểu cục vì thế mà bị giải tán.

Vì thế, người trong võ lâm đều khinh bỉ hành vi con người của Chu Tiểu Tiểu, nhưng lại không dám nói ra miệng, sợ rằng sẽ bị tên ma tinh này trả thù.

Thế nhưng hành vi vô sỉ khiến mọi người lấy làm nhục nhã nhất của Chu Tiểu Tiểu đó chính là hắn quen "trừ hậu thối", ai đã với hắn kết thù, đương nhiên hắn sẽ không từ thủ đoạn, tìm mọi cách để báo thù, nhưng để cả những kẻ tương giao bằng hữu với hắn, một khi tai họa ập xuống hoặc vì lợi ích trước mắt hắn cũng không ngần ngại mà bán đứng như thường.

Nếu nói Chu Tiểu Tiểu có "nguyên tắc", vậy chắc chắn đó là hắn từ trước đến giờ chưa từng làm điều gì có lỗi với Huệ Thiên Từ.

Chu Tiểu Tiểu bị cụt tay, chính là vì giúp Huệ Thiên Từ đánh lui cường địch Thần Kiếm Tiêu Lương. Huệ Thiên Từ tính tình âm ác, lại rất giữ thể diện, phạm những nam tử đầu gối tay ấp với mẹ, mẹ đa phần đều sau khi xong việc là giết. Tiêu Lương có một người bạn không biết võ công, thọ phúc cực giới, bị Huệ Thiên Từ quyến rũ, hô đồ quân lấy mấy ngày, còn tưởng rằng phúc từ trên trời rơi xuống, kết quả là đầu lâu bị Cự Xi Dao của Huệ Thiên Từ gọt mất một miếng da.

Tiêu Lương biết chuyện đại nộ, vì vị bằng hữu mà ra mặt, truy sát Huệ Thiên Từ, Chu Tiểu Tiểu tuy rằng vì Huệ Thiên Từ mà dùng mảnh nghênh chiến cũng vẫn bị Tiêu Lương chặt cụt mất một tay, phải tháo chạy thoát thân. Sau Tiêu Lương vì phải đầu lực với Đại Mộng Phương Giác Hiểu, không thể tiếp tục truy sát hai người (Việc này xin xem trong Khai Tạ Hoa của Thương Đại Danh Bộ.) Chu Tiểu Tiểu, Huệ Thiên Từ không vì thế mà từ bỏ việc ác. Hồng Trạch Bàng có một tiểu nhị tại một quán cơm vì thấy Chu Tiểu Tiểu cụt mất một tay, đáng vẻ hung dữ mà hầu hạ không chu toàn, Huệ Thiên Từ mắng mỏ mấy câu, tên tiểu nhị đó cãi lại: "Ta là gia nô của mẹ sao? Ta là con của mẹ sao? Tổ bà nhà mẹ chứ, các người tác oai tác phúc, không sợ sau này sinh ra đứa con không có chỗ ngồi sao?".

Chu Tiểu Tiểu nghe xong vô cùng căm hận. Công nhiên kéo lê tên tiểu nhị đó trên đường phố, ngang nhiên giữa đám đông, móc mắt vật răng, cắt mũi thông tai, còn bắt tiểu nhị đó nuốt hết những cái răng mà hắn vừa vật ra, sau đấy ngang nhiên bỏ đi. Việc này động đến Vô Tình lúc đó đang tra xét chân tướng vụ án trộm quan nô, công phẩm, trả lại sự trong sạch cho Hiểu Lam tiêu cực, chẳng biết Chu Tiểu Tiểu xuất hiện tại đâu liền truy tới.

Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ tự nhiên không phải là địch thủ của Vô Tình, nghe thấy động liền chạy trốn. Chu Tiểu Tiểu mặc dù không hẳn là bằng hữu gì, nhưng Huệ Thiên Từ lại nắm rõ không ít "bí mật" của lục lâm đồng đạo, do vậy tập hợp một số kẻ, xui bọn chúng nghĩ cách chặn Vô Tình lại, có một vài kẻ không sợ chết, hoặc không biết sự lợi hại của Tứ Đại Danh Bộ, thế nên trên đường chặn Vô Tình lại, thế nhưng bọn chúng đều bị đánh cho tan tác thảm thiết vô cùng.

Chu Tiểu Tiểu, Huệ Thiên Từ cảm thấy lo lắng, liền trốn ở chỗ của Cửu Cửu Phong Liên Mục Thượng Nhân, Liên Mục Thượng Nhân vốn là chỗ giao tình với chấp phụ của Chu Tiểu Tiểu, có lòng tốt khuyên hấn đầu thú với Vô Tình. Chu Tiểu Tiểu bản chất độc ác, liền giết Liên Mục Thượng Nhân, gọi Tạ Tam Thắng và Điều Tiểu Văn trở về, bố trí kẻ độc giết chết hai người, sau đó giả trang thành hình dung của bọn họ, xin vào Nam Trại, Ân Thừa Phong không xét kỹ càng bèn thu dụng hai mầm tai họa.

Thực ra phạm là người trong võ lâm, hiệp kỹ đấu dũng, để thỏa mãn khóa ý ân thù cũng là việc thường, chỉ có điều phần lớn trí giả tri tàng, biết dừng đúng lúc, ân oán phân minh, thậm chí không được dùng vũ lực hành hung thường nhân không biết võ nghệ. Những hành vi của Chu Tiểu Tiểu thực sự khiến cho chúng nhân tức giận, do vậy mới dẫn động việc Vô Tình - một trong bốn "Tứ Đại Danh Bộ", ngàn dặm truy đuổi, do vậy bỏ lỡ việc bắt Thích Thiểu Thương, gây nên việc nhầm lẫn với Liễu Độc Phong, tạo cơ cho Cửu U Thần Quân lợi dụng việc này.

Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ vì bị Vô Tình bức bách vậy, mới phải đầu nhập Thanh Thiên Trại, linh cơ nhất động, ác niệm trỗi dậy, biết bản thân bị truy lùng ráo riết, dù sao cũng không thể chạy trốn cả một đời, do vậy quyết ý hợp tác cùng với quan phủ, lấy "công" chuộc tội, muốn tiêu diệt Nam Trại đối lấy tự do, tính mạng và công danh của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thừa Phong hiên chi phong ba

Huệ Thiên Từ tham gia vào việc bố trí phòng ngự của Thanh Thiên Trại, bước thứ nhất đó là ra lệnh cho ám tạp (tuyển phòng ngự bí mật) lùi lại mười dặm dặm.

Do có thủ lệnh của Ân Thừa Phong trong tay, nên ả đối với việc điều động này, người khác cũng không dám nói gì.

Bước thứ hai của ả đó chính là minh tạp (tuyển phòng ngự công khai) xung quanh trại năm dặm dặm phải được bộ thuộc của ả nắm giữ.

Việc này gặp phải sự phản đối của Tiết Trọng Nhất.

Tiết Trọng Nhất nói rằng: "Không có mệnh lệnh của trại chủ, không ai có thể điều động như vậy được".

Tuê Thiên Từ hờn dỗi ám ức lườm Tiết Trọng Nhất một cái, cố ý tiến sát lại gần hắn, ngực ả khê chạm vào lồng ngực của Tiết Trọng Nhất, rồi nỉ non: "Ngài tối nào cũng bận rộn, chẳng nghĩ ngơi gì cả, chẳng qua người ta lo ngại khổ mà thôi".

Tiết Trọng Nhất là một tên thô lỗ, trong lòng có chút rung động, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: "Có khổ cũng không còn cách nào khác".

Huệ Thiên Từ véo má hắn: "Con người ngài sao cứ bảo thủ như vậy".

Tiết Trọng nhất bàn tay to lớn ôm chặt lấy eo của ả: "Bảo thủ gì chứ?".

Tuê Thiên Văn lại lườm hắn một cái: "Ngài đi nghỉ ngơi đi, ta sẽ đến hầu hạ ngài".

Tiết Trọng Nhất mừng rỡ vô cùng, miệng ngoác rộng chẳng thể khép lại được, khoái trá nói: "Được, được, đợi sáng sớm đổi phiên ta sẽ trở về".

Huệ Thiên Từ giậm chân bĩu môi nói: "Sao lại phải đổi phiên, ở đây cứ giao cho ta".

Tiết Trọng Nhất hai mắt ti hí nhìn Huệ Thiên Từ nói: "Không được, không được".

Huệ Thiên Từ tức giận với hắn: "Ngài làm gì thế!".

Tiết Trọng Nhất bàn tay lần mò lên phía trên, Huệ Thiên Từ hất mạnh cánh tay hắn ra, Tiết Trọng Nhất sắc mặt nghiêm nghị nói: "Việc gì ta cũng có thể đáp ứng nào, nhưng không thể làm trái với quy củ của Thanh Thiên Trại".

Huệ Thiên Từ thấy hắn đối với mỹ sắc tuy có hứng thú, nhưng quyết không vì thế mà vị tư phế công, hận không một đao chém chết hắn luôn, nhưng trong trại song phương đều có bộ thuộc, một khi làm loạn lên, sự tình chắc chắn sẽ bị bại lộ, Huệ Thiên Từ cũng không dám mạo hiểm làm vậy, chỉ còn

cách làm mặt tức giận nói: "Nếu ngài yên tâm về ta, ta không thèm nhìn đến ngài nữa".

Tiết Trượng Nhất kéo lấy vạt áo của ả, năn ni ả đừng giận đối.

Huệ Thiên Từ lại giờ thủ đoạn mỹ nhân kế: "Ngài bỏ một tối có sao đâu".

Không ngờ Tiết Trượng Nhất vẫn nói: "Chỉ có việc đấy là không được, trại chủ giao nhiệm vụ cho ta, ta vui vẻ ra vui vẻ, không thể làm lỡ việc".

Huệ Thiên Từ du du nói: "Ngài giao cho ta, ta thay ngài canh giữ, làm sao để lỡ việc được chứ! Ngài đừng có mà lằng nhằng do dự nữa, thể hiện chút khí khái nam nhi có được không? Chẳng trách Ân trại chủ chỉ coi trọng Thịnh phó trại chủ, mà không coi ngài vào đâu!".

Tiết Trượng Nhất giận dữ nói: "Trại chủ coi trọng ai, ta cũng chẳng làm cách nào được, ai nhất gan, ai chân tay mềm yếu, ai không phải là hảo hán họ Tiết ta cũng chẳng cần phải phân giải! Có điều, làm trái lại với việc phòng thủ, dù có nói gì lão Tiết ta cũng không làm!".

Huệ Thiên Từ chỉ đành phải trở mặt: "Ngài không làm, tức là đối với ta không tốt, ta cả đời này không thèm nhìn đến ngài nữa".

Tiết Trượng Nhất vội vàng giật mình, nhưng cũng chỉ có thể nói: "Nàng bỏ quá cho".

Huệ Thiên Từ không còn cách nào khác, đột nhiên linh cơ nhất động, rút ra ấn tín của Thịnh Triều Quang, lạnh lùng nói: "Thực ra Thịnh phó trại chủ đã sớm truyền mệnh lệnh, muốn ngài phải triệt thoái việc phòng thủ trong trại".

Tiết Trượng Nhất tức giận trừng mắt, phẫn nộ nói: "Tên họ Trịnh này rõ ràng là muốn tranh công! Ta...".

Huệ Thiên Từ vốn nghĩ Tiết Trượng Nhất nhất định không phục, ai ngờ Tiết Trượng Nhất nói: "Chiếu theo trại quy, ta cũng không thể không nghe việc điều động hành quân của phó trại chủ, hãy, thôi mặc". Rồi hắn lệnh triệt thoái quân phòng thủ.

Huệ Thiên Từ không ngờ việc lại dễ dàng đến vậy, liền thuận nước đẩy thuyền, tiến hành bước thứ ba: "Thịnh phó trại chủ có lệnh tin tức truyền từ bên ngoài cũng do mình ám nhĩ tặc của ta tiếp thụ, ngài cũng không được nhúng tay vào".

Tiết Trượng Nhất tức giận cười nói: "Không có chuyện đó!".

Tuệ Thiên Từ tưởng rằng sự việc đã bại lộ, trong lòng thâm kinh ngạc.

Tiết Trượng Nhất bực bội nói: "Phó trại chủ quyền hạn chỉ có thể bảo ta triệt thoái nhân mã, không thể cấm ta cấp báo truyền tin. Thanh Thiên Trại từ bố trí ba mươi sáu nơi truyền tin từ bên ngoài, vạn nhất có địch nhân tấn công, ít cũng phải có hơn chục lộ tín hiệu cấp báo, phân ra thất chủng môn đạo (bảy loại truyền tin như phi cấp truyền tin, khoái mã truyền tin, địa đạo, thủy đạo, pháo hoa, truyền tin bằng khói lửa...), mình tặc thu nhận năm thành (50% số tin tức truyền đến), ám tặc thu nhận ba thành (30% số tin tức truyền đến), phòng thủ trong trại chúng ta thu nhận hai thành (20% số tin tức truyền đến), ngoài ra có ba lộ báo cáo thẳng đến Ân trại chủ, quy định đây không ai có thể thay đổi được".

Huệ Thiên Từ nghe Thanh Thiên Trại việc truyền tin nghiêm mật như vậy, biết rằng việc này khó mà gượng ép, trong lòng cũng chuẩn bị sẵn, một khi quan binh tiến gần đến Thanh Thiên Trại, ả sẽ dẫn một nhóm tâm phúc giết sạch những đệ tử trung thành phòng thủ của Nam Trại, sau đó quay về trại lớn, giết Tiết Trượng Nhất. Còn những đệ tử truyền tin thẳng tới Ân Thừa Phong, có Chu Tiểu Tiểu bên trong chặn lại, về lý thì không phải lo lắng. Nghĩ rồi liền quả quyết nói: "Được, ngài trước tiên hãy quay về trong trại đi".

Quả nhiên, gần đến canh hai, quan binh đã vội vàng ập lại gần Thanh Thiên Trại, do tuyến phòng vệ bên ngoài Nam Trại lỏng lẻo, quan quân lại có chuẩn bị, thế nên hành động nhanh như chớp, không ít đệ tử trang khách không kịp phòng bị đều bị giết sạch, ngoài ra các phương diện khác đều không bị kinh động, tuy gọn ghẽ như vậy, nhưng ba mươi sáu đạo phục thung (những kẻ đưa tin bí mật) vẫn phát được ám hiệu cấp báo.

Những ám hiệu cấp báo này, có loại dùng pháo hoa, có loại dùng lửa đốt truyền tin, có loại là khoái mã truyền tin, có loại lại là phi cấp truyền tin, nhưng sáu đạo truyền tin cho mình tặc, bốn đạo truyền tin cho ám tặc tất cả đều bị Huệ Thiên Từ tru sát.

Nhưng vẫn còn ba đạo truyền tin, giống như cá thoát khỏi lưới, không lọt vào tay người khác, truyền đến thẳng Thanh Thiên Trại, trong đó có hai đạo, truyền thẳng đến tay Ân Thừa Phong.

Còn lại một đạo khoái báo, được nhét vào trong một chiếc bình rỗng, được thả thuận theo con hào bảo vệ trại, truyền đến tay thân tín của Tiết Trượng Nhất lập tức được giao cho Tiết Trượng Nhất.

Tiết Trượng Nhất ra lệnh cho bộ thuộc mở ra xem, cảm thấy việc này không bình thường, nhưng lại vì không có tin tức chứng minh thật giả, nên lập tức một mình cưỡi ngựa phi tới tiền khải, tìm Huệ Thiên Từ hỏi cho rõ ràng.

Tiết Trượng Nhất là một người cực kỳ tuân thủ trại quy, cố chấp và thật thà, phàm những người vừa cố chấp vừa thật thà thường là những người không thông minh, việc này vô cùng kỳ lạ, tại sao tiền tặc (những tiền trạm phòng thủ phía trước) lại không hề có động tĩnh gì, mà tin cấp báo lại truyền thẳng đến trong trại? Tiết Trượng Nhất thì không chịu suy tính cho kỹ, cũng chẳng sai người đi báo với trại chủ, mà tự mình đi xem xét thực hư tại trại.

Hắn tìm thấy Huệ Thiên Từ, liền lập tức hỏi: "Người làm gì vậy? Địch nhân đã tới trước mặt sao không biết gì!".

Huệ Thiên Từ quan sát thấy hắn bên mình không mang theo thủ hạ liền nói: "Làm gì có việc đó".

Tiết Trượng Nhất thô lỗ nói lớn: "Mau truyền đầu mục thất lộ phản tặc đến gặp ta".

Huệ Thiên Từ độ nhiên nói: "Thực ra ta sớm đã sai người truyền tin, hóa ra tặc tử tác loạn chính là Thịnh phó trại chủ!".

Tiết Trượng Nhất nghe vậy lập tức không tin nói: "Nói láo".

Huệ Thiên Từ rút ra một phong thư nói: "Không tin người đọc phong huyết thư này xem!".

Tiết Trượng Nhất đưa tay ra giật lấy xem, không ngờ một trận gió thổi tới, phong thư bị rơi xuống đất, Tiết Trượng Nhất liền cúi người xuống nhặt, Huệ Thiên Từ từ đằng sau rút đao ra, chém thẳng xuống dọc sống lưng của Tiết Trượng Nhất.

Tiết Trượng Nhất thảm kêu một tiếng, Huệ Thiên Từ lấy mũi đao đâm tới, xuyên thẳng qua tâm gan sau đó dẽ mạnh thanh đao, đưa chân lên đạp vào xác Tiết Trượng Nhất rút đao ra.

Ả vừa lau vết máu trên thanh đao, miệng vừa lầm bầm nói: "Sắp canh hai rồi". Khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười mê hồn.

"Sắp canh hai rồi". Chu Tiểu Tiểu nói.

Hắn và Vu Tri Vị lại cùng nhau giết được thêm một tên trong "Tứ đại gia tộc", đang định giết nốt tên gia tộc cuối cùng, để tránh sinh hậu hoạn, đột nhiên Huệ Thiên Từ phái người đến báo, có thể cấp báo truyền tin đã vào trong trại, muốn Chu Tiểu Tiểu phải chặn lại.

Chu Tiểu Tiểu trầm mặc một hồi, liền nói: "Việc này hệ trọng". Chỉ cần Ân Thừa Phong biết được, chắc chắn sẽ thắt chặt việc phòng bị, quan binh muốn tấn công vào Thanh Thiên Trại càng trở nên khó khăn. Hắn biết trong có một loại thông báo, đó là một đường ống nằm ngầm dưới đất, thẳng tới phòng của Ân Thừa Phong, đầu kia nằm xa bên ngoài trại, ngoài trại chủ và người phụ trách truyền tin, chẳng ai biết được đây là nơi nào. Muốn ngăn trừ việc này chỉ còn cách đột nhập vào trong phòng của trại chủ.

Chu Tiểu Tiểu nói: "Ân trại chủ đối với ta cũng có chút tình nghĩa, vốn dĩ không định giết hắn, nhưng việc đã đến nước này, muốn không giết cũng không được. Vu đại sư, người muốn lập đại công không?".

Vu Tri Vị biết mình thất thủ dẫn đến bị bắt, đương nhiên là muốn đòi công chuộc tội. Lão vốn không sợ Ân Thừa Phong, cảm thấy Ân Thừa Phong niên kỷ còn trẻ nhận biết còn thiếu, không thể coi là địch thủ của lão, thế nhưng lão chỉ lo thương thế không nhẹ, sợ vạn nhất không chế không được, nhưng nếu là ám toán có lẽ Ân Thừa Phong cũng chẳng có bản lĩnh để tránh né sát chiêu của lão. Nghĩ vậy bèn nói: "Tính mạng này của tại hạ là do ngài cứu lấy, đương nhiên là nghe theo sự điều động của ngài.

Chu Tiểu Tiểu nói: "Không dám. Chúng ta hợp tác hành sự, giờ đến thư phòng của Ân Thừa Phong diệt trừ hậu hoạn".

Vu Tri Vị đang định đáp lại, đột nhiên trên không có tiếng đập cánh, Chu Tiểu Tiểu phát tay, bắn ra một đạo bạch quang, một vật rơi xuống, rơi đúng mái nhà "Yên Vân Tương".

Chu Tiểu Tiểu lạnh lùng trầm giọng nói: "Là phi cấp truyền thư, đã bị ta bắn hạ, một đạo cấp báo lại bị ta chặn đứng".

Vu Tri Vị nói: "Tin thư này nhất định phải lấy lại".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Đúng, người phải cẩn thận, đi đằng sau ta, giả làm bộ thuộc của ta, đừng để người khác phát hiện ra".

Vu Tri Vị sớm đã thay trang phục của một trong Tứ đại gia tộc, liền gật đầu nói: "Vâng".

Chu Tiểu Tiểu đến hành lang phía trước "Yên Vân Tương", nhìn quanh tứ phía không thấy người, liền lập tức chuyển thân vọt lên nóc nhà, liền nhặt lấy con bò câu be bét máu, nhìn kỹ bức cáo mặt trên chân chim lúc đó mới yên tâm, đang định nhảy xuống đột nhiên có một giọng nói hòa nhã cất lên: "Tạ huynh, còn chưa nghỉ ngơi sao?".

Chu Tiểu Tiểu trong mắt thoáng vẻ sợ hãi, biết rằng Thiết Thủ đã nhảy lên trên nóc nhà, tiến lại gần. Có lẽ Thiết Thủ là địch thủ khó đối phó nhất trong những kẻ khó đối phó, thương thế hắn tuy còn chưa khỏi, nhưng tuyệt không thể khinh địch, lại sợ Vu Tri Vị ở dưới bị phát hiện ra vậy càng không hay. Hắn trong lòng tuy kinh sợ nhưng ngoài mặt trấn tĩnh như thường, khẽ cười nói: "Nhị gia, sắp canh hai rồi, còn đi hóng mát sao?".

Thiết Thủ dẫm lên ngói, chấp tay cười nói: "Tạ huynh hảo thủ kinh, ta nghe thấy tiếng ám khí phá không, sợ xảy ra chuyện gì bèn đi xem xét".

Chu Tiểu Tiểu trong lòng kinh ngạc, bản thân hắn chẳng qua ném một hòn đá bắn rơi một con bò câu, lập tức đã khiến cho Thiết Thủ sinh lòng cảnh giác, vội đi tuần tra, nếu như đối phó không khéo sợ rằng sẽ gây phiền phức, bèn nói: "Ta tuần mệnh trại chủ, canh phòng ban đêm, thấy một con chim lạ bay qua, nhất thời ngứa tay bắn trúng đầu rơi xuống, không ngờ đã làm kinh động đến Thiết nhị gia".

Thiết Thủ cười nói: "Đầu có làm phiền, ta cũng đang không ngủ được, đang suy nghĩ ai lại có thủ kinh tốt đến vậy, bèn ra khỏi phòng xem xét thấy một vật từ trên trời rơi xuống, trong lòng thầm phục nhãn lực kẻ đó vô cùng chuẩn xác, quả nhiên là Tạ huynh, bội phục bội phục!".

Chu Tiểu Tiểu tay cầm con bò câu, cười nói: "Nhị gia chê cười rồi".

Thiết Thủ nhìn xuống phía dưới, chau mày cười hỏi: "Vị huynh đài phía dưới bên kia là ai vậy?".

Chu Tiểu Tiểu lo lắng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy bóng một người, đầu chúi kín đang đứng chỗ tối, mặt mũi nhìn không rõ là ai, liền biết Vu Tri Vị là kẻ cơ cảnh, cảm thấy không hay lập tức ẩn náu đi, bèn nói: "Đó là tâm phúc của Hách Liên công tử, đêm nay cùng với tại hạ canh phòng".

Thiết Thủ vội nói: "Tạ huynh vất vả rồi".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Đâu có, việc phải làm mà thôi".

Thiết Thủ nói: "Đã không có việc gì, ta cũng không ỉ%

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Hại nhân phản hại kỷ

Nguyên lai Thiết Thủ ở trong sương phòng vốn đã nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy tiếng ám khí xé không, biết đó là tiếng một vật rơi trên mái. Thiết Thủ thương thế mới khỏi được vài phần, nhưng do nội công của hắn thâm hậu, một khi được điều tức nghỉ ngơi là hồi phục cực nhanh, hơn nữa trước giờ hắn luôn cơ cảnh cẩn thận giờ nghe thấy tiếng động lạ liền lập tức lên nóc nhà tuần thị.

Sau đó thì thấy Tạ Tam Thắng, vốn đã hết hoài nghi, nhưng lúc Tạ Tam Thắng chấp tay cáo từ, Thiết Thủ thấy trong tay hắn cầm thứ vừa rơi xuống là một con phi cấp truyền thư chứ không phải là chim hoang, do vậy nổi hoài nghi lại trở dậy, nhưng hắn không động thanh sắc, liền lui vào sương phòng. Đường Khản đang ngáy to ngủ say, Thiết Thủ liền lay gã dậy, Đường Khản dụi dụi mắt hỏi: "Có chuyện gì không?".

Thiết Thủ lại gần nói nhỏ với gã: "Ta thấy Tạ Tam Thắng hành động kỳ quái, theo sau hắn còn có một người đứng trong tối nên không rõ là ai, chỉ thấy hình dáng có vẻ là Vu Tri Vị".

Đường Khản kỳ lạ nói: "Vu Tri Vị? Sao lại thả lão ra!".

Thiết Thủ nói: "Ta cũng không biết, giờ ta sẽ bám theo bọn chúng, người đi một vòng quanh trại trước trại sau, xem có gì khác lạ không, nếu phát hiện có chuyện, lập tức thông báo cho bọn Túc đại nương, tập trung phòng vệ, sau đó lập tức đến 'Thừa Phong hiền' cấp báo".

Đường Khản vỗ mặt cho tỉnh táo nói: "Vâng". Gã trước giờ đều phục chịu Thiết Thủ, từ sau khi vào sinh ra tử, hai người tâm can càng tương giao, tình thân. Đối với sự phân phó của Thiết Thủ, tinh thần càng thêm phấn chấn, toàn lực thực thi.

Đường Khản đến áo ngoài cũng chẳng kịp mặc liền lao ra ngoài, Thiết Thủ thì xuyên qua nóc nhà, đưa mắt nhìn tứ phía, thấy có bóng nhân ảnh chạy nhanh ở "Thừa Phong hiền", Thiết Thủ vội vàng đề khí bám theo, nhưng vẫn chậm mất một bước, từ xa đã thấy hai tên đệ tử canh phòng ở "Thừa Phong hiền" bị trúng độc thủ, Tạ Tam Thắng và một người nữa còn chưa kịp đề hai tên ngã vật xuống đất đã vội đỡ lấy giấu vào nơi kín, rồi mò vào "Thừa Phong hiền".

Thiết Thủ là kẻ hiểu sinh, vì không kịp ngăn cản Tạ Tam Thắng hạ độc thủ, để cứu mạng hai tên thị vệ, do vậy hạ quyết tâm phải làm rõ Tạ Tam Thắng định làm trò quỷ gì.

Đến lúc thấy Ngọc Quan Sơn cấp báo có nội gián, Ân Thừa Phong thì bị ám toán, Thiết Thủ liền phá cửa xông vào, đánh liền ra hai chương, bức lùi Tạ Tam Thắng và Vu Tri Vị. Trong phòng thấp đèn rõ ràng, lúc này mới nhìn rõ quả thật là Vu Tri Vị.

Ân Thừa Phong tay giờ hai ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào Chu Tiểu Tiểu nói: "họ Tạ kia, người làm vậy là có ý gì?".

Phải biết Chu Tiểu Tiểu trước giờ tuy giáo hoạt, nhưng hành tung một khi đã bị đối phương vạch ra, cũng không khỏi trong lòng hoảng loạn, song quyền của Thiết Thủ lại đánh đến, phóng ra một luồng kinh khí cực cường, bức hai người dựa sát vào tường!

Chu Tiểu Tiểu vội kêu lên: "Nhầm lẫn, Ân trại chủ, nhầm lẫn...!".

Ân Thừa Phong "xoẹt" một tiếng từ trên đầu giường rút ra một thanh lợi kiếm, lăng lệ quát: "Người thả Vu Tri Vị, ám toán ta, chẳng nhẽ tất cả đều là nhầm lẫn".

Chu Tiểu Tiểu và Vu Tri Vị tả xung hữu đột, thế nhưng chẳng cách nào thoát khỏi đôi thiết quyền bao trùm của Thiết Thủ. Thiết Thủ sử chiêu không nhiều, thế nhưng bất luận Chu Tiểu Tiểu và Vu Tri Vị dùng đến bất kỳ chiêu thức hay phương thức nào hòng đột phá vòng vây đều bị hắn đúng lúc quan đầu yếu cần đánh thêm một quyền hoặc một chương, giờ tay hoặc chặn hoặc kéo, liền chặn chết đường đi của đối phương, khiến cho thể công của đối phương bị hóa giải, một mặt hướng về phía Ân Thừa Phong nói: "Ân trại chủ, bọn chúng ít nhất cũng đã giết hai tên đệ tử canh giữ trước hiền, ta tự sẽ giữ chân bọn chúng tại đây, việc phòng thủ trong trại còn cần ngài làm chủ đại cục, những việc ở đây giao cho ta được rồi".

Ân Thừa Phong nghe vậy đại nộ, quát lên: "Hảo tặc tử!". "Xoẹt" một kiếm, bắn ra một đạo ngân quang, nhanh như điện đâm vào yết hầu của Chu Tiểu Tiểu!

Chu Tiểu Tiểu vốn dĩ đã như chim sợ cung tên. Hắn thấy sự việc bại lộ, đám cao thủ của Thanh Thiên Trại nhất định không bỏ qua cho hắn, giờ chỉ đồ toàn lực mà trốn thoát; nhất là Vu Tri Vị, từng bị bắt nạt, giờ có nói gì cũng không muốn thất thủ mà bị bắt lại, giờ chỉ liều mạng thoát hiểm, hai người vốn không đồng tâm, giờ vì bảo toàn tính mạng mà chỉ lo đến chạy thoát, trong lúc động thủ không hề tương trợ cho nhau, một kiếm này của Ân Thừa Phong, hàm chứa sự phẫn nộ mà xuất thủ, không chỉ đâm thẳng vào Chu Tiểu Tiểu, mà còn hét lên một tiếng: "Xem kiếm!".

Nếu như không phải là vì tiếng hét của Ân Thừa Phong, thì Chu Tiểu Tiểu có thể thật sự không đỡ được một kiếm này.

Chu Tiểu Tiểu cổ tay hát lên, kiếm thân bảo hộ lấy yết hầu, "keng" một tiếng, mũi kiếm nhỏ sắc của Ân Thừa Phong đâm vào sống kiếm của Chu Tiểu Tiểu

Ân Thừa Phong cười lạnh một tiếng, thân hình bẻ quặt, đầu gối cong lên, tả cước nhấc lên, mũi kiếm đâm vào dưới sườn!

Chu Tiểu Tiểu vùng kiếm lên, tách rời kiếm thứ nhất của Ân Thừa Phong, dưới nách lộ ra một sơ hở nhỏ, sơ hở này lộ ra chỉ trong chớp mắt, nhưng kiếm của Ân Thừa Phong đã như ngân xà chớp tới!

Chu Tiểu Tiểu hét lên một tiếng, toàn thân vội lách ra!

Cước bộ phép tránh này của hắn, khiến cho cả người đột ngột bị kéo mất khí, cả người như khô héo khăng khịu, đột nhiên lùi lại vị trí cũ ba bộ, giữ một khoảng cách giữa người và mũi kiếm, mũi kiếm của Ân Thừa Phong vẫn đâm lên trước, lưỡi kiếm của Chu Tiểu Tiểu vội vã vùng xuống, ép chặt lấy kiếm của Ân Thừa Phong, đang định mượn thế đâm tới, Ân Thừa Phong chau mày nói: "Chẳng trách! Hóa ra người chính là 'Độc Tỷ Độc Kiếm'". Trong chớp mắt, kiếm đã đâm tới tả thủ, kiếm quang lóe lên, lại một đâm nữa!

Giao thủ đến chiêu thứ hai Ân Thừa Phong đã từ kiếm pháp đoán định đối phương chính là Độc Tỷ Kiếm Chu Tiểu Tiểu. Ân Thừa Phong tinh thông kiếm pháp, do vậy đối với những chiêu thức kiếm pháp của những danh thủ dụng kiếm trên giang hồ, đều nắm rõ vô cùng, nếu như Ngũ Thái Văn còn ở trong Thanh Thiên Trại với sự hiểu biết về võ thuật các nhà các phái trong võ lâm như lòng bàn tay của nàng thì Chu Tiểu Tiểu càng không thể lấy thân phận "Tạ Tam Thắng" mà đánh lừa mọi người cả một thời gian như vậy.

Chu Tiểu Tiểu dựa vào kỳ pháp thúc thân tận dụng thời gian ít ỏi dùng kiếm áp lấy kiếm của đối phương mà phản công lại, không ngờ Ân Thừa Phong lại làm một chuyện: kiếm ở hữu thủ đột nhiên vắt chéo sang tả thủ.

Kiếm của Chu Tiểu Tiểu quá đà, đề lên không khí, cả người bị chúi xuống!

Kiếm của Ân Thừa Phong ở tả thủ đã đâm vào vai trái của Chu Tiểu Tiểu.

Lúc này, thế công tới không kịp phòng thủ, mà ngoại hiệu của Ân Thừa Phong là "Cấp Điện" đủ biết kiếm thế nhanh đến mức nào!

Chu Tiểu Tiểu đã không còn cách nào tránh né được, trong lúc nguy cấp đột nhiên vận người, dùng cả cánh tay trái để đỡ một kiếm đó của Ân Thừa Phong, mũi kiếm cắm ngập vào bắp tay trái!

"Phập" một tiếng, lúc này kiếm của Chu Tiểu Tiểu quay lại đâm thẳng vào yết hầu của Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong lập tức tỉnh ngộ: Chu Tiểu Tiểu có danh là "Độc Tỷ Kiếm", cánh tay trái của hắn là giả.

Ân Thừa Phong lập tức nghĩ đến việc rút kiếm, một mặt rút kiếm một mặt lùi lại, không ngờ thanh kiếm đó như là bị khảm trong cánh tay giả đó, không tài nào rút ra được!

Chỉ một chút chậm trễ, kiếm của Chu Tiểu Tiểu đã đến gần trước mặt

Ân Thừa Phong ứng biến cực nhanh, không rút ra nữa mà thay đổi, hét lên một tiếng, vận kinh vào cánh tay, mũi kiếm xuyên qua khuỷu tay, gạt lấy tay trái của Chu Tiểu Tiểu!

Cánh tay giả của Chu Tiểu Tiểu là dùng một loại gỗ tên là Hiết Mộc tại vùng biên giới Dư Ngạc chế tác nên, binh khí bình thường nếu như đâm vào, vùng vai rung động, thì các thớ gỗ sẽ mềm ra, đâm vào thì dễ rút ra thì khó, không ít cao thủ võ lâm võ công cao hơn hẳn Chu Tiểu Tiểu, đều bị diệt trước cơ quan không ngờ tới này của Chu Tiểu Tiểu, nhẹ thì bị mất binh khí, nặng thì bị hắn giết chết.

Ân Thừa Phong tâm niệm ứng biến chỉ trong sát na, không lùi lại mà còn tiến lên, mũi kiếm phá cánh tay mà thoát ra, hóa giải tình huống nguy hiểm.

Chu Tiểu Tiểu kinh ngạc không thôi, vội lách người, nhưng Ân Thừa Phong đã lại bước đến đâm tới, lưỡi kiếm dính chặt vào khuỷu tay, vút cũng không vút được, giằng cũng không giằng nổi, trở thành một điểm yếu lớn, lúc nào cũng có thể bị đâm.

Chu Tiểu Tiểu không màng đến việc phải công lại nữa, vội vã thủ kiếm để chống đỡ, Ân Thừa Phong lại công thêm ba bốn kiếm, khiến cho Chu Tiểu Tiểu tay chân luống cuống, đột nhiên nghe Thiết Thủ bên cạnh trầm giọng nói: "Ân trại chủ, việc lớn lắm trọng".

Ân Thừa Phong hừ lạnh một tiếng, lực xuất ra nơi cổ tay, cổ tay đè mạnh xuống, kiếm phong rung lên chấn nát cánh tay giả làm bằng gỗ, Chu Tiểu Tiểu không kinh ngạc mà lấy làm vui mừng, tưởng rằng đã thoát nạn, Ân Thừa Phong thu kiếm lại, tra vào eo, rồi chấp tay hướng về phía Thiết Thủ, nói: "Tên gian tặc này không giết không được, giờ giao cho nhị gia". Nói rồi cũng với đầu mục đến bẩm báo của Thanh Thiên Trại đi ra.

Chu Tiểu Tiểu định quay người chạy thoát, thì thấy Thiết Thủ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, Vu Tri Vị thì đã nằm sõng soài dưới đất từ lúc

nào, tả thủ thì như bị tháo mất khớp, hai chân đứng không vững.

Chu Tiểu Tiểu kinh ngạc vô cùng, Ân Thừa Phong với hắn vừa rồi mới giao thủ chẳng qua chỉ là mấy chiêu, kinh hiểm vô cùng, Vu Tri Vị thì lại chẳng kịp kêu lên tiếng nào, đã bị một kẻ thương thế còn chưa lành là Thiết Thủ đánh ngã, xem ra hảo thủ đứng thứ hai trong "Tứ Đại Danh Bộ" quả thực không phải hạng tầm thường.

Chu Tiểu Tiểu trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng chính vì thế mà lại tỏ ra vô cùng thận trọng không dám liều lĩnh xông tới, hắn nhìn ra rằng với khí thế và phương vị của Thiết Thủ, nếu hắn cứ ngoan cố xông tới thì thua càng thảm hơn mà thôi, do đó hắn cất lên tràng cười nói: "Thiết nhị gia, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ta không làm thương đến thủ hạ của ngài, Thanh Thiên Trại với ngài cũng chẳng thân chẳng thiết, ngài giờ cao đánh khẽ, có thể cho ta một đường lui không?".

Thiết Thủ nói: "Chính vì ngươi đã thương người của Thanh Thiên Trại, nên ta mới không thể tùy tiện quyết định, tha cho ngươi đi, hơn nữa Đại sư huynh của ta hình như cũng bồn bấn ngăn chặn truy tra tông tích của ngươi, do vậy ta càng không thể để ngươi thoát".

Chu Tiểu Tiểu xem xét tình thế, miễn cưỡng cười nói: "Mọi người đều là người trong giang hồ, tại sao nhị gia không nể chút mặt mũi".

Thiết Thủ nói: "Hình như cũng từng có không ít tiền bối cao thủ võ lâm đã nể mặt tha cho ngươi, thế nhưng đến cuối cùng bọn họ hình như cũng chẳng thoát được lưỡi kiếm báo hận của ngươi".

Chu Tiểu Tiểu nói: "Đó chẳng qua là những kẻ ác ý hạ nhục ta, ta trước giờ ân nghĩa tất báo, quyết không hai lòng".

Thiết Thủ nói: "Thanh Thiên Trại cũng có ơn với ngươi, giờ những việc ngươi làm, chẳng nhẽ cũng là để báo đáp?".

Chu Tiểu Tiểu vội nói: "Ta chỉ vì bị nhục mạ bị người khác xúi giục, nhất thời hồ đồ, lại thụ mệnh của Hoàng Kim Lân và Văn Trương muốn đoạt công chuộc tội, mới đành phải làm những việc xấu hổ này".

Vu Tri Vị tuy rằng thọ thương, không còn sức chiến đấu, nhưng nghe thấy Chu Tiểu Tiểu nói vậy, biết rằng Chu Tiểu Tiểu đang ngấm ngầm đồ hết tội lên đầu lão, vội vàng chồm lên nói: "Là ngươi bức cách ta trốn thoát, còn giết thuộc hạ của Hách Liên Xuân Thủy, không phải là ta xúi giục ngươi, ta bị oan uổng, nhị gia mình giám, ta bị oan uổng!".

Thiết Thủ sắc mặt vẫn lạnh lùng: "Chu Tiểu Tiểu, ngươi được lắm!".

Chu Tiểu Tiểu xua tay nói: "Ta...", rồi đột nhiên một ám khí bay ra, bắn về tới trước mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ giơ tay ra, tóm lấy ám khí đó.

Chu Tiểu Tiểu vội né người, nhưng không phải để xông ra ngoài, mà đâm một kiếm tới Đường Khản!

Đường Khản bất ngờ không kịp phòng bị, vung đao lên chém, Chu Tiểu Tiểu mượn lực của đao thế, vội vàng lộn người rồi đột nhiên ngồi bệt xuống, mũi đao đâm thẳng lên yết hầu của Đường Khản.

Mục đích của hắn không phải là giết Đường Khản, hắn chỉ muốn không chế Đường Khản.

Hắn biết rõ rằng hôm nay khó có thể thoát khỏi Thanh Thiên Trại, trừ phi không chế được một nhân vật quan trọng nào đó, lúc đó mới có thể đổi lấy sinh mệnh của bản thân, hoặc kéo dài thời gian, đợi quan binh công vào trại lúc đó tính sau.

Một kiếm này hắn đã cất giữ từ đầu, Đường Khản trong lúc hoảng loạn không cách nào tránh né được!

Đột nhiên "keng" một tiếng, một ám khí bay đến trúng vào mũi kiếm của Chu Tiểu Tiểu, mũi kiếm chấn động rung lên, suýt chút nữa thì tuột khỏi tay rơi xuống, Đường Khản nhân cơ hội đó vội ngựa người lộn một vòng ra sau, thở gấp mấy hơi mới định thần lại được, ám khí thì rơi bên cạnh tường.

Ám khí đánh gãy mũi kiếm của Chu Tiểu Tiểu chính là ám khí lúc nãy chính hắn bắn ra.

Chu Tiểu Tiểu đột nhiên cười.

Cảnh ám khí đó, tên gọi là "Thứ Vị", cảnh ám khí đó giống như một bông sen bằng sắt trên đó có cắm ba trăm tám mươi tư cái gai dài ngắn khác nhau, không những thế tất cả đều tẩm kỳ độc, bất kỳ ai chạm phải chỉ cần bị xước một vết nhỏ, chất độc ngấm phải, kể cả người bắn ám khí nếu như không cẩn thận đeo găng tay cũng không tránh khỏi tai ương.

Chu Tiểu Tiểu cố ý cầu xin Thiết Thủ, để mượn thời gian đó mà đeo găng tay, hắn chỉ có một cánh tay, cánh tay kia thì đã bị Ân Thừa Phong hủy nát, do vậy đeo găng rất khó khăn, vừa mới đeo xong hắn lập tức phát động bắn ra "thứ xương".

Loại ám khí tàn độc này, là hắn lấy được từ một cao thủ ám khí của Đường Môn tên là Đường Xuân Vũ mà hắn đã giết. Chỉ có hai cảnh, đến bản thân hắn cũng không có thuốc giải, không phải là đến lúc bản thân bắt đầu thì hắn cũng không dám dùng lung tung, một khi sử ra thì cũng phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để lấy lại. Loại độc tính của ám khí này độc tính này vô cùng bền lâu, một cảnh có thể dùng được hơn mười lần, độc tính vẫn nguyên vẹn không hề bị giảm sút, nghe nói được đích thân Chương hình của Đường Môn là Đường Thiết Thư chế tạo.

Chu Tiểu Tiểu trước thấy Thiết Thủ tay không bắt lấy ám khí, rồi lại phóng ám khí đi, nghĩ tất khó tránh khỏi việc gai của cảnh thiết liên đâm rách lòng

bàn tay hoặc ngón tay, trong lòng yên tâm trở lại, nhưng vẫn không dám đối đầu trực tiếp với Thiết Thủ, chỉ vung kiếm lên, rồi lộn người phá cửa sổ bay ra, còn nói với lại một câu: "Họ Thiết kia, cẩn thận tâm chường của ngươi, Chu mỗ không bồi tiếp ngươi nữa!".

Hắn vừa ra khỏi phòng, đêm lạnh như nước, hít dài mấy hơi, đột nhiên nguyệt sắc tối sầm lại, sau gáy như có ai đó tóm lấy.

Chu Tiểu Tiểu vẫn còn cố gắng giãy dụa, nhưng bị tóm một lúc, hắn cảm thấy dường như ngạt thở, tứ chi bách cốt, một chút khí lực cũng không vận lên được. Trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Nhưng thủ chường đó vừa tóm lấy liền buông ra, chỉ nghe Thiết Thủ trầm giọng nói: "Ngươi tưởng là ta bị trúng độc sao? Tay của ta mệnh danh là bách độc bất nhập, ngươi không nghe nói đến sao? Được, lần này không chấp ngươi mất cảnh giác, cẩn thận chiêu tiếp theo ta không tha ngươi nữa".

Chu Tiểu Tiểu biết đối phương không thêm tranh thủ cơ hội, nhưng càng như vậy lòng hắn càng hoảng loạn.

Lúc này bên ngoài lửa dậy bốn bề, tiếng chém giết dậy trời.

Thiết Thủ chau mày nói: "Họ Chu kia, Nam Trại đối với ngươi không bạc, ngươi nhìn xem ngươi đã làm gì!".

Chu Tiểu Tiểu lập tức quỳ xuống khẩn cầu nói: "Nhị gia, ai không mắc sai lầm chứ, mong ngài mở con đường sống".

Thiết Thủ bước tới nói: "Mau không chế lại bộ thuộc của ngươi không cho nội ứng ngoại hợp, lúc đây hoặc giả còn có thể lấy công giảm tội".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Độ giang

Thiết Thủ nghe vậy thì giật mình kinh hãi, biết Chu Tiểu Tiểu vừa gấp vừa sợ, đang định mở miệng an ủi, Chu Tiểu Tiểu nội tạng chợt như bị dao đâm phải, kêu lên một tiếng quái dị, nhảy vọt lên hơn trượng, rơi xuống đất thì loạng choạng ngã vật ra.

Lúc Thiết Thủ nhìn lại thì miệng Chu Tiểu Tiểu đã sùi bọt trắng.

Thiết Thủ vội áp lòng bàn tay gần huyệt Thần đạo của hắn, muốn dùng nội lực tu vi bản thân chế trụ chất độc, ai ngờ bàn tay vừa áp vào thì cảm thấy tay nóng bừng, chân khí trong người Chu Tiểu Tiểu chạy loạn xạ, nhất thời không cách nào khống chế được.

Nội lực của Thiết Thủ lại dồn vào người Chu Tiểu Tiểu lần nữa, Chu Tiểu Tiểu khóe mắt lập tức ứa máu, môi rách toạc sưng vù tím ngắt. Thiết Thủ giật bản mình, thầm nghĩ: "Ám khí nào sao lại ăn chứa chất độc đến dường này!".

Lúc ấy chợt vang lên một tiếng động khê tựa như tơ liễu đong đưa, Thiết Thủ hoảng hốt nhưng không rối loạn, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy một nữ tử mày thanh mục tú, dưới ánh trăng đôi con ngươi long lánh như ứa lệ, đuôi mắt cong vút nhìn xuống Chu Tiểu Tiểu đang trần trọc lăn lộn dưới đất, mặt càng lúc càng tái nhợt, chính là Tức đại nương.

Tức đại nương nói: "Quan binh đã bao vây đại trại, tiền trại đã bị công phá, trại chủ muốn huynh mau tới Triều Hà đường đề thương nghị". Thấy Chu Tiểu Tiểu toàn thân co giật, tựa như mỗi sợi gân khớp xương đều bị lưỡi đao lạnh buốt khứa vào, nhưng hai mắt bùng bùng như lửa đỏ, răng cửa vào nhau lập cập, mồ hôi đầm đìa, nàng buột miệng kêu lên: "Loại độc gì mà lợi hại như vậy?".

Thiết Thủ chỉ mũi Thử xương rơi dưới đất, đáp: "Hắn bắn ra mũi ám khí này, ngược lại còn hại mình, đâm trúng vào lưng bàn tay, nên mới trở nên thế này".

Tức đại nương cúi người nhìn kỹ rồi nói: "Đây chính là Thử xương của Đường môn ở đất Thục, là độc môn ám khí của Đường môn Chưởng hình, Thập Cửu lão gia ngày trước. Nghe nói chỉ có hai mũi lưu truyền trên giang hồ mà thôi!".

Thiết Thủ chỉ vào đám quần áo treo cạnh đài gương trong phòng, nói: "Nơi đó còn một mũi nữa".

Tức đại nương le lưỡi: "Trời ạ, không ngờ trên người đem theo đến hai mũi, khó tin hơn là vù một tiếng đã bắn ra toàn bộ, nhất định là thù hận thâm sâu lắm đây!".

Chu Tiểu Tiểu đột nhiên rống lên một tiếng quái dị, lập cả lập cập đứng dậy, dùng răng giữ lấy chuỗi kiếm, dường như muốn chém xuống bàn tay, chém xuống mấy lần, cổ tay máu chảy ròng ròng, nhưng độc thương quá nặng, không sao dùng lực, không có cách nào chặt đứt được cổ tay.

Thiết Thủ đoạt lại kiếm, hấp tấp hỏi Tức đại nương: "Loại ám khí này có cách nào cứu chữa không?".

Tức đại nương lắc đầu: "Gấp gáp vậy thì có cách nào chứ?". Nói xong thì muốn nhặt Thử xương lên để quan sát, Thiết Thủ vội nhắc: "Cẩn thận, vật này hết sức sắc nhọn!". Hắn nhờ vào đôi thiết chường khổ luyện ba mươi năm mới không sợ bất cứ loại chất độc nào xâm nhập.

Tức đại nương cẩn thận xé một mảnh vải trắng, nối liền với khăn tay, lại nhặt mấy chiếc lá lót tay, xong rồi mới nhẹ nhàng cầm ám khí lên xem kỹ. Dưới ánh trắng, ám khí trong suốt, dường như có thoảng vị ngọt, mũi ám khí óng ánh ẩn chứa chút hào quang màu xanh sậm, nàng buột miệng nói khẽ: "Độc địa quá, độc địa quá!".

Thiết Thủ đang muốn vung kiếm cắt tay, để ngăn cản chất độc lan ra, nhưng thấy Chu Tiểu Tiểu gân cổ bạnh ra, một luồng khí màu tía trùn lấy xương cổ, không để ý gì đến thân thể oằn oại của hắn, y vạch vạt áo của hắn ra nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngực hắn nổi lên vô số vết máu bầm, bên đông một vết, bên tây một vết, lớn thì cỡ bàn tay, nhỏ cỡ hạt đậu, Thiết Thủ thở dài một hơi, biết là không còn cách cứu, nhất kiếm định chém xuống chột sừng lại.

Chu Tiểu Tiểu thấy vẻ mặt của Thiết Thủ thì ngược lại trở nên bình tĩnh, khoe mắt lăm lăm hai hàng lệ nóng, lâm lâm: "Ta vì một suy nghĩ sai lầm... Một suy nghĩ sai lầm...". Thanh âm trầm thấp rồi từ từ nhỏ dần.

Thiết Thủ không biết dùng lời gì an ủi hắn mới đúng, đột nhiên thấy Chu Tiểu Tiểu vươn người nhảy lên, thò tay cào vào mặt y!

Chu Tiểu Tiểu trong giờ này phút này vẫn còn đột ngột tấn công khiến cho Thiết Thủ hoàn toàn bất ngờ. Thương thế của Thiết Thủ tuy chưa lành hẳn, nhưng công lực cũng khôi phục được bảy tám thành, lác người một cái đã tránh được chiêu này. Chu Tiểu Tiểu vừa hợp xuống thì đã chộp lấy thanh trường kiếm, đâm đầu phóng lại, nhanh nhẹn còn hơn cả thường ngày!

Thiết Thủ thăm kinh hãi, nhưng không muốn đánh bị thương Chu Tiểu Tiểu, chỉ đành buông kiếm lùi lại.

Thiết Thủ vừa lùi thì Chu Tiểu Tiểu đã đoạt được kiếm, cười dài một tiếng rồi chém một nhát về phía Đường Khản!

Đường Khản thấy hắn điên cuồng mất đồ ngẫu, mũi nhỏ máu, sợ đến mức loạn choạng lùi lại, vung đao chém loạn xạ, vừa lùi vừa chống trả.

Chu Tiểu Tiểu chém nhàu hai ba kiếm thì toàn thân đột nhiên co rúm rồi run lên cầm cập.

Vưu Tri Vị nằm phục trên mặt đất, lại sợ rơi vào tay tên đồng bọn này lần nữa, thấy vậy liền kêu lên rồi rít: "Chu đại hiệp, Chu đại hiệp, huyết đạo trên đùi ta bị khổng chế, mau giải đi".

Chu Tiểu Tiểu cười đánh ác, ung dung vọt người nhảy lại, Thiết Thủ ép đến gần quát: "Không được!". Chu Tiểu Tiểu xoay tay chém lại một kiếm.

Kiếm này chẳng theo chiêu thức nào, nhìn tựa như hồ nổi điên, nhưng càng như vậy thì càng khó đón đỡ, Thiết Thủ chỉ có cách nhảy qua một bên để tránh.

Chu Tiểu Tiểu rít lên một tiếng quái dị trong cổ họng không rõ là nói cái gì, xong rồi dùng toàn lực chém ra một kiếm phạt đứt nửa đầu của Vưu Tri Vị, óc và máu me bắn lên tung tóe.

Mọi người ai nấy đều kinh hãi.

Chu Tiểu Tiểu lại giơ thẳng kiếm đâm về phía Đường Khản.

Đường Khản dẫu lớn gan nhưng cũng không dám giao thủ với một tên bộ dạng điên cuồng thế này bèn quay đầu bỏ chạy. Chu Tiểu Tiểu mờ mịt nhìn bốn phía rồi lại vung kiếm chém xuống Tức đại nương.

Ánh mắt của Tức đại nương chột trở nên sắc nhọn, đột nhiên vẩy tay, vèo một tiếng mũi Thử xương đã cắm phập vào trán của Chu Tiểu Tiểu.

Chu Tiểu Tiểu thân hình loạn choạng rồi đột ngột đứng yên.

Thiết Thủ than: "Cô...".

Tức đại nương đáp: "Không giết thì hắn còn khổ sở hơn".

Chu Tiểu Tiểu mặt chột lộ nét cười cực kỳ cổ quái, kiếm rơi tuột xuống đất, đang lúc muốn thò tay sờ lên trán, đi được nửa đường thì hộc một tiếng ngã lăn ra, thân hình đè lên trên kiếm, lập tức một dòng máu ộc ra, máu đã chuyển sang màu nâu sẫm.

Thiết Thủ cẩn thận bước qua, sờ lên mũi của hắn. Tức đại nương lại cúi người nhặt mũi Thử xương còn lại lên. Đường Khản vẫn còn rùng mình, vội hỏi: "Chết thật hay chưa?".

Thiết Thủ lắc đầu, thở ra một hơi.

Tức đại nương lạnh lùng lên tiếng: "Loại người này đến lúc chết vẫn chưa chừa tính ác. Bằng hữu của mình mà cũng hạ độc thủ, chẳng có chút thương tiếc gì, cả Thanh Thiên Trại bị hắn phá cho tan tành rồi. Hắn vừa nãy một kiếm giết chết Vưu Tri Vị, mặc kệ nhân phẩm của Vưu Tri Vị thế nào thì lão cũng vì ta mà chết, ta coi như là vì lão báo thù vậy. Bọn ta trước tiên hãy tới Triều Hà đường bàn chuyện đi thôi".

Hành tung của Chu Tiểu Tiểu và Vưu Tri Vị tuy bị phát hiện, khiến bọn chúng phải đền tội, nhưng đám tâm phúc do Chu Tiểu Tiểu cài vào sớm đã chia nhau ra khắp nơi hành động, thêm vào Huệ Thiên Từ thuộc lòng vị trí các nơi canh phòng công khai bí mật, vừa đến đã giết chết Tiết Trọng Nhất, hơn nữa không có Thịnh Triều Quang chủ trì đại cục, Huệ Thiên Từ một mặt bí mật xóa sổ những bộ thuộc trung thành với Thanh Thiên Trại, một mặt lãnh quân phản công, đại trại nhanh chóng đã bị chiếm.

Ân Thừa Phong sau khi phát hiện ra thì vội vã dẫn binh nghênh chiến, thêm vào Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết hai cánh tay đắc lực hỗ trợ, mắt thấy đã có thể thu phục được bọn chúng thì Hoàng Kim Lân, Văn Trương, Cố Tích Triều đã dẫn quân tấn công tới.

Hoàng Kim Lân thống lĩnh viện binh, trong lúc truy đuổi liên tục chinh chiến không ngừng, tử thương rất nhiều, nhưng hấn mang tiếng phụng lệnh trừ giặc cỏ, trung dụng quân dinh của các phủ huyện nha môn dọc đường, thanh thế chỉ mạnh thêm chứ không hề suy yếu. Lại có Văn Trương tham dự việc trừ giặc cỏ, kéo thêm năm tên thống chế cấp ba, lên đến ba ngàn quân, thanh thế đại tăng. Văn Trương lại bắt một đám người võ lâm nghe theo lệnh y, lấy cái gì mà "Trừ gian diệt ác", "Trung nghĩa triều đình" ra làm chiêu bài, rất nhiều đồng đạo lục lâm bị y nắm đằng chuôi, trong lòng run rẩy, chỉ đành theo về, chẳng giúp đỡ gì cho đám người cùng đường Liên Vân Trại, Huyết Nặc Thành, Lôi môn, Thanh Thiên Trại, Hách Liên phủ mà còn đuổi tận giết tuyệt, giấu đồ bìm leo.

Trong số đó, ngoài đám muốn lập công cầu chức tước, cũng có kẻ không dám đắc tội với quan trên nên chỉ tham gia qua quýt cho xong chuyện. Đám Cao Phong Lượng mượn cớ tiêu cực có chuyện, muốn đích thân về xem xét nhưng Văn Trương cương quyết không cho. Thêm vào Hoàng Kim Lân ngầm ám thị: Thiết Thủ thông đồng giặc cướp, phản nghịch triều đình phải thượng tấu xét xử sau, nhưng Thiết Thủ lại do Đường Khả, tiêu đầu của Thần Uy tiêu cực cứu ra, cần phải giải quyết cho xong cái án này nếu không sẽ bị kết tội kết bè kéo đảng với giặc cướp. Cao Phong Lượng từng trốn chạy chân trời góc bể, hiểu rất rõ nỗi khổ bị vu oan, chính là "Chim bị thương sợ cây cong", chỉ đành ngoan ngoãn dẫn đám cao thủ trong tiêu cực theo quân chinh phạt, không dám hó hé gì.

Văn Trương cũng có tính toán riêng của y.

Y vốn muốn mượn chiêu bài "Diệt phi bình loạn" mà thu thập thêm một đám người giang hồ sẵn sàng bán mạng cho mình, về sau sẽ cùng có thể lực riêng, trở thành người không thể thiếu dưới trướng của Phó tướng gia.

Hoàng Kim Lân cũng là một kẻ thông minh, rất hiểu mấy trò "Gió chiều nào xoay chiều nấy", "Xu phụ theo thời", gần gũi một thời gian, thấy Văn Trương khí thế cao vọt, thăng quan tấn tước cực nhanh, hành động nhanh nhẹn dứt khoát, giao du với toàn nhà quyền quý, hẳn biết tên này ở trong triều có chỗ dựa lớn thì lập tức đổi sắc mặt, theo sát nịnh nọt Văn Trương không rời.

Cứ như thế, Cố Tích Triều cùng với đám người trong sơn trại dường như bị cô lập, đám thủ hạ Liên Vân Tam Loạn của y cũng thảm không phục, nhưng không dám đề lộ ra mặt. Bọn chúng hợp lại thành một đạo quân, nhưng thực ra bên trong, Văn Trương cùng đám Thư Tự Tú tạo thành một phe chủ lực, Hoàng Kim Lân trong lòng khác hẳn ngoài mặt, cùng với đám Lý Phúc Lý Tuệ kết thành một đám bảo trì thực lực. Cố Tích Triều cùng Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ, Phùng Loạn Hồ và Du Thiên Long hội hợp với nhau, tuy bị chèn ép nhưng vẫn có thể hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau. Cao Phong Lượng cùng Dừng Thành và đám nhân vật võ lâm còn lại cũng có tính toán riêng.

Bọn họ vốn hết sức chú ý đến Thanh Thiên Trại, muốn trừ khử hẩn cho sớm, nhưng lại không muốn lời thôi lảng nhảng, lại sợ Nam Trại nghĩ tới tình đồng đạo võ lâm, thu nhận đám phản nghịch Tức đại nương, sau đó cho thám tử dò xét, biết được đám phạm nhân bỏ trốn này ở lại Cự Mã Câu, thì vui mừng khôn xiết vì không phải đối phó thêm với một cường địch. Ai ngờ vừa quay lại được hai ba chục dặm thì lại tiếp được thư báo câu do quân phòng vệ gửi tới, phạm nhân vẫn còn ở phía sau. Đám Văn Trương trong lòng hoài nghi, dò xét kỹ càng thì quả thật là có người cáo mật, lập tức dẫn cả đoàn quay về, hội hợp với Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ.

Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ nói rõ yêu cầu, tuy chịu nói rõ hành tung của khâm phạm, sẵn sàng hợp tác nhưng muốn bọn Văn Trương, Hoàng Kim Lân cho bọn chúng "Lập công chuộc tội", xá tội trước đây, lại bẩm tấu cho chúng một chức quan thì mới chịu hợp tác, ngoài ra còn phải viết rõ điểm chỉ mọi lời hứa hẹn vân vân.

Văn Trương là tên cáo già, biết rõ vụ án của Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ là do Tứ Đại Danh Bộ lo, y chẳng có liên quan gì, nên vui vẻ thuận nước dong thuyền. Y được Phó thừa tướng coi trọng, thêm vào Thái Kinh giật dây bên trong, kiếm hai chức quan bèo cho hai tên nhóc "bán bạn cầu vinh" này thì có gì khó khăn chứ? Huống gì đời lúc đại công cáo thành, sống chết của bọn chúng nằm trong tay của y, nếu không còn chỗ dùng nữa thì bộ ước cũng chẳng sao. Thế là y sẵn sàng đáp ứng mọi thứ.

Chu Tiểu Tiểu và Huệ Thiên Từ bèn nắm rõ căn do với bọn chúng, rồi bàn tính mưu kế, trong vòng hai ngày sẽ suất binh toàn lực tấn công Thanh Thiên Trại.

Đội kế hoạch an bài xong xuôi, quan binh tìm một khe núi vắng vẻ để ẩn nấp. Chu Tiểu Tiểu cùng Huệ Thiên Từ quay về Thanh Thiên Trại, chia nhau hành động.

Chu Tiểu Tiểu tham công nên bị Thiết Thủ phát hiện ra hành tung, cuối cùng lại y như Vu Tri Vị táng mạng tại Nam Trại. Nhưng phía Huệ Thiên Từ vẫn y theo kế hoạch hành động, công phá xong Thanh Thiên Trại thì hội hợp với đại quân, tiến thẳng tới tông đường của Nam Trại.

Binh lực Thanh Thiên Trại của Ân Thiên Phong tuy đã kém xưa xa lắm, nhưng cũng đông khoảng ngàn người, chỉ có điều hai phần không có trong trại, một phần bị Chu Tiểu Tiểu, Huệ Thiên Từ giết chết hoặc đã quay trở về Nam Trại, chỉ còn lại bảy phần, hoảng loạn nghênh địch, bị quan binh giết đến tro tay không kịp, chết mất hai ba trăm người.

Ân Thừa Phong còn muốn ngoan cố chống lại nhưng Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết thấy tình thế không ổn vội kéo Ân Thừa Phong lùi về, lúc Ân Thừa Phong lùi về Triều Hà đường, Thiết Thủ và Tức đại nương cũng vừa bước vào, bọn họ thấy Ân Thừa Phong quần áo đầm đìa máu tươi thì biết trận tiền bất lợi. Thiết Thủ thân là quan chức, không tiện trắng trợn chống lại quan binh.

Hách Liên Xuân Thủy cực lực nêu ý kiến: "Tình hình thế này không thể ham đánh, tục ngữ nói rất hay: Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Ân trại chủ, ta thấy cho toàn quân rút lui là tốt nhất".

Ân Thừa Phong nghiêng rặng nghiêng lợi thốt: "Nhạc phụ lưu lại cơ nghiệp thế này, ta sao nỡ để nó bị hủy trong tay của ta chứ, không được, ta phải đánh một trận với quan binh rồi hằng nói gì thì nói".

Cao Kê Huyết vội khuyên: "Thiếu trại chủ, tai họa này là do bọn ta mà ra, người đã muốn liều mạng, bọn ta lại không muốn đánh, vậy chẳng phải là không ổn sao? Bọn ta đương nhiên là muốn liều mạng với bọn quan binh chó má đó, nhưng bây giờ nếu không lui binh mà cứ cương quyết tử thủ, địch đông ta ít, địch mạnh ta yếu, chỉ sợ liên lụy tới tính mạng của toàn bộ huynh đệ trong trại. Sao ta lại không bảo tri thực lực, tạm thời bỏ đi đại trại, đến một ngày có thể nghịch chuyển tình thế, trại chủ sợ gì không thể chấn chỉnh cò quạt, làm lại từ đầu chứ!".

Ân Thừa Phong trước giờ quen nghe theo ý của Ngũ Thái Vân, nhưng sau cái chết mới đây của vợ, tinh thần suy sụp, không đưa ra được quyết định lớn nào, đa số đều do Thịnh Triều Quang làm chủ. Hiện giờ nghe Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết bên cạnh khuyên ngăn, hần nhất thời chần chừ chưa quyết.

Tức đại nương tỉnh táo sáng suốt nói ngay: "Ân trại chủ, ông đừng do dự nữa, ta nghĩ nếu như Thái Vân cô nương còn sống thì cũng làm như vậy thôi".

Lời nói đó quả nhiên hữu hiệu. Ân Thừa Phong thần thò: "Chỉ hận đến nơi mà ta và Thái Vân lúc sống ở chung với nhau cũng không giữ lại nổi!".

Nói xong bèn ra lệnh thôi lui, Thanh Thiên Trại trước giờ sống bằng nghề nuôi ngựa, lập tức chọn ngay ra được mấy trăm con ngựa tốt, cùng với đám người già trẻ con toàn bộ rút lui, chỉ để lại hai trăm tinh binh, dựa vào cung cứng kiếm sắc khổ chiến đoạn hậu.

Tức đại nương, Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy mấy người thấy họa do mình gây ra, liên lụy đến Nam Trại nên đều thỉnh mệnh Ân Thừa Phong yêu cầu cho phép cản trở truy binh.

Thiết Thủ nói ngay: "Đoạn hậu cố nhiên quan trọng, nhưng gia quyền của những tinh anh Nam Trại cũng cần cao thủ bảo hộ mở đường". Sau đó bèn an bài: Thiết Thủ đi tiên phong, Tức đại nương hộ vệ, Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy hai viên mãnh tướng quay về ngăn trở truy binh. Ân Thừa Phong chủ trì đại đội, mở đường vượt qua Dịch Thủy, phá thuyền lên bờ tránh về phía Bát Tiên đài.

Trên đường đánh giết liên miên, sau mấy trận ác đấu, con em của Liên Vân Trại thương vong hoặc bị bắt giữ đến gần nửa, chỉ còn lại khoảng hai trăm người chạy thẳng đến Bát Tiên đài. Tuy vậy, quan binh cũng tử thương hơn hai trăm người, bị Dịch Thủy cắt ngang, không có thuyền để vượt qua, chỉ đành hò hét chứ không làm gì được.

Hoàng Kim Lân lập tức hạ lệnh cho nha huyện ở đó đóng thuyền chế bè, chuẩn bị vượt sông truy kích. Văn Trương cải trang thường dân, dẫn Thư Tự Tú vượt Dịch Thủy đến Bát Tiên đài trước.

Hoàng Kim Lân vừa bội phục vừa đồ kỵ, thầm nghĩ Văn Trương xuất thân quyền quý, không ngờ lại dám mạo hiểm chịu khổ, xông thẳng vào sào huyệt giặc, dựa vào chút dũng cảm này mình quả thật không bằng. Do đó hần vừa hâm mộ lại vừa thêm một tầng ganh ghét.

Văn Trương cũng có suy nghĩ riêng của y.

Y thấy Ân Thừa Phong bỏ xe giữ soái, bảo tồn nguyên khí vượt sông, chỉ sợ khó có thể thắng nổi trong vòng bảy tám ngày. Nhưng trong lúc chiến đấu, y liếc thấy hai tên thư đồng hầu cận của Vô Tình, thầm nghĩ Vô Tình, Thiết Thủ nhất định cũng ở gần đó nhưng nhẩn nhện không ra tay, không dám xuất đầu lộ diện. Chỉ cần y bắt được một tên kiếm đồng áp giải về kinh, giao cho tướng gia phát lạc, lấy đó làm bằng chứng Vô Tình tham gia tạo phản, tàn sát quan binh, tốt nhất là có thể tìm được tội chứng Thiết Thủ ẩn mình trong đám giặc cướp, một hòn đá hai con chim, bên cạnh bắt giữ Thích Thiệu Thương, tiêu diệt giặc phi, còn có thể loại trừ bọn đối lập, chính là diệu kế thành công tuyệt đỉnh.

Văn Trương định kế hoạch như vậy, chính là gieo nhân nào gặt quả nấy, cơ duyên xảo hợp, sinh tử biến hóa đến bản thân y cũng không sao ngờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Thưởng nhai

Ân Thừa Phong đem ba trăm mấy tên tàn binh sắp xếp lại, Cao Kê Huyết đề nghị chia thành nhiều nhóm nhỏ để cho quan binh không đối phó được.

Thiết Thủ lại không đồng ý: "Nếu không có gia quyền già trẻ thì kẻ đó rất hay, nhưng hiện giờ an toàn của gia quyền là quan trọng nhất, nhất định phải tập trung binh lực, toàn lực bảo hộ bọn họ giải vây, vượt qua Dịch Thủy, nếu như quân lực phân tán thì sẽ rất dễ bị địch nhân tiêu diệt từng nhóm một, không kịp ứng cứu".

Hách Liên Xuân Thủy là con nhà tướng, hành quân đánh trận hiểu biết rất sâu xa, cũng nói: "Thiết nhị gia nói vậy rất đúng. Địch đông ta ít, lúc này binh lực chỉ có thể tập trung lại, tạo thành mũi nhọn phá trùng vây, không thể chia rẽ tự lo được".

Cao Kê Huyết là người trong chốn lục lâm, đối với việc hành quân bố trận không hiểu rõ lắm, Hách Liên Xuân Thủy là con nhà tướng, điều quân tiến thoái lại rất thành thạo. Cao Kê Huyết tự nhiên nghe theo ý kiến của Hách Liên Xuân Thủy.

Ân Thừa Phong vốn không nỡ bỏ huynh đệ thủ hạ, trong trại kẻ mạnh người yếu phân tán, cho nên chuyện điều binh khiển tướng do Thiết Thủ, Đường Khẩn, Phạm Trung làm tiên phong mở đường, cùng với thuộc hạ của Hách Liên Xuân Thủy là Thập Nhất Lang, Thập Tam Muội cùng Hồ Đầu Dao Cung Thủy Hoàn bảo vệ cánh trái, Nam Trại đệ tử Ngọc Quan Sơn và Hỷ Lai Cầm cùng một tổ nha dịch đi bên cánh phải. Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết cùng mười tám thuộc hạ phụ trách đoạn hậu, suất lĩnh tàn binh chém giết ra khỏi Cự Mã Câu, chạy thẳng tới Nhiều Ảnh sơn, muốn từ vách đá của Nhiều Ảnh sơn nhảy xuống Dịch Thủy rồi từ từ đến Bát Tiên đài.

Chủ lực của quan binh không có ở Cự Mã Câu mà lại đợi ở phía sau. Người của Thanh Thiên Trại leo lên Nhiều Ảnh sơn rồi thì lập tức bao vây trên lưng chừng núi, muốn một mạch tiêu diệt sạch. Thanh Thiên Trại tập trung chủ lực đột vây, ba lần xông ra chém giết ở hậu sơn, quan binh người đông thể mạnh, xông ra lần nào thì bị đẩy lui lại lần nấy.

Hoàng Kim Lân vốn thống lĩnh thuộc hạ tấn công ở trước núi, bao vây toàn bộ, tiếp được cấp báo vội lệnh cho Cố Tích Triều lãnh một ngàn tinh binh tăng viện cho quân của Văn Trương ở sau núi.

Ân Thừa Phong trong lúc cấp bách nhưng thần trí vẫn sáng suốt, vào lần đột vây thứ tư thì đột nhiên chuyển hướng vòng ra khe núi, Cố Tích Triều được phái đi tăng viện thì binh lực hầu hết đã tập trung ở hậu sơn, Thanh Thiên Trại lại theo Sơn Âm sạn đạo mạnh mẽ xông ra.

Nhưng Sơn Âm đạo cũng có quan binh phòng vệ.

Lý Phúc, Lý Tuệ còn có Du Thiên Long, đều là trọng tướng trấn thủ Sơn Âm sạn đạo. Bọn họ lãnh binh năm trăm người, ẩn mình bố trận, sạn đạo vừa hẹp vừa dốc, đám người Ân Thừa Phong vốn không thể nào vượt qua nổi.

"Phá trận!". Phạm Trung vung Trảm mã đao, mấy lần xông lên chém giết, lần thứ nhất mắt thấy sắp thoát ra được thì bị tên bắn như mưa đầy lùi. Lần thứ hai thì gã đã xông ra được nhưng đại đội nhân mã không theo kịp. Lần thứ ba lại xông ra thì bị trúng mấy mũi tên, mắt thấy sắp bị phục binh giết chết thì Thiết Thủ từ sạn đạo vội chạy xuống cứu gã quay về.

Ân Thừa Phong thấy vậy thì hận thù sôi sục, vung kiếm xuất trận, nghiêng rằng: "Đề ta đi".

Thiết Thủ vội ngăn hấn lại: "Huynh là chủ soái, huynh đệ gia quyến già trẻ trong trại đều ký thác ở huynh. Huynh lỡ xảy ra chuyện gì thì không ổn, đề ta đi".

Ân Thừa Phong vội nói: "Đề là người cửa quan, nếu ra mặt thì sau này rất khó mà ngẩng đầu dậy".

Thiết Thủ đáp: "Cũng bởi vì ta là người mang quan hàm, lần này không ra mặt vì chính nghĩa thì thật là xấu hổ trước hoàng ân".

Hắn không lý gì đến sự ngăn trở của Ân Thừa Phong, xông lên sạn đạo, nhất thời tên bay dày đặc như mưa châu châu, Thiết Thủ hít sâu một hơi rồi phóng nhanh trên đường.

Nội lực của hắn đã khôi phục được bảy tám thành.

Lúc hắn tụ khí dùng toàn lực xông lên đã tạo ra một luồng gió xoáy mãnh liệt, bao nhiêu mũi tên bay tới người hắn đều bị chắn rơi.

Hắn chạy thẳng đến đầu sạn đạo.

Quan binh khép chặt vòng vây, bao vây lấy hắn.

Thiết Thủ vươn song thủ nhỏ một cây khô ven đường múa loạn lên, đánh cho bọn quan binh tán loạn toi bồi.

Lý Phúc quát: "Mau bắt lấy tên này, hắn chính là một tội phạm quan trọng!".

Lý Phúc chưa la còn ổn, y la lối như vậy, quan binh vốn đã nghe phong phanh chuyện Thiết Thủ và Vô Tình ở chung với phản quân, nằm trong danh sách bị truy nã, ai nấy đều lo sợ nghi hoặc. Kẻ thì có lòng kính trọng, kẻ thì lại nơm nớp lo âu, sợ nhất là đụng phải hai vị danh bộ này. Loại thứ nhất thì bản khoản không biết có nên hạ thủ lưu tình hay không, loại thứ hai thì biết rõ mình quyết không phải là địch thủ của bọn họ. Thiết Thủ lần này xung trận, khí thế phi phàm, đã thương mười sáu mươi bảy người, còn bảy tám người bị chắn bay ra, tên bắn đều không trúng, đang lúc kinh nghi thì Lý Phúc lại khản cập gào lớn, ai nấy đều biết người tới chính là Thiết Thủ, ngược lại còn lùi xuống nhường đường.

Thiết Thủ nỗ lực chống địch, một mặt gọi Ân Thừa Phong xuất quân vượt qua sạn đạo.

Lý Tuệ mắng: "Tên họ Thiết kia, uống cho nguoi là ngự phong danh bộ, không ngờ lại hòa mình vào đám giặc cướp giết quan binh, còn chưa chịu bó tay chịu chết sao?".

Thiết Thủ cười gằn không đáp, tay không dám tới truy kích Lý Phúc, Lý Tuệ.

Huynh đệ họ Lý biết rõ mình không phải là đối thủ của Thiết Thủ, ngày đó nhân lúc Thiết Thủ bị thương nặng đã lảng nhục si và hắn hết lời, rất sợ Thiết Thủ báo thù, vừa thấy Thiết Thủ xông tới thì lập tức lui lại ngay.

Bọn họ vừa lùi thì quan binh tự nhiên mất đi ý chí chiến đấu, đám Ân Thừa Phong chỉ có một số ít lên tới sạn đạo, chủ yếu là giữ vững đầu sạn đạo để cho người phía sau đuổi tới kịp.

Thật ra ý của Thiết Thủ là dọa nạt huynh đệ họ Lý, bọn chúng lùi lại thì ý chí chiến đấu của quan binh sẽ giảm sút, nhân lúc đó sẽ để cho người của Thanh Thiên Trại vượt qua được nơi hiểm yếu này.

Phía dưới sạn đạo là vực sâu trăm trượng, sạn đạo vừa hẹp vừa dốc, tối đa chỉ đủ chỗ cho hai người, theo tình lý thì đám gia quyến yếu ớt của Thanh Thiên Trại vốn không thể nào đột vây từ đây được.

Thiết Thủ, Ân Thừa Phong, Hách Liên Xuân Thủy mọi người thương lượng, quyết định cố ý giương đông kích tây, để địch nhân tập trung hỏa lực tấn công tiền trại, rồi phát binh tăng viện hậu son, bọn họ sẽ vòng lại thoát ra ngoài theo đường sạn đạo thiên nhiên này, bất ngờ vượt ngoài dự tính của địch nhân. Thêm vào phe địch nhận định Thanh Thiên Trại sẽ không bỏ gần tìm xa, bắt chấp an toàn đi theo sạn đạo nên chỉ phái một đạo binh đóng sẵn ở đây.

Chỉ cần đoạt được đầu sạn đạo thì không sợ mai phục nữa.

Thiết Thủ đã chiếm được đầu sạn đạo, nhưng Thanh Thiên Trại có đến mấy trăm người, muốn an toàn vượt hết sạn đạo thì ít nhất cũng phải mất thời gian cả thời thần, tranh thủ thời gian, trì hoãn địch quân là chuyện khẩn yếu cần làm nhất.

Thiết Thủ cùng với đám Ân Thừa Phong, Đường Khản vừa vượt qua quan đạo thì lập tức vờn người phòng thủ đầu sạn đạo, tức đại nương đứng trên sạn đạo thúc giục gia quyến đi cho nhanh.

Cứ như vậy, quan binh mai phục bắt đầu tiến hành công kích cao thủ Thanh Thiên Trại vừa vượt qua sạn đạo.

Người của Thanh Thiên Trại chỉ có thể phòng thủ mà không lùi lại, chỉ có thể tiến lên mà không lùi lại.

Một khi lùi lại, sạn đạo lập tức bị cắt đôi, sẽ không vượt qua được nữa, thêm vào tiền hậu giáp kích, nhất định sẽ bị đẩy vào chỗ chết không có đất chôn.

Giờ chỉ còn chiến đấu thực sự, không thể nào đánh du kích, cũng không thể dùng mưu lược tiểu xảo.

Quan binh phi báo cho đại quân chủ lực, Văn Trương và Hoàng Kim Luân kinh nghi bất định, ngờ vực đó chỉ là nghi binh, một mặt tăng cường binh lực phòng thủ đề phòng kế giương đông kích tây của Nam Trại, một mặt phái quân cứu viện, lại phát ra lửa hiệu, lệnh cho quân đóng ở gần hẻm núi cấp tốc kéo tới tăng viện.

Đội ngũ của Cao Phong Lượng đang ở gần Trương Trương đài, theo lệnh điều binh ở hẻm núi, vừa khéo đụng mặt đám Thiết Thủ.

Lý Phúc, Lý Tuệ, đã sớm vòng ra phía sau, khuyến khích bộ hạ nhảy lên cướp lấy đầu sạn đạo, cắt đứt đường lui của Nam Trại. Du Thiên Long lãnh đạo người Liên Vân Trại, tiến một lùi ba, không dùng hết toàn lực mới khiến cho đám Thiết Thủ miễn cưỡng còn trụ vững. Thời gian trôi qua, đệ tử Nam Trại vượt qua sạn đạo càng lúc càng nhiều, nhưng quan binh kéo đến càng lúc càng đông, chiến đấu càng lúc càng thảm liệt.

Đường Khản mấy lần xông lên chém giết nhưng vẫn bị một thanh đại đao của Cao Phong Lượng giữ chặt, người dẫu né tránh đến đâu thì đao của Cao Phong Lượng cũng đuổi theo tới đó.

Đường Khản thấy Phạm Trung bị đánh ngã rồi bị một kiếm của Lý Phúc đâm chết, cảm giác phẫn nộ bốc thẳng lên đầu, giận dữ mắng: "Lão tiêu đầu!".

Bộ dạng của Cao Phong Lượng vốn hết sức khô vĩ tuấn tú, chẳng hề già lão chút nào, chỉ vì lão đạo gần đây gặp nhiều chuyện không vui, khiến cho lão già đi nhanh chóng. Nghe câu hô hoán của Đường Khản, trong con chém giết mịt trời, lão lại chột sững người, lúc ấy, trên người, trên tay, trên quần áo đều dính đầy vết máu của "Địch nhân".

Đường Khản vùng đao cao giọng: "Ông hằng ngày dạy bọn ta phải biết chủ trì chính đạo, hành hiệp trọng nghĩa, không thể làm hoen ố truyền thống của Thần Uy tiêu cục. Nhưng giờ ông giúp giặc làm ác, tàn hại trung lương, như vậy nghĩa là sao?".

Cao Phong Lượng giận dữ mắng lại: "Người chỉ nói những nói càn!".

Đường Khản ưỡn ngực: "Ta có gì là sai? Ông nói đi!".

Cao Phong Lượng thờ hồng hộc: "Người đi giúp đám giặc phi tạo phản, khiến cho quan gia lấy đó ra mà uy hiếp, muốn niêm phong tiêu cục, bắt người để bình định giặc cướp. Đó toàn là tai họa do một mình nhà ngươi gây ra!".

Đường Khản đau đớn thốt: "Lão cục chủ, Cao tiêu đầu, ta biết ông lao tâm khổ trí muốn bảo tồn Thần Uy tiêu cục, cần rằng nhịn nhục không biết bao lần, nhưng mà cả tiêu cục chung chạ với đám cáo nược oai hùm, còn có cái gì gọi là 'Thần Uy' nữa chứ? Sống nhục chẳng bằng chết vinh, ngày đó ông đơn đao cứu Đinh tỷ, độc đấu Nhiếp Thiên Sâu, anh hùng khí khái như vậy chẳng lẽ chỉ là hư danh sao, giờ lại phải nghe sự sai bảo của người khác, chẳng khác gì là thứ đồ bỏ đi".

Cao Phong Lượng râu dựng ngược tức điên lên: "Người, người là tên phản tặc! Ta, ta dẫu có thể hành sự theo ý mình, thì cả nhà lớn nhỏ bị giữ trong nhà môn phải làm thế nào? Nếu không phải ngươi gia nhập đám giặc này, ta còn có thể nói là bọn ta chỉ là binh dân, chẳng liên quan gì đến đám phản tặc cả, nhưng ngươi lại...".

Đường Khản gạt mình: "Phu nhân và Tiểu Tâm bị bắt hết rồi sao?".

Cao Phong Lượng cầm uất gât đầu.

Đường Khản đột nhiên hạ quyết tâm, nói: "Nếu ta chết rồi, ông có thể cùng Dững thúc thúc quay về, không tham gia chuyện này được nữa không?".

Cao Phong Lượng hỏi: "Ngươi muốn chết à?".

Đường Khản cười khổ: "Ta vốn không muốn chết, nhưng ta thật không ngờ phu nhân và Tiểu Tâm lại bị ta làm liên lụy".

Cao Phong Lượng thốt: "Ý hay, nhưng ngươi chết rồi, bọn họ vẫn chưa chắc sẽ tha ngươi, trừ phi ngươi bị ta bắt về báo công thì bọn họ mới tin vào lòng trung thành tận tụy của ta".

Đường Khản vốn định vung đao tự vận, nghe Cao Phong Lượng nói vậy thì thở dài một hơi, vứt đao xuống đất: "Lão tiêu đầu, chỉ cần không để cho phu nhân và Tiểu Tâm chịu tội, ông muốn ta làm sao thì cứ làm vậy đi".

Cao Phong Lượng chăm chăm nhìn Đường Khản một hồi lâu rồi bật ra một tiếng: "Tốt!".

Lão đột nhiên thu đao quay đi.

Đường Khản ngạc nhiên.

Dững Thành lúc đó cũng vừa xông lên, thò chân đá văng một tên thủ hạ của Cao Kê Huyết, Cao Phong Lượng đi qua, bảo: "Bỏ qua đi!".

Dững Thành sững người, lấy làm lạ: "Cục chủ...".

Cao Phong Lượng vẫy tay: "Chết thì chết, chịu nhục còn tệ hơn là chết nữa, có chết thì cũng ưỡn người mà chết, chứ không thêm quỳ gối cầu sống sót". Lão nói với Dững Thành: "Người ta dùng nghĩa đối đãi với ta, bọn ta không thể bất nghĩa. Bọn ta quay về, sắp xếp lại mớ bong bong của tiêu cục thôi".

Dững Thành vui sướng thốt: "Được lắm". Rồi ra hiệu lệnh, muốn người của Thần Uy tiêu cục đình chỉ công kích.

Lý Phúc và Lý Tuệ đánh bọc sườn quay lại, Lý Phúc hỏi: "Cao đại cục chủ, ông lâm trận thối lui nghĩa là thế nào?".

Cao Phong Lượng đáp: "Không có gì cả, chỉ là không muốn đánh đấm làm chuyện bất nghĩa nữa mà thôi".

Lý Tuệ bèn nói: "Ta biết rồi, lão tiêu đầu không coi huynh đệ bọn ta ra gì, không nghe hiệu lệnh có phải không?".

Cao Phong Lượng lạnh nhạt đáp: "Không có chuyện đó, chỉ có điều ta tình nguyện quay về chịu tội, chứ không muốn ở lại dính vào vũng nước đục này".

Lý Phúc cười hắc hắc xoay người như rồng đường, xòe tay nói: "Được lắm, lão tiêu đầu, ông đã quyết ý như vậy bọn ta không dám miễn cưỡng, xin mời!".

Thái độ đó lại khiến Cao Phong Lượng lấy làm kinh ngạc, chấp tay nói: "Hai vị bỏ qua cho lão phu lần này, lão phu cảm kích bất tận. Nhưng ta không phải là một mình đến đây, các bằng hữu trong tiêu cục đều cùng tiền cùng thối, không biết hai vị có thể nương tay, khoan dung một lần, đại ân này vĩnh viễn ta xin ghi lòng tạc dạ!".

Lý Tuệ lập tức đổi sắc mặt, cười nói: "Chuyện này cũng chẳng có gì là không ổn. Hoàng đại nhân cũng sớm biết không giữ được các vị, đã có dặn dò mấy lượt, nếu các vị muốn đi thì quyết không miễn cưỡng, chỉ có điều...".

Cao Phong Lượng đoán là có chỗ khó nói, vội vuốt râu hỏi: "Xin cứ nói rõ".

Lý Phúc tiếp lời: "Hiện giờ trận chiến đang diễn ra, Cao cục chủ không muốn đánh thì có thể bỏ đi, nhưng nếu đường hoàng rời đi thì ai nấy đều thấy ngại phẩy tay bỏ mặc tất cả, khó mà không ảnh hưởng đến lòng quân, như vậy sẽ khiến bọn ta gặp nhiều khó khăn đó".

Cao Phong Lượng còn tưởng là chuyện khó khăn gì, không ngờ lại là việc này, trong lòng cũng yên ổn một chút, đáp ngay: "Hai vị an tâm, chỉ cần hai vị nhắm mắt cho bọn ta rút lui, người trong tiêu cục bọn ta sẽ lắng lặng rời đi, quyết không ảnh hưởng đến đại cục".

Lý Phúc cười nói: "Như vậy là tốt nhất".

Lý Tuệ tiếp: "Ai nấy cũng đều vui vẻ cả".

Lý Phúc thốt: "Hẹn ngày sau gặp lại".

Cao Phong Lượng đáp: "Nhất định, nhất định, lão phu cảm kích khôn xiết".

Lý Tuệ lại nói: "Theo đường này rút lui thì khó tránh khỏi kinh động người khác, hay là đi theo đường tắt dưới khe núi, vậy thì sẽ không quá lộ liễu".

Cao Phong Lượng lúc này mới thấy ở dưới khe núi có một con đường nhỏ, ở dưới chỗ đóng quân, đá nhọn chập chùng, phía ngoài là vách đá, tuy không dễ đi nhưng cũng không làm khó được bọn họ, hướng gì đây là lâm trận bỏ chạy, người ta đã tốt bụng cho mình đi, chẳng lẽ còn muốn nghênh ngang theo đường lớn quay về sao? Do vậy lão nói ngay: "Được, bọn ta sẽ đi theo đường này".

Cao Phong Lượng liền dẫn mười mấy người trong tiêu cục lặng lẽ rút lui theo con đường tắt dưới khe núi.

Đường Khản bị mấy tên quan binh bao vây tấn công, trong lòng nóng nảy muốn đi qua nói vài câu với Cao Phong Lượng, nhưng bị ngăn trở không sao tiến đến gần.

Cao Phong Lượng đi sau cùng, lúc đi xuống khe núi thì còn quay lại nhìn Đường Khản một lần chót.

Đường Khản vẫn còn đang giao chiêu ác liệt, không xông qua được, miệng kêu lớn: "Lão cục chủ...".

Cao Phong Lượng đứng ở nơi đó, chẳng khác nào như một cây cổ thụ trơ trọi trụi lá, từ xa gọi vọng lại: "Tự mình bảo trọng!". Nói xong thì vội vã bước đi.

Đường Khản vùng đao nhảy tới, nhưng bảy tám tên quan binh kèm giữ gã cũng có chút bản lĩnh, vào lúc đó chợt có hai tên quan binh bị đánh ngã, một người xông tới dựa lưng vào gã, vùng đôi búa đối kháng với quan binh!

Chỉ thấy người này nhỏ bé lanh lợi, toàn thân vận áo dài vải đen, quần chần quần xà cạp, mày rậm, vùng vẫy đôi búa, chém giết hăng máu, Đường Khản vui sướng gọi: "Nhị thúc!".

Dũng Thành chỉ gật đầu, trầm giọng: "Bọn ta hãy đánh một trận cho thống khoái, dạo gần đây thật là buồn bức phát chán đi được!".

Hai người trở thần uy lại đánh ngã thêm hai tên quan binh, đột nhiên thấy Lý thị huynh đệ tụ tập hơn trăm tên quan binh, nằm phục cạnh vách đá, một mặt lấy ra một sợi dây dẫn lửa giấu trong đám lá khô, đang điểm lửa. Đường Khản kinh hãi kêu lên: "Không được!".

Dũng Thành cũng hiểu ra ngay, kích động kêu lớn: "Đại sư huynh cẩn thận!".

Lúc này một tiếng nổ lớn vang lên, thì ra con đường tắt dưới khe núi đã có bố trí thuốc nổ và vật dễ cháy, vừa châm ngòi thì lập tức nổ tung, sau đó lửa cháy lên bùng bùng.

Đường mai phục đó của quan binh là do Hoàng Kim Lâm thiết kế, để đề phòng nếu lỡ người của Thanh Thiên Trại vượt qua được sạn đạo, tìm đường bỏ chạy, chỉ cần quan binh phong tỏa đường chính, đối thủ nhất định sẽ đào vong theo đường tắt, lúc này thì lập tức châm ngòi, ít nhất cũng tiêu diệt được một bộ phận giặc cướp.

Không ngờ cái bẫy này lại bị Lý thị huynh đệ dùng để đối phó người của Thần Uy tiêu cục.

Lý Phúc, Lý Tuệ sau khi trải qua "Khô Lâu Họa", thì thù hận với đám người Cao Phong Lượng luôn ghi khắc trong lòng, người của Thần Uy tiêu cục còn ở trong quân ngũ thì bọn chúng không tiện dùng công báo thù riêng. Nhưng giờ Cao Phong Lượng đã tự ý rời khỏi, bọn họ sẽ mượn cớ bọn họ trở giáo giúp địch, đuổi tận giết tuyệt.

Sau vụ nổ, mười mấy người đều bị thương, đều lăn xuống vách đá, xương cốt không còn.

Thế lửa từ từ lan ra, ít nhất có bảy tám người táng thân trong biển lửa, hoặc bị lửa dính vào, chôn thân dưới vực sâu vạn trượng.

Các cao thủ còn lại, đường lui bị tường lửa chặn đứng, muốn chạy ra khỏi miệng khe, quay lại trên vách đá, nhưng Lý thị huynh đệ lập tức hạ lệnh, tên đồng loạt bắn ra, đường ngách này quá chật hẹp không có chỗ tránh né, mười mấy người còn lại đều trúng tên mất mạng, thêm vào cát đá từ trên cao rầm rầm lăn xuống, ba bốn người chưa bị rơi xuống vách đá đều bị đụng chết. Chỉ còn Cao Phong Lượng và hai tiêu sư là phóng lên được vách đá.

Một tiêu sư vừa lộ diện đã bị ám khí bắn trúng, lăn xuống vực sâu.

Vị tiêu sư còn lại xông lên được miệng khe thì bị bảy tám tên quan binh từ trên cao đánh xuống, giết chết ngay tại chỗ.

Cao Phong Lượng toàn thân đầm máu, người cao lớn tựa thiên thần phóng mình bay lên, Lý Phúc, Lý Tuệ song kiếm lập tức đâm tới.

Đường Khản và Dũng Thành ba bốn lần liều chết xông lên, nhưng quan binh lại có thêm ba người, Đường Dũng hai người bị giữ chặt, Dũng Thành giận dữ mắng: "Đề ta đi". Đôi búa múa loạn lên như sấm sét, quay một vòng tròn, chém đứt đôi đôi thủ của Đường Khản.

Đường Khản mặc kệ mọi thứ, ôm đao cố sức xông qua!

Có bảy tám tên quan binh chặn đường Đường Khản, chưa kịp đánh ngã gã đã bị gã chém đôi.

Đường Khản trên người lại trúng thêm ba vết thương.

Lần này, Lý thị huynh đệ chỉ huy thuộc hạ đối phó với người của Thần Uy tiêu cục nhưng cũng không thể che giấu được toàn bộ sự tình, Cao Phong Lượng toàn thân đầm máu xuất hiện trên vách đá khiến các nhân vật võ lâm tham chiến đều hiểu rõ quan binh muốn tàn hại đồng đạo võ lâm, dẫu không dám ngang nhiên trở giáo chống lại, nhưng cũng chẳng còn lòng nào mà tham gia đánh đấm. Du Thiên Long càng không chịu ra sức, đám người Liên Vân Trại múa vài ba chiêu, hò hét đôi câu cho có lệ. Thêm vào Đường Khản và Dũng Thành hùng hổ ào tới, thân tín của Lý thị huynh đệ chỉ lo bảo vệ chủ nhân, ngược lại còn khiến cho người của Thanh Thiên Trại có thể toàn lực thoát hiểm, chiếm được khe núi, tạo thành một phòng tuyến vững chắc, tiếp ứng cho người ở cánh phía sau.

Cao Phong Lượng vừa lên được vách đá thì dùng hết sức chém phạt xuống Lý Phúc.

Lý Phúc lách người né tránh, thân hình xoay tròn một vòng bên vực sâu, may mắn tránh khỏi, lại còn thuận thế đâm vào sườn trái của Cao Phong Lượng.

Lý Tuệ mũi kiếm xoay tròn, khóa lại đao thế của Cao Phong Lượng, thân hình cũng lướt tới gần, đâm thêm một lần nữa vào sườn phải của Cao Phong Lượng!

Bọn họ vốn không định dùng kiếm giết Cao Phong Lượng.

Bởi vì bọn họ biết rõ võ công của Cao Phong Lượng.

Bảo Đình đao pháp của lão kín kẽ không một khe hở, hết sức khó phá giải.

Huống gì Cao Phong Lượng thông hiểu ít nhất là hai mươi loại đao pháp, loại nào cũng là đao pháp cực phẩm, đao pháp tinh hoa.

Chỉ có điều Cao Phong Lượng đã thụ trọng thương.

Bọn chúng tuy không kịp nhìn kỹ, nhưng cũng biết Cao Phong Lượng thân bị vết thương do đạn nổ, tên đâm, lửa đốt.

Bọn chúng chỉ cần nhân lúc Cao Phong Lượng chưa kịp ổn định thăng bằng mà ép lão thối lui.

Chỉ cần Cao Phong Lượng lùi lại một bước, phía dưới chính là vực sâu.

Nơi hiểm trở này tự nhiên sẽ thay bọn họ giết chết Cao Phong Lượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thương dữ Đổ Bì

Cao Phong Lượng, Lý Phúc, Lý Tuệ xông lên vách núi, vừa gặp mặt đã đầu sổng chết.

Bên dưới rừng rực ánh lửa, lưỡi lửa cơ hồ liếm lên mặt đường.

Trên sườn núi loạn xạ bóng người đang hỗn chiến.

Trong lòng Đường Khấn nóng nảy vô cùng.

Gã gặp mấy đôi huynh đệ và sư huynh đệ khác nhau về tính cách, hành sự: ví như cùng coi chữ nghĩa làm đầu như Thiết Thủ cùng Lãnh Huyết một người hòa hoãn đại độ, trầm tĩnh trọng nghĩa, một người dũng mãnh kiên nhẫn, nóng nảy hiếu nghĩa; cùng là môn hạ Thần Uy tiêu cực mà Cao Phong Lượng uy chấn bát phương, Dũng Thành vô danh; Ngôn Hữu Tín và Ngôn Hữu Nghĩa cùng là loại vô tín bất nghĩa, có điều Ngôn Hữu Tín còn niệm tình thù tấu, Ngôn Hữu Nghĩa hoàn toàn không thêm đề tâm.

Đôi huynh đệ Lý Phúc, Lý Tuệ này tuy đẹp mã nhưng tác oai tác quái, thủ đoạn vô si cực độ, bắt quá cả hai lại đậm tình huynh đệ, cùng liên thủ đối địch, cùng tiến cùng lùi, chiếu cố cho nhau, lúc giao đấu không chỉ gồm sức hai người mà như biến thành ba - cả hai hiểu nhau, tâm linh tương ứng, cơ hồ có một người vô hình thứ ba trợ lực.

Đường Khấn nhất thời không xông tới được bởi một lão nhân râu rồng, đầu to miệng lớn cầm tòa cốt cương tiên chặn lối.

Lão nhân mặc áo ngoài rộng màu xám loang lỗ vết trắng trùn đến đầu gối, râu tóc muối tiêu, không có vẻ gì giống người của quan phủ, võ công cực kỳ phiêu hốt quỷ dị. Đường Khấn đấu với lão, hoàn toàn hạ phong, chặt vật cầm cự được là may, nói gì đến trợ lực cho Cao Phong Lượng.

Dũng Thành còn nóng lòng hơn.

Y và Cao Phong Lượng cùng một sư môn nhưng Cao Phong Lượng có thiên tư võ học hơn, vì thế y luyện thành thực nhưng cũng chỉ là bất chúc, không có sáng tạo như sư huynh.

Tôn sư võ học đều học trước rồi sáng tạo sau, cũng như trong nghệ thuật, phạm là cảm kỳ thi thư họa đều mô phỏng rồi tiến tới sáng tác. Người nào cả đời chỉ tuân theo quy củ, đủ thành nghệ nhưng không đủ làm tôn sư, bậc đại sư đều phải tự vượt lên, đột phá quy củ, lập ra quy củ khác khiến hậu nhân ngưỡng vọng, cho đến khi hậu nhân có người thanh xuất ư lam, phá bỏ quy củ đó mà lập ra tiêu chuẩn mới.

Ý nghĩ vốn có của thiên tài bao gồm "đột phá gian khó vô vàn để thành tựu", điều kiện tiên quyết là không chịu nấp bóng tiền nhân, vì thế những kẻ oán

trời hận người, đồ lỗi thời thế, không nỗ lực đã tự buông xuôi chỉ là hạng bất tài nhưng không biết tự lượng sức.

Cao Phong Lượng không hẳn đã là tôn sư đạo pháp nhưng cũng là bậc danh gia.

Năm xưa, Hàn Dạ Văn Sương Lỗ Văn Trương giao thủ cùng cùng lão, định thử đạo pháp, kết quả lão vừa xuất đạo đã thi triển liền ba loại đạo quyết Ngũ Quỷ khai sơn đạo, Bát Phương Phong Vũ lưu nhân đạo, Quyền Phong đạo pháp một lượt, đã thương Lỗ Văn Trương, nhưng cũng bị "Sơ Tử" của họ Lỗ bắn trúng. Trận chiến đó khiến đạo pháp của lão càng vang danh.

Dũng Thành xưa nay vẫn bội phục vị đại sư huynh này.

Dù chỉ cần Cao Phong Lượng còn, nhất định sẽ lấy hết vinh quang của y.

So ra, Cao Phong Lượng là Thái dương, y chỉ là ánh nến nhỏ nhoi.

Nhưng y không đổ kỵ.

Có người dồn hết tinh lực cho người khác thành công, đương nhiên đó là những người mưu phần vĩ đại dù bản thân không nổi danh. "Nhất tướng công thành vạn cốt khô", Dũng Thành chính là một trong "vạn cốt".

Y tự biết mình không phải nhân tài nên dồn hết hy vọng lên Cao Phong Lượng.

Chỉ cần Cao Phong Lượng thành công, y cũng coi như bản thân thành công.

Thành tựu chủ yếu của Cao Phong Lượng là Thần Uy tiêu cục, một tay lão dựa vào võ công, đạo pháp xây tạo ra chiêu bài uy chấn đại giang nam bắc, hắc bạch nhị đạo kính sợ cho tiêu cục.

Chiêu bài của Thần Uy tiêu cục không hẳn đã hơn Phong Vân tiêu cục năm xưa nhưng ít nhất cũng ngang ngửa, thanh danh đều vang xa.

Tài năng của một người kỳ thật bao quát cả năng lực phát triển, Cao Phong Lượng lập Thần Uy tiêu cục thể hiện địa vị, khía cạnh con người cùng năng lực tổ chức, vạch kế hoạch của lão.

Quá nửa đời lão vất vả vì tiêu cục mới tạo thành cục diện đó.

Trong vụ án Khô Lâu Hỏa, quan phủ niêm phong tiêu cục, gần như khiến lão chùn hẳn, nhưng rồi mưa tạnh trời hửng, lão lại khôi phục tiêu cục trong thời gian rất ngắn, buộc người ta phải tắc lưỡi khen ngợi.

Lão quá chú trọng đến tồn vong của tiêu cục nên bị triều đình lợi dụng, cưỡng bức phải tham gia "tiểu phi", làm việc mình không muốn.

Sau trận đó, tâm lý lão chịu dày vò, mấy lần định rũ tay nhưng không muốn dồn Thần Uy tiêu cục vào cảnh "bị đóng cửa" lần nữa nên nhẫn nhục nhận lệnh, cắn răng bức hại một nhóm chí sĩ trung nghĩa.

Đó là những năm tháng uất ức nhất của lão. Dũng Thành cũng đành nhắm mắt làm ngơ trợ giúp.

Y quan tâm đến vị sư huynh này. Trong giờ phút Cao Phong Lượng suy sụp nhất, y cũng nhẫn nhục gìn giữ tiêu cục, không bán đứng hay phản bội sư huynh.

Nhưng y lại không cách gì khuyên ngăn được.

--- Việc đại sư huynh cũng không giải quyết nổi, ta nhất định cũng bó tay.

Từ khi "tiểu phi", chinh chiến liên miên, các hảo thủ, chiến hữu trong tiêu cục hao hụt không ít, hiện tại Cao Phong Lượng dẫn hết tinh anh rút lui, không ngờ trúng phải ám toán, mai phục của Phúc Tuệ Song Tu, mưa tên, hỏa công, ám khí khiến thương vong càng trầm trọng, dù Cao Phong Lượng xông lên vách núi được cũng đau thương phát cuồng.

Dũng Thành nhìn sang, thấy trên mình Cao Phong Lượng ít nhất cũng găm năm mũi tên, máu từ vết thương nhuộm đỏ bạch y, mắt trợn ngược, tỏ rõ ý quyết tử.

Lý thị huynh đệ cùng áp sát.

Dũng Thành biết đại sự đã hỏng.

Nhưng y không thể xông tới.

Quan binh quần lấy y như bầy chó đói đáng ghét.

Rồi y tận mắt được chứng kiến tình cảnh:

Kiểm của Lý Phúc đâm vào sườn trái Cao Phong Lượng.

Kiểm của Lý Tuệ đâm vào sườn phải.

Lão không hề tránh né.

Cũng không thoái lui.

Lúc kiếm của Lý Phúc đâm trúng, đao của lão cũng lướt qua mình địch nhân, đồng thời với sát na kiếm của Lý Tuệ xuyên vào thân thể lão, ánh đao lóe lên trước mắt họ Lý.

Việc tiếp theo khiến Đường Khản được tận mắt chứng kiến, cả đời không quên:

Cả ba gần như cùng rơi khỏi vách núi.

Mỏm núi rừng rực lửa.

Vách núi sâu không thấy đáy.

Sau gáy Lý Tuệ tuôn máu ào ạt.

Lý Phúc ôm ngực, gập người lui lại.

Lý thị huyênh đê đều quay lưng về phía Đường Khản nên gã không nhìn rõ vẻ mặt cả hai.

Bụng và ngực Cao Phong Lượng cảm ngập hai thanh kiếm.

Của Lý Phúc và Lý Tuệ.

Về mặt lão như cười mà không phải cười, như giận mà không phải.

Cứ vậy, cả ba cùng rơi xuống vực.

Một vị võ lâm tôn sư, hai thanh niên cao thủ cùng táng mệnh tại Nhiều Ảnh Nhai.

Đang lúc độc sức đối địch, thấy Cao Phong Lượng mất mạng, không hiểu sao Đường Khản lại nhớ đến một việc:

- Quan Phi Độ chết rồi, Đình Thường Y chưa từng sống một cách chân chính.
- Một khi Thần Uy tiêu cực không còn tồn tại, Cao Phong Lượng cũng không muốn sống nữa.

Trước lúc chết, lão giết Lý Phúc cùng Lý Tuệ, nhát đao sau cùng chính thị đao pháp "Điên đảo chúng sinh, thụ nhân vu bính".

Lý thị huyênh đê không thoát được.

Nhân cơ hội hỗn loạn, người của Thanh Thiên Trại xông lên sạn đạo.

Quan binh không chống nổi mũi đột vây tinh nhuệ của Thanh Thiên Trại.

Thiết Thủ đưa tay hất lùi lão già dùng tòa cột cương tiên, Đường Khản đánh ngã hai quan binh vây công Dũng Thành, cả hai cùng lướt đến sườn núi nhưng khói trên đó chưa tan, hình thể càng hiểm trở, không thấy bóng Cao Phong Lượng, Lý Phúc và Lý Tuệ.

Chủ lực Nam Trại tuy đột vây thành công nhưng cánh quân phía sau bị Hoàng Thiên Lâm, Huệ Thiên Từ truy đuổi ráo riết.

Trước khi đại đội Nam Trại vượt qua sạn đạo, Hách Liên Xuân Thủy cùng Cao Kê Huyết chỉ còn nước tử thủ.

Quan binh tràn tới như nước triều.

Cao thủ Nam Trại đoạn hậu đều là tráng sĩ cảm tử nhưng bị tấn công mười mấy lần liên tục, lần lượt gục ngã trước mắt Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết.

Cao Kê Huyết mặt mày nên sợ nóng.

Mồ hôi tuôn đầm đìa nhưng không kịp lau, nhuộm ướt sũng tà áo màu lam.

Thân hình hần mấp mấp nhưng động tác nhanh như khí vượn, linh hoạt như chim ưng, dạt dòng lướt tây giữa quân địch, cây quạt trong tay lúc đâm lúc gạt, không ít người gục xuống.

Hần búng người, quay về cạnh Hách Liên Xuân Thủy, gạt lọn tóc xòa ngang trán, thè lưỡi liếm mồ hôi trên ngón tay, cười nói: "Lão yêu, không ngờ

chúng ta hoành hành cả đời lại mất mạng tại nơi hoang vu này".

Hách Liên Xuân Thủy dùng "Tàn Sơn Thặng Thủy đoạt mệnh thương" phong tỏa bảy đợt công kích, quay cây thương một vòng, hất ngã mười tám địch nhân, lòng đang phơi phới nhưng ngón tay cầm thương đau buốt, không khỏi nhăn mặt, định trút giận thì Cao Kê Huyết lại nhắc đến chuyện đó.

Y nổi giận vặc lại: "Ngươi cứ việc táng mệnh, bản công tử không phiền".

Cao Kê Huyết cười héo hắt: "Đằng nào cũng ngã gục, há chẳng đáng tiếc sao".

Hách Liên Xuân Thủy đưa thương bức một địch nhân quăng đao kêu văng lên, liên tục lùi bước: "Cao lão bản, ta phục ngươi, lúc này mà ngươi còn có lòng dạ nói ra những lời vô vị như thế".

Cao Kê Huyết đột nhiên đưa cho y một tấm thiết bài tám cạnh: "Hiện tại bản chính sự. Nếu ta chết, ngươi cầm tấm bài này, thay ta chiếu cố cho các huynh đệ. Đừng coi thường tấm lệnh bài nhỏ xíu này, mấy tên Vương bát đản đã quen lệ, không có nó ắt không quản nổi".

Hách Liên Xuân Thủy từ chối, gắt lên: "Ngươi nói những gì hả? Người của ngươi, mặc ngươi quản. Ta không hỏi đâu". Lúc đó, mấy bộ hạ đi cùng y và Cao Kê Huyết đổi sang trận thế khác, chống lại thế công của quan binh.

Cao Kê Huyết giữ y lại, nghiêm chỉnh nói: "Ngươi tình lại đi được không? Ai mà không chết? Còn sống đương nhiên hoàn hảo nhất, vạn nhất phải chết, vẫn còn những người khác phải sống, phải có người dẫn dắt, ngươi hiểu không?".

Hách Liên Xuân Thủy cảm giác những lời này mười phần xui xẻo, mắng ngay: "Ta biết ngươi chứ! Chẳng qua ngươi lừa ta giao thủ hạ cho ngươi". Đoạn giận dữ, không thèm lý tới đối phương.

Cao Kê Huyết hết nhìn y lại lắc đầu: "Thế có làm sao, Thần Thương Tiểu Bá Vương còn cổ hủ hơn lão nhân gia ta".

Hách Liên Xuân Thủy định đáp, chỉ thấy một người lao vút tới.

Y nhận ra thể lao của người đó nhanh như gió lướt, thâm kinh hãi, rùn người xuống đâm mũi thương vào Vân Đài huyết địch nhân.

Người đó đột nhiên phát tay áo tuốt đao.

Đao ngắn.

Đao bén.

Đao nhanh.

Đao áp chế mũi thương, ống tay áo che kín tầm nhìn của Hách Liên Xuân Thủy, thân hình người đột nhiên xoay ngang trên không, hai chân đạp thẳng vào ngực y.

Y biết mình gặp phải kinh địch.

"Soạt" một tiếng, ngọn thương trên tay y chợt tách làm hai.

Hai cây thương như song long náo hải dấy lên sóng lớn, y khẽ búng người liền bật đi, hai chân đối thủ đá vào khoảng không. Vừa đứng vững, y lập tức phản công mãnh liệt.

Thương bên trái đâm vào sườn phải đối phương, thương phải đâm bên trái, một chém vào cổ, một đâm xuống chân, một điểm vào mi tâm, một đâm vào chỗ hiểm, đoạn vòng lại nhắm thẳng tim, càng đánh càng nhanh càng hung mãnh. Người cầm Từ Kim Ngư Lân đao tiếp một hơi mười ba chiêu, hai bên mới nhìn thấy mặt nhau: là Hoàng Kim Lân.

Vốn họ Hoàng thấy tấn công lâu không hạ được địch, nảy ra ý khích lệ sĩ khí, hấn tự tin mình thu thập được Hách Liên Xuân Thủy mới xuất chiến, không ngờ đánh một lúc mới nhận ra đụng phải đối thủ rắn mặt, vừa kịp hít một hơi, loạt thương thứ hai của Hách Liên Xuân Thủy lại công tới.

Hấn hét lớn: "Đến hay lắm".

Cổ tay rung lên, thi triển đao pháp, đao phong trải rộng, bảo đao bám sát ngọn thương, cơ hồ định nuốt sống song thương của Hách Liên Xuân Thủy.

Song thương điểm lên điểm xuống, cực kỳ linh hoạt, thấy đao thế ngênh đón liền lùi bước rút mũi thương, hất lên đôi đà, đâm vào các bộ vị yếu hại, thi triển biến hóa, hư thực khó dò.

Hách Liên Xuân Thủy có hai ngọn thương, Hoàng Kim Lân chỉ có một cây đao nhưng chiêu nào cũng khắc chế được.

Chỉ thấy thân ảnh hấn lúc tiến lúc lùi, thoát đông thoát tây, đao phong nhanh như điện, ngọn thương bên phải của Hách Liên Xuân Thủy còn đón đỡ được, tay trái do bị thương ngón tay nên có phần lực bất tòng tâm.

"Soạt", song thương trong tay y liền biến thành một ngọn.

Thương chỉ có một ngọn nhưng gồm hai đầu.

Y cầm giữa ngọn thương, chọt quét chọt đâm, rít lên vù vù công tới.

Uy thế ngọn thương càng lúc càng lớn, tiếng gió mạnh dần.

Loạt thương này múa tít, thanh thể kinh nhân.

Hoàng Kim Lân không tài nào lách thoát được vòng tròn do ngọn thương tạo ra.

Quan binh cũng nhao nhao lùi lại.

Hách Liên Xuân Thủy liếc sang, nhận ra Cao Kê Huyết đang đấu với Huệ Thiên Từ, chiếm hoàn toàn ưu thế.

Chợt nghe Hoàng Kim Lân quát: "Bắn", rồi rạp xuống

Bốn hàng cung thủ phía sau cùng nhả tên.

Nguyên lai lúc Hoàng Kim Lân và Huệ Thiên Từ đấu với Hách Liên Xuân Thủy cùng Cao Kê Huyết, cung thủ đã giương cung lấp tên, Hoàng Kim Lân hạ lệnh, lập tức tên bay như mưa.

Hách Liên Xuân Thủy cả kinh, trường thương quay tít như cuồng phong, vòng thương càng lúc càng mở rộng, đà quay nhanh dần, mọi mũi tên bắn vào đều bị gạt hết.

Cao Kê Huyết theo sát, trường thương của Hách Liên Xuân Thủy thay hấn chặn lại không ít tên nỏ, hấn dùng phiến pháp "Cao xứ bất thắng hàn" hút tên lên bề mặt cây quạt, lại mượn kinh lực đáp xuống, chỉ lộ vùng bụng ra.

Thật ra, mục tiêu rõ ràng trên mình hấn là vòng bụng mập mạp như gò đất nhỏ, cực kỳ nặng nề, cung thủ đồng loạt bắn vào mục tiêu.

Nhưng bao nhiêu tên bắn vào bụng hấn như bắn vào đệm bông, rớt hết xuống.

Hấn chỉ e quan binh ta không bắn vào bụng mình.

"Di Đà Tiểu Phật Đồ Bì công" của hấn bắn ở cự ly gần cũng không trúng, nói gì bắn từ xa.

Loạt tên đầu ngừng, loạt thứ hai lại phát ra. Bọn Cao Kê Huyết cố thủ trên con dốc dẫn ra hậu sơn ngăn trở quan binh, nơi này địa thế hiểm ác, xung quanh chỉ có cây bụi, ngoài xa mới có rừng cây, không hề có gì che chắn, vị trí từ trên đánh xuống này dễ thủ khó công, giữ vững nút thắt cổ đạo ắt không ai vượt qua được, nhưng mối lo lớn nhất là tên nỏ, ám khí, bởi muốn tránh buộc phải thoái lui, cửa ải sẽ không giữ nổi nữa.

Loạt tên dày đặc của Hoàng Kim Lân chỉ khiến bọn Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết chật vật nhưng không thật sự đã thương được ai.

Có điều, một kẻ suýt nữa nếm mùi đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lưu lão bản dữ Hách Liên công tử

Kẻ đó là Huệ Thiên Từ.

Thiên Điều Nhất Phụng đang ác đấu với Cao Kê Huyết.

Ả dùng Đoản Phong Cự Xỉ đao, trong một ngày, cây đao này đã uống máu hai đại tướng của Thanh Thiên Trại: Thịnh Triều Quang cùng Tiết Trọng Nhất.

Không có ả nhúng tay, chưa chắc Nam Trại đã bị quan binh công phá.

Ả dẫn quan binh tấn công Thanh Thiên Trại thập phần kiên cố, đang lúc đắc ý liền nhận ra Chu Tiểu Tiểu không đến hưởng ứng, đâm ra nghi ngờ kết quả phát hiện Chu Tiểu Tiểu toàn thân tím bầm, chết trước "Thừa Phong hiên".

Chu Tiểu Tiểu chết rồi!

Thắng lợi của ả trở thành vô nghĩa.

Ả biến bi phần ngập lòng thành cừu hận, phải giết Ân Thừa Phong, giết sạch Thanh Thiên Trại, ít nhất cũng giết được bao nhiêu cứ giết, thanh toán cừu hận cho Chu Tiểu Tiểu.

Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết đoạn hậu cho người Thanh Thiên Trại, Huệ Thiên Từ hận cực độ bởi Cao Kê Huyết vừa nhìn thấy ả liền cười cợt bảo: "Uy, quả phụ giữ mình kìa".

Huệ Thiên Từ lập tức cho rằng Cao Kê Huyết tất có phần trong cái chết của Chu Tiểu Tiểu, liền động nộ, mắng lớn: "Đáng ghét! Tên mập khôn kiếp". Rồi xoay người lao tới, đao nào cũng nhắm vào Cao Kê Huyết.

Thân thể Cao Kê Huyết tuy mập nhưng khinh công cực cao. Hắn biết mình mập ú nên hành động không đủ nhanh nhẹn, vì thế dốc sức khổ luyện khinh công. Thành ra dù thân hình như hồ lô nhưng công phu bay nhảy còn hơn Hách Liên Xuân Thủy trẻ trung nhiều.

Khinh công của hắn có tên "Ngọc thụ lâm phong".

Hắn dùng nó du đấu với Huệ Thiên Từ, dùng "Kê Khuyển bắt lưu vạn phạt thủ" phản công.

Đao của Huệ Thiên Từ không đâm xuyên được tay áo rộng của hắn, bàn tay hắn nắm cứng lấy khiến ả công không thành, lùi không xong, không tài nào xoay xở tránh né được.

Bất quá, Cao Kê Huyết muốn đánh gục ả lập tức cũng không dễ dàng, đao pháp của ả nhanh, độc, chuẩn, chiêu nào cũng liều mạng, không cần giữ mình, kỳ thật mỗi đao ả đều giữ cho mình an toàn, nếu không đã mất mạng từ hồi mười ba năm trước.

Huệ Thiên Từ là nữ tử, khí lực không so được với nam tử, để tránh nhược điểm này nên nàng ta luôn tấn công trước, nhìn có vẻ liều mạng, bức địch nhân rối loạn, chỉ mong ả không tấn công quá đáng, nào dám nảy ra ý niệm khinh khi.

Mỗi người đều có nhược điểm, kỳ thật không quá trọng yếu, ưu điểm của Cao Kê Huyết là biến nhược điểm thành ưu điểm: người khác cho rằng động tác của hắn chậm chạp, hắn liền khổ công hóa hóa khuyết điểm làm ưu điểm, địch nhân cho đó là nhược điểm ắt sẽ bị hắn lợi dụng ngược. Huệ Thiên Từ hung hãn, dốc sức tấn công ào ạt, không ngừng che giấu nhược điểm, vô tình càng có đất cho hắn phát huy ưu điểm.

--- Thành công của một người dựa vào chỗ y có biết phát huy ưu điểm, bỏ tức nhược điểm hay không.

Huệ Thiên Từ thiện nghệ che giấu nhược điểm, Cao Kê Huyết lại thiện nghệ hóa nhược thành cường.

Hai người giao chiến, nhất thời quân bình nhưng luận về trường lực, Huệ Thiên Từ không thể so với Cao Kê Huyết.

Nếu có thêm một toán quan binh cùng tràn lên vây công Cao Kê Huyết, đích xác hắn không chiếm được thượng phong.

Bất quá, lần này Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết đấu với Hoàng Kim Lân, Huệ Thiên Từ, quan binh tịnh không giúp đỡ.

Hoàng Kim Lân lui vào giữa trận, quát lớn: "Bắn tên". Mấy trăm mũi tên cùng bắn ra, Huệ Thiên Từ không lui kịp, nghe tiếng tên rít vù vù, vội quay lại chặn.

Quan binh tổng cộng gồm ba hàng cung tiễn, hàng đầu ngồi xuống, hàng giữa hơi cúi người, hàng cuối liền đứng thẳng lên nhả tên, lần lượt hàng này bắn thì hàng kia chuẩn bị, liên miên bất tuyệt, địch thủ khó lòng thoát mạng.

Loạt tên đầu tiên vừa ngừng, tay Huệ Thiên Từ dính một mũi, nàng ta nghiêng răng nhỏ ra, hét lên đau đớn: "Hoàng đại nhân, sao cả thiệp mà ngài cũng bắn".

Hoàng Kim Lân mềm lòng, hắn vốn là kẻ khẩu Phật tâm xà, giết mấy "người cùng phe" mà đã thương địch nhân được cũng không thành vấn đề, nhưng lại hết sức lo lắng cho Huệ Thiên Từ, thấy ả đau đớn nghiêng răng nhỏ tên, lại nhớ rằng Chu Tiểu Tiểu đã chết, bắn chết mỹ nhân không phải đáng tiếc lắm sao? Liền hơi chần chừ, không hạ lệnh bắn tiếp.

Trên đời có những việc không thể dự liệu, Hoàng Kim Lân xưa nay mưu kế thâm sâu, lòng dạ độc ác, hành sự bất chấp thủ đoạn hay tình lý, không quan tâm lắm đến mỹ sắc, không hiểu sao hiện tại lại động lòng thương hương tiếc ngọc với Huệ Thiên Từ, thành ra tên bắn chậm lại, Huệ Thiên Từ liền nhảy vào trận thế quan binh.

Một thoáng này khiến Thanh Thiên Trại kịp gọi ra hai mươi bốn đồng bài thủ cầm đồng thuẫn hộ thân, che chở cho cả Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết.

Quan binh bắn tên không ngớt, đồng bài thủ vừa chặn vừa lui, mặc cho tên bay như mưa vẫn không thương tổn đến họ.

Cao Kê Huyết và Hách Liên Xuân Thủy kịp dừng lại thở lấy hơi, Cao Kê Huyết thề lời: "Hiểm thật, hiểm thật, ta vẫn nghĩ lần này chết chắc".

Hách Liên Xuân Thủy bức dọc: "Mồm quạ đen, không nói được câu nào tử tế".

Cao Kê Huyết cố ý liếc xéo y, cười nhạo: "Không ngờ người còn trẻ, lại là thế gia đệ tử mà mê tín hơn ta".

Hách Liên Xuân Thủy lớn tiếng: "Ai mê tín?"

Cao Kê Huyết nói: "Người tưởng mồm mép bảo rằng không chết là không chết chắc? Cho người biết, hảo hán cũng sợ chết, chẳng qua đến nước này, chỉ khi bước vào tử địa mới còn đường sống. Cao mỗ ta là hảo hán như thế, không giống kẻ anh hùng rơm như người".

Hách Liên Xuân Thủy đưa mắt tìm kẻ hở trong phòng tuyến của các đồng bãi thủ đẳng dùng thương bổ sung, không cho địch thừa cơ xâm nhập, vừa đáp: "Người sợ chết, đừng bước chân vào vùng nước đục".

Cao Kê Huyết vẫn cười hi hi: "Nói thật, ta mà chết, không phải Đại nương là của người sao".

Hách Liên Xuân Thủy nổi giận: "Trong lòng Đại nương chỉ có Thích Thiếu Thương, còn chúng ta đang lúc nào mà nói ra những lời vớ vẩn thế hả?"

Cao Kê Huyết đáp: "Không đúng lắm, ai biết được Thích Thiếu Thương chết hay chưa? Một khi y chết rồi hoặc bị áp giải lên Kinh sư, chúng ta chưa hẳn không còn hy vọng".

Hách Liên Xuân Thủy hất tay, đâm chết một quan binh xâm nhập, vừa bực mình gất lên: "Người định giờ trò gì? Đại địch trước mắt, nói ra những lời đó có tác dụng gì?"

Cao Kê Huyết lẩm bẩm: "Người bảo ta nói nhăng nhưng giờ phải tử thủ ở đây. Vạn nhất có người xảy ra bất trắc, hiện tại không bàn thì đợi lúc nào? Ta, người cùng Vụ đại sư đều có ý với Đại nương, hiện tại lão Vụ chết rồi, còn lại Cao mỗ và lão yêu người, ai biết được ai sẽ xuống gặp Diêm vương trước?"

Hách Liên Xuân Thủy thấy quan binh lại gia tăng, hiển nhiên thuộc hạ của Cố Tích Triều cũng tới hợp kích, e rằng không chống nổi, lửa giận bốc lên, quát: "Họ Cao kia, người chết mặc người, đừng can bản thiếu gia giết địch!"

Lúc đó, một người từ đường rút lui lướt nhanh tới, chính thị đầu mục Ngọc Quan Sơn của Thanh Thiên Trại.

Ngọc Quan Sơn vừa thấy Hách Liên Xuân Thủy và Cao Kê Huyết liền bẩm báo: "Cao lão bản, Hách Liên công tử, đại đội đã vượt qua sạn đạo, trại chủ và Đại nương mau theo chân".

Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy cùng đệ tử ở lại cố thủ đều tỏ vẻ vui mừng, tinh thần phấn chấn, chặn đứng địch nhân.

Hách Liên Xuân Thủy thoáng nghĩ rồi hỏi: "Nếu bọn ta đều rút về sạn đạo, chúng bám theo thì làm thế nào?"

Ngọc Quan Sơn đáp: "Đại nương nói chỉ cần giữ một cự ly ngắn với địch binh là được, chúng ta có chôn nhiều thuốc nổ trên sạn đạo, lúc rút hết sẽ đốt ngòi, sạn đạo bị cắt, quan binh và địch binh ở hậu sơn không hợp lại được, đương nhiên không chống nổi chúng ta".

Hách Liên Xuân Thủy trầm ngâm: "Vây cũng tốt, nhưng...". Đang nghĩ rằng rút lui không thành vấn đề nhưng quan binh tất đuổi sát, giữ một khoảng cách với chúng không hề dễ dàng, chợt Cao Kê Huyết lên tiếng: "Không được, không được, lưu lại đoạn hậu ắt bản thân không xong, chuyện liều mạng này ta làm không nổi".

Y liền dấy lên hào tình, trong lòng nảy ra kế, cao giọng: "Hòa kế mở cửa, ai ghé thì mời, ai đi qua thì thôi".

Đó là ám hiệu rút lui của Thanh Thiên Trại, hàm ý vừa chống địch vừa lui ra hậu sơn mở đường, chúng bộ hạ vừa nghe biết ngay chủ đội đã vượt sạn đạo, nhóm cố thủ hoàn thành nhiệm vụ, liền phấn chấn, chém giết một hồi mới đột nhiên rút đi.

Lần rút này cực nhanh, do ba người Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy, Ngọc Quan Sơn đoạn hậu.

Một người múa thương, một vung kiếm, cộng thêm một đôi nhục chương thần xuất quỷ một, chặn đứng truy binh.

Hách Liên Xuân Thủy đổi sang dùng cây Tam Lăng ngựa diện thương tua trắng cán trắng, thi triển bảy mươi lộ Phi Viên thương pháp, chiêu nhanh thế trầm, lực mạnh thương hùng, ép địch nhân phải cách xa mười bước.

Thanh cương kiếm trong tay Ngọc Quan Sơn bay múa lên xuống, thanh quang lồng lộn như giao long xuất hải khiến đối phương không kịp giương cung lấp tên.

Cao Kê Huyết thoát đông thoát tây, cây quạt trong tay điểm điểm chỉ chỉ, có lúc dùng chưởng lực bỏ ra ép địch nhân lùi lại vừa hét: "Gió lớn, gió lớn, nhà xiêu rồi, phải nổi gió". Hàm ý địch nhân quá mạnh, giục Ngọc Quan Sơn và Hách Liên Xuân Thủy mau rút đi.

Hách Liên Xuân Thủy nổi giận với Cao Kê Huyết, cho rằng hán gập địch nhất gan, Ngọc Quan Sơn lại thấy vị Cao lão bản này không có gì cao minh.

Y và Hách Liên Xuân Thủy đang liều mạng, để chúng đệ tử rút hết rồi tính.

Cao Kê Huyết nóng lòng, mồ hôi đầm trán, liên tục thè chiếc lưỡi dài đỏ au liếm mồ hôi tay, nhưng khuôn mặt cũng ướt đầm, thân thể mập ú hành động bất tiện, hán khắc phục được nhưng việc hơi tí đổ mồ hôi, hán cũng bó tay. Nhận thấy người Thanh Thiên Trại đã rút, địch binh càng lúc càng nhiều, hán đâm ra nóng lòng, quên cả ám hiệu, kêu lên: "Rút, rút ngay, còn không rút sẽ không kịp".

Hách Liên Xuân Thủy và Ngọc Quan Sơn biết không thể diên trì, thu kiếm triệt thương quay người rút lui. Chợt thấy một người mặc trang phục Nam Trại lướt qua trước mặt, cả Ngọc Quan Sơn, Hách Liên Xuân Thủy, Cao Kê Huyết đều coi là đồng bạn người kia, cả ba đưa mắt nhìn nhau, không ai xác nhận đó là người của mình.

Hoàng Kim Lân nhận ra ba người sững lại liền đốc sức đuổi theo, Huệ Thiên Tử trúng tên vào tay trái nên không đuổi theo nhanh nhẹn được.

Trong ba người, Cao Kê Huyết tốc độ nhanh nhất, thân ảnh mập ú của hắn tung mình một lần đã lướt được bảy, tám trượng, lao thẳng về phía sạn đạo.

Hoàng Kim Lân lệnh cho cung thủ lấp tên, song bọn Cao Kê Huyết lướt đi quá nhanh, muốn bắn cũng không kịp, hắn liền lao tới đuổi sát sau lưng Ngọc Quan Sơn.

Kinh công của Ngọc Quan Sơn không bằng Hách Liên Xuân Thủy, cũng không độ được với Hoàng Kim Lân, còn cách sạn đạo hơn ba chục trượng, cơ hồ bị đuổi kịp.

Hách Liên Xuân Thủy cố ý chậm lại, chợt quay thương đâm Hoàng Kim Lân, nói với Ngọc Quan Sơn: "Người đi trước đốt hỏa dược, ta sẽ đi theo".

Hoàng Kim Lân không ngờ ý đang thoát đi lại dám quay ngoắt thương lại, suýt nữa bị đâm xuyên tim, vội thi triển sáu sáu ba mươi sáu lộ Phi Kim Toại Ba thương ngư đao pháp, một đao sáu chiêu, một chiêu sáu thức đầu với Hách Liên Xuân Thủy.

Cùng lúc, quan binh xông xáo, hóa ra Văn Trương kéo tới, đang định xông lên sạn đạo.

Văn Trương vừa tới, truy binh lại được tăng thêm, thanh thế như hồng thủy, Cao Kê Huyết sắp đến sạn đạo, ngoái lại nhìn, thấy Hách Liên Xuân Thủy bị Hoàng Kim Lân chặn lại, bất giác biến sắc.

Do kinh công cao siêu nên hắn đi sau nhưng lại vượt lên một toán đệ tử cổ thủ, toán này thấy Hách Liên Xuân Thủy không rút được nên đều quay lại hỗ trợ.

Thiết Thủ, Đường Khản, Dũng Thành đang cự địch ở hậu sơn, bọn Ân Thừa Phong dẫn gia quyến cùng chủ đội chạy về phía sông Dịch, Tức đại nương chôn hỏa dược tại sạn đạo, chỉ đợi tốp đoạn hậu vượt qua là châm lửa, cắt đường truy binh.

Hách Liên Xuân Thủy bị Hoàng Kim Lân ngăn cản, Văn Trương liền vượt qua đám đông tiến lên, Tức đại nương biết rõ võ công của địch nhân, e rằng trên cả mình lẫn Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy, trừ phi cả ba hợp kích hoặc có mặt Thiết Thủ mới chế trụ nổi.

Ở hậu sơn, Thiết Thủ đang đấu với lão nhân dùng tòa cốt cương tiên, cộng thêm một toán địch binh bao vây, nếu không nổ hỏa dược, địch quân mà vượt được sạn đạo, chỉ e khó địch nổi quả chủ lực đối phương truy kích, thương vong tất không nhỏ.

Bên này, người Thanh Thiên Trại đang hô hét trợ uy cho Hách Liên Xuân Thủy, đối phương cũng hét vang trợ uy cho Hoàng Kim Lân, Văn Trương lao tới, Tức đại nương liền hét lớn: "Mau, vượt qua sạn đạo".

Một toán đệ tử nhảy vọt lên sạn đạo.

Tức đại nương nói với Ngọc Quan Sơn: "Người đi đốt hỏa dược, lúc nào ta hô 'Kiến quang' thì mặc kệ tất cả, đốt ngay cho ta".

Ngọc Quan Sơn biết tình thế khẩn cấp, đáp: "Vâng". Lập tức rút vật đánh lửa trong ngực ra.

Tức đại nương rút Thất Sắc tiểu cung đeo trên vai xuống, không tìm thấy tên liền nói: "Mang kiếm lại đây".

Ngọc Quan Sơn ngạc nhiên, đáp: "Vâng". Rồi đưa thanh cương kiếm sang.

Tức đại nương lắp kiếm vào dây cung, "soạt", phi kiếm xé không khí như dải cầu vồng bắn vào Hoàng Kim Lân.

Tức đại nương hô to: "Công tử, mau qua đây". Niềm quan tâm hiện rõ trên nét mặt.

Cao Kê Huyết vừa gạt tên bay tới, bảo vệ cho đệ tử Thanh Thiên Trại rút lui, chợt nghe Tức đại nương hô hoán, thân hình hơi sững lại, đưa mắt liếc nhìn nàng, rồi nhìn sang phía Hách Liên Xuân Thủy. "Diệt Ma Đạn Nguyệt loan" của Tức đại nương bắn thanh cương kiếm như giao long lướt qua vòm không, bổ xuống Hoàng Kim Lân.

"Diệt Ma Đạn Nguyệt loan" không phải của Tức đại nương mà là một trong "Lục bảo lục kiếm" của Lưu Độc Phong, sau này Văn Đại đã đoạt cho Đại nương. "Diệt Ma Đạn Nguyệt loan" không bằng "Hậu Nghệ Xạ Dương tiên" vốn là cung tên kiêm bị, "Diệt Ma Đạn Nguyệt loan" phải có "Nhất Hoàn Thần Nê" phối hợp mới diệt địch hữu hiệu.

Tức đại nương chỉ có cung mà không có hoàn, đành dùng thanh cương kiếm làm tên, "Diệt Ma Đạn Nguyệt loan" vốn uy lực kinh nhân, Hoàng Kim Lân vội vung đao cản lại, bị hất văng đi, hồ khẩu nứt toác, nếu Hách Liên Xuân Thủy không buộc phải rút lui, hẳn chắc đã mất mạng trong tay kinh địch.

Hách Liên Xuân Thủy còn ham chiến nhưng nghe Tức đại nương gọi, lập tức quay đầu lướt tới ngay.

Y chạy nhanh.

Văn Trương đuổi càng nhanh hơn.

Hoàng Kim Lân hít sâu một hơi, hô vang: "Chúng định nổ tan sạn đạo, mau ngăn lại".

Hắn hô cho Văn Trương nghe.

Lời vừa dứt, Huệ Thiên Từ và Thụ Tự Tử cùng nhảy lên đầu sạn đạo.

Hoàng Kim Lân cầm lấy Ngự Lân Tử Kim đao do quan binh dâng lên, phát hiện lưỡi mề một miếng cỡ ngón tay, thăm kinh hãi: một nữ tử sao lại có kinh lực cỡ này. Còn đang hoài nghi không dứt nhưng sợ lỡ mất thể công nên vội đuổi theo.

Tức đại nương quát khê: "Kiến quang".

Ngọc Quan Sơn lập tức đốt dây dẫn.

Dây dẫn dài chừng năm thước.

Ngọn lửa ngoằn ngoèo như mãng xà uốn mình.

Lúc đó, đệ tử Thanh Thiên Trại đã vượt qua sạn đạo.

Tức đại nương giữ chặt quãng giữa.

Ngọc Quan Sơn đốt lên sợi lửa ở trước sạn đạo.

Cao Kê Huyết đang đứng trên khúc đầu sạn đạo, gió thổi vù vù khiến tay áo hắn phát phới, ngoái lại nhìn thấy Hách Liên Xuân Thủy chống thương nhảy tới, Văn Trương chỉ cách chừng hai thước, sau đó mười thước là Huệ Thiên Từ và Thụ Tự Tử, sau chót là Hoàng Kim Lân. Quan binh rầm rộ bám theo, chí ít cũng phải hơn ngàn người.

Quyết không thể để quan binh lên được sạn đạo!

Đội quan binh này mà bất kịp chủ đội, e rằng Thanh Thiên Trại khó giữ được nguyên khí.

Cao Kê Huyết nghĩ ra, Tức đại nương cũng vậy.

Ngọc Quan Sơn đã đứng dậy.

Thuốc nổ sắp bùng phát.

Sạn đạo hù rồi, địch nhân không qua được nhưng bản thân hắn cũng thế.

Hách Liên Xuân Thủy có kịp qua không?

Ngọc Quan Sơn nhận ra Hách Liên Xuân Thủy nhảy lên đầu sạn đạo, Văn Trương vẫn bám sát, kinh hãi quay lại thấy Tức đại nương cách đó hơn mười trượng trắng nhợt mặt mày, thân hình mảnh mai như đóa hoa bay bay trên vách đá.

Đệ tử Thanh Thiên Trại càng lo lắng, cùng lớn tiếng hô vang, hy vọng Hách Liên Xuân Thủy kịp cự địch vượt qua sạn đạo.

Y qua được chăng?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Ngã hại liễu tha

Tức đại nương đứng ở đoạn giữa sạn đạo, sắc mặt hơi nhợt đi, gió ào ào, cơ hồ kéo nghiêng thân hình nàng, nhưng thần sắc vẫn lạnh tanh.

Nàng lấy một sợi dây đặt lên cây cung. Nhắm chuẩn rồi nhả tay.

Mũi "tên" lao vút vào Văn Trương.

Y đang toàn lực truy đuổi. Khinh công cao hơn Hách Liên Xuân Thủy nên cự ly rút lại còn hơn thước.

Y đuổi ráo riết nhưng mũi tên đã nhắm thẳng vào mặt xẹt tới.

Nếu y chưa thấy kinh đạo Tức đại nương dùng thanh cương kiếm bắn Hoàng Kim Lân hoặc y không có năng lực hơn người, có lẽ mũi tên đã lấy mạng y.

Mũi tên này của Tức đại nương khiến người Thanh Thiên Trại cùng hò hét vang dội, quan binh lại hét lên kinh hãi. Tức đại nương quay sang nói với Ngọc Quan Sơn: "Bắt lấy". Đoạn quay sang lặp lại câu nói với Hách Liên Xuân Thủy.

Ngọc Quan Sơn ngây người nhưng y cực kỳ thông minh, lập tức chụp lấy một đầu sợi thừng.

Văn Trương vội cúi người, thân thể gần như dính liền mặt đất, thể lướt đi càng nhanh, đợi mũi tên vụt qua, sợi dây lướt qua đỉnh đầu, y vung hai ống tay quét ngang chân Hách Liên Xuân Thủy.

Quan binh lại hò hét vang dội.

Hách Liên Xuân Thủy kẹp thương xuống nách, vung tay phải chụp lấy sợi dây, vừa hay lúc Ngọc Quan Sơn đang kéo mạnh, y liền bay lên không, đập xuống sạn đạo.

Hai ống tay áo của Văn Trương đánh hệt.

Hách Liên Xuân Thủy đáp xuống.

Người Thanh Thiên Trại hò hét vang trời. Tiếng hô chưa dứt, Văn Trương đã lướt đến sát sạn đạo.

Ngồi xổm mới cháy được hơn hai thước.

Y phát tay, định đập ngồi lửa.

Trong tay áo y có chứa đao, Vi Áp Mao chết bởi lưỡi đao này.

Hỏa dược mà không nổ, quan binh ắt sẽ xông lên được đạo.

Tuy Thanh Thiên Trại có thể chống cự nhưng nếu cả quan binh ở hậu sơn cùng đến, tiền hậu giáp kích, e khó thoát cảnh toàn quân bị diệt.

Tức đại nương dùng dây thừng kéo Hách Liên Xuân Thủy, đầu gối Văn Trương chủ định đến đập hỏa dược, thành ra nằng ở giữa sạn đạo không kịp trở tay.

Ngọc Quan Sơn và Hách Liên Xuân Thủy đứng ở đầu sạn đạo, định xông lên, không sợ Văn Trương đắc thủ mà e hỏa dược sẽ nổ ngay.

Việc này cực kỳ trọng yếu, liên quan đến thành bại tồn vong của một nhóm người.

Cao Kê Huyết cũng ở đầu sạn đạo. Hắn vốn ý tưởng khinh công hơn người nên ở lại đoạn hậu đội lúc, đợi lúc hỏa dược nổ sẽ quay vào giữa sạn đạo.

Hách Liên Xuân Thủy xem ra không thoát, hắn lo lắng cho y, một khi Hách Liên Xuân Thủy không thoát, chưa chắc hắn thoát thân.

Nhưng lúc này hắn không được lựa chọn.

Không được phép cân nhắc nữa.

Hắn lao vào Văn Trương. Tay áo rộng phất lên, hung hãn công tới.

Văn Trương đang nhắm vào dây dẫn, nhưng Cao Kê Huyết lao tới, buộc y phải ứng chiến.

Hai người mới lướt qua đã giao thủ bốn chiêu tám thước, đều tranh quyền tấn công, cây quạt và chùy thủy đồng thời rơi xuống, cả hai lơ lửng trên vách đá thấp phần hung hiểm. Lúc đó, Hoàng Kim Lân, Thư Tự Tú, Huệ Thiên Từ cùng xông lên hợp công, Cao Kê Huyết liều xiêu bên vách đá nhưng không ngã xuống, song chương và hai ống tay áo hóa thành thiên la địa võng, có điều không chịu tiến lên nửa bước.

Hách Liên Xuân Thủy quay phắt lại, mắt đỏ lựng, chống thương toan xông lên giúp Cao Kê Huyết chặn địch.

Tức đại nương chặn y lại..

Không hiểu nằng tới lúc nào.

Hách Liên Xuân Thủy nóng nảy, định hất ra nhưng chợt nghe Văn Trương hô lên kinh hãi: "Không ổn rồi, mau lùi lại".

Y và Hoàng Kim Lân, Thư Tự Tú, Huệ Thiên Từ cùng lùi lại hơn một trượng.

Tức đại nương chợt hét lớn: "Cao lão bản, đời này kiếp này, thiếp nợ ông".

Chỉ thấy bóng Cao Kê Huyết lắc lư, hiển nhiên đã thụ thương, cười lên chói lói: "Đại nương, nàng cũng quan tâm đến ta, không hề thiên vị, không hề nhìn riêng lão yêu bằng con mắt xanh".

"Àm!". Hỏa dược nổ tung.

Núi lở đá tan, đất trời lay động.

Cát bụi mù mịt, vách núi nứt toác ra một động khẩu lớn, Cao Kê Huyết mất bóng.

Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Ngọc Quan Sơn cùng phục xuống sạn đạo, chỉ cách vết nứt mấy thước.

Ở bên kia vách núi, bọn Văn Trương, Hoàng Kim Luân toàn thân lấm lem, đang từ từ đứng dậy.

Họ ở xa như vậy còn bị ảnh hưởng, Cao Kê Huyết giữ cửa sạn đạo, còn sống được chăng?

Trên vách núi không thấy bóng hấn.

Hách Liên Xuân Thủy phát hiện một cây quạt roi cạnh mình, nhặt lên mới nhận ra trên mặt quạt phủ đầy bụi đất có năm chữ: "Cao xú bất thắng hàn".

Quan binh ở bên kia cổ sức hò hét nhưng vô dụng, không thể xông sang.

Sạn đạo gục xuống, khoảng cách lên đến bảy, tám trượng.

Cung tên không bắn tới, dù tên bay sang cũng mất lực sát thương.

Chỉ còn cách đốc binh lực đi vòng qua núi mới đến được hậu sơn.

Hách Liên Xuân Thủy chống thương xuống, một tay đỡ Tức đại nương dậy.

Sắc mặt nàng nhợt đi, chỉ khẽ thốt một câu.

"Ta hại y rồi".

Nếu không vì nàng, một kẻ xưa nay tự tại trong lục lâm như Cao Kê Huyết quyết không đào vong đến đây rồi mất mạng.

Cả ba diu nhau vượt qua sạn đạo, quay về hậu sơn.

Lúc sắp ra khỏi sạn đạo, một nhân ảnh loáng lên lao thẳng vào Tức đại nương.

Kẻ này mặc trang phục đệ tử Thanh Thiên Trại, tưởng chừng đến bẩm báo nhưng cơ hồ trượt chân lao vào Tức đại nương.

Nàng đang thương tâm.

Hách Liên Xuân Thủy đang buồn bực.

Không ai có ý đề phòng.

Còn may đi cạnh họ là Ngọc Quan Sơn.

Có điều đó lại là bất hạnh của y.

Xưa nay y có ưu điểm là luôn cơ cảnh, làm việc hiệu suất, trí nhớ rất dai.

Nhờ y cơ cảnh mà lúc Tức đại nương tung dây cứu Hách Liên Xuân Thủy mới thành công.

Nhờ tinh minh mẫn cán mà y trở thành thân tín được cất nhắc của Ân Thừa Phong, lúc quan binh tấn công tới, chỉ mình y có thể gấp gáp đến báo cho họ Ân.

Trí nhớ tốt nên y nhớ rõ tính danh, diện mạo, đặc điểm của mỗi huynh đệ Thanh Thiên Trại nên mới phát hiện: trong trại không có kẻ đó.

Kẻ đó là ai?

Nếu như là người của Liên Vân Trại, Cao Kê Huyết hoặc Hách Liên Xuân Thủy, cần gì phải giả trang thành đệ tử Nam Trại?

Ngọc Quan Sơn thấy kẻ đó đến đột ngột, nhớ ra là người lạ lắm lúc nhảy qua cửa sạn đạo, lập tức lướt lên chặn.

Chặn trước mặt Tức đại nương.

Kẻ đó lúc nghiêng người đã rút ra một cây đoản đao đâm vào ngực Tức đại nương.

Ngọc Quan Sơn chặn lại nên cây đao cắm luôn vào tim y.

Ngọc Quan Sơn vốn chỉ sinh nghi, định lên chặn lại, không ngờ bị đâm, trong tay y không có kiếm, không thể phản kích, đành găm lên đá ra một cước, kẻ đó hất tay chặn lại. Tức đại nương đưa tay đỡ y, Hách Liên Xuân Thủy vùng thương nghênh chiến!

Kẻ đó nhanh chóng lui lại, vượt qua ba lớp ngăn cản, lao vào trận doanh quan binh ở hậu sơn.

Trước khi xuất thủ, kẻ đó đã tính đường rút.

Y tiến vào trận doanh, quan binh định ngăn lại, lão đầu dùng tòa cốt tiên quát lớn: "Dừng tay, là Cố công tử".

Chính thị Cố Tích Triều.

Y giả trang thanh đệ tử Nam Trại, rút cùng đại đội khỏi sạn đạo, trong lúc cấp rập, Cao Kê Huyết, Hách Liên Xuân Thủy, Ngọc Quan Sơn đều không nhận ra. Y vốn định đoạt lại sạn đạo nhưng sợ mình thân nhập hổ huyết, nếu bị người ta cắt đường lui, đụng phải địch thủ như Thiết Thủ quyết mình không đầu nỏ, nên không dám xuất thủ.

Sau đó thấy sạn đạo nổ tung, biết trận này khó lòng diệt Thanh Thiên Trại, mới nảy ra ý diệt một thủ lĩnh, đoạn lui về phe quan binh, phi quân quyết không làm gì được.

Đối tượng của y là Tức đại nương.

Y biết, chỉ cần nàng còn sống, sẽ có ngày nàng tính sổ với y, nàng hay Thích Thiếu Thương đều có cừu hận với y, quan hệ đến tính mạng của trăm ngàn người, hóa giải tám kiếp cũng chưa hết.

Không ngờ nhát đao này cũng không lấy được mạng Tức đại nương.

Nàng đỡ Ngọc Quan Sơn, thanh niên tuổi trẻ đầy sinh lực đang nhanh chóng tàn tạ, khoe môi đỏ tươi biến thành trắng bợt: "Y không phải... của Nam Trại... y không phải...".

Tức đại nương nén bi thương: "Ta biết, ta biết".

Ngọc Quan Sơn cố gượng mở mắt, mí mắt cơ hồ nặng ngàn cân, không nhắc lên nói: "Y làm thuộc hạ tổn thương... y là ai... y đâm trúng thuộc hạ...".

Tức đại nương đáp: "Ta biết, ta biết y là ai. Ta sẽ báo cừu cho ngươi, nhất định".

Lúc đó Ngọc Quan Sơn mới yên lặng.

Hoàn toàn yên lặng.

Vĩnh viễn yên lặng.

Người Thanh Thiên Trại rút sạch, trừ những người chiến tử, những người bị thương được diu đi hết. Họ xông khỏi trùng vây, vượt sông Dịch giữa tiết trời lạnh giá, gió tuyết bồi bồi, dim thuyền rồi lên bờ.

Lão nhân dùng tòa cốt cương tiên dẫn một toán đại hán không mặc nhưng trang quyết giữ yếu đạo, nhưng gặp phải Thiết Thủ.

Hắn dẫn Nam Trại chủ đội xông xuống núi, hai tay hắn vùng lên liên tục, quan binh nào gặp phải đều bị quăng đi, nhao nhao ngã gục, không ai thoát được.

Bất quá, những binh sĩ bị hấn quăng đi, tối đa chỉ ngã xuống hoặc bị thương nhẹ, gãy chân tay, tuyệt không trọng thương.

Thiết Thủ không muốn sát nhân.

Kỳ thật, quan binh cũng không muốn ngăn lối hắn.

Họ không có đám lượng đó, nên nhanh chóng tránh lối.

Hắn xuống núi với uy thế chẻ tre, lão giả cầm tòa cốt cương tiên gặp hắn, hiên ngang không lùi bước.

Hắn thấy lão quốc thước, biết là nhân vật có lai lịch, vội ngưng thần thu thế, vòng tay: "Xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh, có thể nhường lối chăng, tại hạ cảm kích bất tận".

Lão giả hừ lạnh: "Chúng ta là địch nhân, bắt tất khách khải".

Thiết Thủ nói: "Chúng ta không quen, sao lại là địch nhân?"

Lão già lớn tiếng: "Ta nhận lệnh của người ta, không cần nói nhiều". Lời vừa dứt, tỏa cốt cương tiên liên tục công ra bảy thức, lão tiến tới sáu bước, mỗi bước, chỉ chưởng liên tung ra sát thủ.

Thiết Thủ biết không thể tốc chiến tốc quyết, thế công của lão già hung mãnh nên hắn vừa tránh né vừa quan sát địch chiêu.

Lão già liên tục công ra năm mươi bảy chiêu, hắn không hề hoàn thủ.

Đến chiêu năm mươi tám, hắn mới phát ra một chưởng.

Tiếp đó là đệ nhị chưởng.

Rồi đệ tam chưởng.

Lão già không thể phản kích mấy may.

Đạo chưởng phong thứ nhất của Thiết Thủ hóa giải thế công của lão già thành vô hình.

Đạo chưởng kinh thứ hai bức thân hình lão đứng lại.

Đạo chưởng lực thứ ba khiến mái tóc bạc của lão tung bay rồi tan biến.

Lão biết chưởng này Thiết Thủ nương tay.

Sắc mặt lão đột nhiên đỏ bừng, phần hện nói: "Hay, hay lắm. Ta không đánh lại ngươi nhưng giết được kẻ khác". Đoạn nhảy bổ vào Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong đang mở đường cho chủ đội, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ, Phùng Loạn Hồ đấu với y.

Thiết Thủ tự nhiên không muốn lão già đến hợp công Ân Thừa Phong bèn nhảy bật lên, hét vang: "Tiền bối, tiền bối hà tất khổ..."

Chưa dứt lời, chợt thấy dưới chân hụt hẫng, cát bụi sụp xuống, nguyên lai đó là một miệng hố lớn hơn trượng, bên dưới có mấy chục mũi nhọn nhô lên, quả nhiên là một chiếc bẫy bố trí hoàn hảo.

Lão già thấy hắn sa bẫy, dừng lại quát: "Mau bắn tên, quăng lưới".

Hai chục hán tử dừng mình chia thành hai đội, một đội bắn tên xuống, một đội giăng lưới chặn miệng hố.

Thiết Thủ hụt chân ngã xuống, trước mắt liền tối sầm, những dưới đáy hố lại sáng lấp lánh, liền biết ngay có vật nhọn ở đó, hắn gấp ngay không loạn, song chưởng nhả lực bổ xuống, mượn lực bung người lên miệng hố.

Vừa hay mười người ở trên nhả tên.

Chưởng lực của hắn kích xuống đáy hố, kinh lực phản lại, tốc độ nhanh hơn, song chưởng tiếp tục phát lực, tên bay tới bị chưởng phong hùng hồn hất văng đi, cả tiền thủ cũng ngã theo.

Hắn dựa vào nhuệ kinh không thể chặn nổi, lướt khỏi miệng hố.

Lão già thấy hắn xuất hiện, nhân lúc chưa kịp đứng vững lại vung roi quát tới, ngọn roi tụ tập công lực cả đời của lão, thanh thế kinh nhân.

Nhưng roi vung ra mà Thiết Thủ mất bóng, lão già đánh hụt, theo đà nhao tới.

Thiết Thủ lướt ra sau lưng lão, thúc khuỷu tay vào lưng.

Lão già hét lên, thu thế không kịp, hụt chân sa xuống hố.

Lão không có được chưởng lực như Thiết Thủ nên không cách nào thoát lên miệng hố, dưới đáy toàn là mũi nhọn tằm độc, sa xuống còn sống nổi sao?

Lão vung hai tay để giữ thăng bằng, roi cũng quăng mất nhưng không giảm nổi đà rơi.

Lão không ngã xuống.

Hai bàn tay chộp lấy cổ áo lão.

Lão ngoái lại nhìn.

Người đó là Thiết Thủ.

Hắn thả tay. Cạnh hắn là mười tiễn thủ, mười võng thủ, toàn bộ bị điểm huyết, nằm bất động dưới đất.

Lão già thở dài một hơi.

Còn gì để nói nữa.

Lão đã tận lực nhưng không chặn nổi Thiết Thủ. Nếu còn cổ đâm ăn xôi, chỉ e tự tìm đường chết.

Nên lão nhường lối.

Liên Vân Tam Loạn lại không nhường lối cho Ân Thừa Phong.

Cả ba vây chặt lấy y.

Kiếm, đao, kim qua chùy chặn hết ba mặt, Ân Thừa Phong trừ phi chịu chết, không chỉ còn nước thoái lui.

Liên Vân Tam Loạn thậm chí còn cho rằng nếu Trương Loạn Pháp không chết, Ân Thừa Phong ngay cả đường lui cũng không có, chỉ còn nước chết.

Nếu Trương Loạn Pháp không chết, Liên Vân Tứ Loạn hợp lực có chế trụ được Ân Thừa Phong không? Cả Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ, Phùng Loạn Hồ đều không biết đáp án.

Nhưng ba người liên thủ có chế trụ được không thì họ lại biết ngay đáp án.

Bởi ba người chia ba hướng hợp kích, đều thấy trước mắt lóe kiếm quang, cả ba đồng thời lui bước, Ân Thừa Phong lướt qua.

Tống Loạn Thủy nổi giận: "Y chỉ xuất kiếm với ta, sao các người không chặn lại?"

Phùng Loạn Hồ cũng phẫn hận: "Y xuất kiếm vào ta, buộc ta phải lui, hà cớ các người không chặn nổi?"

Hoắc Loạn Bộ giận điên người: "Y cũng xuất kiếm vào ta, sao các người không nhìn thấy?"

Cả ba đều cảm giác Ân Thừa Phong hướng chiêu kiếm vào mình, đành tránh đi nên không kịp ngăn lại.

Ba người cùng giận dữ, găm lên bất cam "Chúng ta lại chặn y".

Ân Thừa Phong như hổ xông chuồng, đánh bị thương mười mấy quan binh, đang đấu với hai thống lĩnh và một tướng quân.

Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ lại xông lên bao vây.

Lần này cả ba cùng động thủ.

Vẫn là kiếm, đao, kim qua chùy công tới.

Kết quả thế nào?

Hoắc Loạn Bộ bật lên...

Tống Loạn Thủy lặn đi tránh đòn.

Phùng Loạn Hồ phải nhảy lui.

Hai thống lĩnh một chết một bị thương, quan quân quảng binh khí chạy mất.

Tống Loạn Thủy hét lên: "Hiểm quá, hiểm quá".

Phùng Loạn Hồ thở dài: "Ta thấy rồi, kiếm nhanh thật".

Hoắc Loạn Bộ cũng kêu lên: "Trông có vẻ y chỉ đâm một kiếm nhưng cả ba chúng ta cơ hồ cùng trúng kiếm".

Phùng Loạn Hồ phẫn hận: "Không được, không thể mặc y chạy thoát".

Tống Loạn Thủy hỏi: "Phải làm sao đây?"

Hoắc Loạn Bộ nói: "Ba chúng ta phúc họa cùng hưởng, bất kể y công vào ai đều phải cùng tiến cùng thoái, cùng chặn".

Tống Loạn Thủy tâm hoảng ý loạn, phụ họa: "Đúng. Chết cũng cùng chết".

Phùng Loạn Hồ mắng: "Ta khinh! Chỉ có y chết, chúng ta không chết".

Tổng Loạn Thủy vội sửa lời: "Chính thị, chính thị, y chết mà thôi".

Hoắc Loạn Bộ nói: "Chúng ta còn đợi gì, chần chừ là không kịp".

Cả ba lại lao lên.

Ân Thừa Phong đang lệnh cho chủ đội bảo vệ gia quyến mở đường, Tam Loạn lại tấn công, lần này cả ba kết hợp, tập trung tấn công lưng y.

Kết quả thế nào?

Cả ba cùng phải lăn xuống dốc.

Tổng Loạn Thủy đau đớn thét lên be be, lau vết máu trên trán: "Lợi hại, lợi hại thật".

Trên lưng Hoắc Loạn Bộ cũng có một vết máu, run rẩy nói: "Kiếm pháp nhanh quá, ta đỡ cho người nhất kiếm đó mới thụ thương".

Tổng Loạn Thủy tỏ vẻ oan khuất: "Ta đỡ hộ hấn một kiếm mới thành ra thế này".

Phùng Loạn Hồ vội cãi: "Ta đỡ hộ người một kiếm rồi mới lăn xuống".

Hoắc Loạn Bộ hậm hực: "Nhưng người không thụ thương".

Phùng Loạn Hồ biện bác: "Không sai, ta không đỡ máu nhưng kiếm không biết đã bị y đánh bay đi đâu".

Hoắc Loạn Bộ tận mắt chứng kiến, thờ dãi: "Kiếm của Ân Thừa Phong nhanh thật, không thẹn là Điện Kiếm".

Tổng Loạn Thủy vẫn hoảng sợ: "Lần này hỏng rồi, không ngăn được họ Ân, Đại đương gia nhất định trách tội".

Hoắc Loạn Bộ lừ gãi: "Thế thì sao. Lẽ nào người định học hai tên gốc Lý Phúc, Lý Tuệ, mất mạng mới chịu hả?".

Tổng Loạn Thủy vội rút lời: "Không phải, không phải, chúng tìm chết, chúng ta không đòi nào".

Phùng Loạn Hồ xen lời: "Cũng không trách ba chúng ta được, tận lực rồi, nếu miễn cưỡng chặn y cũng chỉ phí mạng. Chúng ta còn phải hiệp trợ Cổ công tử hoàn thành đại kế".

Cả ba bàn tính, đợi chiến cục trên dốc núi hết hung hiểm mới dám bò lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thiên khí nhân bất khí

Ân Thừa Phong dẫn hơn trăm đệ tử cùng hơn hai trăm người già yếu, phụ nữ, con nít vượt sông Dịch, đợi trên bờ sông cùng hợp lại với Hách Liên Xuân Thủy, Tức đại nương cùng hơn trăm bộ chúng đoạn hậu, đánh chìm thuyền, chinh đón binh mã, tổng số hơn hai trăm năm chục tráng đinh, ba phần thụ thương nặng nhẹ khác nhau.

Chúng nhân thấy bên bờ kia khói lửa ngút trời, biết quan binh đang phóng hỏa, thiêu rụi Thanh Thiên Trại, cơ nghiệp bao năm hủy trong chốc lát, ai nấy đứng trong làn gió lạnh dâng lên niềm thương cảm, xem lẫn bị phần.

Cao Kê Huyết đã hy sinh, xương cốt không còn, hấn và Vi Áp Mao đều bị kéo vào trường truy sát này, lần lượt gục ngã. Tức đại nương buồn phiền hơn hết, Cao Kê Huyết chết vì nàng, tâm ý bao năm nay của hấn, người thông minh như nàng lẽ nào không biết? Hách Liên Xuân Thủy cũng buồn bực, xưa nay y cùng Cao Kê Huyết đấu trí đấu mưu miệng, nước lửa không dung nhưng hấn chết rồi, y lại thấy thương tâm cùng tịch mịch vô cớ.

Có lẽ y và Cao Kê Huyết đều có một đoạn tình cảm vô vọng khắc sâu trong lòng, đều hiểu nhau rất rõ. Nhưng cả hai không bắt cần nguyên tắc, bắt chấp thủ đoạn như Vu Tri Vĩ, biết là vô vọng nhưng sẵn sàng trả giá tất cả vì chút tình vô vọng đó.

Nhưng kết quả thì sao.

Y không dám nghĩ tới.

Cao Kê Huyết chết rồi, y càng cô độc hơn.

Một mặt, y cảm giác mình vô vọng cùng hoang đường, mặt khác lại dâng lên hy vọng khắp khơi trong lòng, càng lúc càng thôi thúc.

Tám bộ thuộc của Vi Áp Mao và Cao Kê Huyết đã hy sinh mất năm, Hâm Trận Phạm Trung cùng Trung Phong Vũ Toàn Thịnh đều chết, tám người đến tiếp viện cho Phạm Trung cũng chết mất bốn, tổng số còn lại bảy người, không còn đường rút nữa nên họ tạm thời theo Túc đại nương.

Bốn gia tướng của Hách Liên Xuân Thủy cũng bị Chu Tiểu Tiểu giết chết ba, Thập Tam Muội chết bởi trúng mai phục của quan binh, còn lại một người hầu duy nhất, Thập Nhất Lang cùng Hồ Đầu Dao Cung Thúy Hoàn.

Đám nha sai do Hỷ Lai Cẩm dẫn đến cũng mất hai người, mười một người còn lại vẫn tiến thoái cùng Thiết Thủ, dù gì họ cũng hết đường, chỉ còn cách theo hần mở đường máu.

Nếu Ân Thừa Phong không sớm hạ lệnh triệt thoái để bảo tồn thực lực, e rằng thương vong nặng hơn nhiều.

Ân Thừa Phong là người trong lục lâm, thiện nghệ du kích chiến, hành quân đánh trận không sánh với Hách Liên Xuân Thủy. Y là bậc danh tướng thao lược, lão luyện hành quân tiến thoái, cộng thêm Thiết Thủ trầm ổn cơ trí, tuy địch nhân đông hơn nhưng vẫn thoát được trùng vây mà vượt sông Dịch.

Ân Thừa Phong nhảy lên Bát Tiên đài, ngựa đã bỏ lại lúc vượt sông, hiện tại bốn phía mênh mông, không biết nên đi đâu? Hách Liên Xuân Thủy đề nghị: "Chúng ta đến Bát Tiên trấn, bèn định với Hải bá bá xem có chỗ dung thân không đã".

Thiết Thủ trầm ngâm: "Hải lão đã rút chân nhiều năm, giờ muốn ông ta đắc tội quan binh, tựa hồ không được ổn thỏa".

Hách Liên Xuân Thủy ngầm nghĩ: "Thiết nhị ca không cần cả nghĩ. Hải bá bá là chí giao của cha đệ, nếu dung nạp chúng ta được quyết không chối từ, nếu không thể, cũng không mật báo cho quan binh".

Túc đại nương lo lắng: "Chúng ta cùng đến thế này, có phiền Hải thần tẩu chăng?".

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Cũng không sao. Hải bá bá chịu ơn của nhà ta, có người quen thuộc địa hình ở đây như ông ấy giúp, ắt có chỗ đi, còn chúng ta đi loạn xạ, một khi truy binh vượt sông, hợp lại với binh mã huyện nha đến vây công, chỉ e không chịu nổi chiến đấu lâu dài. Chi bằng để ta đến chỗ bá bá thăm dò trước".

Ân Thừa Phong định lượng cục thế: "Quan binh muốn vượt sông phải đợi thuyền, ít nhất phải hai, ba ngày nữa, chúng ta đến đâu cũng mang theo nhiều gia quyến, sau cùng không thoát được bị vây công, dù Hải thần tẩu bất tiện ra mặt, chỉ cần có chỗ cho chúng ta ẩn náu, đề phòng quan binh, tạo con đường sáng để chúng ta đi là quá tốt rồi".

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Tại hạ cũng nghĩ vậy".

Ân Thừa Phong nói: "Vay phiền công tử một chuyến".

Thiết Thủ đề nghị: "Có nên đi thêm một người nữa, nhị vị cùng đi?".

Hách Liên Xuân Thủy tư lự: "Thiết nhị ca là danh bộ, tạm thời không nên ra mặt, Ân trại chủ gánh trách nhiệm nặng nề, đệ tử Thanh Thiên Trại trông cả vào ngài, cũng không nên mạo hiểm. Vậy xin Đại nương đi cùng tại hạ một chuyến".

Chúng nhân thương lượng một hồi, thấy đó là cách vẹn toàn hiện tại, để an toàn, Thiết Thủ yêu cầu Hách Liên Xuân Thủy và Túc đại nương mang theo tín hiệu hòa tiền, Ân Thừa Phong mai phục mấy chục tinh binh ngoài Bát Tiên trấn, vạn nhất có biến cũng cứu kịp.

Hách Liên Xuân Thủy và Túc đại nương giả trang làm phu phụ đi chơi, cùng Thập Nhất Lang và một người hầu, thuận đường đến thăm bằng hữu, trà trộn vào trần, tìm tới Hải phủ.

Đến nơi, hai người quảng tín hiệu báo tin lành, xuống ngựa chỉnh trang y phục, thông báo tính danh, đưa cả danh thiếp, coi như đủ lễ số. Gia nhân cầm thiếp vào báo, hai người nhìn nhau, lòng tay lăm lăm mở hồi.

Nếu Hải Thác Sơn có liên lạc với người thuộc phe họ Phó trong triều hoặc quan binh đi dẹp phi, đột nhiên trở mặt không nhận người, tình cảnh của họ ắt càng nguy hiểm.

Họ đợi một chốc mà như lâm đại địch, ngầm quan sát thần sắc quân sự, nhận thấy điều gì không ổn sẽ rút ngay.

Đang lúc thăm cảnh giác thì Hải Thác Sơn cũng một lão tẩu tự thân ra ngoài đón, cười bảo: "Khách quý! Khách quý! Hách Liên công tử lại tới. Xin thứ cho tội đón chậm". Vừa gặp mặt lão đã ôm vai bá cổ, hết sức thân thiết, lại cho rằng Túc đại nương là phu nhân của Hách Liên Xuân Thủy nên nói toàn những câu khách sáo "châu ngọc sánh đôi", "một cặp trời sinh" khiến y mất hẳn tự nhiên, ngược lại Túc đại nương khá thoải mái.

Hách Liên Xuân Thủy ngầm quan sát dung mạo, nhất thấy Hải Thác Sơn vẫn còn đáng tin, hào khí chưa giảm, Túc đại nương cũng thấy vậy. Y liền thuật lại sự tình, uyển chuyển đề xuất với Hải Thác Sơn, cho lão biết tình hình nghiêm trọng, có thể bị liên lụy, nếu ngày sau rửa oan được, ắt sẽ báo đáp.

Lời Hách Liên Xuân Thủy biểu hiện rằng không cần Hải Thác Sơn phải người giúp đỡ, chỉ cần tìm hộ nơi tạm lánh và cung cấp lương thảo. Túc đại nương vội bổ sung, nếu Hải phủ bất tiện, họ cũng không ép, sẽ lập tức rời Bát Tiên đài, chỉ mong lão giữ bí mật, vạn lần không hé ra là họ từng qua đây cầu viện.

Hải Thác Sơn nghe kể, trầm ngâm một lúc, đi đi lại lại tỏ vẻ cân nhắc.

Tức đại nương nói: "Hải tiên bối không cần khó nghĩ, có câu rằng: 'có lòng mà vô lực', tiên bối còn gia đình cơ nghiệp, có chỗ nào bất tiện, xin cứ cho là bọn vân bối mạo muội, tiên bối không nên để trong lòng, bọn vân bối sẽ rời khỏi trấn ngay".

Hải Thác Sơn ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, nếp nhăn trên mặt tăng hẳn: "Hách Liên công tử, Tức đại nương, theo lý mà nói, không cần tính tới chuyện lão tướng quân có ơn nặng với bọn lão hủ, chỉ cần dựa vào nghĩa khí giữa vô lâm đồng đạo cùng chút tình tương giao của chúng ta, Thanh Thiên Trại bên kia sông gặp nạn, lão hủ không nên lo nghĩ nhiều, chẳng qua lão hủ già rồi, không được như năm xưa".

Hách Liên Xuân Thủy hiểu ý lão, cũng hiểu được cả tâm tình của lão.

Phụ thân y Hách Liên Nhạc Ngô cũng vậy.

Anh hùng sợ tuổi già, hảo hán sợ bệnh, tướng quân sợ âm mưu, một khi có vợ con, gia đình, tâm chí sẽ không còn như xưa.

Không phải không có dũng khí mà phải cân nhắc.

Y định cất bước nhưng Hải Thác Sơn ngăn lại.

Bàn tay lão nóng bỏng.

Ánh mắt vẫn chưa già chút nào.

"Chỉ là...". Hải Thác Sơn nói với vẻ nhiệt tình, "Có những việc lúc trẻ làm, khi già mới có kỷ ức để tự hào, cũng có những việc làm xong rồi, chết mới nhắm mắt được".

Hách Liên Xuân Thủy bật cười.

Y nhìn sang Tức đại nương.

Ánh mắt phảng phất muốn bảo nàng rằng y không nhìn lầm người, vị Hải bá bá này vẫn là người có lòng.

Hải Thác Sơn nắm chặt tay y: "Công tử đợi một chút, lão hủ cùng lão nhị, lão tam thương lượng đối sách, tình hình xong sẽ cho công tử biết".

Lão già đứng cạnh đó nãy giờ yên lặng, thần tình pha chút ngao ngễ, cuối cùng cũng lên tiếng: "Bọn lão phu phải thương nghị nhưng bất kể kết quả thế nào, việc của Hách Liên công tử cũng là việc của Thiên Khí Tứ Tẩu chúng ta".

Lão tẩu ngao mạn nói xong quay sang bảo Hải Thác Sơn: "Chúng ta đi tìm lão tam".

Đoạn hai người đi vào nội sảnh.

Hách Liên Xuân Thủy đương nhiên minh bạch ý lão tẩu nói.

"Việc của công tử cũng là việc của chúng ta. Thiên Khí Tứ Tẩu đã chấp nhận. Hiện tại chỉ còn tính cách ổn thỏa. Xin cứ yên tâm".

Tức đại nương lẽ nào không hiểu ý tứ của lão.

"Hải Thác Sơn này vốn cùng ba cao thủ khác kết nghĩa, hợp xưng Thiên Khí Tứ Thiếu, lấy danh hiệu Thiên Khí hàm ý bị trời bỏ rơi nhưng con người không được nản chí. Xuất thân của Hải bá bá năm xưa không phải quyền quý, thường nếm mọi gian khổ nên gọi là Thiên Khí". Hách Liên Xuân Thủy giải thích: "Bốn người kết nghĩa, luận theo tuổi tác, Lưu Vân hơn cả nên là lão đại, Ngô Chúc lão nhị, Ba Lực lão tam, Hải bá bá vốn tên chỉ có một chữ Sơn, xếp thứ tư nhưng luận võ công lại đứng đầu. Họ đều lớn tuổi nên Tứ Thiếu thành Tứ Tẩu".

Tức đại nương động dung: "Tiện thiếp hiểu rồi, hóa ra sau này tên họ là Lưu Đan Vân, Ngô Song Chúc, Ba Tam Kỳ cùng Hải...".

Hách Liên Xuân Thủy bật cười: "Vốn là Hải Tử Sơn nhưng Hải bá bá xếp cuối, mà võ công, danh tiếng lại quá lớn, tam tẩu đều nể. Hải bá bá lấy là Thác Sơn, sau này người trên giang hồ đều tôn là Hải Thác Sơn, bỏ qua chữ 'tử'. Dù thế, bá bá vẫn niệm tình cũ, kính trọng ba vị huynh trưởng kết nghĩa, mời ở lại Hải phủ cung phụng, quả thật là người trọng tôn ti".

Tức đại nương nói: "Trời bỏ rơi nhưng người không buông xuôi, con người không tự buông xuôi ắt có chỗ đứng trong trời đất".

Hách Liên Xuân Thủy nói: "Người này trăm mặc ít nói, thần thái ngao mạn là Ngô Song Chúc, lời lão nói rất có trọng lượng".

Tức đại nương dịu dàng hỏi: "Không biết họ đóng cửa, thương nghị thế nào nhỉ?".

Hải Thác Sơn từ sau rèm bước ra, bên cạnh ngoài Ngô Song Chúc thần thái ngao ngễ còn có một lão đầu mặt mày hiền hòa, chính thị Ba Tam Kỳ. Hải Thác Sơn vừa ra đã mỉm cười: "Đề nghị vị đại lâu".

Nguyên lai ba người đóng cửa mật nghị, quyết định đưa người Thanh Thiên Trại đến nhăm động bí mật cạnh cảng Thanh Khê trên sông Dịch tạm lánh

một thời gian, sau hai, ba tháng, quan binh bớt lòng sục, sóng yên gió lặng rồi tính tiếp.

"Bí Nham động" vốn là căn cứ năm xưa của Thiên Khí Tử Tẩu lúc họ còn làm phi đồ, hết sức bí mật lại hiểm trở, quan binh từng hai lần tấn công nhưng đều thất bại quay về. Hải Thác Sơn đồng ý cung cấp lương thảo, do Ba Tam Kỳ phụ trách bí mật vận chuyển tới. Bí Nham động do Ngô Song Chúc thiết kế phòng vệ nên chỉ cần hơi có động tĩnh sẽ phát hiện được ngay.

Hách Liên Xuân Thủy và Tứ đại nương đều vui mừng, liên tục cảm tạ.

Hải Thác Sơn chỉ nói: "Thế diệt, ta và lệnh tôn giao tình sâu như biển, giúp đỡ một chút này cũng không đáng gì". Lại dặn thuộc hạ phải cẩn thận, không để quân hiệp xảy ra chuyện tại Bát Tiên đài.

Kỳ thật lão có chỗ khó xử.

Lão sợ bị liên lụy nên hơi do dự, lại nghĩ Hách Liên lão tướng quân giữ trọng quyền trong triều, thân thiết với Gia Cát tiên sinh, có thể trình bày với Hoàng đế, tất sẽ dẹp yên vụ này, giả như mình không giúp, sau này còn mặt mũi gặp Hách Liên Nhạc Ngô sao? Hà huống đạo nghĩa võ lâm, tình nghĩa bạn cũ, không thể thấy chết mà không cứu.

Lão bèn đi tìm Ba Tam Kỳ, ba người cùng bàn luận cẩn thận.

Ba Tam Kỳ cực lực phản đối, cho rằng không nên rước họa vào thân, lại e việc này có quan hệ đến Phó thừa tướng hoặc Thái Kinh, cả hai đều quyền khuynh triều chính, không thể chạm vào.

Ngô Song Chúc lại muốn tương trợ, chiếu theo nghĩa khí của đồng đạo võ lâm đương nhiên phải giúp, cung cấp lương thực, khoái mã để Hách Liên Xuân Thủy và tàn binh Thanh Thiên Trại đi khỏi thật nhanh.

Nhưng Hải Thác Sơn cũng không muốn Hách Liên Xuân Thủy cứ thế mà đi, sợ sẽ có ngày chuyện đó thành chứng ngại cho quan lộ của mình, nhất thời dừng dằng không quyết nói.

Ba Tam Kỳ đề nghị: "Chi bằng đợi đại ca về hỏi ý kiến".

Hải Thác Sơn đáp: "Nhưng hiện tại đệ phải an bài cho họ".

Ngô Song Chúc nói: "Nên để họ trốn đi đã, việc này gấp rút, liên quan đến mấy trăm tính mạng, không thể chần chừ".

Hải Thác Sơn không biết làm sao, đành nghe theo kế này, dẫn tàn binh của Hách Liên Xuân Thủy đến Bí Nham động.

Lần này quân hùng kiếm được chỗ tạm tránh, Thiết Thủ bèn lệnh cho Thiết kiếm, Đồng kiếm nhị đồng phi ngựa về Yên Nam tìm đại sư huynh Vô Tình.

Hắn không biết đại sư huynh còn ở đó không nhưng Vô Tình xuất phát từ Tư Ân trấn đi tìm Thích Thiếu Thương, bất kể đi đâu tìm cũng sẽ để lại ám ký cho nhị đồng truy theo.

Sở dĩ Thiết Thủ phái nhị đồng đi tìm bởi hắn có chỗ khó tâm: thứ nhất hắn không muốn nhị đồng theo quân hiệp chịu khổ, thứ hai nhị đồng chưa từng lộ diện trong chiến dịch, để cả hai đi cầu viện sẽ không khiến ai chú ý, hơn nữa nhị đồng rời khỏi đội ngũ đang bị truy đuổi sẽ được an toàn. Hách Liên Xuân Thủy lại sai một người hầu cùng đi, chiếu cố cho nhị đồng.

Y biết ở lại Bát Tiên đài chỉ tạm thời yên tâm, tránh khỏi đầu sóng ngọn gió để dưỡng sức, đợi bước vào trận đánh mới nhưng không hiểu sao trong lòng luôn có điềm bất tường, bất quá không hiểu vì đâu nên không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ma đầu hội toàn quân hiệp phân tán

Đồng kiếm, Thiết kiếm giấu đoản kiếm vào tay áo, giả làm đồng tử sống gần đó ra ngoài du ngoạn, do người hầu của Hách Liên Xuân Thủy dẫn đường, vượt núi xuống Yên Nam, không ngờ mới ra khỏi nơi ẩn nấp đã bị Văn Trương và thuộc hạ Thư Tụ Tú phát hiện.

Văn Trương và Thư Tụ Tú cải trang vượt sông Dịch, định đến mấy hào môn đại hộ nghe ngóng, chợt thấy một già hai trẻ có vẻ ung dung tự tại nhưng thần sắc không che được vẻ khẩn trương, cười ngửa rồi khỏi Bát Tiên đài.

Văn Trương lập tức lưu ý. Theo bước ba người này có thể sẽ tìm được nơi Tứ đại nương và Hách Liên Xuân Thủy trốn ở đâu.

Y và Thư Tụ Tú lập tức ngấm ngầm bám theo.

Kết quả đuổi theo hơn trăm dặm, qua ba lần dịch, cả hai không thấy gì khác thường.

Phi tặc Thanh Thiên Trại không thể chạy xa đến thế. Hơn nửa dọc đường không hề có manh mối gì.

Văn Trương nghi ngờ rằng mình đoán sai.

Một lần, y nhân lúc ba người ăn cơm ngoài điểm, sai Thư Tụ Tú vào phòng lục lợi hành lý, phát hiện "vũ khí" của họ: một thanh Đổng kiếm và một thanh Thiết kiếm, cả một cây trường phủ có thể tháo lắp cán.

Thư Tụ Tú lập tức quay lại bẩm báo, bổ sung thêm một câu: "Trong bốn gia tướng của Hách Liên Nhạc Ngô có một người dùng loại đại phủ này".

Văn Trương lắc đầu, vuốt râu đáp: "Cũng không lạ lắm".

Thư Tụ Tú ngạc nhiên: "Có phải...".

Văn Trương đáp: "Như ta đoán, đôi tiểu kiếm này là vũ khí của bốn kiếm đồng theo hầu lão đại Vô Tình của Tứ Đại Danh Bộ".

Thư Tụ Tú ngạc nhiên: "Vũ khí của kiếm đồng theo hầu Vô Tình ở đây? Vậy có phải y theo tặc đảng?"

Văn Trương đáp: "Có gì lạ đâu. Thiết Thủ đi cùng phi đảng, Vô Tình thanh cao hơn chỗ nào".

Thư Tụ Tú hứng chí: "Nếu chúng ta truy ra Vô Tình trợ giúp phi đảng, cộng thêm việc Thiết Thủ thông đồng với chúng, không phải một bản tấu sẽ một mẻ quét sạch Tứ Đại Danh Bộ sao?"

Văn Trương trầm ngâm: "Thiết Thủ đi cùng phi đảng, giúp chúng giết quan binh, coi như hết đường; ở An Thuận sạn, Vô Tình bức Lý thị huynh đệ, Liên Văn Tam Loạn uống độc được giả, khiến quan binh phân tán chủ lực, giúp tặc đảng đào thoát, tội trạng cũng cực kỳ trọng đại. Vì việc này ít nhất hai trong Tứ Đại Danh Bộ biến thành phạm nhân, bất quá ta hoài nghi Vô Tình tách ra nhằm cứu Thích Thiểu Thương, hai kiếm đồng này đi cầu viện binh, hoặc chí ít cũng đang đến họp lại với y".

Thư Tụ Tú hỏi: "Như vậy, cứ theo chúng sẽ tìm được Vô Tình?"

Văn Trương nói: "Tìm ra y sẽ thấy Thích Thiểu Thương".

Thư Tụ Tú tiếp lời: "Thích Thiểu Thương là tội phạm số một, mọi hành động truy bắt đều nhắm vào y".

Văn Trương vuốt bộ râu dài: "Ta thấy chúng ta không nên bỏ qua đỉnh nguyên bảo mà đi tìm bạc lẻ".

Thư Tụ Tú đáp ứng: "Ý đại nhân là..."

Văn Trương đáp: "Đuổi theo".

Lần này cả hai đuổi theo đến tận Yên Nam.

Văn Trương thấy mục tiêu cùng vào trong Tướng quân phủ.

Y và Thư Tụ Tú cẩn mật vượt tường vào trong, phát hiện Vô Tình, Lôi Quyền, Đường Văn Từ, Thích Thiểu Thương cùng có mặt.

Lần đuổi theo này quả không vô ích.

Nhưng y lặng lẽ kéo Thư Tụ Tú đi ngay.

Hai người tìm một tiểu điểm gần đó cư trú.

Thư Tụ Tú đương nhiên không hiểu gì.

"Đã tìm được bốn tên trọng phạm này nhưng không thể khinh cử vọng động". Văn Trương nói, "Vô Tình, Thích Thiểu Thương, Lôi Quyền, Đường nhị nương này, chúng ta không địch nổi".

Thư Tụ Tú đề nghị: "Chúng ta có thể thông tri cho sai nha ở đây đến vây bắt".

"Vô dụng thôi". Văn Trương đáp, "Quân ô hợp không thể tin cậy, hà huống Vô Tình uy danh lẫy lừng, huyện nha không dám động vào, việc này đang trong vòng nghi vấn, hơn nữa còn có Đô Thuần Tài chống lưng cho y".

Thư Tụ Tú hỏi: "Chúng ta phải làm sao?"

Văn Trương đáp: "Tạm thời không làm gì, người có phát hiện không?"

Thư Tụ Tú ngó người: "Đại nhân, chuyện gì?"

"Vô Tình". Văn Trương đáp, "Vô Tình tựa hồ toàn thân không động đậy được".

"Kính địch này". Thư Tự Tú hoan hỷ, "Y mà bất động, chúng ta đỡ nhiều công sức".

"Đồng Thiết nhị kiếm đồng đến báo tin Thanh Thiên Trại nguy khốn, Thích Thiểu Thương tất đi giải cứu, khoảng hơn nửa bọn chúng ắt đi cùng, số còn lại chúng ta giải quyết dễ dàng hơn nhiều". Văn Trương nói, "Mục tiêu chủ yếu của chúng ta là Thích Thiểu Thương, đợi diệt y đã rồi hãy nói".

"Nếu tất cả bọn Vô Tình, Thích Thiểu Thương, Lôi Quyền, Đường Văn Từ đều mất mạng ở đây, công lao này..."

"Sẽ cùng hưởng với người".

"Đa tạ đại nhân quan tâm..."

Văn Trương nghỉ lại tại một tiểu điểm, nhìn qua song cửa với vẻ tự tin, ở đây có thể giám thị động tĩnh của Đô phủ, không ngờ lúc đó vang lên tiếng khoái mã, hai người bước vào điểm.

Y nhìn xuống, đó là hai người quen.

Y đại hi thẩm nhủ: "Đang nghĩ đến việc gặp hai người này ở đây, đúng là trời giúp ta, ắt Cửu U Thần Quân ở gần đây, phen này có thể thu thập được bọn Vô Tình".

Hai người này, nam là Long Thiệp Hư, nữ là Anh Lục Hà.

Hai người này mấy phen ám toán bọn Lưu Độc Phong, Thích Thiểu Thương thất bại, sư phụ Cửu U Thần Quân liều mình với Lưu Độc Phong, Hồ Chấn Bi thảm tử, "Thiết Tật Lê" sinh tử không rõ, Bào Bào mất thần trí, coi như không xong đời. Lưỡng diện Tinh kính hộ thân của Anh Lục Hà bị phá, Long Thiệp Hư thụ nội thương, cả hai diu dắt nhau đến trấn thành nghỉ ngơi.

Cả hai xuống ngựa vào điểm, Long Thiệp Hư lại định giờ bài cũ, ra oai với điểm gia, nhưng Anh Lục Hà ngằm kéo tay áo: "Không nên, có người đang quan sát chúng ta".

Cả hai liền ngoan ngoãn trả bạc, vào phòng rồi, Long Thiệp Hư nóng lòng hỏi: "Sao muội biết?".

Anh Lục Hà đáp: "Chúng ta vừa xuống ngựa, đã có người ở song cửa phía bắc quan sát chúng ta chằm chằm".

Long Thiệp Hư nếm mùi mấy lần, lại bị mấy vết thương, đầu chí đã tan nên vội nói: "Sao không đi ngay mà còn ở lại đợi người ta đến làm thịt".

Anh Lục Hà nói: "Không thể đi được, chúng ta mà đi sẽ dả thảo kinh xà, đánh động địch nhân, địch tối ta sáng, thậm chí còn tệ hơn".

Long Thiệp Hư hoảng hốt: "Làm sao bây giờ?". Xưa nay hấn đầu óc tri độn, luôn nghe theo chủ ý của Anh Lục Hà.

Anh Lục Hà mím môi: "Chúng ta phản đòn, muội nhận rõ hấn ở phòng phía bắc. Phải cao thủ, tình hình không ổn, chúng ta rút ngay; không phải cao thủ, nhân lúc đêm tối, xử lý luôn là xong".

Long Thiệp Hư đương nhiên đồng ý.

Đêm buông xuống, Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư đối áp dạ hành, lần đến phòng phía bắc, ngần ngừ trước cửa một hồi mới ngằm dùng đao nhắc then cửa lách vào, không thấy động tĩnh gì, bèn lén đến giường, bỏ đao xuống.

Anh Lục Hà đâm một đao xong, lập tức biết không ổn, lặc giọng: "Không xong rồi".

Long Thiệp Hư cất giọng trong bóng tối: "Làm sao đây?".

Anh Lục Hà thấp giọng: "Trên giường không có người".

Long Thiệp Hư nhảy sang giường bên cạnh: "Huynh cũng không thấy ai...". Vai hấn đụng vào ngực Anh Lục Hà, liền nổi dâm niệm: "Không biết chúng trốn ở đâu, chỉ bằng chúng ta..."

Anh Lục Hà khế quát: "Không được, về phòng nào".

Cả hai lạng lẽ đi ra, qua song cửa nhảy về phòng, vừa đặt chân xuống liền nhận ra có điều không ổn.

Long Thiệp Hư đặt chân xuống.

Anh Lục Hà quát lên: "Cẩn thận". Lôi vừa buông đã tung mình lách đi.

Trong phòng lóe sáng tinh mang, tựa hồ có người rút lợi khí ra bị ánh trăng phản chiếu.

Long Thiệp Hư cũng phát hiện, rút Hồ My còn ba mũi hai lưỡi đập vào ánh tinh quang.

"Choang", hai món binh khí va nhau.

Chợt ở góc khác có người quát khê: "Đừng động thủ".

Anh Lục Hà nghe tiếng nhận vị trí, thiết như ý xuất ra một chiêu ba thức, đều là sát thủ.

Nhưng ba thức đều hụt, ngược lại đồ vật trong phòng bị ả đập vỡ loảng xoảng.

Ba thức của ả đánh vào khoảng không, biết địch nhân không dễ chơi, không để ý đến tình hình bên Long Thiệp Hư, nhảy qua cửa thoát đi.

Một người trầm giọng quát: "Tồn giả là ai? Xin để lại tính danh!".

Anh Lục Hà cười lạnh: "Các người đột nhập phòng chúng ta lúc nửa đêm, mang theo binh khí còn hỏi chúng ta là ai sao?". Không ngờ Long Thiệp Hư đàn độn quát vang: "Đồ chết nhất! Ta đi không đòi họ, ngồi không đòi tên, Long...".

Anh Lục Hà ở cạnh song cửa, liền quát: "Im ngay".

Người đó thờ phào một hơi: "Cạnh cửa có phải là Anh nữ hiệp? Xin đừng đi".

Long Thiệp Hư ở trong bóng tối đầu mấy chiêu với địch thủ, lùi đến cạnh cửa, thấp giọng hỏi Anh Lục Hà: "Làm sao đây?".

Chợt một người đặt tay lên vai, hần phát hiện, định lác đi nhưng nửa thân người cứng đơ.

Lúc đó, bên ngoài đường có tiếng vó ngựa vang lên, từ xa phi tới.

Long Thiệp Hư tưởng Anh Lục Hà bỏ hần mà đi, vội gọi: "Anh sư muội, sư muội...". Người trong bóng tối không chần chừ nữa, bật lửa lên nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Hạ quan họ Văn, trước đây chúng ta gặp qua, lần này xông vào phòng ngủ của hai vị, xin thứ tội".

Từ ngoài song cửa thập thò một đôi mắt sáng rực, liên tục quan sát, Văn Trương buông tay Long Thiệp Hư, vòng tay nói với ra: "Anh nữ hiệp, xin mời vào, nữ hiệp có nhận ra hạ quan không?".

Anh Lục Hà nhìn vào, nhận ra trong phòng có hai người, một văn nhược nho nhã, ôn hòa hữu lễ đang nói với mình, người còn lại mày kiếm mắt sao, cầm liềm đao, chính thị kẻ vừa giao thủ với Long Thiệp Hư.

Ả nhìn rõ, mới yên tâm nhảy vào phòng, vái chào: "Nguyên lai là Văn đại nhân, cả Thụ lão tông!".

Văn Trương cười: "Anh nữ hiệp, tráng sĩ, chúng hạ quan ban đêm xông vào, quả thất lễ".

Trong lòng Anh Lục Hà vẫn phòng bị: "Khó lắm, Văn đại nhân mới đang đêm có nhả húng đến viếng, không biết vì chuyện gì?".

Tiếng giao thủ trong phòng đã kinh động đến bên ngoài, điểm gia thấp đèn đến hồi han, Anh Lục Hà đứng trong phòng nói rằng vô sự, điểm gia lâu bầu một hồi mới cáo từ.

Văn Trương cười bảo: "Hạ quan vốn có việc muốn thương lượng cùng nhị vị, không muốn kinh động người khác, không biết hai vị ra ngoài, thành ra mới gây ra hiểu lầm".

Anh Lục Hà nhận ra lời Văn Trương có vẻ châm biếm, lòng hết sức không vui nên giữ ý đề phòng với y. Văn Trương hỏi ả tình hình Cửu U Thần Quân, ả không muốn đối phương biết mình mất chỗ dựa, bèn đáp Cửu U Thần Quân đã giết Lưu Độc Phong, trọng thương Vô Tình tạm mất sức phản kháng nhưng Thần quân cũng thụ thương, không thể bắt trọn ổ bọn Thích Thiếu Thương.

Thái Kinh mời Cửu U Thần Quân xuất động, vốn do Phó Tông Thụ và Văn Trương dẫn dắt. Đệ tử của Cửu U Thần Quân ngoài Thổ Hành Tôn Tôn Bất Cung chết trong tay Tứ Đại Danh Bộ cùng Nhân Tại Thiên Lý Độc Cô Uy bị thương, bảy kẻ khác gồm Lạc Đà lão gia Tiên Vu Cừ, Thần Nha tướng quân Lãnh Hồ Nhi, Hồ Chấn Bì, "Thiết Tật Lê", Bào Bào, Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà đều hiểu rõ việc đó. Văn Trương có thể coi là người cùng phe - đương nhiên Anh Lục Hà khẳng định thế. Bất quá ả liên tục gặp họa, sự phụ mất mạng, đồng môn lần lượt thảm tử đâm ra biến thành kinh cung chi điều, bất giác phải thâm đề phòng.

Long Thiệp Hư xưa nay vẫn nhìn sắc mặt ả hành sự, tuy Anh Lục Hà nói lái sự thật đi nhưng y không dám cãi chính.

Văn Trương đương nhiên hoan hỷ.

Lưu Độc Phong chết rồi.

Một "kình địch" của y đã xong đời.

Vô Tình trọng thương, không thể động thủ.

Chỉ còn lại ba đại địch Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền và Đường Văn Từ, còn ba kiếm đồng và một người hầu, y hoàn toàn không coi vào đâu.

Anh Lục Hà lại cho biết, bức "huyết thư" quan trọng giấu trong lưỡi kiếm của Thích Thiếu Thương.

Văn Trương nói: "Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải lấy ba vật, một là đầu Thích Thiếu Thương, hai là bức thư, ba là nhân lúc Vô Tình không thể hoàn thù mà giết đi. Việc này phải mượn lực nhị vị giúp đỡ mới xong".

Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư đều hận bọn Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền, Vô Tình cực độ, có mối cừu sát sư phải báo nhưng tự biết không phải đối thủ, bèn tỏ vẻ ngần ngại, không dám lên tiếng đồng ý ngay.

Mặt khác, Anh Lục Hà biết mình mất chỗ dựa, cần một kẻ như Văn Trương chiếu ứng cả trong võ lâm lẫn đường quan tước nên không dám cự tuyệt yêu cầu.

Ngày hôm sau, Văn Trương phái Thư Tự Tú dịch dung đến gần Đô tướng quân phủ nghe ngóng, phát hiện Thích Thiếu Thương cùng Lôi Quyền và bọn nhân biến mất.

Văn Trương nghi ngờ, quay lại thám thính, lần này y bỏ ra nhiều bạc mua đứt một trưởng công và một quản sự Đô phủ mới biết Thích Thiếu Thương quả nhiên đã đi rồi.

Đi từ canh đầu đêm qua.

Văn Trương tính toán thời gian, biết khi mình giao thủ cùng Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà đêm qua là lúc bọn dịch đưa Thích Thiếu Thương cùng Lôi Quyền cưỡi ngựa rời thành.

Y tự biết nhất thời thất sách, để vuột mất Thích Thiếu Thương và Lôi Quyền.

Chắc Thanh Thiên Trại của Ân Thừa Phong đã bị phá nên hai người mới đang đêm đi cứu viên?

Nếu bám theo, không chỉ giết được Thích Thiếu Thương, lấy huyết thư, còn tìm được cả nơi phi đồ ẩn thân.

Y chỉ còn nước thờ dài tiếc nuối.

Thích Thiếu Thương, Lôi Quyền đi gấp như vậy, muốn bắt kịp không dễ dàng gì.

Y quyết định lập tức động thủ.

Ở đây còn có Vô Tình, Đường Văn Từ, giết họ rồi tính.

Y nói ý định với Long Thiệp Hư và Anh Lục Hà, cả hai cực lực tán đồng.

Vô Tình gần như phể nhân.

Giết một Đường Văn Từ có gì khó?

Còn Đô Thuấn Tài, ba kiếm đồng cùng chín vệ sĩ không đáng ngại, chỉ cần Thích Thiếu Thương và Lôi Quyền không có mặt, Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư gan dạ hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lan tao

Đến tối, bọn Đô Thuấn Tài cùng rời Tướng quân phủ, lên quan đạo nhắm thẳng tới Yên Nam.

Văn Trương nói với Long Thiệp Hư, Anh Lục Hà, Thư Tự Tú: "Đô Thuấn Tài dẫn bảy vệ sĩ thù hạ đi khỏi, xem hành trang của chúng chắc sẽ đi xa, Vô Tình, Đường nhị nương và ba kiếm đồng đi cùng, chúng ta gặp chúng ta gặp chúng ta giết ngay".

Ba người đều muốn hành động luôn.

Văn Trương lại hiểu rõ, Vô Tình vội vàng lên Kinh thế này, nhất định đã có đối sách, bất kể để giữ an nguy bản thân hay cùng cố quyền thế phe mình, y nhất định phải giết Vô Tình.

Y vẫn tránh chính diện xung đột với Tứ Đại Danh Bộ, nhưng cũng biết chỉ cần quan lộ thăng tiến, ắt sẽ có ngày hai đại thế lực trong triều phải kinh chống

nhau, mình và Tứ Đại Danh Bộ khó lòng tránh được quyết chiến một phen.

Vì thế, y phải đợi đến lúc thắng chắc mới trừ khử Tứ Đại Danh Bộ.

Lúc còn chưa chiếm tiện nghi, cứ tận lực nhẫn nhịn, lần trước y hy sinh Lý Ngạc Lệ cũng không muốn đổi địch của Lãnh Huyết.

Lúc đến Tảo Tử cương cách quan đạo hơn mười dặm, Vô Tình nói với Đường Văn Từ: "Nhị nương có biết dụng ý của chúng ta lên Kinh lần này chẳng?".

Đường Văn Từ cười: "Công tử định đổi thủ thành công, về Bắc Kinh tố cáo lũ cầu quan".

Vô Tình cười trên lưng ngựa nhưng không thể điều khiển, Ngân kiếm cầm cương hộ, Đô Thuấn Tài vốn định mời người khiêng khoái kiệu nhưng Vô Tình từ chối, sợ làm chậm hành trình khiến Đô Thuấn Tài đầy nhiệt tâm cũng ngại, không dám ngồi kiệu, đành ngồi trên lưng ngựa hứng gió bụi.

"Tại hạ đã viết xong xuôi bản tấu, nhị nương cười khoái mã có thể đi nhanh, tình cảnh của Ân trại chủ, Tứ đại nương cùng Hách Liên công tử nguy ngập, nhị nương cùng Thiết nhi, Đồng nhi đến kinh thành trước, liên lạc Gia Cát tiên sinh, coi việc dâng tấu làm trọng".

Đường Văn Từ ngẫm nghĩ, nhìn y chăm chăm rồi lắc đầu.

Vô Tình ngạc nhiên: "Nhị nương không đồng ý?".

"Ta không muốn, vì ta biết dụng ý của công tử định đem mục tiêu giao cho ta, đề phòng vạn nhất phát sinh bất trắc, công tử cũng không ngại mất mạng. Đúng không?". Đường Văn Từ dịu dàng hỏi, đôi mắt trong suốt nhìn Vô Tình, y không dám nhìn thẳng vào đó.

"Không chỉ như vậy". Vô Tình lại hướng ánh mắt nhìn vào, "Tại hạ lấy đại cục làm trọng, phong thư này nhất định phải được trao cho Gia Cát tiên sinh, bản tấu này cũng nhất định phải diện tấu thánh thượng".

"Nên ta bảo vệ cho công tử".

"Nhị nương có thể thay tại hạ".

"Vì sao?".

"Như thế tốc độ càng nhanh hơn".

"Nhưng công tử không thể động đậy ngón tay, không phát lực được, ta đi rồi, công tử càng nguy hiểm".

"Xưa nay tại hạ chưa cần ai bảo vệ".

"Ta không bảo vệ công tử". Đường Văn Từ đang tranh biện nhưng không hề cáu giận mà lộ ra nét cười đầy ý vị, cơ hồ đang biện bác với một tiểu hài tử, "Chúng ta đi cùng càng an toàn, ta cũng bảo vệ cho chính mình".

"Nhị nương thật sự không đi?". Vô Tình bất lực.

"Nếu nhất định phải tìm người đưa tin, có thể cử Đô Thuấn Tài". Khóe môi đỏ tươi của Đường Văn Từ hướng sang Đô Thuấn Tài đang đắc ý dương dương cười ngựa nói liên hồi.

"Gã không tiện làm việc này". Vô Tình thấp giọng, "Tại hạ chưa hoàn toàn tin nhiệm gã".

Đường Văn Từ mỉm cười.

Nụ cười tỏ thêm vẻ đẹp.

Trong làn gió lạnh, nốt ruồi duyên của nàng vừa đa tình mà phong tình.

"Tốt nhất công tử đừng hoàn toàn tin nhiệm ta".

Vô Tình chợt nhớ đến Cơ Diệu Hoa.

Trái tim y như bị đâm vào đau nhói.

Y lập tức nói: "Nhị nương hiểu lầm rồi, tại hạ chưa hoàn toàn tin nhiệm nhị nương, chỉ tin rằng nhị nương làm được việc này".

"Thật sao?". Đường Văn Từ cố ý ghim cương chậm lại, nhìn phía sau Vô Tình, lại hỏi một câu, "Thật sao?".

Vô Tình nghiêng răng, nói như chém đinh chặt sắt: "Thật".

Đô Thuấn Tài quay ngựa lại, hứng chí nói: "Hình như hạ quan nghe nhị vị đề cập đến tên mình".

Nụ cười của Đường Văn Từ càng xinh đẹp.

Vô Tình vội nói: "Chúng tôi đều bảo đã khiến tướng quân vất vả". Đô Thuần Tài vốn chỉ là phó tướng, được Vô Tình gọi bằng "tướng quân" liền cao hứng muốn bay lên trời.

Đô Thuần Tài búi tai, cười không ngậm miệng lại được: "Cũng đáng, cũng đáng, làm việc cho triều đình, cũng đáng, cũng đáng, có thể nghe hiệu lệnh của Gia Cát tiên sinh, nên chứ, nên chứ, có thể giúp Tử Đại Danh Bộ..."

Đường Văn Từ cười bảo: "Không nên, không nên, thật không nên để tướng quân đi xa thế này".

Đô Thuần Tài tỏ vẻ mạnh mẽ: "Nên chứ, nên chứ, hạ quan cũng muốn lên Kinh một phen, để bái hội Gia Cát tiên sinh, cả..."

Đô Thuần Tài thấy Vô Tình lên Kinh, bản thân đã lâu không ra ngoài hoạt động, tâm chí trào dâng, lại cộng thêm tình nghĩa cũ, cũng muốn lấy lòng y, bèn mang theo bảy vệ sĩ đưa y hồi Kinh. Vô Tình vốn định chối khéo nhưng nhận thấy trên đường có mặt quan gia như Đô Thuần Tài ắt dễ dàng hơn nhiều nên không cự tuyệt. Nhưng Đô Thuần Tài không phải kẻ làm việc lớn, mồm miệng bộp chộp nên y không dám giao trọng nhiệm, dù vậy lòng vẫn cảm kích tấm lòng của đối phương.

Đô Thuần Tài lại bảo: "Bảy, tám dặm nữa là tới Tư Ân trấn, ở đó có một hương thân tên Tân Đông Thành, lần trước Lưu bộ thần ghé qua mà ông ta không báo cho hạ quan, lại tiếp đãi không được chu đáo, theo hạ quan Đại bộ gia đi qua cũng không cần ghé vào". Gã được tiếp đãi nhân vật như Vô Tình về Kinh, cảm giác rất đặc ý, không muốn kẻ đối đầu như Tân Đông Thành có cùng vinh dự.

Vô Tình chỉ đành nói qua qua: "Chúng ta còn phải qua ba dịch trạm, có thể không kinh động đến ai càng tốt".

Đô Thuần Tài vâng dạ: "Vâng". Lại phi ngựa lên phân phó.

Vô Tình và Ngân kiếm đồng cũng cười một con ngựa, Thiết kiếm và Đồng kiếm cười chung, một vài phu khiêng đồ, bộc dịch cùng bảy người còn lại trong "Vô dịch cửu vệ sĩ" của Đô Thuần Tài: Hồng Phóng, Dư Đại Dân, Lương Nhị Xương, Nghê Bốc, Tăng Bảo Tuyên, Lâm Các, Tăng Bảo Tân đều đi cả.

Bảy người lại chia thành hai tốp, Hồng Phóng và Lương Nhị Xương ở hai bên tả hữu hộ vệ Đô Thuần Tài, Lâm Các và Nghê Bốc áp hậu, Dư Đại Dân phụ trách "chiếu cố" Vô Tình, Đường Văn Từ và ba tiểu đồng. Vô Tình và Đường Văn Từ đương nhiên không cần ai "chiếu cố". Thành ra, Dư Đại Dân chỉ phải đi cùng ba tiểu đồng.

Ban ngày ban mặt, người đông thế mạnh, bọn Đô Thuần Tài cho rằng cần gì phải giới bị.

Vô Tình vẫn cực kỳ cẩn thận.

Tuy theo lời Đồng kiếm, Thiết kiếm, những kinh dịch như Cổ Tích Triều, Hoàng Kim Lĩnh, Văn Trương đều ở sông Dịch, Cửu U Thần Quân đã chết, ắt không thể có ai phục kích trên đường.

Nhưng y vẫn cẩn thận đề phòng như những lần trước.

Cẩn thận không hẳn vì có chuyện sẽ xảy ra nhưng cẩn thận quá có thể tránh được nhiều biến cố, hoặc ít nhất không bất ngờ khi có biến.

Vậy có chuyện gì xảy ra chẳng?

Có.

Trong đời mỗi người đều có những bất ngờ, người ít người nhiều, bất ngờ lớn hoặc nhỏ, có bất ngờ không ảnh hưởng lắm, có cả bất ngờ không thể cứu vãn.

Nếu có thể đề phòng trước, không còn gọi là bất ngờ, nó như vận mệnh, dù một người có biết cũng không tránh được.

Bằng không sao gọi là vận mệnh.

Dù một người tránh được, thay đổi hoặc kháng cự lại thì đó chỉ là một phần của "vận mệnh", một người không thể vượt lên vận mệnh bởi trong đó đã an bài trước mọi "phản ứng".

Lâm Các thuộc nhóm bộc trực, không tin vận mệnh nhưng sợ quỷ.

Sự thật, hấn sợ cũng phải, có lần buổi tối tại chôn hoang sơn, hấn bị "quỷ" dọa suýt bay hết hồn vía. Thành ra hấn hết sức lưu ý đến mọi động tĩnh.

Lúc nào hấn cũng nhất gan hơn hết.

Những người như thế luôn dễ dàng nhận ra những điểm bất thường.

Thật sự hấn nhận ra có động nhưng không thấy gió thổi.

Giữa trưa nắng chang chang, hán vẫn kinh hãi, vội ghé tai Nghe Bốc: "Ta thấy có điềm kỳ quặc".

Nghê Bốc mỉm cười: "Ta thấy ngươi mới khác thường".

Y không phục: "Vì sao?".

Nghê Bốc đáp: "Ngươi cả ngày nghi thần nghi quỷ, cỏ cây cũng sợ".

Lâm Các cãi: "Nhưng trên đời thật sự có quỷ thần, ngươi tin không?".

Nghê Bốc lạnh giọng: "Ta chưa thấy nên không tin".

Lâm Các bác đi: "Ta cũng chưa thấy nên ta tin".

Nghê Bốc nói: "Ngươi tin thì được cái gì?".

Lâm Các phản lại: "Ngươi không tin thì có gì hay?".

Nghê Bốc đáp: "Ít nhất ta cũng...". Chợt vù một tiếng, từ bãi cỏ cạnh đó xẹt ra một vật đen xì, Nghe Bốc không tránh kịp, bị đánh trúng tả quyền.

Y hét lên, tức thì máu bắn lên mặt, rớt khỏi lưng ngựa.

Đồng thời, một người như thiết tháp nhảy bổ vào Lâm Các.

Hắn đã có phòng bị, nhận ra nguy hiểm liền lăn xuống ngựa, con ngựa bị người đó ép xuống, liền hí lên đau đớn, bốn vó gãy gục.

Lâm Các kêu lớn: "Cứu mệnh, cứu mệnh!".

Những người đi trước giục ngựa quay lại.

Vô Tình quát: "Cẩn thận".

Vừa dứt lời, một ống tay áo đã quần lên cổ Tăng Bảo Tuyên, y vùng đao chém, một ống tay áo khác quần lấy hai tay y.

Tăng Bảo Tân định xông lên cứu nhưng tinh quang lóe sáng, một lưỡi loan đao lướt qua, sau cổ y phun máu, ngã ngay xuống.

Đôi ống tay áo cũng thu lại.

Trong hai ống tay đương nhiên có thêm một đôi tay.

Chủ nhân đôi tay đó là một người ôn văn nho nhã.

Hán tử mi thanh mục tú cạnh hắn cũng thu hồi liêm đao.

Bốn người này vừa xuất hiện đã giết chết ba người.

Bọn họ vốn định tấn công đột ngột, ít nhất cũng thịt được bốn người, "thành quả" này khiến họ không thỏa mãn lắm.

Cũng may, họ biết những người còn lại không ai thoát được.

Họ có lòng tin như thế.

Vô Tình vừa quát lên, tất cả phe Đô Thuấn Tài tụ lại.

Hồng Phóng bảo vệ Đô Thuấn Tài lùi lại thật nhanh, Lương Nhị Xương yểm hộ đoạn hậu, Dư Đại Dân vùng Bạch Trá can thương, Lâm Các lăn nhanh vào đám đông.

Ba kiếm đồng nhảy xuống ngựa, Ngân, Đồng, Thiết tam kiếm cùng rời vỏ.

Khóe môi Đường Văn Từ càng đỏ hơn.

Nàng rút đao.

Song đao.

Nàng chuẩn bị sẵn thêm một thanh đao, trong tay có hai thanh đao, một dài một ngắn.

Trường đao để lấy mạng địch nhân.

Đoàn đao để liều mạng với địch.

Vô Tình chậm rãi hít sâu một hơi thật nhẹ.

Kỳ thật hô hấp là loại hưởng thụ rất sáng khoái, chẳng qua những người còn sống đều không cảm thụ thấy điểm đặc biệt đó.

Nhất là lúc không khí còn trong trẻo, hít thêm mấy hơi chính là một loại hưởng thụ chỉ người còn sống mới có.

Vô Tình ước lượng tình thế:

Địch nhân tựa hồ không đông.

Chỉ có bốn tên, hai chặn trước mặt, hai cắt đường lui phía sau.

Nhưng cả bốn đều là kinh địch khó chơi.

Là Văn Trương, Anh Lục Hà, Long Thiệp Hư, Thư Tự Tú.

Văn Trương đương nhiên đáng sợ hơn hết.

Y là lão hồ ly, có hai môn ngành công Thiếu Lâm Kim Cương quyền cùng "Đại Vi Đà Tạc", và nhuyễn công "Đông Hải Thủy Vân Tụ", hơn nữa "tụ lý tàng đao", lại có tài trí, lúc mềm lúc cứng, lòng dạ độc ác, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Anh Lục Hà, Long Thiệp Hư đều thụ thương - nhưng con sói thụ thương cũng là sói điên, khó ứng phó hơn sói thường nhiều.

Thư Tự Tú ngoại hiệu Yết Hâu Đoạn, là một trong Tiểu Tứ Đại Danh Bộ, trợ thủ đắc lực của Văn Trương.

Bốn người đều khó chơi nhưng nếu Vô Tình không thụ thương dù cả bốn cùng xông lên, y vẫn ứng phó được.

Đáng tiếc, hiện tại y hữu tâm vô lực.

Đối phương tựa hồ cực kỳ ung dung.

Hai tay y vẫn hoạt động được nhưng không thể vận kinh lực, dư lực của Thu Ngự đao vẫn còn.

Thiếu kinh đạo, ám khí khác nào một con độc xà mất răng, không còn lực sát thương.

Quyền đầu nhẹ hều như lông hồng, thử hỏi gây thương tổn được cho ai?

Bản thân không thể động thủ, Đường nhị nương, ba kiếm đồng cùng bốn vệ sĩ còn lại của Đô tướng quân có đầu nổi ba sát thủ cực mạnh kia không?

Địch đông ta ít, Vô Tình đã phòng bị nhưng lòng vẫn nặng như đá đeo.

Văn Trương ho khế, nói với Đô Thuấn Tài: "Ta là quan gia, phụng mệnh Phó tướng gia đến giết giặc cướp. Các người mà giúp ta giết phi, có công sẽ được thưởng".

Đô Thuấn Tài ưỡn ngực: "Ta cũng là quan, người giết người của ta, mau trả mạng đây".

Văn Trương cười lạnh: "Người dám kháng lại mệnh lệnh triều đình?".

Đô Thuấn Tài vốn hơi khiếp sợ, gã từng thù tạc ở quan trường kinh thành, đã thấy Văn Trương, biết y không nói láo. Nhưng sau cùng cũng cố lên gân, chỉ vào Vô Tình nói: "Công tử cũng là quan, Gia Cát tiên sinh sai công tử đến điều tra tham quan lạm quyền. Người có là quan cũng thuộc loại cầu quan cần phải điều tra".

Vô Tình không ngờ Đô Thuấn Tài lại nói ra những lời này.

Xem ra nhưng găm, mỹ thực không biến Đô Thuấn Tài thành một tên nhu nhược.

Văn Trương bật cười, vuốt râu nói: "Hay, hay, hay lắm. Có khí phách, những kẻ thế này không nên để lại, giết hết cho ta".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tiêu thanh địch thanh

Phe Văn Trương chỉ có Thư Tự Tú, Long Thiệp Hư cùng Anh Lục Hà, tổng cộng bốn người.

Bên Vô Tình có Đường Văn Từ, ba kiếm đồng, Đô Thuần Tài cùng Lâm Các, Hồng Phóng, Lương Nhị Xương, Dư Đại Dân tổng cộng mười người.

Vốn bên y đông hơn nhưng nguy cơ lớn nhất lại là y không thể động thủ.

Y không xuất thủ được, đương nhiên không chế trụ Văn Trương được.

Văn Trương hạ lệnh, đây là quan đạo, tuy người qua lại không nhiều nhưng cũng nên tốc chiến tốc quyết.

Ba kiếm đồng lập tức lao vào Long Thiệp Hư.

Long Thiệp Hư cao lớn uy mãnh, chưởng lực như sấm sét, có điều tráng kiện quá đậm gặp khó khăn khi đối phó với ba tiểu đồng thân hình linh xảo, kiếm pháp hung hiểm.

Anh Lục Hà lướt tới Vô Tình.

Trừ báo thù sát sư ra, giết y ắt tạo thành sự kiện chấn động giang hồ.

Ái đời nào bỏ qua cơ hội này.

Văn Trương không tiến lên, chỉ cần mượn tay người khác hạ thủ "Tứ Đại Danh Bộ" là được, y muốn người khác ra tay - vạn nhất cục thế triều đình có gì biến động, quyền lực chuyển di, có hối tội, y cũng có cơ thoái thác: y không giết họ.

Anh Lục Hà lướt đến gần Vô Tình, Đường Văn Từ vung song đao chặn lại.

Anh Lục Hà đấu với Đường Văn Từ không dưới một lần.

À tự biết mình không phải đối thủ.

Cùng lúc, liêm đao của Thư Tự Tú rút lên kinh nhân, ném vào Đường Văn Từ.

Anh Lục Hà lập tức yên tâm, Thiết Như Ý càng phát huy lâm ly.

Lấy hai địch một, tất giết được Đường Văn Từ.

Thư Tự Tú tới vây công, đương nhiên là ý của Văn Trương.

Giết Vô Tình trước để tuyệt hậu hoạn!

Chỉ cần Vô Tình chết trong tay kẻ khác là được.

Y muốn Thư Tự Tú giúp Anh Lục Hà một tay, không chỉ giết Đường Văn Từ mà quan trọng hơn là để Anh Lục Hà có cơ hội đi giết Vô Tình.

Còn y.

Không cần vội vàng.

Y nhận rõ cục thế trước mắt, biết Vô Tình quả thật không còn sức động thủ, y nhất định thắng.

Nói cách khác, địch nhân của y chết chắc.

Không còn ai có thể sống sót.

Y lấy ra một cây địch.

Đó là độc môn vũ khí của y.

Địch vừa đặt lên môi, lập tức phát ra ba tiếng chói tai.

Mỗi âm thanh đều khiến Vô Tình chấn động.

Ba tiếng kết thúc, cơ mặt Vô Tình co lại, trắng nhợt đi.

Y thật sự hoàn toàn mất hết công lực.

Thậm chí kẻ căn cơ nội lực nông cạn như Đô Thuần Tài nghe xong ba tiếng địch cũng chỉ thấy chói tai, không đến nỗi đánh đòn nặng như Vô Tình.

Chủ yếu vì bản thân y vốn không có nội lực, chút nguyên khí duy trì bị Thu Ngự đao hóa tan nên y càng hư nhược.

Văn Truong khẳng định được, lại yên tâm hơn nữa.

Hiện tại y ung dung đối phó Đô Thuần Tài cùng bốn nô tài.

Y đặt cây địch lên môi.

Cơ mặt Vô Tình không thể trở lại bình thường, bàn tay chặt vật lần xuống vạt áo.

Ai cũng nhận ra, ngón tay y run rẩy.

Văn Truong bắt giác dừng lại.

Vô Tình định lấy gì?

Ám khí?

Vô Tình khó khăn lắm mới lấy được một ống tiêu từ trong ngực áo ra.

Văn Truong bật cười.

Vô Tình không chống nổi địch âm, đành dùng tiếng tiêu áp chế.

Vô dụng mà thôi.

Dù mang tới một cây thanh la lớn cũng không áp chế được tiếng địch.

Văn Truong định thử thêm lần nữa, lướt môi qua lỗ địch, phát ra liên tục ba tiếng chói tai, hợp thành một âm thanh như ám khí xé không khó lao tới.

Vô Tình lấy ngọc tiêu, kê lên môi, lập tức vang lên âm vận du dương, thanh âm càng lúc càng thê thiết nhưng tiếng địch xé không khí lao tới, tiếng tiêu gần như tự tan ra, phong tỏa toàn bộ.

Khóe môi Vô Tình rỉ máu.

Y đưa ống tay áo trắng muốt lên lau đi.

Văn Truong mỉm cười: "Thành bộ đầu, tiêu nghệ có thể khiến phượng vũ long ngâm, nhưng vô dụng, địch của ta để giết người".

Vô Tình không để ý, vẫn thổi tiêu khe khẽ, lúc đầu âm thanh bình bình nhưng rồi nhanh dần, vang lên tận mây cao, uyển chuyển vọng lại, có lúc tiếng mau như mưa đổ, liên nhau san sát khiến song phương đang giao chiến, nhất thời tắt hết đầu chí.

Văn Truong thâm kinh hãi: "Tiêu hay lắm". Liên thổi mấy tiếng gấp gấp.

Tiếng địch như bình bạc vỡ tan, thiết kỵ đột nhiên tung vó nhưng Vô Tình chìm đắm trong âm luật, chỉ rung rung tay áo, hoàn toàn không bị hất ngã.

Văn Truong cười điên cuồng: "Đề ta xem ngươi thổi kiểu gì".

Vô Tình tuy không có lực phát ám khí nhưng vẫn còn một môn tuyệt học.

Đề y thổi tiếp, e rằng toàn bộ sẽ bị hủy hết đầu chí.

Văn Truong biết rằng không thể chần chừ.

Vô Tình tuy không phát được ám khí nhưng tiếng tiêu như ám khí vô hình, thậm chí không thể ngăn chặn được.

Y đành đổi ý định ban đầu, quyết đích thân động thủ giết Vô Tình.

Y gyor cây địch lên, lưng chừng không rít lên lãnh lói, Hồng Phóng, Dư Đại Dân, Lương Nhị Xương, Lâm Các cùng xông lên ngăn lại.

Đường Văn Từ lòng nóng như lửa.

Nàng biết bốn người này không chặn nổi Văn Truong.

Vô Tình không thể chết.

Nàng múa tít song đao, nhưng liên đao của Thư Tụ Tú quấn chặt trường đao, Thiết Như Ý của Anh Lục Hà vây ráp đoàn đao.

Nàng càng muốn thoát đi, thế công của địch nhân càng khản trương.

Đường Văn Từ công liền một hơi tám đao, thoáng dừng rồi lại công tiếp tám đao, vòng vây của Anh Lục Hà và Thư Tụ Tú bị phá. Nàng định xông ra, Thiết Như Ý và liên đao lại kết hợp, nàng chợt nhận ra trên mình cả ba đều có vết thương.

Anh Lục Hà bị thương trên mu bàn tay, thế công của Đường Văn Từ cực mạnh, ả đành lùi lại.

Nhưng chỉ lách đi rồi lập tức tiến lên bổ sung chỗ trống ngay.

Thư Tụ Tú bị thương ở chân, mắt thấy thế công của Đường Văn Từ hung hãn, đành tạm thời lui bước.

Nhưng y cũng chỉ lui một bước rồi lại xông lên bao vây.

Đường Văn Từ trúng một Thiết Như Ý trên tay, mặt bị đao phong lớt qua rỉ máu mà vẫn không phá được hợp kích của Anh, Thư.

Trong lúc tranh đấu, tay chân cả ba đều bị thương mà không phát giác.

Đường Văn Từ chợt liếc sang trận chiến bên cạnh.

Ba kiếm đồng đang khổ đấu với Long Thiệp Hư.

Cả ba không áp chế được cự hán như thiết tháp này, có điều Long Thiệp Hư cũng không làm gì được.

Cả ba lượn qua lượn lại quanh mình Long Thiệp Hư như ba con chim nhanh nhẹn nhưng cũng chịu hung hiểm cực độ, do phải lớt đi nên không thể tạo thành trọng thương cho địch nhân, vạn nhất không cẩn thận, trúng đòn của Long Thiệp Hư, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Đường Văn Từ vô cùng lo lắng cho ba tiểu hài.

Nhưng vừa nhìn sang trận chiến của Văn Trương, lòng nàng đại loạn, ngay cả trường đao trong tay cũng bị đánh rớt.

Chỉ còn lại đoàn đao.

Nàng cuộn mớ tóc đen nhánh trên lưng, dốc lực khổ chiến.

Văn Trương một địch bốn, mà lúc nàng nhìn sang đã thành một địch ba.

Lâm Các chết rồi.

Trán hán bị cây địch đâm xuyên một lỗ lớn, máu tuôn ào ào.

Ai cũng nhận thấy Hồng Phóng, Dư Đại Dân, Lương Nhị Xương không thể chặn nổi Văn Trương.

"Tam giang dạ du bạch trá thương" của Dư Đại Dân gặp chiêu chiết chiêu, một cái giả nên mà sử dụng được mọi đòn của kiếm, côn, thương.

Thất tiết tiên của Lương Nhị Xương hết sức hiểm hóc, bảy đốt roi thoát co thoát duỗi, hợp lại là ngạnh môn binh khí, tản ra lập tức biến thành nhuễn binh khí, quả thật không dễ ứng phó.

Nhưng Văn Trương không coi họ ra gì.

Tay áo y phát phới, phồng lên như cánh bướm no gió, lại như hai bức tường khí mềm mại, không thể công phá.

Người khác không tấn công nổi nhưng y lại tấn công địch nhân được, ngon địch đâm ra, không chết cũng bị thương.

"Ngũ lang bát quái côn" của Lâm Các là Ký Đông đệ nhất bả thủ, ngày trước trong lần so tài lôi đài do Đô tướng quân mở, nếu hán không bị nội lực của Hồng Phóng chặn ngã, lại bị Lương Nhị Xương phóng nhuễn tiên quấn lấy, ai cũng cho rằng chức thống lĩnh thuộc hoặc ít ra cũng là phó thống lĩnh thuộc về hán.

Bất kể thế nào, ngoại trừ hán hơi nhút nhát, tính tình hơi cố chấp, hay cho rằng mình đúng, hành sự có phần chấp nê, lúc xử thế ít uyển chuyển, hán vẫn là hảo thủ của Đô tướng quân phủ.

Nhưng hán lại chết trong tay Văn Trương.

Cây địch của y đột phá vòng vây của bốn người, đâm trúng Lâm Các, hất hán ngã xuống vong mạng ngay.

Hạ được một địch nhân, khí thế của Văn Trương càng lên cao.

Đô Thuần Tài thấy chết mất một ái tướng, tức thì con giận công tâm, gã không dễ gì tìm được mấy thân tín này, ở cùng nhau lâu ngày, tình cảm như huynh đệ, mấy năm nay gã nhu nhược, không dám va chạm nhưng mắt thấy Tăng Bảo Tuyên, Tăng Bảo Tân, Nghê Bốc cùng Lâm Các lần lượt vong mạng, tâm trường hào hiệp dấy lên, múa đại đao gia nhập vòng chiến.

Văn Truong đương nhiên không để tâm.

Thêm năm Đô Thuần Tài nữa, y cũng coi thường.

Y hiểu rõ, mình bị cầm chân, chủ yếu do đôi nhục chường của Hồng Phóng, cùng nội lực hùng hồn, thân pháp phiêu hốt của hắn.

Đó mới là địch nhân chân chính.

Hồng Phóng càng hiểu rõ, mấy người mình quyết không phải đối thủ của Văn Truong.

Nếu còn đấu tiếp, chắc chắn thất bại.

Ai cũng tham sống sợ chết, câu "phúc họa cùng chia sẻ" kỳ thật đều hy vọng có phúc cùng hưởng, có họa người khác gánh cho. Hồng Phóng vốn có một thân bản lĩnh nhưng xuất thân hàn vi, kết giao lắm với phi đảng, bị quan phủ vây bắt, đồng bạn chết sạch, còn lại mình hán lã tích thiên nhai, khổ luyện võ công, có lúc làm độc hành đại đạo, có lúc làm hộ viện, nếu không nhờ Đô Thuần Tài thương thức, có lẽ giờ này vẫn lang thang đâu đó.

Đô Thuần Tài có ơn tri ngộ, thành ra dù tài năng không khiến hắn phục song hắn vẫn cúc cung tận tụy để báo đáp ơn tin tưởng.

Nhưng đến lúc sống chết mong manh này, nghĩa khí, huyết tính còn gì trọng yếu?

Người khác mong toàn trung tận nghĩa, lưu danh sử xanh, hoặc giữ nhân nghĩa hòng để lại tiếng thơm cho bách thế, nhưng hắn bỏ mạng vì người khác để làm gì?

Một người chết là chết, những phú quý vinh hoa, danh thanh địa vị, cũng coi như mây khói.

Hắn không có cừ oán với Văn Truong, giờ bán mạng cho Đô Thuần Tài có đáng không?

Nếu bảo phải báo đáp, bao lâu này hắn cúc cung tận tụy, không phải đã báo đáp rồi sao?

Hắn nhận thấy Văn Truong hóa giải thế công hung mãnh của cả bọn, ung dung giết Lâm Các, lòng liền trầm xuống.

Lâm Các bị giết, Vô Tình không can nổi, thật sự đã mất sức tác chiến, cục diện vào trông vào bọn Hồng Phóng.

Trong số mấy người vây Văn Truong, võ công hắn cao nhất, trách nhiệm cũng nặng hơn hết.

Trách nhiệm phải liều mạng.

Trách nhiệm càng nặng, nguy hiểm càng lớn.

Hồng Phóng đương nhiên hiểu rõ.

Cũng lúc đó, Văn Truong lên tiếng.

Đang lúc kịch chiến, y vẫn lên tiếng ung dung như đang chuyện gẫu: "Người là Chương Đề Càn Khôn Hồng Phóng, đúng không? Ta đang lúc dùng người, nếu người thay ta giết Đô Thuần Tài cùng hai tên mãng phu này, ta sẽ không truy cứu, lại dùng người như thường".

Cục diện này quả thật Hồng Phóng nằm mơ giữa ban ngày không được, thẳm nhủ, trong lúc phải lựa chọn sinh tử vinh nhục, mình đứng trước cơ hội sống sót, được lợi lộc, một bước lên mây, có nên bán đứng chủ cũ không?

Hiện tại phải quyết định thôi.

Hồng Phóng đã có quyết định.

Ban đầu Đường Văn Từ định giết Anh Lục Hà và Thư Tự Tử rồi tới bảo vệ Vô Tình. Tiếp đó lại mong đột phá trùng vây của hai người, giúp Hồng Phóng ngăn chặn Văn Truong.

Rồi nàng chỉ hy vọng không thất bại quá nhanh. Bởi nàng biết mình không phải đối thủ của Thư, Anh liên thủ.

Hiểu rõ tình thế, nàng biết mình không có khả năng cứu người, giữ mình cũng là cả một vấn đề.

Nguyên vọng của nàng trở nên tương tự chí nguyện của các thiếu niên, ban đầu luôn vĩ đại, rồi ngày qua đi, họ nhận ra cuộc đời có nhiều quá trình tôi luyện buộc phải trải qua, nhiều khúc quanh buộc phải vượt lên. Mãi sau này họ phát giác mình đã không đạt nổi cả những thành tựu thế tục vốn bị coi thường, tự đó lãnh tỉnh lại, bắt đầu nhìn nhận kiểm điểm bản thân.

Thành ra mọi người lúc còn trẻ đều ôm chí lớn, lúc tráng niên, chí khí suy giảm, đến tuổi trung niên, chí khí hóa thành tục khí, rồi lúc về già, tục khí lại hóa thành mộ khí.

Những người huyết khí phương cương mắng người già "chí khí tàn tạ như mùa thu", đầu ngơ lúc sinh mệnh tàn thu, bước sang đông, chí khí buộc phải tiêu tan như thế.

Lúc này Đường Văn Từ đã hiểu chân tướng tình thế.

Thông thường, những người hiểu ra lại không thể phản chấn lên được.

Bởi chân tướng khiến ý chí suy sụp.

Đường Văn Từ còn cầm một lưỡi đoản đao, không thể cự địch tầm xa nên chủ yếu phòng thủ, tấn công liền thấy cật lực ngay. Nếu không phải Thư Tự Tú chưa lành mấy cái xương sườn bị gãy, Anh Lục Hà vỡ mất pháp bảo hộ thân Tinh kính câu trên lưng, không dám cận chiến, nàng sớm đã bại trong tay họ.

Nàng cố gắng chiến đấu, tâm lý liền máy động.

Nhưng cũng đau nhói.

Bởi nàng nghĩ đến một người.

Lôi Quyển.

"Vô luận muội đi đâu, ta đều nhớ đến muội".

Lôi Quyển từng nói với nàng như thế.

Hiện tại y ở đâu?

Quyển ca, Quyển ca, muội đang nhớ huynh.

Đường Văn Từ ước lượng tình thế, biết rằng nỗi nhớ máu thịt này không còn tồn tại được bao lâu nữa.

Một người mất đi sinh mệnh, cũng coi như mất đi tình cảm, mất ký ức, mất tất cả.

Nàng muốn nhân lúc còn sống, nhớ đến những người khác ngoài trong lòng.

Dù không thiên trường địa cửu, nhưng trong sát na sống chết này, nàng toàn tâm toàn ý nhớ đến y.

Còn y thì sao.

Y đang nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hô hoán

Lôi Quyển và Thích Thiểu Thương đang giục ngựa tiến về hướng Bát Tiên đài.

Họ đang nghỉ ngơi bên bờ suối, cho ngựa uống nước, thư giãn thân thể, chuẩn bị lên đường.

Lôi Quyển ngẩng người nhìn lên thảo nguyên xanh biếc, trời trong mấy lờ lững, tựa hồ xuất thần.

Chợt tuần mã của y hí lên vang dội, y rúng động.

Thích Thiểu Thương lập tức nhận ra.

"Nhớ người khác?"

"Đúng".

Lôi Quyền cười khổ, không hiểu sao trong tim lại hiện lên thân ảnh xinh đẹp, buồn bã. Trong sát na ngựa hí, hình như có người đang hô hoán y, quả thật, trong lòng y vang lên thanh âm khe khẽ, thê thiết gọi y.

Lúc này, y chợt thấy lo lắng, vô cùng mong muốn rũ bỏ tất cả để quay lại.

Nhưng y không thể.

Thanh Thiên Trại, Hủy Nặc Thành cùng một toán võ lâm đồng đạo đang đợi bọn y đến cứu viện.

Đời người có những việc cứ vương vấn trong lòng khiến người ta không thể thống thống khoái khoái.

Có lẽ, đời người chỉ khi chết mới chân chính thống thống khoái khoái, kết liễu tất cả. Ngược lại, cho dù ai đó nhìn thấu hồng trần, quy y xuất gia cũng vẫn còn những vương vấn.

Thích Thiếu Thương hình như nhận ra tâm sự của Lôi Quyền.

Bởi chàng cũng đang nhớ một người.

Chỉ khác nhau rằng, Thích Thiếu Thương đang đến gặp Tứ đại nương, tâm tình gặp mặt mỗi lúc một nồng nàn; Lôi Quyền phân ly Đường Văn Từ, càng đi càng xa, lý y mỗi lúc một sâu thẳm.

Thành ra Thích Thiếu Thương cảm giác hổ thẹn. Chàng cho rằng mình liên lụy Lôi Quyền.

Bất quá, những người chàng liên lụy, đâu chỉ một mình Lôi Quyền?

--- Một người nếu nợ người khác quá nhiều sẽ không thể bồi hoàn, chỉ còn cách tận lực khiến những người y mắc nợ cảm thấy rằng món nợ đó đáng giá.

Thành ra Thích Thiếu Thương phải cố gắng.

Chàng có thể một mạch trở lại Đô tướng quân phủ, một ngày còn Tứ đại nương và những bằng hữu như Lôi Quyền, Thiết Thủ, Vô Tình, Lưu Độc Phong, chàng phải sống.

Sống thật tốt.

Vì chàng tìm được ý nghĩa để sống.

Lúc chàng nhìn thấy nỗi ưu thường thoáng qua đôi mắt xưa nay buồn bã của Lôi Quyền liền biết ngay y nghĩ gì.

Người đang yêu rất dễ thoát vui thoát giận...

Người đang yêu thường thích bị thương.

Chàng rất muốn để Lôi Quyền quay lại Yên Nam. Một mình chàng qua sông Dịch cũng được.

Nhưng chàng chưa mở lời, ánh mắt Lôi Quyền đã từ mây trời thu lại: "Chúng ta đi thôi".

Đoạn y khẽ thở dài một tiếng thật khẽ.

Thích Thiếu Thương đành nuốt lời lại.

Chàng sống cùng Lôi Quyền, biết tính khí vị "Quyền ca" này, một khi con người xanh vỏ đỏ lòng này quyết tâm làm việc nghĩa, dù chết cũng không quay đầu, ai gọi y quay lại, dù tìm ra bất cứ cớ gì cũng vô dụng.

Chàng hiểu, đã không khuyên được thì tốt nhất là không khuyên giải nữa.

Ai ngờ, chàng chưa nói, Lôi Quyền lại như hiểu chàng định nói gì.

"Người đệ nhớ vị tát đã gặp được, người đệ gặp chưa chắc đã nhớ". Lôi Quyền cười khổ: "Kể cả người đệ vốn thương nhớ nhưng ngày nào cũng gặp, chưa chắc đã thấy nhớ, người vốn không nhớ nhưng lâu ngày không gặp, cũng sẽ thành thương nhớ. Tình sâu sẽ nhạt, việc đời cũng vậy, vậy cũng tốt, tình mà sâu đậm, sẽ lại sớm sớm chiều chiều sao?"

Thích Thiếu Thương biết y đang nói ra những lời gan ruột nhưng chủ yếu khiến bản thân tự yên lòng nên chàng mặc y nói ra.

"Đời người có lúc phải nhẫn nại, nhất định sẽ thành công". Gương mặt Lôi Quyền nhuốm phong sương thế gian cùng dẫu bề cuộc đời: "Một người muốn thành công tất phải nhẫn nại, dù không muốn thành công cũng phải như vậy gì để bản thân sống được cũng là một loại nhẫn nại".

Thích Thiếu Thương hoàn toàn đồng ý.

Chàng biết Lôi Quyền nói thật lòng.

--- Lời nói thật xuất phát từ phế phủ, luôn luôn là những lời vàng ý ngọc.

Câu cuối cùng của Lôi Quyền lại là: "Đi nào".

Thích Thiếu Thương đành phải lên đường.

Lôi Quyền tung mình lên ngựa, cảm giác rất rõ ràng trong sát na quay mình, quả thật có người đang gọi y, tiếng gọi từ rất xa xăm.

Kỳ thật lúc đó, Đường Văn Từ thầm gọi uy trong lòng.

Y tiếp tục lên đường.

Cảnh ngộ của Đường Văn Từ càng nguy ngập.

Nếu nói những người nhớ nhau hoặc hiểu nhau dù đi xa vẫn có tâm linh tương thông cùng cảm ứng đặc thù, có điều xa xôi qua thì cảm ứng đó có mờ nhạt không?

Thậm chí, hoàn toàn mất đi cảm ứng?

Vô Tình lúc này thì sao? Y nhìn đám bằng hữu nhiệt huyết chìm trong nguy cơ, bản thân lại không thể tiếp trợ, đương nhiên trong lòng phải nghĩ cách làm sao cứu vãn?

Cũng giống như Thiết Thủ lúc ở An Thuận sạn, công lực chưa hồi phục, hảo hữu Đường Khản sắp mất mạng trong tay Phúc Tuệ Song Tu, Liên Văn Tam Loạn.

Còn Hồng Phóng? Thật ra hẳn vì sống sót mà phản chủ, hay chấp nhận chết để tận nghĩa? Hắn quyết định chưa? Hạ thủ chưa?

Đô Thuần Tài không hề biết lúc này trong lòng Hồng Phóng đang vật vờ.

Những lời Văn Trương nói với Hồng Phóng, gã coi như những lời thoảng qua.

Xưa nay gã vẫn phúc lớn mạng lớn, lại một lòng tín nhiệm bộ hạ, dù Văn Trương nói thế nào cũng vô tác dụng, bộ hạ của gã không đời nào bán đứng gã.

Gã múa tít đại đao chém Văn Trương, Hồng Phóng đứng kề vai, gã không hề đề phòng.

Kỳ thật, không nghi ngờ người khác cũng là một loại phúc khí.

Một người luôn hoài nghi có kẻ gây bất lợi cho mình, đương nhiên phải chịu thống khổ vô cùng.

Đô Thuần Tài lơ ngơ lơ ngơ từ sĩ tốt tăng lên làm phó tướng, không phí lực cũng tìm được chỗ dựa trong chốn cung đình đấu tranh, rồi bất ngờ được điều đến nơi xa xôi làm "thỏ hoàng đế", rồi trong lúc hỗn chiến, hồ đồ lập được chiến công, bản thân phát tài, tất cả đều dựa vào vận khí. Gã hào sảng hiếu khách, cả đời chỉ hơi xa hoa, rộng tay, ngoài ra không làm việc gì khuyết đức.

Một người trời sinh cơ trí thông minh hoặc dũng mãnh hơn người, thậm chí tài năng xuất chúng đều không bằng người sinh ra đã may mắn.

Người may mắn không nhất thiết có tài học, nhưng thành đạt hơn nhiều người có tài học.

Đô Thuần Tài không hẳn quá thành công nhưng ít ra cũng được coi là may mắn, không cần ôm lo lắng vào mình, cũng không phải vất vả gì mà vẫn thành tựu.

Nhưng một người có thể may mắn cả đời chăng?

Cũng như đánh bạc, có thể dựa vào vận khí thắng nhiều lần nhưng không thể dựa vào vận khí thắng suốt đời được.

Đô Thuần Tài luôn tín nhiệm Hồng Phóng.

Gã luôn trọng dụng Hồng Phóng.

Vốn gã không đề phòng gì họ Hồng.

Lần đánh bạc này của gã sẽ thắng hay thua?

Có điều thắng hoặc thua, gã đều phải trả giá bằng sinh mạng.

Nếu Hồng Phóng không hạ thủ, Văn Trương cũng không đời nào tha cho hắn.

Bất quá, có người nguyện chết trong tay địch thủ, có người muốn chết trong tay người phe mình nhưng không ai muốn chết trong tay bằng hữu hoặc bộ hạ bán đứng mình.

Vì thế Thích Thiều Thương đào vong ngàn dặm cũng quyết không cho Cố Tích Triều đạt thành ý nguyện.

Đô Thuần Tài gần như không thèm nghe Văn Trương nói.

Gã vẫn đứng cạnh Hồng Phóng, kẻ vai tác chiến.

Gã múa đại đao, liên tục bổ xuống.

Có thể sử dụng đại đao thuần thục thế này, cao thủ của Quan Đông Trảm mã đường vị tất đã đạt được.

Nhìn gã xuất thủ, ai cũng nhận ra gã thành công không hẳn hoàn toàn do may mắn, mấy năm nay sống trong nhung gấm, sơn hào hải vị nhưng công phu của gã không sa sút.

Có điều gã vừa vung đao, Hồng Phóng đột nhiên lướt tới, dùng tay không giữ tay gã lại, chộp lấy cổ tay. Lập tức đại đao của gã bị đoạt, thân thể bị giữ cứng, Hồng Phóng vung đao chém vào đầu gã.

Văn Trương hét lớn: "Hay lắm".

Đô Thuần Tài tuyệt đối tin nhiệm Hồng Phóng, Lương Nhị Xương cùng Dư Đại Dân. Kỳ thật, Dư Đại Dân còn bội phục Hồng Phóng, Lương Nhị Xương lại luôn giữ kẽ, lúc nào cũng đề phòng.

Cùng ở một nơi với nhau, muốn trở thành tương giao thân thiết, tuyệt đối tin cậy nhau há dễ dàng?

Hồng Phóng vừa đoạt đao của Đô Thuần Tài, Thất Tiết Ngô Công tiên của Lương Nhị Xương đã đuổi ra đâm vào bội tâm hấn.

Một đao này hấn chém vào Đô Thuần Tài.

Là hư chiêu.

Nhát đao toàn lực, liễu mạng lại nhắm vào Văn Trương.

Y hình như đã biết Hồng Phóng có chiêu này.

Tay áo bên trái ngăn chiêu đao, bên phải quán lấy Ngô Công tiên của Lương Nhị Xương, kéo cả hai lại.

Ngô Công tiên bị Văn Trương tá lực, tốc độ lập tức nhanh hẳn, Thất Tiết tiên đột nhiên biến thành bảy ngọn roi đâm vào bảy đại huyệt của Hồng Phóng.

Hồng Phóng không tránh.

Hắn chỉ thực hiện mỗi một hành động: mượn thế lao tới ôm chặt Văn Trương.

Văn Trương không ngờ Hồng Phóng thật sự liều mạng, nếu hắn tấn công bất cứ điểm nào trên người, y đều có cách chặn lại, nhưng hắn lại lao tới ôm người.

Hắn gầm vang: "Nhanh lên".

Tay áo phải của Văn Trương quán tới, Ngô Công tiên của Lương Nhị Xương đâm vào lưng Hồng Phóng.

Trong một sát na, mũi tiên nhọn hoắt đâm vào cốt tủy hấn.

Nỗi đau đớn cùng cực khiến hắn hiểu rằng đó là cảm giác sau cùng của mình.

Con đau là lựa chọn của hắn.

Trong lúc lựa chọn giữa bán chủ cầu sinh và giữ nghĩa, hắn đã ngã sang quyết định khiến mình an lòng.

Hắn hết sức an tường.

Hắn đã tận lực rồi.

Hắn chỉ hy vọng đồng bạn nắm lấy thời cơ hắn phải đổi bằng tính mệnh này.

Lương N

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Một vũ tiễn - Phi lãng châm

Đô Thuần Tài ngã xuống, hồi lâu không bò dậy nổi.

Nhưng Lương Nhị Xương cùng Dư Đại Dân không đến đỡ.

Trong lúc khẩn cấp này, ai cũng nhận ra không giết Văn Trương, không chỉ Hồng Phóng hy sinh oan uổng, Đô Thuần Tài thụ thương vô ích mà những kẻ đối địch với y đều không mong sống sót.

Nên cả hai phải liều mạng.

Nhân lúc thời cơ thoáng qua này mà giết Văn Trương.

Ngô Công tiên của Lương Nhị Xương vượt tay, Dư Đại Dân kịp thời đưa cho y một cây Lục Hợp câu, vốn câu có một đôi nhưng y từng bị Trương Ngũ, Liễu Lục giả quý dọa cho hồn phi phách tán nên chỉ còn lại một cây, nhất thời không kịp đúc một cây khác.

Lương Nhị Xương không thuận tay lắm với binh khí nhưng câu vào tay, cũng phần chấn hấn, phối hợp với Bạch Trá can thương của Dư Đại Dân dồn Văn Trương vào tử địa.

Cả hai thật sự liều mạng. Họ biết chỉ như thế mới giữ được tính mạng.

Đáng tiếc.

Võ công của họ kém Văn Trương quá xa.

Văn Trương kinh hãi lại phần nộ, đau đòn xen lẫn nóng ruột, y mù một mắt, con đau khiến toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Đau đòn không phải là chương ngại lớn nhất bây giờ.

Máu chảy khắp mặt khiến con mắt còn lại trở nên mờ hồ.

Y nhìn không rõ, cũng như Thích Thiều Thương mất một tay, không chỉ phải gánh chịu bất tiện của một cánh tay mất đi mà cân bằng thân thể cũng bị ảnh hưởng. Một người đột nhiên mất một con mắt, con mắt còn lại mỗi lần hấp háy đều đau thấu tim.

Văn Trương cơ hồ mất một con mắt rươi.

Càng đáng sợ hơn là Vô Tình có thể xuất ra ám khí.

Y phát ra được mũi đầu tiên, đương nhiên có thể bắn ra mũi thứ hai.

Văn Trương tuy đau đòn nhưng không loạn.

Võ công của y ứng phó với hợp kích của Lương Nhị Xương và Dư Đại Dân không thành vấn đề. Y sợ ám khí của Vô Tình.

Chỉ sợ mỗi ám khí của Vô Tình mà thôi.

Vô Tình vừa xuất thủ đã đánh mù một mắt cũng đánh tan luôn lòng tin của y, định lực vừa mất khiến y phán đoán sai lầm, đâm ra hoảng sợ cùng cực.

Y sợ Vô Tình lại phát ám khí tiếp.

Y hối hận đã quá coi thường Vô Tình, quá tin lời Anh Lục Hà và Long Thiệp Hư, cho rằng y thật sự mất khả năng phát ám khí.

Hiện tại việc duy nhất y có thể làm là đấu tiếp với Lương Nhị Xương cùng Dư Đại Dân, giữ cho cả hai còn sống để ngăn Vô Tình tấn công tiếp.

Chỉ người còn sống mới yểm hộ được cho y.

Y không tin rằng mình tránh được ám khí của Vô Tình nhưng ít ra cũng có cách khiến đối phương không dám tung loạn xạ.

Đang lúc đau đòn, tâm lý sợ hãi mười phần nhưng thần trí y vẫn tỉnh táo.

Thậm chí y vừa dùng Đông Hải thủy vân tụ pháp chống lại hợp kích của Lương Nhị Xương cùng Dư Đại Dân, vừa nhin đau rút mũi tam giác viêm lãng trên mắt xuống.

Mũi lãng không có độc.

Nếu có độc, y không thể đầu dằng dai mà bất chấp mạo hiểm xông khỏi trùng vây tấn công Vô Tình, bất sống y bức giao ra giải dược nhưng chỉ cần trên mũi lãng không có độc, y chỉ mong tránh càng xa Vô Tình càng tốt.

Nghĩ đến chuyện dù chạy thoát mà mất một con mắt, trên mặt vĩnh viễn mang một vết thương, ngày sau con đường hoạn lộ ắt ảnh hưởng, trong lòng y thống khổ còn hơn con đau xác thịt.

Nhưng y phải trấn tĩnh đối địch, quyết không thể loạn thế trận.

Trong tình cảnh này, một người vẫn giữ lòng không loạn, tuyệt đối là nhân vật bất phàm.

Văn Truong vốn là nhân vật như thế.

Y đã trải qua nhiều đại nạn, đều đứng dậy được nên không tin mình sẽ chết ở đây.

Tuy y thụ thương chỉ chỉ úy kỵ ám khí của Vô Tình.

Y đã mất thời gian quan sát, khẳng định Vô Tình không còn năng lực phóng ám khí, không ngờ phán đoán đó lại sai.

Sai lầm trí mạng.

Trong tình huống hỗn loạn vừa rồi, Vô Tình có thể khiến y bị thương, gần như lấy đi tính mạng.

Vô Tình vẫn phóng được ám khí.

Chàng thanh niên này giữ ổn định quá tốt.

Y đích xác giữ được ổn định.

Cũng đích xác không phóng ám khí được.

Vừa nãy, y chỉ tận dụng cơ quan trên đầu cây tiêu bắn một điểm hàn tinh lên án đường Văn Truong.

Nhưng y tránh quá nhanh nên chỉ mù một con mắt.

Y khổ công chờ thời cơ, nhưng Văn Truong phản ứng cực nhanh, còn y nóng lòng cứu Đồ Thuấn Tài, thành ra không thể một đòn hạ được đối phương.

Lần này chắc chắn phiền hà.

Văn Truong sẽ cảnh giác hơn.

Lão hồ ly lõi đời này không dễ bị bất kỳ thợ săn nào tóm được há huống "thợ săn" vốn mất đi năng lực săn bắn.

Ổng tiêu của y có mười tám cơ quan tinh xảo, đặc biệt không ảnh hưởng đến âm điệu lúc thổi, nhưng vì quá nhỏ nên chỉ bắn ra được ba mũi.

Y đã bắn ra mũi đầu tiên.

Mũi đầu tiên này dễ trúng nhất vì Văn Truong chưa phòng bị.

Mũi đầu tiên không giết được y, mũi tiếp theo không dễ thương tổn được.

Cũng may là Văn Truong đã thụ thương.

Hơn nữa vết thương không nhẹ.

Vô Tình chỉ còn lại hai mũi ám khí, địch nhân còn những bốn tên, y không cho phép mình thất thủ.

Y tuy không còn năng lực phát xạ ám khí nhưng một với hảo thủ ám khí, nội lực thủ kinh chi là thứ yếu, tốc độ và kỹ xảo có thể dùng cơ quan bổ túc, trọng yếu hơn cả là nắm chắc thời cơ chuẩn xác, trong sát na lấy được mạng địch nhân, tức là phải có năng lực phán đoán nhanh chóng, tinh xác.

Từ lúc tám tuổi, Vô Tình đã huấn luyện bản thân ở trong phòng tối om, cách mấy chục bức tường chỉ có một lỗ hồng bằng sợi tóc, ngoài xa đốt một cây hương, dựa vào điểm cháy đỏ đó bắn phi châm dập lửa. Lúc mười một tuổi, y có thể đứng cách ba trượng, bắn trúng một con ấu trùng trong vòm cây rậm rịt mà không rơi một cánh hoa, một chiếc lá; dùng phi đao phóng vào con nhặng bay vòng trong gió, lúc rơi xuống trừ đôi cánh bị cắt đứt mà vẫn sống.

Rất nhiều người không dám đến gần người sử dụng ám khí bởi cho rằng những người đó tâm trường tất ác độc, kỳ thật người dùng đao cũng có người tốt kẻ xấu như kẻ làm quan.

Ám khí của Vô Tình chỉ dùng vào chính đạo nên người võ lâm đều cho rằng sau Đường môn, y là cao thủ đệ nhất đưa ám khí lên "con đường sáng".

Phàm học bất kỳ sự vật gì, muốn thành tôn sư tất phải có thiên phận, dù khổ công mà không có thiên phận, tối đa chỉ thành sự, vị tất thành công.

Vô Tình cực kỳ có thiên phận với ám khí.

Nếu mũi tam giác phi lạng vừa rời từ tay y bắn ra chứ không phải từ cơ quan trên ống tiêu, Văn Trương chắc đã thành người chết.

Văn Trương hiện giờ vẫn sống bởi y không thể tự tay phát ám khí.

Điểm này Văn Trương không biết.

Y mà biết ắt không hoảng sợ đến thế, mà Lương Nhị Xương và Dur Đại Dân e rằng cũng chết ngay dưới "Đại Vi Đà Tạc".

Y cố kỵ ám khí của Vô Tình.

Trong ống tiêu của Vô Tình chỉ còn lại hai mũi ám khí, bản thân y lại không thể tự tay bắn ra.

Một bên đề phòng ám khí của đối phương, một bên không dám phát ra khinh suất nhưng trong khoảnh khắc đó tâm lý một người biến hóa cực lớn mà không ai biết, không ai hiểu.

Là Lương Nhị Xương.

Y là người.

Phàm là người đều tham phú quý, sợ chết chóc.

Y đầu quân Tướng quân phủ vì muốn sống dễ chịu hơn, xưa nay bán mạng cho Đô Thuấn Tài để dùng công lao đổi lấy phú quý.

Nhưng y lại nhận ra quan chức của Văn Trương cao hơn Đô Thuấn Tài nhiều, cơ hội thăng tiến cũng hơn hẳn, hơn nữa y vừa nhận ra võ công của Văn Trương cao hơn hẳn bọn y.

Y cũng sợ chết như mọi người, thậm chí đặc biệt sợ.

Y có bốn người vợ, mười một con gái, cộng thêm hai tòa lầu lớn, ba điền trang, mấy năm nay y tích lũy được rất nhiều tiền, ai có ngần ấy gia sản khó lòng tránh khỏi sinh lòng tham sống sợ chết.

Vừa nãy nếu Văn Trương quát lên với y những lời dành cho Hồng Phóng, chắc y đã vung roi đánh gục Đô Thuấn Tài.

Nhưng Văn Trương không thèm để ý.

Y đành liều mạng, liều mạng để mong sống sót.

Y còn phải bảo vệ Đô Thuấn Tài, bởi Đô Thuấn Tài vẫn là chủ, là kỳ vọng của y.

Thành ra, Hồng Phóng vừa động thủ với Đô Thuấn Tài, y lập tức xuất thủ ngay, có điều trong lòng y tự hiểu rõ một việc.

Văn Trương dùng ống tay áo tá lực đưa Ngô Công tiên của y đâm vào eo Hồng Phóng, xem ra có vẻ y bị động, không thể dùng tay được.

Kỳ thật không phải.

Y vẫn có thể vận công lực chống lại, bất quá một bên vai phải gãy.

Y không muốn thế, nhất là trong lúc phải dựa vào thực lực mà liều mạng.

Nên y đành "ngộ sát" Hồng Phóng.

Hồng Phóng chết rồi, Đô Thuấn Tài thụ thương, trong lúc này, y thật muốn giết luôn Dur Đại Dân rồi quỳ xuống cầu xin Văn Trương, chỉ cần hấn tha mạng, y sẽ giết ba kiếm động, bắt sống Đường nhị nương cho hấn xử lý.

Bất quá, y chưa kịp hành động, một mũi ám khí đã rít lên, bắn trúng Văn Trương.

Mặt y liền đầm đìa máu.

Nguyên lai Vô Tình vẫn phát được ám khí.

Lương Nhị Xương lập tức phản chấn tinh thần, liều mạng tấn công Văn Truong, một mặt y biết có ám khí của Vô Tình chiếu ứng nên không sợ gì, mặt khác y thầm kêu may mắn mình chưa nhất thời hồ đồ, giết chủ hàng địch, bằng không ám khí của Vô Tình nhất định nhắm vào mạng y.

Nhưng cả y và Văn Truong đều quên mất một điểm.

Vô Tình mà thật sự phóng được ám khí, sao lại nhẫn tâm mặc ba kiếm đồng nhiều lần ngộ hiểm, trơ mắt nhìn Hồng Phóng thân vong mà vẫn giữ ổn định được?

Bất quá những gì diễn ra, với Lương Nhị Xương chỉ là ý niệm xoay chuyển giữ bán bạn cầu vinh và toàn trung tận nghĩa.

Y quyết định phải "vì chủ giết địch".

Kỳ thật đời người có nhiều lúc phải cân nhắc giữa lương thiện và tà ác, chính nghĩa và tội ác, những biến hóa vi tế hay những quyết định trong khoảnh khắc đều có khả năng thay đổi cục diện hoặc con người đó. Biến hóa của một người không do tự chủ, bất biến của một người có lẽ cũng thân bất do kỷ.

Văn Truong không mong thủ thắng, chỉ cầu bất bại, chỉ cần đánh dằng dai ắt ám khí của Vô Tình không dễ làm y bị thương.

Tuy nghĩ vậy nhưng trong lòng y vẫn hoảng sợ. Vừa nãy Vô Tình bắn ám khí trúng mắt y giữa lúc nhân ảnh đan nhau, đại chiến kịch liệt mà y vẫn nhắm chuẩn xác.

Giờ y có phòng bị nhưng không có lòng tin.

Cùng lúc, chiến cục đột nhiên biến hóa.

Đoàn đao trên tay Đường Văn Từ bị cây liềm đao của Thư Tự Tú hất bay.

Đường Văn Từ cũng đánh trúng Anh Lục Hà một chưởng cực nhanh.

Vốn đao trong tay nàng rút xuống, hạ phong toàn diện, lẽ ra càng hung hiểm nhưng Anh Lục Hà cũng trúng một đòn bởi nàng đã chuẩn bị sẵn tình huống binh khí sẽ rút, thậm chí bản thân khó tránh độc thủ, nên nhân lúc binh khí vượt tay, địch nhân đắc ý mà tung ra sát thủ, đã thương Anh Lục Hà.

Ả loạn choạng lui lại.

Đường Văn Từ lùi liền ba bước, lắc lư cơ hồ ngã xuống.

Anh Lục Hà hiển nhiên cũng phản kích, Đường Văn Từ cũng thụ thương không nhẹ.

Thư Tự Tú nhảy vọt tới.

Y vốn là thân tín và trợ thủ của Văn Truong, kẻ biết nắm chắc thời cơ như Văn Truong, thủ hạ đắc lực lý nào lại để cơ hội tốt vượt mất.

Thư Tự Tú thấy Đường Văn Từ rất xinh đẹp.

Nên liềm đao chém ra không nhằm lấy mạng Đường Văn Từ, nàng có trúng nhát đao này cũng không chết mà chỉ phé mắt đôi chân. Thư Tự Tú thích như thế.

Y thích phé gân mạch nhưng nữ tử không chịu nghe lời y rồi dâm dục, Đường Văn Từ không phải nguyên hung, Văn Truong có thể sẽ giao cho y, y tự nhận thấy mình đã lập không ít công lao hăn mã cho Văn đại nhân.

Hà hướng Đường Văn Từ xinh đẹp thế này, từ lần đầu gặp nàng, y đã nhớ mãi không quên rằng nàng là hoa hồng có gai, chứ không dễ tâm đến cái chết đột ngột của đồng bạn.

Y vung liềm đao lên.

Trước mắt hiện rõ cảnh Đường Văn Từ đau đớn.

Không ngờ nàng không ngã gục.

Mà là y.

Y ngã gục xuống cực nhanh.

Mi tâm cắm ngập một mũi tên dài bảy thốn ba phân không có đuôi, xuyên từ sau gáy ra.

Vô Tình buộc phải phát mũi ám khí thứ hai.

Y chỉ còn lại một mũi ám khí.

Mũi sau cùng này tuyệt đối không thể thất thủ, nếu không thay đổi được cục diện ắt y vĩnh viễn không còn cơ hội.

Thần sắc y vẫn trấn định lạnh lùng nhưng sống mũi lấm tấm mồ hôi.

Tính mệnh của mấy người, cả tồn vong bản thân đều ký thác lên mũi ám khí trong ống tiêu.

Y biết rõ mũi ám khí sau cùng này phân lượng nhẹ nhất.

Đó là một mũi châm.

Ống tiêu mỏng mảnh quyết không thể ẩn tàng ám khí quá lớn hoặc quá nặng.

Ống tiêu chỉ có ba mũi ám khí: phi lãng, tên không có đuôi và châm.

Châm dài hai thốn ba phân.

Trọng lượng của châm nhẹ nhất.

Châm tối đa chỉ đâm thương, không thể sát nhân.

Trừ phi mũi châm nhiễm kịch độc hoặc bắn trúng mạch máu, theo đó công tâm mới khiến người ta mất mạng.

Ám khí của Vô Tình chưa từng có độc, mũi châm này đương nhiên cũng vậy.

Cùng lúc, Văn Trương đột nhiên phát động thế công hung hãn nhất.

Vô Tình vừa bắn chết Thư Tự Tú, đầu Lương Nhị Xương vỡ toang.

"Đại Vi Đà Tặc" của Văn Trương đánh lui Dư Đại Dân, "Đại Lực Kim Cương quyền" giết Lương Nhị Xương, uốn người nhảy vào Đô Thuần Tài.

Y quyết định bắt Đô Thuần Tài làm con tin thoát thân.

Đô Thuần Tài dù gì cũng là tướng quân.

Vô Tình quyết phải cố kỵ đôi chút.

Y không biết trong ống tiêu của Vô Tình có ám khí, chỉ còn lại một mũi mà chỉ biết, Đô Thuần Tài là cơ hội cho mình sống sót.

Y quyết phải thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tội hậu đích ám khí

Văn Trương nhảy bổ vào Đô Thuần Tài.

Tay phải Đô Thuần Tài không nhấc lên nổi, nếu Văn Trương không bị thương mắt và tay, một quyền của y chắc đã phế luôn một bờ vai của gã.

Gã hét lên đau đớn.

Xương tay một người bị đánh nứt, không đau đến lẫn lộn mới là chuyện lạ, Đô Thuần Tài là đại tướng quân mà cũng đau chảy nước mắt.

Nhưng dù đau đớn cũng không khiến gã khiếp đảm, ngược lại kích phát hào tình xung phong giết địch nơi trận tiền của gã.

Gã nén đau nhật đại đao, định vung lên gia nhập vòng chiến thì Văn Trương đã công trước.

Tay áo trái của y cuốn vào cổ gã.

Gã lách ngang, chém đại đao xuống vai trái đối phương.

Văn Trương mù mắt trái, tay trái găm một lưỡi đao.

Đô Thuần Tài gan dạ hãn, không lùi mà tranh thủ phản công.

Thị tuyến bên trái Văn Trương không nhìn rõ, nửa trái thân người chuyển động kém linh hoạt hãn, nhát đao chém vào sườn y.

Cũng sát na đó, Dư Đại Dân bị đánh loạn choạng lùi lại.

Văn Trương lấy nhanh chọi nhanh, phất ống tay áo phải cuốn Dư Đại Dân tống vào lưỡi đao của Đô Thuần Tài.

Gã kinh hoàng thu lại nhưng nhát đao này gã dốc toàn lực, khí thế kinh nhân, lực đạo chỉ kịp thu hồi một nửa, đao thế vẫn chém xuống.

Dư Đại Dân sợ đến hồn phi phách tán, Bạch Trá can thương giờ lên chặt vật chống lại nhát đao, cán thương gãy làm đôi, đại đao của Đô Thuần Tài cũng vượt tay.

Tất cả diễn ra như điện quang hỏa thạch, Văn Trương nắm lấy thời cơ, chụp vào yết hầu Đô Thuần Tài.

Chỉ cần bắt được gã coi như không chế được đôi tay của Vô Tình.

Vô Tình không dám phóng ám khí là y còn cơ hội sống sót.

Bàn tay y chạm vào yết hầu Đô Thuần Tài, cơ hồ lấy được "miễn tử kim bài".

Y đang định lên tiếng, chợt thấy cổ mát lạnh, vội đưa tay lên bắt, ngón tay y mới chạm vào, mũi châm ngáp toàn bộ vào cổ, mấy đầu ngón tay trống không.

Mũi châm ăn vào huyết mạch.

Vô Tình đã xuất thủ.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng đó, y tung ra mũi châm.

"Mũi ám khí sau cùng" của y.

Trong tình cảnh Đô Thuần Tài chặn trước mặt y, Văn Trương và Dư Đại Dân quán lấy nhau, mũi châm vẫn nhắm chuẩn xác vào mục tiêu.

Văn Trương sửng sốt.

Y đưa tay sờ lên cổ, hai mắt tròn ngược.

Đoạn gào lên thảm thiết, ngã ngửa xuống.

"Mũi ám khí sau cùng" của Vô Tình thu được thành công mỹ mãn.

Y đặt ống tiêu xuống, khòe mắt hơi giật giật, bàn tay cũng run lên.

Có những người lúc nguy cơ không hề biết sợ, lúc qua hết lại rúng động.

Lỡ bản không trúng sẽ thế nào?

Vô Tình cơ hồ không dám nghĩ tới.

Văn Trương gục xuống, cục thế liền biến đổi.

Thư Tự Tú trúng tên thân vong, Anh Lục Hà mất viện thủ nhưng vốn vẫn đủ khả năng đấu với Đường Văn Từ, Văn Trương ngã xuống, ả tâm hoảng ý loạn, Đường nhị nương phát mạnh mớ tóc, quất trúng mặt ả, trong lúc hoảng hốt, cả Thiết Như Ý cũng bị đoạt mất, ả rơi vào hạ phong, chỉ mong thoát thân.

Chả trách trong những trận chiến thời cổ, chủ tướng song phương giao chiến, chỉ cần một người bại vong, lòng quân tan tác, thắng bại phân rõ ngay.

Nhưng với Long Thiệp Hư lại khác, hãn hoàn toàn không bị ngoại cảnh ảnh hưởng.

Bàn tay to hơn chiếc quạt nan của hãn quét bay Thiết kiếm đồng tử, cậu bé rên ri không bò dậy nổi.

Còn lại Đồng kiếm cùng Ngân kiếm, ứng phó vô cùng cật lực, đâm trúng Long Thiệp Hư không khó nhưng không thể khiến hãn bị thương, thành ra thân pháp Kiếm đồng có linh hoạt nữa cũng vô dụng, sa vào thế cận chiến.

Cũng may Dư Đại Dân xông đến kịp thời.

Y múa hai đoạn Bạch Trá can thương vừa quét vừa đâm, gió rít lên vù vù, Kim Chung Tráo của Long Thiệp Hư tuy mạnh nhưng cũng phải e dè.

Vô Tình cũng đành bó tay.

Đừng nói y không phát được ám khí, dù ông tiêu còn ám khí cũng không làm cách nào hạ thủ được hán tử luyện ngành công cao tuyệt này.

Y lên tiếng: "Công vào tầm nhìn của hần". Hàm ý nhắm vào mắt Long Thiệp Hư.

Nhưng Long Thiệp Hư bảo vệ hai mắt thật phần nghiêm mật, mấy đại huyết trên người đều được hần luyện đến mức đao thương bất nhập, người khác chặt vật mới tấn công vào được nơi yếu hại nhưng hần chỉ cần bế khí là hóa giải được.

Dur Đại Dân cùng kiếm đồng cang đánh cang hoảng.

Vô Tình chợt bảo: "Không để hần thờ ra".

Y đã nhận ra ngành môn công lực của Long Thiệp Hư hoàn toàn dựa vào một hơi thở.

Chỉ cần ép hần không thờ ra được, Kim Chung Tráo sẽ có sơ hở.

Y vừa dứt lời, Long Thiệp Hư gầm vang giận dữ, đốc lực đột vẩy.

Lần này, ai cũng biết Vô Tình đã chỉ ra điểm yếu sinh tử của Long Thiệp Hư.

Dur Đại Dân và hai kiếm đồng lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Họ biết phải làm gì.

Tuy vậy nhưng Long Thiệp Hư cũng biết mình đang nguy cấp nên lật tay xuất quyền, dùng toàn lực đột phá.

Hần khí lực mạnh mẽ, tuốt cây my côn ba mũi hai lưỡi múa tít, Ngân kiếm và Đồng kiếm không chống nổi, Bạch Trá can thương của Dur Đại Dân cũng bị ép lùi, Long Thiệp Hư đang nhảy bổ tới đột nhiên ngã xuống.

Nguyên lai Thiết kiếm thụ thương nằm dưới đất, nhận chuẩn thế lao tới của Long Thiệp Hư, tá lực xảo diệu kéo lệch đi, đà lướt của Long Thiệp Hư cực mạnh nên không giữ nổi thăng bằng, trượt chân ngã xuống, binh khí cũng vọt tay.

Đô Thuần Tài nhảy bổ tới đầu tiên, một chân kẹp lên cổ, tay phải quặt tay, một tay còn lại phát lực giữ cứng đối thủ.

Long Thiệp Hư sức mạnh như trâu nhưng Đô Thuần Tài cũng có thần lực trời sinh, hai người quấn lấy nhau. Long Thiệp Hư bị chế trụ trước nhưng Đô Thuần Tài bị thương một tay nên tạo cơ hội cho đối thủ bật hai chân lại, Dur Đại Dân lo lắng cho chủ, xiết hai tay ôm chặt chân Long Thiệp Hư.

Lần này Long Thiệp Hư bị giữ chặt, không động đậy được.

Đồng kiếm, Thiết kiếm, Ngân kiếm đều thông minh, cùng động thủ.

Thiết kiếm bịt mũi Long Thiệp Hư...

Ngân kiếm bịt mồm.

Long Thiệp Hư lúc đầu không hiểu gì, giãy đạp một hồi, hơi thở không thoát được, mặt đỏ lựng lên.

Đồng kiếm lăm lăm thanh kiếm chỉ thẳng vào Bách Hội huyết của hần, chỉ đợi khí công bị phá là đâm xuống ngay.

Long Thiệp Hư không thờ ra được, lại không thể hoán khí, Kim Chung Tráo sớm muộn cũng bị phá, bằng không sẽ chết ngạt.

Một thân ngành môn khí công của hần, cả Thích Thiếu Thương cũng không phá được, lần này chỉ một câu của Vô Tình đã chỉ ra điểm quan trọng, cộng với mấy người hợp lực khiến hần phồng lên như con ếch vẫn không thể tránh thoát.

Không ngờ lại thêm hai biến hóa đột ngột.

Văn Trương vừa ngã, Anh Lục Hà chỉ cố chạy, không dám ham chiến.

Tiếp đó, Long Thiệp Hư ngã xuống, tình huống nguy cấp, ả cang bất chấp để đào mệnh.

Lúc đó, một việc không tưởng cũng xảy ra.

Văn Trương bật lên như một con báo động nộ.

Y mù một mắt, trên mặt đầm đìa máu, đầu tóc rối loạn, nửa thân người bị máu nhuộm đỏ, vai trái còn cắm một lưỡi đao sắc, đáng vẻ vô cùng kinh rợn.

Y búng mình lao về chỗ bọn Long Thiệp Hư, người chưa tới đã vung tay bắn ra một mũi ngân châm cắm vào vai trái Ngân kiếm khiến cậu bé kêu lên đau đớn lùi lại.

Long Thiệp Hư thừa cơ há miệng thở mạnh.

Văn Trương nhảy tới, vung tay chụp vào gáy Đồng kiếm.

Mọi việc quá đột ngột, cả Vô Tình cũng không kịp lên tiếng cảnh cáo, Đồng kiếm đương nhiên không kịp tránh né.

Cậu bé bị Văn Trương đem ra làm thuẫn, mặt y hiện rõ vẻ nanh ác, vừa lùi vừa rít lên: "Vô Tình, ngươi dám phát ám khí, ta sẽ giết nó trước".

Y lao nhanh đến một con ngựa cạnh đó.

Vô Tình dù muốn phát ám khí cũng không dám vọng động, hà huống y hữu tâm vô lực!

Ám khí của y đã dùng hết.

Văn Trương mà biết chắc đã động thủ giết y ngay.

Trong khoảnh khắc, lòng y vô cùng hối hận.

Nguyên lai Văn Trương không chết.

Y giả bộ ngã xuống, thật ra ngằm vận huyền công, bức ngân châm cắm vào huyết quản ra, nhân lúc bọn Vô Tình bất phòng, dùng mũi ngân châm mới bức ra bắn Ngân kiếm bị thương rồi bắt Đồng kiếm làm con tin.

Một phút sai lầm, hậu quả vô cùng.

Vô Tình quay sáng quát Ngân kiếm: "Không được loạn động, mau rút ngân châm ra".

Văn Trương tâm tính tàn độc, đã mù mắt tất không tha cho tiểu hài tử, định bắn mù một mắt Ngân kiếm nhưng lại sợ Vô Tình nên lúc phóng ám khí có phân phân tâm đề phòng, lại thêm mất mù, xác định vị trí không chuẩn, vai trái bị thương, Ngân kiếm kịp lách đầu, thanh ra mũi châm chỉ cắm vào vai cậu bé.

Vai có xương chặn lại nên mũi châm không nhập vào huyết quản.

Vô Tình biết chỉ cần Ngân kiếm không vọng động, rút đầu châm không khó chút nào.

Đồng kiếm mới thật sự nguy hiểm.

Nhưng y có cách gì đây?

Cùng lúc, cạnh đó lại có thêm một biến hóa.

Văn Trương "sống lại", Đường Văn Từ hơi phân thần.

Anh Lục Hà vốn có thể nhân cơ hội toàn lực phản kích nhưng lúc này lại cầm cổ bò chạy.

Ả mấy lần ngộ hiểm, trong lòng đã thề chỉ cần có cơ hội sẽ không đem thân mạo hiểm mà chạy ngay.

Anh Lục Hà bỏ chạy, Đường Văn Từ không đuổi riết mà quay sang phía Long Thiệp Hư.

Ngân kiếm bị thương, Long Thiệp Hư có cơ hội thở khí!

Chỉ cần hấn hấp khí lại được, thần công phát ra, e rằng Đô Thuần Tài, Dư Đại Dân không áp chế nổi.

Đường Văn Từ biết thời cơ chỉ thoáng qua nên không chậm trễ.

Thiết Như Ý trong tay bay tới như chớp cắm vào miệng Long Thiệp Hư đang mở ra hút khí.

Hấn rống lên thê thảm, không hiểu khí lực ở đâu ra mà toàn thân lại động đậy được.

Đường Văn Từ bị đại lực hắt ngã, Đô Thuần Tài bị thương tay nên buông ra.

Thần tình Long Thiệp Hư đáng sợ khiến Thiết kiếm kinh hoàng lùi lại, tựa vào Ngân kiếm đang thụ thương.

Hai tay Long Thiệp Hư cuồng quít móc miệng, định móc Thiết Như Ý ra.

Dur Đại Dân nhặt hai đoạn Bạch Trá can thương dưới đất, đâm vào mặt và xương cổ hần.

Cả hai đòn đều trúng đích.

Long Thiệp Hư gầm lên, lao bổ vào đối phương.

Dur Đại Dân thấy Kim Chung Tráo bị phá, mình một đòn đắc thủ, đang lúc vui sướng nên không kịp tránh, bị hai tay Long Thiệp Hư chộp cứng cổ, kéo ngã xuống.

Đỗ Thuần Tài lại bổ tới, định tách Long Thiệp Hư và Dur Đại Dân ra, nhưng Long Thiệp Hư đang lúc liều mạng nên hần dốc toàn lực cũng không thành công.

Đường Văn Từ chặt vật đứng dậy, nén lòng nhặt song đao lên chém liên mấy nhát mới chặt đứt được hai tay Long Thiệp Hư. Nhìn sang Dur Đại Dân thấy mặt y tím bầm, lưỡi thò ra ba thốn, xương cổ gãy gục, bị Long Thiệp Hư bóp cổ chết...

Long Thiệp Hư cũng ô hô ai tai.

Ai nấy đều kinh sợ, trong lòng Đường Văn Từ hiểu rõ nếu Anh Lục Hà không tham sống sợ chết, không ngại vong thân kẻ vai tác chiến với Long Thiệp Hư, chỉ e cục diện xoay ngược, tuy giết được Long Thiệp Hư nhưng bọn nàng cũng thương vong bằng hết.

Họ vừa từ Quỷ môn quan trở về, một mặt giúp Ngân kiếm rút ngân châm, một mặt nhìn sang bên: Vô Tình, Đồng kiếm và Văn Trương đều biến mất.

Tất cả đi đâu?

Bất kể đi đâu, Vô Tình làm sao là đối thủ của Văn Trương? Hà huống, Đồng kiếm còn nằm trong tay Văn Trương.

Y đương nhiên không mong tổn thương địch, chỉ muốn dùng Đồng kiếm kiềm chế Vô Tình giúp mình thoát thân.

Y kẹp Đồng kiếm nhảy lên một thót tuần mã, hai chân kẹp lại giục ngựa đi ngay.

Cùng lúc, Anh Lục Hà bỏ chạy, Long Thiệp Hư phản kháng nên Đường Văn Từ xông đến giết hần.

Tất cả đều lo bảo mệnh, không thể phân tâm chiếu cố đồng bạn.

Vô Tình nghiêng răng, hai tay chống xuống đất, nhảy lên một thót ngựa, tay phải cầm cương, tay trái vỗ vào mông ngựa, con ngựa lập tức tung vó.

Cú nhảy này khiến Vô Tình dốc toàn lực.

Y vừa phát lực, dư lực của Thu Ngự đao phát tác, tay y tê cứng, thậm chí lan khắp toàn thân.

Thêm một, hai ngày nữa, ít nhất y cũng có thể phóng ám khí.

Y buộc phải mạo hiểm, bởi nếu mình không đuổi theo, Văn Trương mà chạy thoát tất sẽ giết Đồng kiếm.

Xưa nay Văn Trương hành sự độc ác, kẻ cả con nít cũng không tha.

Y biết mình có đuổi kịp Văn Trương cũng vô dụng, có thể mất mạng nhưng vẫn phải đuổi theo.

Y coi tử kiếm đồng như huynh đệ, cốt nhục.

Kim kiếm chết khiến y hối hận vô vàn.

Bất kể thế nào, y thà chết cũng không thể cho phép Văn Trương hạ độc thủ với Đồng kiếm.

Văn Trương không sợ ai ngoài Vô Tình.

Y phát hiện ngoại trừ Vô Tình, không ai đuổi theo mình.

Một mình Vô Tình, vậy cũng đủ rồi.

Y sợ hồn phi phách tán.

Hai chân Vô Tình tàn phế, muốn đuổi kịp không dễ nhưng vai trái Văn Trương trọng thương, một tay phải giữ kiếm đồng, tuy đã chế trụ yếu huyết nhưng sợ Vô Tình phát ám khí sau lưng nên phải giờ cậu bé che chắn, vừa giục ngựa vừa đề phòng ám khí khiến y quỳnh quáng, chỉ biết dùng hai chân thúc cho ngựa chạy.

Càng lúc, Vô Tình càng thu hẹp khoảng cách.

Hai bên đuổi nhau đến gần Miêu Nhĩ hương.

Đó vốn là một đại trấn cách Táo Tử cương không xa, không có nhiều nhà giàu có sinh sống, mà là nơi làm ruộng và chốn ghé chân của lái buôn mua hàng.

Bọn Văn Trương chọn địa điểm hạ thủ tại Táo Tử cương nằm giữa Miêu Nhĩ trấn và Yến Nam bởi tuy là quan đạo nhưng cư dân thường đi đường tắt, người lạ mới chọn quan đạo, nếu Vô Tình quen thuộc địa thế hoàn cảnh vùng này sẽ ngăn bọn Đồ Thuận Tài chọn quan đạo.

Văn Trương nhận thấy không thoát được Vô Tình, bèn tận lực chạy về thị trấn.

Đồng người tắt Vô Tình không dám loạn phóng ám khí!

Chỉ cần Vô Tình ủy ky, y sẽ có cơ hội sống sót.

Y có nằm mộng cũng không ngờ mình đã lầm.

Nếu y quay lại truy sát Vô Tình, chỉ cần ba chiêu là lấy được đầu y.

Tiếc rằng y không biết, nên chỉ cố chạy trốn chết.

Nếu y biết mình quay lại, chỉ cần một quyền sẽ giết được Vô Tình chắc chắn hồi hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bồi hậu dục nhân

Lần nay biến thành Vô Tình dùng tay cầm cương, Văn Trương kẹp chân thúc ngựa chạy về Miêu Nhĩ trấn.

Vô Tình đuổi đến gần thị tứ, càng bất an hơn. Hiện tại Văn Trương bị dồn ép, để sống sót e rằng hắn dám làm mọi chuyện, y lại không đủ năng lực khắc chế, trên đường có nhiều người qua lại, rất dễ tổn thương đến người vô can.

Văn Trương nhận ra Miêu Nhĩ trấn trước mắt, tinh thần phấn chấn hẳn, lúc gần đến lại lo ngại mình toàn thân nhuộm máu, tay giữ ấu đồng, nhất định người khác sinh nghi. Họ có ngăn cản, y cũng không ngại, sợ mỗi việc Vô Tình đuổi kịp sẽ khó thoát độc thủ.

Y nóng lòng, quả nhiên thấy người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn mình với vẻ ngạc nhiên, kỳ thật y thụ thương cực nặng, thượng thân lặc lư, kiệt lực giữ thăng bằng trên lưng ngựa, thành ra càng thu hút ánh nhìn.

Mới ở ven trấn đã gây chú ý, trong trấn người đông đúc, thấy tình cảnh đó ắt còn kinh ngạc hơn. Văn Trương nóng lòng, ngầm vận huyền công, tay phải giờ Đồng kiếm ra sau lưng làm hộ thân phù.

Lúc đó y phi ngựa qua một hiệu bán tơ lụa lệch về phía Tây, chủ điểm sợ nóng nên ngoài hiên có chằng tấm vải bố ngăn ánh nắng chiếu trực tiếp vào.

Bên ngoài sạp chỉ bày mấy loại vải thô không đáng tiền, tơ lụa thượng hạng bày trong hiệu, lúc đó không ai ở ngoài trông coi.

Văn Trương lướt qua, tay trái nén đau thò ra, năm ngón tay chụp nóc tấm vải bố, "soạt", sạp vải sập xuống, y kéo một tấm vải xám dài hơn trượng lau mặt rồi vung tay trái ra quần quanh mình và Đồng kiếm.

Như thế tuy hơi kỳ hình quái trạng, đi giữa ban ngày ban mặt chắc chắn khiến người ta ngạc nhiên, có điều không kinh rợn như tình cảnh máu chảy ròng ròng, tay nhắc ấu đồng lúc này.

Bất quá, y mới lau qua, chưa sạch hết lớp máu trên mặt, con mắt trái thụ thương đau nhói, máu lại chảy ra như suối.

Trong trấn người qua lại đông đúc, Văn Trương không khống chế được, ngựa xô ngã mấy người, tiếng nống chửi vang lên, thậm chí có người muốn xông tới ấu ấu.

Y thấy Vô Tình đuổi gần, trong lúc nguy cấp liền nghĩ ra một việc.

Ở đây đông đúc, cưỡi ngựa sẽ vướng víu.

Y có ngựa, Vô Tình cũng có, thêm hai, ba dặm nữa khó lòng thoát khỏi.

Chi bằng bỏ ngựa, nhân lúc lộn xộn chạy cho nhanh, dùng Đồng kiếm làm thuẫn, vị tất không thoát được.

Hà huống, hai chân Vô Tình tàn phế, dù có chạy nhanh đến đâu cũng không bì với y được.

Y lập tức bỏ ngựa, lặn vào đám đông.

Giữa lúc đông đúc thế này, Vô Tình không dám loạn phát ám khí!

Y mà biết rằng công lực Vô Tình chưa hồi phục ắt không đời nào chọn cách sai lầm bỏ ngựa này.

Vì trừ ám khí, khinh công của Vô Tình cũng là nhất tuyệt.

Vô Tình trời sinh tàn tật, không thể luyện võ, chỉ luyện được ám khí và khinh công, cả hai môn đều đến mức đẳng phong tạo cực, khinh công của Văn Trương cũng phi phàm nhưng so với Vô Tình khác nào so mèo rừng với báo.

Văn Trương tung mình mấy lần, từ đại nhai đông đúc rẽ vào một ngõ nhỏ, thầm nghĩ đã thoát được Vô Tình, y không dám nhảy lên cao phi hành, sợ bị ám khí của Vô Tình bắn trúng.

Văn Trương đi vào đám đông, Vô Tình không thể giục ngựa tiến vào, y biết Văn Trương thoát thân rồi sẽ giết Đồng kiếm ngay nên buộc phải đuổi theo, không thể cho phép y hạ độc thủ.

Y đành xuống ngựa theo.

Cơ hồ y ngã khỏi lưng ngựa.

Cú ngã khiến y đau thấu xương nhưng cố nén, dùng tay cố gắng lướt đi.

Không có kiểu hoặc xe thay chân, lại không thể vận kinh, mỗi bước của y đều vô cùng gian khổ.

Nhưng để bám sát Văn Trương, y phải cố gắng.

Y chống tay xuống đất lướt đi trong đám đông, biển người tránh qua nhường lối, ai nấy tỏ vẻ đồng tình hoặc kinh ngạc.

"Y là ai nhỉ?".

"Đáng thương thật, còn trẻ mà đã tàn phế".

"Y vội vàng quá nhỉ? Ngươi qua xem đi".

"Ngươi xem, người này...".

Vô Tình chống tay lướt đi, chân không đứng được nên chỉ cao hơn đầu gối người thường một chút, "đi" một lúc, mồ hôi đầm đìa, ướt đầm tà áo.

Văn Trương cách đó một con đường, đang lướt đi cực nhanh.

Y biết có đuổi tiếp, nhất định không đuổi kịp song không dám gọi người xuất thủ tương trợ.

Ai giúp y được?

Gọi người chỉ tỏ khiến Văn Trương tạo thêm sát nghiệp.

Vô Tình vừa giận vừa nóng lòng, một môi thở hồng hộc, chọt ba nha sai cùng một hộ viện chặn trước mặt, không cho y vượt qua.

Một nha dịch râu mép lưa thưa quát y: "Ngươi tên gì, từ đâu đến? Đến đây làm gì?".

Vô Tình thở hắt ra, thấy Văn Trương đang rẽ vào một ngõ khác, chần chừ sẽ mất dấu liền nóng ruột: "Tránh đường".

Một viên quan sai mặt gầy cười hăng hắc: "Ái chà, tàn phế công tử này còn hung hăng hơn chúng ta".

Một viên công sai lớn tuổi hơn lên tiếng hòa giải: "Tiểu ca nhi đi nhanh như vậy, chắc có việc gấp, liệu cho chúng ta biết được chăng?".

Vô Tình thấy Văn Trương sắp tẩu thoát liền tức giận: "Tên bỏ chạy kia là hung đồ sát nhân, hẳn định giết một ấu đồng vô tội".

Nha dịch có râu chọt hơi sừng sốt: "Ồ đâu?". Gã thấy Vô Tình tàn phế, lòng không nghi ngờ y gây ác nên cũng tin mấy phần.

Vô Tình đưa tay chỉ vào con ngõ bên kia đường: "Là y, còn cấp theo tiểu hài tử!".

Ba người nhìn theo, trên đường người qua lại như mắc cửi, không thấy mục tiêu. Văn Trương sắp hòa vào nhai đạo chợt một người chặn y lại.

Y ngừng bước, người đó trên dưới ngũ tuần, râu quai nón rậm rì, mặt mày trắng trẻo mặc quan phục, chân đi giày da màu xanh, quát vang: "Ngươi là ai, sao trên mình dính máu, lại bắt theo tiểu hài tử? Tiểu đồng này là gì của ngươi?".

Văn Trương vừa nghe liền biết người đó là quan gia, quyết không phải bách tính tầm thường, y không muốn sinh sự, chỉ muốn tránh đi cho nhanh.

Y mới nghiêng người, lại có ba người ăn vận theo lối người hầu chặn đường, một người vung tay tát mạnh: "Tân lão gia hỏi, ngươi cầm rồi hả?".

Lúc đó Văn Trương mới phát hiện trên mình rồi bù, có máu thấm ra, tay cặp Đồng kiểm lại lướt nhanh trên đường, biết khó lòng dôi gạt được, lập tức nổi ác tâm, quát vang: "Cút ngay".

Tiếng quát của y khiến ba bộc dịch quen thói tác uy tác phúc bốc hỏa, tay nắm chằm đá định chế trụ hân.

Văn Trương vừa động thủ, ba công sai vây Vô Tình đều nhìn rõ, người lớn tuổi nhất hô lớn: "Không phải hương thân ở trấn bên cạnh, dịch thừa Tân lão gia sao? Các ngươi trông, tên kia quả cặp tiểu hài theo, đang đánh nhau với Tiểu Thất, Đặng lão nhị, Triệu Thiết Cần".

Nha sai râu rậm rút thiết xích quát to với Vô Tình: "Ngươi ở lại đây, tên đó phạm tội gì phải cần ngươi lên công đường làm chứng". Quay sang nói với hai đồng bạn: "Chúng ta đi bắt người".

Hai người cùng hô "được", đoạn lướt qua lòng đường lao tới.

Nguyên lai người nhận thấy Văn Trương khả nghi là chủ sự Yên Nam trấn Tân Đông Thành. Y từng tiếp đãi Lưu Độc Phong và Thích Thiếu Thương, còn Đồ Thuần Tài bị cự tuyệt từ ngoài cửa, chuyện này được y coi là khoái ý trong đời, lại nghe Đồ Thuần Tài được tiếp Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bộ, vô hình trung kéo tuyệt vinh diệu của y xuống, thành ra không vui vẻ gì, hôm nay đem ba, bốn quân sự đến Miêu Nhĩ trấn rong ruổi, xảo hợp gặp Văn Trương đang cặp ấu đồng chạy trời chết.

Ba nha sai cũng vừa hay đi tuần hành, nghe thấy náo động mới đến xem nguồn cơn, gặp được Vô Tình định thăm vấn lại phát hiện Tân Đông Thành cùng người ta động thủ. Họ Tân là quan địa phương, mấy quan sai vội vàng đến hộ giá, tạm không để ý đến Vô Tình.

Cả ba lướt qua lòng đường, lao thẳng đến chỗ ấu đả, Văn Trương bỏ Đồng kiểm xuống, tay phải vung ra một quyền đâm ngã một bộc dịch, nghiêng răng rút chủy thủ trên vai trái xuống.

Y cầm đao trong tay, tuy thụ thương không nhẹ nhưng hai bộc dịch làm sao chống nổi? Chỉ vào chiêu, cả hai đều gục ngã.

Với võ công của y, giết bốn người này dễ như trở bàn tay, nhưng người chặn đường có thể là nhận vật có quan tước, nếu công nhiên sát nhân ở đây, sau này không dễ thoát tội danh, sợ sẽ cắt đứt hoạn lộ nên y không dám hạ sát thủ, chỉ định đẩy lui cả nhóm.

Y rút đao động thủ, người đi đường nhao nhao tránh né, nhất thời cục diện thập phần hỗn loạn.

Tân Đông Thành nhận thấy Văn Trương dừng mành, võ công phi thường, biết tình thế không ổn, định lệnh cho thủ hạ rút lui, không nên uống mạng, vừa hay ba nha sai vây lại, nhân thủ tăng lên, đương nhiên đám khí của y cũng tăng theo, quát to: "Đến nào, bắt tên hung đồ đây".

Ba quan sai vung thiết xích vây đánh, Văn Trương vẫn sợ Vô Tình, tính mệnh là quan trọng, biết không thể nán ná nên hạ quyết tâm, lao vút tới, tay áo phát lên hất văng hai công sai, vung đao chém lướt qua nửa khuôn mặt viên công sai mặt gãy, tức thì máu phun trào, công sai ngã xuống, liên tục rống lên thảm thiết.

Mấy nha sai, bộc dịch cùng Tân Đông Thành đều sững lại.

Văn Trương cười nanh ác: "Ai dám xông lên, ta giết luôn". Lúc đó mặt y nhuộm máu, hình dáng hung ác, vẻ ôn văn uy nghi bình thường bay biến sạch.

Chợt nghe tiếng một người hít sâu.

Sắc mặt y biến đổi ngay.

Trở nên hoảng sợ, nóng nảy.

Y cúi xuống, định lao về chỗ Đồng kiểm nằm dưới đất.

Thân hình y hơi nhích động, người đó lên tiếng.

Lời lẽ chỉ có một câu, không lấy gì làm đặc biệt: "Đừng động".

Thân hình hân sắp bật lên liền dừng ngay lại.

Bọn Tân Đông Thành nhìn lại, chỉ thấy một bạch y thanh niên chống tay xuống đất, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, tóc tai rối bời nhưng hai mắt sáng như điện, lạnh như đao mang.

Người đó nhìn chăm chăm vào vết hầu Văn Trương.

Văn Trương cảm giác cổ họng bị hai lưỡi đao kề vào, đao phong lạnh hơn băng giá, đầu y cứng dần.

"Tốt nhất ngươi đừng nhúc nhích".

Văn Trương không dám động đậy.

Y biết mình chỉ hơi nhích động, Vô Tình trông có vẻ yếu ớt kia sẽ phát ám khí.

Y không thể lao đến chỗ Đồng kiếm, cũng không thể nhảy lùi lại.

Y hối hận đã buông con tin xuống mà đấu với mấy tên hề kia.

Toàn thân Vô Tình run lên.

Hơi thở cũng không điều hòa.

Y biết mình sắp gục ngã.

Công lực y chưa hồi phục, lại thêm quá lao lực.

Nhưng y không thể gục xuống.

Y cảm chân Văn Trương được nhưng không chế trụ nổi, năng lực phát ám khí đã mất.

Y chỉ còn cách cố gượng.

Nhưng đến được bao giờ?

Chỉ nghe một người hô khẽ: "Lẽ nào công tử là...". Người lên tiếng là Tân Đông Thành, "Thần bộ Vô Tình đại danh đình đình?".

Vô Tình cản giữ một hơi nguyên khí, chỉ gật đầu, không đáp.

Viên công sai cáo hứng nhảy căng lên: "Có Vô Tình đại gia ở đây, hung đồ bay được lên trời chăng? Còn không mau bó tay chịu trói". Đoạn định đến bắt Văn Trương.

Về mặt Văn Trương thoáng hiện nét vui mừng.

Vô Tình quát: "Không được hành động". Y biết viên công sai bước tới sẽ bị Văn Trương bắt làm thuần, hoặc làm con tin.

Công sai ngậy người, dừng bước ngay.

Vô Tình cất giọng lạnh tanh: "Ám khí của ta không nhận người".

Văn Trương chỉ còn lại một con mắt, chăm chăm nhìn tay Vô Tình, tính toán xem thư sinh sắc mặt nhợt nhạt, lắc lư sắp ngã kia có thể một đòn giết mình không?

Hai người nhìn nhau cách nửa tầm tên.

Giữa hai người là Tân Đông Thành và hai bộc dịch, hai công sai, cả hai người nằm gục dưới đất.

Người qua đường sớm đã chạy sạch.

Văn Trương đang đánh giá Vô Tình.

Vô Tình cũng đang nghĩ cách cầm chế y.

Một người không dám vọng động.

Một người không thể hành động.

Vô Tình có vẻ đang chiêm thượng phong nhưng khí Văn Trương phát động, tại hiện trường không ai ngăn nổi.

"Ngươi tha cho ta, ngày sau dễ ăn nói với nhau".

"Ngươi giết quá nhiều người, tội không thể tha".

"Nếu ngươi giết ta sẽ chọc giận Phó tướng gia cùng Thái đại nhân, họ quyết không tha ngươi".

"Ngươi có nhắc tên ai cũng không dọa được ta".

"Hảo, chỉ cần ngươi để ta đi, sau này ta sẽ thoái ẩn núi rừng, không theo quan nghiệp hay xuất hiện giang hồ nữa".

"Ngươi không theo quan nghiệp hay xuất hiện giang hồ, sao không vào trong tù trả nợ tội nghiệt?"

"Vô Tình, ngươi bức ngươi quá đáng".

"Ta không bức ngươi mà ngươi ép ta phải bức ngươi".

"Ngươi muốn ta làm sao? Nói mau".

"Bỏ tay chịu trói".

"Bức ta quá, vị tất ngươi giết được ta".

"Ngươi thử là biết". Vô Tình nhạt giọng.

Đoạn y không nói tiếp nữa.

Văn Truong có dám thử một lần không?

Hai mắt Vô Tình chợt sáng lên.

"Văn Truong, ta cho ngươi một cơ hội".

Y quay lưng lại phía Văn Truong.

"Ngươi tấn công sau lưng, ta cũng bắn chết được ngươi".

Lòng tay Văn Truong toát mồ hôi, toàn thân run lên.

Thanh niên này không coi y ra gì.

Người tàn phế không buồn để ý đến y.

Y chăm chăm nhìn vào gáy Vô Tình, lại nhìn chúi thủ trong tay, định thử một phen nhưng không có lòng tin.

Vô Tình không nắm chắc phần thắng, sao dám quay lưng lại một cách cuồng vọng tự đại như thế?

Y không nắm chắc cơ hội, làm gì còn cơ hội sống sót nữa.

Có thử không?

Thử có được không?

Thử rồi sẽ sống hay chết?

Quyết định của Văn Truong chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này.

Sau cùng y quyết định xuất thủ.

Nhưng không phải với Vô Tình mà mục tiêu là Đồng kiếm.

Vô Tình dám quay lưng lại, chắc chắn đã nắm chắc phần thắng.

Y không hạ thủ với Vô Tình, chỉ cần bắt Đồng kiếm làm con tin là không đến nỗi thất bại.

Vạn nhất Vô Tình xuất thủ cứu người, y cũng còn đối sách đào tẩu.

Y gầm lên vang vọng, nhảy bổ vào Vô Tình, nửa chừng liền quay người về lấy Đồng kiếm, đồng thời chụp lấy lớp vải quấn quanh người lúc trước, tạo thành một lớp hộ thân vững.

Chỉ cần y ra tay trước một bước, sẽ không nghe thấy câu đó.

Mà như thế, cục diện ắt không đến nỗi biến hóa đến vậy.

"Người là ai? Lui mau, y nguy hiểm lắm".

Tân Đông Thành lên tiếng.

Tân Đông Thành quát với kẻ ở sau lưng Văn Trương.

Cũng có nghĩa sau lưng Văn Trương có người.

Ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Sát thủ giả

Văn Trương đương nhiên không tin.

Tiểu xảo dụ địch quay đầu lại trong lúc khẩn yếu này, y từng dùng ít nhất cũng hơn trăm lần.

Bất quá y chưa kịp lướt đi, Tân Đông Thành quát lên khiến y cảnh giác hơn.

Y lập tức phát hiện lúc Tân Đông Thành lên tiếng, Vô Tình thoáng tỏ vẻ quan tâm.

Vì sao Vô Tình biến sắc?

Có phải là...

Văn Trương liền cảnh giác, thu thế lại, chợt nhận thấy có tiếng gió rít.

Không phải một mà là hai làn gió sắc lạnh.

Y không kịp tránh.

Y làm gì còn đường lùi, buộc phải phản kích.

Thoáng chốc, y thi triển liền hai đạo sát thủ!

Một phản kích người ở sau lưng.

Một tấn công Vô Tình.

Bởi y biết mình mà quay lại tiếp chiến, Vô Tình không đời nào bỏ qua cơ hội nên phải tung ra đòn công kích đủ để dồn y vào tử địa.

Y định tìm thắng trong bại vong, bằng không cũng đồng quy ư tận.

Tình cảnh lúc đó khiến Tân Đông Thành và hai nha sai cùng hai bộc dịch cả kinh.

Một nữ tử diễm lệ mặc kinh trang đồ tươi, áo choàng đồ sạm viền nhung đen, cầm song đao lẳng lẳng đến sau lưng Văn Trương.

Tân Đông Thành thấy nàng xinh đẹp, sợ hung đồ làm hại nên vội hô lên ngăn cản, ai ngờ vừa dứt lời, kịch chiến liền xảy ra.

Máu văng tung tóe, trận chiến khốc liệt dừng lại ngay.

Với công lực của Văn Trương, lúc bình thường sẽ nhận ra Đường Văn Từ cầm đao đến gần nhưng lúc này y thụ thương, tâm thần tập trung hết lên mình Vô Tình.

Một người mắc bệnh ắt phản ứng tự nhiên không còn linh mẫn, thụ thương cũng như vậy.

Y phát hiện khi đã muộn.

Trong sát na đó, đầu chí của y hoàn toàn kích phát!

Quyển trái bị trọng thương của y kích trúng Đường Văn Từ cùng lúc song đao của nàng chém trúng y.

Đường Văn Từ "hự" một tiếng, văng ra cả trượng.

Huyết quang lóe lên, trên eo Văn Truong máu phun như suối.

Đao quang tỏa sáng, ngọn đao trong tay y vút đi.

Vô Tình dốc toàn lực lách người, đao cắm vào ngực trái y.

Thoáng chốc, cả ba đều trọng thương cùng lúc.

Cả ba cùng ngã xuống.

Văn Truong bị thương nặng nhất.

Cơ hồ không còn cơ hội sống sót.

Nhưng thần tình y càng thống khổ.

Y run tay, chỉ vào Vô Tình, nói với giọng cất lực: "Hóa ra... người... thật sự... không thể... xuất thủ, học... ta lại bị... người lừa...". Ngừ ồm đờm về chua chát, hồi hận xen lẫn tiếc nuối.

Ngọn đao y ném ra trong lúc vội vàng mà Vô Tình cũng không tránh được.

Hiện tại ai cũng nhận ra, Vô Tình không thể uy hiếp tính mệnh người khác, dù bị người khác muốn lấy mạng, y cũng đành bó tay.

Sau cùng Văn Truong cũng khẳng định được điều đó.

Y tuy bị thương suýt chết nhưng chỉ cần Vô Tình không thể xuất thủ, y tự tin mình thoát được.

Hơn nữa còn phải giết Vô Tình.

Nên y thở hồng hộc nén đau bật cười.

"Vô Tình, Vô Tình". Y rít lên, "Cuối cùng người cũng chết trong tay ta".

Vô Tình cười lạnh, nhưng thấy Đường Văn Từ văng đi, ánh mắt y đỏ lựng.

Y ôm ngực, máu rỉ ra thành giọt.

"Người quên rằng ta còn chưa chết sao".

Văn Truong thổ huyết, chậm chậm đứng dậy: "Nhưng người không thể động thủ".

"Không sai". Vô Tình giọng cay tiêu lên: "Ta không thể động thủ nhưng còn có nó".

"Hiện tại ta còn tin người có thể phát ám khí". Văn Truong miễn cưỡng đứng dậy, "Ta không phải người mà là con heo".

Vô Tình nắm chặt ống tiêu.

Nếu còn ám khí, dù chỉ một mũi, cục diện không đến nỗi thế này.

Văn Truong nhìn chăm chăm ống tiêu trên tay y.

Thật ra trong đó còn ám khí không?

Văn Truong đoán rằng Vô Tình không phát được ám khí, nếu phát được bằng ống tiêu, lúc Đường Văn Từ ra tay, y đã bị dón vào từ địa.

Theo lý, trong ống tiêu không thể còn ám khí.

Ngược lại, trong cây địch của y lại ám tàng một loại ám khí lợi hại.

Cửu thiên thập địa thập cửu thần châm!

Mớ châm này là ám khí do "Cửu thiên thập địa thập cửu nhân ma" của Quyển Lực bang năm xưa cùng sở hữu, nhưng chưa kịp phát cho các thần ma khác sử dụng, Thập cửu nhân ma đã bị thế lực của đại hiệp Tiêu Thu Thủy cùng Chu đại thiên vương phá tan.

Loại "ám khí" này chưa từng xuất thế.

Văn Trương đương nhiên không vô duyên vô cớ mang theo cây địch, trong đó ẩn chứa đạo sát thủ sau cùng, là tấm bảo mệnh linh phù khi lâm vào đường cùng của y.

Nhưng "Cửu thiên nhập địa thập cửu thần châm" chưa từng chính thức thi triển, không biết uy lực cỡ nào, thậm chí có người nói, do mớ thần châm chưa chế tác hoàn thiện nên Lý Trầm Chu với chưa giao tuyệt môn ám khí này cho bộ thuộc sử dụng.

Lý Trầm Chu chết rồi, Liễu Ngũ bại vong, Quyền Lực bang sụp đổ, mớ "Cửu thiên thập địa thập cửu thần châm" cũng lưu truyền, nhưng có uy lực "kinh thiên địa, khấp quỷ thần, ma uy xuất, vạn nhân phục" hay không, cả bản thân Văn Trương cũng không chắc.

Bản thân y chưa sử dụng bao giờ.

Nhi tử Tuyết Ngạn nhờ xảo ngộ lấy được ám khí, tặng cho y sử dụng, y xưa nay chỉ quen lấy mạng người khác, ít khi phải liều mạng nên chưa dùng tới.

Hôm nay khó lòng giữ yên được nữa.

Vô Tình nhìn vào thần sắc y, lập tức cảm giác tuyệt vọng dâng lên.

Y cảm nhận được Văn Trương trọng thương, máu me đầy người kia nhất định còn có sát thủ.

"Sát thủ" rất có thể ẩn trong cây thiết địch của y.

Trong ống tiêu của mình có ám khí, hà cớ trong cây địch của y lại không có "sát thủ"?

Bình thường, Văn Trương có phát hiện cũng sẽ che giấu thật xảo diệu nhưng hiện tại y thụ trọng thương, không thể giấu kín như áo trời không vết thủng được.

Nên Vô Tình nhận ra ngay.

Nhưng có những việc nhìn ra càng dễ lại càng đau lòng, tình tào quá cũng không phải là điều gì tốt đẹp.

Sức quan sát của Vô Tình rất tốt, vừa nhìn liền nhận ra Văn Trương vẫn còn "sát thủ", có điều những gì "quan sát" được đồng nghĩa với sụp đổ, tuyệt vọng.

Không ngờ y lại chết trong tay Văn Trương.

Hơn nữa còn liên lụy nhị nương và Đồng kiếm bồi táng.

Y biết Văn Trương đang dùng lời lẽ thu hút chú ý, bàn tay y lần về cơ quan trên cây thiết địch.

Y thậm chí nhận ra, cơ quan không nằm ở lỗ địch mà ở mũi.

Y nhận ra hết nhưng không tài nào tránh né được.

Chết kiểu này, quả y không cam tâm.

Chết không cam tâm thì sao?

Trên đời có nhiều người không cam tâm mất mạng nhưng vẫn chết, có nhiều người không muốn thất bại nhưng vẫn bại vong.

Bại không phục, thua không cam tâm nên mới có người oán số mệnh, đổ cho vận khí rằng mình bất hạnh mà lạc bại.

Nhưng đời cũng có vô số người thành công rồi đều không cho rằng mình may mắn, tự nhận đó là thành quả phấn đấu.

Chà trách những người thất bại hay mê tín, người không như ý lại càng tin vào số mệnh hơn.

Ngón giữa của Văn Trương chạm vào cơ quan phát ám khí trên thiết địch.

Nhưng y không ấn xuống.

Pháp bảo cứu mạng nên dùng trong lúc quan trọng.

Chưa đến lúc đó mà dùng hết, một khi sa vào cảnh sinh tử tồn vong, e rằng chỉ còn nước bó tay chịu chết.

Ma châm trong cây địch, chạm vào sẽ phát ngay.

Y lao vào Đường Văn Từ như sét đánh.

Đường nhị nương trúng quyền nhưng không trí mệnh, bởi tay trái y trọng thương, không thể có lực sát thương như bình thường, không lâu sau nàng đứng dậy được, y phải tranh thủ thời cơ giết nàng trước.

Hơn nữa lao về phía Đường Văn Từ ắt kéo dài cự ly với Vô Tình, dù trong ống tiêu của y có ám khí cũng không dễ dàng tổn thương mình.

Xưa nay y làm gì đều chú trọng giữ an toàn hơn công kích.

Kể các lúc trọng thương gần chết cùng không ngoại lệ.

Nhưng lao được nửa đường, y chợt dừng lại.

Một thốt khoái mã từ đại nhai quanh vào.

Y còn lao vào Đường Văn Từ, chắc chắn sẽ va phải tuấn mã.

Y đương nhiên không muốn "đâm vào thốt ngựa", bình thường có va chạm như thế cũng bắt lợi, hà huống y đang trọng thương.

Y lập tức dừng lại.

Kỵ sĩ cũng dừng lại ngay.

Ngựa đang đà lao không thể dừng lại, nhưng kỵ sĩ chỉ cần giật cổ tay là xong, lực đạo nào dưới ngàn cân?

Người từ trên lưng ngựa đáp xuống cực kỳ gầy gò.

Gầy đến nỗi như sợi dây dài ngoằng, nếu trên mình y không mặc áo lông cừu thật dày, e rằng đã bị gió thổi bay đi mấy dặm.

Người này vừa xuống ngựa liền khúc khắc ho, ánh mắt sáng rực nhìn Đường Văn Từ chăm chăm.

Y không thèm nhìn Văn Truong.

Cũng không nhìn Vô Tình.

Thậm chí không thèm liếc mắt.

Chỉ nhìn mỗi Đường Văn Từ.

Y quay lưng về phía Văn Truong, cất bước đến chỗ Đư

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hy vọng dữ thất vọng

Cùng lúc Lôi Quyền điểm ngã Anh Lục Hà, một cước của Văn Truong cũng đá trúng eo y.

Y mượn thế lướt đi, ngã xuống cạnh Đường Văn Từ.

Thoáng chốc mà xảy ra một loạt sự kiện.

Anh Lục Hà đột nhiên từ góc đường lao ra cướp lấy sợi thiết xích, Văn Truong lao vào Vô Tình rồi quay ngoắt sang Đồng kiếm, Lôi Quyền điểm trúng y một chỉ nhưng bị Anh Lục Hà đá thương. Y phản kích khiến Anh Lục Hà rút xuống cạnh Vô Tình, Văn Truong tung cước đá y văng đến cạnh Đường Văn Từ.

Trong trường chỉ còn lại Văn Truong kiếm chế Đồng kiếm, lắc lư như chiếc lá khô cuối mùa.

Đường Văn Từ từ từ tỉnh lại. Nhưng mấy lần gắng gượng vẫn không đứng dậy nổi.

Một đòn Văn Truong nén đau xuất ra vừa nẩy ẩn chứa kinh lực của "Đại Vi Đà Tạc" cùng "Thiếu Lâm Kim Cương quyền", nếu y không bị nàng chém trúng, lại thêm mất và tay trái trọng thương, một quyền đó khẳng định đã lấy mạng nàng.

Nàng hừ một tiếng, vừa tỉnh lại phát hiện trừ Văn Truong, tất cả đều gục xuống, định tìm cách bò dậy.

Nhưng nàng quá hư nhược. Lồng ngực đau nhói.

Có lúc, người ta định hoàn thành một việc thật nhanh nhưng không thể, trừ nóng lòng cũng đành bó tay.

Nàng càng nóng ruột khí nhận ra Anh Lục Hà từ từ bò dậy.

Phát hiện này khiến máu nàng sôi lên.

Nhưng lập tức nhận ra mình đang sai lầm.

Nóng lòng không phải là cách.

Nàng bèn vận khí điều tức, cố tụ điểm nguyên khí, hy vọng ứng phó được với nguy hiểm trước mặt.

Anh Lục Hà bò dậy được vì thiết xích của ả đánh trúng Chí dương huyết của Lôi Quyền rồi y mới quay lại điểm vào Trung viện huyết của ả.

Lôi Quyền đang toàn tâm toàn ý đối phó "Cửu thiên thập địa thập cửu thần châm" của Văn Trương nên trúng đòn.

Bất kỳ ai bị đánh trúng Chí dương huyết đều khó lòng sống sót, nhưng thể nội Lôi Quyền mang mười mấy loại bệnh, mười mấy vết thương nên các yếu huyết đều hơi lệch vị.

Hơn nữa có thể chống lại thống khổ đặc biệt.

Một người thường xuyên thụ khổ sẽ chịu đựng hơn người thường nhiều bởi y đã quen với đau đớn.

Người bình thường không chịu đựng được nỗi đau đớn bất ngờ, không hẳn vì đau đớn đến mức đó mà bởi người đó không quen.

Cũng như người thường ăn món mặn chột phải ăn toàn rau dưa liền mấy ngày, y liền cảm thấy "chết đi cho rảnh" nhưng với người tu hành quanh năm, chuyện đó có đáng gì?

Cũng giống một người quen tự do tự tại bị giam cầm mấy ngày, đương nhiên vô cùng khổ sở nhưng với người quanh năm trong tù, mấy ngày đó "không đáng để tâm".

Vì thế Lôi Quyền bị tập kích rồi vẫn phản kích được.

Y điểm ngã Anh Lục Hà.

Bản thân cũng không đứng vững nổi.

Chí Dương huyết phải chịu một đòn, không thể khơi khơi chống chịu nổi.

Lôi Quyền chỉ thấy chân khí nghịch chuyển, huyết khí sôi lên, nguyên khí đảo loạn, cổ họng ngọt lịm rồi thổ huyết đoạn ngã gục.

Y phát chỉ trong lúc vội vàng, quyết không để địch nhân đứng vững lúc mình ngã xuống.

Cục diện hiện tại, ai đứng dậy được ắt sống sót.

Ngược lại, ai không đứng nổi sẽ chết.

Đáng tiếc, y điểm ra trong lúc huyết đại bị đánh trúng nên hơi lệch đi, chỉ trúng giữa Thượng viện huyết và Trung quản huyết của Anh Lục Hà.

Ả chỉ cần bế khí một hồi là đứng dậy được.

Một chỉ của Lôi Quyền tuy chưa "trúng nơi yếu hại" nhưng vậy cũng khiến Anh Lục Hà lãnh đủ.

Ả đào mệnh từ Tảo Từ cương về, đến Tư Ân trấn cách đó bảy, tám dặm nghỉ chân, lòng phát thệ không "bán mạng" cho quan gia - bởi ả suýt nữa mất mạng vì việc đó.

Mới đến Tư Ân trấn, ả lại nhớ ra Lưu Độc Phong cùng Thích Thiếu Thương từng ghé qua, đương nhiên trong trấn có "bằng hữu" của Lưu bộ thần và Thích trại chủ.

Không thể ở lại được.

Ả liền đoạt một thốt ngựa trong khách điểm chạy về hướng Miêu Nhĩ hương.

Kết quả, lúc qua thị tứ thấy người ta đua nhau chạy trốn vì có kẻ đang giết trong Đồng Ngưu hạng.

"Người trẻ tuổi tàn phế đó thâm rồi, làm sao là đối thủ của người ta".

"Tên hung thần ác sát cũng khó sống, người không thấy toàn thân hấn nhuộm máu, mắt cũng đầm đìa máu sao".

"Ta thấy y không đấu lại tên mù, nhi tử lại nằm trong tay ác nhân".

"Đáng thương, hài tử bị bắt đáng thương quá, nó vẫn là con nít".

"Không lo, Tân lão gia tử cùng Đặng lão nhị, nha sai đều đến rồi, còn sợ gì tên độc nhân quỷ phá hỏng tiệm lụa gây ác nữa sao?".

"Người nói dễ quá, vừa rồi người không thấy sao? Hà Tiểu Thất xưa nay hung hăng với chúng ta nhưng động thủ với độc nhân ác quỷ liền ngã gục, ta thấy tình hình không ổn".

"Chúng ta ở đây làm gì, còn không mau báo quan".

"Đứng, gọi thêm quan gia tới hợp lực, may ra thu thập được độc nhân quỷ".

"Còn không mau đi báo, ở đây ồn ào làm gì?".

Mấy người đó cướp đường chạy trốn, Anh Lục Hà nghe quan liền đoán được bảy, tám thành, biết Văn Trương và Vô Tình đang chiến đấu, hình như Văn Trương chiếm thượng phong.

Anh Lục Hà đang bàng hoàng, sự phụ chết rồi, đồng môn cũng không còn, ả vốn không có chỗ đầu thân, nghe thấy Văn Trương đang không chế đại cục liền tới kể công rồi báo thù.

Ý niệm nảy ra liền đến ngay hiện trường.

Ả vừa đến nơi bèn bỏ ngựa dùng khinh công lướt lên nóc nhà cạnh đó, vừa hay thấy Đường Văn Từ chém trúng Văn Trương rồi cùng Vô Tình bị y gây thương tích, đại cục đã định, không ngờ Lôi Quyền lại giục ngựa tới.

Ả đánh giá cục thế, cảm giác tuyệt đối sẽ thắng liền ngăm nhay tới, đoạt thiết xích trong tay nha dịch, nhân lúc Lôi Quyền tấn công Văn Trương bèn tập kích y.

Kết quả đúng như dự liệu.

Lôi Quyền ngã xuống.

Y thụ thương.

Trọng thương.

Vết thương khá nặng, không thể cất mình lên.

Giống sự nghiệp của một cá nhân, sụp đổ hoàn toàn ắt phải xây dựng lại.

Không thể dựng lại, kiếp sống của người đó coi như bỏ đi.

Kẻ đó thà chết chứ không muốn sụp đổ.

Bởi lúc đó, thông thường y mất hết kim tiền cùng bằng hữu, thậm chí cả người yêu thương cũng không còn bên mình.

Một người chết đi chưa hẳn mất tất, ít nhất y cũng còn danh dự, địa vị và người vĩnh viễn hoài niệm.

Nên kẻ sụp đổ bị thảm hơn người chết.

Nhưng kẻ sụp đổ đều không đợi chết.

Ngày nào y chưa chết, ngày đó vẫn có thể vùng lên.

Cũng như người thụ thương không thể bó tay đợi chết.

Chỉ cần còn mạng là còn cơ hội hồi phục.

Không thể để bản thân mất mạng, phải dành cho địch nhân.

Anh Lục Hà tuy trọng thương nhưng vẫn chặt vật đứng dậy.

Ả vô cùng hối hận.

Hối hận sao lại chui vào trường chiến đấu nguy hiểm đến tính mạng này, ít nhất thương thể của ả cũng nặng hơn hẳn.

Nhưng hiện tại ả không còn thời gian hối hận.

Nhất định phải nhân lúc tất cả chưa kịp khôi phục, ra tay trừ diệt hết.

Người đầu tiên phải giết là Vô Tình.

Y là kẻ khó ứng phó nhất.

Chỉ cần giết y, đại cục coi như định xong.

Ả liêu xiêu đến cạnh Vô Tình, khoe miệng trào máu.

Ả đến gần Vô Tình nằm cạnh góc tường: "Ngươi anh tuấn lắm". ả thở dài: "Tiếc rằng ta phải giết ngươi".

Ngữ âm hơi ngừng lại, thiết xích đập vào Thiên thông huyết trên đỉnh đầu y.

Vô Tình chợt lên tiếng: "Đội đã".

Anh Lục Hà lại gần hơn: "Ngươi còn di ngôn gì?".

Vô Tình đáp: "Ngươi nhầm rồi".

Anh Lục Hà bật cười: "Ta nhầm?".

Vô Tình nhấn mạnh từng chữ: "Kẻ chết là ngươi, không phải ta".

Chữ "ta" vừa dứt, vụt một tiếng, một đạo bạch quang găm vào ấn đường Anh Lục Hà.

Ả ngăn người.

Ám khí cực kỳ chuẩn xác.

Ám khí từ miệng Vô Tình bắn ra.

Miệng ngậm ám khí, cũng là đòn sát thủ của Vô Tình, nhưng công lực y không đủ nên chỉ đã thương được ở cự ly gần.

Văn Trương luôn giữ cự ly, cẩn thận đề phòng nên y không có cơ hội thi thố.

Anh Lục Hà không phòng bị, đến quá gần nên mới mất mạng.

Ả vẫn giơ cao thiết xích.

Ả dốc sức, toan dùng chút sức sau cùng hạ Vô Tình.

Y đã dùng điểm nguyên khí sau cùng, quyết không tránh được.

Tân Đông Thành tiến tới, đoạt luôn thiết xích trên tay Anh Lục Hà.

Những hảo thủ võ lâm hoặc ngã, hoặc bị thương hay chết, đều mất hết chiến lực, Tân Đông Thành và mấy nha dịch, bộc tòng vẫn đi đứng ung dung, trở thành nhân vật quyết định thành bại.

Kỳ thật, nếu trăm ngàn năm nay, người võ lâm không chém giết lẫn nhau, lại đều phòng người ta gia hại nên giấu giếm tuyệt nghệ, làm gì có chuyện võ lâm kém phồn thịnh hơn nho lâm? Hơn nữa võ học suy dần, những gì được truyền lại chỉ là kỹ xảo, không có gì đặc sắc.

"Văn võ đệ nhất, võ vô đệ nhị", từ cổ văn nhân đã vậy nhưng tới đa họ chỉ bút chiến, nếu họ cũng động đao động thương như võ nhân chắc từ bảy trăm năm trước đã không còn mộng nào.

Thành ra văn nhân càng khó chấp nhận hơn võ nhân.

Họ hiếm khi động đao động thương nhưng dùng văn tự, bút mực giết người không ít hơn võ nhân.

Sau cơn đại kiếp mà những thư sinh có thể bước ra từ trong ngọn lửa sử xanh, không biết là vận may trời cho của dân tộc hay của cá nhân y?

Hiện tại trong trường chỉ còn lại Văn Trương.

Hai nha dịch và hai bộc dịch bao vây y nhưng không dám xông lên.

Y vẫn khiến họ kinh tâm động phách.

Hơn nữa Đồng kiếm còn trong tay y.

Lúc nào y cũng có thể giết cậu bé.

Dù y chết ngay cũng có thể bắt cậu bé bồi táng.

Y đương nhiên dám làm, thậm chí không buồn nhú mày khi thực hiện.

"Ta sẵn sàng giết tiểu hài này bất cứ lúc nào". Y quay sang nói với Vô Tình, "Dù ta phải chết, không giết được các người nhưng giết nó dễ như trở bàn tay".

Vô Tình gật đầu: "Ta tin người".

Văn Trương thổ huyết, đoạn cười khò: "Người đoán xem ta có làm thế không?".

Vô Tình im lặng hồi lâu mới đáp: "Người không làm thế".

Văn Trương cười càn thê lương, toàn thân nhuộm máu, rít lên: "Vì có gì?".

Vô Tình hít sâu một hơi: "Nó còn là một tiểu hài".

Văn Trương cười thâm: "Người tưởng ta là loại người không dám giết con nít sao?". Y đau đớn run rẩy toàn thân: "Nói chung, già lão hay con đỏ ta đều giết vài kẻ rồi, giết thêm vài kẻ nữa có đáng gì".

Trong mắt Vô Tình hiện lên nét hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Đan Vân, Song Chúc, Tam Kỳ, Tứ Sơn

Ân Thừa Phong, Thiết Thủ, Tứ đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Hỷ Lai Cẩm, Đường Khẩn, Dững Thành, Thập Nhất Lang cùng Thúy Hoàn tránh nạn tại Bí Nham động mười lăm ngày.

Trong thời gian này, bên ngoài xôn xao, đến đâu cũng nghe thấy quan binh đang tìm "phi đồ" nhưng không tìm được Bí Nham động.

Trừ mấy thân tín của Thiên Khí Tứ Tẩu, không ai biết trong phong hóa nham cạnh sông Dịch lại có một nơi bí ẩn như vậy, trong vùng sâu lại có một động huyết thiên nhiên.

Kỳ thật đó cũng chỉ là một động huyết, Bí Nham động do mười mấy động huyết thiên nhiên nối nhau, trong đó có mấy động bích được đào thông, thậm chí phải đào vách núi mới liền nhau, dùng làm sào huyết có thể đối kháng quan binh truy sát. Hiện tại nơi đây thành nơi tị nạn của Liên Vân Trại, Hủy Nặc Thành, Thanh Thiên Trại, Hách Liên tướng quân phủ, cùng với bộ thuộc của Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao, nha sai Tư Ân trấn, tiêu đầu Thần Uy tiêu cục.

Trừ nhóm nhân thủ vốn đã tụ tập, có thêm mười mấy đệ tử Liên Vân Trại bắt ngờ tới.

Nhưng đệ tử này may mắn trốn thoát, ẩn tính mai danh, lưu lạc giang hồ, có người tạm thời giả ý thuần phục rồi nhân lúc Cổ Tích Triều truy sát Thích Thiếu Thương liền trốn khỏi quần ngũ Liên Vân Trại, kéo thêm không ít đồng liêu thế không đâu hàng đang ôm lòng oán hận, họ đều không muốn theo Cổ Tích Triều và quan binh đi vào vùng nước đục.

Trong năm đội nhân mã, Hủy Nặc Thành không nhớ thù cũ, thu nạp tàn binh của Liên Vân Trại, người Giang Nam Lôi môn định đến tương trợ, không ngờ Hủy Nặc Thành bị công hãm, người Lôi môn thương vong hết sạch, cũng may Hách Liên tướng quân tận lực giúp đỡ, cả Kê Huyết Áp Mao trưởng nghĩa cứu viện, cả nhóm mới kéo đến gia nhập Thanh Thiên Trại.

Những đệ tử trung thành của Liên Vân Trại định tới gia nhập nhưng lại nghe tin Nam Trại bị quan binh phá, bọn Tứ đại nương liều vượt sông Dịch, không biết tung tích, quan binh triệu tập binh mã, dốc toàn lực truy tìm. Thất bại này khiến nhiều hảo hán vốn hùng tâm tráng chí, thế chết nghe theo hiệu lệnh của Thích trại chủ nguội lạnh quá nửa nhiệt huyết, một đội nhân mã tiêu tan ý chí, tự lập chỗ đứng, hai đội còn lại án binh bất động, quan sát tình thế rồi mới hành động. Còn lại hai đội binh mã, biết tình thế nguy cấp vượt sông Dịch, đi tìm tứ xứ, để lại ám kí, hy vọng giúp đỡ chủ cũ một tay.

Thiên Khí Tứ Tẩu vốn có giao tình với Liên Vân Trại lão đương gia Lao Huyết Quang, Liên Vân Trại đến Hải phủ nghe ngóng, Ngô Song Chúc nhiệt

tâm, vừa tìm cách giữ lại vừa ngầm sai người đến báo cho Túc đại nương biết để từ Liên Vân Trại thoát kiếm nạn tìm tới, hai bên hoan hỷ gặp gỡ, cùng về Bí Nham động thương lượng đại kế.

Cũng tương tự, nữ đệ tử Hủy Nặc Thành cùng Túc đại nương tụ tập tại Bí Nham động.

Quần hiệp trú lại nham động, không dám khinh suất ra ngoài, giữa chắc bốn bề, về phương diện lương thực do Ngô Song Chúc toàn diện tiếp ứng, nước uống có nước ngầm của sông Dịch chảy qua nên không đáng lo.

Vì thế họ an phận dưỡng thương, bình bình an an qua được mười lăm ngày.

Sau đó thì sao?

Đòi người có quá nhiều việc không như ý nguyện.

Khi một người cầu bình an chưa chắc đã được như ý nguyện nên y đặc biệt hy vọng bình an, mọi công danh lợi lộc đều không đáng gì.

Nhưng khi y được bình an rồi lại thấy "bình an" quá nhàm chán, lại cho rằng phải có sóng to gió lớn, xông pha vạn tằng sóng phú quý công danh mới là sống.

Cuộc sống luôn mâu thuẫn như vậy.

Lúc một người cầu xin một vật, hoặc không đạt được hoặc đánh mất nó.

Có lẽ đời người là một đại mâu thuẫn, dặt nên từ nhiều tiểu mâu thuẫn.

Hải Thác Sơn cũng có mâu thuẫn.

Trong lòng lão muốn giúp nhóm "vong mệnh" này nhưng lại sợ rước họa với triều đình.

Nhưng lão thiếu ơn Hách Liên Nhạc Ngô tất phải báo đáp, hà huống theo đạo nghĩa võ lâm đồng đạo, không thể bỏ mặc nhóm người đến cầm mình giúp đỡ.

Bất quá lão không muốn đối địch với Phó Tông Thư, Thái Kinh.

Lão đang lúc khó xử, đi đi lại lại.

Hách Liên Xuân Thủy cũng đang mâu thuẫn.

Y biết người phe mình tạm thời buộc phải dựa vào Hải Thác Sơn nhưng y lại không muốn liên lụy Thiên Khí Tứ Tẩu.

Bên ngoài, quan binh truy lùng ráo riết, nếu xông ra càng tệ hại hơn.

Nên y đành tạm thời án binh bất động.

Y chỉ hy vọng có ngày báo đáp được Quỷ Vương thủ thần tẩu.

Tuy hiểu rõ "ngày đó" vô cùng phiêu diêu, hiện tại y là địch nhân của Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều, Văn Trương, thậm chí của cả thừa tướng, Hoàng thượng hay phụ thân.

Hậu quả này y không dám tưởng tượng.

Y không quên bày tỏ cảm kích trong lòng, Hải Thác Sơn mong y "coi là chuyện nhỏ, người đồng đạo nên làm, không cần để tâm" nhưng lão cũng tăng tương thăm dò cục thế trong triều thế nào? Việc này phải giải quyết ra sao? Có ai hóa giải được không?

Sáng ngày thứ mười sáu, Hách Liên Xuân Thủy và Thiết Thủ giả trang xuất động đến Hải phủ gặp Ngô Song Chúc vận lương về Bí Nham động, gặp Hải Thác Sơn liền đàm luận một hồi.

Hách Liên Xuân Thủy và Thiết Thủ thành thật trả lời.

Họ không phải không biết cách nói dối, mà không muốn lừa bằng hữu.

Lừa một bằng hữu thật lòng giúp mình quả vô si cực độ.

Có lúc bằng hữu biết rằng một người lừa mình mà vẫn nhân nhượng, không bóc mẽ, trong khi kẻ đó lại vui sướng, tự cho rằng mình thông minh có thể hai tay che trời, đó mới là việc khó coi.

Thông thường, nhân loại thích những việc như thế.

Thiết Thủ và Hách Liên Xuân Thủy đương nhiên không muốn.

Lấy chân thành đáp lại.

Lấy chữ nhân đối đãi với người.

Nguyên tắc nhất quán của họ là vậy.

Nên lúc họ từ Hải phủ sóng vai bước ra, lòng đều trầm trọng, không nhưong mây lên nổi.

Vì họ nhận ra thần sắc Hải Thác Sơn có điểm bất an.

Dáng vẻ đó rõ ràng tâm sự trùng trùng, trong lòng giằng xé nhưng miễn cưỡng diễn trò, rặn cười cho phải phép.

Hải Thác Sơn có bá lực, cách dùng người cũng có bá lực nhưng vẫn còn chưa đủ linh hoạt, nói về che giấu thần sắc, diễn kịch như những lão hồ ly quan trường làm gì đến lượt lão.

"Huynh thấy thế nào?". Vừa ra khỏi Hải phủ, Hách Liên Xuân Thủy hỏi Thiết Thủ ngay.

Thông thường câu hỏi này được thốt ra khi "việc được hỏi" đã rồi.

Thiết Thủ cười: "Không cao hứng lắm".

Hách Liên Xuân Thủy lấy làm kỳ lạ: "Huynh?".

Thiết Thủ thấp giọng: "Người đó không thích thân phận của chúng ta".

Hách Liên Xuân Thủy vội hỏi: "Hải thần tử?".

Thiết Thủ trầm giọng: "Ba tam gia tử".

Hách Liên Xuân Thủy "à" lên một tiếng.

Thiết Thủ nói: "Đệ không thấy ông ta đứng cạnh, dù mỉm cười hay nói mấy lời khách khí, trong mắt lộ rõ thần tình không cao hứng sao?".

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Đệ không chú ý".

Thiết Thủ lại nói: "Họ không cao hứng cũng hợp lý, mấy trăm 'đào phạm' ở riết nửa tháng, họ lo lắng, lại phải xuất tiền xuất lực, không lý gì không bức mình".

Hách Liên Xuân Thủy bảo: "Đệ chỉ lưu ý một người".

Thiết Thủ hỏi: "Ai?".

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Ngô nhị gia".

Thiết Thủ thắc mắc: "Ông ta?".

Hách Liên Xuân Thủy đáp: "Người chân chính sốt sắng với chúng ta là ông ta, rõ ràng có vẻ như ông ta đang làm một việc nên làm, không hề phiền hà". Y mỉm cười: "Có lẽ mình đệ không nhận ra".

Thiết Thủ nói: "Ta cũng không nhận ra".

Hách Liên Xuân Thủy nói đùa: "Chúng ta cùng không nhận ra có khi lại là hảo sự".

Thiết Thủ mỉm cười: "Một người nhìn rõ mọi việc có khi lại không phải chuyện gì hay ho".

Hách Liên Xuân Thủy ngẫm nghĩ: "Chỉ ít, bản thân người đó cũng không dễ đạt đến khoái lạc".

Thiết Thủ chêm vào: "Người biết nhiều quá cũng thế".

Hai người trò chuyện trên đường rời Hải phủ, ra đến đại môn, định nhảy lên ngựa chợt thấy một chiếc kiệu dừng lại.

Chỉ thấy quân sự cùng gia đình đứng ngoài đều tiến lên hôn hờ: "Đại lão gia về rồi".

"Mau bẩm cáo lão gia".

"Vâng".

Thiết Thủ và Hách Liên Xuân Thủy biết lão đại Luru Đan Vân trong Thiên Khí Tứ Tẩu đã về, định lên chào hỏi nhưng rèm kiệu mới vén lên một nửa liền dừng lại.

Người trong kiệu chỉ thò nửa người ra, để lộ tà áo xám bạc chạm gổ, châm đi giày da. Thiết Thủ sững sốt, người trong kiệu buông tay, "vụt", rèm kiệu lại rơi xuống.

Người trong kiệu trầm giọng: "Khiêng vào".

Kiệu phu hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nghe lệnh khiêng vào trong.

Khiêng kiệu vào phủ vốn là việc không tầm thường, hà huống trên kiệu là nam nhân, không phải nữ quyến.

Không chỉ các gia đình nhìn nhau, không hiểu đại lão gia vì sao lại nổi giận, cả Hách Liên Xuân Thủy và Thiết Thủ cũng kinh ngạc, đành đi luôn.

Kỳ thật, cả Hải Thác Sơn và Ba Tam Kỳ vội vàng ra đón cũng chỉ thấy chiếc kiệu vào thẳng, cả hai đều mù tịt, không hiểu lão đại có ý gì?

Dụng ý của Luru Đan Vân rất đơn giản.

Lão đang giận.

Lão gần như chụp cứng Ba Tam Kỳ, quát vang: "Các ngươi có óc không hả? Lại dám oa tâng tâng phạm của triều đình?".

Lão không dám chạm vào Hải Thác Sơn, luận tuổi tác, lão là lão đại nhưng võ công lại không bằng lão tứ, quyền thế càng không sánh được.

Vì thế lão tham gia chiến dịch vây bắt Thanh Thiên Trại.

Trong võ lâm, địa vị không bằng người; ở Hải phủ, thực lực cũng kém hơn, lão đành kiếm chút quân công để khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Không ngờ "đào phạm" mình và quân đội trăm cay ngàn đắng không tìm được lại có hai tên xuất hiện tại sào huyệt.

Luru Đan Vân gần như phát điên.

Lão tuy không muốn kém người, cũng không nhẫn tâm thấy ba lão huynh đệ kết nghĩa nhiều năm bị hủy hết thành quả vất vả gây dựng, trở thành "tội phạm".

Ba Tam Kỳ hoảng sợ luống cuống chân tay: "Không phải đệ, là ý của Ngô lão nhị và tứ đệ".

Luru Đan Vân quay sang hỏi Hải Thác Sơn: "Lão tứ, thật là ý của đệ?".

Hải Thác Sơn thở dài: "Đệ cũng bị bức bách, đại ca buông tay rồi tính".

Luru Đan Vân đành nghe lời, buông tay ra, mắng Ba Tam Kỳ: "Ngươi chẳng được tích sự gì, ta mới đi có nửa tháng, ngươi không giúp rập gì cho tứ đệ thì chớ lại gây ra việc khiến cả phủ có thể bị chém".

Ba Tam Kỳ xanh lét mặt mày, nhăn nhó phân biện: "Đệ có khuyên nhưng nhị ca một lòng chủ trương giữ mấy kẻ đó".

Luru Đan Vân giận cảnh hồng: "Hừ, lão nhị, lão nhị biết cái gì".

Hải Thác Sơn thấy Luru Đan Vân kích động như vậy bèn hỏi dò: "Vụ án này xôn xao lắm sao? Có thể yên được không?".

Luru Đan Vân giậm chân: "Lão tứ, mấy hôm nay không ra ngoài nên đệ không biết vụ án động trời này, bọn chúng rước đại họa, cả đời không rũ nổi".

Hải Thác Sơn kinh ngạc: "Vậy lúc trước, quan nha hạ lệnh muốn chúng ta đi đánh phi, lẽ nào...".

Luru Đan Vân đáp: "Để diệt Nam Trại!".

Hải Thác Sơn giật nảy mình: "Huynh động thủ với họ?".

Luru Đan Vân nói: "Cả họ Thiết đó ta cũng từng đấu rồi".

Hải Thác Sơn hỏi: "Lúc huynh vào có gặp họ không?". Câu này thập phần ngưng trọng, Luru Đan Vân từng giao thủ với Thiết Thủ, vạn nhất bọn hán cảnh giác, không kể gì đạo nghĩa mà phản đòn trước, Hải phủ sẽ không kịp bố phòng, mà có muốn cũng không kịp.

Luru Đan Vân đáp: "Đương nhiên không, vì thế ta mới ngồi kiệu đi vào".

Hải Thác Sơn thở dài: "Cũng còn may".

Lưu Đan Vân nói: "Nhưng đại hoạn chưa trừ ngày nào quyết không yên thân, nếu thay Phó tướng gia trừ khử đại hoạn, sau này sẽ có thăng tiến".

Hải Thác Sơn do dự: "Nhưng Hách Liên tướng quân đãi chúng ta không bạc".

Ba Tam Kỳ vội hòa với Lưu Đan Vân: "Nhưng càng không thể đắc tội với Phó tướng gia".

Hải Thác Sơn ngần ngừ: "Có điều đệ tử Thiết nhị gia của Gia Cát tiên sinh đến giúp họ, chúng ta làm thế không phải đối địch với Gia Cát sao?".

Lưu Đan Vân khuyên: "Gia Cát tiên sinh đã thất thế, không có thực quyền, bỏ tất đất qua sông, tự thân không giữ nổi, Thiết Du Hạ đang bị triều đình truy bắt, đương nhiên chúng ta không cần lo".

Hải Thác Sơn nói: "Nhưng...".

Lưu Đan Vân trầm giọng: "Còn nhưng gì nữa? Còn do dự chỉ sợ quan binh liệt chúng ta vào danh sách truy bắt, lúc đó không giữ được mạng nữa đâu".

Trong mắt Hải Thác Sơn nhuệ khí sáng lên: "Được...".

Chợt một người quát vang: "Không được".

Người đến theo tiếng hét: "Theo đạo nghĩa, chúng ta không thể nhân lúc người ta gặp nguy mà làm chuyện bất nghĩa".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Phúc như Đông hải, thọ bĩ Nam sơn

Lưu Đan Vân cố rặn cười: "Lão nhị, ta đang định tìm đệ thương nghị, đệ đưa đám người đó đến đâu?". Nguyên lai Lưu Đan Vân biết Ngô lão nhị xưa nay thẳng thắn, một khi phát tác còn nóng tính hơn mình nên tránh xung đột.

Ngô Song Chúc lạnh lùng: "Đệ đưa lương thực cho Thiết nhị gia chuyển về".

Lưu Đan Vân biến sắc: "Các gì? Chúng ta còn nuôi chúng?". Lão cố nén giọng hỏi: "Chúng có bao nhiêu người?".

Ngô Song Chúc đáp: "Trước sau gần ba trăm người kéo tới, huynh định thế nào?".

Lưu Đan Vân nuốt nhảy dựng lên, găm vang: "Ba trăm người? Hừ, các người đúng là muốn tạo phản?".

Ngô Song Chúc đáp: "Huynh muốn lập công với triều đình nhưng đệ thì không".

Hải Thác Sơn che miệng ho khẽ: "Nhị ca, đệ thấy chuyện này nên bàn kỹ, chi bằng...".

Ngô Song Chúc quát: "Bàn cái gì? Không phải quyết định rồi sao? Giúp thì giúp cho trót, giờ mà rũ tay, quan binh có mặt khắp nơi, họ phải đi đâu đào mệnh? Việc này không thể thay đổi, nếu chúng ta nuốt lời, trên giang hồ còn chỗ cho chúng ta đứng chân nữa chăng".

Hải Thác Sơn bị mắng, lập tức không thốt lên lời.

Ba Tam Kỳ vội cười vuốt: "Theo đệ, nhị ca à, chúng ta cứ đem việc này trình báo thật với quan phủ, mặc họ tự hành xử".

Ngô Song Chúc lạnh giọng: "Tùy đệ".

Ba Tam Kỳ không ngờ Ngô Song Chúc mát tính như vậy, mừng ra mặt: "Hay lắm, quan phủ xử lý thế nào không phải việc của chúng ta". Lão không cầu thăng quan phát tài, chỉ muốn hưởng phúc, có ba người vợ cùng bảy tiếp thiếp, ba con gái, đầy đàn con cháu, đương nhiên lão không muốn sống những năm tháng đầu roi máu chảy, chân trời góc bể nữa, lúc bọn Hách Liên Xuân Thủy đến nhờ, lão không vui hơn hết.

Ngô Song Chúc nói: "Lão tam".

Ba Tam Kỳ ngẩn người: "Nhị ca gọi đệ?".

Ngô Song Chúc đứng sừng sững, thần tình lạnh nhạt: "Động thủ đi".

Ba Tam Kỳ cả kinh: "Huynh sao vậy?". Trong Thiên Khí Tứ Tẩu, võ công Ngô Song Chúc cao nhất, chỉ Hải Thác Sơn miễn cưỡng ngang tay.

Ngô Song Chúc nói: "Đệ nhất gan định bán bạn cầu vinh, gây ra việc vô sỉ như thế thì giết ta trước đã".

Ba Tam Kỳ biến sắc, ấp úng: "Nhị ca, chuyện, chuyện này. Huynh lại bênh bọn chúng".

Hải Thác Sơn thấy tình hình căng thẳng, vội can: "Đều là huynh đệ, không nên động thủ vì chút chuyện vặt này".

Lưu Đan Vân chột trách: "Lão tam, chuyện này đệ sai rồi".

Ba Tam Kỳ nghe Lưu Đan Vân lên tiếng, vốn nghĩ sẽ được ủng hộ, có lão đại liên thủ, sợ gì không chế trụ được lão nhị? Không ngờ lão đại lại cho rằng mình sai, tức thì ghen hờn, không thốt thành lời.

Lưu Đan Vân nói: "Chúng ta là người hiệp nghĩa, không thể làm những chuyện vô si đó để giang hồ hảo hán cười chê".

Về mặt Ngô Song Chúc lúc đó mới giãn ra: "Lão đại, lâu lắm huynh không nói đến hiệp nghĩa, đệ còn tưởng hào khí năm xưa của huynh đã tiêu ma rồi".

Lưu Đan Vân cười: "Ta là loại người tráng chí tiêu tan sao?".

Về mặt Ngô Song Chúc thoáng hiện nụ cười: "Nói thật lòng, Cố Tích Triều phản Liên Vân Trại trở thành việc võ lâm đồng đạo đều thóa mạ, sau đó quan phủ bức hại giang hồ, diệt mấy lực lượng trọng trấn Liên Vân Trại, Hủy Nặc Thành, Thanh Thiên Trại. Bây giờ chúng ta cũng trợ Trụ vi ngược tất hậu quả tai hại vô cùng".

Lưu Đan Vân thở dài: "Lão nhị nói rất có lý, thật ra ta thấy mình không xứng làm lão đại, nên do đệ làm mới đúng".

Ngô Song Chúc cả kinh, vội lên tiếng: "Đại ca sao lại nghĩ vậy?".

Lưu Đan Vân ủ rũ cúi đầu: "Xưa nay đệ không nghe lời ta, ý kiến lại cao minh hơn ta, lão đại này ta sao xứng?".

Ngô Song Chúc giật mình: "Đại ca vạn lần không nên nói vậy khiến tiểu đệ hổ thẹn chết mất! Xưa nay đệ hay nói thẳng, không biết cách giữ gìn...".

Lưu Đan Vân cười nhạt: "Đệ nặng lời rồi, đệ giao tình thân thiết với bằng hữu trong hiệp đạo sao lại bảo không biết cân nhắc, tiến thoái. Hơn nữa võ công của ta cũng không bằng đệ".

Ngô Song Chúc rung mình, vội giật tay Lưu Đan Vân, nóng nảy hỏi: "Nói vậy, lão đại không coi lão nhị là huynh đệ?".

Lưu Đan Vân chột ngắc đầu: "Có chứ".

Lập tức xuất thủ, điểm vào bảy yếu huyệt trên mình Ngô Song Chúc.

Ngô Song Chúc ngẩn người, mắt hiện lên vẻ phẫn hận rồi mới chậm chậm ngã xuống.

Hải Thác Sơn cả kinh, vội tiến lên: "Không được, huynh đệ với nhau, làm sao...".

Lưu Đan Vân đỡ Ngô Song Chúc mềm nhũn ngã xuống: "Vì là huynh đệ ta mới điểm ngã đệ, không để đệ chuốc lấy họa sát thân. Khi sự tình xử lý thỏa đáng, ta sẽ thả đệ ra, chưa biết chừng sẽ cảm kích lão đại này cả đời".

Hải Thác Sơn thấy Lưu Đan Vân tịnh không hạ độc thủ mới yên tâm, đứng bước đứng quan sát, chột nghe Lưu Đan Vân nói tiếp: "Đệ nên nhớ ta làm lão đại được không phải vì ta có hiệp danh hay võ công cao cường hơn các đệ mà ta chỉ biết thời thế hơn mà thôi".

Lúc đó Ba Tam Kỳ mới minh bạch dụng ý của Lưu Đan Vân.

Lưu Đan Vân quay sang nói với Hải Thác Sơn: "Không thể thả lão nhị được, mấy ngày này phải cho thân tín phục thị, đợi thu thập phi đồ xong sẽ thả ra".

Hải Thác Sơn vẫn chần chừ.

Lưu Đan Vân bực mình: "Lão tứ, đừng dằng dẳng nữa, trong lúc sinh tử quan đầu này đừng liên lụy đến lớn nhỏ cả nhà".

Hải Thác Sơn đành hạ quyết tâm: "Chúng ta nên làm gì?".

Lưu Đan Vân nheo cặp mắt: "Làm thì làm cho trót, lập công nhỏ chi bằng lập công lớn luôn".

Ba Tam Kỳ hỏi: "Ý đại ca là...".

Lưu Đan Vân chột nói: "Chúng tín nhiệm lão nhị nhất phải không?".

Ba Tam Kỳ đáp: "Đương nhiên, mấy hôm nay toàn do lão nhị tiếp đãi chúng".

Lưu Đan Vân cười ha hả: "Đúng, lão nhị sắp đại thọ năm mươi nhĩ?".

Hải Thác Sơn ngẫm nghĩ rồi nói: "Không đúng, sinh nhật nhị ca mới qua chưa đầy ba tháng...".

Lưu Đan Vân cất lời: "Có can hệ gì? Ta muốn lão nhị sinh nhật là sinh nhật".

Ngô Song Chúc nằm dưới đất, giận cực độ nhưng không động dậy được, ngay cả lên tiếng cũng không thể, Lưu Đan Vân điểm cả á huyết của lão.

Ba ngày sau, quân hiệp trong Bí Nham động nhận được thiệp.

Là thiệp.

Trong đời khó tránh phải nhận thiệp, quá nửa là việc vui mừng nhưng thỉnh thoảng có ngoại lệ. Lần nhận thiệp này của Hách Liên Xuân Thủy, Thiết Thủ, Tức đại nương lại là ngoại lệ đó.

Thiệp nói ra hai ngày nữa là đại thọ năm mươi của lão nhị Ngô Song Chúc trong Thiên Khí Tứ Tẩu.

Người phát thiệp là "ân nhân" của họ, mấy hôm nay không nề hà chiếu cố cho họ, đương nhiên, Tức đại nương, Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, Ân Thừa Phong, Dững Thành không lý gì không đi.

Thiệp không mời tất cả cùng đi.

Nếu mời cả ba trăm "đào phạm" cùng tới chắc Hải phủ không mời thêm ai nữa.

Tức đại nương đại biểu cho "Huyền Nặc Thành", Ân Thừa Phong đại biểu cho "Thanh Thiên Trại", Thiết Thủ đại biểu "công môn", Hách Liên Xuân Thủy đại biểu cho "Tướng quân phủ", Dững Thành đại biểu cho "Thần Uy tiêu cục", vậy là đủ rồi..

Người đưa thiệp có nói những người không đến uống thọ tửu được sẽ có người mang đồ ăn đến để tất cả chia vui.

Ân Thừa Phong xem thiệp xong, cười bảo: "Chả trách mấy hôm nay không thấy Ngô nhị lão, hóa ra ở trong trang làm thọ tinh công".

Hách Liên Xuân Thủy cảm ơn người đưa thiệp, đáp "sẽ đến đúng lúc". Thiết Thủ ngồi cạnh hơi nhú mày.

Tựa hồ hấn đang trầm tư.

Hấn đang nghĩ gì?

"Không ngờ trong lúc này còn nhận được thiệp". Tức đại nương mỉm cười, "Thông thường những người yên ổn mới cho rằng nhận thiệp là phiền não, những kẻ lang thang lại hay hoài niệm về những năm tháng được nhận thiệp".

Có thiệp mời tức là còn có người nhớ đến y, bất kể vì nguyên cớ gì, chỉ cần trên đời có người nhớ đến mình là được rồi.

Những kẻ lang thang mất đi an định, mất đi tin tức của thân hữu.

"Còn có một dạng người coi nhận thiệp là phiền não". Hỷ Lai Cầm tiếp lời: "Kẻ bản cùng hoặc cố gắng sống cảm cực".

Y ăn cơm công môn mười lăm năm, hiểu rõ sự đời hơn ai hết.

"Nhận thiệp cũng không sao, tôi đa chỉ phải thắt lưng buộc bụng". Tâm tình Dững Thành u ám, Cao Phong Lượng nuốt hận mà tiêu vong khiến y buồn bã mãi không thôi, "Sợ nhất là nhận phở vắn, bằng hữu lần lượt ra đi, bản thân cũng sẽ liên tưởng đến ngày ra đi không xa".

Hách Liên Xuân Thủy vội cười gạt đi: "Thôi thôi, vừa nhận thọ thiệp, đừng nói những lời xui xẻo".

Ân Thừa Phong nói: "Chúng ta cùng đi một chuyến".

Tức đại nương cẩn thận, phát hiện Thiết Thủ đang trầm tư bèn hỏi: "Ồ, Thiết bộ gia sao vậy?".

Thiết Thủ cho rằng họ đang giao đàm nên không nhận ra có người gọi.

Tức đại nương vừa hỏi, tất cả đều nhìn sang hấn.

Tức đại nương mỉm cười: "Thiết nhị ca, đang nghĩ gì vậy?".

Thiết Thủ vẫn không nhận ra Tức đại nương đang nói với mình.

Bình thường hấn vẫn cảnh giác, sao lại thất thần như vậy, tất cả đều ngừng lời, lập tức hấn phát giác.

Thấy ai nãy nhìn mình, hấn hơi sững sốt: "Sao thế?".

Tức đại nương đảo mắt, liếc hấn: "Nhị gia đang suy tư?".

Thiết Thủ đưa ngón tay gõ trán, gạt đi: "Đúng, có mấy việc tại hạ không hiểu".

Tức đại nương đề nghị: "Nhị gia cứ nói để mọi người cũng tính toán".

Thiết Thủ cười: "Chỉ là chuyện nhỏ, nhất thời chưa có gì".

Tức đại nương bĩu môi: "Đương nhiên, việc mà Thiết thần bộ cũng không nghĩ ra, bọn thiếp xen vào có tác dụng gì".

Thiết Thủ nhận ra nàng có ý trào phúng, vội ngượng ngừng đáp: "Đại nương, đừng nói vậy. Tại hạ nói ra không sao nhưng là chuyện không đầu không đuôi".

Hắn quay sang Hách Liên Xuân Thủy: "Công tử, còn nhớ ba ngày trước lúc chúng ta rời Hải phủ có gặp một chiếc kiệu không?".

Hách Liên Xuân Thủy hơi ngẫm nghĩ: "Đúng, người trong kiệu không xuống mà cho khiêng luôn vào".

Thiết Thủ trầm ngâm: "Hình như đó là đại lão gia của Hải phủ, lão đại Lưu Đan Vân trong Thiên Khí Tứ Tẩu".

Hách Liên Xuân Thủy tỏ vẻ không hiểu: "Rất có thể, quân sự cũng gọi vậy, bắt qua có gì không ổn sao?".

Thiết Thủ đáp: "Không có, tại hạ thấy...".

Hách Liên Xuân Thủy vội hỏi: "Huynh muốn nói là Lưu Đan Vân ép Hải bá bá gây bất lợi với chúng ta?".

Đường Khản đứng bên buột miệng: "Hải thần tẩu sao là loại người như vậy được".

Ân Thừa Phong chen lời: "Ông ta là người như thế đã không để chúng ta đến hôm nay".

Đường Khản đồng tình: "Đúng".

Thiết Thủ vội nói: "Không phải, nhưng Lưu Đan Vân chỉ vén nửa rèm kiệu, tại hạ liền nhận ra...".

Hách Liên Xuân Thủy chen ngang: "Tiểu đệ không thấy mặt lão".

"Tại hạ cũng không". Thiết Thủ đáp: "Nhưng nhất định lão đã gặp chúng ta".

Hách Liên Xuân Thủy nhú mày: "Huynh muốn nói lão ngồi trong kiệu nhận ra chúng ta nên mới hạ rèm, không bước ra?".

Thiết Thủ hỏi ngược: "Nếu không phải, lão vì sao lại làm thế?".

Tức đại nương lên tiếng: "Có khi lão gặp các vị trong triều nên không muốn các vị nhận ra".

Thiết Thủ đồng ý: "Đúng thế".

Hỷ Lai Cầm hỏi: "Lão là ai?".

Thiết Thủ đáp: "Tại hạ nghĩ tới việc này, lúc nhìn hạ bán thân của lão, tại hạ thấy rất quen nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu? Gặp lúc nào?".

Tức đại nương thận trọng hỏi: "Ý của nhị gia là không đi phó ước lễ thọ Ngô nhị gia?".

Ân Thừa Phong xen vào: "Chúng ta phiền nhiều người ta mà không đi dự lễ, e rằng không hợp lễ...".

Hách Liên Xuân Thủy chợt nói: "Việc này nếu Lưu đại bá, Ba tam bá mời, tại hạ còn nghi ngờ, kể cả Hải bá bá cũng phải cân nhắc". Y tỏ vẻ kích động, "Nhưng Ngô nhị bá mời, tại hạ đảm bảo không việc gì".

Thiết Thủ nhận rõ tình huống, thăm thò dài: "Tại hạ cũng không bảo các vị không nên đi".

Lập tức bầu không khí nhẹ nhõm hẳn.

Những người vào sinh ra tử nhiều lần, phải trốn trong một nơi tắm tới lâu ngày đều hy vọng được thấy niềm vui và những gì bất mất.

Tức đại nương sáng mắt lên: "Nhị gia còn chưa nói hết".

Thiết Thủ tiếp lời: "Tại hạ chỉ hy vọng, tốt nhất nên để lại một hai người có thể chủ trì đại cục".

Hắn ngừng lại một lát rồi nói: "Hơn nữa chúng ta nên rút lui giữa chừng buổi tiệc, tốt nhất không nên ăn uống đồ đưa tới".

Những lời này đương nhiên không được đại chúng hoan nghênh.

Ân Thừa Phong thấy người trong "động" đa phần thuộc Nam Trại vội đứng lên chủ trì: "Chỉ cần dự một hai thời thần, không ăn thì không ăn, đề phòng một chút cũng là việc hay. Không thành vấn đề".

Tức đại nương nói: "Thiếp không đi nữa".

Hách Liên Xuân Thủy hơi bất ngờ: "Đại... đại nương không đi?".

Tức đại nương đáp với vẻ đượm ý vị thâm lương: "Thiếu Thương không ở đây, thiếp đi hay không có gì phân biệt đâu?".

Về mặt Hách Liên Xuân Thủy hiện rõ vẻ thất vọng pha lẫn đau lòng, gần như tuyệt vọng.

Tức đại nương u oán thở dài.

Hách Liên Xuân Thủy chợt nói đúng một câu: "Được, Đại nương không đi, vậy ta đi, tự ta đi".

Ân Thừa Phong vội lên tiếng: "Chi bằng Thiết nhị gia ở lại chủ trì đại cục".

Thiết Thủ đáp với vẻ chém đinh chặt sắt: "Không, tại hạ đi". Ánh mắt hắn phẳng phất nhìn ra bão bùng sắp nổi.

Ai không trải qua gió bão không thể coi là đã trải qua kiếp sống hoàn chỉnh, cũng như không có mưa gió, trời sao hừng được.

Thuyền ra biển đương nhiên phải đối đầu sóng gió, cũng là thời cơ khảo nghiệm tốt nhất.

Nhưng có những cơn bão, không phải con thuyền nào cũng chịu được.

Khác nào không phải ai cũng chịu được gian khó.

Họ sẽ đối diện với gian nguy nào?

Ngày nhận thiếp là một ngày trời nắng ráo, trời xanh ngăn ngắt, mây trắng lững lờ, dòng sông gọn sóng, gió thổi phiêu diêu nhưng trong động vẫn âm u.

Buổi sớm hai hôm sau cũng vẫn là một ngày đẹp trời.

Tựa hồ là một ngày nắng chói chang.

Từng cụm mây ngoài xa trắng xóa kéo tới.

Ánh dương quang chiếu vào người trong động cũng mang lại cảm giác bóng râm.

Trước đó có vị võ lâm tiền bối từng nói: trời nắng là thời tiết sát nhân tốt nhất, máu sẽ khô cực nhanh.

Ân Thừa Phong không đồng ý lắm.

"Hôm nay đẹp trời". Y lên tiếng, "Chính thị ngày tốt để mừng thọ".

Một lão nhân trong ngày đại thọ mà thấy cảnh mưa gió nào nùng, lòng khó tránh khỏi buồn bã.

Họ đều yêu mến Ngô Song Chúc, đương nhiên hy vọng ngày lão đại thọ sáng sủa.

Dũng Thành nhìn sắc trời, tỏ vẻ không thoải mái lắm: "Sẽ có mưa". Y khẳng định: "Mưa rất to".

Hơn hai mươi năm áp tiêu sinh nhai khiến y quan sát khí hậu chuẩn hơn cả Khâm thiên giám chuyên dự đoán khí tượng.

Hách Liên Xuân Thủy lẩm bẩm: "Hy vọng báii thọ xong mới đổ mưa".

Thiết Thủ vẫn bình thản, những trong mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

Hắn ngầm bảo Dũng Thành ở lại.

Tức đại nương là nữ tử, có thêm một "lão giang hồ" áp trận sẽ chu toàn hơn.

Hắn đã nghĩ ra người trong kiệu là ai.

Bất quá hắn không nói ra.

Bởi hắn chưa hoàn toàn khẳng định.

Hắn nhìn thấy trên eo người đó có một cây tảo cốt tiên.

Ân Thừa Phong mỉm cười: "Bất kể nắng hay mưa, hôm nay thích hợp nhất với câu: Phúc như Đông hải, thọ bi Nam sơn".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chúc thọ

Hành động này gọi là "chúc thọ".

"Chúc thọ" là một hành động giết người.

Giống như nhiều chuyện không nên để bắt gặp, thông thường đều dùng lý do đường hoàng để che giấu, cũng giống như quá nhiều việc ác độc hẹp hòi luôn luôn được dùng những ngôn từ văn vẻ tô đắp lên.

Ví như, xâm lược đất nước người khác thì gọi là "thánh chiến"; tàn sát những người khác mình bảo rằng "thể thiên hành đạo", thậm chí phản bội một ai đó cũng có thể gọi là "đại nghĩa diệt thân"; chôn buôn bán thân xác và linh hồn của thiếu nữ, thông thường đều có những từ nho nhã, không là "lâu" gì gì đó thì cũng là "các" gì gì đó; ngay cả độc được giết người cũng có tên "tì sương", "hạc đỉnh hồng".

Ba Tam Kỳ biết đã sắp xếp thỏa đáng, hành động đã sẵn sàng triển khai.

Hành động chia ra hai phần.

Một là sau khi đám Thiết Thủ tiến vào đại đường của Hải phủ, nếu phát hiện tình hình không hay, muốn rời Hải phủ, thì lập tức phát động.

Bọn chúng đã giăng bảy tuyến mai phục, từ đại đường, hoa viên, hành lang, đại sảnh, tiền đình, đại môn, bậc cấp, càng vào trong lực lượng mai phục càng mạnh.

Bọn chúng biết mai phục này vô cùng lợi hại, đủ sức sát hại "kẻ đến", nhưng vẫn không nhất định có thể giết được một người.

Thiết Thủ.

Cho nên bọn chúng đã bày bố đủ loại vũ khí sát thương nhắm vào đối phó với Thiết Thủ, trong đó có cả thuốc nổ.

Cho dù Thiết Thủ có thể xông qua được chướng ngại trùng trùng, một trăm năm mươi tay cung tiễn mai phục bên ngoài Hải phủ, còn có số thuốc nổ gài trước cửa đủ để nổ chết ba chục người, cũng đủ để bắn Thiết Thủ thành con nhím, nổ tan xác thành những đồng bầy nhầy.

Thuốc nổ được chôn ngoài cửa, không sợ hư hại đến Hải phủ, cho dù gây thương tổn đến người vô can, thì cũng là người không liên quan đến Hải gia, những người không liên quan đến mình. Nếu như phải chịu trách nhiệm, thì là trách nhiệm của quan phủ, không liên can gì đến "Thiên Khí Tứ Tẩu".

Cho nên Ba Tam Kỳ có thể an tâm không phải lo lắng.

Nếu như chuyện này thành công một cách thuận lợi, một mẻ lưới bắt được cả đám tặc đảng, lão và Lưu Đan Vân công trạng không ít, muốn có một chút quan chức, yên hưởng tuổi già, chắc không thành vấn đề.

Giờ đây đã nửa đời làm cường đạo, lại lo việc trong Hải phủ nhiều năm, cuối cùng có thể vào quan trường, chẳng là chuyện khoan khoái một đời ư?

Một kẻ đã từng làm ăn cướp đặc biệt ưa thích quan chức, tựa như một người ngồi tù rất ưa quý tự do, một người đã là kỹ nữ đặc biệt ao ước hoàn lương.

Ba Tam Kỳ cũng không ngoại lệ.

Lão cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lão cảm thấy lão làm chuyện này không sai chút nào.

Bất cường đạo cho quan binh, bản thân mình đứng về phe quan binh, trên đường hy sinh một vài bằng hữu, có gì không đúng?

Đương nhiên không có gì sai trái cả.

Chỉ có một điểm không phải.

Chuyện gì khiến Ba Tam Kỳ cảm thấy không phải?

Ba Tam Kỳ cũng nói không ra được.

Sự việc này một khi bắt đầu tiến hành, là đã có chỗ không phải không thể nói ra.

Hoàng Kim Lân tay nắm binh quyền, vậy tự hai vạn bảy nghìn binh mã mười chín hương làng của huyện Nhiếp Ngũ, thống lĩnh điều động bảy quân tiêu gộp thành một quân doanh, lại chia ra hai lộ, một lộ tinh binh mai phục trước, sau Hải phủ, một lộ chủ quân bao vây trùng trùng điệp điệp xung quanh "Bí Nham động", dứt khoát phải tiêu diệt hết đám nghịch tặc một lượt.

Cố Tích Triều thống suất đồng đạo võ lâm, tập hợp chủ lực "Liên Vân Trại" và các lộ nhân mã nghe lời hiệu triệu tham dự hành động thanh trừ phi tặc, phối hợp với đội quân chủ lực của Hoàng Kim Lân bố trí mai phục, một trận này quyết phải thắng, hơn nữa chỉ có thắng mà không được bại.

--- Những điều này đương nhiên không có gì không phải.

Có lẽ không phải chỉ là: chuyện này một khi báo quan, câu nói đầu tiên của Hoàng Kim Lân là hỏi: "Tại sao các người phải đón nhận bọn chúng?". Mà Cố Tích Triều lại hỏi: "Vì sao các người không báo quan ngay lập tức?".

Bất quá bọn họ không có hỏi truy tiếp, ngược lại dùng lời ngon ngọt an ủi, nức nở khen ngợi, đồng thời Hoàng Kim Lân cùng Cố Tích Triều chuẩn bị ngay chuyện đại sự, vài ngày thì đã điều quân bố trí, đảm bảo đánh một trận sẽ mang lại thành công.

Đội sau khi Hoàng đại thống đốc và Cố đại đường gia đã tiếp quản bố phòng giảng bầy ở Hải phủ, đệ tử của Hải phủ vốn cũng muốn tham gia ứng chiến, nhưng đều bị điều phái lãnh những nhiệm vụ không quan trọng, hơn thế nữa toàn là giám thị chuồng trại. Chẳng lẽ là Hoàng đại nhân và Cố đường gia không tin nhiệm người của Hải phủ?

Nghĩ đến điều này, Ba Tam Kỳ không khỏi có phần tức tối, cũng có chút hậm hực.

--- Nếu như không phải bọn ta cáo mật, dám chắc bọn họ có lục lợi khắp Hoa Quả sơn cũng không tìm ra một tên nghi phạm!

--- Nào ngờ còn chơi trên đầu bọn ta!

Điều khiến Ba Tam Kỳ phẫn nộ bất bình nhất chính là: Hoàng, Cố hai người hiển nhiên không đối đãi lão và Lưu lão đại như người mình.

Có vẻ như mình tự chuốc lấy bị khinh thị, Ba Tam Kỳ thầm nghĩ. Lúc lão rảnh chân đi lại trong nhà, không ngờ đã có người cản trở lão, nói không thể tới mấy chỗ này chỗ nọ, hóa ra họ Hoàng, họ Cố xem cơ nghiệp của Hải lão tứ như dinh thự riêng của bọn chúng?

Ba Tam Kỳ không cam lòng.

Lão thân là tổng quản của Hải phủ, nói gì đi nữa cũng phải đi xem cho được.

Lão từ bậc đá cửa trước, vượt qua thềm cửa, đi qua tiền đình, vào đại sảnh đường, rồi đi qua hành lang, rẽ vào hoa viên, đến được đại đường, đại đường tức là nơi "thiết yến".

Hồng môn yến.

Mỗi chón lão đi qua đều đã bố trí các sát thủ và có mai phục, mà chỗ nào nhìn bề ngoài đều như đang mở tiệc mừng thọ, tung bừng nhộn nhịp, mỗi một chi tiết đều được bố trí thỏa đáng: từ thọ tướng đến chiếu ngồi bên dưới, bánh mừng thọ đến đồ nhắm, quả lễ và thức ăn.

Thật xứng hợp, đủ mọi chi tiết từ lớn tới nhỏ làm giống như thật có người ăn tiệc đại thọ.

Huyền cơ lại ở trên "rượu".

Đương nhiên sẽ có người đến bái thọ.

Người đến bái thọ có nam có nữ, có già có trẻ, ăn mặc trang sức khác nhau, đại diện những thân phận khác nhau, thậm chí khẩu âm cũng khác, cho thấy bọn họ đến từ những địa phương khác nhau, bất quá, bọn họ kỳ thật chỉ có một mục tiêu: tiêu trừ phi tặc!

Nghe nói người tổng phụ trách bố trí kỳ này là Cố Tích Triều, Ba Tam Kỳ đã làm tổng quản biết bao nhiêu năm, nhìn qua liền thấy cực giống thọ yến thật, ngay cả lão cũng có phần bội phục gã trẻ tuổi này.

--- Một gã trẻ măng có thể thiếu niên đắc chí, được Phó tướng gia coi trọng, đích xác có chỗ hơn người.

--- Một canh giờ nữa, là lúc máu dầm chiếu thọ, là lúc biến thành sát khí xung thiên, sát khí đằng đằng.

--- Nếu như bọn chúng uống thứ "rượu" được đặc biệt chuẩn bị, chịu ngoan ngoãn nằm xuống, được vậy mọi việc ngược lại không cần ra tay đã có thể giải quyết.

--- Nếu như bọn chúng phát hiện có điều không đúng, tất nhiên đột phá vòng vây, dù có thể xông ra khỏi đại đường, xông khỏi hoa viên, xông khỏi hành lang, xông khỏi đại sảnh, xông ra cổng lớn, xông qua bậc cấp, cũng bị bắn chết ngoài cửa!

Cho nên "hành động chúc thọ" này, vạn lần không có thất bại.

--- Chỉ sợ bọn chúng không đến.

Đã đến thì sẽ không quay đầu được.

Hoàng Kim Lân có nói: bọn chúng không nghĩ đến sẽ động thủ trên bàn tiệc.

Trên bàn tiệc chỉ có ăn uống.

--- Chỉ cần bọn chúng uống "rượu", sự tình đã liễu kết rồi.

Nhưng còn có một vấn đề.

--- Chủ nhân chính của "thọ tinh", nếu như một mực không xuất hiện, há không khiến người nghi ngờ?

Ngô Song Chúc có chết vẫn không chịu hiệp trợ quan binh, bắt giết đồng đạo.

Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều đều cho rằng chỉ có nhờ đến Hải Thác Sơn.

Nhờ vào Hải Thác Sơn một lòng chiếu cố đến đám liều mạng đó, tại buổi yến tiệc giải thích tròn trặn "thọ tinh" vì sao chậm trễ chưa xuất hiện, kính vài chén rượu, bọn Thiết Thủ không có lý do gì không uống.

--- Uống một chén thì đã thành sự rồi.

Trong rượu là ma dược cho chính tay "Dược Vương" Mạc Phi Oan, một trong "Bát Đại Thiên Vương" của "Quyền Lực bang" năm xưa, pha chế.

Thiết Thủ nội lực cao tới đâu, uống vào cũng phải ngã.

--- Ngã là tốt nhất, mọi chuyện êm xuôi.

Một canh giờ nữa người "chúc thọ" sẽ đến. Cố Tích Triều đề phòng bọn họ đến sớm, cho nên bố trí xong xuôi từ lâu, mà ngoài "Bí Nham động" cũng có bày bố trạm canh, giám thị các người ra vô trong động.

Ba Tam Kỳ nhìn sắc trời.

Quá nóng.

Quá khô.

Mây trắng xa xa nặng trĩu, e khó mà tránh được một trận mưa gió bão bùng.

Tâm tình lão cũng giống như mây trắng, nặng trĩu.

Kỳ thật cũng tịnh không có gì không thỏa đáng, chỉ là nghĩ đến việc lão vốn là một chủ nhân, giờ đây bỗng dưng đã thành "đón khách", mọi an bài đều không do lão làm chủ.

Lão càng nghĩ càng không yên tâm, đích thân đến chỗ yến tiệc ở đại đường xem sao.

Trong đại đường có lắm "hạ khách".

Nhưng bọn họ không có chút "vui mừng".

Bọn họ chỉ là đang "chờ đợi".

--- Chờ người "chúc thọ" thật sự đến.

Ba Tam Kỳ nhìn lướt qua, đặc biệt xem kỹ mấy cái chén.

--- Rượu không có độc, chén mới có độc.

Chén có độc có ký hiệu đặc biệt, người ngoài tuyệt đối không nhìn ra được.

Cho nên rượu thì ai ai cũng có thể uống, nhưng có mấy cái chén lại không đụng được.

Mà còn không bừa bãi được.

Ba Tam Kỳ kiểm tra xong, cảm thấy rất hài lòng.

Lão định rời khỏi đại đường.

--- Lão phụ trách "tiếp đãi", nên đứng ngoài cổng lớn.

--- Hải lão tứ mới chủ trì tiền đường.

--- Nhưng Hải lão tứ còn đang mặt nghị với Hoàng Kim Lân, chưa đi ra.

Ba Tam Kỳ định xoay người đi lên trước, một luồng gió nổi lên, thổi tắt đèn nến bên trái phía trước thọ trưởng.

Lão tính đi qua thấp lại, nhưng đã lập tức có người lấy mồi lửa thấp nến.

--- Ngay cả thấp nến cũng không phải chuyện của ta!

--- Mấy người này dường như không vui mừng gì, cũng không hy vọng có người đến gần thọ trưởng!

--- Nơi này vốn là chỗ của ta, bọn chúng bằng vào cái gì mà chiếm lấy?

Ba Tam Kỳ ngao ngán trong lòng, lão không khỏi vọng nhìn thọ trưởng vài lần, cuối cùng lão phát hiện một góc phía dưới trưởng hơi xốc lên, tựa như có một đường chỉ.

Ba Tam Kỳ hiểu kỳ, giả vờ cúi đầu khom người cột lại giày, bắt chột lướt tới trước trưởng.

Nghe có người trầm giọng quát: "Đứng lại".

Người quát là Hoắc Loạn Bộ đang ẩn trong bóng tối giám thị.

Ba Tam Kỳ không lý đến, đưa tay vén màn lên.

Lão cuối cùng đã thấy vật phía sau trưởng.

Thuốc nổ.

Thuốc nổ vào lúc này xuất hiện ở đây, đúng ra là việc "hiển nhiên".

Thuốc nổ để thật gần cái bàn chính, chắc chắn đây là nhắm vào người ngồi cái bàn đó.

Thuốc nổ một khi mồi lửa, lập tức nổ tan xác những người ngồi trên, bản lĩnh ra sao cũng không có chốn dụng võ.

An bài này đương nhiên rất "tuyệt".

Nhưng Ba Tam Kỳ lập tức nghĩ điểm còn "tuyệt" hơn.

Muốn bọn "hạ khách" Thiết Thủ thượng tọa, chắc chắn sẽ có người "tiếp khách", nếu không, "rượu thọ" và "thuốc nổ" đều trở thành vô dụng.

--- Đám Thiết Thủ không phải là đang ngồi rồi ngã nhào hôn mê, mà là bị nổ chết, chắc chắn là việc tốt.

Nhưng Ba Tam Kỳ nghĩ đến một việc khác, lại rất ư không hay.

Lão nghĩ đến Hải lão tứ cũng sẽ ngồi ở trên.

--- An bài này, rõ ràng đem Hải tứ đệ làm vật hy sinh!

Bọn chúng đã hy sinh được lão tứ, đương nhiên cũng không ngần ngại hy sinh một hai người!

--- Ngược lại không hy sinh người của bọn chúng!

Nghĩ đến đây, Ba Tam Kỳ cảm thấy bị sỉ nhục bị lừa gạt.

Lão suýt hét lên:

- Việc này, bọn ta không làm!

Ngay lúc đó, một bóng người đã đến sát cạnh lão.

Người này tướng mạo đường đường, nghi biểu bất phàm, nhưng thần sắc lại có chút tà khí, một luồng sát khí.

Người này chính là Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều mỉm cười, thần thái ôn hòa, vừa nhìn là biết y là người hiểu lý lẽ.

Ngay cả y cũng cảm thấy mình là một người hiểu lý lẽ.

Đôi lúc y cảm thấy bản thân mình thật sự quá biết điều.

Trên thế giới này, quá biết điều thật khó có đất sống, dù có thể sinh sống, cũng chưa chắc sống được sung sướng.

Như y đối phó với Thích Thiệu Thương, đã chịu thiệt thòi vì "quá biết điều": trong "An Thuận sạn" ở "Tư Ân trấn" y nhờ Vu Tri Vị trợ giúp, đã thành công không chế đại cục, đáng lẽ vừa đắc thủ thì nên ra tay giết Thích Thiệu Thương trước, đoạn tuyệt hậu hoạn!

Y thậm chí còn cảm thấy mình quá "nhân từ như nữ nhân".

Y còn quyết tâm "không gặp đau khổ trước nữa", về sau đối với người phải tâm ngoan thủ lạt hơn.

"Thọ yến" lần này, đã chắc thắng trong tay, người của y trong bóng tối giám thị mọi việc, nhất cử nhất động của bất cứ ai đều không thoát khỏi mắt y.

Cho nên y phát hiện Ba Tam Kỳ đã phát hiện thuốc nổ chôn trong thọ trường.

Y cười nói: "Đây là thuốc nổ".

Ba Tam Kỳ cố nuốt giận, nói: "Ta biết". Lão nói thêm một câu: "Nhưng trước đây nguoi đâu có nói cho bọn ta biết".

Cố Tích Triều cười nói: "Đây là quân tình, quân tình cơ mật, thứ cho ta không thể nói ra". Y cũng bổ sung một câu: "Huống chi, đây là dùng thuốc nổ sát hại đám cướp bóc phản loạn, không liên quan tới các người".

Ba Tam Kỳ nói: "Nhưng, Hải lão tứ cũng ngồi ở cái bàn đó, thì có liên quan đến ta".

Cố Tích Triều cười càng tươi hơn, y giơ tay vỗ vỗ vai trái Ba Tam Kỳ: "Ba lão tiền bối, tại hạ sao lại có thể lấy thuốc nổ đối phó một người đã lập đại công như Hải Thần Tẩu được, thuốc nổ này chỉ là dùng đối phó với đám lưu khấu, vả lại, mấy tên phản tặc đó chỉ cần uống được tửu là đã đủ xuôi tay chịu trói, cần bản không cần dùng đến thuốc nổ".

Ba Tam Kỳ bảo: "Nhưng nếu như bọn chúng không uống, vạn nhất phải dùng thuốc nổ, các nguoi có thể kịp thời đến thông tri cho Hải lão tứ sao?".

Cố Tích Triều mỉm cười nhìn Ba Tam Kỳ, đáp: "Ông thật muốn tôi trả lời?"

Ba Tam Kỳ thốt: "Mạng người hệ trọng, ta muốn biết".

Cố Tích Triều nói: "Đến không kịp".

Ba Tam Kỳ liền nói: "Đề ta đi thông tri cho lão tứ, bảo lão ta đến lúc đó kịp thời tránh đi".

Cố Tích Triều thờ dài: "Ông muốn thông tri cho ông ta?".

Ba Tam Kỳ ngạc nhiên: "Sao không thể thông tri cho lão ta?".

Cố Tích Triều cười nói: "Nên thông tri cho ông ta lắm, bất quá, đáng tiếc...".

Ba Tam Kỳ thắc mắc: "Đáng tiếc gì?".

Cố Tích Triều hỏi: "Ông thật muốn biết?".

Ba Tam Kỳ: "Xin nói rõ".

Cố Tích Triều nói: "Đáng tiếc đã trễ".

Bất thành linh, giương một tay ra, một luồng đao quang lóe lên.

Ba Tam Kỳ trước ngực tê tái, sau lưng cay xè, quay đầu nhìn, thấy một mũi phi đao, đã cắm vào thọ trường, xuyên vào tường.

Chuôi đao còn rung nhè nhẹ.

Đao không dính máu.

--- Đao đó là đao của Cố công tử...

--- Dao đó không ngờ đã xuyên qua ngực ta...

Ba Tam Kỳ chỉ nghĩ được đến đó.

Nghĩ đến đó, máu trên ngực lão liền bắn vọt ra.

Cố Tích Triều nắm giữ ống tay áo của lão ta, nhét ống tay áo đè lên miệng vết thương, không để máu bắn ra ngoài, tay áo ấn vào thấm đầy máu, tiện tay rút cây búa nhỏ ra, búa một búa vào trán Ba Tam Kỳ.

Sau đó y nói với Hoắc Loạn Bộ sau lưng: "Người tìm hai người, âm thầm đem thi thể của lão xuống sông, ngàn vạn lần chớ để người của Hải phủ phát giác, được như thế, có như vậy, cho dù sau này 'Thiên Khí Tứ Tẩu' còn chưa chết sạch chết gọn, mò được thi thể, cũng nghĩ đám cướp kia làm, không liên quan đến chúng ta!".

Hoắc Loạn Bộ đáp: "Dạ". Liền gọi người hành sự.

Cố Tích Triều lấy một chiếc khăn tay trắng, lau sạch máu dính trên ngón tay mình, thuận đó co giãn huyết mạch trên ngón tay.

--- Hôm nay số người phải giết không ít, ngón tay nhất định phải linh hoạt.

--- Nghĩ đến cuộc truy tập suốt mấy tháng liền, ngày hôm nay sẽ đạt được thành quả trọng đại, y cũng không ngăn nổi cảm giác hưng phấn.

--- Giết người vốn là một việc hưng phấn.

Cho nên y trước khi đại khai sát giới, tể đao một phen, nhen nhóm sát khí của mình.

Thậm chí y không hy vọng phải sử dụng thuốc nổ.

--- Nếu như bọn chúng chết dưới đao của mình, nhất định thú vị hơn!

Có điều Cố Tích Triều luôn luôn giữ được tâm trí. Con người có thể làm chuyện thống khoái, nhưng không thể làm chuyện ngu xuẩn. Giống như ngày nọ Thích Thiếu Thương mang y vào "Liên Vân Trại", nâng đỡ tốt độ, chính là dùng cảm tình mà hành sự. Dùng tình cảm hành sự, theo y, đôi khi đồng nghĩa với "ngu xuẩn". Đám người Thiết Thủ võ công quá cao, mình không thể hành sự chỉ vì thấy thú vị.

--- Kết cuộc của kẻ ngốc, là đáng nói gót theo Ba Tam Kỳ.

--- Y làm sao có thể để Hải Thác Sơn biết sau lưng lão ta có đủ thuốc nổ để chỉ một chớp mắt nổ tan xương nát thịt một lúc mười ba con voi? Vạn nhất để lão ta lộ liễu hình tích, nói không chừng sẽ bị đám Thiết Thủ nhận ra, lúc đó thật khó tránh khỏi nảy sinh biến cố.

Không thể để nảy sinh biến cố.

Cố Tích Triều quyết không để kế hoạch "Chức thọ" hoàn mỹ còn có bất cứ sơ hở nào.

Đã là Ba Tam Kỳ nhất định lo toan cho huynh đệ của lão, hơn nữa cũng đâu có thời gian giải thích khuyên nhủ lão, chỉ bằng giết cho xong chuyện.

--- Bản thân mình tuyệt đối có lý do giết lão.

--- "Thiên Khí Tứ Tẩu" ngoại trừ Lưu Vân Đan đã tham gia đánh cướp với bọn mình, còn ba lão kia, biết rõ mấy tên kia là khâm phạm của triều đình, còn thu nhận giúp đỡ một thời gian, biết chuyện mà không báo, đáng chết từ trước rồi!

--- Ba lão già khôn kiếp này khiến mình và đám thuộc hạ truy tìm cả nửa tháng, đã vậy còn muốn tranh công! ?

Cố Tích Triều giết xong Ba Tam Kỳ, cảm thấy tâm tình rất khoan khoái.

Trong đại đường dĩ nhiên không có người của Hải phủ, người phòng thủ trong này, không phải là tâm phúc của Hoàng Kim Lâm thì là thân tín của mình.

Y cảm thấy mình "tinh minh" hơn nhiều so với trước đây.

Y biết làm sao "không để đường thoát", giờ đây cuối cùng đã học hiểu được làm sao để bớt nói lý lẽ hơn trước.

Cho nên sau khi y phóng đao xuyên qua tim của Ba Tam Kỳ, còn bồi một búa lên đầu lão ta, cái này gọi là "thần tiên khó cứu".

--- Giết một người cần phải giết đến khi tắt thở, giết một đám người tất cần phải đuổi tận giết tuyệt; nếu không, sau này sẽ mang tới phiền hà cho chính mình, lại thêm phiền não.

Đang lúc tâm tình Cố Tích Triều càng lúc càng lâng lâng, phía chân trời lại nổi lên tiếng sấm sét.

Tiếp đó, những giọt mưa rào rào đập xuống mặt đất.

Cũng đập xuống mái hiên, mái ngói, hiên trước, thềm trước, trong đình, mặt hồ, trong sân, trong vườn, Cổ Tích Triều vọng nhìn ra, thấy ngoài đình viện những đàn kín màn mưa bằng bạc.

Ngoài trời sấm giạt đi đùng, như thiên quân vạn mã ào ạt tràn tới.

Cổ Tích Triều khoanh tay nhìn mưa nhỏ trước hiên, lẩm bẩm: "Hay cho một cơn mưa".

Ngay lúc đó, y nhìn thấy tín hiệu.

Tín hiệu cho biết bọn Thiết Thủ đã xuất phát rời khỏi "Bí Nham động", khởi trình đến Hải phủ phó ước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hảo Hí

Hải Thác Sơn không biết Ba Tam Lực đã đi đâu.

--- Đang giờ phút khẩn yếu này, lại chẳng thấy bóng dáng lão ta!

Hải Thác Sơn trong lòng hơi cáu, nhưng đâu thể để ý lắm, công việc tiếp đón ở trước cửa, vốn là do Ba Tam Lực phụ trách, giờ đây chỉ đành để họ Hải lão đích thân ra đón.

Mưa thật to, nguyên một góc đường ngập mưa, ban trưa trời vốn nắng đẹp, mà giờ đây trở thành một màn âm u ẩm ướt thê lương.

--- Mưa to như vậy, thuốc nổ bố trí trước cổng chắc chắn phải bị ảnh hưởng.

--- Thậm chí quan binh, cao thủ mai phục ở xung quanh nhà dân, đầu tường, mái ngói, trên cây, cả đám đương nhiên phải chịu nước mưa quất nhiều.

Bất người trong cơn mưa lớn, khó khăn bội phần, duy chỉ có dẫn đám Thiết Thủ đi vào đại đường, như rùa trong gió, sẽ dễ dàng nắm bắt hơn nhiều.

Hải Thác Sơn đứng dưới ô trước cổng, cuối cùng đã thấy xa xa bọn Thiết Thủ đội mưa đi tới.

Hải Thác Sơn bất giác có chút khẩn trương.

Kỳ quái, bản thân mình lưu lạc giang hồ vài chục năm, cũng chẳng sợ ai, vậy mà giờ đây lại chút lo sợ, có chút pháp phùng.

Lẽ nào là mình "bán rẻ bằng hữu vứt bỏ nghĩa khí", tâm đã bất chính, cho nên không cách gì trấn định như xưa?

Hải Thác Sơn không thể nghĩ tiếp.

Dù có hối hận cũng chẳng kịp, chuyện này như là trường bào thấm đẫm nước mưa, đã là một sự thật không thể tránh né.

Một sự thật đáng sợ.

Hải Thác Sơn chỉ còn nước đối mặt với hiện thực.

Lão quyết định mang mấy bằng hữu tín nhiệm lão đẩy xuống địa phủ.

Vừa thấy đám người Thiết Thủ xuất hiện ở đầu đường, lão đã biết "kịch" lập tức vào vai.

"Người đóng kịch", kẻ vào cửa thì vào cửa, kẻ buột ngựa lo buột ngựa, kẻ bái thọ thì bái thọ, kẻ chúc mừng lo chúc mừng, bọn chúng diễn màn kịch này, mục đích là muốn chờ một "màn kịch hay".

Màn kịch hay ở phần cuối.

"Màn kịch hay ở phần cuối" dường như cũng là một quy củ, cao trào thường ở phần cuối, "kịch tính" cũng phần lớn để lại phần cuối.

Trong đời người đúng nghĩa, "màn kịch hay" không nhất định luôn ở phần cuối. Có người, còn trẻ đã diễn xong màn kịch hay, không còn gì nữa. Có người, chưa từng diễn một màn kịch hay, đã kết thúc màn diễn. Có người, cả đời người toàn là màn kịch hay, cao trào thường xuyên, màn kịch hay liên tục. Có người, căn bản không mong tìm màn kịch hay, chỉ cầu không có kịch đã là may mắn rồi.

Hải Thác Sơn lại chắc chắn cơn mưa sắp sét chiều nay, sẽ có một màn kịch hay, diễn ở nơi này.

Bắt quá, màn mở đầu lại khiến lão có chút thất vọng.

Vì vài người nên đến đều không đến.

Tức đại nương của "Huyền Nặc Thành" không đến.

Dũng Thành của "Thần Uy tiêu cục" cũng không đến.

Chỉ có ba người đến: Thiết Thủ của "Tứ Đại Danh Bộ", Trại chủ của "Thanh Thiên Trại" Ân Thừa Phong, Hách Liên Xuân Thủy của "Tướng quân phủ" đến.

Mặc dù mọi người tịnh chưa đến hết, nhưng ba người bọn họ đã đến, cũng đã đủ.

--- Ý định ban đầu của Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều là chỉ muốn tiêu diệt vài chủ tướng của đám đó, muốn tiêu diệt bọn chúng, lấy đông đánh ít, thì tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng trong "Bí Nham động" có người chủ trì đại cuộc, đâu dễ dàng đồng thời phát binh công thủ.

Không biết vì sao, Hải Thác Sơn thấy mọi người chưa đến đông đủ, trong thất vọng lại thấp thoáng có chút mừng.

Tại sao lại cảm thấy mừng?

Tự lão cũng không biết.

Có lẽ lão "lương tâm này phát", hoặc có lẽ lão cảm thấy càng ít càng dễ đối phó. Có lẽ tâm lý của lão cũng không muốn vì mẻ lưới này của mình mà cả đám giang hồ hảo hán kia "một lưới tóm gọn".

Có điều có nghĩ thế nào đi nữa, lão ta cũng hy vọng mình có thể "đóng trọn vai tuồng".

Lão chỉ mong mình có thể "diễn xuất thành công".

Thành công?

Thất bại?

Đang trong màn mưa lờ mờ, nhìn không rõ đường xá, vận mạng tương lai sau cơn mưa, ai nấy đều không biết nổi.

Đám người Thiết Thủ cuối cùng đánh ngựa tới trước cổng Hải phủ, trong mưa gió Hải phủ giăng đèn kết giấy màu, tình cảnh, ngược lại, càng thêm thê lương.

Bọn chúng đương nhiên đã hóa trang xong, dịch dung xong, bắt quá tịnh chưa hoàn toàn thay đầu đổi mặt.

Bọn chúng làm thế chỉ là tránh người khác chú ý, hơn nữa, thuật dịch dung tối đa chỉ có thể lừa gạt những người thờ ơ, tuyệt đối không thể hoán nhập thân thiên, cũng không thể thoát khỏi những con mắt sắc bén của các tay giang hồ lão luyện.

Bọn chúng hóa trang giống như đám người vận chuyển lương thực cho Hải phủ, cho nên Hải Thác Sơn nhận ra bọn chúng rất dễ dàng.

Có một điểm Hải Thác Sơn luôn cảm thấy an ủi.

Thị lực của lão vẫn sắc bén như xưa.

Điều này chứng tỏ lão chưa già.

Ít ra chưa hoàn toàn già.

Cho dù lão ta đã già, lão ta còn có thể dựa vào điểm này để an ủi mình; một người già nếu như không biết tự an ủi mình, tuyệt đối là một việc rất không hay ho, giống như một người thất bại vậy.

Lão cảm thấy nhân lực của mình tốt hơn nhiều so với Ngô Song Chúc.

Mỗi lần lão nghĩ như thế, chắc chắn đều quên lãng không lo âu thể lực của lão càng ngày càng không bằng Ngô Song Chúc.

Có những chuyện, không nghĩ đến tốt hơn là nghĩ đến.

Quên, vốn là một "lá bùa hộ thân" của nhân loại. Không có từ này, thiếu đi bản năng này, người ta phải sống bết hấn khoan khoái.

Chỉ sợ, có những chuyện càng muốn quên, càng khó quên.

Có những chuyện muốn nhớ, lại cứ hay quên.

Chuyện đau khổ nhất trong đời người, chính là không thể khống chế tư tưởng của mình; tự do đáng quý nhất của con người, là đối phương không cách gì khống chế mình nghĩ làm sao, nghĩ cái gì.

Có đôi lúc, cả quên cũng quên luôn, thế mới là thật sự quên, có lúc, hạnh phúc nhớ được, sẽ khiến người nhớ đến những ký ức đau khổ đã quên, sẽ khóc lóc cho quên đi những gì đã nhớ.

Lão đứng trước cửa nghênh đón vài bằng hữu, địch thủ đã lặn lội mưa gió đường xá xa xôi mà đến, cho nên lão ta nhớ đến đoạn đường giang hồ mưa gió bão bùng mà lão đã đi quá nửa đời.

Thiết Thủ cũng nhớ đến một việc.

Trước giờ, đều là Ngô Song Chúc nghênh đón bọn hán ở đây, hiện giờ Ngô Song Chúc đang tổ chức tiệc thọ, có lẽ không tiện đứng trước cổng đội mưa, nhưng Ba Tam Lực đâu? Việc gì Hải thần tẩu phải đích thân ra đón? Tại bàn tiệc không cần lão chủ trì đại cuộc à? Thiết Thủ chỉ nghĩ đến đó mà thôi.

Nghĩ đến đó, tịnh không thể thay đổi việc gì.

Càng không khiến hán ngập ngừng không tiến lên, hoặc quay đầu đi ngược lại.

Thay đổi trong đời người, thường không vì nghĩ đến điều gì, mà là gặp phải điều gì, người mình bạch điều này nên biết cứ hay chìm đắm trong hồi ức kỳ thực chuyện vô bổ.

Hải Thần Tẩu nghênh tiếp: "Các người đã đến".

Ba người trên ngựa có dù, nhưng áo quần đều ướt hết.

Một tia chớp nhoáng lên.

Thiết Thủ cười nói: "Mưa lớn quá".

Ân Thừa Phong tiếp: "Lắm nóng, ngay cả gió mưa cũng tặng thêm phần hứng chí cho Ngô lão".

Hải Thác Sơn vội đáp: "Các người thật là những kẻ có lòng, mưa gió to thế này mà cũng lặn lội nể mặt lão nhì!".

Hách Liên Xuân Thủy nhảy xuống ngựa, cười bảo: "Ta muốn bá thọ Ngô nhị bá, thật là gấp không thể chờ thêm đâu!".

Lại một tia chớp.

Tiếp theo là một tiếng sấm.

Ba người giũ áo đi lên thềm đá, đi vào cổng chính.

Khi tia chớp chói lòa mặt đất, bọn họ đều không có mắt dôi trông trăm họ để nhìn thấy trên mảnh đất xám xịt chói lòa này có biết bao nhiêu người đang lăm lăm đao kiếm ngồi ngồi giữa mưa bão ẩn mình trong bóng tối hầm hờ hoặc những nơi cao.

Cố Tích Triều mai phục trong nội đường, đã nhận được tin tức đám Thiết Thủ ba người đến trước cổng.

Hai tay y thu vào trong tay áo.

Ba ngón cái, trỏ, giữa của bàn tay trái cầm cán gỗ của một thanh tiểu đao, động đập nhẹ, tay phải cầm cây búa nhỏ, khẽ siết giữ.

"Ầm", một tia chớp dẫn theo tiếng sấm.

Cố Tích Triều vụt nhớ đến một việc.

Y lướt nhanh vào đại đường.

--- Y nhớ đến việc gì?

--- Y muốn làm việc gì?

Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy và Ân Thừa Phong, đã được Hải Thác Sơn dẫn đường, đi qua tiền đình.

Cố Tích Triều vọt vào đại đường, đám người đang "đóng kịch" ai nấy cũng đều thất kinh.

Cố Tích Triều trầm giọng quát: "Chớ có loạn, không cần nhìn ta, tiếp tục giữ bộ mặt cười đùa uống rượu như cũ".

Hoàng Kim Lân kinh ngạc, cũng từ mé đông lao tới, vội hỏi Cố Tích Triều: "Bọn kia đã tới, người ra làm gì!?".

Cố Tích Triều chỉ gật gật đầu, mũi chân điểm xuống, nhảy vọt lên, rút ra cây đao gãy vẫn còn cắm trên thọ trường, cột lại thọ trường che đậy cái lỗ đao cắm, sau đó mới soạt chân căng vải cho bằng bên dưới thọ trường, che giấu dây dẫn lửa cho thuốc nổ, cuối cùng mới nói: "Chúng ta có thể đi rồi".

Hoàng Kim Lân bấy giờ mới minh bạch, đang định lướt vào trái đông, chợt nghe Cố Tích Triều "ừy" một tiếng.

Hoàng Kim Lân nhìn theo ánh mắt y, thấy tấm khăn trải bàn có một vết sẫm.

--- Đó là huyết tích máu tươi phún ra lúc Cố Tích Triều động thủ giết Ba Tam Lực.

--- Cũng có thể nói là vết máu đầu tiên tôi nay.

Cố Tích Triều vội gọi người cầm lấy một chiếc khăn, phủ lên vết máu, thở phào, bảo: "Đối phó với bọn Thiết Thủ không thể lơ đãng một chút nào".

Sau đó hai tên lại chạy về chỗ cũ.

Bọn chúng đã chuẩn bị đến lúc tắt yế, châm thuốc nổ, không những nổ chết đám Thiết Thủ, Hải Thác Sơn chết theo, cả bộ hạ trong toàn đại đường cũng thành vật hy sinh.

Chỉ cần có thể tiêu diệt cường địch, hy sinh vài bộ hạ có là gì chứ?

Chỉ cần có quyền, sao lo không có thuộc hạ?

Cơ hội giết cường địch mấy khi có.

Suy nghĩ về mặt này, Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân thật sự giống nhau không khác một ly.

Thiết Thủ và Hách Liên Xuân Thủy cùng Ân Thừa Phong đã đi ra đại sảnh.

Tìm Hải Thác Sơn đập thành thịch.

--- Mỗi một bước của bọn họ, khác gì một bước tiến vào Sâm La điện.

Hải Thác Sơn cảm giác được bước chân mình nặng trĩu, tựa như đang vác trên lưng một tòa núi.

Mà trong đầu giống như màn mưa hỗn loạn.

Mắt thấy phải sắp đi qua hành lang dài, chợt nghe có người trên tường ngoài mưa, trầm thiết gào lên: "Chớ đi vào!".

Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, Ân Thừa Phong nghe thấy, vừa mừng vừa sợ, mặt thoát biến sắc.

Bởi đây là giọng nói của Thích Thiểu Thương.

Giọng nói thê lương bức nhân, tuyệt không giống giọng nói hàng ngày của Thích Thiểu Thương, nhưng bọn họ lại rõ ràng nhận ra đây đích thực là giọng nói của Thích Thiểu Thương!

Tiếng dây cung bật ra.

Ám khí theo tiếng mưa vù vù gào rít.

Thích Thiểu Thương vừa mới hiện thân ở bờ tường, lập tức bị vây công.

Thiết Thủ hét như sấm: "Lui!".

Hải Thác Sơn đột nhiên uốn người nhảy về phía Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong vội vàng bật kiếm.

Kiếm vừa đánh ra, màn mưa dày kín bị kiếm quang ép dạt vài thước.

Kiếm này chỉ thấm máu, không thấm nước mưa.

Đường kiếm hung mãnh như thế này, ngay cả quỷ thần cũng phải tránh né.

Nhưng Hải Thác Sơn gầm khê một tiếng, khom người thóp bụng, lại nhào vào đường kiếm đâm tới.

Bởi Thiết Thủ đã nghi ngờ, cho nên Ân Thừa Phong và Hách Liên Xuân Thủy tới "chúc thọ" cũng giấu mang theo binh khí.

Trong nhất thời, ổ mai phục tại hành lang đã tổng phát động.

Một màn đao - thương - tên, dường như mỗi một nơi có thể ẩn mình đều có người lướt ra, tập kích Thiết Thủ và Hách Liên Xuân Thủy.

Mà cao thủ ở đại đường, hoa viên, nội đường, tất cả lao trở lại hành lang dài, phục binh ở đại sảnh, tiền đình, cửa lớn cũng đã phát động.

Nhào vào cản đường!

Cục diện tuy nảy sinh kỳ biến, đội phục binh chắc chắn này không tán loạn chút nào, trái lại đã kích thích lòng tàn độc như dã thú vô mô!

Đám phục binh lao vào trong do Lưu Đan Vân cầm đầu.

Đội ngũ lao ra sát địch do Cố Tích Triều thống lĩnh.

Hoàng Kim Lân dẫn người bao vây Hải phủ.

Thiết Thủ thoáng thấy Lưu Đan Vân, lập tức minh bạch chuyện gì đã xảy ra: quả nhiên là bất hạnh đã liệu trước.

Lúc đó Hải Thác Sơn và Ân Thừa Phong thành linh tách ra.

Trên người Hải Thác Sơn có vết máu.

Trên áo Ân Thừa Phong cũng thấm máu.

Máu nhanh chóng bị nước mưa xóa sạch.

Mưa đổ thật dữ.

Máu chảy thật nhiều.

Nước mưa lẫn với máu rưới lên người binh sĩ, chảy ra ngoài nhà, không biết chảy tới những chốn nào.

Thích Thiệu Thương rên một tiếng, dường như đã bị thương, nhưng vẫn không nhảy xuống tường.

Bởi vì chàng quyết không để con đường duy nhất có thể rút lui bị người chiếm cứ hoặc bịt kín.

Y một tay cầm kiếm, lưỡi kiếm như con rồng xanh.

Sắc xanh của kiếm dấy lên từng sóng máu đỏ chói, giữa màn mưa xám xịt.

Thiết Thủ thấy chiêu phá chiêu, thấy người đánh người, ít nhất hai mươi người vừa bị hai tay hắn chạm phải, lập tức ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Hách Liên Xuân Thủy hai thương trong tay, lại chưa có cơ hội nổi trường thương lại đánh địch khoảng cách xa, địch nhân mặc hoa y cầm phục đã như thủy triều tràn tới, y đã giết mười ba người, đã bị thương năm chỗ, ba nơi nhẹ, hai nơi nặng.

Còn Ân Thừa Phong lại chìm trong biển người của đôi phương.

Chỉ thấy một luồng bạch quang nhanh như ánh sét chớp đông chớp tây giữa đám địch nhân bao vây, khó mà nắm bắt ở đâu.

Thiết Thủ thấy tình thế không hay, quyết không thể ham chiến, liền quát một tiếng: "Chạy mau!". Tay vờn duỗi ra, nháy mắt đã nắm quăng bảy tám cường địch, vận khởi thần công, xông vào trận địch, hai bàn tay cứng như sắt lại đoạt lấy mười mấy binh khí, tới lúc đó mới thấy được Ân Thừa Phong.

Cố Tích Triều và Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, đều lo vây đánh Ân Thừa Phong, mà Lưu Đan Vân cũng phóng mình nhào tới, điên cuồng liều mạng, Hải Thác Sơn đã ngã xuống đất, máu tuôn chảy trên cổ, thắm đỏ tóc râu bạc trắng của lão.

Thiết Thủ vừa sợ vừa giận, hai tay bắt chéo, ngăm ngăm vận lực, Cố Tích Triều quát lên: "Chúng ta cùng xông lên!". Chính mình lại không tiến lên, vẫn bám theo Ân Thừa Phong.

Có mười hảo thủ trong quan trường và trong võ lâm tham công liền đánh tới, Thiết Thủ quát lớn một tiếng: "Tránh ra!". Song thủ tung ra, hàng trăm hạt mưa bị lực chấn chặn lại, trở thành một dạng ám khí bật ngược, bay đi thật nhanh, có sáu bảy người né không kịp, đâm nhào vào nhau thành một đồng, ôm mặt ôm má, rên xiết không ngừng.

Thiết Thủ bước lên trước một bước, uy phong bức người, Phùng Loạn Hồ vốn tới cản, nhưng thấy thế thanh thế của hắn, không khỏi né qua một bên, Tống Loạn Thủy muốn ngạnh tiếp, Thiết Thủ còn chưa động thủ, một cước đã quét gã văng ra.

Thiết Thủ vờn tay, chụp lấy tà áo Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều một búa nhắm cổ tay Thiết Thủ bừa xuống.

Cái bừa đó chỉ là hư chiêu.

Ảnh búa làm lóa mắt, đao của y âm thầm không hơi không tiếng phóng ra, trúng giữa lưng Ân Thừa Phong.

Chuôi đao khẽ đóng đưa, Ân Thừa Phong chưa rên thành tiếng.

Thân mình Cố Tích Triều như cá bơi, bàn chân trượt đi, y phục rách toét, người thoái lùi ra sau, Thiết Thủ còn chưa nhào tới, "Ngư Lân Từ Kim đao" của Hoàng Kim Lân đã bay tới, nhắm chém ngay cổ hần.

Cố Tích Triều lùi cực nhanh, nhưng có một đường kiếm lại nhanh hơn y.

Kiếm của Ân Thừa Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thừa Phong quy khứ

Cố Tích Triều một đao đâm thủ, lùi về cực nhanh.

Nhưng y có nhanh mấy, cũng không không nhanh bằng kiếm của Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong Ngoại hiệu "Điện Kiếm", so về độ nhanh của kiếm, cho dù Lãnh Huyết trong "Tứ Đại Danh Bộ" cũng không nhanh hơn hần.

Kiểm pháp của Lãnh Huyết, kiếm này kiếm nấy cũng ép bức tới, chiêu nào chiêu nấy cũng liều mạng, không một chiêu nào chưa đường thoát thân cho mình, luận về khí thế, Ân Thừa Phong kém hần một khoảng xa, nhưng luận về độ nhanh của kiếm pháp, khoái kiếm của Ân Thừa Phong vẫn trên nhạc phụ sư tôn "Tam tuyệt nhất thanh lô" Ngũ Cương Trung thời trai tráng.

Một kiếm của hần phát sau đến trước, đuổi kịp Cố Tích Triều.

Nhưng kiếm này xuất ra, cũng chẳng khác nào để hờ hông cho Lưu Đan Vân nhào vào!

Lưu Đan Vân bị phần. Bị phần chỉ có Lưu Đan Vân.

Cuộc chiến vừa nổ ra, Cố Tích Triều, Lưu Đan Vân, Hải Thác Sơn và bảy tám cao thủ vây đánh Ân Thừa Phong, chính vì:

Một, Ân Thừa Phong là trại chủ "Thanh Thiên Trại" chỉ cần có thể bắt được hần, có thể ép đám đệ tử của Nam trại trong "Bí Nham động" ra hàng, nếu như giết chết hần, ít nhất cũng đã kích sĩ khí của đám người Thanh Thiên trại. Hai, võ công của Thiết Thủ quá cao, những nhân vật thành danh bọn y ai nấy cũng có lòng riêng, không dám coi thường thế công dũng mãnh của Thiết Thủ, tránh nặng chọn nhẹ, nên chọn Ân Thừa Phong ra tay. Ba, Hách Liên Xuân Thủy là con trai duy nhất của Hách Liên đại tướng quân, nếu giết y trước bao cặp mắt trừng trừng, chỉ e khó mà tránh được tai họa về sau, huống gì Hách Liên Nhạc Ngô đối với "Thiên Khí tứ tẩu" vốn có ân tình, mọi người đều vô tình hay hữu ý không muốn đuổi tận giết tuyệt Hách Liên Xuân Thủy.

Bởi thế, Ân Thừa Phong càng khôn đồn hơn.

Trong đó có lẽ có một người tương đối ngoại lệ, chính là Hải Thác Sơn.

Lão cùng Ân Thừa Phong cùng xưng hùng hai bờ Dịch Thủy, nếu ra tay ác độc với đồng đạo, cũng chỉ là vì tên đã lấp trên cung, không thể không bắn, là chuyện bất đắc dĩ, bản thân lão chỉ muốn bắt lấy Ân Thừa Phong, tịnh không muốn lấy mạng của hần.

Chiếc cuộc diễn ra, phải liều mạng, Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân dồn sức đánh Ân Thừa Phong, Hải Thác Sơn thấy tình thế không hay, vội can phía trước, rõ ràng muốn một mình độ sức với Ân Thừa Phong, thật không có ý muốn Ân Thừa Phong chết tại đương trường.

Nhưng làm cách này, ngược lại phát sinh thảm họa.

Ân Thừa Phong đang xả thân trong cuộc chiến, nào nhận ra ai muốn bắt sống, ai muốn lấy mạng? Mà chính hần lại liều mạng hơn là người đuổi giết hần.

Kiếm của hần chỉ biết nhanh, nhanh đến nỗi khiến người ta không thể đỡ được, nhanh đến nỗi khiến người không thể tránh kịp, nhanh đến nỗi khiến người ta không thể hóa giải, nhanh đến nỗi khiến người ta chỉ còn nước trúng kiếm.

Giờ đây hần không những nhanh, hơn nữa còn liều mạng.

Liều mạng như kiếm pháp của Lãnh Huyết.

Nhưng kiếm pháp của hần lại không phải là thứ kiếm pháp liều mạng.

Hần chỉ là khoái kiếm.

Lúc hần vừa nhanh mà lại liều mạng, tự nhiên lộ ra sơ hở.

Từ đầu Lưu Đan Vân luôn rình rập chờ sơ hở trong kiếm chiêu của hần, Tỏa Cốt tiên của lão lập tức chọt vào.

Có điều kiếm pháp của Ân Thừa Phong quả thật quá nhanh.

Nhanh đến nỗi dù có chỗ hở, chỉ chớp mắt đã biến mất.

Nói một cách khác, lúc mình phát hiện ra sơ hở trong kiếm chiêu của hần, thì kiếm chiêu của hần đã biến chuyển rồi, hoặc đã đâm trúng mục tiêu, chỗ sơ hở đã biến mất, không còn tồn tại nữa.

Nên khi địch nhân muốn công vào chỗ hở, vừa mới dọm chiêu, chỗ hở đã không còn thấy, một chiêu hụt khoảng không, ngược lại để cho kiếm chiêu của Ân Thừa Phong trôi buộc.

Khoái kiếm của Ân Thừa Phong một chiêu đánh ngã ba địch thủ liền.

Lưu Đan Vân một tiên kích hụt, kiếm của Ân Thừa Phong như độc xà đâm vào yết hầu lão.

Lưu Đan Vân đã đánh giá sai thực lực khoái kiếm của Ân Thừa Phong.

Một kiếm đó, dù lão có tránh được, chỉ sợ cũng thụ thương.

Hải Thác Sơn lại kịp thời ngăn chặn, hai chưởng lão chấp lại, kẹp giữ khoái kiếm của Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong hừ lạnh một tiếng, "Thiên Vương Thác Thập chưởng" của "Quý Thủ Thần Tẩu" Hải Thác Sơn vang danh thiên hạ, hần cũng từng nghe qua, hai chân đảo một vòng, phi tới đá vào hạ bàn Hải Thác Sơn.

Công phu hạ bàn của Hải Thác Sơn trước giờ luyện không khá, hấp tấp phải buông tay, lão vốn chỉ muốn cứu Lưu Đan Vân, hù cản Ân Thừa Phong, cũng không có ý giết hần, nhưng lão bị buộc phải buông tay, Ân Thừa Phong đã đánh ra ba kiếm liên tiếp "xoạt xoạt xoạt", công tới Hải Thác Sơn.

Hải Thác Sơn lập tức tay rời chân loạn, chụp lấy bao kiếm của Ân Thừa Phong, gắng gượng cản ba kiếm.

Hải Thác Sơn có danh là "Quý Thủ Thần Tẩu", bằng vào chưởng pháp, đạo kỹ cùng "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" nổi danh giang hồ, lão trong lúc gấp rút vội vàng, vẫn có thể thuận tay dắt dê, mượn bao kiếm của Ân Thừa Phong đón đỡ kiếm chiêu của hần.

Đối với Ân Thừa Phong đang liều chết khổ chiến đột vây mà nói, chắc chắn sẽ có cảm giác võ công đối phương quá cao, vừa nhấc tay là giật được võ kiếm bên hông mình, đùa giỡn kinh thường mình.

Bởi thế Ân Thừa Phong càng dùng toàn lực đối phó, không có lòng thương tiếc ngọc nát đá tan.

Hải Thác Sơn lấy bao kiếm đỡ kiếm, chỉ cần được ba kiếm, kiếm thứ tư của Ân Thừa Phong phản thủ tra vào võ, kiếm vào trong võ liền giật thật mạnh, năm ngón tay của Hải Thác Sơn bị chấn nói gần ra, Ân Thừa Phong vít kiếm, võ kiếm bay đánh Lưu Đan Vân, tung liền tấn công Cổ Tích Triều đằng sau, Hải Thác Sơn đẩy chưởng ra, hét: "Đỡ!". Đột nhiên hai tay tách ra, bầu hai bên sườn Ân Thừa Phong!

Hải Thác Sơn thấy Ân Thừa Phong quá liều mạng, giống như cầu chết hơn cầu sống, liền giả vờ phóng ám khí, thật ra là chụp lấy hần.

Lão tự tin với oai danh "Quý Vương Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" của mình, Ân Thừa Phong chắc sẽ phân tâm thất thần, cho dù mình chụp không trúng, thì những người khác sẽ lợi dụng đó mà bắt lấy Ân Thừa Phong.

Nhưng hổng một chỗ là "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" của lão quá có tiếng.

Ngày nọ quân hùng trong chiến dịch ở "An Thuận Sạn", Vi Áp Mao nhìn thấy mũi châm của Vô Tình, cho rằng là "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" của Hải Thác Sơn, liền sợ đến nỗi mặt không còn chút máu, mà tất cả mọi người đều hoảng vía, phải biết "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" của Quý Thủ Thần Tẩu, có thể đẩy châm chui xuống lòng đất, giết người cách ngoài trăm bước, với lại châm có tẩm kỹ độc, không có thuốc giải, trong "Thiên Khí Tứ Tẩu" thì Hải Thác Sơn và Ngô Song Chúc võ công cao nhất, nhưng trong giang hồ Hải Thác Sơn nổi tiếng hơn Ngô Song Chúc, chính là bởi "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm" bách phát bách trúng, có muốn phòng cũng phòng không được đó.

Ân Thừa Phong nhắc thấy Hải Thác Sơn định phóng ám khí, thì liền nghĩ đến sự lợi hại của "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm"!

Trong tình hình đột nhiên bị tập kích, hần không kịp suy tính thắc mắc "Địa Tâm Đoạt Mệnh Châm" của Hải Thác Sơn đó giờ chỉ phóng xuống đất, lại từ

dưới chân địch nhân đâm lên, sao nay lại ngênh không vung tay mới phóng đi?

Hắn không kịp suy nghĩ cặn kẽ, chỉ biết Hải Thác Sơn muốn phóng độc châm, hắn quyết ý liều mạng với lão!

Hắn rướn người lên!

Kinh công của hắn, được chân truyền từ "Tam tuyệt nhất thanh lời" Ngũ Cương Trung, nhanh chẳng kém gì kiếm pháp của hắn.

Đáng sợ nhất là đầu chí của Ân Thừa Phong.

Đầu chí của hắn có thể sánh với Lãnh Huyết.

Càng bị khốn cùng, càng kiên cường; càng gặp nguy hiểm, càng chiến đấu hăng hái.

Toàn thân hắn hóa thành một luồng kiếm quang, cả người lao đến, nhắm ngay đầu Hải Thác Sơn!

--- Với khí thế một chiêu đó, chính là muốn cùng Hải Thác Sơn lưỡng bại câu vong!

Hải Thác Sơn kinh hãi, lão vốn đâu có phóng ra "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm", giờ đây cũng không có cơ hội phóng ra "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm".

Cố Tích Triều là người duy nhất có thể tức khắc ngăn cản Ân Thừa Phong toàn lực lao tới.

Nhưng y tính không ngăn cản.

Y đương nhiên không ngăn cản.

--- Bất kể là ai chết, đối với y cũng đâu có tổn hại gì.

Y chỉ chờ Ân Thừa Phong liều mạng giết địch.

Y đang chờ Ân Thừa Phong dùng chiêu này.

Ân Thừa Phong quả nhiên đánh ra chiêu này.

Hải Thác Sơn trúng kiếm chết tức thì.

Ân Thừa Phong cũng liền phát giác ra Hải Thác Sơn đâu có phóng "Địa Tâm Đoạt Mệnh châm".

Lúc đó, Lưu Đan Vân kích một roi trúng sườn trái hắn, đao của Cố Tích Triều cũng ghim vào lưng hắn.

Lưu Đan Vân lỏng lẻo như cộp dừ, lão biết có thể nói Hải Thác Sơn vì cứu mình mà chết, nên điên cuồng công kích Ân Thừa Phong.

Bốn lão già bọn họ mấy chục năm nay, cũng có thể được coi là tình như thù tặc, thậm chí còn thân hơn so với huynh đệ cùng cha cùng mẹ, huynh đệ ruột thịt chỉ là cùng một mẹ sinh ra, nhưng bọn họ lại cùng nhau trải qua vô số nguy nan; cho nên, Lưu Đan Vân chế ngự Ngô Song Chú, vốn nghĩ là làm tốt cho lão nhị, quyết không có ý gây hại cho lão ta.

Cái chết của Hải Thác Sơn khiến cho Lưu Đan Vân cảm thấy ray rứt đối với hành động do mình mưu tính lần này, càng quyết chí đón ngã Ân Thừa Phong dưới cây roi của mình.

Thiết Thủ biết không xông ra được nữa, hôm nay có lẽ bốn người chết tại đây, liền hét một tiếng, hai tay bắt chéo trước ngực.

Hoàng Kim Lân huy đao đánh tới, chợt thấy Thiết Thủ ngưng thần vận khí, liền nghĩ tới nội công người này, khắp gầm trời kẻ có thể tiếp được một chiêu toàn lực của hắn tuyệt đối không quá mười người, nếu mình chính diện giao phong, há không phải sẽ chịu thiệt thòi ư? Liền vội lùi lại, đao thế chuyển sang Hách Liên Xuân Thủy.

Cố Tích Triều đánh lên Ân Thừa Phong một đao đắc thủ, hào khí hùng hực, lại bổ một búa vào đầu Thiết Thủ!

Thiết Thủ gầm một tiếng, song chưởng bung thật nhanh.

Cố Tích Triều thấy hắn phát chưởng, lập tức phi lùi ra sau, một mặt thu búa vào tay áo, hai người cách nhau hơn một trượng, Cố Tích Triều toàn lực vận khí ngăn tiếp một chưởng.

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy một luồng nội lực vô cùng hùng hậu ủa tới, phải loạng choạng lùi tám, chín bước, mới đứng lại được, bất giác huyết khí trào dâng, trong lòng liền nghĩ đến ba việc: nội công của Thiết Thủ, bất quá thế thôi! Chẳng lẽ nội công mình đã có tiến bộ? Hay là nội thương của Thiết Thủ vẫn chưa khỏi?

Một chút do dự đó, nghe thấy có người rên rỉ dưới đất, nhìn lướt xuống, mới biết dưới đất lẫn lộn tám chín tên, toàn là bị mình đụng ngã, giờ mới biết: Thiết Thủ mượn thân thể mình truyền đi nội lực của hắn, tính toán chính xác những người gần mình thả chịu đụng ngã chứ nào dám đụng bình khí đánh

mình, một hơi đánh ngã tám chín người, dùng nội lực truyền qua đánh lên người bọn chúng!

Cố Tích Triều vừa tức vừa thẹn, nhất thời không còn dũng khí tiến lên tấn công Thiết Thủ tiếp.

Thiết Thủ thừa cơ xông vào trong trận, một tay chụp lấy Ân Thừa Phong, Hách Liên Xuân Thủy vốn đang nguy ngập, nhưng Thích Thiểu Thương trên cao nhảy xuống, "Bích Lạc kiếm pháp" như mưa lớn rải rắc. Thoáng đó đã đánh ngã bảy tám quan binh, Thích Thiểu Thương hô: "Lên tường thoát ra!".

Thiết Thủ xốc Ân Thừa Phong đang định phi thân lên, Lưu Đan Vân lửa giận thiêu lòng, một roi quất tới, Thiết Thủ vừa định tiếp chiêu, nào ngờ Hoàng Kim Lân từ bên hông bất ngờ tập kích thành công, một đao chém vào cánh tay phải.

Lần này, công lực trên cánh tay phải của Thiết Thủ chấn ngược lại trả đòn, lưỡi "Ngư Lân Từ Kim đao" của Hoàng Kim Lân cong vòng, suýt bay khỏi tay.

Có điều Thiết Thủ cũng bị cản lại.

Trong lúc bị cản đường, Ân Thừa Phong đang trọng thương hấp hối đột nhiên vọt ra.

Điều này cả Thiết Thủ lẫn Lưu Đan Vân đều không ngờ được.

Một roi của Lưu Đan Vân, mạnh mẽ quét ngang trước ngực Ân Thừa Phong, có thể nghe tiếng xương cốt vỡ vụn.

Kiểm của Ân Thừa Phong cũng đã đâm trúng Lưu Đan Vân.

Lưu Đan Vân chỉ kịp lách mình, kiếm đâm không trúng ngực, mà đâm vào cánh tay.

Tòa Cốt Tiên của Lưu Đan Vân lập tức rơi xuống đất.

Hách Liên Xuân Thủy đã lướt nhanh tới, song thương hợp nhất, một tay đỡ lấy Ân Thừa Phong.

Thiết Thủ vụt vươn tay, nắm giữ Lưu Đan Vân, phong bế liền sáu huyệt đạo của lão.

Thích Thiểu Thương lướt đi trước, nhảy lên tường chém giết mở đường.

Cố Tích Triều nhìn thấy Thích Thiểu Thương, đúng là "cừu nhân gặp mặt, mắt nổ đom đóm" đang định toàn lực lao tới cản đường, nhưng Thích Thiểu Thương đi đầu mở đường, Hách Liên Xuân Thủy đỡ Ân Thừa Phong bám sát theo, Thiết Thủ nắm Lưu Đan Vân xoay vòng vòng, phụ trách đoạn hậu, một mặt hét to: "Các ngươi nếu phóng ám khí, thì lão ăn đòn trước!".

Cố Tích Triều đối với Thiết Thủ dĩ nhiên có chút e ngại, không dám mạo hiểm tiến lên.

Cao thủ của Hải phủ ném chuột sợ vỡ đồ, cũng không dám truy đuổi quá ráo riết.

Hoàng Kim Lân quát: "Phóng tên!".

Người rượt đuổi theo sau và mai phục bốn bề, mặc dù trận địa đã rối loạn, nhưng người nào người nấy cũng tung ám khí, giương cung bắn tên, Thiết Thủ, Thích Thiểu Thương, Hách Liên Xuân Thủy, Ân Thừa Phong chân vẫn không ngừng, chạy thẳng về hướng "Bí Nham động".

Đến khi đã thoát khỏi truy binh, Thiết Thủ đoạn hậu, thương thế rất nặng, ít nhất đã trúng ba mũi ám khí, hai mũi tên, Lưu Đan Vân làm khiên đỡ tên, bị bắn chỉ chút như con nhím, Thiết Thủ thở dài, thâm nghĩ: "Thiên Khí Tử Tẩu tội gì phải bán rẻ bằng hữu? Bản thân họ cũng đâu có kết cục tốt đẹp!". Bền buồng thì thể Lưu Đan Vân xuống, nên đau rút ám khí ra, trong số có một mũi ám khí có tẩm độc, vội nặn máu đắp thuốc, lúc lên đường vẫn im im vận huyền công gắng chịu đau ép độc ra ngoài.

Phải biết khi động thủ hoặc thi triển khinh công, thật không thể đồng thời vận công điều tức, vận khí liệu thương, nội lực Thiết Thủ kinh người, lại có thể làm được điều này, những cũng hao tổn không ít chân lực.

Ân Thừa Phong thoi thóp thở.

Ánh mắt hần vô hồn.

Giờ đây ai nấy đều có thể suy ra được Ân Thừa Phong liệu mạng sát địch, đương nhiên là vì đột vây mở đường máu cho mọi người, nhưng bản thân hần thật sự đã không nghĩ đến sống còn nữa.

Sau khi Ngũ Thái Văn chết, Ân Thừa Phong vốn không còn sinh thú.

Một người không còn sinh thú, chết ngược lại đã trở thành lạc thú.

Ân Thừa Phong chính là trường hợp này, hần đang cầu tử, không phải cầu tồn.

Một đao của Cố Tích Triều trúng lưng hần, và một roi của Lưu Đan Vân trúng ngực hần, đã đủ lấy mạng hần.

Hách Liên Xuân Thủy nảy giờ công Ân Thừa Phong.

Y vạn vạn lần không thể để Ân Thừa Phong chết.

Bởi vì y cực lực chủ trương cả đám đi nương nhờ Hải Thần Tẩu, kết quả "Thiên Khí Tứ Tẩu" lại bán rẻ bọn họ.

Chuyện này, Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy không khác gì mình hại chết Ân Thừa Phong.

Y càng lo lắng cũng sẽ hại chết Tức đại nương.

Cho nên y muốn trở về "Bí Nham động" lập tức, thông báo với Tức đại nương, thậm chí hoàn toàn quên mất thương tích trên mình.

Thích Thiếu Thương hỏi: "Bọn họ đang ở đâu?".

Chàng chỉ nói "bọn họ", đương nhiên là bọn "Tức đại nương".

Thiệt Thủ đáp: "'Ồ Bí Nham động'".

Thích Thiếu Thương hỏi: "Bí Nham động là địa phương nào?".

Thiệt Thủ đáp: "Cách nơi này bảy, tám dặm, cực kỳ kín đáo, dễ thủ khó công, có điều chỗ đó lại do Thiên Khí Tứ Tẩu chi".

Thích Thiếu Thương vội thốt: "Nói vậy, chỗ đó nhất định cũng nguy hiểm".

Hách Liên Xuân Thủy chen ngang: "Nhưng bọn ta không thể không trở về".

Thích Thiếu Thương bảo: "Đương nhiên không thể không trở về, bọn ta phải thông báo cho bọn họ biết". Hai người nói chuyện lại không nhắc tới tên Tức đại nương.

Thiệt Thủ thốt: "Ta đã thỉnh đại nương chủ trì đại cuộc, còn dặn Dững nhị thúc và Đường lão đệ tăng cường đề phòng".

Hách Liên Xuân Thủy lầm bầm: "Chỉ mong bọn họ... không chuyện gì thì tốt rồi".

Thiệt Thủ bảo: "Cho dù không có chuyện gì, quan binh chắc chắn đã bao vây chỗ đó từ lâu".

Hách Liên Xuân Thủy thóa mạ: "Bốn cái lão con rùa, nói như thế...".

Thiệt Thủ bảo: "Phen này bọn ta thoát khỏi vòng vây trùng điệp nữa không, thật phải nhờ vào ý trời".

Hách Liên Xuân Thủy nói: "Tốt! Nhờ ý trời thì nhờ ý trời, xông về rồi cùng liều chết chung một đám".

Thích Thiếu Thương chột thốt: "Không đúng!".

Ba người nói chuyện mà vẫn không giảm tốc độ, cước bộ tuyệt không chậm.

Hách Liên Xuân Thủy không ngờ đến Thích Thiếu Thương lại nói vậy, hỏi: "Cái gì không đúng?".

Thích Thiếu Thương bảo: "Chúng ta cùng quay về tìm chết, há không phải toại tâm nguyện của tên cầu quan họ Cố? Huống chi, đâu cần thiết phải thế!".

Hách Liên Xuân Thủy bức dọc: "Chẳng lẽ bọn ta nên bỏ mặc đại nương... bọn họ gặp nạn mà không lý đến ư!".

Thích Thiếu Thương cộc lốc: "Đương nhiên không!".

Hách Liên Xuân Thủy hồ nghi: "Ý ngươi là sao?".

Thích Thiếu Thương nói: "Các ngươi đi thỉnh cứu binh, ta quay lại được rồi!"

Hách Liên Xuân Thủy chột ngựa mặt lên trời cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?

Thích Thiếu Thương không để ý tới ý, nói tiếp: "Việc này vốn do ta mà ra, không thể cứ kêu bằng hữu đi tìm chết vì ta".

Hách Liên Xuân Thủy cười nhạt: "Ta không phải đi chết vì ngươi, ta chính vì đại nương mà tìm chết".

"Ta biết vì ngươi nguyện chết vì đại nương". Thích Thiếu Thương hầu như cầu xin: "Nhưng nếu như ngươi và ta cùng đại nương đều chết hết, ai báo cừu cho bọn ta?".

Hách Liên Xuân Thủy thái độ ương ngạnh: "Ta không cần biết! Nếu không phải ta chủ trương muốn đến Bát Tiên đài nhờ vả, cũng không lâm vào tai kiếp này, lần này có thể không phải vì ngươi, vì đại nương, mà là ta liên lụy đến các người, ta sao lại có thể không quay về!".

Thích Thiếu Thương vội nói: "Nhưng bọn ta cùng chiến tử trong động, đối với bất cứ ai cũng không tốt".

Hách Liên Xuân Thủy cười nhạt: "Chúng ta đã rơi vào tình cảnh này, còn có gì tốt?".

Thích Thiếu Thương nói: "Ngươi...". Biết Hách Liên Xuân Thủy có ý cãi với chàng, liền cố nén giận.

Kỳ quái là Thiết Thủ đột nhiên không lên tiếng, đang theo sau Hách Liên Xuân Thủy, trong mắt chỉ lộ thần sắc bi thương.

Hách Liên Xuân Thủy cũng hòa hoãn trở lại, chợt thốt: "Ngươi nói cần để lại một người để trả thù cho bọn ta, ta thấy có một người".

Thích Thiếu Thương hiểu ý, hỏi: "Ai?".

Hách Liên Xuân Thủy nói: "Thiết bộ gia".

Thiết Thủ cười khò: "Sao hai vị bỏ mỗi mình ta ra rìa?".

Hách Liên Xuân Thủy nói: "Không phải là ruộng bỏ ngươi ra rìa, mà ngươi ở ngoài, chắc chắn có thể xin cứu binh, quay lại giải cứu bọn ta".

Thiết Thủ nói: "Ta bây giờ cũng là phạm nhân rồi, cũng đang bị truy lùng như hai vị, có cứu binh gì nữa mà thỉnh? Còn nữa, sư phụ và tam sư đệ, tứ sư đệ đều còn đang ở kinh sư, ta bây giờ đã là trọng phạm của triều đình, chỉ e chưa về đến kinh thành, đã sớm bị chặt ra hai mươi chín khúc rồi".

Thích Thiếu Thương bảo: "Vô Tình huynh đang về kinh sư, thỉnh tấu lên trên, huynh ấy bảo ta tới đây cứu viện trước".

Thiết Thủ chỉ nói: "Hy vọng huynh ấy đi đường bình an".

Thích Thiếu Thương nói: "Bất quá, ngươi tuyệt không thể đi chung đường với bọn ta".

Thiết Thủ: "Tại sao?".

Thích Thiếu Thương chỉ Hách Liên Xuân Thủy đang công Ân Thừa Phong bảo: "Vi Ân trại chủ đã bị thương nặng, hẳn cần phải trị liệu, sao có thể trở lại động tìm chết?".

Hách Liên Xuân Thủy nói tiếp: "Đúng! Hẳn đang cần Thiết nhị gia trị thương bảo vệ cho hẳn".

Thiết Thủ chỉ thờ dài một tiếng: "Tiếc là Ân trại chủ cũng không cần bất cứ ai bảo vệ rồi".

Thích Thiếu Thương nghe xong giật mình, nhìn lại nét mặt của Thiết Thủ, đã biết chuyện gì xảy ra.

Hách Liên Xuân Thủy bộc trực: "Thiết bộ đầu, người không thể chối từ, Ân trại chủ hẳn...". Chợt cảm thấy gì đó, thả Ân Thừa Phong xuống xem, hẳn thấy mặt y tím ngắt, miệng ngậm cười, đã chết từ lúc nào.

Hách Liên Xuân Thủy ngây ngốc một hồi.

Thiết Thủ thở dài: "'Vô lâm tử đại thế gia', 'Đồng Bảo' Hoàng Thiên Tinh chết trong tay Cơ Diệu Hoa, 'Nam Trại' Ngũ Cương Trung chết dưới chướng của Sở Tương Ngọc, 'Tây Trấn' Lam Nguyên Sơn nguội lòng lạnh ý, xuất gia làm sư, 'Bắc Thành' Chu Bạch Vũ tự vận bỏ mình, giờ thiếu trại chủ Ân thiếu hiệp của 'Thanh Thiên Trại' cũng xuôi tay rù bụi ở Bát Tiên đài, giang hồ huyệt huyệt. Chưa vào giang hồ thì muốn giang hồ, một khi vào giang hồ thì sợ giang hồ; nếu như không mau chóng thoái lui, đường giang hồ thật sự là một đường xuống suối vàng".

Thích Thiếu Thương nhìn nét mặt Ân Thừa Phong, trái lại là nét mặt đã giải thoát, có lẽ hẳn cảm thấy như vậy có thể gần Ngũ Thái Văn hơn chăng?

--- Còn Tức đại nương?

--- Nàng bình yên không?

--- Nếu như nàng có bất trắc, ta cũng giống như Ân Thừa Phong, ngoài cái chết ra, đâu còn gì nữa chứ.

Tức đại nương đương nhiên không bình yên.

Sau khi Thiết Thủ, Ân Thừa Phong, Hách Liên Xuân Thủy đi dự yến tiệc, lập tức có người đến dâng lên rượu thịt ê hề, còn ân cần mời mọc, đến lúc đó, bọn Tức đại nương càng thêm nghỉ ngơi.

Tức đại nương bề ngoài nói cười, ngầm ngầm gọi Dũng Thành và Đường Khăng kiểm nghiệm kỹ lưỡng, quả nhiên khám phá ra mê dược trong rượu, trong cơm có độc, đám Hỷ Lai Cầm đi tuần phát hiện đại đội quan binh, đã bao vây bốn bề hang động, vội báo tin cho Tức đại nương biết.

Tức đại nương thành linh phát động, bắt bốn tên đưa đồ ăn, sau đó toan tính dẫn người xông ra "Bí Nham động", cho người cấp báo cho bọn Hách Liên Xuân Thủy biết tin.

Bất quá, đại quân đã bao vây Bí Nham động như cái lồng sắt, Tức đại nương dẫn người xông ra mấy lần, đều bị tổn hao nhân thủ, Thập Nhất Lang cũng táng mạng dưới tên nổ của quan binh.

Tức đại nương biết rõ liều mình cố xông ra bất xong, trái lại chỉ bằng tử thủ, Bí Nham động có địa thế hiểm trở, một khi có phòng bị, không dễ dàng tấn công vào, bèn dĩ dật đãi lao, đánh cù nhây với quan binh.

Lòng Tức đại nương như lửa đốt, nhưng vô kế khả thi, chỉ mong Thiết Thủ sáng suốt cảnh giác, có phát giác mà không lọt vào ổ mai phục.

Sau khi đám Thiết Thủ chém giết thoát khỏi Hải phủ, Hoàng Kim Lân lập tức phóng tín hiệu, cho đám kỵ binh truy sát, còn đề phòng bọn Thiết Thủ vượt Dịch Thủy thoát khỏi Bát Tiên đài, cho nên cắt chặn mọi đường rút lui.

Nào ngờ ba người Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, Thích Thiểu Thương đều trọng nghĩa khí, quay ngược về Bí Nham động, từ sau lưng quan binh đánh vào, quan binh nhất thời đại loạn, đúng lúc chủ tướng chưa đến, đám Huệ Thiên Tử chỉ huy sai lầm, chỉ cần người của Tức đại nương nhất tề phát động, rất có thể xông ra khỏi vòng vây, không may trong động gia quyến quá đông, hành động bất tiện, chúng nhân lại không nhẫn tâm bỏ lại những người già cả, yếu đuối, thương tật, bởi thế Thiết Thủ, Thích Thiểu Thương và Hách Liên Xuân Thủy phải xông vào trong động.

Hách Liên Xuân Thủy đương nhiên vẫn còn mang theo xác Ân Thừa Phong.

Người của Thanh Thiên trại vừa nhìn thấy Ân Thừa Phong táng mạng, ai nấy cũng căm phẫn dâng trào, muốn quyết một trận sống mái với quan binh, giết hết đám "Thiên Khí Tứ tẩu" bất nhân bất nghĩa, Thiết Thủ vội ra sức khuyên can, giải thích cặn kẽ vọng động chỉ chuốc thêm những hy sinh vô nghĩa.

Lúc này, quan binh thấy đám người Thiết Thủ lại trở vào trong Bí Nham động, vừa kinh sợ vừa hoài nghi, cũng đang khắp khởi hy vọng, bởi bọn họ vào trong động, trừ phi biến thành xác chết, nếu không ai cũng không thể ra ngoài.

Trong động Thích Thiểu Thương và Tức đại nương mới gặp lại nhau, tựa như xa cách nhau cả đời.

Hách Liên Xuân Thủy lại tránh sang một bên, nét mặt đau buồn lạc lõng.

Thiết Thủ liền ngầm ngầm ra dấu cho Dũng Thành và Đường Khăng bắt chuyện Hách Liên Xuân Thủy, Hách Liên Xuân Thủy bụng đang bất ổn, ngơ ngơ ngần ngần không nói gì.

Thì ra Thích Thiểu Thương đuổi đến "Cự Mã Câu", thấy quan binh tụ tập, liền biết không hay, nghe ngóng mới biết "Thanh Thiên Trại" đã bị quan binh công hãm, Thích Thiểu Thương nghe vậy, hoàn toàn chán nản, vốn muốn liều mạng cho rồi, nhưng quan sát một hồi, thấy đám quan binh vẫn còn đang lập trận, như gặp đại địch, lại dò thám kỹ lưỡng, mới biết rõ thì ra đại đội Nam Trại thoát được, đã qua Dịch Thủy, trong đó mấy đầu sỏ đều thoát được.

Thích Thiểu Thương liền vượt sông Dịch Thủy, nghĩ đến "Liên Vân trại" với "Thiên Khí Tứ Tẩu" có thâm giao, bèn đi Hải phủ nghe ngóng, lại tình cờ đụng Hoắc Loạn Bộ và hai tên bộ hạ cũ của "Liên Vân trại" đang "xử lý" xác của Ba Tam Lực.

Thích Thiểu Thương đã từng gặp qua Ba Tam Lực, mặc dù Ba Tam Lực đã chết, chàng vẫn có thể nhận ra.

Thích Thiểu Thương cũng nhận ra hai tên kia là bộ hạ của Cố Tích Triều, phân đồ của "Liên Vân trại".

Hoắc Loạn Bộ Thích Thiểu Thương nhận ra liền.

Lúc đó, Hoắc Loạn Bộ cũng đã phát hiện Thích Thiểu Thương.

Y phản ứng thật nhanh, lập tức quát tháo ra lệnh cho hai tên thủ hạ vây đánh Thích Thiểu Thương.

Hai tên bộ hạ cũ nhìn thấy Thích Thiểu Thương, đầu sao cũng là đương gia, uy danh vẫn còn, hai tên chết sững, nhưng lại không dám kháng lệnh, vừa giáp mặt đã bị Thích Thiểu Thương chế phục.

Hoắc Loạn Bộ lại muốn thừa lúc bỏ chạy.

Thích Thiểu Thương vùng kiếm đuổi theo, Hoắc Loạn Bộ chạy trời chết, có điều y có chạy nhanh tới cỡ nào, cũng không nhanh bằng thân pháp "Điều tận cung tàng" của Thích Thiểu Thương.

Thích Thiếu Thương chặn được y.

Hoắc Loạn Bộ sao dám đơn đầu với Thích Thiếu Thương? Để giữ mạng, bắt giặc y nghĩ ra một biện pháp: "Chỉ cần ngài không giết tôi, tôi nói cho ngài nghe một đại bí mật".

"Bí mật gì?"

"Bí mật này liên quan đến Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, Ân Thừa Phong, Tức đại nương, còn có sinh tử tồn vong của mỗi một người, ngài chỉ cần tha cho tôi, tôi quyết sẽ không nói che giấu".

Thích Thiếu Thương hơi động dung.

Chàng vốn biết, kẻ như đám "Liên Vân Tứ Loạn" chỉ là hạng tép riu, cừu địch thật sự của chàng là Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lân.

Chàng cũng không có ý muốn giết Hoắc Loạn Bộ ngay, lại nóng lòng muốn biết tin tức của bọn Tức đại nương.

Cho nên chàng đồng ý.

Chàng đồng ý thả Hoắc Loạn Bộ.

Hoắc Loạn Bộ biết Thích Thiếu Thương nói sao làm vậy, chắc chắn đáng tin, hơn nữa, cho dù không tin đối phương, y cũng không có đường sống để đi.

Y vì để xin thứ tha, đem mọi an bài của hai gã Cố, Hoàng trong Hải phủ, đầu đuôi ngọn ngành kể hết cho Thích Thiếu Thương biết.

Thích Thiếu Thương vừa nghe, biết đại sự không hay, vội điểm huyết Hoắc Loạn Bộ, lao đi Hải phủ, y theo lời khai của Hoắc Loạn bộ thì ở tường phía tây phục binh ít nhất, trước tiên cắt đứt các dây dẫn lửa mìn thuốc nổ, rồi mới từ phía sau đột kích vào, làm loạn bố cục của đối phương, kêu gọi đám Thiết Thủ xông về hướng đó, quả nhiên thoát được. Nếu không phải lúc đó trong ứng ngoại hợp, quan binh bị rối loạn chân tay, bọn Thiết Thủ lợi dụng tình hình toàn lực xông ra cửa lớn chém giết, sợ khó mà toàn mạng quay lại "Bí Nham động".

Tuy giờ đây bọn họ đã về được "Bí Nham động", nhưng không thể xông ra khỏi "Bí Nham động".

Các đường thông gió của "Bí Nham động" rất nhiều, hơn nữa động sâu lắm ngõ ngách, quanh co ngoằn ngoèo, nếu muốn dùng hỏa công, quyết không thể đốt được gì, nếu muốn dùng khói hun, quan binh đến gần cửa động cũng sẽ bị quần hùng trong động bắn chết, với lại gần bờ sông, nước sông chảy vào vài đầm nước trong động, sức gió khá mạnh, bất kể là hỏa công hay hun khói, đều không thể nào làm được, đồ ăn nước uống cũng không thành vấn đề.

Bởi thế, song phương gồm nhau hơn mười ngày rồi.

Nguy cơ lớn nhất là số quan binh tăng lên bội phần, với lại càng nhưc đầu hơn chính là vấn đề lương thực.

Cho dù ăn dè xèn, lương thực cũng sẽ hết rất nhanh.

--- Nên xử lý thế nào?

May sao đồ ăn quan binh dùng làm "mồi" hôm trước, ngoài cơm và rượu không thể ăn ra, phần còn lại không có độc, vài ngày trước là nhờ vào mấy món đó mà qua được được vài bữa.

Nhưng lại cũng không cầm cự được nữa.

Mấy ngày nay, sắc mặt Hách Liên Xuân Thủy lảm li, không nói gì nhiều, chỉ lạnh lùng mãi thương.

Thương càng mãi càng bén.

Không cần biết là Nhị tiết Tam bác hồng anh thương hay Tam Lăng ngựa diện thương cán trắng tua trắng, y đều mãi thương xuyên, ngấm thương xuyên.

Thích Thiếu Thương và Tức đại nương trải qua bao sinh ly tử biệt, cười nói riu rít như xưa.

Đôi lúc họ cũng nói đến Lôi Quyền và Đường nhị nương, cười nói hy vọng bọn họ an lành, khoái lạc, vĩnh viễn đừng quay lại.

Bởi trong lòng họ biết rằng, nơi này đã hoàn toàn không còn hy vọng.

Hoàn toàn không còn hy vọng sống còn.

Đến tối ngày thứ mười hai, Hách Liên Xuân Thủy bắt đầu cười nói, lại còn lấy nước thay rượu, chúc Tức đại nương và Thích Thiếu Thương bách niên giai lão, hai người đang có hơi ngạc nhiên, Hách Liên Xuân Thủy đã ngửa cổ uống cạn chén.

Y thật sự đã lấy nước làm rượu.

Sau đó y dặn dò "Hổ đầu đao" Tập Thúy Hoàn vài câu, đại để là nếu như ra được "Bí Nham động", chuyển lời bả cáo với Hách Liên lão tướng quân.

Bọn họ còn cùng nhau quan sát địch tình ở cửa động.

Quan binh dĩ nhiên không toàn lực tấn công, chỉ giám sát mọi mặt.

Bọn chúng hiển nhiên đang chờ.

Chờ ngày địch nhân của bọn chúng hết lương thực.

Trong số có dựng vài cái trướng lớn trên cao, trướng to nhất Cổ Tích Triều và Hoàng Kim Lân thường vào ra, nghênh ngang phách lối, liệu định "con mồi" quyết chạy không thoát bầy tay của chúng.

Bọn Thích Thiều Thương chắc chắn không thể thoát được.

Như Thích Thiều Thương mà nói, mấy lần đều chạy thoát, nhưng vẫn rơi vào trong tay bọn chúng.

Bọn chúng đã bố trí thiên la địa võng, tin tưởng chắc chắn mười phần, chỉ chờ xem bao giờ mới kéo lưới.

Tức đại nương nhìn thấy thần thái ngạo mạn khinh thị của Cổ Tích Triều và Hoàng Kim Lân, không nhịn được hừ một tiếng: "Huynh biết tôi hận mấy tên đó đến cỡ nào không?".

Nàng ngược nhìn Thích Thiều Thương nói: "Chỉ cần có người giết được hai tên đó, tôi nguyện gả cho người đó".

"Tại sao trên thế gian này đám tiểu nhân luôn luôn được thanh được thế". Tức đại nương thờ dãi: "Tiểu nhân vốn đáng ghét, một khi có quyền có thế, nhìn thấy mặt mũi bọn chúng lại càng đáng hận hơn".

Mấy cái trướng đó này đương nhiên là bản doanh của chủ soái.

Ngoài Cổ Tích Triều và Hoàng Kim Lân, đương nhiên còn có quan tướng, nhân vật võ lâm, còn có Ngô Song Chúc, Huệ Thiên Tử, đám "Liên Vân Tam Loạn".

Hách Liên Xuân Thủy đứng xa vọng nhìn Ngô Song Chúc, mắt đỏ ngầu.

Y vì tin tưởng "Thiên Khí Tứ Tẩu", cho nên mới khiến mọi người bị nguy khốn ở nơi này, dù rằng không ai trực tiếp trách y, nhưng y cũng hiểu có bao nhiêu ánh mắt trong động đang oán trách y, oán hận y.

Cho dù không một ai quả trách y, y vẫn thầm tự quả trách mình.

Chính là vì y tin tưởng Ngô Song Chúc, cho nên mới đi dự yến tiệc.

Bởi đi phó yến, Ân Thừa Phong mới chết.

Thi thể Ân Thừa Phong còn đang bốc mùi trong động, bộ hạ của Thanh Thiên Trại không có ai có thể tha thứ cho y.

Hách Liên Xuân Thủy cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Hơn nữa, y không chỉ không thể tha thứ còn không thể tiếp nhận được.

Y không thể chịu đựng được nữa.

Hôm đó chắc là sáng sớm ngày thứ mười ba.

Y lặng lẽ bò dậy, buộc chặt ống tay áo, ống quần, giắt hai cây thương, vọng nhìn sắc trời âm u xám xịt.

Y vốn rất muốn đi lên tầng trên trong động gặp Tức đại nương.

Nhìn thêm một lần cuối.

Tức đại nương ngủ chung chỗ với đám nữ quyến của Liên Vân Trại, y vốn muốn len lén tới, nhưng cuối cùng đã ngưng bước.

Y sợ sẽ nhìn thêm một lần, mình sẽ mất đi dũng khí, đi không được nữa.

Chết không được nữa.

Y quyết định chết.

Chỉ có điều trước khi chết, muốn tận tay giết Ngô Song Chúc, tốt nhất còn có thể giết Cổ Tích Triều, thậm chí cũng có thể hạ sát Hoàng Kim Lân, lúc

đó chết cang không hồi hận.

--- Sau này, có lẽ Tức đại nương sẽ sống còn, nói với con của nàng: là vậy đó, Hách Liên công tử đã rửa hận cho bọn ta, nếu không phải y...

Nghĩ đến đây, mắt Hách Liên Xuân Thủy lại ươn ướt. Y thăm tự mắng mình: khóc cái gì mà khóc! Cùng lắm là chết, thân là con của tướng quân, còn sợ chết ư? Chỉ có điều, cái thương tâm lại không phải đơn giản chỉ là chết...

--- Nhưng, đại nương đã gặp lại Thích Thiểu Thương, mình còn ở đây làm gì!? Nơi này đã không phải là chốn cho một "người ngoài cuộc" như mình lưu luyến nữa.

"Lưu luyến xứ, lan chu thôi phát"(hai câu thơ trong bài thơ "Vũ Lâm Linh" của Liễu Vĩnh: chốn lưu luyến, thuyền giục lên đường), Hách Liên Xuân Thủy chợt nhớ đến hai câu thơ này, bên ngoài đêm khuya như nước, trắng sáng như gương, đêm nay đêm gì? Một đêm trăng sáng như vậy! Một dòng sông lớn giăng ngang như vậy! Sông nước mênh mông, giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân? (Hai câu thơ trong bài "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" của Trương Nhược Hư: bên sông người nào thấy trăng đầu tiên? Trên sông trăng soi người từ năm nao?)

Thử thì tương vọng bất tương văn, nguyên trực nguyệt hoa lưu chiếu quân. (Cũng hai câu thơ trong bài "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" của Trương Nhược Hư: Giờ đây cùng nhìn nhau mà đâu nghe thấy nhau, xin hòa theo ánh trăng rọi đến người).

Hách Liên Xuân Thủy trần trần nhìn ánh trăng, đã không khỏi si dại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,

Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.

(Hai câu thơ trong bài "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" của Trương Nhược Hư: đời người nối tiếp nhau không bao giờ hết, trăng trên sông năm này qua năm khác cũng hết vậy).

Hách Liên Xuân Thủy chợt cảm thấy quá đổi thương tâm.

Lúc y mới quen biết Tức đại nương, Thích Thiểu Thương đã là lâm phong ngọc thụ trong tim Tức đại nương, hình bóng chàng không ai có thể thay thế. Thích Thiểu Thương năm xưa kêu mây gọi gió, hắc bạch lưỡng đạo, anh hùng hảo hán, chỉ cần nghe đến tên chàng, đều thốt một tiếng "Ngưỡng mộ!".

Còn y ư, công danh hiển hách, con của tướng quân, lại không được đại nương liếc mắt tới.

Y vừa gặp đại nương, cảm thấy nàng ngoại trừ phong thái đoan chính ra, có gì đó đáng để ấp ủ trong tim, giống như rượu cất càng lâu, mùi vị càng đậm. Cái "ấp ủ trong tim" đó, ngày sau đã trở thành niềm tương tư trong đầu y, nỗi thê lương không lúc nào quên lãng được, con thống khổ ngủ không yên giấc.

Đến khi y nghe nói đại nương cuối cùng không chịu nổi bản tính phong lưu của Thích Thiểu Thương, rời Liên Vân Trại, tự lập Hùy Nặc Thành, đối địch với Thích Thiểu Thương, y cũng không biết là hoảng hay là mừng, chân chừ chưa dám đi tìm nàng, e là thừa lúc người ta gặp nguy, sợ là không đẹp mặt.

--- Nếu có Thích Thiểu Thương, còn có thể nói là vì Thích Thiểu Thương, như nếu không có Thích Thiểu Thương, đại nương cũng hững hờ, y lại tự giải thích sao đây? Tự an ủi sao đây? Tình cảm không ngờ lại khó chịu đến thế này!

Kết quả, y cuối cùng đã đợi được.

Đại nương phi cấp truyền thư, mời y đến.

Trong gió xuân hân phi ngựa thẳng một đường, trái tim đập dồn dập theo tiếng vó ngựa.

Kết quả, là đại nương cầu y tương trợ.

Tương trợ Thích Thiểu Thương.

Lúc đó, tim y đã chết rồi.

--- Thực ra, trong "Hắc sơn bạch thủy", lọt vào hiểm cảnh, còn bị "Kim yển thần ung" truy sát, trốn vào trong Toái Vân động, toàn là chuyện mà y chế tạo ra.

Y hy vọng đại nương chú ý đến y.

Y hy vọng tiếp cận Tức đại nương.

Y nguyện lòng làm tất cả những chuyện khiêm cung.

Lúc đó Tức đại nương vẫn chủ trì "Hủy Nặc Thành", y đâu có giúp được nàng, với cá tính quật cường của nàng, cũng quyết không muốn ai giúp đỡ, cho nên, hẳn chỉ đành sắp đặt bố trí, ngược lại chính y trước tiên xin Tức đại nương giúp y, làm như thế, lúc Tức đại nương có khó khăn, mới nghĩ đến y. Nếu không, với "Song phi nhất sát" của "Kim yển thần ung", còn có ai trốn được? Cho dù Thiết Thủ có cứu, cũng không chắc có thể giữ mạng.

Nhưng y lần đầu tiên biết có thể "tương trợ" Tức đại nương, vui mừng đến nỗi con tim muốn bay ra cửa miệng, kết quả, Tức đại nương chỉ muốn y giúp Thích Thiếu Thương.

Vẫn là Thích Thiếu Thương.

Vĩnh viễn là Thích Thiếu Thương.

--- Một bước sai lạc, sai lạc vĩnh viễn.

--- Đại nương thật sự chưa từng một lần thích ta à?

--- Nàng thật sự chưa từng yêu ta à?

Hách Liên Xuân Thủy nghĩ đến đây lại đau lòng thêm. Những ngày qua, y vì nàng mà táng tận các bộ hạ tính nhuệ, vì nàng mà y suốt đời không thể về kinh, vì nàng hao gầy mà y sầu tư, thể mà, chỉ cần ngày ngày ở gần nàng, dầu đang thấp thỏm trong chinh chiến xoay chuyển vùn vụt này, y lại cảm thấy hạnh phúc an tường.

Có thể nàng chỉ nghĩ đến Thích Thiếu Thương.

Có lẽ cùng dưới một ánh trăng, y nghĩ đến nàng, nàng lại nghĩ đến một người khác, nhưng chỉ cần vẫn cùng dưới một vầng trăng bằng bạc, nhẫn nhịn đau thương, năm dài thán rộng, y vẫn không oán trách.

"Thanh huy ngọc tí hàn", (một câu thơ trong bài "Nguyệt Dạ" của Đỗ Phủ: ánh trăng trong sáng làm giá lạnh cánh tay ngọc), y nghĩ đến nàng; "dạ dạ giảm quang huy" (một câu trong bài "Tự Quân Chi Xuất Hi Kỳ 2" của Trương Cửu Linh: đêm đêm ánh trăng lại bớt sáng), y cũng chỉ nghĩ đến nàng. Không biết sao, nghĩ đến bất cứ câu thơ nào, nhìn thấy bất cứ cảnh đẹp nào, y đều nghĩ đến nàng, thật ra trái tim y đã hoàn toàn thuộc về nàng, hay là y không còn tim, nàng lại ôm cả hai con tim?

Hay chẳng phải chỉ có hai?

Vưu Tri Vĩ phản bội, y không hận lão "phản bội", y chỉ hận lão không nên "phản bội bỏ rơi" Tức đại nương. Công danh lợi lộc, sao có thể bằng phản nử đại nương? Y hận y ngu muội vô tri, hận Vưu Tri Vĩ chọn lựa bậy bạ sai lầm đến thế, hận còn hơn chuyện lão bán bạn cầu vinh nhiều.

Sau khi Vưu Tri Vĩ chết, chỉ còn lại Cao Kê Huyết.

Y biết Cao Kê Huyết "Đồng bệnh tương lân" với mình, đã là "như nước với lửa", nhưng cũng "chí đồng đạo hợp". Hơn nữa, mình vĩnh viễn cao hơn Cao Kê Huyết một bậc, khiến y dương dương tự đắc, đủ để tự an ủi được.

Cũng như y tự cảm thấy vĩnh viễn không sánh bằng Thích Thiếu Thương vậy.

Nhưng Cao Kê Huyết cũng đã chết.

Chinh chiến liên miên, rốt cuộc vẫn bị vây khốn tại đây, y chỉ cảm thấy vết thương của mình có nặng đến đâu cũng không thể chết, bởi y muốn sống, sống để chiếu cố Tức đại nương.

Quyết không thể chết.

Nhưng đến khi Thích Thiếu Thương quay về, y cảm thấy trong cái động này không còn chỗ đứng cho y: bọn họ cả đám bị vây khốn trong sơn động, khăng khít như môi với răng, cùng chung một kẻ địch, chỗ bất đồng chính là y cảm thấy một mình mình đang bị khốn trong hang động tâm tư.

Chỉ có một mình.

Giống như chỉ có một vầng trăng.

Đa tình khước tự tổng vô tình, duy giác tôn tiền tiểu bất thành. Lạp chúc hữu tâm hoàn tích biệt, thể nhân thù lệ đáo thiên minh.

(Bài thơ "Tặng Biệt Kỳ Nhị" của Đỗ Mục. Trần Trọng San dịch:

Đa tình mà tựa vô tình

Quanh hiu chén rượu vắng tanh nụ cười

Nén kia còn tiếc chia phôi

Sút sùi đến sáng lệ rơi thay người).

Trăng trên sông đó sao? Soi qua cánh tay ngọc của đại nương, gương mặt xinh xắn của nàng chiếu vào đôi mắt trước khi lâm tử của mình.

Thâm tri thân tại tình trường tại, trướng vọng giang đầu giang thủy thanh. (Hai câu trong bài thơ "Mộ Thu Độc Du Khúc Giang" của Lý Thương Ẩn: biết rõ thân còn thì tình trường còn, buồn ngóng tiếng nước đầu sông).

Đã là thân còn thì tình còn, thân chết thì sao?

Có lẽ không còn tình.

Cho nên y quyết định phải bỏ đi.

Trước khi bỏ đi, nhìn ánh trăng, nhớ đại nương.

--- Mười mấy năm sau, cũng dưới trăng, đại nương có nhớ đến ta không?

Hách Liên Xuân Thủy cười.

Nụ cười mới hé hờ, đã lịm cứng trên mặt, biến thành bất lực.

Y cảm thương đi liền.

Hai cây thương này đối với Hách Liên Xuân Thủy mà nói, thật sự thân thiết hơn bất cứ một ai.

Bởi vì mỗi khi y đối đầu với sống chết, chung quy vẫn là hai cây thương này giải vây cho hắn, mở đường cho y, lấy đầu kẻ thù cho y.

Hai cây thương này, một tựa như thê tử của y, một giống như tình nhân của y.

--- Sau khi y chết, thương sẽ rơi vào tay ai?

Vốn một người đã chết, thì đâu có lo được gì.

Nhưng y muốn tặng Tức đại nương một thương, một thương cùng y đi đánh một trận xung sát cuối cùng.

Đâm chết địch nhân cuối cùng.

Bay bổng một lần cuối.

Tạo nên một con sóng giang hồ cuối cùng.

--- Có điều đại nương đâu có dùng thương.

Y thậm chí không dám khẳng định đại nương có tiếp nhận thương của y hay không, chính như y hoàn toàn không nắm chắc, sau cái chết của y, đại nương có nhớ giọt lệ nào không.

Trăng trên sông lẳng lặng.

Cường địch khắp nơi.

Y kéo thương, lập tức muốn xông ra ngoài.

Y chỉ cảm được thương, tịnh không dựng thương lên được.

Bởi vì đầu kia của thương bị người ta giữ chặt.

Một đôi tay ngọc buốt ánh trăng trong.

Tay mềm xinh xắn.

Người dưới trăng.

Bóng trăng nghiêng nghiêng, chỉ vừa đủ soi nửa dòng.

Một người bé nhỏ mềm mại linh hoạt, chăm chú nhìn hẩn như cười mà không phải cười, ánh mắt lại có vẻ u oán.

"Huynh đã nhất định muốn đi tìm chết, sao không đem cây thương này tặng ta, lưu lại làm kỷ niệm?". Tức đại nương cất tiếng u uẩn.

Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy một luồng máu nóng dâng cao, không thốt ra nổi một lời.

"Nếu như huynh chẳng chịu tặng cho ta, sao không cho ta mượn, ta theo huynh xông pha một phen?". Tức đại nương vẫn chậm rãi thốt: "Nếu như huynh cũng không bằng lòng, vậy có chịu nói vài câu với ta, rồi hãy đi nộp mạng không?".

Hách Liên Xuân Thủy lẩm bẩm: "Ta... ta...".

Tức đại nương "à" một tiếng.

Tiếng thở than đó khiến ánh trăng trên sông cũng u sầu đi.

Trong nhất thời, tim Hách Liên Xuân Thủy đau buốt.

Trong huyết động có biết bao bóng tối vách đá, Hách Liên Xuân Thủy chỉ dám vọng nhìn nhìn vùng tối ấy, không dám nhìn nơi sáng ngời.

Ánh sáng sẽ phản chiếu nước mắt long lanh.

Nước mắt anh hùng không dễ rơi, chỉ là chưa đến...

"Huynh nghĩ thủ ở nơi này, đã không còn chút hy vọng gì?". Tức đại nương hỏi: "Đường nào cũng chết, chỉ bằng xông ra ngoài tàn sát một trận rồi chết, đúng vậy không?".

Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy đại nương không hiểu ý, cho nên nói: "Không phải".

"Huynh nghĩ nên đi hành thích Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lâm, bởi huynh hỏi hận chuyện đi phó yến, muốn đoái công chuộc tội, có phải không?". Tức đại nương nói: "Hơn nữa huynh không đồng ý chiến lược bọn ta cố thủ, ngồi chờ chết trong này, muốn đi đoạt lấy một đại công về?".

Hách Liên Xuân Thủy càng cảm thấy oan ức, một nỗi bi thương nghèn nghẹn trong cổ họng, lại vẫn điềm đạm nói: "Đương nhiên không phải".

"Không cần biết có đúng không". Tức đại nương nói: "Huynh có hiểu con người Cố Tích Triều, tác phong của Hoàng Kim Lâm không?".

Hách Liên Xuân Thủy thầm muốn nói: nàng cũng không hiểu ta, nàng chẳng hiểu ta! Cửa miệng lại không thốt nên lời.

Tức đại nương nói: "Thủ đoạn của Cố Tích Triều, chưa từng để lộ ra nhược điểm cho người biết, nếu như y lộ ra nhược điểm cho huynh thấy, rất có thể đó ngược lại là chỗ mạnh nhất của y".

Nàng dừng lại rồi tiếp: "Còn như Hoàng Kim Lâm, sự thoái lui của hẩn thường là sự tiến tới; lúc hẩn truy đuổi, ngược lại rất có thể là rút lui. Nếu như hẩn lùi ba bước, có thể đã tiến lên ba bước. Hai tên này ở cùng một chỗ, tỏ rõ đó là đại bản doanh của chúng, cho dù huynh đi vào, nơi đó cũng chỉ có thể là núi đao biển lửa, thiên la địa võng chực chờ huynh".

Hách Liên Xuân Thủy cười lạnh nghĩ thầm "Ta vốn là muốn đi chết, chẳng quan tâm đến thứ gì khác. Nàng không hiểu được đâu".

"Huống hồ vài ngày gần đây, bọn chúng điều về mấy lộ binh mã cùng tập hợp các cao thủ để đối phó bọn ta, trong đó có một nhân vật hắc đạo cực kỳ đáng sợ là "Huyết Vũ Phi Sương" Tăng Ứng Đắc, hẩn đến để thừa nước đục thả câu và câu kết với quan phủ. Còn có nhân vật xuất thân chính đạo là "Đậu Vương" Âu Dương Đầu, mặt dài đầy nốt rỗ đậu mùa. Âm khí hẩn dùng chỉ toàn là đậu với đủ loại đủ hình dạng. Hẩn một lòng duy trì chánh đạo, nhưng tính tình quá cương trực, rất có thể là hẩn vốn có ý muốn giúp quan phủ trừ thổ phỉ, ai ngờ bị người lợi dụng mà vẫn không hay biết gì, nhưng người này võ công cực cao, không thể coi thường". Tức đại nương lại tiếp, "Ngoài ra còn có "Đôn Hoàng tướng quân" Trương Thập Kỳ năm đó từng viễn chinh Tây Vực, cùng với "Phản Diện Bạch Vô Thường" Hưu Sanh, đệ nhất hảo thủ trong đám lục lâm, thêm vào Ngô Song Chúc và Huệ Thiên Từ. Có đám người này ở đó, cho nên bọn chúng mới ung dung thông thả như vậy, không sợ bọn ta bay lên trời trốn thoát".

Hách Liên Xuân Thủy lạnh nhạt thốt: "Bọn ta quả thật không bay nổi tới trời". Ý nghĩ bụng: "Nhưng ta thực có thể đi chịu chết".

"Nhưng ta lại biết huynh không đi ra ngoài vì những lý do này".

Tức đại nương đột nhiên đổi đề tài.

"Huynh đi tìm chết". Nàng nói, nói thật chậm, thật khoan thai, thật nhỏ nhẹ, "Huynh vì ta nên mới đi tìm chết".

Tim Hách Liên Xuân Thủy đánh thót, lại không kềm được liếc mắt nhìn sang nàng.

Nữ tử mà chỉ trong mộng ý mới có dịp nhìn kỹ từng đường nét.

"Cung Thúy Hoàn đã nói hết với ta". Tức đại nương nói, "Bà ta nói, huynh mong bà ta nếu sống sót được thì hãy đi xin Hách Liên tướng quân phái binh giúp ta, giúp ta dựng lại "Hủy Nặc thành", nói đây là tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của huynh...".

Tức đại nương mỉm cười nhu mì: "Cho nên bà ta rất lo lắng. Bà ta đã lớn tuổi rồi, mặc dù bà ta chỉ là người hầu của gia đình huynh nhưng huynh cũng giống như con ruột của bà ta vậy. Bà ta nói với ta, bà ta không biết phải làm sao mới đúng. Huynh thật sự không nên khiến bà ta lo lắng".

"Không chỉ có bà ta lo lắng, ta cũng lo lắng". Tức đại nương dịu dàng thốt: "Huynh càng không nên để ta lo lắng".

Hách Liên Xuân Thủy nhất thời thờ gập không nói ra lời nào.

Tức đại nương lại thờ dài một tiếng.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, trong luồng gió sông lồng lộng, tiếng thờ dài đó phảng phất vang vọng đến vô tận, đến ngàn vạn năm, rồi lại theo gió sông truyền lại rõ mồn một bên tai.

"Sao ta không hiểu tâm ý của huynh?" Tức đại nương đầu đầu thốt: "Ta hiểu rõ lắm chứ".

"Đại nương, ta...".

"Ta theo y đã nhiều năm, cũng dễ huynh chịu khổ đã nhiều năm. Những ngày gần đây, ta ngược lại chợt phát giác ra, theo y phần nhiều vì nghĩa khí; ta thật sự nên ở chung với huynh mới phải". Tức đại nương cất giọng trong trẻo: "Ta biết ta nói ra như thế, với y rất tàn nhẫn, cho nên dẫu sau khi trốn thoát, trước khi y trùng chinh xong Liên Vân trại, ta còn phải ở bên cạnh y, không thể rời khỏi y".

Nàng nhoèn cười rồi tiếp: "Tuy nhiên, bọn ta đều không biết có thể sống sót rời khỏi nơi này không".

Hách Liên Xuân Thủy nghe máu trong tim sôi sục, cất giọng run run: "Đại nương, nàng đồng cảm với ta, thương hại ta nên mới nói như thế, đúng không?"

Tức đại nương bình tĩnh đáp:

"Không phải".

"Chỉ có điều," Tức đại nương dừng lại một chút rồi tiếp, "Sau cái chết Cao Kê Huyết, cảm giác này của ta mới trở nên đặc biệt mạnh mẽ".

Hách Liên Xuân Thủy kích động bước lên một bước, hai tay đặt lên vai Tức đại nương, chợt cảm thấy đường đột, vội rút hai tay về, chỉ nói:

"Nhưng, không thể nào, nàng...".

"Thiếu Thương không đến, ta ăn không yên, ngủ không ngon," Tức đại nương u buồn nói, "giờ đây y đã đến, ta coi y là đại ca, là kẻ có cùng chung số mệnh, bao năm từng trải giang hồ, dần dần cảm giác được, ta muốn giúp y trả thù, nhưng ta muốn bầu bạn cùng huynh suốt cuộc đời".

Lúm đồng tiền trên má nàng như ánh trăng rằm tinh khiết: "Bởi vì, ta hại huynh nửa đời người, cũng chưa từng đi theo huynh, nhưng trong giây phút nguy nan, huynh lại sánh vai cùng ta vượt qua".

Nàng nắm lấy tay Hách Liên Xuân Thủy: "Cho nên, huynh đừng đi tìm chết nhé, có được không?"

Nước mắt nàng lấp lánh tuôn rơi: "Có được không?"

Hách Liên Xuân Thủy cảm thấy mình như đang đắm chìm trong nốt đỉnh hạnh phúc, suýt chút nữa đã vui mừng hét toáng lên, nhưng cuối cùng chỉ biết lấp bắp: "Đại nương, đại nương, Hồng Lệ, Hồng Lệ, ta hạnh phúc quá, ta sung sướng quá...".

Tức đại nương nhoèn nụ cười xinh.

Hách Liên Xuân Thủy chợt nhớ ra chuyện gì đó bèn hỏi: "Nhưng, Thích trại chủ thì...".

"Sau khi mọi chuyện yên tĩnh, ta mới nói với y;" Tức đại nương quả quyết, "Chỉ cần y có thể đứng dậy, chỉ cần y có thể báo thù, thì ta không nợ gì y".

Nàng nói: "Y cũng không nợ gì ta".

Sông trôi róc rách.

Trăng soi dằng dặc.

Ánh trăng dịu dàng như luyến ái tràn ngập khắp vách núi và hang động.

Ánh trăng dẫu sáng rõ cũng không thể soi rọi khắp mọi nơi.

Nơi tối tăm nhất trong sơn động, vào lúc này có một người đang chậm chậm rời đi, dần thân vào bóng tối mênh mang.

Y đi thật xa, bóng liêu xiêu tựa như bị trọng thương, đi vòng vèo qua mấy sơn động mới dám đứng lại ho, tiếng ho tuy cố nén mà vẫn nặng nề.

Lúc y ho thì toàn thân co giật, phảng phất như muốn ép cả phổi văng ra ngoài, hai vai y nhô cao, ánh trắng soi xuống, lại giống như bạch hạc đang hấp hối, nhìn tựa như Lôi Quyển.

Y đương nhiên không phải là Lôi Quyển.

Y là Thích Thiếu Thương.

Bởi vì y chỉ có một cánh tay, cho nên nhìn càng chơ vơ, càng cô độc lạnh lùng, càng đặc biệt ốm yếu và lẻ loi.

"Đại nương, nàng không hiểu sao: cho dù ta có được cả thế giới, mà mất đi nàng, ta rốt cuộc được gì? Nếu như ta không có nàng, ta là gì đây? Hồng Lệ, thì ra nàng tịnh không hiểu ta, không hiểu ta chút nào, mãi mãi không hiểu ta!".

Thích Thiếu Thương cảm thấy cổ họng đắng đắng, khắc ra không ngờ lại là máu.

Thì ra máu vốn có vị đắng.

Mấy ngày vừa rồi, bị thương thường xuyên, vết thương chưa lành hẳn, khắc ra máu tịnh không phải là điều lạ, nhưng tất cả các vết thương cộng lại không sâu bằng một đao này chém xuống.

"Bởi vì đao này là do nàng xuống tay, đại nương".

Thích Thiếu Thương hít một hơi thật sâu, y hiểu mình không thể thiếu nợ Túc đại nương thêm nữa, nhưng mà, từ lần đầu gặp mặt nhất kiến chung tình, bọn họ ly ly hợp hợp, tranh tranh cãi cãi, có mấy khi bình yên được? Bao nhiêu năm tháng bấy nhiêu vui buồn. Khi y tỏa sáng, chỉ hy vọng tỏa sáng cho nàng xem; khi nàng mỹ lệ, chỉ hy vọng mỹ lệ cho y chiêm ngưỡng. Nhưng mà cái mỹ lệ, cái tỏa sáng đó đều bị bỏ lỡ, đời này kiếp này, đã không thể bổ sung bù đắp cho nhau... Chao ôi, ánh trắng, ánh trắng đúng là tịch mịch như tuyết.

Thích Thiếu Thương luôn để ý mọi việc lớn nhỏ trong động, y cũng nhận thấy sự gượng gạo của Hách Liên Xuân Thủy cho nên mới âm thầm lưu ý các hành động của y, nhưng lại vô tình nghe được những lời này của Túc đại nương.

Áo trắng y bạc màu.

Kiểm như làn sương xanh.

Môi mím chặt.

Chóp mũi thẳng.

Người cao ngạo.

Nhưng y đã chết rồi.

Con người y chưa chết, nhưng mà tim đã chết rồi.

Từ lúc nghe cuộc nói chuyện này, y hoàn toàn chẳng khác gì chưa từng sống qua.

Hiểu kính dân sâu vân tán cải, dạ ngâm ứng giác nguyệt quang hàn. (Sáng soi gương nhưng buồn tóc đã đổi màu mây. Tôi ngâm thơ, cảm thấy ánh trăng lạnh - Lý Thương Ẩn)

"Ta sẽ thành toàn cho nàng". Câu nói đó tựa như một nhát đao đâm thẳng vào tim của Thích Thiếu Thương. "Ta sẽ thành toàn cho nàng, đại nương.... cũng giống như năm nào nàng từng vì ta mà ngâm câu: 'Tư quân như minh nguyệt...' (Nhớ chàng như trăng sáng)"

Nhớ chàng..

Trăng sáng..

Nước sông cuộn cuộn.

Năm nào mới soi?

Thích Thiếu Thương thỉnh linh nhớ đến một câu thơ họa theo:

"Vì tình thương tâm vì tình chết, ngộ nhờ không có tình không sống nổi".

Y nhếch miệng cười. Cười cũng chẳng khác gì khóc.

Cho đến "trời sáng", y mới phát hiện mình chưa chết.

Hơn nữa vẫn đang sống.

Biết ai ai mà sống, sau đó còn giả vờ như là đang khoái khoái lạc lạc.

Sống như vậy, so với chết có khó chịu hơn không?

Sống thế này, so với chết có khác gì không?

Thích Thiều Thương xoa lên vết thương nơi cánh tay gãy, dường như, cánh tay vừa gãy đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Sinh tử hữu tình

Dẫu không vì nạn đói, quân hiệp cũng không thể nán lại trong động.

Bởi vì Dịch Thủy nước dâng lên.

Bởi vì khí trời thay đổi, ảnh hưởng đến thủy lưu, nước ngấm vào trong động, mấy chỗ thấp trũng đã đọng đầy nước, chỉ còn chưa tới hai phần của huyết động là không bị lụt.

Quan binh hiện giờ chỉ cần tập trung giám thị mấy hang động ở trên cao là có thể khống chế mọi hoạt động của quân hiệp.

Dũng Thành vốn đề nghị mọi người cứ đợi đến lúc nước vào hết trong động, rồi ngược dòng lội ra bên ngoài, nhưng cách này không thực hiện được.

Bởi vì người trong động đại đa số đều không biết bơi, nhiều người lại còn có gia quyến, ngược nước lặn bơi ra cửa sông, chẳng những cần phải am hiểu thủy tính, mà còn là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Huống gì quan binh sớm đã bố trí xong xuôi, trên mặt sông đậu sẵn mấy chục chiếc khoái thuyền, ghe, thuyền buồm, phòng thủ nghiêm ngặt. Cao thủ giỏi về thủy tính, ngoại trừ Tổng quản thủy sư là Thiết Ngôi Trần Dương, còn có Tam Thập Lục Tỷ Thân Tử Thiển và Huyết Giam Hầu Thất Kiếm.

Hầu Thất Kiếm và Thân Tử Thiển vốn là huynh đệ kết bái với Vu Tri Vị, được hiệu xưng là nhân vật cực kỳ có ảnh hưởng trong hắc đạo, rất có thể là do biết được cái chết của Vu Tri Vị có liên quan đến Thanh Thiên Trại, nên toàn bộ đều gia nhập vào hành động tiêu diệt giặc phi của quan binh, nhằm "Báo thù".

Bọn chúng bao vây tựa như tường đồng vách sắt, bất cứ ai cũng không lọt ra được.

Dẫu có thoát được thì cũng bị thiên la địa võng trói chặt.

Nhưng lưu lại trong động không phải là biện pháp.

Chẳng những bị nước dâng lên mà còn hay bị tấn công bất ngờ.

Quan binh không ngừng bắn tên lửa vào, lửa cháy bùng bùng, vốn các huyết động liên tiếp nhau, không khó tránh né, nhưng hiện giờ tất cả mọi người chỉ tụ tập ở vài ba chỗ, thêm vào gánh nặng gia đình, lại bị con đói hành hạ, quân hiệp càng lúc càng khó mà ứng phó, mệt mỏi không nhấc nổi tay.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu rõ quan binh vì sao từ đầu đến cuối chỉ bao vây chặt chẽ, trừ trừ chưa phát động tấn công toàn diện, thì ra là đang đợi nước sông dâng lên.

Cứ như vậy, thanh thế quan binh càng lúc càng mạnh mẽ.

Quân hiệp càng lúc càng yếu mệt.

Cuộc chiến này không cần đánh cũng đã biết được kết quả.

Thật ra, đám người như Thiết Thủ, Tứ đại nương, Dũng Thành đều có thể lặn dưới nước thoát ra, hoặc có thể bỏ chạy giữ mạng, chỉ có điều vào lúc này, ai cũng không nhẫn tâm bỏ lại những người khác. Còn Thích Thiều Thương, Hách Liên Xuân Thủy, Đường Khản đều không biết bơi hay bơi không giỏi, căn bản là không còn cách nào để thoát.

Bọn họ vô phương vô kế, quan binh lại từng bước ép tới.

Bọn chúng dùng thuẫn cứng hộ thân, mấy trăm người hợp thành một đội, càng lúc càng ép lại gần.

Thiết Thủ biết bọn họ nếu không xông ra ứng chiến, chỉ e là sẽ bị ép chết ngay trong động.

Nếu như xông ra ứng chiến...

Hậu quả của trận chiến không thể nào vấn hồi được.

Một con người đến thời khắc không còn lựa chọn nào, chính là thời khắc bị ai nhất.

Chỉ tiếc người ta thường hay gặp phải những thời khắc như vậy.

Một đám người có lúc cũng gặp phải tình hình như thế.

Hiện tại bọn họ đã gặp phải tình hình thế này.

Nhưng còn biện pháp gì chứ? Thiết Thủ đột nhiên phá lên cười ha hả, tiếng cười vang vọng khắp hang động, y cất giọng ngâm nga: "Trời đất tình dang đặc, đời người lắm bi ai, sinh tử có gì đáng quý! Người chỉ cần chết đường hoàng, chết cho xứng đáng, coi như chẳng uổng kiếp này!".

Thích Thiều Thương khen: "Hay lắm!". Vừa nói được nửa câu đã phải vuron tay chop lấy một mũi tên.

Thiết Thủ cười sáng khoái: "Nửa chữ 'hay' của ngươi đã đủ để bẹp một nửa giang sơn rồi!".

Tức đại nương than: "Chỉ tiếc là có những người thế này, chỉ toàn lo đối phó với người mình, để cho bọn thất từ giày xéo sông núi đẹp đẽ của bọn ta!".

Hách Liên Xuân Thủy mắt đỏ lên: "Hay lắm! Bọn ta là rồng trước điện báu, vĩnh viễn không lùi bước, đâu có bị quên lãng trong giang hồ, không được nhìn trời đất trường tồn, nhưng cũng không phải nhìn cảnh tượng thế thảm như vậy!".

Thiết Thủ thấy Thiết thuẫn trận của quân địch đã ép tới cửa động, biết thời gian không còn nhiều bèn cất tiếng cười dài: "Chỉ tiếc tam đệ Truy Mệnh không có ở đây, nếu không trước lúc xuất chiến nhất định phải uống ba trăm chén cho thống khoái!".

Thích Thiều Thương cao giọng tiếp: "Chỉ tiếc Lao nhị đương gia, Nguyễn lão tam, Mục tứ đệ... đều không ở đây, nếu không bọn ta có thể chém giết một trận thật hoành tráng!".

"Vô Tình sư huynh nếu ở đây, huynh ấy nhất định sẽ bình tĩnh vững vàng, tuyệt không hề khiếp sợ hoảng hốt". Thiết Thủ lắm bả nói một mình, "Tiểu sư đệ nếu ở đây, nhất định đã sớm phóng ra ngoài liễu mạng rồi!".

Đột nhiên một tên đệ tử Thanh Thiên Trại hạ giọng than: "Chao ôi, Ân trại chủ đã qua đời, làm sao bọn ta chống nổi...".

Thiết Thủ nghe vậy thì gầm lên giận dữ: "Giả như Long Thành còn Phi tướng (Phi tướng: Lý Quảng), quyết không cho ngựa Hồ vượt Âm Sơn! Dẫu ai còn ai mất, bọn ta cũng phải đánh trận này!".

Lời nói vừa dứt, song chường của hắn đã tung ra, là người đầu tiên phóng ra ngoài!

Thích Thiều Thương nhìn sang Tức đại nương, một cái nhìn ngăn ngừi nhưng ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, vô cùng vô tận.

Tức đại nương đột nhiên cảm thấy trong giờ này phút này, nàng nên nói một câu gì đó cát lợi, bèn thốt: "Bọn ta đều phải sống, hơn nữa còn phải sống sao cho thật thống khoái!".

Thích Thiều Thương gật đầu, nhắc kiếm xông ra.

Tức đại nương vừa bước ra thì cảm thấy có một người nhẹ bước theo sát đằng sau, chính là Hách Liên Xuân Thủy!

Quần hiệp một khi xông ra thì sẽ bị ngàn vạn mũi tên cứng bắn vào, nhưng lúc này Thiết thuẫn quân ở rất gần cửa động, nếu bắn tên thì sợ hại người mình nên tiến thủ không dám hấp tấp bắn tên. Thiết Thủ là người nhảy ra đầu tiên, dùng chưởng lực mưa sa bão táp khoét mấy lỗ hồng trong Thiết thuẫn trận, quan binh nhất thời rối loạn, quần hiệp lần lượt xông ra, tụ hợp lại cùng chém giết một trận với quan binh.

Cứ như vậy, tiếng chém giết chấn động trời xanh, gió mây đổi sắc.

Quan binh đông đảo gấp mấy chục lần quần hiệp, nhưng lại không vội tiêu diệt bọn họ, chỉ vây chặt trên mặt nước và bốn phía chung quanh huyệt động, quyết không để con cá nào lọt lưới.

Hách Liên Xuân Thủy chỉ muốn liễu mạng.

Y tìm kiếm Ngô Song Chúc.

Y vì tin tưởng Ngô Song Chúc nên mới có kết quả thế này.

Cái chết của Ân Thừa Phong, y lúc nào cũng canh cánh trong lòng.

Ngô Song Chúc cũng hận Hách Liên Xuân Thủy thấu xương.

Bởi vì khi huyết đạo của lão được giải, lão phát hiện ra ba huynh đệ kết nghĩa của mình là Lưu Đan Vân, Ba Tam Kỳ, Hải Thác Sơn đều chết cả. Nỗi thống khổ khiến lão không thềm điều tra xem ai giết bọn họ, lão chỉ muốn báo cừu cho các huynh đệ.

Thanh Nhạn Linh đao cong vút đen xì của Ngô Song Chúc quấn lấy cây Tam Lăng ngổa diện thương tua trắng cán trắng của Hách Liên Xuân Thủy, hai bên ngang tài ngang sức, nhưng Tam Đình Lang Nha xuyên của Huyết Vũ Phi Sương cũng gia nhập cuộc chiến, Hách Liên Xuân Thủy lập tức không ứng phó nổi, lâm vào hiểm cảnh.

Thích Thiếu Thương một tay vung kiếm, liên tục giết chết mấy tên địch, Cổ Tích Triều một đao một búa đã tìm được chàng.

Hai người cừu địch gặp nhau mắt đỏ ngầu, liên tục giao chiêu, đánh sống đánh chết, nhưng Cổ Tích Triều cáo già xảo quyết, dễ gì chịu đòn đả độc đầu? Phần Diện Bạch Vô Thường Hư Sinh, tay cầm Thập tam tiết khô lâu tiên, từng bước ép tới, Thích Thiếu Thương đòn kiếm địch bốn tay, nhiều lần rơi vào thế yếu.

Trong đám người đó, Thiết Thủ là mạnh nhất.

Hắn tìm cách giữ chặt Hoàng Kim Lân.

Chỉ cần bắt được Hoàng Kim Lân không chừng có thể để một số người an nhiên thoát hiểm, còn về phần mình, Thiết Thủ vốn đã bỏ qua sự sống chết từ lâu.

Ngư Lân Tử Kim đao của Hoàng Kim Lân đao phong lập lòe, đồng thời Đôn Hoàng tướng quân Trương Thập Kỳ cùng Đậu Vương Âu Dương Đầu, một người vung vẩy Cầu Long can bông, một kẻ dùng Cửu Hợp Vô Ti Tỏa Từ thương, ba người liên thủ hợp công Thiết Thủ. Thiết Thủ dẫu có bản lĩnh bằng trời, muốn một mình đánh bại ba cao thủ hạng nhất này, há dễ dàng được sao? Huống gì Thiết Thủ trên người đã thụ thương không nhẹ!

Tức đại nương, Đường Khản, Dững Thành dẫn theo đám người nhà lùi lại đến ven sông, Đại Lực Hoàng Kim can của Thiết Ngôi Trần Dương múa tít lên như gió, độc đầu với Cung Thụy Hoàn và Hỷ Lai Cẩm, Tức đại nương bị Tam Toa thấu cốt trụ của Tam Thập Lục Tỷ Thân Từ Thiên kiếm chế, thêm vào thanh Hồ Đầu Đao sắc bén của Huyết Giam Hầu Thất Kiếm, ba người quấn chặt lấy nhau đấu đá không ngừng.

Đường Khản cùng Dững Thành hai người khổ đấu với Đoàn Phong Cự Xỉ đao của Huệ Thiên Từ, Liên Vân Tam Loạn nhân cơ hội dẫn binh chém giết, nhất thời các lộ nhân mã đều chém giết ác liệt đến quỷ khóc thần kinh.

Quần hiệp đều rơi vào thế yếu.

Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ ba người nhân lúc hỗn loạn chiếm lấy tiện nghi, giữ chặt lấy Đường Khản và Dững Thành.

Bọn chúng từng ném mùi lợi hại của Tức đại nương, Thiết Thủ, Hách Liên Xuân Thủy, Thích Thiếu Thương, giờ bên đặc biệt tìm chỗ yếu để hạ thủ.

Đường Khản và Dững Thành bị bọn chúng coi là chỗ yếu nhất.

Ba tên đó vừa nhập vào vòng chiến, Đường Khản và Dững Thành làm sao mà chống chọi nổi? Liên Vân Tam Loạn muốn lấy lòng người đẹp lại càng dồn sức tấn công, Dững Thành song cước cứng như thép đá bay Hoắc Loạn Bộ, nhưng Huệ Thiên Từ nhân đó một đao đâm vào lưng lão.

Dững Thành không kịp kêu nửa tiếng, Đường Khản đã rống lên phần nộ.

Đại đao của Đường Khản tung bay chém xuống Huệ Thiên Từ.

Huệ Thiên Từ gấp rút lùi lại, đao thế loáng lên, máu tươi tung tóe.

Đường Khản đang muốn đuổi theo thì Dững Thành đã hự một tiếng rồi gục xuống, Tống Loạn Thủy và Phùng Loạn Hồ đã quấn chặt lấy gã.

Cũng vào lúc đó, Hồ Đầu Đao Cung Thụy Hoàn bị Trần Dương đánh trúng một đao, trào máu ngã lăn ra, tình thế của Tuân bộ Hỷ Lai Cẩm càng thêm hung hiểm.

Huệ Thiên Từ một đao đắc thủ, thấy Đường Khản bị Liên Vân Tam Loạn vây chặt thì muốn ám toán gã thêm lần nữa, đột nhiên Dững Thanh phóng dậy, một cước tông thẳng vào lưng của ả.

Huệ Thiên Từ kêu thảm một tiếng, quay người rút đao chém thẳng vào trán của Dững Thành.

Dững Thành không tránh không né, nhảy lên tung cước đá trúng vào eo của Huệ Thiên Từ, Huệ Thiên Từ trúng chiêu bay tít ra xa.

Liên Vân Tam Loạn lúc ấy không còn lòng dạ nào mà đấu đá nữa, phóng tới xem xét thương thế của Huệ Thiên Từ, chỉ thấy ả liên tục trúng phải hai cú đá cực mạnh, thở thoi thóp, xem ra không sống nổi nữa.

Tống Loạn Thủy giận dữ thốt: "Đã bảo mà, ta nói đừng có tranh giành, giờ nàng chết rồi, còn giành gì nữa mà giành!".

Phùng Loạn Hồ hừ một tiếng: "Ngươi còn trách cứ bọn ta! Nếu không phải là ngươi đi đầu, thì còn có ai giành với ta chứ!".

Hoắc Loạn Bộ tức tối: "Giờ còn tranh giành nữa làm gì! Người cũng chết rồi, một mỹ nhân xinh đẹp thế nào sò cũng chẳng sò được một lần, uống quá, uống quá!".

Tổng Loạn Thủy không cam tâm: "Đều là Hoàng đại nhân cả, nếu không phải bị hấn ta chiếm dụng, nói không chừng nàng đã ngoan ngoãn nghe lời bọn ta rồi!".

Hoắc Loạn Bộ hạ giọng mắng: "Câm miệng! Ngươi dám nói xấu sau lưng Hoàng đại nhân sao?".

Tổng Loạn Thủy lè lưỡi: "Không dám, không dám".

Phùng Loạn Hồ ỉu xiu thốt: "Dám hay không cũng chẳng có tác dụng gì, người đã chết nhưng vẫn còn ầm, để ta mò một cái đã".

Tổng Loạn Thủy đẩy tay của gã ra, quát: "Không được động vào nàng! Nàng là của ta!".

Hoắc Loạn bộ cười lạnh: "Ai là của tên ngốc nhà ngươi chứ? Ngươi chỉ coi thường người chết không biết nói chuyện thôi!".

Huệ Thiên Tử kỳ thật vẫn chưa chết, chỉ đang ở trạng thái hấp hối thôi. Tiếng chém giết chung quanh phảng phất như càng lúc càng rời xa, nhưng mấy lời tranh cãi của Liên Vân Tam Loạn ở bên tai càng lúc càng rõ ràng.

À ta nghe mấy câu này, trước khi chết không biết có cảm giác thế nào mới phải.

Huệ Thiên Tử chết rồi. Dững Thành cũng chết rồi.

Mấy cái chết này chỉ là bắt đầu thôi.

Liên Vân Tam Loạn vừa lùi lại, Đường Khản lập tức nhin đau đờ lấy Dững Thành, nhưng ai cũng biết Dững Thành đã đoạn khí rồi.

Cú đánh trước khi chết của lão cũng đã giết chết luôn cừu nhân.

Đường Khản hai mắt rung lệ, huy đao múa tít, bụi bay mờ mịt, cùng với Hỷ Lai Cầm chống lại Đại Lực Hoàng Kim can của Trần Dương.

Nhưng vòng chiến bên cạnh máu cũng đã tuôn rơi.

Tàn Sơn Thặng Thủy đoạt mệnh thương của Hách Liên Xuân Thủy dùng thương pháp liễu mạng đã đâm trúng Ngô Song Chúc một thương.

Ngô Song Chúc cũng chém được y một đao.

Ngô Song Chúc ngã lăn ra rên rĩ. Huyết Vũ Phi Sương Tăng Ứng Đắc dùng Tam Đình Lang Nha xuyên vẫn điên cuồng công kích Hách Liên Xuân Thủy.

Cây Tam Lăng ngõa diện thương tua trắng cán trắng của Hách Liên Xuân Thủy bị đánh bay, y lập tức rút ra Nhị Tiệt Tam Bắc hồng anh thương, tiếp tục khổ chiến với Huyết Vũ Phi Sương.

Chỉ có điều, trong lòng y hiểu rõ rành rành:

Không quá mười chiêu, y sẽ phải chết dưới Tam Đình Lang Nha xuyên.

Đại nương, đại nương, ta nhất định phải chết rồi...

Đại nương, dẫu ta phải chết, cũng muốn nhìn nàng thêm một lần...

Y miễn cưỡng cầm cự, đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy Tức đại nương đâu.

Y này giờ vẫn luôn chú ý đến Tức đại nương, biết Tức đại nương đang khổ chiến với Thân Tử Thiển và Hầu Thất Kiếm, vừa này vẫn còn chưa thất bại, nhưng hiện giờ chẳng thấy bóng dáng của Tức đại nương đâu cả.

Y sững sờ, hậu quả của sự sững sờ này không thể coi thường.

Vừa phân tâm, trường thương trong tay đã bị chấn bay.

Tam Đình Lang Nha xuyên của Huyết Vũ Phi Sương tựa như mười con sói hoang cùng hung cực ác, đồng thời nhe nanh múa vuốt xông tới cắn y.

Đại nương!

Đại nương!

Nàng ở đâu!?

Nàng ở đâu!?

Bóng dáng của Túc đại nương cũng vẫn không thấy đâu.

Một người lặng lẽ lên tới sau lưng của y, y cảm giác được nhưng không biết đó là ai.

Y lập tức biến thành trước sau thụ địch.

Y biết y xong đời rồi.

Chuyện hồi tiếc nhất của y trên đời này là: cái nhìn cuối cùng ngay trước khi chết đi, vẫn không thấy được Túc đại nương.

Không thấy được Túc đại nương!

Thấy được thì thế nào?

Không thấy thì ra sao?

Nhưng đối với Hách Liên Xuân Thủy mà nói, giây phút đó không biết được an nguy của Túc đại nương, so với chết còn thống khổ hơn.

Nhưng Thích Thiểu Thương thì sao?

Chàng vốn còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng nghe Hách Liên Xuân Thủy kêu thảm một tiếng như vậy, trong lòng chàng trở nên rối loạn, vội đưa mắt tìm kiếm Túc đại nương, sùnn trái lập tức trúng phải một roi của Phấn Diện Bạch Vô Thường.

Cố Tích Triều lập tức chộp lấy sơ hở này của chàng.

Đao.

Búa.

Thích Thiểu Thương cười khò: Minh cuối cùng cũng phải chết dưới đao và búa của Cố Tích Triều.

Chàng dựa vào Thanh Long kiếm miễn cưỡng chống trả mấy chiêu, nhưng mắt vẫn dõi tìm khắp chốn:

Đại nương, đại nương, nàng đang ở đâu?

Sinh tử biến thành không còn quan trọng nữa.

An nguy của Túc đại nương mới đáng quan tâm.

Tình cảm thấm thiết trên đời, vượt qua sự sống, vượt qua cái chết, vô cùng vô tận hơn cả sống chết.

Nhưng cuộc đời thì lại có kết thúc.

Kết thúc của cuộc đời chính là cái chết.

Người chết rồi, con đường đời coi như đã tận.

Cuộc hành trình gian khó thăm thẳm, ngoại trừ tình yêu, đều là con đường đơn độc tịch mịch.

Kỳ thật thương tâm và tịch mịch, làm sao có thể tránh được một chữ tình chứ?

Vào lúc Hách Liên Xuân Thủy và Thích Thiểu Thương đồng thời gặp nguy hiểm, cái chết đe dọa trước mặt, bọn họ đồng thời nghĩ tới Túc đại nương, đồng thời quan tâm đến Túc đại nương.

Hai người hoàn toàn khác nhau lại có cảnh ngộ giống nhau, tâm tình giống nhau.

Tình làm người bị thương, tình làm con người cảm động, tất cả cũng chỉ đến mức như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngã môn hựu tại nhất khởi liễu! (Bọn ta đã tụ tập lại rồi!)

Thiết Thủ giận dữ gào lên.

Bởi vì hắn phát hiện ra: Thích Thiếu Thương hết sức nguy kịch, đồng thời ngay trong lúc đó Hách Liên Xuân Thủy cũng lâm vào tình thế hung hiểm.

Nội lực của hắn ừn ừn bắn ra, song chưởng đánh tới, bên trái đánh Hoàng Kim Lân, bên phải đánh Trương Thập Ky.

Trương Thập Ky, Hoàng Kim Lân nhất tề bị chưởng lực của hắn ép lùi lại hơn trượng.

Chỉ có điều tay áo của Âu Dương Đầu đột nhiên tung ra.

Sắc trời chợt trở nên âm đạm.

Ít nhất là ba trăm hạt đậu tựa như ong dữ xông tới cắn hắn.

Thiết Thủ thờ hắt ra, song chưởng giơ lên đẩy đám hạt đậu, bắn về phía đám quan binh đang đứng túm tụm.

Đám quan binh lập tức la thảm, tiếng ôi chao không ngừng, mười hai mươi người đã ngã lăn ra.

Nhân lúc tay của Thiết Thủ đang bận đánh lên trên, song chưởng của Âu Dương Đầu đã lần lượt đánh trúng vào ngực của hắn.

Thiết Thủ quát lớn một tiếng.

Âu Dương Đầu cũng quát một tiếng.

Thiết Thủ liên tục trúng hai chưởng nhưng chẳng hề nhúc nhích.

Âu Dương Đầu quát xong một tiếng thì chân loạn choạng liên tục lùi lại bảy tám bước.

Bất quá Trương Thập Ky vào lúc đó tựa như cuồng phong ập tới trước người Thiết Thủ.

Y khi nãy bị chấn bay ra ngoài, nhưng chân chưa chạm đất đã xoay tít người bay vù lại.

Cây gậy Cầu Long can trong tay y quét tới Thiết Thủ.

Thiết Thủ hai cánh tay trầm xuống, thân mình hứng chịu cú đánh.

Trương Thập Ky lùi lại mười một bước, chỉ thấy khí huyết sôi trào, vừa định mở miệng kêu "hào" ai ngờ vừa mở miệng thì cổ họng ngòn ngọt, suýt chút nữa đã học máu.

Thiết Thủ dựa vào một thân nội cao tinh thâm, liên tục làm khó hai đại cao thủ, chỉ tiếc hắn không có thêm cánh tay thứ ba, cũng không ai chịu cho hắn thời gian nghỉ ngơi.

Hoàng Kim Lân đã vòng ra sau lưng hắn, một đao chém xuống lưng.

Đột nhiên, một thanh kiếm hẹp, dài, hẹp, mũi kiếm lay động nhanh như chớp, vô thanh vô tức, lúc phát hiện ra thì ánh kiếm đã điểm tới cổ tay cầm đao của Hoàng Kim Lân.

Hoàng Kim Lân thẩm kinh hãi.

Hắn tuy muốn tự tay giết chết Thiết Thủ nhưng cũng không muốn vì giết y mà phải hy sinh đôi cánh tay, huống gì đại cuộc đã định, giết Thiết Thủ chẳng qua là chuyện sớm muộn, không cần gì gấp gáp.

Hắn vội vã co tay về, xoay đao chém lại vào người mới tới.

Hắn không chém còn đỡ.

Nhất chém đó, người này không tránh không né, dùng một kiếm đâm ngược lại vào Thiên Trung huyết trước ngực hắn.

Hoàng Kim Lân chợt lạnh người, người này sao mà ứng biến nhanh nhạy đến thế? Chẳng lẽ Ân Thừa Phong chưa chết sao? Hắn vội lùi lại ba bước, thế đao biến đổi chém vào cổ tay của người đó.

Ai ngờ người này chẳng những không lùi lại mà còn tiến lên, thế kiếm đâm thẳng tới yết hầu Hoàng Kim Lân.

Chiêu này chiêu này hết sức tàn độc.

Kiểm nào kiếm này đều vô cùng tuyệt tình.

Hoàng Kim Lân thét lên một tiếng quái dị, hít mạnh một hơi rồi toàn thân co lại, lúc này có thể nhìn ra hắn tuy sống trong nhung lụa nhưng một thân công phu quyết chẳng kém ai. Trong tình hình gấp rút, hắn vẫn có thể xoay phất người, điểm chân chém vào phía dưới xương quai hàm của đối phương.

Ai ngờ kiếm thế của người này không hề dừng lại, tựa như sao sa điện xẹt, muốn nhân lúc Hoàng Kim Lân vừa khởi đao ý, đao thế chưa chém tới thì đâm kiếm thẳng vào huyệt mi tâm của Hoàng Kim Lân. Thế công tuyệt đối còn mãnh liệt hơn khoải kiếm của Ân Thừa Phong đến trăm lần.

Hoàng Kim Lân thậm chí còn có thể cảm giác được cái lạnh của kiếm phong ép vào da thịt.

Người này không ngờ lại không cần mạng!

Sao mà chiêu nào chiêu này đều đánh đến mức ngọc đá cùng tan!

Sao mà kiếm nào kiếm này toàn là theo phương pháp hai bên cùng chết!

Hoàng Kim Lân vốn là người ứng biến cực nhanh, lúc đó hai chân điểm mạnh xuống đất, Thiết Bản Kiều, Cáp Tử Phiên Thân, Tế Hung Xảo Xuyên Vân, cùng lúc thi triển ba loại thân pháp mới vừa vận tránh được nhát kiếm đó. Mắt hắn chỉ thấy một người trẻ tuổi vừa anh tuấn vừa vững vàng, tay cầm một thanh kiếm, nhưng thanh kiếm đó vẫn đang đuổi sát theo vết hằn của mình.

Hoàng Kim Lân biết lớn chuyện rồi, tâm niệm chuyển động nhanh như chớp.

Đây là ai?

Chẳng lẽ là y?

Hoàng Kim Lân chợt nghĩ tới một người.

Một người trong truyền thuyết.

Trên giang hồ, bất cứ ai cũng từng nghe qua tên của y, bất quá trong võ lâm, mỗi khi nhắc tới người này thông thường đều nhắc đến tên của ba người khác.

Y là ai?

Âu Dương Đầu còn muốn tung hạt đậu ra.

Trong bàn tay đang vung lên của hắn có một nắm đậu, bên trong bao gồm đậu tằm, đậu xanh, đậu đỏ, đậu vàng, đậu đen, đậu nành, đậu tương, đậu cô ve... Mềm có cứng có, lớn có nhỏ có, nhưng nếu từ tay của hắn bắn ra, đều là ám khí cực kỳ lợi hại.

Hắn ném thẳng vào mặt Thiết Thủ.

Thiết Thủ chỉ cần bị bắn trúng, mặt nhất định sẽ biến thành một cái tổ ong mặt.

Chỉ có điều hắn biết rõ một chiêu ném ra đó chưa chắc đã đã thương được Thiết Thủ, do đó chiêu sát thủ chân chính chính là nhờ vào Cửu Hợp Vô Tỉ Tòa Tử thương, đâm thẳng vào hạ bần của Thiết Thủ.

Hắn đã nhìn trúng một thân công phu của Thiết Thủ chủ yếu nằm ở hai tay.

Một người tổn quá nhiều thời gian ở hai tay, công phu hạ bần đương nhiên sẽ khó tránh khỏi khiếm khuyết và ngược lại.

Cái nhìn của Âu Dương Đầu cực chuẩn.

Hắn nhìn trúng.

Nhưng lại làm sai.

Bởi vì nắm hạt đậu của hắn đột nhiên đồng loạt rơi xuống.

Mỗi hạt đậu đều bị đánh rơi.

Là bị ám khí đánh rơi.

Ám khí cực nhỏ, bao gồm: Tinh diên phiêu, Hoàng phong châm, Tang môn đinh, Hận thiên mạng, Thấu cốt thứ, Thiên ngoại du ti, Kim dang châu, Tinh nhân phát, Trần châu lệ... Tất cả đều là ám khí tuyệt đỉnh đã thất truyền. Có ám khí đến tên còn không có, cũng có ám khí không còn ai trên võ lâm sử dụng nữa. Không ngờ bấy giờ lại từ tay một người duy nhất, cùng lúc sử dụng hết ra, bắn rơi toàn bộ hạt đậu do hắn tung ra.

Âu Dương Đầu vô cùng kinh hãi, một thương đó cũng không dám tiếp ra được nữa.

Hắn ngẩng cổ nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặt tái xanh, vừa lạnh lùng vừa tuấn tú, hai chân khoanh lại ngồi xếp bằng, không biết từ lúc nào đã ở trước mặt hắn, đang lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng hỏi một câu: "Nếu ngươi còn đầu thì có thể quăng hết chúng ra một lượt".

Âu Dương Đầu chợt nghĩ tới một người, thất thanh kêu lên: "Ngươi!".

Thanh niên đó mỉm cười, nhưng nụ cười lại lạnh như băng: "Ngươi có hạt đậu, ta có ám khí, quá công bằng rồi". Trong ánh mắt của y lộ ra một vẻ cao ngạo và tự tin cực độ. "Ta trước giờ vốn hết sức công bình".

Nhưng y chỉ là một người tàn phế.

Trên vòm trời này, có một người hai chân tàn phế, nhưng lại có thể có tự tin như vậy, lại có thể sử dụng các loại ám khí khiến người ta giật mình kinh hãi sao?

Có.

Ít nhất là có một người.

Chỉ có điều người này thông thường được nhắc đến cùng với ba người khác nữa.

Y là ai đây?

Trương Thập Kỳ xoay vù vù Cầu Long can bỗng, giận dữ đánh tới Thiết Thủ!

Y hận Thiết Thủ, thân đã là công sai, lại còn là một trong những người được ngự phong "Danh bộ", không ngờ lại câu kết với giặc cướp. Y trước giờ công chánh nghiêm minh, do đó nhất định phải trừ khử bằng được "Con sâu làm rầu nồi canh" này.

Một bỗng của y có thể đủ làm vỡ núi tan bia.

Nhưng một bỗng đó lại đánh trúng vào một cái hồ lô.

"Rầm" một tiếng, cái hồ lô đó không biết được làm từ thứ gì mà đánh không vỡ, vẫn hoàn hảo như thường.

Cú đánh này chỉ khiến miệng hồ lô phun ra một vòi rượu, bắn thẳng vào mặt y.

Trương Thiết Kỳ vội xua tay áo lui lại, nhưng vẫn có vài giọt rượu bắn trúng vào mặt, cảm thấy chỗ bị rượu dính vào đau nhói bỏng rát, y nghĩ là độc được thì không khỏi tay chân rối loạn.

Chỉ nghe một người cười nói: "Đó chỉ là rượu mạnh, quyết không phải là rượu độc!". Y vừa cười vừa tung chân ra. Nói xong câu đó thì đã đá ra năm mươi hai cú, Trương Thập Kỳ chỉ thấy cước ảnh trùng trùng, can bỗng đỡ trái đón phải, trên chặn dưới ngăn vẫn không chống cự nổi, đến thời gian hít thở cũng không có.

Người này đá xong thì dừng lại, ừng ực uống một ngụm rượu lớn rồi cười hỏi: "Sao rồi? Ngươi nghỉ ngơi xong chưa?".

Trương Thập Kỳ trong lòng chợt động, đột nhiên nhớ ra một người, đang định mở miệng nói chuyện thì người về mặt phong sương nhưng hào sảng này lại cười lớn: "Ngươi nghỉ ngơi rồi thì ta cũng nên xông lên thôi!". Toàn thân bay vọt lên, hai chân so với tay còn linh hoạt hơn, liên tục đá ra mười sáu cú, góc độ của mỗi cú đá đều quý dị khó dò, không sao dự liệu được.

Trương Thập Kỳ vội chăm chú chống đỡ, trong lúc đang kiệt lực đối phó, lòng lại nghĩ:

Chẳng lẽ là y?

Y là ai?

Y là một nhân vật danh động giang hồ, quen thói giỡn cợt thể nhân, chỉ có điều, hắc bạch lưỡng đạo một khi nhắc đến tên của y thì đều kể đến tên của ba vị sư huynh đệ của y.

Y là ai đây?

Thiết Thủ thấy ba người này thì huyết khí dâng trào, hào khí nổi lên, thần uy凛冽, mặt tươi rói không nhận được lớn giọng kêu: "Các người tới rồi!".

Bạch y thanh niên lãnh tuấn nhưng tàn phế cười nói: "Những chuyện thế này bọn ta sao mà không đến chứ?". Nụ cười của y lúc này thì không còn chút lạnh lùng kiêu ngạo nào nữa.

Người trung niên phong trần đầy vẻ giỡn cợt mỉm cười: "Bọn ta đến có trễ một chút, nhưng nhất định sẽ tới". Y phá lên cười, nụ cười đầy vẻ tiêu sái.

Người trẻ tuổi anh tuấn vững vàng cũng mỉm cười: "Bọn ta cuối cùng cũng tới rồi!". Y mỉm cười thì càng thêm vẻ đẹp trai dễ nhìn.

Vào lúc đó, bốn người không nhận được đều cất tiếng hoan hô: "Bọn ta đã tụ tập lại rồi".

Bọn họ tuy vẫn đang nói chuyện, nhưng ai nấy vẫn tay vung chân đá không ngừng nghỉ.

Hoàng Kim Lân, Trương Thập Kỳ, Âu Dương Đẩu trái tim chìm xuống, bởi vì bọn họ đều nghe qua một câu.

Câu nói này đã lưu truyền từ rất lâu trên giang hồ.

Câu nói này có thể tính là danh ngôn chí lý trong võ lâm

"Tứ Đại Danh Bộ, thiên hạ không cân nổi,

Tứ nhân liên thủ, tà ma không đường thoát".

Bọn họ chính là Tứ Đại Danh Bộ.

Người vận áo trắng chân tàn phế chính là đại sư huynh Vô Tình, người trung niên là tam sư đệ Truy Mệnh, người tuổi trẻ cương nghị chính là tiểu sư đệ Lãnh Huyết.

Bọn họ đương nhiên đều có tên, nhưng bởi biệt hiệu của bọn họ quá nổi tiếng, do đó người trên giang hồ biết được tên thật của bọn họ cũng không có mấy kẻ.

Bọn họ đương nhiên là Tứ Đại Danh Bộ.

Lang Nha xuyên của "Huyết Vũ Phi Sương", không xuyên qua được thân thể của Hách Liên Xuân Thủy, bởi vì Tứ đại nương đã đến sau lưng của Hách Liên Xuân Thủy, dùng cây cung nhỏ bày màu bắn ra ám khí của nàng là Thứ Vĩ, xuyên qua lòng bàn tay của hắn.

Uy lực của Diệt ma đạn nguyệt loan vốn không thể xem thường, huống gì lại được bắn ra từ cự ly gần, Thứ vị lại là ám khí rất khó ứng phó, Tăng Ứng Đắc hự lên một tiếng, Tam Đình Lang Nha xuyên rơi xuống đất, ôm tay lùi lại.

Hách Liên Xuân Thủy quên hết mọi việc, chỉ biết vui sướng kêu lên: "Đại nương...". Trong lòng y chưa xót, suýt chút nữa đã rơi lệ.

Thích Thiều Thương đương nhiên cũng không chết dưới thanh đao của Cô Tích Triều.

Bởi vì trước mặt Thích Thiều Thương đột nhiên có thêm một người.

Một người vừa ốm vừa yếu, vừa xanh vừa xao, vừa bệnh hoạn vừa sợ lạnh, trên người mặc áo lông cừu dày cộm, mắt lóe lên ánh xanh, hai má đỏ ửng lên.

Người này co rúm trong áo lông cừu, thể nhưng Cô Tích Triều vừa thấy y thì chẳng khác nào như nhìn thấy quỷ.

Bởi vì xương mũi của y đã từng bị người này búng gãy.

Y từng thua to dưới tay người này.

Thích Thiều Thương đột nhiên vui sướng gọi: "Quyển ca!".

Giang Nam Phích Lịch Đường, Lôi Quyển của nhà họ Lôi.

Tứ đại nương vì sao mà "biến mất"? Đó là vì Đường Văn Từ đột nhiên xuất hiện trong cuộc chiến, song đao chém xuống, tiên phát chế nhân, dùng đao đã thương Thân Từ Thiện và Hầu Thất Kiếm. Đường Văn Từ và Tứ đại nương tụ lại, song đao đoan kiếm quấn lấy nhau, chỉ nhìn nhau cười, rồi Tứ đại nương cấp tốc chạy đi giúp đỡ những người khác, nên mới kịp thời giải nguy cho Hách Liên Xuân Thủy. Đường Văn Từ cùng với Hỷ Lai Cẩm, Đường Khẩn đầu với Trần Dương, Hầu Thất Kiếm và Thân Từ Thiện ba người.

Trương Thập Kỳ vừa kinh vừa giận, vội mắng: "Các người muốn tạo phản chăng? Tứ Đại Danh Bộ?".

Lời chưa nói dứt thì bên người Trần Dương một cây cự phủ nhoáng lên, chém xuống khuỷu tay, hắn phun ra một ngụm máu tươi, xem ra không còn sức đánh tiếp nữa.

Vô Tình cười nhạt: "Nếu là tạo phản làm sao bọn ta có thể đột phá được quân mã trùng trùng của các ngươi, xâm nhập vào vòng chiến chứ?".

Truy Mệnh cũng mỉm cười, uống thêm một ngụm rượu, tiếp: "Bọn ta đương nhiên là phụng mệnh mà tới".

Trương Thập Kỳ vốn là đại tướng uy trấn biên cương, y lập tức hỏi: "Phụng mệnh, là phụng mệnh của ai?".

Lãnh Huyết thốt ngay: "Phụng mệnh của thánh thượng".

Lời này vừa nói ra mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Hoàng Kim Lân thấy tình thế không ổn, lập tức hỏi: "Thánh chỉ đâu?".

Truy Mệnh đáp: "Sẽ tới ngay thôi, bọn ta sợ tới trễ có chuyện nên đi trước một bước, ngăn cản thủ đoạn tàn nhẫn của các ngươi".

Trần Dương là tướng thủy quân, ráng nhịn đau hỏi: "Dựa vào đâu mà bọn ta dám tin các ngươi nói thật?".

"Lời bọn ta nói đương nhiên là thật". Vô Tình giờ tay lên, đám người lập tức rẽ ra, chỉ thấy có ba người ba ngựa sóng vai đi tới, phía sau là một đại đội binh mã, toàn là thân binh trực thuộc Kinh sư.

Hoàng Kim Lân dõi mắt thì chỉ thấy ba kỵ sĩ ai nấy khí thế phi phàm, áo quan ủng quan, người bên trái là một võ quan, mặt đỏ kè, mày rậm mắt sâu, bên phải là một thị vệ mang đao, nhưng quan hàm cực cao, ủng xanh, áo ngoài phanh ra, vải quần đao màu đỏ, mắt lấp lánh thần quang, chính khí凛冽. Đi giữa là một vị lão thái giám, mặt hình mai cua, sắc mặt tái nhợt, lông mày trắng như tuyết, khoe miệng cụp vào đầy vẻ uy nghi.

Hoàng Kim Lân trái tim trầm xuống, bởi vì ba người vừa tới này, người bên trái chính là Long Bát, thân tín đặc lực của Phó tướng gia, hiện đang giữ chức quan nhất phẩm trong triều. Người bên phải chính là Phó đầu lĩnh Thư Vô Hỷ, thị vệ mang đao nhất đẳng, do Gia Cát tiên sinh bố trí bên cạnh Hoàng đế. Thái giám ở giữa chính là người hầu cận hoàng thượng, người trong cung ai nấy đều gọi là Mễ công công, nghe đồn một thân nội ngoại công của lão đã cao đến mức không sao tưởng tượng nổi.

Đột ngột lại có ba người đi tới, toàn là nhân vật quan trọng trong triều đình, hơn nữa chủ nhân trực tiếp của bọn họ rất khác nhau, lời Mễ công công nói ra miệng thì chẳng khác mấy với thánh chỉ, còn Long Bát và Thư Vô Hỷ đều đủ sức đại diện cho Phó thừa tướng và Gia Cát tiên sinh.

Hoàng Kim Lân trái tim trầm xuống, Cố Tích Triều cũng trong lòng nặng trĩu.

Bọn họ lập tức bái kiến ba người.

Hy vọng duy nhất trong lòng bọn họ là: may mà Long Bát, thân tín của Phó thừa tướng đã đến rồi, nếu quả có biến hóa bất lợi nào, Long Bát nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Thế nhưng lời nói khiến cho bọn họ hãi hùng khiếp vía lại do chính người này nói ra: "Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều, triều đình giao trách nhiệm quan trọng cho các ngươi, Thừa tướng đại nhân đề bạt các ngươi, các ngươi không ngờ lại lén lút cấu kết, lách luật bức hại chí sĩ trung lương, như vậy ra thể thống gì chứ, còn nói gì được nữa đây!".

Câu nói này tựa như sấm động giữa trời quang, Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều giật mình kinh hãi!

Đám người khác như Trần Dương, Trương Thập Kỵ, Âu Dương Đầu, Hưu Sinh, Tăng Ứng Đắc đâu đã biết trong vụ này có chỗ kỳ quặc, quay mặt nhìn nhau, chỉ sợ đại họa đến nơi, sợ hãi không thốt nên lời.

Hoàng Kim Lân run giọng biện bạch: "Hạ quan biết tội, hạ quan có chuyện khẩn yếu cần bẩm báo...".

Long Bát quát: "Còn muốn ngụy biện gì nữa, thánh chỉ sắp tới nơi rồi, ngươi còn giả hoạt bộ muốn tội chồng thêm tội hay sao?".

Hoàng Kim Lân lúc này bị dọa đến khiếp vía, toàn thân run cầm cập, đang muốn quỳ xuống xin xỏ.

Cố Tích Triều dù gì cũng là người trong võ lâm, còn có chút胆 lược, không nhịn được cất tiếng phản kháng: "Bẩm các vị đại nhân, tiểu nhân nhận trách nhiệm tổng chỉ huy binh định giặc cướp, quả thật là do Thừa tướng đại nhân ủy thác, trong người tiểu nhân còn có Ủy nhiệm trạng".

"Nói bậy!". Long Bát quát lớn cất ngang: "Thừa tướng đại nhân sớm đã cho kỵ mã cấp tốc đến thu hồi Ủy nhiệm thư, muốn các ngươi giao lại ấn tín, các ngươi cứ chần chừ không tuân, bây giờ đâu có muốn phủ nhận cũng không được!".

Cố Tích Triều trong lòng kêu trời khóc đất thì viên thái giám ở giữa đột nhiên thốt: "Các ngươi có biện giải cũng vô ích, thánh chỉ do Dương công công đích thân cung thỉnh tới, chớp mắt sẽ đến ngay, bọn ta cùng Tứ Đại Danh Bộ đi trước một bước, để ngăn cản các ngươi giết người như cỏ rác!".

Trần Dương đứng cạnh không nhịn được lên tiếng: "Nhưng mà... Bọn họ quả thật là đạo phi mà...".

Lời chưa nói dứt, Long Bát đã hô to: "Lại đây!".

Đám võ quan đội mũ hoa, mặc áo thêu sau lưng đồng loạt hô lớn một tiếng, cúi đầu nhận lệnh, Long Bát nói: "Bắt lấy người này, trước tiên vạ vào mặt ba mươi cái, giữ lại chờ thẩm tra. Nếu có gì sai sót thì coi chừng cái đầu của các ngươi".

Tám tên võ quan đồng thanh: "Dạ".

Hô xong bọn chúng bước qua trói gô Trần Dương, bốn thanh đao dày kê vào cổ, bộp bộp tiếng bạt tai vang lên, không để hấn phản kháng lại.

Hành động như vậy, ai nấy đều im thin thít, còn kẻ nào dám đứng ra nói năng gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Nguy cơ

Cục diện đã hoàn toàn bị không chế.

Con ác mộng của đám Thích Thiếu Thương, Tức đại nương, Hách Liên Xuân Thủy, Đường Khản đã trôi qua rồi.

Vén mây mù nhìn thấy mặt trời.

Dương công công mang thánh chỉ tuy chưa đến, nhưng Mễ công công, Long Bát và Thụ Vô Hí đã tới, theo lời nói cử chỉ của bọn họ, xem ra cục diện đã có biến đổi cực lớn, đến mức nghiêng trời lệch đất.

Đám Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều, Văn Trương đã thất thế, thượng cấp của bọn họ để tự bảo vệ, đã thí xe giữ soái.

Cho đến Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều, chẳng những không có thu hoạch gì, ngược lại còn bị thiệt thòi lớn, Thích Thiếu Thương, Tức đại nương, Lôi Quyển, Thiết Thủ, Đường Khản lại được "minh oan".

Quả nhiên là như vậy.

Đến khi Dương công công cùng với quan binh tiền hô hậu ủng đi tới, tuyên đọc thánh chỉ, cho phép Thích Thiếu Thương dựng lại Liên Vân Trại, Tức đại nương tu bổ lại Hủy Nặc Thành, lại cho thêm tám ngàn lượng bạc làm kinh phí, ban tặng danh hiệu "Cứu khổ phò nguy" (Khương hộ lương thiện) cho đám người Hách Liên Xuân Thủy, Đường Khản, Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao, Ân Thừa Phong, Lôi Quyển.

Chỉ có điều, đối với bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều cũng không trách phạt gì, chỉ là "Chờ xét xử" mà thôi.

Vì sao lại có biến đổi to lớn như vậy?

Một đám "Tội phạm truy nã" bị đuổi giết ngàn dặm, nhà tan người mất, đột nhiên lác mình một cách trở thành "Trung thần liệt sĩ" được triều đình phong thưởng. Đám ung khuyến triều đình hết lòng truy kích, đuổi tận giết tuyệt đám giặc cướp, đột nhiên quyền thế mất sạch, trở thành kẻ bị giam lỏng chờ xét xử, không biết mình đang ở tình thế ra sao.

Như vậy nghĩa là thế nào?

Đối với Thích Thiếu Thương, một kẻ lưu vong ngàn dặm, dãi dầu mấy chục trận đánh, bạn bè người thân hy sinh, nhà tan nghiệp hủy mà nói, trong lòng chỉ có hai chữ "Hoang đường".

Đó là phong thưởng của triều đình sao?

Thánh chỉ là như vậy à?

Chàng vốn là người chống lại chính sách thối nát của triều đình, còn sợ gì chuyện kháng chỉ chứ?

Vô Tình nhờ Ngân kiếm và Thiết kiếm đẩy xe gỗ đến gần, hạ giọng nói nhỏ vào tai chàng: "Thích trại chủ, đây là cơ hội trở mình duy nhất của ngài, đầu ngài không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho các bằng hữu đã bảo vệ ngài. Các người đương nhiên không muốn cả đời trôi nổi không có lúc dừng, bị quan binh truy giết chứ? Ngài lĩnh chỉ tạ ân chỉ là kẻ quyền nghi, đừng quên là để có thể báo thù phục hận, thì sao lại không thể nhấn nổi nhục trước mắt?".

Thích Thiếu Thương hạ giọng: "Ta hiểu rồi".

Chàng hiểu rõ.

Chàng hiểu rõ tình cảnh của bản thân.

Chàng hiểu rõ phải nghĩ cho đại cục.

Chàng hiểu rõ tâm ý của bọn họ.

Chàng càng hiểu rõ, chàng phải báo thù, báo thù cho những người đã chết, chàng không thể để cho bọn họ hy sinh oan uổng, vì việc báo thù, chàng không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì.

Sức mạnh của thù hận, thông thường còn lớn hơn, còn mãnh liệt hơn tình yêu.

Có rất nhiều người lập được sự nghiệp lớn, chính là vì khéo léo lợi dụng hai loại sức mạnh xuất phát từ thiên tính con người này.

Sức mạnh này tuyệt không bao giờ được xem thường.

Hai loại lực lượng này từ khi hình thành đã từ từ tách biệt với nhau, trở nên hai luồng thế lực một chính một tà đối kháng với nhau.

Đám người Thích Thiệu Thương tới tận về sau mới hiểu được mọi biến hóa ở bên trong.

Đám người Vô Tình, Đường Văn Từ, Lôi Quyển, Ngân Thiết Đồng tam kiếm, Đô Thuần Tài, Cự Phủ Phó, Tân Đông Thành âm thầm lần trốn, sau khi giết chết Văn Trương thì để Đô Thuần Tài, Tân Đông Thành ở lại Yên Nam lo lắng mọi việc, những người còn lại hộ tống Vô Tình, ngày đêm không nghỉ quay lại Kinh sư, không ngờ còn sớm hơn dự tính cả năm ngày.

Vô Tình ở lại cách Kinh sư năm mươi dặm, nhờ hai người hình dạng bình thường không gây chú ý là Cự Phủ Phó và Thiết kiếm bí mật lên vào thành, đến gặp Gia Cát tiên sinh.

Hành động như vậy là để tránh không bị bọn người của Thái Kinh và Phó Tông Thư cản trở, vin vào tội "Thông phi" mà giết người diệt khẩu.

Gia Cát tiên sinh sau khi hiểu rõ mọi chuyện lập tức đích thân ra khỏi thành gặp Vô Tình. Sau đó mọi người bàn bạc, do Gia Cát tiên sinh đến gặp thánh thượng, dùng lời nói uyển chuyển mập mờ, chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ để khuyên ngăn hoàng thượng: nếu tiếp tục truy sát người của Liên Văn Trại thì chỉ ép Thích Thiệu Thương đưa "vật chứng" ra công bố khắp thiên hạ, nhưng Thích Thiệu Thương đã giao cơ mật và chứng cứ này cho chín vị võ lâm đồng đạo không rõ tên, giết người đã không thể diệt khẩu, sao lại không chuyển thành an ủi về đề chấm dứt những lời đàm tiếu? Gia Cát tiên sinh có thể dùng đầu ra bảo đảm, chỉ cần an ủi đám Thích Thiệu Thương, bọn họ nhất định sẽ giữ kín miệng.

Tên hoàng đế này nếu không phải ngu đần bất lực thì cũng không để cho binh loạn bốn bề, tướng quân cát cứ. Gia Cát tiên sinh một phen dùng lời nói ngọt ngào uyển chuyển, xen vào chút uy hiếp thì cũng được hần tiếp thu, Gia Cát tiên sinh nhận được ý chỉ thì lập tức thực hiện ngay, chu toàn không chút sơ hở, an ủi hậu nhân của Thần Uy tiêu cục Cao Phong Lượng, sắc phong Đường Khản làm cục chủ của Hộ Quốc tiêu cục, lại còn thăng chức cho bọn Đô Thuần Tài và Tân Đông Thành, mọi việc đều hết sức chu đáo.

Phó thừa tướng lẩm tai nhiều mắt, rất mau chóng đã nghe ngóng được tin tức, lại sợ hoàng đế trút giận lên đầu mình, muốn tỏ vẻ thanh bạch nên làm màu "Đại nghĩa diệt thân", phái tâm phúc là Long Bát "Cách chức chờ xét hỏi" đám thân tín Hoàng Kim Lâm và Cố Tích Triều, và đoạn tuyệt mọi quan hệ với bọn chúng.

Gia Cát tiên sinh trước hành vi kịch cớm của quần ma cũng không lấy làm lạ, lại biết tình huống hiện giờ cực kỳ gấp rút nước sôi lửa bỏng, lại sợ mấy chục ngày đi đường nằm gió lợi sương, Vô Tình thân thể yếu ớt không sao chịu nổi, nên đã phát ra Thần Bộ lệnh, điều Truy Mệnh và Lãnh Huyết quay lại, lập tức chạy đến Dịch Thủy phụng chỉ cứu người.

Chỉ có điều Vô Tình lo lắng cho an nguy của nhị sư đệ, Thích Thiệu Thương và đồng đạo võ lâm, đưa thi thể của Văn Trương quay về Văn gia, nói rõ chuyện Văn Trương bị chết dưới tay mình thế nào, rồi kiên trì đòi đích thân đi trước. Lôi Quyển cùng Đường Văn Từ cũng không chịu kém, cùng nhau lên đường một lượt. Chuyện này đương nhiên đã gây ra một đoạn ân oán, con trai của Văn Trương là Văn Tuyết Ngạn sao lại cam tâm để cho phụ thân bị giết trong tay người khác cơ chứ!

Kế sách của Gia Cát tiên sinh và Vô Tình chính là "Dĩ độc công độc", hoàng đế vốn có ý muốn giết người diệt khẩu, nên đã uy hiếp ngầm hoàng đế, buộc hẳn vì bảo vệ danh dự nên phải bỏ qua việc truy sát bọn Thích Thiệu Thương. Nếu rui Thích Thiệu Thương có mệnh hệ gì thì chuyện xấu này nhất định sẽ lan truyền ra ngoài, cả thiên hạ đều biết rõ. Tên hoàng đế vô cùng lo lắng, sợ không kịp bảo vệ Thích Thiệu Thương, một mặt phái thái giám Dương Mộng đưa thánh chỉ, một mặt cử thêm đại thái giám Mễ Thương Khung võ công cao cường, thủ đoạn cao minh đi làm chủ vụ này.

Phó thừa tướng sợ việc quá nghiêm trọng, sẽ liên can đến bản thân, vội xin ý kiến của Thái Kinh, Thái Kinh bèn chỉ dẫn cho y, bảo y cử người thân tín là Kiên Viên Long Bát theo cùng, khi cần thì sẽ "Tuân thủ pháp luật" đại nghĩa diệt thân.

Chính vì vậy, chẳng những Vô Tình, Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Lôi Quyển, Đường Văn Từ đều tới cả mà cả nhân vật trọng yếu của ba thế lực lớn trong triều cũng đi cùng một đường.

Bọn người theo gió bẻ măng như Hoàng Kim Lâm, Cố Tích Triều làm sao không hiểu được tình thế bất lợi? Bọn chúng không dám nói gì nữa, yên lặng chờ lúc "Xét xử".

Đào vong, gian khổ chinh chiến đấu đá cả năm trời, cuối cùng cũng đã chấm dứt.

Cuối cùng cũng ngẩng đầu lên được rồi.

Khổ tận cam lai.

Liều rủ hoa cười. (Tìm được lối thoát trong cảnh khốn khó)

Đó chẳng phải là ước mong của bao nhiêu người phải nghiêng răng chịu đựng bất công hay sao?

Đường Khản trở thành lãnh tụ của Thần Uy tiêu cục, chủ trì đại cục, bao nhiêu trắc trở trong thời gian vừa qua đã dần dần biến gã thành một nhân vật xuất sắc, tác phong hành sự càng lúc càng thành thạo, hưởng gì trong quá trình chạy nạn, gã đã kết giao được với không ít nhân vật võ lâm, mọi người đối

với lòng dũng cảm hăng hái, sẵn sàng hy sinh cho bằng hữu của gã cũng kính trọng ba phần. Đối với công việc áp tiêu của gã sau này, sự kính trọng này còn có giá trị gấp mấy lần võ công cao cường.

Do đó, làm người không cần phải sợ thất bại, không cần phải sợ trả giá.

Có lúc thất bại nhưng không mất mát, trả giá thì còn thu lại nhiều lợi lộc.

Thậm chí có thể nói, không bỏ ra cái gì thì cũng không thu lại được cái gì.

Hiện tại cái mà Đường Khản thu lời được rồi, trong lòng gã vẫn còn chút hối hận: Cao Phong Lượng, Dũng Thành và nhiều cao thủ của tiêu cục đều đã hy sinh một cách vô ích.

Có trả giá nhưng chưa hẳn đã có thu hoạch.

Nhưng nếu đến giá còn không chịu trả, thì cơ hội để thu hoạch cũng mất luôn.

Đô Thuần Tài và Tần Đông Thành cũng có thu hoạch.

Chỉ có điều "Vô địch cửu vệ sĩ" của Đô Thuần Tài đều đã chết sạch, cho đến Cao Kê Huyết, Vi Áp Mao, Vũ Toàn Thịnh, Phạm Trung, Tiết Trọng Nhất, Thịnh Triều Quang, Mục Cư Bình, Thẩm Biên Nhi, Tần Văn Tĩnh, Ân Thừa Phong, Hoa Gian Tam Kiệt, Đào Thanh cùng đám bộ hạ của Hách Liên tướng quân, Lưu Độc Phong và sáu người thân tín của ông đều cũng như vậy.

Người đã hy sinh, chuyện đã bị phá hỏng, đúng là đã quá nhiều, hiện tại cần phải gấp rút xây dựng lại.

Lôi Quyền phải chấn chỉnh lại Lôi môn.

Đường Văn Từ và Tức đại nương tổ chức lại Toái Văn Uyên.

Thích Thiếu Thương xử lý lại Liên Văn Trại.

Hách Liên Xuân Thủy trước tiên phải quay về phủ tướng quân một chuyến, y lần này làm loạn một trận, chuốc họa vào người, lại hy sinh khá nhiều nhân thủ, có chút không muốn quay về nhìn về mặt giận dữ lời đình của Hách Liên lão tướng quân.

Ai ai tự hào đều có chuyện cần phải vội đi giải quyết.

Ai ai tự hào đều phải trở về gốc gác của mình.

Sự tình tự hào tạm thời bình ổn lại.

Từ từ bình ổn lại.

Chỉ có điều Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều không có suy nghĩ như vậy.

Bọn chúng hoảng hốt bất an, thậm chí lo lắng cho ngày tàn của mình.

Bọn chúng đương nhiên cảm thấy bản thân hết sức oan uổng.

Bọn chúng tuy ai cũng có tư tâm, nhưng quả thật là phụng lệnh của thừa tướng đến truy sát "phản nghịch".

Bọn chúng đương nhiên không dám công khai biện hộ cho mình, bởi vì làm như vậy chẳng khác gì đi tự sát. Bọn chúng cho rằng tướng gia chỉ là chịu áp lực, vạn bất đắc dĩ mới đưa ra kế quyền nghi này.

Chỉ có điều, cái "Quyền nghi nhất thời" này đã "quyền nghi" được ba tháng.

Ba tháng trời rông rãi.

Đối với Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều mà nói, bọn chúng sợ bóng sợ gió, nghi thần nghi quỷ, ba tháng này trôi qua không dễ dàng chút nào.

Ba tháng trôi qua rồi, nhưng "Kế quyền nghi tạm thời" này vẫn thủy chung không có cái biến gì, Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lân vẫn rảnh rỗi nằm khểnh, nhưng không thể rời khỏi chỗ ở, quần bách khó chịu, loại tư vị này hết sức nặng nề buồn chán. Bọn Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều trước giờ toàn là được tiền hô hậu ủng, người người nịnh nọt, cuộc sống thế này còn khổ sở hơn là chết nữa.

Tuy nhiên, chỗ tốt duy nhất là bọn chúng tuy không được triệu gọi, nhưng cũng không bị trừng phạt gì cả.

Điều này càng làm bọn chúng tăng thêm niềm tin, chỉ cần sự tình tiếp tục chìm dần vào quên lãng, lắng đọng một thời gian, bọn chúng vẫn còn có cơ hội Đông Sơn phục khởi, được Phó thừa tướng và Thái Kinh tiếp tục trọng dụng.

Ngoài ra còn có một chuyện tốt nữa, điều mà hai người bọn chúng e ngại và lo lắng nhất vẫn chưa xảy ra.

Báo thù!

Bọn chúng sợ nhất là sẽ bị quần hào báo thù!

Đuổi tận giết tuyệt, tàn ngược hãm hại, đối với đám "giặc phi" đã dùng đủ loại thủ đoạn truy sát, bọn họ sao mà không báo thù được chứ?

Chỉ có điều tình hình tựa hồ quả thật đã lắng xuống, chẳng những không có ai đến báo thù, mà sau khi bọn chúng thất thế thì đến khách thăm cũng cực kỳ thưa thớt.

Bọn chúng trong lòng thấp thòm không yên. Hai tên này còn độc hơn rắn độc, xảo quyết hơn hồ ly, hung tàn hơn cọp dữ, lại cùng gặp tao ngộ giống nhau, bèn cùng ở chung một nơi, phòng khi bất trắc có thể liên thủ chống địch.

Trong cả đời của Cố Tích Triều và Hoàng Kim Lâm chưa từng đối xử thật lòng với ai, bây giờ liên thủ chặt chẽ, cả hai đều nhận ra đối phương chính là tri kỷ bình sinh, càng nói chuyện càng hợp ý, khăng khít không rời, thậm chí còn kết nghĩa huynh đệ với nhau.

Hoàng Kim Lâm lớn tuổi hơn Cố Tích Triều nên làm anh, hần vổ vai Cố Tích Triều nói: "Ta có được nghĩa đệ như đệ, có chết cũng không hối tiếc".

Cố Tích Triều gặp chuyện thất ý thì uống rượu như hũ chìm, bây giờ uống liền mấy chung, mặt đỏ lên, cảm thấy rượu uống vào còn đắng hơn cả thuốc, cay hơn cả hạt tiêu, một luồng hào khí dâng tràn, lấp bắp: "Đệ bây giờ mới biết, bình sinh kết giao bằng hữu, không ai bằng được một mình nghĩa huynh".

Hai người nắm tay cười thâm rồi lại nâng chén uống tràn.

Hai người trong buổi yến tiệc kết nghĩa bàn bạc xong đại kế rồi đưa thiệp cầu kiến bọn Long Bát, Phó thừa tướng, Thái Kinh, nhưng liên tục bị từ chối, hai người thử nhiều lần, dùng mọi biện pháp nhưng chẳng có chút thu hoạch nào.

Cứ như vậy, hai người đồng bệnh tương liên, không biết trên đầu đang treo lơ lửng tai họa gì, còn đám người ở cạnh bọn chúng, bởi vì bọn chúng đã thất thế nên đa số đều kiếm cách rời khỏi.

Mọi người không có quyền thế thì tự nhiên cũng không có bằng hữu, may mà bọn chúng còn có được chút tiền.

Do đó bọn chúng còn có thể uống rượu chơi bời, chỉ có điều rượu đều là rượu đắng, chơi bời cách mấy thì mặt vẫn nhăn nhó buồn thảm.

Cho đến một ngày nọ, sau khi tiêu tốn khá nhiều ngân lượng thì cuối cùng cũng thấy được một chút thành quả, Long Bát đã chịu "tiếp kiến" bọn chúng.

Đương nhiên, lúc Long Bát chịu tiếp kiến bọn chúng thì cử chỉ kiêu căng, điệu bộ huênh hoang, khí thế đường đường, cả đời Hoàng Kim Lâm và Cố Tích Triều lần đầu tiên mới thấy qua. Nếu đổi lại ngày trước, Hoàng, Cố còn làm việc cho tướng gia, đang được "sủng ái", thân phận địa vị của Long Bát vị tât đã cao hơn bọn chúng là bao, nói sao chẳng nữa cũng không dám làm oai làm phách như vậy. Nhưng trong tình cảnh hiện thời, Long Bát "chịu" tiếp kiến bọn họ coi như cũng là chuyện vui bằng trời rồi!

Một người muốn cậy nhờ người khác, nhịn nhục cầu sống còn thì tự nhiên phải chịu đựng mọi đả ngộ bất công.

May mà sự "khoản đãi" vô lễ này cũng đổi lại được một tin tức khiến hai người vui sướng khôn xiết. "Các người ráng nhẫn nhịn đợi thêm chút nữa". Long Bát nói, "Tướng gia vì chuyện của các người mà bị bốn bề giương mắt nhìn vào, chỉ cần đợi thêm một thời gian, Gia Cát tiên sinh không còn làm khó, thánh thượng cũng không truy cứu, lúc đó có thể trọng dụng lại các người được rồi".

Hoàng, Cố hai người nghe vậy thì lấp bắp cảm tạ luôn miệng, hớn hờ vui mừng.

"Các người có biết Phó tướng gia và Thái đại nhân phải phí bao nhiêu công sức cho các người không!". Long Bát trách móc, "Các người tại Bát Tiên đài không ngờ lại dám nhắc đến tướng gia trước mặt đó, như vậy là nghĩa gì? Muốn đồ tội à? May mà ta giấu giếm các người, nếu không, hừ! Chỉ dựa vào đại tội này cũng đủ cho cả nhà các người bị lôi ra chém đầu rồi".

Cố Hoàng hai người nghe vậy thì sợ đến lông tóc dựng đứng, vội vàng cảm tạ ơn "che chở" của Long Bát, bọn chúng dẫu "tan xương nát thịt" cũng phải báo ơn này, vừa nói thì lệ vừa nhỏ xuống ròng ròng, dường như muốn móc tim ra giao cho đối phương, để chứng tỏ "lòng trung thành tuyệt đối" của mình.

Long Bát lúc này đã qua cơn giận, chỉ nói: "Các người quay về chờ đợi tiếp đi, hiện giờ không tiện để quấy rầy tướng gia. Không mấy ngày nữa sẽ có tin mừng đưa tới, lúc đó đừng quên họ Long ta là được!".

Hoàng Kim Lâm cùng Cố Tích Triều vội nói ngay: "Đại ân đại đức của Long gia chúng tôi có chết cũng không dám quên, khẩn xin Long gia nói vài câu tốt đẹp giùm cho chúng tôi". Hai người hớn ha hớn hờ cáo từ, ngồi trên xe quay trở về phủ thì bắt đầu mở miệng mắng chửi Long Bát là đồ thói tha, nếu sau này được mở mây mở mặt, nhất định phải dạy cho hắn một bài học. Nhưng đến khi về đến phủ thì bọn chúng cũng kêu người đem hậu lễ tới Long phủ để tạ ơn.

Cứ như vậy, hai người an tâm hơn được nhiều, nhưng không được bao lâu thì Long Bát lại cử người đến báo cho bọn chúng biết, Thái thái phó đã dùng quyền thế đàm phán với đám người Gia Cát tiên sinh, cho phép đám Thích Thiệu Thương tu bỏ lại Liên Vân Trại, trở thành phòng tuyến bên ngoài của triều đình, điều kiện là không được gây áp lực báo thù Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm cùng bọn thuộc hạ, đối phương cũng đã chịu đáp ứng điều kiện, vân vân và vân vân.

Hoàng Kim Lâm, Cố Tích Triều và Liên Vân Tam Loạn nghe vậy thì tảng đá trong lòng được gỡ xuống, suýt chút nữa đã rơi lệ cảm kích, biết ơn ân đức quan tâm của thừa tướng. Đồng thời bọn chúng cũng cho người đi thám thính nhiều nơi, biết rõ Tức đại nương cùng Đường nhị nương đang bận rộn trùng tu Toái Vân Uyển, Thích Thiều Thương sửa sang Liên Vân Trại, người ở nơi xa, căn bản không có rảnh để đối phó với bọn chúng. Việc này khiến bọn chúng ăn ngon ngủ yên, dần dần nổi lên hy vọng khôi phục lại vinh quang thuở xưa.

Nguy cơ vừa qua, Hoàng Kim Lâm lại động lòng hiếu sắc.

Hắn tuổi tuy lớn, thể thiếp rất nhiều, nhưng ngày đó lúc tấn công Thanh Thiên Trại đã động tình với Huệ Thiên Tử, chỉ có điều ả Thiên Điều Nhất Phụng này đã chết ở Bát Tiên đài, Hoàng Kim Lâm có chút tiếc nuối, hiện giờ trải qua chuyện lộn xộn này, thể thiếp nhân đó rời đi quá nửa, đúng là "Đại nạn tới thì ai đi đường này". Hoàng Kim Lâm càng nghĩ càng phần nộ, nhưng không dám mạnh động trong thời điểm nhạy cảm, nhưng vào chính lúc đó, hắn lại tình cờ gặp được Anh Lục Hà.

Anh Lục Hà trong trận đánh đẫm máu trên đường, đã bị ám khí trong miệng Vô Tình bắn trúng vào mi tâm, lưu lại một vết sẹo lớn, khiến dung mạo biến đổi, nhan sắc bị phá hủy, chỉ có điều lúc đó nguyên khí của Vô Tình chưa hoàn toàn hồi phục, chân khí không đủ, chỉ có thể đã thương chứ chưa đủ giết chết ả.

Anh Lục Hà lúc trước cũng có chút nhan sắc.

Ngoài ra ả còn có mấy phần quyền rũ.

Hai người từng cùng nhau chống địch, có chung một kẻ thù, kẻ háo sắc người dâm đảng, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Hai người vì vậy vừa gặp đã dính liền như keo như sơn.

Người ta khi đã có chung một kẻ địch thì sẽ rất dễ dàng hợp tác với nhau, đạo lý đó cũng giống như con người khi cầu sống thì không ngại hủy diệt cơ hội sống còn của người khác.

Từ xưa đến nay, nhân loại vì cầu sinh tồn mà đã làm bao nhiêu chuyện giống "Con" hơn là giống "Người".

Hoặc giả nhân loại vốn chỉ thích hợp làm những chuyện không có chút tính người nào.

Hành động như vậy, đến kẻ nghĩa nặng tựa núi như Thích Thiều Thương cũng từng làm qua, lâm trận trốn chạy, bỏ lại bằng hữu, huống gì loại người như Hoàng Kim Lâm, Cố Tích Triều!

Chỉ có điều, Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm, Anh Lục Hà, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy bởi vì đều phải đối diện với nguy cơ nên đành hợp tác thành khẩn với nhau.

Hợp tác thành khẩn để ứng phó với nguy cơ.

Nguy cơ, vĩnh viễn chỉ để cho người nghe thấy, người thấy, cảm giác thấy, chứ không có cách nào nắm bắt được nó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tha bắt sát, ngã sát! (Cô ta không giết, ta giết.)

Trải qua mấy tháng khiến lòng người hoảng hốt, Cố Tích Triều cảm thấy nhân thủ có chút thiếu hụt nên ngầm phái Liên Vân Tam Loạn đi liên lạc với đám bộ hạ Liên Vân Trại, điều chúng quay lại Kinh sư. Ba người quay về báo cáo kết quả: "Không có ai chịu theo Cố công tử".

Cố Tích Triều nghe vậy, cái lỗ mũi bị đánh gãy từ trước giờ nhìn lại càng thêm khoằm, tựa như một cái lạp xương gấp đôi treo ở giữa hai gò má.

Hoàng Kim Lâm cũng thở dài ngao ngán.

Thì ra người hắn cử đi gọi thêm viện binh đều đã lần lượt về cả.

Huyết Vũ Phi Sương Tăng Ứng Đắc được tin Hoàng, Cố hai người đã thất thế thì coi bọn chúng chẳng khác gì ôn dịch, tránh đi còn không kịp.

Phản Diện Bạch Vô Thường Hưu Sinh đã ném mùi Càn Long Bát Quái câu, trở mặt không nhận người, chẳng coi Hoàng Kim Lâm ra gì.

Đậu Vương Âu Dương Đầu biết được lúc trước Hoàng Kim Lâm và Cố Tích Triều đã lừa mình, thấy bọn chúng cử người đến mời thì lập tức đuổi người đó ra khỏi cửa, mắt chằm chằm không thèm chớp.

Đồn Hoàng tướng quân Trương Thập Kỳ sớm đã lãnh quân xuất chinh Phục Sư Lĩnh bình định giặc cướp, đâu còn rảnh rỗi mà lo chuyện của bọn chúng.

Ngược lại chỉ có Tam Thập Lục Tỷ Thân Tử Thiên, huynh đệ kết nghĩa của Vu Tri Vị và Huyết Giam Hầu Thất Kiếm là chịu đi đến hỗ trợ Hoàng Cốc hai người.

Còn Thiết Ngôi Trần Dương vẫn còn ở nhà dưỡng thương, hẳn chuyện mình còn lo không xong, huống gì là chuyện của người khác.

Ngoài ra còn Ngô Song Chúc, tên duy nhất còn lại trong Thiên Khí Tứ Tẩu, bởi vì phải chấn chỉnh lại thế lực của Bát Tiên đài, lại còn phải dưỡng thương, không thể đến giúp nhưng cũng đã nói rõ ràng, chỉ cần Hoàng Kim Lân hay Cố Tích Triều gặp chuyện khó khăn cứ tới thẳng Bát Tiên đài để tị nạn. Chuyện này càng khiến cho Hoàng Kim Lân thêm cảm khái.

"Không ngờ Ngô lão nhị lại nghĩa khí như vậy". Hoàng Kim Lân than, "Đám người kia, ai ai cũng là loại thấy lợi quên nghĩa!".

"Lần này quả thật là quá oan uổng, rõ ràng là nghĩa phụ phái ta diệt Liên Vân Trại, hiện giờ lại lâm vào cảnh quyết lâm cam chịu". Cố Tích Triều cũng cảm phần bất bình, "Ta bình thời chăm lo cho đám tử đệ trong trại như vậy, hiện giờ có chuyện, một tên cũng không chịu đến giúp ta".

"Ta chẳng phải cũng như vậy sao!". Hoàng Kim Lân chán nản thốt, "Ta vốn là tổng chỉ huy bình định loạn đảng, rõ ràng là do Hoàng thượng hạ chỉ, hiện giờ đột nhiên trở thành ta lợi dụng việc công báo thù riêng, tự ý hành động, như vậy... Như vậy nghĩa là thế nào?".

"Đệ đã nói rồi mà, không giết Thích Thiếu Thương nhất định sẽ có họa hoạn!". Cố Tích Triều nói, "Hiện tại y đang chinh đồn lại Liên Vân Trại, để xem y ngày nào giờ nào sẽ tiếp tục phản lại triều đình!".

"Đệ nói vậy thì chính là tội tặc biên gia sản, giết chết cả họ rồi!". Hoàng Kim Lân tràn đầy hy vọng thốt, "Nhưng mà chỉ có khi đó thì triều đình mới biết được ai là kẻ trung thành cần cần, ai là người kẻ bội chết tử trong trướng nước!".

Tổng Loạn Thủy không nhịn được chồm miệng vào: "Nhưng mà... Nhưng mà chinh đồn lại Liên Vân Trại không phải là Thích Thiếu Thương...".

Cố Tích Triều lấy làm lạ: "Không phải là Thích Thiếu Thương?".

Hoàng Kim Lân hỏi dồn: "Vậy là ai?".

Tổng Loạn Thủy chần chừ không biết nên nói hay nên im lặng, đưa mắt nhìn sang Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ.

Cố Tích Triều giận dữ: "Ta hiện giờ tâm tình không tốt, ngươi còn ậm à ậm ừ, có tin ta chém một búa chết tốt hay không!".

Tổng Loạn Thủy lắp bắp: "Là... Là... Thiết Thủ".

Cố Tích Triều vô cùng ngạc nhiên: "Thiết Du Hạ?".

Hoàng Kim Lân kêu lên thất thanh: "Thiết bộ đầu đi làm thủ lĩnh cường đạo?". Hẳn nhất thời quên mất Cố Tích Triều cũng từng ngồi qua cái ghế đó một thời gian.

Cố Tích Triều hỏi lại: "Vậy nghĩa là thế nào?".

Tổng Loạn Thủy trong lòng bán loạn, ấp a ấp úng nói không nên lời.

Hoắc Loạn Bộ vội vã tiếp: "Là thế này, bọn tôi đã nghe ngóng được tin tức nói rằng Thích Thiếu Thương nản chí ngã lòng với sự nghiệp của Liên Vân Trại, không còn có lòng dạ nào mà chinh đồn nữa. Thế nhưng Thiết Thủ đối với quan hệ giữa quan và giặc, sau chuyện này đã cảm thấy hết sức rối loạn phân vân, còn đối với danh nghĩa 'Danh bộ' càng thêm chán ngán, do đó đã xin từ chức với Gia Cát tiên sinh, ngược lại muốn quay về giúp Liên Vân Trại trừng chấn uy danh".

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy hết sức hoang đường: "Nói như vậy thì Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ chẳng phải chỉ còn lại ba người sao?".

Hoàng Kim Lân lúc này mới nói được một câu chữa cháy: "Vậy cũng chẳng có gì lạ, Liên Vân Trại đã đầu hàng triều đình, bây giờ tổ chức lại, Thiết Thủ làm một vị Sơn đại vương cũng chẳng có khác biệt gì".

Anh Lục Hà ở bên cạnh nghe thấy bèn nói: "Nói thực ra quan và giặc chỉ cách nhau một đường tơ, cũng chẳng có khác biệt gì mấy".

Hoàng Kim Lân làm quan mấy chục năm, nghe Anh Lục Hà nói vậy thì có chút "tổn thương", vội mắng: "Đàn bà con gái thì biết quái gì mà nói!".

Anh Lục Hà trề môi không đáp, Cố Tích Triều lại lo lắng: "Vậy thì Thích Thiếu Thương đi đâu đây?".

Hoắc Loạn Bộ đáp: "Không biết, không ai có tin tức gì của y cả".

Phùng Loạn Hồ tiếp: "Nghe nói Tức đại nương và Hách Liên Xuân Thủy đang đi khắp nơi tìm kiếm y".

Cố Tích Triều trong lòng lo lắng không yên, lẩm bẩm nói một mình: "Thích Thiếu Thương... Tức đại nương... Hách Liên Xuân Thủy...".

Hoàng Kim Lân đột nhiên sáng mắt cười lên ha hả.

Cố Tích Triều lấy làm lạ: "Huynh cười gì vậy?".

Hoàng Kim Lân vuốt râu cười đáp: "Đệ nhắc đến Thích Thiều Thương, Tức đại nương và Hách Liên Xuân Thủy, ba người bọn chúng ở chung một chỗ, sẽ gây ra chuyện lộn xộn gì nữa đây?".

Cố Tích Triều suy nghĩ một chốc thì hiểu ngay, cũng không khỏi mỉm cười vui vẻ: "Bọn họ lúc trước phải cùng nhau hợp tác chống địch, do đó tạm bỏ qua hiềm khích lúc trước, bây giờ đại cục đã gần xong, ba người bọn họ nói không chừng...". Rồi y chỉ cười không nói thêm gì.

"Hay nhất là để bọn chúng ghen tuông đánh nhau loạn cào cào cả lên". Hoàng Kim Lân cười nói: "Vậy thì bọn ta có thể kê gối ngủ ngon rồi".

Cố Tích Triều cũng cao hứng, hỏi tiếp: "Không biết Thân Tử Thiển và Hầu Thất Kiếm lúc nào mới tới đây?".

Phùng Loạn Hồ đáp: "Vào khoảng giờ thân".

Cố Tích Triều trong lòng có chút cảm động: "Bọn họ đến nhanh như vậy, đúng là tình nghĩa ngất trời".

Hoàng Kim Lân mừng phần cao hứng nắm tay Cố Tích Triều nói: "Lại đây lại đây, vì Thích Thiều Thương, Tức đại nương và Hách Liên Xuân Thủy loạn cào cào mà uống một chung cho thật thống khoái! Hay nhất là vì chuyện này mà bọn họ kéo cả Hủy Nặc Thành, Liên Vân Trại, Hách Liên tướng quân phủ xuống nước đánh một trận mù trời, như thế đúng là cầu còn chưa được".

"Đúng, đúng, đúng!". Cố Tích Triều cũng hết sức cao hứng: "Bọn ta hãy vì chuyện này mà uống mấy chung rồi hẵng nói tiếp".

Bọn chúng chẳng những uống rượu mà còn uống canh.

Nhưng bọn chúng cũng giống như đám người có tiền khác, chỉ ăn đồ ăn, không ăn cơm.

Liên Vân Tam Loạn bối phận còn thấp, tự nhiên không dám ngồi cùng mâm với "Hoàng đại nhân" và "Cố công tử". Thật ra sau khi "Hoàng đại nhân" và "Cố công tử" thất thế, thân phận của bọn chúng đã được nâng cao không ít. Chỉ có điều nếu ngồi cùng mâm với Hoàng Kim Lân và Cố Tích Triều, đến khi hai người này đắc thế, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, nghĩ đến đây Liên Vân Tam Loạn rồi rút từ chối.

Hoàng Kim Lân gấp đồ ăn ăn một hồi, rồi nâng chén mời trăng hoa, than: "Ta xin kính cảnh vật mỹ lệ trong vườn và hoa thơm trắng sáng một chung".

Cố Tích Triều cười hỏi: "Nghĩa huynh sao lại đột nhiên có nhã hứng như vậy?".

Hoàng Kim Lân tựa hồ như có điều gì khó nói: "Nếu ta không biết kính trọng hoa thơm trăng sáng, chỉ e ngày sau một cành cây một ngọn cỏ ta muốn kính cũng không được nữa".

Cố Tích Triều lấy làm lạ: "Sao lại nói vậy?".

Hoàng Kim Lân than: "Gần đây tiền trong túi chỉ có chi mà không có thu, nếu cứ vậy hoài thì sân vườn lầu các chắc phải dâng lên cho người ta mất".

Cố Tích Triều cũng sinh lòng cảm khái, khóe mắt hơi ươn ướt chỉ dềnh hắng giọng: "Nghĩa huynh đối với đệ ân trọng như núi, chuyện này cũng do đệ làm liên lụy, đệ thật... Không biết cảm tạ thế nào mới phải!". Nói xong y ngửa cổ uống cạn một chung rượu. Y ở kinh thành vốn cũng có chút vốn liếng, nhưng không thể so tiền tài với Hoàng Kim Lân được.

Hoàng Kim Lân nhìn y rồi đột nhiên nghiêm mặt: "Đệ đừng tạ ơn ta, ta còn phải tạ ơn đệ mới đúng!".

Cố Tích Triều giật mình: "Là đệ liên lụy nghĩa huynh, xấu hổ còn không hết, sao nghĩa huynh lại phải cảm ơn chứ?".

Hoàng Kim Lân thành khẩn nói: "Nếu không có sự đóng góp của đệ, làm sao có thể giải được mối nguy của ta?".

Cố Tích Triều ngạc nhiên: "Đệ đóng góp cái gì chứ?".

Hoàng Kim Lân hiếng mắt: "Đệ không biết sao?".

Cố Tích Triều vẫn không hiểu: "Đệ quả thật không biết".

Hoàng Kim Lân nghiêm mặt: "Đệ có một vật có thể giúp huynh khôi phục từ hoàn sinh, một lần nữa khôi phục lại uy danh ngày xưa".

Cố Tích Triều sôi nổi hỏi: "Đó là gì vậy?".

Hoàng Kim Lân cười cười, nhắm một hớp rượu, đặt chung rượu xuống bàn, đặt đĩa xuống bàn, rồi đặt tay xuống bàn, sau đó nói gần từng tiếng một: "Đầu của đệ!".

Lời vừa nói dứt hai tay đã đẩy tới, hất cả cái bàn lớn bằng gỗ từ đàn về phía Cố Tích Triều, lỗ mũi của hán phạm phồng khác hẳn thường ngày.

Cố Tích Triều thấy cái bàn ập tới liền vội co người lùi về sau, soạt soạt hai tiếng, tay cầm của chiếc ghế gỗ đàn đột nhiên nhô lên hai cái vòng sắt, giữ chặt lấy hai cổ tay của y.

Cố Tích Triều không tránh né được, hai chân liên hoàn đá ra, cái bàn bay lên, chén đĩa ly đĩa, bình, đồ ăn, nước uống văng lên tung tóe.

Anh Lục Hà không biết lên vào từ lúc nào, Thiết Như Ý đâm thẳng vào ngực của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều một mặt muốn đánh vỡ cái ghế gỗ, một mặt phải vận khí nganh tiếp cú đánh này, đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển, đan điền đau nhói lên, Thiết Như Ý của Anh Lục Hà đã đánh trúng vào ngực y.

Cố Tích Triều vào lúc luồng nội lực này tấn công thì kêu lên the thé: "Tam loạn!". Rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Anh Lục Hà còn định đuổi tới thì đột nhiên đao quang loáng lên!

Cố Tích Triều vào lúc này không ngờ lại có thể bắn ra phi đao nổi tiếng của y.

Má ngọc của Anh Lục Hà bị đao quang chiếu sáng hóa thành xanh lè.

"Choang" một tiếng, đao quang bị đánh bay.

Hoàng Kim Luân múa may thanh Ngư Luân Tử Kim đao, bảo hộ trước mặt Anh Lục Hà.

Cố Tích Triều mí mắt như muốn rách ra, đau đớn kêu lên: "Ngươi... Ngươi đúng là đê tiện!". Y đang muốn vận nội lực chấn nát ghế để giải phóng đôi tay, nhưng vừa vận khí thì ngũ tạng cuộn lên, "ồ" một tiếng rồi ngồi phịch xuống ghế.

Chỉ nghe phía sau có một giọng nói trong trẻo vang lên: "Ngươi không muốn cái ghế này nữa sao? Ta đến giúp ngươi đây!".

Cố Tích Triều quay phắt đầu lại, chỉ thấy một đạo kiếm quang đang chém xuống đầu mình.

Cố Tích Triều sợ đến hồn phi phách tán, vội kéo theo cái ghế tránh qua một bên.

Phản ứng của y tuy rất nhanh nhạy nhưng công lực không còn đâu nữa.

Huyết quang vung vãi.

Một cánh tay bay vọt lên không, đến lúc rơi xuống đất thì ngón tay vẫn còn run rẩy một hồi.

Cánh tay đó thoát ra khỏi vòng sắt kẹp chặt, nhưng đồng thời cũng thoát ra khỏi thân thể của chủ nhân.

Cố Tích Triều giật mình.

Y hoàn toàn không tin nổi đây chính là sự thật.

Tự mình cắt đứt một cánh tay!

Cánh tay bị cắt đứt chính là cánh tay của mình!

Y chỉ còn lại một cánh tay!

Cố Tích Triều hoàn toàn kinh ngạc, đến mức quên đi cả nỗi đau đớn.

Người xuất kiếm sau lưng chính là Tức đại nương.

Tức đại nương mặt phấn trắng bệch, lộ ra sát cơ: "Ngươi có nhớ ngày đó ngươi làm cách nào ám toán Thích Thiếu Thương không?".

Cố Tích Triều trong lòng cực kỳ căm hận.

Y hận nhất không phải là Thích Thiếu Thương, không phải Tức đại nương mà là Hoàng Kim Luân!

Nếu không phải Hoàng Kim Luân ám toán, y làm sao mà mất đi công lực, bị trói trên ghế rồi mất đi một cánh tay!

Cố Tích Triều rống lên một tiếng thảm thiết: "Hoàng Kim Luân, ngươi vì sao lại đối xử với ta như vậy?".

Hoàng Kim Luân làm ra vẻ bất đắc dĩ: "Chẳng còn cách nào khác. Đại nương, Thích Thiếu Thương đều đáp ứng ta, chỉ cần ta giết chết ngươi, bọn họ sẽ không giữ thù cũ với ta nữa". Hoàng Kim Luân lại vội tiếp: "Ngươi phải biết bọn họ đã có được thánh dụ của hoàng thượng, muốn giết ta và ngươi thì dễ như trở bàn tay, ta đâu có gan lớn bằng trời thì sao mà dám kháng lệnh hành sự chứ? Cố công tử, ngài không nên oán trách ta".

Cố Tích Triều chỉ thấy đau đớn tới tận xương tủy, không muốn sống nữa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cười thảm: "Giỏi, giỏi, ngươi là đồ còn tệ hơn chó

lợn...". Y đau đến muốn ngất đi, nhưng cũng biết rõ ngất đi rồi thì tính mạng cũng không còn, do đó đành dùng hết sức để vùng vẫy.

Tức đại nương cười nói: "Một kiếm này là ta chém thay cho Thích Thiểu Thương, ngoài ra, ta cũng biết được bí phương cháo Tư Vị của Vu Tri Vị, hiện giờ bỏ một ít vào rượu, biến thành rượu Tư Vị. Thế nào? Tư vị ra sao?".

Cố Tích Triều nhảy vọt lên, rống thảm: "Người giết quách ta đi!".

Đột nhiên có một tiếng quát lớn: "Chậm đã!".

Tiếng quát lớn đó là do ba người đồng thời phát ra.

Phùng Loạn Hồ, Tống Loạn Thủy, Hoắc Loạn Bộ đều đã đến.

Kim qua chùy của Tống Loạn Thủy tấn công Tức đại nương.

Thiết kiếm của Phùng Loạn hồ tấn công Hoàng Kim Lân.

Hoắc Loạn Bộ một chưởng đánh nát cái ghế, bẻ rời vòng sắt, cổng Cố Tích Triều bỏ chạy.

Cố Tích Triều thở hổn hển: "Chạy không thoát đâu...". Hoắc Loạn Bộ không để ý gì đến, chỉ cổng Cố Tích Triều chạy thực mạng.

Bọn chúng vừa ra đến cửa lớn thì đột nhiên thấy một người mặc áo cừu dày cộp đang lạnh lùng đứng dưới ánh trăng.

Cố Tích Triều vừa nhìn thấy thì trong lòng kêu khổ: mạng ta xong rồi.

Người đó chính là Lôi Quyền.

Hoắc Loạn Bộ dù có dũng mãnh nhưng quyết không thể nào địch nổi Lôi Quyền.

Cố Tích Triều biết rõ lần này mình chết chắc rồi.

Chỉ có điều ngoại trừ vận mệnh, không ai có thể xác định mình sẽ thành công, thất bại, là thắng là thua, là sống hay là chết.

Vào lúc này đột nhiên có người quát lớn trên mái nhà: "Cố công tử đừng sợ, ta đến cứu ngài đây!". Một người phi thân nhảy xuống, trường kiếm vẩy chặt lấy Lôi Quyền, đó chính là Huyết Giam Hầu Thất Kiếm.

Ngoài cửa có ba con ngựa, vó nên cộp cộp, chỉ có con ngựa ở giữa là có một đại hán đang cỡi, đại hán cao giọng gọi: "Cố công tử, bọn ta đến rồi, mau lên ngựa". Đó chính là Thân Tử Thiển.

Hoắc Loạn Bộ phi thân nhảy lên, vắt ngang Cố Tích Triều trên lưng, y ngồi trên một con ngựa, người quát ngựa hí phóng nhanh vùn vụt. Cố Tích Triều biết mình được mấy người này giúp đỡ may ra có thể thoát chết, trong lòng cũng yên ổn đôi chút, tay lại đau nhói lên, trong lòng bị phần cuối cùng cũng ngắt xù.

Y chạy có thoát nổi không?

Có.

Chẳng những y thoát được mà còn Tống Loạn Thủy, Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ cùng Thân Tử Thiển, Hầu Thất Kiếm toàn bộ đều thoát được cả.

Có lẽ bởi vì người mà Tức đại nương và Lôi Quyền muốn đối phó là Cố Tích Triều, Cố Tích Triều đã thoát rồi, bọn họ không muốn đa thương người, càng không muốn đánh dai dẳng làm gì.

Liên Vân Tam Loạn nhân cơ hội đó bỏ chạy hết sạch.

Hoàng Kim Lân thấy Cố Tích Triều bỏ trốn liền dậm chân than: "Sao lại để y thoát? Không thể thả hổ về rừng được!". Vừa định co giò đuổi theo thì Tức đại nương đã ngăn lại: "Coi như xong rồi".

"Xong rồi?". Hoàng Kim Lân còn gấp hơn những người khác, bởi vì hắn biết trừ phi Cố Tích Triều không phục hồi nổi, nếu không chỉ cần y còn sống thì nhất định sẽ tìm mình báo thù.

Cố Tích Triều hận hán tuyệt đối còn hơn hận Tức đại nương nhiều.

Hoàng Kim Lân không muốn bỏ qua, càng không dám bỏ qua cho Cố Tích Triều, hắn không muốn tái diễn lại câu chuyện như Thích Thiểu Thương nữa.

Tức đại nương nét mặt giãn ra, cười nói: "Y đã đứt một tay, thụ thương nặng vậy thì việc gì phải gấp rút đuổi giết chứ?".

Hoàng Kim Lân vội nói: "Nhưng mà nếu y không chết sớm muộn gì cũng sẽ tìm bọn ta báo thù đó!".

Tức đại nương gật gù: "Đúng, cũng giống như Thích Thiếu Thương vậy".

Hoàng Kim Lân cảm thấy có chỗ không đúng, đành miễn cưỡng cười nói: "Không đúng, Thích đại hiệp đại lượng không chấp tiểu nhân, bụng rộng như biển. Đại nương tha được người thì tha ngay, không thù dai bao giờ".

Tức đại nương nhướn mày: "Ừa? Ta trước giờ vẫn rất nhỏ mọn, có thù phải báo, có oán phải truy, người không biết sao?".

Hoàng Kim Lân cười khan: "Chỉ có điều đại nương và Thích trại chủ đã đáp ứng với tại hạ, chỉ cần tại hạ giúp các vị giết chết Cố Tích Triều sẽ không nhắc lại sai lầm khi trước nữa. Các vị luôn giữ lời, nhất định sẽ không chấp nhặt một kẻ nhỏ nhen như tại hạ".

Tức đại nương mỉm cười: "Giữ lời à? Ta nếu quả giữ lời thì cũng chẳng cần lập Hủy Nặc Thành làm quái gì".

Hoàng Kim Lân sắc mặt biến đổi: "Cô... Người trong võ lâm sao có thể nói lời rồi nuốt lời chứ!".

Tức đại nương lạnh nhạt thốt: "Người chẳng những là võ lâm tiền bối mà còn là quan lớn nắm đại quyền, ngày đó đã đáp ứng điều gì với Thiết Thủ vậy? Kết quả lúc huynh ấy bó tay chịu trói, đã phải chịu hành hạ khổ sở đến chết đi sống lại như thế nào?".

Hoàng Kim Lân cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành.

Hắn dụ Cố Tích Triều vào bẫy.

Nhưng bản thân hắn cũng rơi vào tầm bắn.

"Ta là tiểu nhân gian ác". Hoàng Kim Lân bỏ qua sĩ diện, hắn quyết định chỉ cần sống sót thì giá lớn thế nào cũng sẵn sàng bỏ ra, đương nhiên mặt mũi cũng chẳng tiếc thương gì, "Các vị là anh hùng hiệp nữ, sao lại có thể nói ngang hàng với loại tiểu nhân âm hiểm như ta chứ?".

"Được lắm". Tức đại nương đáp, "Ta đâu không giữ lời hứa nhưng cũng phải tôn trọng lời hứa nặng ngàn vàng của Thích đại ca".

Nàng mặt lạnh như băng, nói dần từng câu một: "Người giúp ta đã thương Cố Tích Triều, ta không giết người".

Hoàng Kim Lân lúc này mới thả được tảng đá trong lòng xuống, đang định nói vuốt đuôi vài câu chọt nghe một giọng nói trầm trầm vang lên: "Cô ta không giết, ta giết".

Người nói đương nhiên chính là Lôi Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Tổng trưởng

Hoàng Kim Lân chỉ thấy đầu mình như to ra, tựa hồ như còn to hơn bất cứ sự vật gì trên thế gian này, hơn nữa lại còn hết sức nặng nề, nặng đến mức thân thể mình dường như không nâng lên nổi.

Hắn nhìn thấy người này thì liền cảm thấy tình thế vô luận phát triển thế nào, đêm nay đều khó mà vượt qua được, khó mà sống sót nổi.

Trong sát na đó, cảm xúc của hắn hết sức kỳ lạ:

Hắn đối với hoa tươi đầy vườn, trăng sáng đầy sân, thêm vào vẻ mặt tươi tắn của Anh Lục Hà trước hoa dưới trăng, đều cảm thấy trân quý phi thường.

Lạ ở chỗ con người bình thường đều không biết quý trọng thứ mà họ đang có, thứ mà họ đã đạt được, thứ bầu bạn với họ sớm tối, giờ tay ra là chạm lấy được. Nhưng đến giờ phút đặc biệt thì lại hết sức trân trọng, không nỡ rời tay.

Hoàng Kim Lân cũng giống như vậy.

Hắn quyền luyện nhìn hoa nhìn trăng, lại nhìn sang Anh Lục Hà, phảng phất có chút giống với năm đó đi khảo thí công danh, khổ sở học hành, quyết tâm thành công bằng được. Sau đó hắn hoành đao nhìn sang Lôi Quyền: "Các người đã nuốt lời rồi, vậy có bao nhiêu người thì hãy cùng tiến lên một lượt thôi!".

Lôi Quyền cất giọng trầm trầm: "Đại nương đã nói qua, cô ta và Thích Thiếu Thương quyết giữ lời hứa, muốn giết người báo thù chỉ có mình ta, Thiết Thủ hắn không thêm báo thù người đâu".

Hoàng Kim Lân có thêm một tia sinh cơ, hào tình trào dâng: "Nói như vậy thì Thích Thiếu Thương, Tức đại nương, Thiết Thủ đều không động thủ với ta phải không?".

Tức đại nương đáp: "Đúng vậy".

Hoàng Kim Lân cao giọng: "Vậy ta chỉ cần đánh bại ngươi thì có thể chạy đi, có phải vậy không?".

Lôi Quyển phẩy tay: "Ngươi đâu có đánh không lại ta, chỉ cần chạy được thì cứ tự do mà chạy".

Hoàng Kim Lân vung vẩy mấy đao, đao khí toát ra, hoa rơi lá rụng, thân người phủ đầy ánh trắng, nắm chặt đao chém xuống tràn đầy khí thế. Hắn một mặt chăm chú nhìn Lôi Quyển, một mặt hạ giọng nói nhỏ với Anh Lục Hà: "Nàng đứng hộ pháp cho ta, cẩn thận Tức đại nương".

Anh Lục Hà khẽ đáp: "Được rồi".

Sau đó Thiết Như Ý đâm mạnh vào lưng của hắn.

Hoàng Kim Lân kêu to một tiếng, thân hình không trụ nổi bước tới ba bước, ngón cái của Lôi Quyển đã đặt trên trán của hắn.

Hoàng Kim Lân một đao chém xuống, Lôi Quyển đã như con doi lượn một vòng hạ xuống bên cạnh Tức đại nương, ung dung lãnh đạm nhìn hắn.

Trời đất quay cuồng, hoa lá phấp phới.

Ngon nên bùng bùng.

Ánh trắng lấp lánh.

Hoàng Kim Lân chỉ thấy đầu của mình nhẹ hẫng đi, còn nhẹ hơn cả một sợi lông, nhẹ đến mức khiến hắn không thể đứng vững, hắn chống mũi đao xuống đất, dùng hết sức chỉ vào khuôn mặt tái mét của Anh Lục Hà, khó khăn lắp bắp: "Ngươi... Ngươi ám... Ám toán ta?... Vì sao vậy...".

Anh Lục Hà mặt tái nhợt, tay nắm chặt Thiết Như Ý, từng bước từng bước thối lui: "Ngươi đừng trách ta, ngươi không thể trách ta".

Hoàng Kim Lân rít lên: "Vì sao? Thực ra là vì sao?".

Anh Lục Hà múa loạn Thiết Như Ý, lắp bắp: "Ta cũng muốn sống. Ta ở chung với ngươi vốn là do chú ý của bọn họ. Ở Miêu Nhĩ trần ta đã bị bọn họ bắt giữ, bọn họ không giết ta là muốn đêm nay ta hạ thủ giết ngươi...".

Hoàng Kim Lân chỉ thấy trước mắt tuyền một màu đỏ sậm, không nhìn thấy rõ ràng nữa, hắn dùng tay quệt mặt, thì cả bàn tay toàn là máu tươi.

Hắn cười thảm: "Hay, hay lắm... Các ngươi đều lừa ta... Hay lắm...".

Lôi Quyển trầm giọng: "Không thể nói là bọn ta gạt ngươi. Đại nương, Thiếu Thương, Thiết Thủ quả thật không hề xuất thủ, báo thù ngươi chỉ có mình ta thôi. Anh Lục Hà không phải là 'báo thù' ngươi mà chỉ là 'ám toán' ngươi thôi. Bọn ta hoàn toàn không hề nuốt lời".

Y lại lạnh lùng tiếp: "Bởi vì ngươi trước giờ vốn không giữ lời, cho nên ta chỉ chơi trò điên đảo từ ngữ, đổi trắng thay đen với ngươi, cũng như ngươi ngày đó sau khi bắt được Thiết Thủ thì kêu người động thủ đánh hắn, lại dám xưng xưng nói là ngươi vẫn giữ lời hứa không động vào người hắn".

"Ác hữu ác báo, thiện hữu thiện báo, chưa có báo ứng chẳng qua chỉ là chưa đến lúc mà thôi". Giọng nói của Lôi Quyển đối với Hoàng Kim Lân càng lúc càng xa vời, tựa như từ bóng đêm thăm thẳm vọng lại: "Những câu nói cũ rích đó ngươi nhất định đã nghe qua nhưng chưa chắc đã tin. Ngươi tin cũng được, không tin cũng tốt, hiện tại là lúc ngươi bị báo ứng, ngươi còn lời gì muốn nói nữa không?".

Hoàng Kim Lân không phải là không có gì để nói.

Nhưng hắn không nói ra được.

oOo

Cố Tích Triều lúc mở miệng ra được thì bắt đầu kêu be be lên vì đau.

Nỗi đau nhói như kim châm không phải là thứ khó chịu đựng.

Cái khó chịu đựng nhất chính là cảm giác bị cụt đi mất một tay.

Cảm giác đó chính là cảm giác mất mát không sao tìm lại được, y biến thành người cụt tay, vĩnh viễn mang vết sẹo, vĩnh viễn tràn đầy thống hận.

Liên Vân Tam Loạn đều tụ tập lại, bọn họ ẩn mình trong một căn nhà bí mật không ai biết của Cố Tích Triều, qua được một ngày thì hay một ngày, qua được một phút thì hay được một phút.

Thân Từ Thiện và Hầu Thất Kiếm lại không đồng ý.

Ý của Thân Từ Thiện là: "Ẩn mình ở đây không phải là biện pháp, sớm muộn gì bọn chúng cũng tìm ra, nhất định phải trốn khỏi kinh thành ẩn mình ở một

địa phương khác, đợi Cổ công tử bình phục thì sẽ tính lại đại kế báo thù".

Ý của Hầu Thất Kiếm là: "Hiện giờ còn không thoát khỏi kinh thành, chỉ sợ về sau sẽ vĩnh viễn không trốn được nữa, triều đình đã để cho bọn chúng muốn làm gì thì làm, sớm hay muộn thì cũng hạ chỉ tịch biên gia sản giết sạch cả họ, Cổ công tử sao không nhân cơ hội này bí mật ra khỏi kinh thành, vậy thì sẽ an toàn hơn nhiều".

Cổ Tích Triều đối với hành động của nghĩa phụ y là Phó Tông Thư đã hoàn toàn tuyệt vọng, thêm vào ám toán của nghĩa huynh Hoàng Kim Lân đã khiến y hoàn toàn mất sạch ý chí chiến đấu. Thân Tử Thiên và Hầu Thất Kiếm đối với y có ân cứu mạng, lời của bọn chúng y tự nhiên tin tưởng nghe theo, do đó từ tính cách rời khỏi kinh thành.

Thân Tử Thiên nói: "Cứ chạy như vậy cũng không được".

Hầu Thất Kiếm nói: "Bây giờ thanh danh của Cổ công tử bị bôi xấu, thiên hạ biết rõ mồn một, chỉ sợ không có chỗ dung thân, sao không nhân lúc hoàng thượng chưa hạ lệnh tịch thu gia sản thì đem hết vàng bạc tiền tài, châu báu nhà cửa chuyển hết thành mấy thứ nhỏ gọn có giá trị, thoát khỏi kinh thành rồi nhờ vào số vốn này, ngày sau muốn phục hưng cơ nghiệp thì cũng có chút gì đó để chống lưng".

Cổ Tích Triều đau đớn toàn thân, không có thời gian suy nghĩ cặn kẽ, chỉ thấy hắn nói có lý liền kêu Liên Vân Tam Loạn lo chuyện bán sản nghiệp. Thân Tử Thiên lại nói: "Chuyện này chỉ cần các vị hướng dẫn hỗ trợ, nhưng giao dịch thì do bọn ta lo là được rồi. Nếu không, ba vị mà ra mặt thì rất dễ bị người ta phát hiện, Cổ công tử sẽ không có cách bí mật trốn thoát mang theo tài sản nữa".

Hầu Thất Kiếm sợ Cổ Tích Triều không yên tâm bèn an ủi: "Bọn ta đã ngồi chung một chiếc thuyền, bọn ta đã cứu Cổ công tử, bọn chúng có chịu bỏ qua cho hai người bọn ta hay không? Vạn nhất hoàng đế hạ chỉ giáng tội thì bọn ta chính là khâm phạm của triều đình đó! Hiện tại bọn ta không thể rời bỏ nhau được, có thêm một chút bạc thì tiêu xài thoải mái hơn được một chút, đó toàn là nhờ vào phúc âm của Cổ công tử mà thôi".

Cổ Tích Triều lúc này tình huống này tin nhiệm hay không không phải là do y quyết định nữa, chỉ bí mật dặn Liên Vân Tam Loạn lưu ý một chút, rồi phóng tay cho bọn chúng đi lo mọi chuyện.

Như vậy, Hầu Thất Kiếm cùng Thân Tử Thiên ra ngoài lo việc bán tài sản của Cổ Tích Triều. Liên Vân Tam Loạn lúc nào cũng lưu lại hai người ở nhà để trông chừng chăm sóc cho y. Một buổi trưa nọ, Tống Loạn Thủy mặt sưng vù chỗ tím chỗ xanh loạng choạng bò về, báo cáo với Cổ Tích Triều:

Thân Tử Thiên và Hầu Thất Kiếm đã ôm tiền bỏ chạy mất dạng rồi.

Cổ Tích Triều nghe xong, không cần người đỡ, bước ra vườn ngắt đầu lên nhìn trời.

Bầu trời như cũ, mây trời như xưa.

Trời cuối cùng không có tình hay sao?

Trời xanh thật ra là có để cho y sống sót hay không?

Sau đó y quay người ra lệnh: "Bọn ta rời khỏi thành thôi!".

Dẫu không có tiền, dẫu bị người lừa gạt, nhưng chỉ cần có thể thoát khỏi kinh thành, sống sót được thì y vẫn có hy vọng tồn tại, có hy vọng báo được thù!

Bọn họ bí mật trốn khỏi kinh thành, trên đường ngày nghỉ đêm đi, bốn ba vất vả, Cổ Tích Triều thương thế nghiêm trọng, lại không được nghỉ ngơi đầy đủ, miệng vết thương không ngừng toét ra rỉ máu, nhưng y vẫn cắn răng nhẫn nại.

Bởi vì y nghĩ đến Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương cũng bị mất một cánh tay, cũng đã đào vong trốn tránh bao nhiêu tháng trường.

Y đột nhiên hiểu rõ tâm tình ngày ấy của Thích Thiểu Thương.

Trên thế giới này, có thể không có ai hiểu rõ Thích Thiểu Thương bằng y, cũng chẳng ai hiểu rõ tâm tình của y lúc này bằng Thích Thiểu Thương.

Y cắn răng chịu khổ, một tay cầm roi, vượt núi băng rừng, chạy qua những nơi xa thật xa, đi qua rất nhiều rất nhiều địa phương, đã tới nhờ vả vô số người, nhưng đều bị đối xử khinh khi, cự tuyệt thẳng thừng thậm chí còn có ý muốn giết chết bọn y.

Cổ Tích Triều lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ tao ngộ của một người sau khi thất thế: còn rượu còn thịt còn huynh đệ, hoạn nạn nghèo nàn chẳng còn ai!

Chỉ có điều, y quyết chưa đến mức "Chẳng còn ai".

Y còn có Liên Vân Tam Loạn.

Y đến bây giờ mới biết, ba tên đệ tử thân tín: Phùng Loạn Hồ, Hoắc Loạn Bộ, Tống Loạn Thủy đối với y hết sức quan tâm, hết sức trung thành, đúng là hết sức hiếm có!

Y thăm phát thệ chỉ cần bản thân có thể ngóc đầu dậy, y nhất định sẽ đối xử với bọn họ thật tốt, nhất định sẽ báo đáp bọn họ thật xứng đáng.

Chỉ có điều, con đường trước mắt xem ra đi mãi vẫn không xong, không nhìn rõ đâu là cừu nhân, vĩnh viễn không thể chấm dứt kiếp đào vong, không cẩn thận thì lập tức sẽ bị rơi vào cạm bẫy.

Y biết đám người Thích Thiếu Thương vẫn còn đang truy sát y.

Y muốn tiếp tục sống sót.

Do đó y cố hết sức để lẩn tránh.

Chỉ cần sống được, trả giá đắt bằng trời y cũng nguyện ý.

Y lẩn trốn hết sức gian nan, hết sức khốn khổ, nhưng y vẫn muốn lẩn trốn, vẫn đang lẩn trốn.

Lẩn trốn liên tục không ngừng không nghỉ.

Cho đến một ngày nọ, y chạy đến Bát Tiên đài, gặp được Ngô Song Chúc. Ngô Song Chúc lúc vừa gặp thì suất chút nữa không nhận ra được y, đến lúc nhận ra được thì dứt khoát nói ngay: "Ngài tới rồi, ta biết ngài nhất định sẽ tới. Người của ta cũng là người của ngài, không có có sự đồng ý của ta, không có ai dám làm tổn thương đến một sợi tóc của ngài. Ngài cứ yên tâm ở lại đây nghỉ ngơi, không cần phải lẩn trốn nữa".

Cố Tích Triều nghe được câu nói này thì không nhịn được òa lên khóc.

Khóc ra tiếng.

Người ta trước giờ không tin nổi đàn ông lại có thể khóc lóc thảm thiết đến mức này.

Cố Tích Triều vốn cũng không tin.

Nếu là trước đây, y căn bản thế nào cũng không tin, một người như y lại có thể rơi lệ, hơn nữa còn khóc lên thành tiếng.

Ngô Song Chúc để "tẩy trần" cho y bèn chuẩn bị một buổi "dạ yên".

Cố Tích Triều lâu lắm rồi chưa từng đối diện như vậy.

Nhưng y từ lâu lắm rồi cũng không có thoải mái thế này.

Thần kinh của y trước giờ căng như sợi dây đàn, còn chút nữa là đứt đoạn.

Ở nơi này, y quả thật có thể ăn uống no say, thư giãn thoải mái, dưỡng thương an ổn.

Trên đường chạy trốn, y muốn nghỉ ngơi cũng không dám, muốn ăn uống ngon lành thì không có đủ ngân lượng, muốn ăn trộm cướp giật thì lại sợ kinh động đến kẻ thù. Do đó y từng bước đều nhìn trước ngó sau, thà chịu đói chứ không dám khinh cử vọng động. Vết thương của y cũng đã thuyên giảm, nhưng nếu không được nghỉ ngơi hoàn toàn thì vẫn không khỏi hẳn được.

Hiện giờ y đã tắm rửa sạch sẽ, gội rửa hết mọi mùi hôi thối, ăn uống no say xong, y cảm thấy mình đã với tới ánh sáng cuối đường hầm, lần đầu tiên có lại quyết tâm muốn khôi phục sự nghiệp. Lúc ấy Ngô Song Chúc đứng dậy, quay sang đám bằng hữu giang hồ cùng dự tiệc cười nói: "Vị Cố công tử của bọn ta đây, trong võ lâm là một nhân vật cực kỳ xuất sắc, trên quan trường cũng là một người hết sức tài ba".

Mọi người ai nấy đều phụ họa, vỗ tay hoan hô. Cố Tích Triều có chút xấu hổ, nhưng trong đầu không khỏi hiện lên uy phong của mình ngày đó ở Liên Vân Trại cùng với tình hình đặc ý chôn quan trường, mọi thứ đều rõ ràng mồn một.

"Vị Cố công tử này có thể lên như điều gặp gió, đường mây nhẹ bước toàn là dựa vào tám chữ, đó chính là...". Nét cười trên mặt của Ngô Song Chúc đông cứng lại, "Bán bạn cầu vinh, thù đoạn độc ác".

Cố Tích Triều vốn đang gờ rệu kính mọi người nhưng hiện giờ không có ai thềm nâng chén lên, ai nấy đều dưng vẻ mặt lạnh lùng nhìn y, trong mắt đầy vẻ coi thường và khinh bỉ, có người thậm chí còn nhổ nước bọt xuống đất.

"Ngày đó, bốn lão già bọn ta đi theo y bắt giữ phạm nhân, y lợi dụng bọn ta làm việc cho y, nhưng trước tiên giết chết Ba lão tam, rồi lại cố ý cho Hái lão tứ tự đi tìm đường chết, sau đó lại không để ý gì đến đạo nghĩa, bắn chết Lưu lão đại". Ngô Song Chúc gào lên thảm thiết, "Các vị xin hãy nghĩ kỹ xem, con người giống như vậy thì có nên đi theo giúp đỡ không? Y luân lạc thảm thương đến mức này, có phải chính là đúng theo câu nói: trời cao có mắt!".

Cố Tích Triều không ngẩng đầu lên nói.

Tay y run cầm cập.

Y nóng nảy gọi lớn: "Loạn Hồ, Loạn Bộ, Loạn Thủy!".

Hoắc Loạn Bộ, Tổng Loạn Thủy, Phùng Loạn Hồ đồng loạt bước lên.

"Bọn ta đi thôi!". Cố Tích Triều thở hắt hắt thốt, "Bọn ta rời khỏi đây thôi!".

Nhưng y vừa đứng dậy thì đã loạng choạng ngã vật xuống.

"Loại độc dược này gọi là Tiểu Nghênh Tiên, là do Tức đại nương học được từ Vu Tri Vị, hai vị huynh đệ kết bái của Vu Tri Vị từ sau khi biết người lâm trận bỏ chạy, mặc cho Vu đại sự bị giam phía sau An Thuận sạn, bọn họ luôn nghĩ đến việc báo thù người, người đã hiểu thủ đoạn báo thù của bọn họ chưa?".

Ngô Song Chúc mặt tái mét nói tiếp: "Loại độc dược này không độc chết người, nhưng chỉ khiến người thông khổ hơn là chết, thông khổ đến mức chỉ muốn tự tử".

Mọi người đều tản ra hết, đèn lửa vẫn sáng choang nhưng trong sảnh chỉ còn lại một mình Ngô Song Chúc tóc trắng đầy vẻ quắc thước.

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy đau đớn không sao tả xiết, ngũ tạng nóng bừng, the thé gọi: "Tam Loạn, động thủ!".

"Được lắm!". Tổng Loạn Thủy đánh một quyền hướng thẳng vào Cố Tích Triều.

Lỗ mũi của y lại gây vụn ra thêm lần nữa.

Máu tươi ồ ạt tuôn ra, khiến y ho sù sù không ngừng.

Y ráng nhịn đau định kéo cây búa ra, thì không thấy đâu, sờ đến ngọn đao thì đao cũng không ở đó.

Đao nằm trong tay Hoắc Loạn Bộ.

Búa do Phùng Loạn Hồ cầm.

Cơ hội của Cố Tích Triều đã bị tước sạch.

Y biết y xong đời rồi.

Một người dẫu có thực sự xong đời nhưng vẫn không bằng nỗi tuyệt vọng của y khi biết mình "sắp xong đời".

Y muốn tránh né nhưng nỗi đau đớn đã đẩy y ngã vật trên mặt đất, tựa như một con tôm khô nằm co quắp.

Y còn nghe rõ mồn một những lời nói của Liên Vân Tam Loạn: "Người là ngôi sao chổi, theo người đúng là xui xẻo đến tám trăm kiếp!".

"Bọn ta sớm đã muốn đập chết người, chỉ có điều đã đáp ứng với Thích trại chủ, nhất định phải giả vờ chăm sóc người, cho đến khi người lết đến Bát Tiên đài, gặp được Ngô thần tẩu thì mới có thể nói rõ thân phận".

"Bọn ta vốn đã sớm thông đồng với Thân Từ Thiên và Hầu Thất Kiếm, nếu không thì sao mà bọn họ không giết người chứ? Bọn ta sao phải theo chịu khổ với người!".

Cố Tích Triều giãy dụa, lăn qua lăn lại, tìm thấy một bình rượu trên mặt đất, y dùng đầu đập bể, cầm một mảnh vỡ, tay run lẩy bẩy muốn dùng để cứa cổ tự tử.

Đột nhiên, có người giữ chặt tay y lại.

Sau đó đưa cho y uống một cái bình chứa một chất gì đó.

Y sức mạnh chợt trào dâng, ừng ực uống mấy ngụm, nỗi đau đớn xé gan xé ruột trong người từ từ biến mất một cách bí ẩn.

Người đó lại đưa cho y một cây búa nhỏ, một cây đao nhỏ.

Y cầm lấy đao, để vào trong tay áo, rồi lại nắm chặt lấy cây búa, sau đó mới có đủ dũng khí ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một bạch y nhân chỉ còn một tay, tuấn tú, sâu tư và phong trần.

Thích Thiếu Thương.

"Hiện giờ người chỉ còn một tay, ta cũng chỉ có một cánh tay này, thương thế của người cũng đã khỏi được tám thành". Thích Thiếu Thương nói, "Người trong người có đao, trong tay có búa, ta cũng đang nắm chặt Thanh Long kiếm, người bị chúng bạn xa lánh, ta cũng từng bị người bán rẻ qua...".

Chàng đứng dưới ánh trăng chậm chậm rút thanh trường kiếm, mũi kiếm xanh lè phát ra tiếng rỗng ngâm trong trẻo, "Bọn ta vừa khéo có thể quyết một trận tử chiến, tính toán hết sạch mọi nợ nần...".

Bọn họ đã đến lúc tính toán mọi khoản nợ.

Con người trên thế giới này, tính toán nợ nần chỉ có thể không chế lúc nhanh lúc chậm, chứ không biết là lời hay là lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Vĩ thanh

Trời sáng

Y ngồi trên kiệu có gắn bánh xe, đôi mắt ngắm nhìn con sông Dịch Thủy giá buốt, khoảng không mông lung, y phục bay phấp phật trong gió, những tia nước bắn tung tóe làm ướt áo của y có chút ẩm ướt.

Y có một đôi mắt tràn đầy thâm tình.

Nhưng ngoại hiệu của y lại là Vô Tình.

Y hiển nhiên đang ở cạnh sông Dịch Thủy đợi người.

Y đợi ai?

Người y đợi cũng vừa mới xuất hiện.

Mỗi một, kiệt sức chậm chậm bước ra từ con đường dài đằng đặc dẫn ra khỏi Hải phủ của Bát Tiên đài.

Chàng vẫn còn trẻ tuổi, tuấn tú, nhưng vẻ phong sương trên nét mặt khiến người ta cảm nhận được bao niềm tiếc nuối theo năm tháng, bao nỗi hối hận trên tình trường.

Chàng không vội cũng không từ từ, bước từng bước tiến lại, thâm tình tuy vẫn ngạo mạn ung dung, nhưng đáng vẻ vẫn lộ ra chút chán nản và mệt mỏi.

Vô Tình gật đầu với chàng: "Huynh muốn ta giao thư cho Hách Liên Xuân Thủy và Tức đại nương, ta đã kêu Thiết kiếm và Đồng kiếm đưa đi rồi".

Thích Thiếu Thương yếu ớt đáp: "Tạ". Chàng chỉ thốt có một chữ, anh hùng hiểu nhau, không cần phải nói dài dòng làm gì.

Vô Tình lại tiếp: "Ta không có hỏi nội dung là gì".

Thích Thiếu Thương đáp: "Huynh không có hỏi".

Vô Tình nói: "Ta cũng không có mở ra xem".

Thích Thiếu Thương đáp: "Huynh đương nhiên sẽ không làm vậy".

Vô Tình tiếp: "Nhưng mà ta có thể đoán được bên trong viết cái gì".

Thích Thiếu Thương trầm mặc.

Lúc chàng trầm mặc nhìn giống như một ông già.

"Trời nếu có tình trời cũng già thôi, mây không có mưa thì thường âm đạm". Vô Tình nói, "Đa tình cũng giống như vô tình, tình đến lúc nồng thì tình chuyển bạc. Huynh không muốn tiếp tục liên lụy Tức đại nương, do đó trong thư đã chúc đại nương và Hách Liên công tử sớm ngày kết thành vợ chồng, nhưng bản thân huynh...".

Y dừng lại hồi lâu rồi mới tiếp: "Hoặc là cầu chết, hoặc là làm tăng, hoặc bỏ đi thật xa".

Thích Thiếu Thương đưa mắt nhìn ra xa, trời nước mênh mông, gió ngược lạnh giá và vu vò thổi lại: "Bởi vì ta mà đã hại chết quá nhiều người, bên trong có người ta yêu thương, có người ta kính trọng, cũng có người yêu thương ta, kính trọng ta. Bọn họ đã chết hết rồi, thế mà ta vẫn còn sống an lành...".

Chàng tựa hồ như đang tự cười giễu mình: "Huynh nói xem, ta sống còn để làm gì chứ?".

Vô Tình thờ dài.

"Ta biết ta không khuyên được huynh". Y nói, "Cũng như ta không khuyên được nhị sư đệ quay về kinh sư vậy".

Thích Thiều Thương đáp: "Huynh không cần phải khuyên".

Vô Tình thốt: "Hy vọng có một người sẽ khuyên được huynh".

Thích Thiều Thương hỏi: "Ai?".

Vô Tình dùng tay chỉ ra đằng xa.

Chỉ thấy ven bờ sông có một ông lão mặc áo tơi đang ngồi câu cá.

Dòng nước chảy vừa nhanh vừa xiết, bọt nước trắng xóa, bụi nước bắn ra bốn phía, người đó ngồi trên hòn đá dưới làn sóng nước, mặt đối diện với hàng vạn ngọn sóng dâng trào mà vẫn ung dung yên tĩnh chẳng khác nào câu cá trên một dòng sông tuyết.

Lúc Thích Thiều Thương nhìn sang ông ta, thì vừa khéo ông ta cũng hơi xoay người, vẩy tay với chèo.

Thích Thiều Thương không tự chủ được bước sang bên đó.

Chèo vượt qua hòn đá, lội qua dòng suối nhỏ rồi đến gần lão già.

Lão già đôi mắt sâu thẳm thẳm, ẩn chứa hiểu biết sâu sắc về con người, về thế sự, xen lẫn sự từng trải và tang thương.

Lão già hỏi: "Ngươi có giết hán không?".

Thích Thiều Thương lắc đầu.

Lão già mắt lộ vẻ khen ngợi: "Kiếm có thể giết người chẳng qua chỉ là vũ khí sắc nhọn. Kiếm có thể tha cho người mới chính là thần binh. Cảnh giới võ học của ngươi cũng giống như nhân cách của ngươi vậy, đã cao thêm được một tầng rồi". Lão dừng lại một chút rồi mỉm cười, "Hy vọng có ngày ngươi có thể thi triển kiếm cứu người".

Thích Thiều Thương đột nhiên hiểu ra người trước mắt là ai.

Chèo chần động, nhưng cảm giác sừng bãi đã lấn át.

Lão già nói: "Thiết Thủ đối với cuộc sống bất tội phạm đã cảm thấy chán ngán, cũng bởi vì những chuyện xảy ra mấy tháng nay, khiến cho hán bị rối loạn, hán không phân biệt được rõ ràng thực ra ai là bộ đầu? Ai mới là giặc cướp? Cuối cùng vì sao phải bắt người? Vì sao lại bị người ta bắt?". Lão ngược nhìn đường chân trời, vuốt râu: "Hán gặp phải vấn đề này, trừ phi tự mình tìm được đáp án, nếu không thì không có ai có thể áp đặt câu trả lời cho hán cả".

Thích Thiều Thương đáp: "Ta hiểu rồi".

Lão già đột nhiên nhìn thẳng vào chàng: "Nhưng còn ngươi thì sao?"

Thích Thiều Thương hơi giật mình: "Ta...".

Lão già ôm cần câu, giỏ câu quăng hết xuống sông: "Giang hồ nhiều hung hiểm, chính đạo suy đồi, khó phân phải trái, rất cần người cảm kiếm bảo vệ chính đạo, ngươi thì sao?"

Thích Thiều Thương đáp ứng: "Ta...".

Lão già lẩm liệt thốt: "Ngươi trải qua trăm cay nghìn đắng, lúc thành lúc bại nhưng cũng đã thông suốt quán triệt mọi điều, ngươi muốn sống yên ổn chuỗi ngày tàn, sao lại không đem chuỗi ngày tàn đó làm việc gì có ích, đều là do ngươi lựa chọn".

Lão dừng lại một hồi rồi gần từng tiếng: "Bọn ta tạm thời mất đi Thiết Thủ, nhưng rất cần cánh tay duy nhất một kiếm chống trời của ngươi".

Thích Thiều Thương nhất thời không biết trả lời thế nào: "Ta...".

Nước sông cuộn trào ập lên tảng nham thạch vang lên như sấm động, cắt ngang câu nói của chàng.

Gió thét gào.

Nước chảy xiết.

Vô Tình đứng ở đằng xa, tay áo phất phới, tuy không nghe rõ một già một trẻ hai người nói chuyện gì, vừa định gọi nhưng lại thấy bọn họ tiếp tục trò chuyện tâm tình...

Trong mắt của Vô Tình, bên ngoài khoảng sông mờ mờ còn phảng phất một bóng người mặc áo đỏ tươi, hai thanh đao bắt chéo hướng ngược lên trên, dấy về hiên ngang. Đương nhiên, bên cạnh nàng không có một nam tử thân vận áo lông cừu dày cộm.

Vô Tình đột nhiên nhớ tới bốn câu thơ Thích Thiều Thương đã nói với y cách đây không lâu:

"Cả đời không nông nghênh thì cũng già mất,

Đã nông nghênh được thì cứ nông nghênh.

Thương tâm vì tình, chấm dứt tình,

Vạn nhất vô tình sống cũng không được".

Y cảm thấy y đã hiểu rõ được ý tứ sâu thẳm ẩn giấu trong lòng của Thích Thiều Thương. Có lẽ ở nơi đó, tình cảm cuộn trào còn mãnh liệt hơn cả sóng dữ trên sông. Chẳng khác gì như cảm giác gió thốc ngược ập tới, ép tay áo dán chặt vào trong da thịt của y.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thủy Hàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.